ASLIHAN DOĞA

BUKALEMUN

ATEŞ

THESEUS
yayınevi

tg: @serserikitap

1.BÖLÜM

Yaman sol dirseğini kullandığı aracın kapısına dayamış rehavet içinde aracı kullanırken gözleri sık sık yoldan ayrılıyor, yanındaki kıza bakıyordu. Yaklaşık iki saattir yoldaydılar.

Önceki akşam evlerine dönmüşlerdi ve Alaz bir haftalık valizini hazırlarken içi içine sığmamıştı. Nihayet Yaman'la baş başa kalacaklarının sevincini yaşarken onu en çok heyecanlandıran şey annesinin neredeyse son iki yılını geçirdiği çiftliğe gidecek olmalarıydı.

Yaman öyle çok anlatmıştı ki, görmek için sabırsızlanıyordu. Hayata gözlerini o evde açmıştı. Babası ve annesi o evde çok mutlu zamanlar geçirmişlerdi. Yaman'la kaderleri o evde bağlanmıştı. Bunlardan biri bile heyecanlanması için yeterli bir sebepti.

Üzerinde kot şortu, askılı beyaz tişörtüyle yol boyu oturduğu yolcu koltuğunda kaykılmış çıplak ayaklarını arabanın ön paneline dayamış huzurlu gözlerle etrafı seyrediyordu. Geçtikleri her yeri hafızasına kazıyor, annesinin de bir zamanlar aynı manzarayı izleyerek bu yolları kat ettiğini düşünüyordu. Babası sayısız kez bu yolları geçmişti. Şimdi aynı iz üzerinden kendisi geçiyordu. Bundan daha büyük mutluluk olamazdı. Onları yanında hissediyordu.

Sabah yaşadıkları tartışmayı bile unutmuş, kendisini tamamen bu anın huzuruna bırakmıştı.

Yola çıkmadan önce yine mezarlığa gitmek istemişti. Anne ve babasına bu müjdeyi vermek istiyordu. Onların aşklarını yaşadığı eve gidiyordu ve bunu onların da bilmesini istemişti. Hiç değilse bu kez Yaman'la gitmek istemişti. Ve yine her zamanki gibi reddedilmişti. Yaman türlü bahaneler öne sürmüş, yola çıkmadan önce yapacağı hazırlıkları bahane etmişti; Alaz'a mantıksız gelen saçma sapan gereksiz ayrıntılar sıralamış ve yine yalnız bırakmıştı onu.

Başka zaman olsa Alaz bu tartışmayı tam da fırsata çevirip etrafı ateşe verebilirdi ama sırf çiftliğe gidişlerinin önüne geçmemesi için yutmuştu yine kelimelerini. Fakat kafaya da koymuştu... Bu işin ucunu bırakmayacaktı. Hissediyordu... Bilmediği, anlamadığı bir şeyler vardı... Yaman'ın her mezarlık konusu açıldığında gözlerini bürüyen dehşet, panik, Alaz'ın boş vereceği bir şey değildi. Yaman'ın annesini hiç ziyaret etmemesi artık olağan karşılayacağı bir durum da değildi. Bunu aşması, mutlaka annesiyle buluşması gerekiyordu.

Kafasına üşüşen düşünceler suratının asılmasına neden olunca içinden, 'Düşünme bunları! Anın tadını çıkar! Bu anın bozulmasına izin verme!' diyerek komutları sıralayıp yeniden bulunduğu ana dönmeye çalıştı.

Gözleri yol boyu önünden geçtikleri boş arazilere, ağaçlara, ara ara görünen tek tük evlere, bazen uzakta yayılan hayvanlara, pırıl pırıl gökyüzüne çevrildi. Derin bir nefesi ciğerlerine çekip tekrar huzuru içine aldı. Yaman'la huzurlu, yalnızca birbirleriyle geçirecekleri bir haftanın bozulmasına neden olacak her şeyi kafasının gerilerine attı. Bu hafta onların kavuşması olacaktı. Yaman her şeyiyle onun olacak, o ise zaten Yaman'a aitken tamamen kendisini ona teslim edecekti. Bu hafta onların başka bir miladı olacak, hayatlarında yeni bir dönem başlayacaktı.

Yaman yanında oturan kıza gözlerini çabucak çevirdiğinde suratının bir an da olsa asıldığını ve sonra zorlanarak kendisini toparlamaya çalıştığını fark etti. Sabahki tartışmanın aklına geldiğini tahmin etmek zor değildi.

Çenesi gerildi, gözleri tekrar yola çevrildi; kalp atışlarındaki düzen hissettiği panikle bozuldu. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu ama yakın zamanda Alaz'la karşı karşıya geleceklerdi yine. Bu sabah Alaz'ın isteyerek bilerek geri adım attığını biliyordu. Çiftliğe gitmeyi o kadar çok istiyordu ki, bunu bozacak hiçbir şeye izin vermeyeceği yüzünden okunuyordu. Sırf çiftlik sevdasına geri adım atmıştı ama bir sonrakinde geri gitmeyecekti o adımlar. Hatta tam güçle Yaman'a doğru gelecekti. Sorgulayacaktı. Bilmek isteyecekti. Kafasında bir mantığa oturtmaya çalışacaktı.

Sıkıntıyla gözlerini yumdu, burnundan sessiz derin bir nefes alıp dudaklarından dışarı saldı. Gözlerini aralayıp yeniden yola baktı. Çok az yolları kalmıştı. En fazla on beş, yirmi dakikaya çiftlikte olacaklardı. Dünden hazırlatmıştı her şeyi. Çiftlikle ilgilenen karı koca senelerdir yanlarındalardı ve onların yokluklarında evle ilgileniyorlardı. Vardıklarında her şey hazır olmuş olacaktı. Gözleri tekrar Alaz'a kaydı. Yüzünde şimdi mutlu, huzurlu bir ifade vardı. Düşüncelerini kafasının arkasına ittiği anlaşılıyordu. Çiftlikte geçirilecek zaman onun için o kadar önemliydi ki dikkatinin başka hiçbir şeye kaymasına izin vermiyordu. Şefkatle baktı kıza. Öyle güzeldi ki! Öyle muhteşemdi ki! Hâlâ ona ait varlığın bu derece mükemmel olmasına inanamıyordu. Alaz onun dualarının bile ötesindeydi. Nasıl şanslı bir kulsa, nasıl kutsanmışsa Alaz ona verilmişti. Onun kıymetini bilmeli, her an mutlu etmeliydi onu.

"Acıktın mı bebeğim?" diye usulca sordu.

Alaz bakışlarını yavaşça çevirdi. Gözlerinin derinliklerinde küskünlük okunsa da bunu belli etmedi. Hafifçe gülümsedi.

"Biraz."

"Az kaldı. En fazla on beş dakikaya varmış olacağız. Hazırdır yemekler, gider gitmez yemek yeriz."

"Biz yapmayacak mıyız yemeği?"

"Yok bebeğim. Hafize Abla'ya telefon açmıştım dün. Yemekleri hazırlamıştır bile."

"O kim?"

"Biz çiftlikten İstanbul'a döndüğümüzde babam çiftliğe bakmaları için Hafize Abla ve eşi Kemal Abi'yi aldı. Biz yokken hem evle hem de bahçeyle onlar ilgileniyorlar. Bakmazsak viraneye dönerdi kısa sürede."

"Evde mi yaşıyorlar?"

"Hayır. Onların müştemilatı bahçenin diğer ucunda. Ama evin anahtarları onlarda, Hafize Abla arada evi temizleyip havalandırıyor."

Alaz başını oturduğu koltuğun başlığına dayayıp Yaman'a çevirdi gözlerini. Ayaklarını dayadığı ön panelden çekti ve bedenini hafifçe yan çevirerek bacaklarını karnına çekti. Kollarını bacaklarının etrafına sardı.

"Bugün yolda zaman geçirdik, yorucu olur şimdi; ama kaldığımız sürece yemekleri kendimiz yapalım, olur mu? Mümkün olduğunca baş başa olalım istiyorum. Birlikte zaman geçirip birlikte yapalım her şeyi."

"Tamam prenses. Sen nasıl istersen öyle yaparız," dedi, uysal bir kabullenişle.

Alaz gülümseyerek başını salladı. Üzerindeki beyaz kısa kollu tişört ve kalçalarına sıkı sıkı oturan buz mavisi kotuyla arabayı kullanan bakmaya doyamadığı adamı izledi. Yaman geri kalan yolu arada kendisine gözlerini dikmiş olan kıza çevirerek kat etti. Ne güzel bakıyordu kendisine. Sağ elini direksiyondan çekip Alaz'ın yanağını okşadı sevgiyle. Alaz gözlerini yumup yanağındaki dokunuşun tadını çıkarırken avucunu Yaman'ın elinin üzerine kapadı.

Gözlerini bir süre kızın üzerinde tutarak "Seni çok seviyorum bebeğim. Bunu hiç unutma tamam mı?" diye mırıldandı.

Alaz araladığı bakışlarını ona dikti. Yaman öyle bakıyordu ki kendisine, gözlerinin derinlikleri çığlık çığlığa bağırıyor gibi geldi Alaz'a. Sanki korktuğu bir şeyleri anlatmaya çalışır gibi. Ya da Alaz'ı kaybetmekten korkar gibi.

"Ben de seni çok seviyorum. Sen de bunu unutma sakın," diye mırıltıyla cevap verdi.

Yaman mutlu küçük masum bir çocuğun gülümsemesiyle baktı ona. Bu yolculuk onu da geçmişe götürüyordu. Sanki yine beş yaşına dönmüş sabırsızlıkla beklediği kızı yanında, hep o umut ettiği sahneyi yaşıyordu. Hüzünle gülümsedi. Aracı kullanmaya devam ederken alçak, duru bir sesle konuşmaya devam etti.

"Bazen her şeyin hayal olduğunu ya da bir rüyada olduğumu sanıyorum. Senin varlığına inanmak için hep sana dokunmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Bir gün şu anı yaşayacağıma dair tüm ümitlerim tükenmişti. Hep hayal etmiştim... Şimdi de o hayalin içindeyim sanıyorum. Ya gerçek değilse, diye sürekli yüreğim çırpınıyor korkuyla. Seni bu kadar severken, senin de artık beni sevdiğini bilirken yokluğunu asla kaldıramam ben. Yokluğun benim ölümüm olur. Sen yoksan artık yaşayamam ben."

"Düşünme böyle. Uzun bir yol kat ettik ama bak birlikteyiz artık. Senin inancın bizi bir araya getirdi. Ben senin varlığından bile habersizken sanki hep seni beklemişim gibi hissediyorum. Onca sene aklımda yalnızca babamın intikamını almak vardı, ama öte yandan kendimi yarım gibi de hissediyordum. Sürekli huzursuz, sürekli tedirgindim. Hani bir şeyi yapman gerekir de unutursun ama ne olduğunu da bir türlü hatırlamazsın ve hep bir tedirgin hissedersin ya kendini... İşte ben hep öyle hissediyordum. Hep bir yerlerde yapmam gereken bir şey olduğunu bildim ama ne olduğunu bilmez

halde yaşadım. Seni gördüğümde bu duygudan kurtuldum. Önceleri fark etmedim bunu. Sonra onca şey oldu sorgulamadım da... Ne zaman sen öyle inatla, vazgeçmeden yüreğini ortaya koydun ya... İşte ben o zaman anladım... Tamamlanmak böyle bir şeymiş dedim... Senin yüreğin öyle büyük ki, sevgin öyle güçlü ki; biz hep bir arada olacağız. Hem de uzun yıllar bir arada olacağız. Sana doymadan ölmek istemiyorum ben."

Alaz'ın sesi arabanın içinde sanki yumuşak bir müzik gibi dağılırken Yaman her kelimeyi hasretle içine çekti. Alaz'a ne kadar sürede doyardı acaba? Sonsuzluk yeterli olur muydu onlar için? Sanki sonsuzluk bile zamanın en küçük parçası gibi geliyordu ona. Ne kadar kısa, ne kadar yetersizdi.

Avucunun içine Alaz'ın elini aldı, kendisine doğru çekerek dudaklarını elinin üzerine bastırdı.

"Her şeyimsin benim," diye mırıldandı.

Genç kızın elini bacağının üzerine koyarak avucuyla üzerini örttü. Alaz kalan yolu onu hayranlıkla seyrederek geçirdi. Bambaşka, muhteşem bir adamdı Yaman. Kimselere benzemeyen karakteri, kimselere benzemeyen görünüşü vardı. Her santimi, onun hayran olması için yaratılmış gibiydi. Hayran olması ve saygı duyması... Yaman kalbini patlatacak şiddette bir sevgiyi içine yerleştirdiğinde, inancıyla, gözü karalığıyla, direnciyle ve insanın aklını başından alacak adanmışlığıyla hayran olunası bir saygıyı da yerleştirmişti yüreğine. Onun yaşadığı şeylerin küçük bir kısmını bile yaşasa dağılacak onlarca adamdan daha sağlam, daha kudretliydi. Keskin adaletini, korkusuzluğunu, dürüstlüğünü, açık yürekliliğini seviyor ama daha ötesi saygı duyuyordu Alaz.

Araç, büyük iki kanatlı demir kapılar açılırken yavaş yavaş içeri girdi. Her iki tarafında sıra sıra ağaçların dizildiği toprak yolda birkaç dakika ilerlediler. Nihayet gözlerinin önüne serilen muhteşem koca evin önünde, lastiklerin altında ezilen taşların çıkardığı seslerle aracı park etti Yaman.

Alaz toparlanarak doğrulmuş demir kapılardan geçtiklerinden beri etrafa parlayan gözlerle bakıyordu. Her santimi içine çekmek ister gibiydi. Araba durunca Yaman emniyet kemerini çözdü. Yana dönerek hayranlıkla etrafa bakakalmış olan kızın emniyet kemerine uzandı. Kapıdan çıkıp arabanın etrafında dolandı ve Alaz'ın oturduğu yolcu kapısını açtı. Elini gülümseyerek uzattı. Alaz uzatılan ele hiç tereddütsüz uzandı. Yaman'ın avucunda kaybolan eli içine güven doldurdu. Adımını atıp araçtan çıktı. Yaman kolunu beline sarıp kendisine bastırdı ve bedenlerini eve çevirdi.

"Yuvana hoş geldin bebeğim," dedi şefkat ve gururla.

Çok uzun bir yoldan gelmişti ikisi de. Yıllar sürmüştü bu yolculuk. Ve nihayet son durağa varmışlardı.

"Muhteşem bir yer burası!" dedi Alaz, yüzünde hayranlık dolu bir gülümsemeyle. Gözleri hiçbir şeyi kaçırmadan etrafı tarıyordu.

"Senin kadar değil ama güzel olduğu doğru."

"Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim."

"Sen zaten buraya aitsin."

Alaz parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını çenesine bastırdı.

"Sen olağanüstü, muhteşem bir adamsın. Ve çok şanslıyım ki benimsin."

İçine çocuksu bir heyecan dolmuştu. Yaman'ın gülümseyerek kendisine bakmasına aldırmadan heyecanla ileri birkaç adım attı. Etrafında dönerek çevreye göz attı. Evin önündeki açıklık toprak alan çakıl taşlarıyla döşenmişti. Araçların evin önünde park ettiği anlaşılıyordu. Üç katlı büyük ev beyaza boyanmıştı. Büyük pencereleri vardı. Ahşap giriş kapısı devasaydı. Kapının her iki yanında duvarda aydınlatma aplikleri ve hemen onların altında üzerlerinden sarkan çiçeklerle duvara monte edilmiş iki saksı bulunuyordu. Toprak kısmın bitiminde birkaç basamak merdivenle kapıya ulaşılıyordu. Her taraf yeşil, her taraf ağaçlarla kaplanmıştı. Alaz hayran-

lıkla etrafı incelerken evin kapısı açıldı ve orta yaşın üzerinde bir çift belirdi kapıda.

İkisi de gülümseyerek ileri adımladılar. Kadın kollarını açıp Yaman'a doğru ilerledi hızla.

"Yaman oğlum, hoş geldiniz! Özlettin kendini! Ne çok oldu gelmeyeli buraya."

Kadın sevinç ve mutlulukla ilerledi ve Yaman'a sarıldı sevgiyle. Yanındaki adam da en az karısı kadar mutlu görünüyordu.

Alaz anlayışlı bir gülümsemeyle onları izliyordu. Adam karısından birkaç santim daha uzundu. Kırlaşmış saçlarının arasında siyahlar belli belirsizdi. İleri çıkık hafif bir göbeğe rağmen yaşına göre epey dinç görünüyordu. Gözleri koyu renkli, cildi sanki açık havada çalışan biri gibi sert ve kırışıktı. Karısı da koyu renk gözlüydü ancak başının üzerinde attığı düğümle saçlarını kapadığı örtüden saçlarının rengini çıkaramadı. Muhtemelen onun saçları da kırlaşmıştı. İkisinin de üzerlerinde rahat gündelik kıyafetler vardı. Kadının bileklerine kadar uzanan elbisesi bedenini gizliyordu ama kocasından biraz daha toplu olduğu belliydi.

"Nasılsın Hafize Abla?" dedi Yaman, yumuşak saygılı bir sesle.

"İyiyim oğlum. Seni gördüm daha iyi oldum." Kadın bir adım geri çıkıp ellerini Yaman'ın kollarına koyarak iyi olduğundan emin olmak ister gibi baştan ayağı süzdü. Gördüklerinden memnun bir ifadeyle güldü. "İyisin, iyisin maşallah. Çok iyi gördüm seni."

"Sen de çok iyi görünüyorsun Hafize Abla. Hiç değişmemişsin."

"Yaşlandık be paşam," dedi kadın, umursamaz bir tavırla elini sallayarak. Hâlâ gülümsüyordu.

Kocası ileri bir adım attı. "Hafize, azıcık kenara çekil de ben de oğlana bir sarılayım," dedi şikâyetçi bir tonla.

"Aha başladı yine dırdıra. Az sabret Kemal! Oğlan ne zamandan beri ilk defa geldi. Azıcık hasret gidereyim. Sarılırsın, kaçmıyor ya,"

"Siz hâlâ didişiyor musunuz ya?" dedi Yaman, küçük bir kahkaha dudaklarından çıkarken başını geri atmıştı.

"Zaman başka türlü geçmiyor ki Yaman'ım," dedi adam, gülümseyerek. Karısının sözlerine aldırmadan ileri çıkıp Yaman'a sarıldı.

"Hoş geldiniz oğlum," dedi, sırtına birkaç yumuşak şaplak atarak.

"Hoş bulduk Kemal Abi. Nasılsın?"

"İyiyim çok şükür. Hatta şimdi çok daha iyiyim."

Sarılma faslı bitince ikisi de meraklı bakışlarını Alaz'a çevirdiler. Alaz utangaç bir gülümsemeyle baktı onlara. Hafifçe elini kaldırdı. "Merhaba," dedi, alçak çekingen bir sesle.

Yaman kolunu Alaz'a uzatıp kendisine çekti. Bedenlerini birbirine yapıştırdı.

"Bebeğim yolda anlatmıştım sana... Hafize Abla ve Kemal Abi..."

Alaz çifte bakarak başını salladı. Yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu. Çiftlik alanına girdiklerinden beri içinde manasız bir mutluluk belirmişti. Yaman diğerlerine döndü. "Hafize Abla, Kemal Abi... Alaz'la tanışın. Tahir Amca'mın kızı... Alaz Yamandağlı."

Hafize şaşkınlıkla açılan ağzını eliyle kapadı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kemal karısı gibi şaşkın şaşkın kıza bakarken, "Şaka yapmıyorsun değil mi Yaman?" dedi, duyulur duyulmaz bir sesle.

İkisi de şok geçiriyormuş gibiydi. Yaman anlayışla gülümsedi.

"Uzun hikâye Kemal Abi. Ama şaka yapmıyorum. Alaz'ım hayatta... Ve benimle şimdi."

"Amanın!" diyen Hafize, hızla ileri atılıp kızı kollarının arasına çekti. "Ya Rabbim bu nasıl bir mucizedir? Bu nasıl

güzel bir haberdir böyle? Müjdelerle gelmişler! Çok şükür müjdelerle gelmişler!"

Kadının gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Alaz ne yapacağını şaşırmış gibi kalakaldı, yavaşça kollarını kaldırıp kendisine sarılan kadına o da sarıldı.

"Sizin için şaşırtıcı olmuştur tabii," diye ağzının içinde geveledi. Yardım dileyen bakışlarını Yaman'a çevirdi. Yaman pis pis sırıttı önce. Alaz, Hafize'nin kollarının arasında hapsolmuş halde kaşlarını çatıp uyarırcasına bakınca ileri çıktı gülümseyerek.

"Hafize Abla... Daha buradayız, konuşuruz uzun uzun. Ben kızımı alayım geri."

Neredeyse çekerek Alaz'ı kadının kollarının arasından çıkardı. Hafize ağlamaya devam ederken bir yandan konuşuyordu.

"Vallahi sevinçten ne yapacağımı şaşırdım... Yoldan geldiniz, yorgunsunuz tabii. Hadi geçin içeri, yerleşin siz... Yemekler de hazır. Ne zaman isterseniz yiyin." Kocasına döndü telaşla. "Kemal valizleri yukarı çıkar."

Yaman atıldı. "Yok, Kemal Abi. Ben alırım valizleri. Sen yorulma."

"Olur mu oğlum? Yorgunsunuz siz. Geçin içeri ben hallederim," diye ısrar edince Yaman yumuşak ancak kesin bir dille ısrar etti.

"Kemal Abi, gerçekten ben alırım sen yorulma. Hafize Abla... Bugünkü yemekler için çok teşekkür ederiz. Ellerine sağlık. Ama burada olduğumuz sürece Alaz yemekleri birlikte yapmamızı istiyor. O yüzden sen zahmet etme, biz başımızın çaresine bakacağız."

Hafize gülümseyerek başını salladı. Gözleri genç çifti tarıyordu; gördüklerinden öyle mutlu olmuştu ki hiç itiraz etmeden kabul etti.

"E siz baş başa zaman geçireceksiniz tabii. Konuşacaklarınız da vardır... Hiç merak etmeyin, biz ayakaltında dolaşmayız ama ihtiyacınız olursa hemen seslenin yine de."

"Tamam Hafize Abla... Çok sağ olasın tekrar. İkinizin de ellerine sağlık. Çok güzel bakmışsınız buraya. Hiçbir şey değişmemiş. Her şey hafızamdaki gibi..."

"Ekrem Abi her defasında sıkı sıkı tembihliyor zaten. Her şey aynı merak etme. Hadi siz geçin dinlenin... Sonra görüşürüz yine. Daha buradasınız nasılsa."

Yaman arabanın bagajına doğru hareketlenirken Kemal ve Hafize de ellerini sallayarak toprak yolu geçip ağaçların arasına dalarak gözden kayboldular. İkisi de Alaz'ın varlığına öyle şaşırmış ancak bir o kadar sevinmişlerdi ki heyecanla aralarında konuşuyorlardı. Uzaklaşana kadar Alaz sesleri dinlemişti. Yaman iki valizi ellerine alarak çenesiyle kapıyı gösterdi Alaz'a.

"Hadi bakalım. İçeri gir de git gözden geçir her yeri."

Alaz "Gerçekten mi?" dedi sevinçle.

"Evet. Ev senin! Nereyi istiyorsan kurcalara. Hiçbir şeyden çekinme."

Alaz zıplayarak etrafında döndü ve Yaman arkasından gelirken evin geniş kapısından içeri girdi.

Attığı her adıma özen göstererek dolaştı evin içinde. Üzerinde durduğu her yere bir zamanlar annesi basmıştı. Alaz evin aşağısını adım adım dolaşırken Yaman elindeki valizleri kendi odasına çıkardı. Bir zamanlar ona ait olan oda tekrar dekore edilmiş, artık genç bir adamın kalacağı gibi döşenmişti. Yaman valizleri dolabın önünde yere bıraktı. Şimdi yerleştirmekle vakit kaybetmeyecekti. Daha sonra birlikte yapabilirlerdi.

Tekrar aşağı indiğinde Alaz mutfağı dolaşmış açık olan kapıdan arka bahçeye çıkıyordu. Önünde birkaç metrelik yeşillik alan, havuzun etrafında çevrili taşlı alana kadar uzanıyordu. Hatırı sayılır ölçülerdeki havuz pırıl pırıldı. Mutlu-

lukla gülümsedi. Etrafında dönerek diğer ayrıntılara baktı. Havuzun kenarında birkaç şezlong vardı. Bahçe kapısının solundaki alanda üzeri cam bir masa, rahat olduğu belli hasır sandalyeler devasa bir şemsiyenin altında duruyordu. Hemen yanında, minderleri krem rengi geniş oturma grubu vardı.

Arkasından gelen Yaman'ı hissedince hızla geri döndü ve aynı hızla boynuna atıldı.

"Burası cennet gibi!"

"Sen de meleksin."

"Muhteşem her şey! Burası insanın içine huzur veriyor!"

Yaman sıkı sıkıya sarıldı ona. Burnunu boynuna gömdü, kokusunu derin bir nefes alarak içine çekti. Dudaklarını çıplak omzuna bastırdı.

"Burada seninle birlikte olmak öyle inanılmaz ki."

Alaz boynuna sarılmış olan kollarını daha bir güçle sardı.

"Bence biz burada harika zaman geçireceğiz."

Her şeyden uzak, tüm sıkıntıları arkalarında bırakarak buraya gelmişlerdi. Alaz burada geçirecekleri zamanın hayatlarının en güzel anları olacağını hissediyordu. Evin içinde ve dışında tarif edemeyeceği güzel bir enerji vardı. İçinde an be an artan mutluluk, sürekli gülümseme isteği aşılarken çocuklar gibi heyecanlı, kıpır kıpırdı içi.

"Eee, ne yapıyoruz? Nereden başlıyoruz?"

"Enerji patlaması yaşıyorsun galiba?"

"Evet!" dedi kahkaha atarak. Ellerini iki yana açtı. "Bugün hayatımın en güzel günü!"

"Tamam, o zaman. En güzel günü olmaya devam edecek. Yukarı çık, duş al, üstünü değiş. Ben masayı hazırlarım buraya." Çenesiyle arkasındaki büyük masayı göstermişti.

"Olmaz! Birlikte hazırlarız. Sen de geliyorsun. Önce yukarıyı bana göster. Her yeri görmek istiyorum. Sonra duşumuzu alır, ineriz."

Yaman *"peki"* der gibi başını salladı gülümseyerek. Elini avucunun içine aldı.

"Hadi bakalım, tura çıkalım o zaman."

Üst katı dolaşmaları bir saatten fazla sürmüştü. Alaz her odada uzun uzun kaldı. Özellikle anne ve babasının odasında epeyce uzun zaman geçirdi. Gördüğü her eşyaya parmaklarıyla dokundu, sevgi ve özlemle okşadı. Bu oda onun için o kadar önemliydi ki; anne rahmine bu odada düşmüştü. Tuvalet masasının üzerindeki fotoğraflara özlemle baktı. Göz pınarlarından düşen yaşlara engel olamamıştı. Yaman sessizce kapının kenarına yaslanmış, onu seyretmişti. İkisi de hüzünlüydü o an. Bu oda onların tarihinin başlangıcıydı. Şimdi onlarla burada olmak için her şeylerini verebilirlerdi ama bu imkânsızdı artık.

Yatağın ucuna oturup gözlerini odanın her karesinde yavaşça gezdirdi. Bir ara onları hissetmek ister gibi gözlerini kapadı. Bu odada yaşanan sevgi iliklerine kadar doldu. Gözlerini tekrar açıp kapıda hüzünle kendisine bakan Yaman'a gülümsedi. Ağır ağır yerinden kalkıp ona doğru ilerledi. Ellerini beline sarıp alnını göğsüne dayadı. Dakikalarca birbirlerine sarılı halde kaldılar.

Sonrasında Yaman, Alaz'ın odasını gösterdi ona. Bebek odası olduğu gibi duruyordu. Alaz gördüklerine inanamadı. Şaşkınlıkla odadaki her şeyi inceledi. Minik yatak, oyuncaklar, dolabın içindeki minik giysiler, her şey olduğu gibi duruyordu. Gözleri parlayarak Yaman'a baktı.

"Her şey aynı mı?"

Yaman usulca başını salladı. "Kimsenin dokunmasını istemedim."

Alaz mutluluktan ölmek üzereydi. Muzip bakışlarını Yaman'a çevirdi.

"Bakarsın bizim çocuklarımız kullanır bu odayı... Düşünsene, kendi odamda çocuklarımı büyütürüm."

Yaman kaşlarını kaldırdı. Gözleri alev alev parlamaya başlamıştı. Gözlerinden akan arzu Alaz'ın bedeninde harlı bir ateşe dönüştü.

"Tıpkı benim hayal ettiğim gibi," diye mırıldandı.

İki büyük adımda dibinde bitti ve kollarının arasına aldığı kızın dudaklarına kapandı. Dakikalar süren ateşli öpüşme Yaman'ın yavaşça geri çekilmesiyle son buldu. Dudaklarının ucu kıvrılmıştı.

"O zamanlar seni bu odada öptüğümde hiç şu anki gibi hissetmiyordum. Ama o zaman da çok tatlıydın, şimdi de çok tatlısın."

Alaz kıkırdayarak alnını Yaman'ın göğsüne dayadı. "Pis sapık," dedi şakacı bir tonla.

"Ben de çocuktum, o yüzden sapık sayılmam. Ama senden uzak duramıyordum. Belki o sapıklık olabilir."

Alaz küçük bir kahkaha attı. Başını kaldırıp sevgi taşan gözlerini Yaman'ın arzulu bakışlarına dikti.

"Çok güzel adamsın." Elini kaldırıp yanağına avucunu bastırdı. "Benimsin."

"Yalnızca senin." diye mırıldandı Yaman. Başını eğip alnını alnına dayadı Alaz'a diktiği gözlerini kırpmadan. "Benimsin," diye mırıldandı.

"Sadece senin," diye onayladı kız.

***

Birlikte valizleri boşaltmış, duş alıp üzerlerini değiştirdikten sonra aşağı inip yine birlikte masayı hazırlamışlardı.

Alaz üzerine, askılı ince kumaştan kısa etekleri tiril tiril uçuşan beyaz bir elbise, Yaman kısa kollu beyaz keten bir gömlek, altına da yine keten bej renkli bol bir pantolon geçirmişti. İkisinin de ayakları çıplaktı. Alaz tabanlarında yeri hissetmek istiyordu. Güneş batmak üzereydi ve arka bahçedeki sessizlik ikisini de dinginlikle sarmalamıştı. Neredeyse

konuşmadan anlaşmışlar, uzun süre hiç ses çıkarmadan hareket etmişlerdi.

Masaya oturduklarında Yaman bir şişe beyaz şarap açmış, kadehleri doldurmuştu. Ağır ağır yemeklerini yerken aynı yavaşlıkla şaraplarını içmişler, etrafın sessizliğini içlerine çekmişlerdi.

"Bu hafta için planın ne? Neler yapmak istersin?" diye alçak bir sesle sordu Yaman, nihayet uzun süren sessizliğin ardından.

Alaz kadehini dudaklarını götürecekken düşünüyormuş gibi gözlerini kaldırdı.

"Bol bol yürüyüş... Bol bol tembellik..." Bakışları muzipçe parlarken havuza yan gözle baktı. "Bol bol yüzmek..." Kaşlarını kaldırarak sırıttı "Bol bol güneşlenmek."

"Bol bol güneşlenmek yok bebeğim. Teninin kavrulmasını istemiyorum."

"Koruyucu kullanırım."

"Tenin bembeyaz bi'tanem. Koruyucunun işe yarayacağını sanmıyorum. Şemsiyenin altında otur ama lütfen güneşe çıkma."

Alaz elindeki kadehten bir yudum içti. Uysal bir tavırla karşılık verdi. "Tamam. Yavaş yavaş çıkarım. İlk günden kavurmam kendimi."

Yaman onaylayarak başını salladı. Kadehini eline alıp oturduğu geniş sandalyede kaykıldı, bir bacağını dizinden kırarak bileğini diğer dizinin üzerine koydu.

"Kalan araziyi gösteririm sana yarın. İleriki küçük ormanda yürüyüş yaparız. Şimdi hiç hayvan yok ama bahçenin diğer ucundaki kümesleri de gösteririm. Her yeri görmüş olursun."

"Ne kadar kaldınız burada?" Alaz sorarken tıpkı Yaman gibi o da oturduğu yerde kaykıldı. Ayaklarını uzatıp Yaman'ın bacaklarının üzerine koydu, üst üste attı.

Yaman ayaklarını ovmaya başlarken sorusuna da cevap verdi.

"Öncesini çok hatırlamıyorum ama ara ara geliyormuş bizimkiler. Üç yaşımdan sonra, yani o son iki seneye yakın bölümü hep burada geçirdik. Gelirken gördün, evin etrafı yüksek duvarlarla çevrili. Evin dışındaki arazi de bize ait. Buraya ait olan ormanlık alan dikenli tellerle çevrili. Daha güvenli diye buraya gelmiştik ve uzun süre burada kaldık."

"Sonrasında geldin mi peki?"

Yaman başını salladı yavaşça. "Evet. Annemle birkaç defa daha gelip kısa aralıklarla kalmıştık." Bir an duraksadı, başını önüne eğip düşünceli gözlerle kadehine baktı. "Yurt dışından geldikten sonra birkaç günlüğüne gelmiştim ama iki seneden fazladır gelmedim."

"Fazla meşguldüm diyorsun," dedi alayla gülümseyerek.

Yaman'ın düşüncelere gömülmesini engellemek için konuşmalarının tatlı bir sohbet etrafında dönmesini istiyordu. Yaman gülümseyerek başını kaldırdı.

"Evet. Fazla meşguldüm. İşlerin dışında bir de peşinde olduğum bir kız beni çok meşgul etti."

"Bayağı meşgul tutmuş."

"Çookk!"

"Yalnız seni takdir etmek lazım. Hiç pes etmemişsin."

"Etmem. O söz konusu olunca hiç pes etmem."

İkisi de birbirlerine bakarken gözlerinden ateş çıkıyordu. Öyle garip bir oyun oynuyorlardı ki; ikisi de bu gece olacakları biliyor ancak hiç acele etmiyor, bunun tadını çıkarıyorlardı. Önünde sonunda bunun olacağını biliyorlardı ancak şu anda yaptıkları gibi tatlı atışmalar, ateşli bakışlar, ikisinin de içini gıcıklayan tatlı flört, gelecek olan anın habercisiydi sadece ve bu ön sevişme gibiydi onlar için. Yaman avucunun içindeki ayak parmaklarını sıktı. Alaz gözlerini yumup zevk dolu bir soluğu içine çekerek başını arkaya attı.

"Yalnız şu söz ettiğin planları iki gün ertelemen gerekebilir," diye mırıldandı Yaman. "Seni iki gün yataktan çıkarmayı düşünmüyorum."

Alaz gözlerini açmadan gülümsedi. "Ben de öyle umuyorum," dedi hevesle.

Hava kararmıştı, etrafta yanan tek tük bahçe lambaları yoğun loş bir atmosfer oluşturmuştu. Masanın üzerindeki cam fanusun içinde bulunan mum ışığı masayı aydınlatıyordu. Havuzun ışıkları pırıl pırıl parlıyordu. Her şey yaşadıkları anı hafızalarından silinmeyecek bir resme dönüştürmüştü.

"Havuza girelim mi?" diye fısıldadı Alaz. Başı hâlâ arkaya yatık, gözleri kapalıydı.

"Olur," dedi Yaman itiraz etmeden. "Sen git mayonu giyin, ben de burayı toplarım."

Alaz muzip bir gülümsemeyle başını doğrulttu ve karanlıkta ateş gibi parlayan yeşil gözlerini Yaman'a dikti.

"Sana çok tembel olduğumu söylemiş miydim?"

Yaman tek kaşını kaldırarak sorarcasına baktı. Alaz yavaşça bacaklarını toplayıp elindeki kadehi masaya bıraktı. Ağır ağır yerinden kalkarken Yaman'ı yerine mıhlayan bir bakış attı. Ağır ağır havuzun kenarına yürürken başını arkasına çevirip oyuncu bir edayla gülümsedi.

"Yukarı çıkamayacak kadar tembelim."

Sesi Yaman'ın kalp atışlarını yoldan çıkaracak denli işveliydi. Havuzun kenarında ayakta dikilirken elbisesinin bir askısını omzundan indirdi. Yaman kilitlenmiş gibi ses çıkarmadan onu izliyordu. Havuzun kenarındaki Alaz tanrıça gibi görünüyordu. Beyaz elbisenin diğer askısı da düştü. Yaman harlı bir soluk çekti ciğerlerine. Elindeki kadehi düşüreceği korkusuyla ağır hareketlerle masaya bıraktı. Geriye iyice yaslanıp önündeki resmi şehvetle izledi. Elbise Alaz'ın üzerinden kayarak ayaklarının dibine düştü. Yaman diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı. Ciğerlerinde tuttuğu nefesi gürültülü bir sesle dışarı verdi. Alaz üzerinde yalnızca külotuyla

kalmıştı ve heykel gibi havuzun kenarında dururken Yaman'ın aklını kaybetmesine neden olacak bir görüntüye neden olmuştu.

Alaz kendinden emin, ne yaptığını bilircesine ellerini iki yanına kaldırıp üzerindeki çamaşırın iki yanına parmaklarını geçirerek yavaşça aşağı indirdi; ayaklarının dibine inen çamaşırı ayak parmağının ucuyla kenara attı. Uzun saçları beline uzanıyor, bembeyaz kusursuz bedeniyle muhteşem bir tablo oluşturuyordu. Havuzun ışıkları bedenine vuruyor, ortaya çıkan ışık oyunları sanki teninde dolaşan canlı temaslarmış gibi görünüyordu.

Yaman dizine dayadığı ayağını indirerek yere bastı, öne doğru hafifçe eğildi. Gözlerini bir an bile kızdan çekmemişti. Bu muhteşem varlık aklını başından alıyordu. Cesaretine, güzelliğine, gözü karalığına hayrandı. Yaman'dan hiç çekinmemesine, hiç utanmamasına daha çok hayrandı. Onlar aralarında olan hiçbir şeyden utanç duyamazlardı ve Yaman, Alaz'ın tüm açıklığıyla kendisini ona sunmasına en büyük hayranlığı besliyordu.

Alaz son kez gülümseyerek Yaman'a baktı ve ardından kusursuz bir atlayışla kendisini havuzun sularına bıraktı. Havuzun dibinde bir süre gittikten sonra başını suyun üstüne çıkardı ve çocukça bir çığlık attı.

"Su çok güzel!"

Yaman ağır ağır yerinden kalkıp havuzun kenarına ulaştı. Alaz bir peri kızı gibi suyun üstünde gidip gelirken gözlerini ona dikmişti. Yüzünde mutlu bir gülümseme, onun kendisine uymasını isteyen bir beklenti vardı.

Yaman gözlerini ondan ayırmadan ağır ağır üzerindekileri çıkarmaya başladı. Gömleğin düğmeleri tek tek açılırken Alaz aç gözlerle heybetli bedeni izliyordu. Suyun üzerinde durmak için sürekli hareket ediyordu ancak hareketleri öyle yavaştı ki Yaman, suyun altında salınan vücudu açıkça görebiliyordu. Dik göğüsleri suyun dalgalanmasıyla sallanıyor-

du. Yaman ona temas ettiği için havuzun suyundan bile nefret edebilirdi. Hareketlerini hızlandırarak gömleği üzerinden attı ve çabucak altındaki pantolonu ve çamaşırı da çıkararak kenara fırlattı. Hiç duraksamadan esnek bir hareketle balıklama suya daldı ve suyun altında ilerleyerek Alaz'ın tam dibinde yüzeye çıktı.

"Beni baştan çıkarmak için bunu yapmana gerek yoktu," dedi, hızla dudaklarına kapanarak.

Kollarının arasına çektiği kızı sıkıca sarmış, ıslak dudaklarını ıslak dudaklarına kapamıştı. Suyun altındaki çıplak bedenler birbirine dolanmış tarifi imkânsız bir hazzı tüm hücrelerine doldurmuştu. Alaz kollarını Yaman'ın boynuna sarıp şehvetle öpüşlerine karşılık verdi. Yaman'ın talepkâr dili ağzının içine girdiğinde diliyle karşıladı. Yaman hırsla dudaklarını emiyor, ısırıyor, öpüyordu. Alaz aynı arzuyla en az onun kadar talepkâr, bu öpüşe karşılık veriyordu. Her geçen saniye bu istek çoğalarak artıyordu. İkisi de soluk soluğa şehvetten kararmış gözlerle birbirine dokunuyordu.

Yaman'ın bir eli kızın ensesinde diğer eli kızın sırtındaydı. Sırtındaki elini yavaşça aşağı kaydırdı ve kalçalarını avuçlayarak kızı iyice kendisine bastırdı. Aynı anda ağzını talan ederken kendisini öne itip Alaz'ın bacaklarının arasına bastırdığında, dudaklarının arasından arzulu bir inilti koptu.

"İnlersin öyle. Daha çok inleteceğim seni. Beni baştan çıkarmayı göze aldıysan o iniltilerin kesilmeyeceğini de bilmen lazımdı," dedi şehvetle.

Başını hafifçe geri çekmiş yanan gözlerle kıza bakıyordu. Islak kirpikleri kara gözlerinin etrafında Alaz'ın kalbini tekleten bir görüntü oluşturmuştu. Yaman gözü dönmüş haldeydi. Ona doyamıyordu ve yine göğsünü yarıp kızı içine alma arzusu her geçen an benliğini kaplıyordu.

"Ben yalnızca seninle inlerim," dedi cüretkâr kısık bir tonla. Yeşil gözleri havuzun ışıkları altında pırıl pırıldı. Islak

siyah gür kirpikleri gözlerine muazzam bir görüntü yerleştirmişti.

Bu kez Yaman gözlerini kapayıp inledi.

"Yalnızca seni inletirim," diye devam etti, bu kez memnun bir tonla.

"Alaz!" dedi Yaman, yalvaran bir tınıda. "Beni deli ediyorsun! Aklımı kaybediyorum senin yanında. Sana dokunmadan çıldıracak gibi oluyorum."

Tekrar kızın ağzına kapandı. Elleri hiç durmadan bedeninde geziniyordu. Bir elini beline bastırıp kendisine yaslayarak ayaklarını hareket ettirdi ve havuzun kenarına kadar sürükledi ikisini. Kızın sırtı havuzun kenarına dayanınca kendisini ileri bastırarak Alaz'ı havuzun duvarı ve kendi bedeni arasına hapsetti.

Bir eliyle kalçasını avuçlarken diğeriyle göğsünü kavradı. Alaz başını geri atıp havuzun kenarına yasladı. Yaman göğsünü sıkıştırarak yoğururken yeniden inledi. Yaman'ı öyle çok istiyordu ki tıpkı onun da dediği gibi çıldırmak üzereydi. Yaman onundu. O, Yaman'ındı. Bundan daha doğal ne olabilirdi ki? Kendisini tamamen onun ellerine teslim etmek, hazzın içinde birlikte yuvarlanmak istiyordu. Yaman ona ne yaparsa yapsın karşı koymamak, yalnızca izlemek, hissetmek ve onunla var olmak istiyordu.

Yaman'ın dudakları çenesinde, yanaklarında, boynunda dolaşırken gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı. Bacaklarını Yaman'ın beline doladı. Kollarını kaldırdı ve havuzun kenarına uzatarak yasladı. Şimdi tüm çıplaklığıyla Yaman'ın önündeydi. Teslim olmuş, beklenti içinde hissedeceği arzuya odaklanmıştı.

Yaman suyun üstünde oynaşan saçları bir araya getirdi. Uzun saçları toplayarak Alaz'ın başının arkasına sıkıştırdı. Alaz yavaşça gözlerini açtı; kolları iki yana açık, yeşil gözleri şehvetle parlayarak baktı.

"Bu gece cennetime kavuşacağım," diye fısıldadı Yaman. "Ama öyle yavaş olacak ki bu ne sen ne de ben ömrümüzün sonuna kadar unutmayacağız bunu."

Alaz, Yaman'ın şehvetten kararmış gözlerine bakınca kalbinin boğazında attığını hissetti. Öyle bakıyordu ki kendisine, şu andan itibaren yaşayacağı tek bir saniye bile hafızasından çıkmayacaktı. Yaman'ın büyüyen göz bebekleri havuzun ışıklarının yansımasında kapkara görünüyordu. Yüzünden akan birkaç damla yanaklarından aşağı kayıyor, çenesinden göğsüne damlıyordu.

Başını ileri uzatarak dudaklarını hırsla kızın dudaklarına bastırdı. Sert bir öpücüğün ardından başını hafifçe geri çekti.

"Tek bir itiraz, tek bir karşı koyma istemiyorum. Ben ne dersem koşulsuz uyacaksın."

Alaz hipnotize olmuş gibi yalnızca başını salladı. Ona öyle güveniyordu ki; zaten ne karşı koyardı ne de itiraz ederdi. Şişmiş dudakları, arzuyla bakan yarı kapalı gözleri, şehvetten pembeleşmiş suratıyla nasıl baştan çıkarıcı bir güzellik sergilediğinin farkında bile değildi.

Yaman ellerini kollarının altlarına dayadı ve seri bir hareketle kızı kaldırarak havuzun kenarına oturttu.

"Uzan geriye!" dedi emir verircesine.

Alaz hiç itiraz etmeden yavaşça geriye uzandı ve kollarını iki yanına açarak havuzun kenarına yattı. Dizlerinden aşağısı suyun içinde kalmıştı. Gözleri gökyüzünde parlayan yıldızlara takıldı. Öyle ışıltılıydı ki gökyüzü, Ağrı'dan sonra ilk defa gökyüzünde bu kadar çok yıldız olduğunu fark etti. İstanbul'da hiç dikkat etmemişti. Belki de şehrin ışıklarından yıldızlar fark edilmemişti ve o da görmemişti onları ama burada... Sanki gökyüzündeki tüm yıldızlar şahitti bu geceye. Hepsi sanki bu geceyi beklemişçesine bir anda parlamaya başlamışlardı. Yüzünde oluşan minik gülümseme bu anın ne kadar da doğru olduğunu kabullenir gibiydi.

Yaman suyun içinde kalan bacaklarını ağır ağır okşadı. Dizlerinin arkasından baldırlarını kavrayarak yukarı kaldırdı, suyun içinde bir adım ileri atıp kızın bacaklarının arasına girdi ve ince bacakları omuzlarının üzerine yerleştirdi. Başını kızın bacaklarının arasına doğru eğdi. Dudaklarını bacaklarının iç kısımlarında gezdiriyordu. Öpüyor, hafifçe ısırıyor, elleriyle okşuyordu.

"Kendini tamamen bana bırak bebeğim," diye mırıldandı. "Bu yalnızca başlangıç. Bu gece sana bütün zevkleri tattıracağım."

"Ben sana teslim oldum çoktan," diye mırıldandı Alaz, gözleri gökyüzündeki yıldızlara takılı haldeyken. "Bak gökyüzü de bize teslim oldu. Yıldızların hepsi şahitlik edecek bize."

Yaman başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Dudaklarının ucu kıvrıldı. Başını tekrar indirip dudaklarını kızın bacağına bastırdı.

"Evren şahitlik edecek bebeğim. Evren nihayet bir araya gelmemizi kutlayacak."

Sağ elini, kızın sol bacağının üzerinden okşayarak beline kaydırdı. Belinin oyuntusunu okşayarak karnına doğru ilerledi avucu. Dümdüz göbeğini okşadı. Elleri kızın bedeninde dolaşırken dudakları omuzlarındaki bacakların içlerini öpüyor, dişlerini hafifçe tenine bastırıyordu. Alaz derin bir soluk alarak inledi ve yavaşça gözlerini kapadı. Tüm duyularını yalnızca Yaman'ın dokunuşlarına açtı.

Yaman avuçladığı sol göğsünü yoğurarak sıkıştırdı. Dairesel hareketlerle avucunun içini kabaran göğüs ucuna sürttü. Her dokunuşta göğüs uçları daha da sertleşiyor, Alaz dokunuşların verdiği haz denizinde boğuluyordu. Dudaklarından sürekli derin soluklar, kısa iniltiler çıkarken bedeni dokunuşların etkisiyle titriyor, kasılıyordu.

Yaman başını bacaklarının arasına yaklaştırdı. Dudaklarını göbeğinin altına yumuşakça bastırdı. Minik öpücükleri

kızın tenine bırakarak aşağıya doğru kaydırdı. Gözlerinin önündeki manzara akıl alacak gibi değildi. Alaz her şeyiyle onundu ve şimdi de ona ait olan her şey gözlerinin önündeydi. Dudakları ve dili kızın teninin üzerinde gezinmeye devam ederken nihayet son varış noktasına ulaştı. Ağzını kızın bacaklarının arasına kapadı. Alaz inledi. Yaman homurdanarak dudaklarını kızın en hassas yerine bastırdı. Ağzını aralayarak dişlerini tepe noktasına hafifçe geçirdi ve bu dokunuşla Alaz sarsıldı. Dudaklarının arasından çok daha sesli bir inilti döküldü. Yaman dudakları, dili ve dişleriyle kızı delirtiyordu. Alaz iki yana açılmış kollarıyla avuçlarını yere bastırdı. Bacakları kasıldı ve istemsizce Yaman'ın omuzlarında gerildi. Yaman elleriyle Alaz'ın göğüslerini yoğuruyor, parmak uçlarıyla göğüs uçlarını sıkıştırıyor, ağzı ve diliyle Alaz'ın en hassas bölgesinde kızın beynindeki tüm hücreleri boşlukta patlatarak yok ediyordu.

"Yaman!" diye feryada benzer bir ses çıktı Alaz'ın dudaklarından.

Yaman dilini kadınlığının çevresinde dolaştırıyor, öpüyor, dişleriyle arada kadınlığının dudaklarını çekiştiriyordu. Kızın kasıklarını öptü, yaladı, ısırdı. Dili sert vuruşlara devam ederken ellerini kalçalarının iki yanına bastırdı. Başını daha sert ileri itti ve dilinin ucunu Alaz'ın kadınlığından hafifçe içeri itti. Alaz çığlık attı. Yaşadığı sarsıntıyla kalçası havalandı. Yaman yalnızca birkaç saniye başını geri çekti. Gözlerini kaldırıp kızın yüzünü görmeye çalıştı. Alaz kendinden geçmiş haldeydi.

"Ellerini uzat bebeğim," diye mırıldandı.

Alaz duyduğu komutla zorlukla gözlerini araladı ve yine külçe gibi olmuş kollarını zorlukla kaldırarak ellerini Yaman'ın ellerine uzattı. Yaman avuçlarındaki elleri sıktı.

"Bak bana!" dedi, yine emir verir gibi.

Alaz gözlerini aşağı indirip kirpiklerinin arasından Yaman'ın arzudan delirmiş gibi bakan gözlerine baktı. Yaman

dudaklarını hafifçe kıvırarak gülümsedi; avuçlarının içindeki elleri uzatarak göğüslerinin üzerine bıraktı. Ellerini açıp kendi göğüslerinin üzerine kapadı.

"Yokluğumu hissetmesinler," dedi şehvetle bakarak. "Ellerini onlardan çekme!"

Alaz'ın beyninde ışıklar patladı. Yaman aklını başından almış arzudan delirme noktasına getirmişti onu. Dudaklarını yine kızın bacaklarının arasına bastırdı. Kirpiklerini kaldırıp yanan gözlerle kıza baktı.

"Okşa onları!"

Alaz gözlerini Yaman'dan alamıyordu. Elleri istemsizce kendi göğüsleri üzerinde hareket etmeye başladığında bacaklarının arasında yeni keşfettiği dünyada deprem olmaya başlamıştı. Bedeni yerle bir olmak üzereydi. Tüm duyuları ayağa kalmış Yaman'ın dudaklarının ve dilinin dolaştığı hassas noktada yeni bir devrimin ayaklanmasını yaşıyordu. Gözleri istemsizce kapandı, dudaklarından engel olamadığı inlemeler dökülürken Yaman kızın çıldırmasına neden olabilecek saldırıya geçmişti ve Alaz kendini her şeyiyle ona teslim etti.

Yaman'ın dilini kadınlığının girişinde hissettiğinde yine bir çığlık attı. Avuçları kendi göğüslerini ezdi. Kalçaları kasıldı, topukları Yaman'ın sırtına battı. Sert, delirtici darbeler içine vururken havuzun kenarında havalandığını sandı. Tıpkı biraz evvel suyun yüzeyinde hissettiği hafifliği şimdi havuzun kenarında hissediyordu.

Daha önce bir kez yine Yaman'ın ona armağan ettiği orgazmda yaşadığı gibi o elektrik akımı tüm bedenini kapladığında gözleri ardına kadar açıldı, dudaklarının arasından, gırtlağından kopup gelen yüksek sesli inilti savrulurken gökyüzünde gördüğü tüm yıldızların patladığını sandı.

"Yaman!" diye haykırırken art arda kasılıyor, inliyor, bedeni hâkim olamadığı sarsıntılarla sallanıyordu.

Yaman minik öpücükleri kadınlığına bırakarak kızın son sarsıntılarını yaşamasını sağladı. Alaz iniltilerinin arasından

zorlukla nefes alıyordu. Kalbi göğsünü delip geçecekmiş gibi hızla atıyordu. Yaman ellerini havuzun kenarına koyup seri bir hareketle kendisini havuzun dışına çekti. İki dizi kızın iki yanında kollarını çıplak bedene sararak kızı kaldırdı ve birkaç metre ilerideki çimlerin üzerine yatırdı. Kendisini kızın üzerine bıraktı yavaşça. Çıplak bedenleri birbirine değerken, dudakları şefkatle Alaz'ın yüzünde dolaşıyordu. Alaz baygın gözlerle Yaman'a bakarken avuçlarını adamın yanaklarına bastırdı. Yüzündeki baştan çıkarıcı gülümseme Yaman'ın kalbini tekletti.

"Hiç doymuyorsun değil mi?" dedi, gözlerini kısarak.

Alaz kaşlarını kaldırıp bir cık sesi çıkardı. Yüzünde asılı bir gülümsemeyle, "Sana doyamıyorum," diye fısıldadı.

Yaman kaslı göğsünü göğüslerine sürttü. Dudaklarına kısa kısa öpücükler bırakırken, "Ben de sana doyamıyorum," diye mırıldandı. "Tenini tenimde hissetmek başımı döndürüyor. Sanki havada süzülüyormuş gibi hissediyorum sana dokunduğumda." Sertleşen erkekliğini kızın bacaklarının arasına itti. Alaz gözlerini yumarak inledi.

"Ben havada süzülüyorum şu an," diye mırıldandı, kendinden geçmiş bir yüz ifadesiyle. Kalçasını kaldırıp Yaman'ın sertliğine bastırdı kendisini. "Senin tenine dokunmak beni ben yapıyor sanki." İki eliyle Yaman'ın sert kalçalarını kavradı; parmaklarını gergin kaslara bastırdı. Dudaklarını boynuna bastırmış olan Yaman kulağının dibinde inledi. Alaz parmak uçlarıyla, avuçlarıyla Yaman'ı okşuyordu. Avuçları sert kalçalardan yukarı süzüldü; sırtında gezinen avuçları her izin üzerinde uzun uzun okşayarak dolaştı. Parmak uçlarıyla izlerin üzerinden geçerken huşu içinde fısıldadı.

"Bizim haritamız. Saklı definemizin yolları... Senin kalbine, bana ait yüreğe giden yollar."

Yaman dudaklarını kızın boynunda, omuzlarında, köprücük kemiklerinin üzerinde gezdirdi.

"Senin yüreğin bebeğim!" diyerek onayladı kızı. Dudaklarını yeniden dudaklarına yöneldi. Bu kez yavaş yavaş, ağır ağır öpüştüler. Birbirlerinin dilleriyle oynadılar. Minik öpücükleri birbirlerinin dudaklarının üzerine bıraktılar.

"Hazır mısın bebeğim? Benim olmaya hazır mısın?" diye fısıldadı Yaman nihayet.

"Ben hep hazırmışım sana," dedi Alaz, açık duru gözlerle genç adama bakarken. "Ben hep seninmişim. Hep seni beklemişim. Hep senin olmuşum."

"O zaman daha fazla vakit kaybetmeyelim bebeğim. Tamamen benim ol."

Alaz yavaşça başını salladı. Yaman birkaç saniye yanan gözlerle kıza baktı ve dirseklerinden güç alarak ayağa kalktı. Bir an heybetli bedeniyle Alaz'ın tepesinde dikildi. Alaz ellerini başının altına yerleştirip çıplak adama birkaç saniye boyunca baktı. Sertleşmiş erkekliği, geniş göğsü, kaslı bacaklarıyla öyle muhteşem görünüyordu ki saatlerce seyredebilirdi onu. Gözlerindeki hayranlığı gizlemiyordu.

"Nasıl muhteşem göründüğünü bir bilsen." diye mırıldandı. Çıplak halde çimenlerin üzerinde uzanmış elleri başının altında kendisinin nasıl göründüğüne dair hiçbir fikri yokken sarf ettiği kelimeler Yaman'ı güldürdü.

"Şu halinle sen nasıl muhteşem, nasıl baştan çıkarıcı görünüyorsun asıl sen bir bilsen."

Eğilerek kızı kucakladı. Alaz kolunu Yaman'ın boynuna sardı, dudaklarını adamın yanağına bastırdı. Yaman rahat adımlarla ilerledi ve mutfak kapısından içeri girerek hiç duraksamadan yukarı kata çıkan merdivenlere yöneldi.

"Masayı toplasa mıydık acaba?" diye sordu Alaz, kaşının tekini kaldırarak.

"Siktir et! Sabah hallederim ben. Şu an sadece seni hissetmek istiyorum."

Alaz dudaklarını boynuna bastırdı. Dişlerini hafifçe derisine geçirdi. Yaman gözlerini yumarak inledi.

"Odaya gidene kadar uslu dur, ikimizi de düşüreceksin."

"Düşürmezsin sen bizi."

Kızın sesi emin, azıcık bile bir kuşku barındırmıyordu.

"Düşürmem. Asla düşürmem," diye mırıldandı onaylayarak.

Odanın önüne gelince yarı aralık olan kapıyı kalçasıyla iterek açtı ve içeri girdi. Evde yalnızca ikisi olduğu için ikisinin de hareketleri özgür ve rahattı. İleri adımlayarak önce banyo kapısına yöneldi.

"Şu kloru üzerimizden atalım, sonra sabaha kadar benimsin."

Banyoya girdiklerinde Yaman seri hareketlerle onu yıkadı. Duş, öpüşmeler ve dokunuşlar eşliğinde düşündüklerinden uzun sürdü ama aceleleri olmadığı için umursamadılar. Alaz, Yaman'a dokunmayı seviyordu. Özgürce dokunuyor, okşuyor ve öpüyordu. Yaman'ın bundan şikâyeti yoktu çünkü aynı şeyleri o da kıza yapıyordu.

Yaman beline sardığı havlunun eşini ona dolayarak kızı kucağına aldı ve odaya döndü; yavaşça yatağın kenarına oturttu. Havluyla kızı kurularken bakışlarını yukarı kaldırdı. Fısıltıyı andıran bir sesle sordu.

"Korkuyor musun?"

"Korkmalı mıyım?" dedi Alaz, cesur gözlerini ona dikerek.

"Ben seni incitmekten korkuyorum," diye itiraf etti usulca.

Alaz avuçlarını Yaman'ın yanaklarına bastırdı. Sevgi dolu gözlerle baktı. Hafif bir gülümseme eşliğinde konuştu.

"Yaman, sen beni incitmezsin. Bu olması gereken bir şey. Bununla baş edebilirim... Hem biliyor musun? Bunu sevdiğiyle yaşayamamış milyonlarca kadın var dünyada... Ben çok şanslıyım. Sevdiğim adamla bunu yaşayacağım ve bir parçacık acı buna değer."

"Seni çok seviyorum bebeğim," dedi önünde diz çökerek. Başını kaldırmış sevgiye bulanmış bir yüzle yine taparcasına bakıyordu ona.

"Ben de seni çok seviyorum koca yüreğim," dedi Alaz. Dudaklarını Yaman'ın dudaklarını bastırdı. Aniden gülmeye başladığında dudakları Yaman'ın dudaklarının üzerindeydi, teması kesmeden dudakları birbirine çarparak konuştu.

"Farkında mısın? Seni hep ben baştan çıkarıyorum. Bu senin görevin olmalıydı."

"Bizim aramızda böyle bir şey yok ki. Biz biriz. Ne sen kadınsın ne ben erkeğim. Biz sadece biziz."

"Ölüyorum be adam sana," dedi inlercesine.

"Ölüyorum be kadın sana," diye karşılık verdi diğeri aynı ses tonuyla.

Dudakları yeniden birleşti. Yaman dizlerinin üzerinde doğrulup kollarıyla kızın belini sardı. Alaz kollarını adamın boynuna doladı. İkisi de birbirlerini şefkatle, dokunmaya kıyamıyormuş gibi öpüyordu.

Yaman kollarını gevşetip biraz geri çekildi ve usulca Alaz'ın üzerindeki havluyu çekerek yere attı. Kızı belinden tutarak yatağın ortasına doğru kaydırdı; beline sarılı olan havluyu çözüp onu da diğerinin yanına usulca bıraktı. Bir dizini yatağın üzerine koyarak ellerini yatağa bastırdı ve Alaz'ın üstüne doğru eğildi. Dudaklarını kızın dudaklarına sürterek ileri doğru hareketlendi ve yatağın üzerine çıktı. Alaz'ın belini bir eliyle sararken bedenini kızın üzerine bıraktı. Diğer eliyle şefkatle saçlarını okşadı. Yüzüne düşen saçları yumuşak hareketlerle geriye itti. İkisi de birbirlerine gözlerini dikmiş neredeyse gözlerini bile kırpmadan bakıyorlardı birbirlerinin derinliklerine.

"Gözlerinin içinde kendimi görüyorum," diye fısıldadı Yaman. Kızın göz bebeklerinin içinde kendi yansıması görünüyordu.

Avucuyla Yaman'ın yanağını okşarken, "Ben senin ruhunda kendimi görüyorum," diye karşılık verdi Alaz. Elini kaydırarak çenesine indirdi. Boynuna okşarcasına dokundu, elini yavaşça ensesine doğru kaydırdı ve başını kendisine çekti. Dudaklarını sıcak dudaklara dokundurdu. Gözlerini yumdu.

"Sana dokunmak öyle güzel ki," diye fısıldadı.

"Sana dokunmak cennete dokunmak gibi," dedi Yaman, yüzüne yumuşak öpücükleri kondurarak.

Dakikalarca kızı öptü, okşadı, sevdi. Alaz, Yaman'ın her dokunuşuna aynı şekilde karşılık verdi. Adam nereye dokunup nereyi okşadıysa aynı şekilde o da ona dokundu, okşadı, sevdi. Yaman ant içmiş gibi Alaz'ın bedeninde dudaklarının dokunmadığı tek bir santim bırakmadı. Kız bedeninde dolaşan dudakların ve ellerin altında kendinden geçmiş minik iniltilerle karşılık vermişti her dokunuşa. Verdiği her tepki Yaman'ı amansız bir girdabının içine aldı. Sanki ilahi bir varlığa tapınır gibi ağır, yumuşak hareketlerle sevdi onu.

Yaman'ın dudakları göğüslerine indiğinde Alaz'ın bedeni yay gibi gerildi. Yaman ucu sertleşmiş göğüsleri dudaklarının arasına alıp uzun süre emdi, diliyle ıslattı, dişlerinin arasında ezdi. İki göğsü aynı anda yoğuruyor, birinde dili ve dişleri hareket ederken diğerini parmak uçlarıyla eziyordu. Ardından kısa süre içinde bir diğerine geçiyor, bu kez aynı şeyleri yeniden tekrar ediyordu.

Sağ elini kızın bedeninde okşarcasına dolaştırarak bacak arasına indirdi. Sırılsıklam kadınlığı hissettiğinde içinde ateş topu patladı. Arzulu bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Sırılsıklam olmuşsun! Muhteşemsin şu anda."

Yaman'ın sözleriyle Alaz'ın yüzü alev alev yanarken şehvetle parlayan gözlerini çekmedi gözlerinden.

Yaman nihayet dayanamayacağı noktaya geldiğinde iri bedenini usulca kızın bacaklarının arasına kaydırdı. Gözlerini kaldırıp Alaz'ın gözlerine baktı. En ufak bir endişe, en

ufak bir korku görse hiç düşünmeden yataktan çıkacaktı. Onun kıymetlisi her şeyin en güzeline, her şeyin en iyisine layıktı. Yaman'ın arzuları, onun istekleri ve mutluluğu yanında bir hiçti ve hissettiği hiçbir şey Alaz'ın kendisini kötü hissetmesinden daha önemli değildi.

"Bir olalım mı prensesim?" diye fısıldadı.

Alaz başını salladı. Elleriyle Yaman'ın kollarını kavradı.

"Tam olalım koca yüreğim!" diye karşılık verdi.

Yaman adanan gözleriyle kendinden geçmiş gibi baktı kıza. Bir elini Alaz'ın başının yanına koydu diğerini aşağı indirip taş gibi olmuş erkekliğini kavradı ve yavaşça hareket ederek Alaz'ın kadınlığının kapısına dayandı.

"Yavaş olacağım. Canının yanmaması için elimden geleni yapacağım."

"Ben sana güveniyorum."

Yaman içine yayılan panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Alaz'ın canını yakarsa kendisini asla affetmeyecekti. Fakat kaçınılmaz olanla nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Alaz onu sakinleştirmek ister gibi yanağını okşadı.

"Canım yanmayacak."

"Benim yüzümden en ufak acı duyarsan kendimi hiç affetmem."

"Yaman. Gerçeklerle ikimiz de baş edebiliriz." Devam etmesi için desteklercesine başını salladı yavaşça.

Yaman hafifçe kendisini ileri itti. Alaz gevşemeye çalışarak kendisini gelecek olana hazırladı. Acı duysa da bunu Yaman'a belli etmeyecekti. Yaman'ın bununla yaşamasını istemiyordu. Yaman takıntılı, Alaz'ın üzerine titreyen, saplantılı bir adamdı. Buna göğüs geremezdi. Onu teşvik etmek için kalçasını hafifçe kaldırdı. Yaman gözlerini kapatarak kendisini yavaşça o dar geçitten derinlere doğru itti. Alaz hissettiği acıyla birkaç saniye paralize oldu, beyninde acı hücreleri cayır cayır yanarken tüm gücüyle bu acıya karşı koyup Yaman'ı düşünmeye, acıyla baş etmeye çalıştı. Dişle-

rini dudaklarına geçirip yüzünü Yaman'ın boynuna gömdü. Yaman tamamen içini kapladığında zorlukla bir nefesi dişlerinin arasından çekip kendine gelebilmek için çabucak mırıldandı.

"Birkaç saniye bekle yüreğim."

Yaman donmuş gibi kalakaldı. Gözlerini aralayarak bakışlarını aşağı indirdi.

"Başını kaldır bana," dedi emir verircesine. Alaz yüzünü Yaman'ın boynuna gömmüş kollarını bedenine sarmış yumruk yaptığı ellerini sırtına bastırmıştı.

"Bir saniye ver bana, lütfen," dedi inlercesine.

"Canın yandı!" diye neredeyse kükreyerek kendisini geri çekecekken Alaz daha sıkı sarılarak engel oldu.

"Kal olduğun yerde!" diye kız neredeyse bağırdı. Başını yavaşça gömdüğü boyundan çıkarıp gözlerini ona dikti. Acı yavaş yavaş dağılıyordu ama o ilk anda hissettiği yakıcı kısım geçmişti.

"Kal olduğun yerde!" dedi, bu kez daha yumuşak bir tonla. "Bırakma beni. Sadece soluklanmama izin ver."

"Canın yandı!" diye tekrarladı, kendisini suçlarcasına.

"Baş edemeyeceğim bir şey değil! Benimle kal! Bununla baş etmeme yardım et!"

Yaman verecek cevap bulamadı. Gözlerindeki kahrolmuş ifadeyle, af dilercesine birkaç saniye Alaz'a baktı. Ardından suçlulukla alnını kızın başının yanına yastığa bıraktı. Birkaç dakika hiç kımıldamadan öylece kaldılar. Alaz acının bedeninden tamamen uzaklaştığını hissettiğinde mutlulukla gülümserken dudaklarının ucu kıvrıldı. Avuçlarını Yaman'ın sırtında okşarcasına dolaştırdı. Başını hafifçe çevirerek Yaman'ın kulağına fısıldadı.

"Bu doluluk hissi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyormuş. Artık her şeyimle seninim. Her şeyinle benimsin. Artık tamamlandım. Şimdi tam oldum."

Yaman başını yasladığı yerden usulca kaldırdı. Başını yana çevirip parlayan yeşil gözlere baktı. Alaz'ın yüzündeki ifade sarsılmasına neden oldu. Sanki başının üstünde hale varmış gibi pırıl pırıl parlayan bir yüzle, muhteşem gülümsemesi suratına yayılmış sanki uhrevi bir boyuta ulaşmış gibi huşuyla ona bakıyordu.

"Tamamlandık," dedi, mutlu bir sesle gülümserken.

"Tamamlandık," diye tekrar etti Yaman, gördüklerinden sarsılmış bir ifadeyle. İstemsizce kızın içinde kımıldadı. Alaz gözlerini yumup hazla bir nefes çekti içine.

"Şu an nasıl muhteşem göründüğünü bir bilsen, yemin ediyorum kim görse sana tapardı şimdi," dedi inanamıyormuş gibi şaşkın bir sesle.

"Benim bir tapanım var. Başkasını istemem," dedi dudaklarını adamın dudaklarına bastırarak.

Yaman inleyerek kendini yeniden ileri itti.

"Sana ben taparım, senin önünde eğilirim," dedi söz verircesine.

Kontrolü tekrar ele aldı ve kızın içinde gidip gelmeye başlarken ellerini kaldırıp kızın ellerini avuçlarının içine alıp parmaklarını birbirine geçirdi.

Yaşadığı o an hayatı boyunca Yaman'ın aklından çıkmayacaktı. Hayatının geldiği bu nokta tüm dualarının, tüm hayallerinin, tüm ümitlerinin gerçekleştiği bir andı. Nihayet tek vücut olmuşlar, nihayet birbirlerine kavuşmuşlardı. Yaman büyülenmiş gibi bakıyordu kızın yüzüne. Kalçası hareket ederken gözlerini bir an bile kırpmadan yüzünü izliyor, böyle muhteşem bir varlığın ona ait olmasının şaşkınlığını üzerinden atamıyordu.

Alaz, Yaman'ın bakışlarından gözlerini hiç çekmiyordu. Bir adam nasıl böyle bakabilirdi ki? Bir kadın böyle bakan bir adamdan nasıl vazgeçebilirdi? Bu adam onun hayatı olmuştu şimdi. Onsuz bir hayat, onsuz bir yaşam düşünemiyordu. İçinde, en derinlerinde Yaman'ı hissediyordu ve kadınlığının

duvarlarına vuran sertliği kalbini yerle bir ediyordu. Göğsü parçalanacakmış gibiydi. Parmaklarının baskısını artırıp Yaman'ın parmaklarını sıktı. İçinde büyüyen ateş dalga dalga bedenini ele geçirdi. İstemsizce gözlerini kapayıp başını arkaya attı.

"Yaman!" diye inledi.

Yaman'ın hareketlerine uyarak kalçasını kaldırıp ona eşlik etti. Yaman alnını Alaz'ın boynuna dayadı. Dudaklarını tenine bastırdı. Hareketleri hızlanırken gerilen bedeni titremeye başladı.

"Alaz!" diye inledi.

Soluk soluğa birbirlerine eşlik ederek hızlı tempoda hareket eden kalçalar, birkaç dakika sonra nihayet aynı anda doruğa ulaşan dudaklardan fırlayan iniltilerle, kıvranmaya son verdiler. Yaman birkaç kez daha kendisini ileri itti. Her itişte içindeki her şeyi Alaz'ın içine boşalttı. Alaz, Yaman'dan gelen her şeyi şevkle karşıladı. Bacaklarını adamın beline dolamış ellerini Yaman'ın ellerinden kurtarmış, bedenine sarmıştı. Yüzünü Yaman'ın boynuna gömdü. İkisi de derin derin soluk alıyor, kendilerine gelmeye çalışıyorlardı. Bedenlerinden istemsiz titremeler geçiyor, ruhları sarsılıyordu.

"Biliyordum! Böyle olacağını biliyordum!" diye soluk soluğa fısıldadı Yaman.

Alaz gözleri kapalı gülümseyerek sırtını okşadı. Avuçlarının altındaki kaslar hâlâ seğirmeye devam ediyordu.

"Nasıl olacağını biliyordun?" diye sordu fısıltılı yorgun bir sesle.

"Böyle, cennete girmiş gibi hissedeceğimi biliyordum. Böyle muhteşem olacağını biliyordum," dedi inançla.

Başını kaldırdı, kızın dudaklarına gürültülü bir öpücük kondurdu. Yüzünde oluşan gülümseme Alaz'ın çarpılmasına neden olacak kadar güçlü bir etki bıraktı.

"Sen bebeğim... Sen benim cennetimsin! Sen benim her şeyimsin!" dedi, mutluluktan boğuklaşmış bir sesle.

Yaman o anı, kafasındaki her güzel şeyi koyduğu hazine sandığına hapsetti. Tüm mutlu anların yaşandığı o sandık, bir tanesine daha ev sahipliği yapacaktı. Ama bu seferki, daha öncekilerden çok daha değerliydi.

2.BÖLÜM

Yaman'ın ayakları yere basmıyordu. Alaz'la sevişmeyi bu kadar ertelediği için bir kez daha kendisini tebrik etti. Böyle olacağını çok iyi biliyordu.

İki günden beri bir dakika bile Alaz'ın dibinden ayrılmamıştı. Tüm duyuları sadece ona kilitlenmiş dünyanın geri kalanına kapamıştı kendisini. Şimdi yeniden düşününce, atlatmış oldukları kaos dolu günlerde böyle bir şeyi yaşasalardı Alaz'ı o yatakta bırakıp gitmenin imkânı olmayacağını tahmin etmekle çok doğru bir saptamada bulunduğunu anlıyordu. Rüyada gibiydi. Şu an Alaz'dan daha önemli hiçbir şey yoktu onun için. Dünyanın geri kalanını tamamen silmişti kafasından da algılarından da.

Ellerini kızın üzerinden uzaklaştıramıyor, sürekli dokunma ihtiyacı duyuyordu. Tıpkı söz verdiği gibi Alaz'ı yataktan çıkarmamıştı bu iki gün boyunca. Doyamıyordu ve doyacağına dair inancı da yoktu. Birlikte yemeklerini yapıyor, birlikte yiyor, birlikte uyuyor, birlikte uyanıyor ve sevişiyorlardı. Dünyadan soyutlanmış gibiydiler. Bir ömür süren hasreti bu iki güne sığdırmaya çalışır gibiydiler.

"Bence artık dışarı çıkıp biraz dolaşmalıyız," diye mırıldandı Alaz.

Yatağın içinde ikisi de çıplaktı. Üçüncü günün sabahında Yaman'ın dudakları bedeninde gezinirken uyanmıştı yine.

Olağanüstü bir sevişmenin ardından ikisi de yorgunluktan tükenmiş gibiydi. Yaman bedenini yüzükoyun yatağa bıraktığında bir çocuk gibi Yaman'ın üzerine tırmanmış kendisini boylu boyunca iri bedeninin üzerine bırakmıştı. Yaman üzerindeki ağırlığı seviyordu. Bedenleri birbirine yapışık, her hücresinde onu hissediyordu. Sırtında, Alaz'ın göğüslerinin kıvrımlarını duyumsamak asla bıkmayacağı hazzı yaşatıyordu ona. Yanağını, kollarının arasında hapsettiği yastığın üstüne dayamış gözleri kapalı, dudaklarının ucunda minik bir gülümsemeyle yatıyordu. Alaz dudaklarını ensesinde dolaştırırken bu temasın yarattığı ürpertiler aklını başından alıyordu.

Onaylayıp onaylamadığı belli olmayan, "Hmm" diye bir ses çıktı kapalı dudaklarından.

"Hmm, evet mi? Hmmm, hayır mı?" diye mırıldandı Alaz dudaklarını ensesinden boynuna doğru usulca kaydırırken.

Sağ eli sarıldığı Yaman ve yatak arasına sıkışmıştı. Omzunun üzerinden sarıldığı diğer kolu nedeniyle diğer eli de genç adamın göğsüne yaslıydı. Burnunu boynuna sürttü. Kısacık kesilmiş olan saç diplerine doğru burnunu sürterek yavaşça hareket ederken çektiği soluk deli olduğu adamın kokusunu ciğerlerine taşıdı. Bu tanıdık koku onun için vazgeçilmezdi. Yalnızca Yaman'a ait, yalnızca onun duyumsadığı.

"Sen ne olmasını istiyorsan o," diye mırıldanarak cevap verdi genç adam tembel bir sesle.

Alaz burnunu yeniden onun boynuna sürtüp derin bir nefes çekti.

"Biliyor musun? Bir yerde okumuştum... Dünyadaki her insanın kendine has bir kokusu olurmuş. Tıpkı parmak izi gibi, her insanın yalnızca kendisine ait kokusu varmış... Senin kokun sana özel ve ben senin kokunu çok seviyorum."

"Kendi kokunun farkında değilsin... Ben senin kokunun bağımlısıyım..."

Alaz bedenini hafifçe yukarı çekti. Vücudunu yeniden Yaman'ın üzerine yerleştirdi. Bu hareket tenlerin birbirine sürtünmesine neden oldu. Yaman zevkle inledi. Sırtındaki bedeni, kalçalarının üzerinde kızın baldırlarını ve o narin teni teninde hissetmek yeniden sertleşmesine neden oldu.

"Bebeğim, sırtımda o şekilde kımıldanmaya devam edersen dışarı çıkma isteğine veda etmek zorunda kalabilirsin."

"Öğleden sonra çıkarız," diye arzulu bir mırıltıyla karşılık verdi, göğüslerini yine Yaman'ın sırtına sürttü.

Dudaklarını yeniden adamın ensesine bastırdı; yavaşça boynuna doğru kaydırdı. Boynundan kaslı omzuna geçtiğinde dişlerini hafifçe adamın tenine geçirdi. Yaman yeniden inledi. Omzunda hissettiği dişlerin baskısı çok daha fazla sertleşmesine neden oldu ve yüzükoyun yatması nedeniyle arada sıkışan penisini rahatlatmak için bedenini kıpırdattı. Altında dalgalanan bedenin kıvranmasıyla Alaz kıkırdadı.

"Marifetine mi kıkırdıyorsun?" diye soran Yaman'a cevap vermedi.

Sağ elini Yaman'ın altından çekti ve avucunu bedeni boyunca okşarcasına aşağıya doğru kaydırdı. Yaman'ın sert kalçalarını hissettiğinde elini kaslı bedenin altına soktu ve kasığının üzerinden ilerleyerek hedefe doğru hareketlendi.

"Sence de daha yarım saat önce sevişmiş birinin en ufak dokunuşta tekrar böyle olması ilginç değil mi?" dedi, masum çıkmasına çalıştığı işveli bir tonla.

Yaman, Alaz'ın alay yüklü cümlesinin yalnızca iki saniye sonrası aniden ters dönerek kızı altına aldı. Kızın dudaklarından hiç beklemediği bu hareketle şaşkınlık dolu bir çığlık çıkmıştı. Alaz'ın sırtı yatağa yapışmış, Yaman hızla dönerek kendisini kızın üzerine bırakmıştı. O daha ne olduğunu anlamadan Yaman bedenini bacaklarının arasına sokmuş, bir eliyle bacaklarını ayırırken diğer eliyle tuttuğu erekliğini hızla içine daldırmıştı.

Kocaman açılan gözlere şehvet dolu gözlerle bakarak sert bir hareketle kendisini derinliklere itti. Dudaklarının arasından bir inilti koptu ve sonra alaycı bir sesle, "Bence daha ilginci; senin her an böyle ıslanmış halde bana hazır olman," dedi hırlarcasına.

Alaz gözlerini kapayarak başını arkaya attı. Ani saldırı sonucu içine çektiği nefes haz doluydu. İniltisine engel olamadı.

"İnlersin öyle. Söylemiştim sana. Daha çok inleteceğim seni."

Yaman hırslı denecek bir tonla konuşurken arzudan gözleri çakmak çakmak olmuştu. Alaz'a doyması imkânsızdı. Kendisini yeniden kızın derinliklerine sertçe iterken homurtuyu andıran inilti dudaklarından kurtuldu.

"Şikâyetçi değilim," dedi Alaz, nefes nefese. Arzudan koyulaşmış cüretkâr bakışlarını Yaman'a dikmişti. İki yanında duran Yaman'ın kaskatı kollarına parmaklarını sarmıştı. Tırnakları farkında olmadan sert kaslara batıyordu.

Alaz'ın içinde sertçe gidip gelen Yaman ağırlığını kollarına verdi. Alaz'ın avuçları arasında kasları geriliyor, gözleri bir an bile olsun kızın gözlerinden çekilmiyordu.

"Doyumsuz bebeğim benim," diyen Yaman'ın sesindeki gurur öyle anlaşılırdı ki Alaz adamın yüzündeki ifadeyle kalbinin teklediğini sandı. İçinde bir şey hoplamıştı o an.

"Senin eserin," dedi, ters denecek bir sesle. Kalçasını kaldırıp Yaman'ın hareketine eşlik etti. Parmakları Yaman'ın etine gömüldü. Yaman başını arkaya attı ve hırlamaya benzer bir inilti döküldü tekrar dudaklarından.

"Sen benimsin zaten. Her şeyinle benimsin!"

Başını indirip gözlerini tekrar kızın gözlerine dikti. Öyle tuhaf, öyle sabit bakıyordu ki Alaz, Yaman'ı tanımasa ürkebilirdi. Yaman'ın takıntılı ve saplantılı tarafı hiçbir zaman evcilleşmeyecek, hiçbir zaman durulmayacaktı. Kendisini bu fikre öyle adamış, öyle inandırmıştı ki; Alaz'ın varlığı sanki

sadece kendiyle mümkün olabilirmiş gibi davranıyordu. Onu var eden oydu. Bu düşünceyi hiçbir güç değiştiremeyecekti onda. Alaz yavaşça parmaklarını Yaman'ın kollarından çözdü ve ellerini kaldırarak avuçlarını Yaman'ın yanaklarına bastırdı. Yaman şehvetten kendini kaybetmiş gibi içinde gelip giderken gözleri bir an olsun birbirlerinin bakışlarından ayrılmadı.

"Saplantılı koca yüreğim benim," dedi fısıldar gibi.

"Benim saplantım sadece sana." Başını eğip sertçe dudaklarını Alaz'ın dudaklarına bastırdı.

İçinde gidip gelirken dudaklarını örseleyerek öpüyordu. Dili sertçe ağzının içinde dolaşıyor, ardından dişlerini dudaklarına geçiriyor sonra tekrar diliyle ağzının içini talan ediyordu. Alaz adamın yanaklarına bastırdığı avuçlarını ensesine kaydırdı ve kendisine doğru daha çok çekti. Yatağa yaslı başını hafifçe kaldırdı. Sanki yeterli gelmiyormuş gibi adama daha çok sokulurken aynı şiddetle karşılık verdi sert öpüşlere.

Dakikalar sonra ikisi de soluk soluğa birbirlerinin kollarının arasında yatıyorlardı. Yaman'ın göğsüne yasladığı başı, adamın bacaklarının üzerine attığı tek bacağıyla soluklarının düzene girmesini bekledi. Yaman kolları arasındaki kıza sarılarak daha çok kendisine yasladı. Dudaklarını kızın saçlarına bastırıp mırıldandı.

"Dinlen biraz bebeğim... "

Alaz gözlerini kapayarak sadece "Hmm" sesi çıkardı onaylayarak. Kollarını genç adamın etrafına doladı. Yalnızca bu adamın kollarının arasında huzuru bulması tıpkı şimdi olduğu gibi bazen garip geliyordu. Hiçbir zaman buna mantıklı bir açıklama bulamayacaktı ama Yaman'ın kollarında güvende, mutlu ve huzurlu hissediyordu. Onun yanında içinden geldiği gibi davranıyor, Yaman'ın onun her haline sevgiyle, koşulsuz kucak açtığını biliyordu. Yaman ruhuna özgürlük vadediyordu. Tıpkı bir kulun tüm çıplaklığıyla

Yaratıcı'sının karşısında durması gibi Alaz, ruhu ve bedeniyle aynı şekilde tüm çıplaklığıyla Yaman'ın karşısında durabiliyordu. Yaman onun tüm günahlarını sevaba çeviriyor, içindeki tüm karanlıkları aydınlığa taşıyordu.

Huzurla gözlerini yumarak Yaman'a iyice sokuldu. Başı genç adamın göğsüne yaslı, elini kaldırarak avucunu Yaman'ın yanağına kapadı. Avucunun içinde onun yüzünü hissetmek, aralarında hiçbir zaman kopmayacak o bağı somut hale getiriyordu.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldandı yeniden uykuya dalmak üzereyken.

Yaman dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Ben de seni çok seviyorum prensesim," diye karşılık verdi alçak bir sesle.

***

Yaman bahçeye hazırladığı kahvaltının son hazırlıklarını tamamlamış elindeki servislerle mutfak kapısından bahçeye çıkmak üzereyken duydu çığlıkları.

"Siktiğimin kâbusları!" diye küfrederek elindekileri umursamadan yere fırlatıp ok gibi mutfaktan fırlayarak yukarı çıkan merdivenlere atıldı.

Attığı kocaman adımlarla üçer beşer çıktığı basamakları hızla tüketerek tüm gücüyle yatak odasına koştu. Odadan içeri girdiğinde yüreğini parçalayan manzarayla karşı karşıya kaldı ancak hiçbir duraksama yaşamadan hızla yatağın başına ulaştı. Alaz darmadağınık saçlar, ardına kadar açılmış yaşlı gözler ve allak bullak bir suratla yatağın içinde oturuyordu. Yaman çabucak yatağın içine oturdu ve titreyen kızı kollarının arasına çekti.

"Geçti bebeğim... Geçti... Buradayım."

"Beni bıraktın!" diyen Alaz'ın boğuk sesinde korku ve hayal kırıklığı vardı.

"Bırakmadım bebeğim. Ben seni asla bırakmam! Buradayım!"

"Yoktun... Elimi tutmadın... Beni bıraktın!"

Alaz kesik kesik konuşurken yanaklarından yaşlar akmaya devam ediyordu. Yaman kollarını sıkıca incecik bedene sarıp yüzünü göğsüne gömdü.

"Ben seni bırakmam... Buradayım..."

"Yanımda yoktun..." dedi, dudaklarının arasından çıkan hıçkırığa engel olamayarak.

Yaman bir eliyle kızın saçlarını okşarken diğeriyle sırtını sıvazlıyordu. Kızı sakinleştirmeye çalışırken yaşadığı bu lanet olası durumun varlığını ne zamandır unuttuğunu fark etti. Hâlâ bitmemişti. Kaşlarını sinirle çattı. Alaz'ın bunları yaşamasını istemiyordu ve buna engel olacak her şeyi yapmaya hazırdı. Onu sakinleştirmek ister gibi yumuşak bir tonda konuştu.

"Çok huzurlu uyuyordun bebeğim... Sana sürpriz yapmak istedim. Kahvaltı hazırlamak için aşağı inmiştim... Özür dilerim."

Alaz başı geniş göğsüne yaslı, ince kolları adamın iri bedenine sarılı halde suçlayan bir sesle karşılık verdi.

"İstemiyorum ben kahvaltı falan... Beni bırakma!"

"Bir daha asla olmayacak."

Yaman'ın keskin ve emin çıkan sesi Alaz'ın derin bir soluk alıp ona iyice sokulmasına neden oldu. İkisi de dakikalarca birbirlerinin kollarında kaldı. Yaman sırtını okşamaya devam ederken Alaz o lanet kâbusun son görüntülerini zihninden atmaya çalışıyordu.

Yaman'la uyurken burnuna dolan kokusu onun için kurtarıcı bir efsun gibiydi. Uykusunun derinliklerinde bile Yaman'ın kokusu, tenine değen teni, onu tüm kötülüklerden koruyan kalkan görevini yapıyor, onun yanında güvende hisseden benliği her türlü kâbusu uzak tutuyordu. Yaman'ın yanındaki yokluğu bilinçaltındaki tüm kötülükleri yüzeye

çıkarıyordu. Sanki kafasının içindeki canavarlar Yaman'ın yokluğunu hissediyor ve o an saldırıya geçiyorlardı. Onu koruyan kalkan olmadığında Alaz'ın onlarla başa çıkması olası değildi. O kahreden kâbusun içinden kendisini çekip çıkaracak elin yoksunluğu ile çığlıklarla uyandığında üst üste şok yaşamıştı. Hem uzun süredir unuttuğu kâbusların hâlâ var olduğunu bilmek hem de Yaman'ın yokluğu, şokla aydınlanan zihnine üst üste darbeleri indirmişti.

Uzun süredir titreyen bedeni yavaş yavaş sakinleşti, zihni durgun bir deniz yüzeyine dönüştü, kalbi normal ritmiyle atmaya devam ederken Yaman'ın varlığına bir kez daha şükretti.

Buna ne kadar devam edebileceğini bilemiyordu. Bundan nasıl kurtulacağını, Yaman'ı hep bu baskıyla yaşatmaya ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu. Yaman'ın endişelendiğini biliyordu. Anlamamak imkânsızdı. Şimdi onu yalnız bıraktığı için saatlerce kendisini suçlu hissedecekti. Kim bilir aklından neler geçirmişti? Buraya geldiklerinden beri her şey hayatlarında hiç olmadığı kadar yolunda gitmişti. Hiçbir olay olmamış, kimse aralarına girmemiş, sakin, huzurlu, sevgi dolu ve tam anlamıyla birbirlerini hissederek zaman geçirmişlerdi.

Bu sabahki kâbus ikisini de alt üst edecekti. Yaman, onu bıraktığı için suçluluk duyacaktı. Alaz unuttuğu kâbusların hâlâ sürdüğü sıkıntısını yaşayacak ve Yaman'ın yine buna çözüm aramaya başlayacağı düşüncesiyle gerginleşecekti.

Yaman'ın alçak bir tonla, şefkatle sorduğu, "Konuşmak ister misin bebeğim?" diyen sorusu Alaz'ın korkusunu ispatlayan işaretti. Yaman anlatmasını istiyordu.

"Şimdi değil!" diye başını iki yana salladı hafifçe. Yaman'ın kucağında oturuyorken başını göğsünde zorlukla hareket ettirmişti. Yanağı adamın göğsünde, kolları bedenini çevrelemişti. Bacaklarını karnına çekmişti. Yaman küçücük bir çocuk gibi kucağında kıvrılan kızı kollarının arasında

sarmalamıştı. Kız çıplaktı, Yaman'ınsa altında yalnızca şortu vardı. Dudaklarını kızın başının üzerine bastırdı. Üzüntülü çıkan alçak sesle konuşmaya devam etti.

"Bebeğim, ben bunu kaldıramıyorum. Yüreğim kaldırmıyor bunu. Kahroluyorum. Buna bir çare bulmamız gerekiyor, değil mi?"

Sesinde hafif de olsa ikna etmeye yönelik bir tını vardı. Alaz'sa hazır olmadığı konuşmayı bertaraf edebilmek için başka yerden saldırdı.

"Biliyorum sıkıldın... Benim yüzümden uyandığında yataktan kalkıp gidemiyorsun" Başını kaldırıp hâlâ kurumamış nemli kirpikleriyle Yaman'a baktı. "Ben sana bir yere gitme demiyorum ki... Beni uyandır, git istediğin yere."

Yaman bir an inanamıyormuş gibi ona baktı, ardından belinden tutarak kaldırdı ve karşısına oturttu. Dikkatini dağıtmaması için şaşkın bakışları altında çarşafı gelişigüzel çekiştirerek etrafına sardı. Konuşmaya başladığında sakin olmak için kendisini zorladığı belliydi.

"Alaz! Bebeğim. Mesele benim buradan kalkıp gitmem değil. Bunun bana yük olduğu hiç değil! Benim seni yatakta bırakmak gibi bir düşüncem zaten yok. Mümkünse hep yatakta kalalım da istiyorum... Ama mesele bu değil, sen de biliyorsun!"

Alaz gözlerini kaçırarak odanın içine baktı. Etrafına dolanan çarşafın uçlarını parmaklarıyla kavradı. Kuruyan dudaklarını yavaşça ıslattı. Yaman'ın saçlarına uzanan elleri, başını hızla önüne çevirip irkilmesine neden oldu.

"Sakin!" dedi Yaman, alçak bir sesle. İki eliyle kızın yüzüne düşen dağılmış saçlarını toparlayarak arkasına attı yavaşça. Gözlerini Alaz'ın önce korkan sonra sakinleşmeye başlayan bakışlarından ayırmıyordu. Yeşil gözlerinin içinde ne zaman korku görse dünyayı ateşe vermek istiyordu. Tüm dünya yansa umurunda olmazdı, yeter ki Alaz'ın gözlerinde en ufak bir korku zerresi görmesin.

"Konuşalım bebeğim... Bana kâbuslarını anlat... Neler gördüğünü anlat..."

Alaz bakışlarını aşağı indirdi. Ses çıkarmadan öylece duruyordu. Anlatabileceği hiçbir şey yoktu.

"Kimseyle konuşmak istemiyorsun. Anlıyorum seni. Ama bir şekilde konuşarak içindekileri atıp kurtulman gerekiyor. Yardım istemiyorsun, tamam... Ama benimle konuş hiç değilse. Bana anlat."

Alaz çaresiz bakışlarını Yaman'a kaldırdığında dudakları titriyordu. Başını olumsuzca iki yana salladı.

"Anlatamam," dedi, fısıltıyı andıran alçak bir sesle. "Anlatamam," diye tekrar etti.

Gözlerinin derinliklerindeki telaş ve korku Yaman'ın yüreğini dağladı. Avuçlarını kızın yanaklarına bastırdı.

"Bebeğim, içinde tuttuğun sürece bu seni yiyip bitirecek. Seninle birlikte beni de bitirecek. Böyle yaşamanı istemiyorum. Buna bir çözüm bulmamız gerekiyor. Bunu da biz birlikte yapabiliriz. Benimle konuşmak zorundasın."

Alaz başını iki yana sallayarak karşılık verdi. "Şimdi değil. Şimdi konuşmak istemiyorum."

Yatağın içinden çıkmak için hareketlenince Yaman ellerini kızın kollarının üstüne çevreleyerek engel oldu.

"Her defasında kaçman çözüm getirmeyecek. Buna bir an evvel bir çare bulmamız lazım. Benimle konuşmadığın sürece bir yere varamayız."

"Şimdi istemiyorum." dedi aceleci bir tavırla. Omuzlarına sarılı ellerden kurtulmak için kendisini geri çekti. "Karnım aç! Önce toparlanayım. Sonra bakarız," dedi kaçamak bir karşılıkla.

Yaman geri çekilerek başını yukarı kaldırdı ve gözlerini yumdu. Derin bir nefesi dudaklarının arasından koyuverdi.

"Daha sonra da konuşmayacaksın," dedi, suçlayan bir sesle.

Alaz etrafına dolanmış çarşafa sıkı sıkı tutunup banyoya doğru yürürken, "Duş almak istiyorum." diye baştan savma bir karşılık verdi.

Banyoya girerek kapıyı arkasından kapadı. Yaman bedenini yatakta çevirerek kapalı kapıya baktı. Alaz'ın kaçacağını biliyordu zaten. Kâbuslarında yaşadıklarını anlatmak istemiyordu. Bütün sorun o geceydi. Babasını kaybettiği geceyi kendisi anlatsa belki içinde habis bir ur gibi duran zehri söküp atabilirdi. Ancak o geceyi hiçbir zaman anlatmamıştı. Yaşadığı öyle ağır bir travmaydı ki bunu sese dökmeyi istemiyordu. Öte yandan kendini yiyip bitirircesine tek başına bununla savaşmasını da Yaman kabullenemiyordu. Çaresizlik elini kolunu bağlıyor, Alaz'a zarar veren şeyleri ortadan kaldıramamanın üzüntüsünü yaşıyordu. Ağır hareketlerle yerinden kalkıp odadan çıktı.

Aşağı indiğinde bahçeye açılan mutfak kapısının önünde kırılmış tabaklar ve etrafa saçılmış çatal bıçaklara baktı dalgın gözlerle. Neden sonra yine ağır hareketlerle ilerleyerek etrafı temizlemeye başladı. Alaz'ın aşağı inmesine zaman vardı ve kaldığı şeyi tamamlamaya karar verdi. Bunu bugün değilse yarın, yarın değilse başka bir gün mutlaka konuşmaları gerektiğini ona kabullendirecekti. Alaz'ın acı çekmesine tahammülü yoktu. Her ne olmuş olursa olsun, Alaz bunları kabullenecek ve bunlarla yaşamanın bir yolunu mutlaka bulacaklardı.

Onun da yaşadığı travmalar olmuştu. Kabullendiği ya da kabullenemediği birçok şey yaşamıştı. Çaresizliğin ne olduğunu en iyi o biliyordu. Belki kendi de kaçmayı seçmişti birçok duygudan, belki içinde tuttuğu ve bastırdığı birçok duygu olmuştu, ama fazlasıyla ama eksiğiyle hayatını olabildiğince normalleştirerek geçirmeye çalışıyordu. Eksiklerinin ne olduğunun farkındaydı. İçinde hissettiği suçluluk duygusunun çoğu zaman yakasından hiç düşmediğini de biliyordu ama bir kez bile pişman olmadan verdiği kararların doğrul-

tusunda devam ediyordu her şeye. Bugün olsa yine aynı şekilde davranacağı şeyler için, içinde suçluluktan başka bir şey olamazdı. Vicdanı sızlıyordu ama bu hissettiklerinden dolayı değil gizlediklerinden dolayıydı.

Alaz uzun denecek bir süre kaldı banyoda. Akan suyun altında çaresizce dikilmişti. Tüm enerjisi çekilmiş gibi hissediyordu. Geçmişte her gece gördüğü kâbusları öyle kanıksamıştı ki tıpkı şu anda olduğu gibi ilk yarım saat tükenmişlikle geçer, sonra normal rutine dönerdi. Oysa Yaman'la birlikte olduğundan beri kâbuslar yoktu ve bunun, üzerinde nasıl bir gevşemeye neden olduğunu şimdi anlıyordu. İnsan kendisini kötü hissettiren alışkanlıklardan kolay kurtuluyordu. Tıpkı o kâbusların varlığını artık unuttuğu gibi. Oysa oldukları yerde duruyorlardı. İçindeki suçluluk benliğini kemiren bir yaratıktı sanki. Yapmak zorunda kaldıkları, hep bir başka çare daha yok muydu diye kafasını kemiren soru, onu çaresiz bırakıyordu.

Yaman'a nasıl anlatabilirdi ki? Yaman'ın gözündeki yüceliğinin yerle bir olması alabileceği bir risk değildi. Yaman, hayattan vazgeçtiği anda istekle soluk almasına neden olmuş adamdı.

Onlarca kez Yaman'ın çaresizliğini görmüştü. Alaz'a düşkünlüğü, sevgisi, sanki hayatta olmasının tek nedeninin Alaz olduğunu düşünmesi elini kolunu bağlıyordu. Yaman'a bunu yapmaya hakkı yoktu. Yaman öyle acılar çekmiş bir adamdı ki, Alaz'ın bunlara bir yenisini eklemeye hakkı yoktu.

Yaman'ı kendinden vazgeçecek kadar çok seviyordu. Tıpkı Yaman'ın onu kendisinden vazgeçecek kadar çok sevdiği gibi. Bu sorun yine önlerine gelecekti, biliyordu. Ama bugün değil, diye düşündü. Bu bir hafta onların hayatlarının en unutulmaz bir haftası olacaktı ve geçmişin, özellikle bu evde, hep sevginin ve mutluluğun olduğu bu evde, bunu bozmasına izin veremezdi.

Banyodan çıkarak kurulandı ve üzerine kısa siyah bir şort ve askılı beyaz bir tişört geçirdi. Islak saçlarını gelişigüzel toplayarak bir tokayla başının üzerinde tutturdu. Çıplak ayaklarla aşağı indi. Mutfakta kimseyi göremeyince açık kapıdan bahçeye çıktı. Yaman masanın etrafındaki koltuklardan birine kaykılarak oturmuş, dalgın bakışlarını havuza dikmişti. Onun o üzgün ve dalgın halini görünce yüreği sızladı. Yüzüne zorlukla bir gülümse oturtup adama doğru ilerledi. Hiç tereddüt etmeden kucağına oturdu ve kollarını boynuna sardı. Dudaklarını Yaman'ın boynuna bastırdı.

"Üzülme lütfen. Geçti bitti işte," diye mırıldandı. Duru gözlerini kaldırıp Yaman'a baktı.

Genç adam düz bir ifadeyle ona bakıyordu. Kızın kucağından düşmemesi için kollarını beline dolamıştı. Derinliklerinde hüzün bulutlarının dolandığı ciddi bakışlarını ona dikti. Düz bir sesle konuşmaya başladığında Alaz ağlamamak için kendisini zor tuttu.

"Sen o çığlıkları attığında benim kalbime kaç kurşun saplanıyor hiç haberin var mı? Çaresizim! Öyle çaresizim ki elimden hiçbir şey gelmiyor. Düzletemiyorum. Ve bu çaresizlik beni tüketiyor. Seni mutlu edeceğime, seni hep güvende tutacağıma söz vermiştim ama sözümü tutamıyorum. Bana yardım etmiyorsun. İkimizi de cehennemde bırakıyorsun."

Ellerini genç adamın yanaklarına bastırdı. Alnını adamın alnına dayadı.

"Sen sözünü hep tuttun. Hep tutuyorsun. Bunu halledeceğiz. Söz! Ama bugün değil. Lütfen! Lütfen kalan birkaç günü böyle geçirmeyelim."

Yaman gözlerinin içine baktı. Emin olmak istercesine üsteledi.

"Kalan günleri zehretmeyeceğiz. Ama döndüğümüzde bunu ciddi ciddi konuşacağız?"

Alaz istemeden de olsa zorlukla başını salladı. Şimdilik her şey yolunda gitsin, ileride çıkacak sorunları o zaman dü-

şünecekti. Bugün ve kalan birkaç günün bu atmosferde geçmesini istemiyordu. Dudaklarını Yaman'ın dudaklarına bastırdı. Dudaklarında oluşan gülümseme tüm yüzüne yayılırken şımarık bir çocuk gibi konuştu.

"Kahvaltı sürprizine bayıldım. Omlet de yaptın mı?"

Yaman istemsizce gülümserken başını salladı. "Yaptım," dedi, azarlayan bir tınıda.

"Bir tanesin sen!" dedi sırıtarak.

Yaman, kalçasına bir şaplak attı. "Kalk hadi, otur yerine, karnını doyur! Doğru düzgün yemiyorsun yine kaç gündür."

Yaman'ın yardımıyla kucağından kalkıp karşısındaki koltuğa otururken işveli bir sesle karşılık verdi.

"Senin eşliğinde yapacak daha güzel şeyler buldum. Bence yemek yemekten daha zevkli."

Yaman tabağını doldururken seksi bir bakış attı. "O zevke devam etmek istiyorsan yemek yemen lazım. Güçten düşersen o güzel şeylerden de mahrum olursun."

Alaz sahte bir korkuyla kaşlarını kaldırıp gözlerini ayırdı, aynı anda ucunu kopardığı ekmeği hızla ağzına attı.

"O zaman ben çok yiyeyim en iyisi. Güçten düşmemi ikimiz de istemeyiz."

Yaman ileri uzanarak dudaklarını sertçe öptü.

"Şirinlik yapıp beni sakinleştireceğini sanıyorsun ya," dedi, gözlerinin içinde oluşan anlık endişeye bakarak. Yeniden sertçe öptü. "İşe yarıyor... Devam et!" diye mırıldandı. Geri çekilip çatala taktığı böreği kızın ağzına tıktı. Alaz ağzına dolan lokmayı zorlukla çiğnerken bakışları adamın üzerinde olan delici bakışlarına kilitlenmişti.

Bakışlarındaki şefkat, üzerine titreyen tavrı, dikkatle her hareketini incelemesi, sevgi dolu hareketleri, şu anda olduğu gibi adanmış tapınırcasına bakan kapkara gözleri yüreğinin delice atmasına neden oluyordu. Biri tarafından böyle sevilmek nasıl bir şey diye sorsalar, hiç düşünmez, can verici bir

şey derdi. Canını verecek gibi sevmek ancak canını verecek kadar sevmenin karşılığı olabilirdi.

Farkına bile varmadan ileri doğru eğilerek avucunu Yaman'ın kirli sakalının kapladığı yanağına bastırdı. Ağzındaki lokmayı zorlukla yutmuştu. Gözlerini ona titreyerek bakan gözlere kilitledi.

"Sen bambaşka bir adamsın... Seni çok seviyorum."

Yaman avucunu elinin üzerine kapadı, alçak sesle karşılık verdi.

"Her şeyim sensin. Sen olmazsan ben hiçim, beni hiçlikte bırakma!"

"Biz hep bir arada olacağız," dedi inançla.

Ne olursa olsun ne yapmış olurlarsa olsun, onları kimsenin ayırmaya gücü yetmeyecekti. Çünkü şu anda birbirine kilitlenmiş gözler tüm çıplaklığıyla birbirine bakıyordu. Onlar her şeyleriyle birbirlerinin kabulüydü. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecekti.

***

"Bu Arıza sana iyi bakmış. Kilo mu aldın sen?" dedi Oğuz.

Alazların evindelerdi. O akşamüzeri Alaz ve Yaman eve dönmüştü, Bozdumanlar da hep birlikte Alazlara gelmişlerdi.

Çiftlikte geçen diğer günler ikisi için de unutulmaz olmuştu. Uzun yürüyüşler yapmış, uzun uzun konuşmuş, uzun sohbetlerin devam ettiği yemekler yemişler, saatlerce sevişmişlerdi. Yan yana olmaktan, birlikte zaman geçirmekten bıkmıyorlardı. Bazen uzun saatler hiç konuşmadan sessizliğin tadını çıkarmışlardı. O anlarda bile hep yan yanalardı. Yaman, kitap okuyan Alaz'ın kucağına yatarak kendi kitabını okurken ya da şezlongun ucunda iki bacağını yanlara atarak oturup gazete okuyan Yaman'ın hemen arkasında oturan

Alaz başını Yaman'ın sırtına yaslarken birbirlerine temas etmeden duramıyorlardı.

Hafize ve Kemal'le az da olsa zaman geçirmişlerdi. Birkaç defa birlikte çay ya da kahve içmiş, kısa sohbetlerle eşlik etmişlerdi onlara. İkisinin baş başa yalnız kalmak istediğini anlayan çift ısrarcı olmamış, ayakaltında dolaşmamışlardı. Havuzda geçirdikleri zaman Yaman'ın aşırı koruyucu tavrı nedeniyle çok olmasa da cildine sağlıklı bir bronzluk katmıştı. Şimdi de yüzü sağlıklı bu bronzlukla ışıl ışıldı.

"Kilo almamış. Sadece çok sağlıklı görünüyor. Yaman iyi bakmış orası kesin de yine de iyi görünmesi iyi dinlenmiş olmasından," diyen Zeynep cevap verdi onun yerine.

Yaman, Alaz'ın yanında otururken kolunu omzuna atıp kendisine bastırmıştı. Bir haftanın alışkanlığından kurtulacak değildi. Önceden de kimseyi takmazdı ama yoğun duygularla geçirdikleri bir haftadan sonra Alaz'dan uzak durmak pek olası görünmüyordu onun için. Alaz gülümseyip başını sallayarak Zeynep'e baktı.

"Çok iyi dinlendik gerçekten. Çiftlik öyle güzeldi ki; sessiz, sakin, huzurlu." Sesi ve yüzündeki ifade şimdiden orayı özlediğini belli ediyordu.

"Sık sık gideceğiz artık," dedi Yaman, onu rahatlatırcasına.

Ekrem, Ragıp, Ağrılı ve Zilal, salonun bir köşesinde kendi aralarında sohbet ederken geniş oturma grubundaki gençler bir arada sohbet ediyordu. Fırat, tıpkı Yaman gibi kolunu Ayşe'nin omzuna atıp kendisine bastırmıştı. Oğuz, Zeynep'le yan yana, Alaz ve Yaman'ın karşısındaki kanepede oturuyordu. Her zamanki gibi Zeynep'in eli koca avucunun içindeydi. Zeynep omzunu koca cüsseye yaslamış, başını Oğuz'un koluna yatırmıştı.

"Anlatın bakalım nasıl geçti?" dedi Oğuz, arkasına doğru kaykıldı ve kendisiyle birlikte Zeynep'i de geri çekerek sırtını göğsüne dayadı. Bir kolunu beline dolayarak elini karnının

üzerine sahiplenircesine yerleştirdi. Zeynep pozisyonundan şikâyetçi değildi. Koca bedene yaslanmak, kollarının arasında hapsolmak tarifi imkânsız güzel bir rahatlık veriyordu.

Alaz omuz silkerek gülümsedi. Yüzünde rahat, sakin bir ifade vardı.

"Öyle güzel bir yer ki," diye söze başladı, özlem dolu bir yüzle. "Kocaman bir koruluğun içinde. Kendi ormanı var yani. Uzun uzun yürüyüş yaptık. Havuz kocamandı. Epey zamanı havuzda geçirdik, Değil mi?" diyerek onaylamasını beklercesine başını kaldırıp Yaman'a baktı. Yaman kirpiklerini aşağı indirerek gülümsedi, başını onaylayarak hafifçe salladı.

"Çok fazla suda kalmanı istemedim ama çoğu zaman havuzda geçti, doğru."

İkisi de en çok zamanı nerede geçirdiklerini sese dökmeden birbirlerine gözlerinde ışıltılarla baktılar. Sanki özel bir sırrı paylaşır gibi gülümsediler.

"Belli zaten," diyen Ayşe lafa girdi. Gülümseyerek bakarken beğeni dolu gözleri Alaz'ın üzerindeydi. "Alaz çok güzel yanmış. Çok sağlıklı bir görüntü vermiş ona bu renk." Bakışlarını bu kez Zeynep'e çevirdi. "Biz ne zamandır ne havuz ne deniz yaptık. Biz de biraz bronzlaşsak ya."

"Valla işe başlayalı daha birkaç ay oldu. Uzun izin alamam ama belki birkaç günü birleştirebiliriz. İyi olur. Ben de özledim yüzmeyi."

"O zaman ayarlayalım da önümüzdeki hafta sonlarından birini değerlendirelim."

"Çok iyi olur."

"E güzelim o zaman ayarlayalım, hep birlikte bir hafta sonunu değerlendirelim," diyen Fırat, atıldı bu kez.

"Süper olur. Çok eğleniriz!" diyen Alaz hevesle araya girdi.

Yaman konuşmaya katılmayarak yerinde huzursuzca kıpırdandı ve ağzının içinde homurdandı. Alaz soran bakışla-

rını yukarı kaldırıp başını ona çevirince ters ters kıza baktı. Alaz kaşlarını çatıp cevap beklercesine bakarken ağzının içinde mırıldandı. "O minik bikinileri onlarla beraberken giymeni istemiyorum."

"O bikinileri ben almadım. Ayşe Abla almıştı," diye fısıltıyla cevap verdi Alaz. Çabucak ekledi. "Ayrıca hatırlatırım, seninle birlikteyken çoğu zaman onları da giymedim!"

Yaman'ın hatırladıklarıyla gözleri parlarken gülümsedi.

"Gördün mü? Yalnız olmamızın avantajları var. Uğraşmıyorsun. Bence birlikte gitmeyelim, biz yine baş başa olalım."

"Tabii... Çıkarmak için uğraşmıyorsun," dedi Alaz, iğneleyen bir sesle fısıldayarak. "Ayrıca ben hep birlikte eğlenelim istiyorum."

Yaman gözlerini devirdi. Yüzünü buruşturarak konuştu. "Bunları niye bu kadar seviyorsun anlamıyorum. Ayrıca bu yarmanın girdiği havuz taşar. Ben seni korumaya çalışıyorum."

Alaz, Yaman'ın sözleriyle kahkahayı basınca diğerleri sorarcasına onlara baktı. Alaz ortalığı biraz kızıştırma amacıyla Oğuz'a çevirdi bakışlarını.

"Yaman diyor ki; sen havuza girersen havuz taşarmış."

"Sen kendine bak!" diye bağıran iki ses aynı anda Oğuz ve Zeynep'ten çıktı. Oğuz bir an şaşkınlıkla kıza bakarken Zeynep yerinde doğrulup gözlerini kısarak Yaman'a baktı. İşaret parmağını sallayarak konuştu.

"Oğuz'la uğraşmayı bırak! Canımı sıkma benim!"

"Vaaayy," diyerek sırıtan Fırat'a hiçbiri dönüp bakmadı. Fırat ve Ayşe birbirlerine gülerek baktılar ve başları tekrar diğerlerine çevrildi.

"Ben senin doktor olduğunu sanıyordum, avukatlığa da mı soyundun?" dedi Yaman, aldırmaz rahat bir sesle.

"Avukatlık yapmasına gerek yok! Ben kendimi savunurum, sen orasını hiç endişe etme!" dedi Oğuz, dik dik ona bakarak. Kolunu uzatarak Zeynep'i tekrar kendisine çekti.

"Sen takma güzelim bunu kafana. Arıza işte, boş boş konuşuyor."

Ayşe yine birbirlerini yemeye devam etmelerini engellemek için araya girdi.

"Ben acıktım ya. Ne zaman yemek yiyeceğiz?"

Fırat başını kaldırıp etrafa baktı. "Esatlar nerede? Gidip sorsaydı Halime Abla'ya."

"Onlar dışarıda Kürşatlarla Bugatti'yi kurcalıyorlar." diyen Oğuz'du. Ters bakışlarını Yaman'a atmayı ihmal etmemişti. Yaman da çenesini sallayıp "Ne var?" dercesine baktı dik dik.

Alaz yaslandığı yerde kıkırdadı. Oğuz ve Yaman'ın birbirleriyle atışmalarını ciddiye almıyordu. Onların da ciddi olduğunu sanmıyordu zaten. Ama seviyorlardı birbirleriyle uğraşmayı. Alaz, Zeynep'e bakarak göz kırparken Zeynep ters ters ona baktı.

Yaman'ın, Oğuz'un üstüne gitmesinden hoşlanmıyordu. Gerçi Oğuz'un başa çıkamayacağı bir şey değildi ama sürekli yarma demesi kanına dokunuyordu artık. Oğuz'un yarma falan olduğu yoktu, sadece biraz iri kıyım bir adamdı. Üstelik öyle orantılı bir irilikti ki bu, dişilerin genelde başını döndürüyordu. Tıpkı Oğuz'un onu almak için geldiği hastanedeki diğer kadın doktor ve hemşirelerin başını döndürdüğü gibi. Zeynep hepsini yolmamak için çoğu zaman iradesiyle savaşıyordu. Oğuz'u görenin önce şaşkınlık sonra hayranlıkla bakması, ardından ağızlarından sular akarak bakmaya devam etmeleri Zeynep'i çıldırtacak ve hepsinin üzerine atlayacak kadar delirtiyordu.

Çok ani olmuştu birliktelikleri... Önceleri aralarındaki çekişme ikisinin de birbirine düşmanca tavırlar sergilemesine neden olduysa da Oğuz'un Arap Kasım denilen adamla yapacağı riskli görüşme Zeynep'in ona karşı hislerini kısmen ortaya çıkarmıştı. Öyle endişelenmişti ki, o günü hâlâ unutamıyordu. İşte o gün anlamıştı sürekli didiştiği adama karşı

aslında nasıl bir ilgi duyduğunu. O akşam onu almaya gelen Oğuz onu çok şaşırtmıştı ama ummadığı gelişme de yine o akşam olmuştu. Oğuz lafı dolandıran bir adam değildi. Zaten Bozdumanların hiçbiri lafı dolandırmıyordu. Ne istediklerini en başta biliyor, anlıyor ve ona göre hareket ediyorlardı.

Oğuz'un da Zeynep'le sürekli didişmesine rağmen kızın geri adım atmaması tüm ilgisinin ona yönelmesine neden olmuştu. İşte o zaman anlamıştı bu kızı istediğini, sadece ilk başlarda cesaret edememişti. Fırsatını yakaladığı ilk anda da o cesareti göstermiş, hiçbir şeyi askıda bırakmamıştı. Ne istediğini biliyordu sonuçta. Bu delişmen doktor gözüne perdeyi çekmişti. Gözü ondan başka kimseyi görmüyordu. Henüz buna tam olarak inandıramamıştı gerçi. Hastaneye her almaya gittiğinde yol boyu birkaç dakika süren tartışmalar devam ediyordu.

"Neden selam verdin? Neden onunla konuştun?"

Zeynep'in bu bitmek tükenmek bilmeyen sinirli soruları Oğuz'u ilk başta endişelendirmişti. Sonuçta ne zaman onu alsa yanındaki diğer doktorlara nezaketen de olsa selam veriyor, hâl hatır soruyordu. Gerçi içinden hiç gelmiyordu bunu yapmak ama Zeynep'i mahcup etmemek için olabildiğince medeni bir sosyallik sergiliyordu. Ona kalsa, yoklarmış gibi davranır, yüzlerine bile bakmadan yanlarından geçerdi. Ancak zoraki sosyallik bile Zeynep tarafından delice bir kıskançlıkla karşılanınca Oğuz keyiften zil takıp oynayacağını düşünmüştü. Zeynep onu öyle kıskanıyordu ki etrafında dişi sinek uçsa hiç düşünmez sinek ilacını basardı. Oğuz hayatında ilk defa bir kadın tarafından böyle sahipleniliyordu. Anası da sahiplenirdi gerçi ama sevdiği kadın tarafından sahiplenilmek başka şeydi sonuçta.

Zeynep'in ela gözlerinden çıkan ateşler, arabada yol boyu hiç susmadan ettiği tehditler, o kadınlara karşı savurduğu hırçın kelimeler Oğuz'u mest ediyordu. Bıyık altı gülümseyerek Zeynep'in hareketlerini izliyor, sakince arabayı sürmeye

devam ederek masumca gözlerini açıp "Alırlar mı beni senin elinden? Öyle mi diyorsun?" diyordu. Sanki bundan korkmalı ve Zeynep'in kollarının arasına sığınmalıymış gibi görünmeye çalışıyordu. İşte o anlarda Zeynep'in gözleri ateş topuna dönüyor, ela gözleri çakmak çakmak Oğuz'a çevriliyor ve sinirle arabanın içinde çemkirmeye başlıyordu.

"Bana bak! Delirtme beni! Konuşma o zaman hiçbiriyle! Sana selam ver diyen mi oldu? Sanki hayatlarında adam görmemişler. Ağzının içine düşecekler neredeyse. Kim alıyor seni benim elimden? Kimde o yürek var? Bana bak Oğuz! Oyarım gözlerini! Bundan sonra hiçbirine selam vermiyorsun! Hatta yukarı bile çıkmıyorsun! Sen ara beni, ben inerim aşağıya."

Oysa Oğuz'un hastaneye girip Zeynep'i almasının amacı bambaşkaydı. Erkek doktorların Zeynep'e karşı olan tavırlarını gözlemliyordu. Cihan adam olmuştu artık. Cimlu cumlu konuşmalar bitmişti. Tabii bunda yediği yumruğun etkisi büyüktü ama nihayetinde elde edilen sonuç önemliydi. O da istediği sonucu almıştı. Diğerlerine de göz açtırmıyordu. Cihan'ın yumruklanmasından sonra Zeynep zar zor bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyip herkesi inandırdığını sanmıştı ama anlayan anlamıştı her şeyi. Zeynep'e yanaşacak diğer erkek doktorların akıbeti de belli olmuştu. Kimsenin ona yanaşacağı yoktu, çünkü Oğuz'un cüssesi, etrafına yaydığı tehdit dolu elektrik ve öldürücü bakışları anlatmak istediğini veriyordu diğerlerine.

Küçücük kızın kendisini savunması şimdi içinden kahkahalar attırsa da ciddiyetini bozmamaya çalışıyordu. Zeynep onu korumayı seviyordu. Kızın, yanında kendisini ondan daha güçlü hissetmesi hoşuna gidiyordu. Zeynep onun küçük deviydi. Kocaman bir yüreği olan ufacık bir kadındı.

Başını eğip dudaklarını Zeynep'in başını döndüren kokuya sahip saçlarına bastırdığında bakışlarını karşısında oturan

Yaman'a dikmişti. Aynı anda o da Alaz'ın saçlarını öpüyordu ve bir an gözleri birbirine takıldı.

Bıyık altı birbirine gülen iki adamı kimse fark etmedi.

***

Akşam yemeği her zamanki gibi atışmalarla ve kahkahalarla geçiyordu. Bu ortamdan en çok mutlu olan kişiyse Zilal Ana'ydı. Son senelerde yaşanan onca hasretlik ve üzüntünün ardından evlatlarını etrafında mutlu görmek hayatta sahip olduğu her şeyden vazgeçebilecek kadar mutlu ediyordu onu.

Yüzündeki mutluluk, gurur, açıkça okunuyordu ve bunu gizlemek gibi bir derdi de yoktu. Tek derdi bir an evvel torunlarını kucağına almaktı. Görünen o ki bu da çok sürmeyecekti. Fırat yine düğün meselesini açmıştı ve Oğuz son gazla onu destekliyordu. Fırat ve Ayşe'nin bir an evvel evlenmesi onun önünü açacaktı ve bunun uzamasından yana değildi.

"Her şey hallolduğuna göre biz yolumuza bakalım artık," dedi Fırat, Ayşe'ye gülümseyerek bakarken.

Ayşe başını salladı onaylayarak. "Eh bir an evvel halledelim bari baksana, yoksa Oğuz bizden habersiz gidip nikâhımızı kıyıp cüzdanı elimize tutuşturacak bu gidişle."

"Olur mu yenge? Mutlaka sizin imzalamanız gerekiyormuş diğer türlü olsa inan ben de yormam sizi."

Oğuz'un ciddi sözlerine masadakiler yine kahkahayı bastı.

"Öyle bir şey olsa, valla abim hiç üşenmez bu işi çoktan bitirirdi," dedi Esat, sırıtarak. Ardından gözlerini kısarak Oğuz'a baktı. "Yalnız abi merak ettiğim bir şey var," diye devam edince herkes susarak bakışlarını Esat'a çevirmişti. Oğuz çenesini salladı. "Neyi merak ediyorsun?" dedi, o da ciddi bakışlarını kardeşine çevirerek.

"Bu düğünleri bir an evvel olmasını gerçekten vuslata erelim diye mi istiyorsun? Yoksa harbiden günde bir öküz yeme heyecanı mı bastı seni?"

Esat ciddiyetle ne diyecek diye kendisine bakan Oğuz'un yüzüne kahkahayı basınca Oğuz neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Ulan ben senin," diyerek kalkacağı anda, Zeynep koluna yapışarak engelledi onu. Esat'ın Oğuz'la uğraşması sinirine dokunmuştu ama Oğuz'un onu parçalamasına engel oldu. Diğerleri Esat'a eşlik ederek gülmeye başlayınca ağır ağır yanına oturan Oğuz'a gülümsedi ve yüzüne olabildiğince şirin bir gülümseme oturtup Esat'a çevirdi bakışlarını.

"Oğuz'um, aldırma sen kardeşine, şaka yapıyor sana. Esat öyle iyi biri ki, kızamazsın ki ona. Hem biliyor musun, bana söz verdi. Nişanlandığımızda Bugatti'yi bir ay bana verecekmiş nişan hediyesi olarak. Dedi ki; yengecim, al bir ay kullan hastaneye gidip gelirken, hava atarsın. Ben de nasıl sevindim bir bilsen. Ne kadar ince bir düşünce değil mi?" Sahte endişeli bakışlarını Oğuz'a çevirdi. "Gerçi hastanenin dar otoparkında hâlâ park ederken biraz arabamı oraya buraya sürtüyorum ama olsun, Bugatti daha kıvrak, hallederim herhalde," dedi dudağını bükerek.

Esat'ın yüzündeki tüm kan çekilirken yardım dileyen bakışlarını Fırat'a çevirdi ancak onun sırıtan yüzünden bir destek alamayacağını anlaması yalnızca bir saniye sürdü. Endişeden kıvranarak Oğuz'a hızla bakışlarını çevirdi ve onun intikam alırcasına keyifle gülen suratıyla karşılaştı. Oğuz, Zeynep'in saçlarını okşarken öldürücü bakışları Esat'ın üzerindeydi.

"Köpeğin olsun Bugatti. Hem sen üzme kendini. Böyle vura çarpa öğreneceksin park etmeyi de. Sonuçta kimse anasının karnından öğrenerek çıkmadı, değil mi?"

"Ben çıkmıştım," diye sızlanırcasına mırıldadı Esat.

O zaman bir an evvel bizim nişan işini de halledelim de sen de atarsın havanı artık güzelim. İnsanın böyle ince düşünceli kardeşleri olması ne güzel. Benim niye aklıma gelmedi ki daha önce. Sağ ol, canım kardeşim."

Esat başını kollarının üzerine kapayıp masaya dayandı. Koskoca adam kendisine hâkim olamasa ağlayacaktı. Bir ay Zeynep'in elinde Bugatti'yi düşünmek dahi istemiyordu. Başını kaldırıp yalvaran bakışlarını babasına dikti. Onun buna engel olmasını bekler gibi mahzunca baktı. Ağrılı içinden kıs kıs gülerken yüzünde tamamen ciddi bir ifade vardı.

"Aferin oğlum. Böyle ince düşünceli olman gururlandırdı beni. Yengelerini sevmen, onlarla sahip olduklarını paylaşman çok güzel. Zaten her şeyimiz sizin, böyle güzel güzel paylaşın tabii."

"Ama baba," diyen Esat'a, son darbeyi Zilal Ana indirdi.

"Kara koçum benim. Onun gönlü zengin, her şeyini paylaşır o. Bak, yengeni de ne güzel mutlu etmişsin. Aferin benim oğluma."

Alaz, Yaman'ın kulağına, "Esat abim birazdan üstüne gaz döküp kendisini yakacak," diye fısıldadı kıkırdayarak.

"Oğuz'a bulaşmasaydı bu duruma gelmezdi. Zeynep Abla'nın kurnaz olduğunu söylemiştim."

"Yalnız sana bir şey diyeyim mi? Zeynep Abla varken Oğuz Abi'min daha sırtı yere gelmez. Ben ikisini bir arada çok tehlikeli buluyorum."

Esat'ın yanında oturan Kürşat sanki evladını kaybetmiş biri gibi yasa giren Esat'a omuzunu sıkarak teselli vermeye çalıştı. Şu an, o da en az Esat kadar yastaydı. Diğer yanında oturan Halit mutsuzlukla ikisine bakıyordu. Üçü de ağır bir darbe almışlardı biraz evvel. Diğerleriyse Esat'ın haline gülüşmeye devam ettiler. Oğuz sırıtarak Zeynep'e göz kırptı. Zeynep onun her zaman koruyucusu olacaktı. Tıpkı onun da her zaman Zeynep'i koruduğu gibi.

***

Yemek bitmek üzereyken Bekir gergin bir yüzle salona girdi. Masanın başında oturan Ekrem, soru soran bakışlarını çocuğa çevirirken ağzını sildiği peçeteyi yavaşça masaya bıraktı.

"Ekrem Abi," dedi çocuk çekinerek. Gözleri yuvalarında endişeyle oynaşıp duruyordu.

"Söyle Bekir."

"Abi misafirin var ama..."

"Kim?" dedi Yaman, yerinde doğrulacak gibi hareketlenirken. Bekir'in tavrından huylanmış, yerinde dikilmişti.

Ekrem elini kaldırıp Yaman'a yerine oturmasını işaret etti. Tekrar bakışlarını Bekir'e çevirdi.

"Kim geldi Bekir?"

"Abi," dedi çocuk yine çekinen bir sesle. Aşağı eğdiği başı nedeniyle göz kapaklarını kaldırarak baktı Ekrem'e. "Arap Kasım geldi abi... Bu kez yalnız... Ama üç araba korumayla gelmiş. Henüz içeri almadık."

Masadaki herkes duydukları isimle yerlerinde dikildi, herkes endişeyle birbirine bakmaya başladı. Ekrem sakin bir tavırla oturduğu sandalyeden kalktı.

"Bunu bekliyorduk zaten." Bakışları önce Yaman'a sonra Ragıp'a çevrildi. En sonunda Ağrılı'ya döndü.

"Herkes koltuklara geçsin. Ağırlayalım bakalım misafirimizi... Bu sefer ne diyecek merak ediyorum."

"Tehdit etmeye geldi. Gözdağı verecek abi," dedi Ragıp.

Arap Kasım'ın tarzını öyle iyi biliyordu ki, bunun adamın son ziyareti olduğunu Ekrem de Ragıp da biliyordu. Adam son sözlerini edecek, isteklerini masaya koyacak, alamadığı takdirde savaşı başlatacaktı.

Herkes yavaş yavaş oturma gruplarına geçerken Ekrem, Bekir'e döndü.

"Alın içeriye. Korumalar dışarıda kalacak. Kendisi gelsin, ne diyecekse desin. Dolu olmasın yalnız dikkat edin, kadınlar var burada."

"Tamam abi," diyen Bekir, başını sallayarak hızla salondan çıktı.

Herkes salondaki koltuklara yerleşti. Alaz kanepenin ucunda oturan Yaman'la Ağrılı'nın arasına oturmuştu. Ağrılı'nın diğer yanına Zilal Ana yerleşmişti. Ekrem hemen çaprazdaki tekli koltuğa oturdu, diğerleri Ağrılı ve Ekrem'in karşısındaki ikili kanepeyi boş bırakarak diğer koltuklara yerleştiler. Kürşat ve Esat oturma grubunun biraz ilerisinde kolonlara yaslanmış ayakta dikiliyordu.

Alaz, Yaman'a sokularak fısıldadı. "Neden buraya geldi?"

"Gözdağı verecek... Oğuz önünü kesti. Aradaki bağlantıyı öğrenmiştir artık. Şimdi işini yaptırabilmek için gözdağı verecek."

"Nasıl bir gözdağı?"

Alaz'ın sesi gergin çıkmıştı. Ağrılı yanındaki kızın gerginliğini hissedince başını yavaşça ona çevirdi.

"Korkma kurban. Kimse bir şey yapamaz bize."

"Ya bu adam savaş çıkarırsa Ağrılı?" dedi Alaz, endişeli bakışlarla adama bakarak.

Kendinden korkmuyordu ama sevdiklerini kaybetmek istemiyordu. Söz edilen adamın ne çeşit bir manyak olduğunu biliyordu. Geçmişte yaşanan trajedilerin bugün de yaşanmasını istemiyordu.

Birbirlerinin yanında dimdik oturan Fırat ve Ayşe'ye, Oğuz ve Zeynep'e baktı. Onların mutlu olmasını istiyordu. Daha yolun başındayken bütün kötülüklerle karşılaşmaları hiç adil değildi. Alaz korkuyla etrafındaki insanların yüzlerine baktı tek tek. Onlardan birinin başına bir şey gelirse yaşayamazdı. Artık tek bir acı, tek bir kayıp bile kaldıracak gücü yoktu.

Ağrılı kolunu kaldırarak yanındaki kızın omzunu sardı ve kendisine bastırdı.

"Korkma kurban. Artık kimse yalnız değil. Kimsenin bize zarar vermesine izin vermeyeceğiz. Ailemiz büyük... Güçlü... Onlara inan... Bize inan kurban... Artık bizden kimse zarar görmeyecek."

3.BÖLÜM

Arap Kasım sakin ve rahat adımlarla salondan içeri girdiğinde adamın öfkeden parlayan gözlerinden aslında ne kadar sinirli olduğu hepsi tarafından anlaşılıyordu. Adam buna rağmen yüzüne yayılmış yapay gülümsemeyle her şeyi kontrol altında tuttuğu izlenimi veriyordu. Yılların kurdu hayatı boyunca çeşit çeşit manyakla iş yaptığı için onları nasıl yöneteceğini, sınırları aşan deliliğine nasıl hâkim olacağını çok iyi biliyordu. Bildiği diğer şeyse; iş yaptığı diğer hazımsız adamlarla karşısındakilerin asla kıyaslanmayacağı idi. Dolayısıyla onlara davrandığı gibi karşısındakilere üstünlük sağlayamaz, ancak gözdağı vermeden de geri duramazdı.

Karşısındaki insanların zayıf noktalarını çok iyi biliyordu. Onun hayatı boyunca önemsemediği şeylere önem verirdi onlar. Aile, sevgi, bağlılık, sevdiklerini önemseme Arap Kasım'ın kitabında yazan şeyler değildi. Onun için hayattaki tek gerçek şey; paraydı. Para kaybediyorsa öfkelenirdi. Parasını kaybetmesine birileri neden oluyorsa onları ortadan kaldırırdı. Kim oldukları, ne oldukları önemli değildi. Bunun önüne geçecek her türlü yolu gözünü kırpmadan seçerdi. Birilerini istediği kıvama getirmek, istediklerini yaptırmak istiyorsa hiçbir tereddütte düşmeden ailesinden işe başlar, o adamı dizlerinin üzerine çöktürürdü. Aile onun hayatı boyunca

önem vermediği bir şeydi. Gereksiz ayak bağı, gereksiz zaman kaybı, gereksiz zayıflıktı.

Buraya gelirken elindeki bilgiler, şimdiye kadar ona para kaybettirme hadsizliğinde bulunmuş bu insanları önünde diz çökmesine neden olacak kadar güzeldi. Hele şimdi karşısında tüm aileyi bulmak gözlerinin keyifle parlamasına neden olmuştu. İçeri tek başına rahatça girebilmesine neden olan da zaten salonda erkeklerin yanında oturan kadınlardı. Erkekleri tarafından kollanan, korunan, sevilen, göz bebekleri olan kadınlar. Kayıplarında üzüntüye boğulacakları, senelerce yaslarını tutacakları kadınlar.

Ekrem bunu geçmişte yaşamıştı. Yeniden yaşamayı göze alacağını sanmıyordu. En kıymetli dostunun yadigârı ona emanet bırakıldıysa, onu korumak için her şeyi yapabilirdi. İnsanlar en sevdiklerine zarar gelmemesi için zorda kaldıklarında normal şartlarda kabullenmeyecekleri şeyleri yaparlardı. Bu, Alazlar ve Bozdumanlar için de geçerliydi. Şimdiye kadar istediğini onlardan alamamıştı ama artık şartlar değişmişti.

Çok seneler önce Ekrem ve Tahir yalnızken onlarla baş etmek mümkün olmamıştı. Tek zayıf noktaları olan Füsun'a ulaşması da mümkün olmamıştı. İki gözü kara adamla savaşmak, neredeyse sonunu getirecekken geri adım atmak zorunda kalmış, kabullenmişti yenilgiyi. Hayatının ilk ve tek yenilgisiydi. Boyun eğdirememişti onlara.

Ama bugün her şey çok daha farklıydı. Şimdi koruyacakları ya da saklayacakları tek bir kişi yoktu. Aksine şimdi etraflarındaki kadın sayısı çok, korumaları gereken sevdikleri daha fazlaydı. Hangi birini kaçırabilirlerdi ki ondan?

Uzun zamandır işleri istediği gibi gitmiyordu. Çakal'ın yokluğu, yaptığı işleri sekteye uğratmıştı. Gerçi son kayıplarını Çakal'ın sahip olduklarının büyük kısmına el koyarak telafi etmişti. Ama bundan sonra işinin pürüzsüz devam

edebilmesi için güvenilir taşıyıcıya ihtiyacı vardı ve bunu da Bozdumanlar verecekti ona.

Bozdumanların oğulları Ekrem'in himayesindeki kızlarla bir aradaydılar. Akrabalık sağlam bağlarla sağlanmıştı. Tahir'in kızının Ekrem'in himayesinde olduğunu da öğrenmişti. Çakal'ın yok olmasının Tahir'in intikamıyla ilgili olduğunu da anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu. Basit bir matematik hesabıydı sadece. İki artı iki dört ederdi ve bu kadarını hesaplamak çocuk oyuncağıydı.

Ekrem, Tahir'in kızına karşılık yeni hısımlarına onun istediğini yaptıracaktı. Buna mecburdu. Yoksa himayesi altındaki kızlar da güvende olmayacaktı. Bozdumanlar bu gece bunu da anlayacaklardı. Madem mutlu gelecekler planlanıyordu, onun mutlu geleceği de bu akşam garantiye alınmış olacaktı.

Ekrem Alaz'ın evine tek başına girmesi onu hiçbir şekilde tedirgin hissettirmiyordu. Ekrem'in sinirini bozan ve küçümsediği başka bir özelliği de buydu zaten. Gerçi küçümsediği yaklaşım bu akşam onun güvenle ve iç rahatlığıyla içeri girmesine neden olmuştu. Ekrem Alaz misafir diye geleni evinde öldürmezdi. Terbiyesizlik yapıldıysa da işini evinin dışında hallederdi. Arap Kasım'ın bu adamları çok iyi tanımasının avantajı da buydu. Bunu sonuna kadar kullanırdı. Tıpkı rahat adımlarla salonda ilerlerken suratındaki bilmiş gülümsemeyi silmesine gerek kalmadığı gibi. Tanıyordu Ekrem'i. Şu an dışarıdaki herhangi birinden daha fazla güvendeydi bu evde. Pişkince kahkaha atmak istedi. Bu akşam savuracağı tehditleri onlar da tahmin ediyorlardı ama yine de bir şey yapmayacaklardı. Ta ki kendisi bu evden ayrılana kadar. Sonrasında bu zaten mümkün olmayacaktı.

Kendisine ayrıldığı belli olan boş ikili kanepeye dişlerini gösteren bir gülümsemeyle rahatça oturup arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Önce Ekrem'e sonra karşısındaki yaşlı adama, yanındaki kıza ve Ekrem'in oğluna baktı. Yaşlı

adamı daha önce görmemişti ama kim olduğunu biliyordu. Perde arkasındaki güç oydu aslında. Oğulları yalnızca onun dediğini yapıyordu. Gerçi takdir etmek gerekirdi. Üç oğlunu da iyi yetiştirmişti. Ama bunun önemi yoktu; nasılsa bundan sonra üçü de kendisinin istediklerini yapmaya başlayacaklardı.

Başını sallayarak "Herkes de buradaymış... Ne güzel, ne güzel," dedi, gevrek gevrek konuşurken.

İnceleyen aç bakışları salonun içindekilerin üzerinde tek tek dolaştı. Hepsinin gergin ve kaşları çatık halde kendisine bakması keyfini daha da arttırdı. Kolunu kanepenin arkasına atarak yerine iyice yerleşti. Ekrem'e çevirdiği bakışları hesapçıydı.

Ekrem hiçbir ifade okunmayan boş bakışlarını ona dikmişti. "Seninle pek hoş sohbetler yapmadığımıza ve davetli olmadığına göre bu ziyaretinin sebebini söylersin sanırım," dedi düz bir sesle.

Oturduğu tekli koltukta bacak bacak üstüne atarak geri yaslanmış tek kolu koltuğun kolunun üzerinde, diğeri bacağının üzerindeydi.

"Bu ne acele ya? Önce bir şeyler ikram etseydin!" dedi Kasım, yine pişkin bir sırıtmayla.

Gözleri, sanki hepsini avucunun içine almış da işkencesini keyifle sürdürmek isteyen bir kurnazlıkla parlıyordu.

"Sana ikramlık bir şeyim yok. Misafirperverliğimin sınırları var. Ne diyeceksen de ve bir an evvel evimden git. Havayı kirletiyorsun!"

Ekrem sakin, düz ve alçak bir sesle konuşmuştu. Kasım'ın bir saniyeliğine sinirle gözleri kısıldı ancak kendisini çok çabuk toparladı. İmalı bakışları yeniden herkesin üzerinde dolaşırken sessizdi fakat bakışları salondaki kadınların üzerinde uyarırcasına daha fazla durmuştu.

Karşısındaki Ağrılı sessizce oturuyordu. Duruşu dikti. Elindeki tespih parmaklarının arasında dolanmış halde du-

ruyordu. Alaz'ın omzu koluna yaslanmıştı. Zilal tıpkı kendi gibi dik şekilde diğer yanındaydı. Yaman'ın eliyse korumak istercesine Alaz'ın bacağının üzerindeydi. Kimse konuşmuyor, şimdilik Ekrem ve Kasım arasındaki sakin savaşı izliyorlardı.

"O zaman kısa keseceğim... Madem ikram da yok. Sözü fazla uzatmayacağım."

İmalı bakışları bir an Fırat ve Oğuz arasında gitti geldi. Nedense Fırat'ın biraz ötesinde ayakta dikilen Esat'ı ciddiye almamıştı. Esat bunu hissettiğinde dudaklarını büzerken sinsi bir gülümseme yayıldı yüzünde. Herkesin yaptığı hataya bu adam da düşmüştü. Aldırmadan omzunu kolona yaslayarak kollarını göğsüne bağladı.

Arap kanepenin arkasına attığı elini birkaç defa hafifçe vurarak konuşmaya devam etti. "Duyduğuma göre akraba olmuşsunuz," dedi, gözleri Ekrem'in üzerindeyken. Küçümseyici bir tavırla çenesiyle Fırat ve Oğuz'u işaret etmişti.

Zeynep eve gelen bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Üzerlerine diktiği tehdit dolu bakışları her an daha da gerilmesine neden oluyordu. Fırat'ın yanında oturan Ayşe dimdik adamın yüzünü izliyordu ama adamın bakışlarının ağırlığı altında o kendisini güçsüz hissediyordu. Huzursuzca yerinde kıpırdanınca Oğuz'un omzu üzerindeki eli güvence vermek istercesine hafifçe omzunu sıkarken Ayşe'nin yan gözle ters ters kendisine bakıp gözleriyle dik durmasını işaret eden bakışlarıyla karşılaştı.

Ayşe korkusuzdu. Gerçi kendi de öyleydi ama bu tür adamlarla şimdiye kadar hiç muhatap olmamıştı. Ayşe'nin tecrübesi kendisinde yoktu. Yine de ablasının uyarısıyla yerinde dikleşti ve omzunu Oğuz'un güçlü göğsüne dayadı. Şimdi daha iyi hissediyordu. Dik bakışlarını tekrar adama dikti.

Alaz, salonda Ekrem'den sonra yüzünde ifade okunmayan belki de tek kişiydi. Adamı izleyen bakışlarında tek bir

duygu yoktu. Yaman'ın gerginliğini hissediyordu. Bıraksalar adamın üzerine atlayıp oracıkta paramparça edebilirdi ama Ekrem'i geçemediği için zorlukla kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Alaz bunları hissedebiliyordu. Yanındaki Ağrılı da sessizdi ama Ağrılı'nın adamı inceleyen bakışlarının altında muhasebe yaptığı o kadar açıktı ki sonunun nereye varacağını merakla bekliyordu.

Arap Kasım tekrar konuşmaya başlayınca adamın kendinden emin sesi, kullandığı kelimeler yanındaki Yaman'ın öfkeyle sesli bir soluk almasına neden olmuştu.

Ekrem'in kaşlarını kaldırıp rahat bir yüz ifadesiyle "yani?" dercesine bakmasının ardından, "Bu akrabalığa nedense ben de çok sevindim," diye devam etti adam. "İnanıyorum ki benim istediklerimi akrabalarına sen anlatırsın ve istediğimi her zaman aldığımı da söylersin. Ne de olsa az çok beni tanıyorsun." Sesindeki tehdit sinir bozucu gülümsemesiyle daha da belirgin hale gelmişti.

"Buna emin misin?" dedi Ekrem, neredeyse alaycı bir tonla. "Aksine istediğin her şeyi alamadığını en iyi ben biliyorum. Bana yanlış kapıya gelmişsin gibi geldi."

Arap Kasım gözlerini kıstı. Dişlerini sıktığı, çenesinde seğiren kaslardan belli oluyordu. Yerinde yavaşça hareketlendi, kanepenin arkasındaki elini indirdi. Ekrem'e doğru elini sallarken Yaman neredeyse yerinden fırlayacaktı. Ancak Ekrem, Kasım'dan gözlerini ayırmadan oğluna elini kaldırıp durmasını işaret etti. Arap Kasım kısa bir bakışı Yaman'a attı ve yeniden Ekrem'e döndü.

"Ben oyun oynamam Ekrem! En iyi sen bilirsin bunu. Ben tam da doğru kapıdayım. Bu sefer ya benim istediklerim olacak ya da siz bu kapıdan her gün bir cenaze çıkaracaksınız!"

"Sen bir dur bakalım orada!" dedi Oğuz, oturduğu yerden milim kımıldamadan. Sesi öyle yumuşaktı ki Arap Kasım bir an şaşırarak ona baktı. Oğuz'un gözleri adamı öldürecek gibi

bakıyordu ama yüzü sakin, oturuşu rahattı. "Sen kimi neyle tehdit ediyorsun?"

Sinirli bir gülüş Kasım'ın dudaklarından fırlarken başını iki yana salladı.

"Sen o koca cüssene pek güvenme evlat! Tek kurşuna bakar. İran'da önümü kesenin sen olduğunu duydum. Seninle özel olarak ilgilenmek isterim ama şimdilik bana lazımsın, o yüzden göz ardı edeceğim."

Zeynep'in duyduklarıyla gözleri irileşti. Oğuz'a saplanmış bir kurşun düşüncesi yüreğini dağlamıştı. Oğuz'un koca avucunun içindeki eli kasıldı. Güçlü parmaklar sakinleştirmek ister gibi elini okşarken Oğuz gözlerini Kasım'dan ayırmamıştı. Dudağının ucu alayla kıvrıldı. Yüzünde insanların siniri bozan o vurdumduymazlık ve rahatlık vardı yine.

"Bey amca," dedi, adamı ciddiye almadığı belli bir ifadeyle. "Tek kurşun belki seni yıkar ama senin beni yıkman için o değerli kurşunlarından bir düzine harcaman lazım! Ben kurşunlarımı severim mesela. Tek kurşun senin gibi bir adama fazla bile. Yumruklarımın da kurşun etkisi yaptığı söylenir. Belki bunu da duymuşsundur."

Arap Kasım'ın sinirden gerilen yüzü hiçbirinin gözünden kaçmamıştı. Ölümcül bakışlarını Oğuz'a kilitlemeden önce Zeynep'e kısa bir bakış attı.

"O tek kurşun seni yıkmasa da yanındakini yıkar ama."

Bu kez Oğuz'un gözleri kısıldı. Aynı anda Esat da yerinde dikleşti. Pis pis Kasım'a baktı. Daha önce Oğuz'un onlarca halini görmüşlerdi ancak bu kez yüz ifadesi kimsenin şahit olmadığı bir şekle bürünmüştü. Yüzünde öyle bir vahşilik vardı ki hepsi ürkerek ona bakıyordu. Dişlerinin arasından konuşmaya başladığında her bir kelimesi salonda buz gibi soğuk bir etkiye neden oldu.

"Daha önce kapına kadar geldim, seni efendi efendi uyardım. Ama senin kıt aklın almıyor demek ki. Sen o dediğini yapmaya kalkarsan, sana ne yapacağımı söyleyeyim o za-

man," dedi Oğuz, ağır ağır konuşarak. "O kurşunun girdiği yeri kendi çıplak ellerimle parçalayıp onun bedeninden çıkarır, yine çıplak ellerimle senin kıçına sokarım!"

"Oğuz!" dedi Fırat, uyaran bir sesle. Ağrılı yavaşça başını çevirip Oğuz'a bakmıştı yalnızca.

"Abilerin şahı!" diyen Esat, mest olmuş bir yüzle Oğuz'a bakarken mırıldanmıştı.

Oğuz aldırmadan devam etti vahşi bir sesle. "Hatta o kurşunla beraber en sevdiğim üç düzine kurşunu da aynı yoldan sana doldururum! Kıçını şarjöre çevirir, tek tek sokarım onları."

"Yürü be!" diye mırıldandı Yaman, ağzının içinde.

Ekrem'in kendini durduran seti Oğuz'un önüne çekilmemişti ve Oğuz'un şu anki çıkışı Yaman'a keyiften ölmek üzere hissettiği bir haz veriyordu.

Bu aşağılık sırtlanın sevdiğini tehdit etmesiyle Oğuz'un gözü dönmüştü. Yanında güvenle oturan kızı kurşunla tehdit edecek adamı yaşatırsa adam değildi. Zeynep'in saçının teline dokunacak adamı, en vahşi şekilde öldürebilirdi. Böyle bir adamın sırf tehditle kendisine istediğini yaptırabileceği düşüncesinde olduğuna inanamıyordu. Zeynep'i gözünün önünde yem gibi sallayıp kendisine kul olmasını bu adam gerçekten umuyor muydu? Zeynep'in böyle bir korkuyla yaşamasına izin verir miydi? Bu adam gerçekten aklını yitirmişti.

"Ne diyeceksen açıkça söyle ve git!" diyen Ekrem, araya girdi. Oğuz'a uyarıcı bir bakış atmıştı.

Oğuz her an adamı parçalayacakmış gibi bakıyordu ve Ekrem onlara hâkim olamazsa, Yaman ve Oğuz ok gibi yerlerinden fırlayıp adamı öldürebilirlerdi. Bunu yapmaları umurunda bile olmazdı, tek sorun evinde olmasıydı. Dışarıda bir yerlerde bu görüşme olsa ikisini de tutmazdı. Ama Arap Kasım onu tanıyordu. Evinde böyle bir şeye izin vermeyeceğini bildiği için korkusuzca gelip kurulmuştu başköşeye.

Adamın bilmediği şeyse, yine de eli boş dönecekti buradan. Bunu salondaki diğerlerinin gözlerinde görmüştü. Hiçbiri bu adam karşısında korkuyla geri adım atacak kişiler değildi. Ekrem'in rahatlığı da bundan geliyordu. Adamın içindekileri dökmesini ve kuyruğunu bacaklarının arasında kıstıracak bir daha dönmemek üzere hayatlarından defolup gitmesini istiyordu. Bu adama hiçbir zaman yenilmemişti. Bugün de yenilecek değildi. Üstelik dürüst olmak gerekirse, bugün, geçmişe oranla daha güçlüydüler.

Arap Kasım kendisine nefretle bakan gözlerden, rahat tavırlardan ve diklenmelerden gerçekten sıkılmıştı. Buraya neden geldiğini kendisine hatırlattı. Bu adamlar aptal değillerdi, sevdiklerini kurban etmezlerdi, öyleyse istediğini vermek zorundalardı. Ekrem'e dönerek yüzünü buruşturdu ve sert bir sesle konuşmaya başladı.

"Seninle ne zaman sohbet etmeye kalksam hiç tat alamıyorum. O zaman uzatmanın da lüzumu yok!" Ardından suçlayan bir tonla devam etti. "Çakal'ı ortadan kaldırdın. Benim malımın yanmasına neden oldun!"

Ekrem, "Zararını karşıladığını biliyorum. Çakal'ın her şeyine kondun," diyerek adamın sözünü kesti umursamaz bir tavırla.

Arap Kasım onu duymamış gibi devam etti. Eliyle, yüzüne bakmadan Alaz'ı gösterdi. "Bu kız yüzünden olduğunu biliyorum. Tahir'in kızı seneler sonra ortaya çıktı, sen de intikamını aldın."

Alaz yerinde dikleşti ancak Ağrılı'nın koluna dokunmasıyla sessizliğini sürdürmek zorunda kaldı. Kasım devam ediyordu sözlerine. "Çakal'la işlerimi sorunsuz devam ettiriyordum, ama siz gelip benim işleyen çarkıma çomak soktunuz. İntikamınız beni ilgilendirmiyor. Ben işlerimin yolunda gidip gitmediğine bakarım. Çakal'dan sonra gitmiyor... Gitmeyince, ben para kaybediyorum. İşi düzgün yapan adam

bulmak zor. Sana oğlunu ortak et bana dedim, ona da yanaşmadın!"

Alaz delirecek gibiydi. Adamdaki bu rahatlık, sanki dünya onun etrafında dönüyormuş gibi aldığı tavır onu çıldırtmak üzereydi. Yaman onunla iş yapacaktı, öyle mi? Bu pislikle Yaman'ın iş yapması cehennemin donmasıyla eşdeğerdi. Bu adamdaki bu fütursuzluk nereden geliyordu? Adam hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

"Taşımayı yapacak birileri lazım. Ben sağlam bir kaynak buldum ancak onlar yanaşmıyor..." Yan gözle Bozdumanlara bakmıştı. Ardından yeniden kısılı bakışları Ekrem'e çevirdi. "Beni iyi tanırsın Ekrem... Aylardır yeterince kaybettim. Bu taşıma işini yapacaklar! Madem akraba oldunuz, benim nasıl bir adam olduğumu, neler yapabileceğimi onlara anlat... Anlat ki ayaklarını denk alsınlar! Onları buna ikna edeceksin! Bu genç," diyerek bu kez eliyle yüzüne bakmadan Oğuz'u işaret etti. "benim nasıl biri olduğumu bilmiyor. Daha toy! Ne sen ne de o üzülsün istemeyiz, değil mi? Onlarla evlenmelerine izin verdiğin kızlar sana emanetti, öyle değil mi? Sen emanetine ihanet etmezsin, o zaman bu kızların da canlarının yanmasına izin verme. Kararlıyım Ekrem! Ya istediğimi vereceksiniz bana... Sağlam, güvenli taşımayı sağlayacaksınız yoksa canınız yanacak! Akrabalarınla konuş! Tırlarını benim kullanımıma sunacaklar! Yoksa herkesin canı yanar! Ama sizin daha çok yanar! Ben en fazla para kaybederim ama siz kan kaybedersiniz. Zaten yeterince kaybettiniz. Daha fazla zorlama istersen. Seçim sizin! Ya benim istediğim olacak ya da ben Tahir'in kızından başlarım!"

Adam, kararmış tehdit dolu şeytani gözlerini Ekrem'in üzerine dikmişti ancak eliyle Alaz'ı işaret ediyordu. Duyduklarıyla kendini kaybeden Yaman, "Senin ecdadını sikerim orospu çocuğu!" diye kükreyerek yerinden fırlamıştı. Tam adamın üzerine atlayacakken Ekrem, "Yaman!" diye haykırdı, sert bir sesle ancak Yaman aldırmadı. Ragıp hızla ileri

çıkmış Yaman'ın önünü kesmişti. Ellerini Yaman'ın göğsüne koyup geriye itmeye çalışırken, Yaman kendini kaybetmiş gibi bağırıyordu.

"Senin ecdadını sikerim piç kurusu! Sen Alaz'ı değil tehdit etmek, adını ağzını alamazsın! Senin o dilini götünden çeker çıkarırım!"

Yaman delirmiş gibiydi. Kürşat ve Halit de hızla ileri çıkarak Ragıp'a yardıma koştular. Arap Kasım umursamaz bir tavırla kınarcasına cıklayarak başını iki yana sallıyordu. Yaman kendisini zapt etmeye çalışan adamlara aldırmadan küfürleri sıralarken Esat da diğerlerine yardıma koştu.

"Sakin lan! Bir bok yapamaz kuzuya! Sakin!" diyen Esat'ı, Yaman duymuyordu.

Ragıp, Yaman'ı yerine oturtmaya çalışırken sakin bir sesle, "Sakin ol koçum! Sakin ol! Hiçbir şey yapamaz!" diyordu bir yandan. Yaman başını önünü kesen bedenlerden yana eğerek Arap Kasım'ı görmeye çalışırken bir yandan bağırmaya devam ediyordu.

"Gebertirim lan seni! Gebertirim, tıpkı Çakal gibi parçalarını bile bulamazlar!"

"Yaman!" diye tekrar bağıran Ekrem'i duymadı yine. Delirmiş gibiydi. Adamın üzerine atlamasına engel oldukları için hepsini öldürmek istiyordu. Sinirle silkinerek kurtulmaya çalıştı ama arkasına dolanan Esat kollarını bedenine sarmıştı bile.

"Bırakın lan beni! Geberteceğim bu piç kurusunu!"

Kadınlar tedirginlikle yerinde dikilmişti. Alaz ayaktakilerin zorlandığını fark edince yerinden kalkarak Yaman'ın önüne geçti. Ellerini yanaklarına bastırıp gözlerine bakması için Yaman'ın yüzünü çekiştirdi.

"Bak bana! Bana bak!" dedi, sesini yükselterek.

Yaman alev alev yanan öfkeli gözlerini Alaz'a çevirdiğinde kendisini tutmaya çalışan kolların arasında debelenmeyi ansızın durdurdu. Alaz'ın duru yeşil gözleri, bir anda içine

vuran meltem misali esmiş, bedenindeki yangını söndürmüşçesine sakinleşmişti.

"Sana kimse dokunamaz!" dedi, hırlar gibi.

Sakin bir sesle, "Bana kimse dokunamaz!" diyen Alaz, başını sallayarak onayladı.

Ellerini yanaklarından okşarcasına kaydırarak Yaman'ın omuzlarına indirdi ve geriye iterek oturmasını sağladı. Yaman, kız sanki yanından kaybolacakmış gibi gözlerini ondan ayırmıyordu. Kalbi delicesine atıyor, içindeki öfke her yeri kasıp kavuracak güçte bir yangına neden oluyordu. Alaz sakin, kendinden emin bir şekilde tekrar Yaman'ın yanına otururken diğer üçü de temkinli hareketlerle yavaşça geri çekilip eski yerlerine döndüler. Yaman sakinleşmeye çalışarak Alaz'ın elini kavradı. Sanki yanında güvende olmasını böyle sağlayacakmış gibi sıkı sıkı elini tuttu.

Zilal endişeyle başını eğip Yaman'a baktı. Yaman'ın yüreğindeki yangını öyle iyi görüyordu ki. Alaz'a biri dokunsa, Yaman'ı kimse tutamazdı. Tıpkı şimdi olduğu gibi yalnızca kuzusu sakinleştiriyordu onu. Alaz birkaç saniye Yaman'ın sakin olmasını ister gibi yumuşak bakışlarını onun kararmış öldürücü bakışlarına dikti. Sessiz süren konuşma ikisinin bakışları arasında cereyan etti. Yaman'ın sakinleştiğinden emin olduktan sonra sakin bakışlarını yavaşça çevirerek Arap Kasım'a döndü.

"Sen bana bir bok yapamazsın!" dedi, hepsini şaşırtan bir kabalıkla. Arap Kasım'ın kaşları yukarı kalktı. Alaz aldırmadan ifadesiz yüzüyle konuşmaya devam etti. "Ne babam ne de Ekrem Amca'm sana boyun eğmedi. Benim ya da Yaman'ın boyun eğeceğini sanıyorsan, sen göründüğünden daha aptal bir adamsın!"

"Bana bak, diline hâkim ol benimle konuşurken!" dedi Kasım, işaret parmağını sallayarak.

Sakin bir sesle, "Benim evime geleceksin!" dedi Alaz, adamı duymazdan gelerek. "Beni tehdit edeceksin! Sevdikle-

rımı tehdit edeceksin... Ben de sana boyun eğeceğim, öyle mi?" Küçümseyen bakışlarını adama dikerek devam etti. "Bu evde, Ekrem Amca'mın misafirperverliği hatırına kıçını gömdüğün o koltukta oturuyorsun... Senin boynunu koparmıyorsam sırf onun hatırı için!" Adam saklayamadığı şaşkınlıkla ona bakarken bu kez diklenerek devam etti. "Hani benden başlayarak tehdit ediyorsun ya bizi... Sana yardımcı olayım o zaman... Daha çok tedbir al! Daha çok adam barındır yanında! Çünkü sen beni indirmeden, ben seni indiririm! Sen karşında küçük bir kız çocuğu görüyor olabilirsin ama öyle değilim! Ben babamın kızıyım! Tahir Yamandağlı'nın kızıyım! Beni yetiştiren o! İlk dersi neydi biliyor musun? Senin gibi şerefsizlere asla boyun eğmememdi. Sen beni tehdit edemezsin! Sen ancak boş boş konuşabilirsin! Geldiğinden beri yaptığın gibi!"

Yaman gururla yanındaki kızın yanına yerleşti rahatlayarak. Öldürücü bakışları Kasım'a dikilirken dudaklarının ucu keyifle kıvrıldı. Sanki "gör bak, o nasıl biri!" der gibi böbürlenerek baktı adama.

Arap Kasım başını iki yana salladı yine. Sanki üzülüyormuş gibi bir zoraki gülümseme yüzüne yerleşirken Ekrem'e döndü tekrar.

"Gençler heyecanlı oluyorlar. Düşünemiyorlar. Tecrübeleri yok tabii. Bak, böyle saygısızca konuşurken bile ne denli toy olduklarını belli ediyorlar."

"Sana daha önce de söylemiştim Arap! Sana buradan ekmek çıkmaz! Sen yolunu başka türlü çizeceksin ve bizden uzak duracaksın. Öteki türlü belki biz de zarar görürüz ama en büyük zararı sen göreceksin."

Ekrem eski sakinliğine kavuşmuştu. Kasım'a karşı tek bir adım geri atmak, adamın leşe saldıran sırtlanlar gibi üzerlerine gelmesine neden olacaktı. Onunsa böyle bir şeye izin vermeye niyeti yoktu.

Arap Kasım'ın da geri adım atmaya niyeti yoktu. Yüzünde pis bir sırıtmayla tekrar salondakilere baktı tek tek. Geldiğinden beri sesi çıkmayan Ağrılı'nın üzerinde bakışları daha uzun durdu. Adamın ne düşündüğünü anlamaya çalıştı ancak düz bakışlardan bir şey çıkaramadı. Bu kez bakışları Fırat'a kaydı. Yanında ona korkusuzca bakan Ayşe'ye baktı.

"Sen akıllı bir kadınsın Ayşe Korkmaz. Mahkeme salonlarında o aklın seslendirdiği dilini kullan ve ikna et onları. Kimsenin canı yanmasın."

"O aklım, şu an sana çok doğru bir söz hatırlatmak istiyor... Eceli gelen köpek cami duvarına işermiş!"

Ayşe gözlerini bir an bile kırpmadan konuşmuştu. Arap Kasım başını sallayarak yine sinirle güldü.

"Çok yanlış yapıyorsunuz. Hepinizin canınızın yanmasına neden olacaksınız." Gözleri Fırat'a kaydı. Alaycı bir gülümsemeyle konuştu. "Her şeyi yöneten sensin. Akıllı bir adam olduğunu herkes söylüyor. Hesabını sen yap! Sence kim zararlı çıkar bu ihaleden?"

"Biz fesat karışan ihalelere girmiyoruz. Fakat madem sordun söyleyeyim." Fırat öne doğru hafifçe çıkarak dirseklerini dizlerine dayadı. Sanki hesap yapıyormuş gibi gözlerini kaldırıp dudağını büktü. "Şimdi bakalım elimizde ne var?" Bakışlarını Arap'a dikti. "Bizim elimizde temiz tırlar var. Senin de onların içinde taşımak istediğin kirli malın var... Şimdi buna izin verirsek biz de kirleneceğiz. Sonra sen bizi tehdit ederek daha da batağa çekeceksin. Sonra gel zaman git zaman bir bakmışız, biz senin kulun haline dönmüşüz. Oysa biz yalnızca Allah'a kulluk etmeyi öğrendik. Bu durumda şöyle bir bakınca, elimizde kalan şerefsizlik, pislik, bataklık, bir de kula kulluk olacak. Öte yandan böyle bir şeye yanaşmayı hiç düşünmüyoruz... Bu durumda da elimizde sadece ölüm kalıyor..." Başını kendinden emin sallayarak sırıttı. "Bence girilir bu ihaleye. Zararlı çıkan biz olmayız... Sen her

şeyini kaybedersin... Çünkü sana söz veriyorum, ölmeden önce senin her şeyini kaybettiğinden emin olacağım."

Arap Kasım son kozunu oynamak üzere sona bıraktığı Ağrılı'ya çevirdi hesapçı bakışlarını. Oğullarını onun ikna edeceğini biliyordu. Uyarıcı bir tonla konuşmaya başladı.

"Gördün mü Sadık Ağa? Oğlun, ölüm fermanını imzalıyor... Sen oğullarını böyle kolayca ölüme gönderebilir misin? Bence yazık olacak hepsine... Hâlbuki..."

Sözlerini bilinçli olarak yarıda kesip Ağrılı'ya bakmaya devam etti. Ağrılı yere eğik bakışlarını ağır ağır yukarı kaldırdı. Kapkara gözlerini çevreleyen seyrek kirpikleri ok gibi dikilmişti. Sakin, durgun gözlerle karşısındaki adama baktı. Parmaklarına doladığı tespihi çözerek avucunun içine aldı. Ağır, kendinden emin, güçlü bir sesle konuşmaya başladı.

"Sana başıma gelen gerçek bir hikâye anlatayım..." Gözlerini bir an Zila'e çevirip sevgiyle kadına baktı birkaç saniye. Sanki gözleriyle anlaşmışlar gibi Zilal Ana belli belirsiz gülümseyerek gözleri yumup açtı onaylarcasına. İkisi arasındaki bu bakışma diğerlerinin de ilgiyle onlara bakmalarına neden oldu. Ağrılı başını tekrar Arap'a çevirdi. "Bundan çok seneler önceydi... Marabalık yapan bir delikanlıyım. Evleneli iki ay olmuş olmamış. Anam Zilal'le evlendiğim için bizi evden kovmuş, bir başımıza tek göz bir odada yaşıyoruz..."

Ağrılı'nın anlattıklarıyla Fırat, Oğuz ve Esat dikkat kesilmişlerdi. Ağrılı genelde çok eskilerden hiç konuşmazdı.

"O zamanlar dağlarda eşkıyalar geziniyor. Canları istedikleri evlere girip istediklerini alıyorlar. Köylü zaten güçsüz, karşı koyacak halleri de yok. Onlar da tehditle, silah zoruyla gözlerini kestirdiklerine istediklerini yapıyorlar... Bir gece tam oturmuşuz, o yoklukta tek sahip olduğumuz iki lokma ekmekle Zilal'in kaynattığı çorbayı içip karnımızı doyurmaya çalışıyoruz yer sofrasında. Kapı bir gümbürtüyle açıldı kırılarak. İki adam ellerinde silahlarla o tek göz odamıza daldılar..."

Fırat yerinde dikilirken Oğuz'un yüzü kararmıştı. Esat'sa öfkeyle ileri çıkıp kulak kesilmişti anlatılanlara.

"Alacakları hiçbir şeyimiz olmadığını anlamaları beş dakika bile sürmemişti. İki lokma ekmek onları da doyurmazdı zaten... Ancak Zilal'i görünce..." Bu kez sevgiyle gülümseyerek tekrar karısına baktı. "Çok güzeldi benim karım... Hâlâ öyle," dedi, minnetle kadına bakarak. Zilal elini kaldırıp Ağrılı'nın kolunu sıktı aynı sevgi dolu bakışlarla. Tekrar Arap'a döndü Ağrılı.

"Zilal'i almaya kalktılar. Her şerefli adamın yapacağı gibi karşı koydum tabii. Gözümün önünde karımı alıp gitmelerine seyirci kalamazdım. Ama adamların elinde silah vardı. Ben daha toy delikanlı, onlarsa iki kişilerdi. Beni bir güzel dövdüler ama karşı koymayı hiç bırakmadım. Zilal de karşı koydu tabii. Ama en sonunda biri silahı kafama dayayıp Zilal'e dedi ki; 'Ya rahat dur ya da basarım tetiğe kocan geberir gider. Alt tarafı bir tek bu gece gönlümüzü yapacaksın!'"

"Amına kodumun çocukları!" dedi Esat, hırslı bir sesle.

Ağrılı bakışlarını oğluna şöyle bir çevirip ayıplayan gözlerle baktı. Esat babasının bakışları altında kızarsa da öfkeyle bakan gözleri değişmedi. Endişeyle önce annesine sonra yeniden babasına bakıp merakla hikâyenin sonunu bekledi. Yerinde duramıyordu. Ağrılı konuşmaya devam etti.

"Zilal dedi ki; o zaman bas tetiğe! Madem gönlünüzü yapacağım, onun önünde olmasın, zaten yarın beni kapıya koyar. Hiç değilse eşkıya evi bastı, kocamı öldürdüler derim de köylünün dilinden kurtulurum."

Salondaki herkes hayretle Zilal Ana'ya bakıyordu şimdi. Arap Kasım ilgisini çeken bu hikâyenin sonunu bekliyordu merakla. Nereye bağlanacağını gerçekten merak etmişti.

"Beni dizlerimin üzerine çöktürmüşler, enseme namluyu dayamışlardı. Ya gönül rızasıyla olacaktı o iş ya da zorla. Ama olacaktı sonuçta... Adamlar birbirlerine baktılar ve tamam dediler. İçlerinden biri "O zaman ara ara uğrarız yine

sana." deyince. Zilal de kabul edip "He ya, uğrarsınız. Kimse bilmez..." dedi, sonra da 'Ama önce izin verin, madem öldüreceksiniz son duasını edeyim başında. İki satır Kur'an okuyayım.' dedi. İkisi de kabul ettiler. Ben ensemde namluyla beklerken Zilal duvara asılı Kur'an'ını eline aldı. Küçük bez bir çantanın içindeydi. Adamlar kendi aralarında gevşek gevşek konuşurlarken Zilal Kur'an'ı bez çantadan çıkarmaya çalışarak karşıma geldi ve sadece saniyeler sonra iki el silah sesiyle adamların ikisi de yanıma düştü."

Salonda hayret solukları duyuldu. Kimse sesini çıkaramıyordu. Zilal, üç oğlunun da kendisine şaşkınlıkla ve gururla bakan bakışlarına dönmedi. Diğerlerini de incelemedi. Oysa Ayşe ve Zeynep'in bakışlarındaki hayranlığı görmek onu mutlu edebilirdi. Gözleri yalnızca Ağrılı'daydı. Alaz, gurur ve hayranlıkla baktı Zilal Ana'ya. Öyle bir kadının onu yetiştirmesi büyük bir şanstı, çok iyi biliyordu, bugünse bundan daha çok emin olmuştu. Ağrılı'nın sesiyle herkes bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Zilal her zaman Kur'an'ının yanına silah koyardı. Bir gün bunu neden yaptığını sorduğumda bana demişti ki; Rabbimize en yakın olduğumuz an, ölüm anıdır. Ne zaman Kur'an'a dokunsam ölümü hissetmek isterim ki bu dünyaya neden geldiğimi unutmayayım. Ben bu dünyaya tekrar ona dönmek için geldim. Burada sınavlarım var. Sınavlarımı verip yeniden ona kavuşacağım. O zamana kadar, ne zaman dua etsem ölümü de hatırlayayım istiyorum. Kur'an demek Rabbim demek, silah da ona kavuşacağımız anın hatırlatıcısı olsun ki, bu dünyada haddimizi bilerek yaşayalım."

Ağrılı salona çöken sessizlikte bir süre konuşmadan bekledi. Herkes karmakarışık olmuştu. Hepsi de Zilal'e takdirle bakan bakışlara sahipti. Arap gözünü kırpmadan Ağrılı'ya bakarken son kalesinin de yıkıldığını an be an hissediyordu. Onları hafife almakla hata etmişti. Bu adamların hiçbiri

Ölümden korkmuyordu ki, neyle tehdit edecekti onları? Ağrılı dik bakışlarını yeniden ona dikti.

"Bak, efendi... Geldiğinden beri ağzından çıkan yalnızca tehdit oldu. Herkesi tek tek denedin... İyi de yaptın... Kendin görmen, duyman daha iyi oldu... Şimdi yeniden bak burada oturan yüzlere... Özellikle kadınlarımıza bak!" Kısa bir an sustu. "Onların gözlerinde korku görebiliyor musun?" diye devam etti. "Sen sanıyorsun ki onlar bizim zayıf noktamız. Onlar bizim zayıflığımız... Heyhat! Ne yanılgı!"

Ağrılı adama acıyormuş gibi bakarken başını iki yana salladı yavaşça. "Onlar bizim gücümüz! Onlar bizim en güçlü tarafımız! Zayıf olan biziz... Bizi güçlü kılan onlar... Sen onlara dokunacağını, bizi de çaresiz bırakacağını sanıyorsun, öyle mi?"

Arap gözlerini kısarak Ağrılı'yı dinliyordu. Ağrılı devam etti sözlerine.

"Senin zayıflık olarak gördüğün şey, bizim gücümüzdür... Benim arkamda koca bir dağ var!" derken elini Zilal'in dizinin üzerine koydu. Avucunun içindeki tespih Zilal'ın bacağına gömüldü. "Ben arkamı koca dağa yasladım. Sen kime yasladın efendi?" dedi, başını iki yana sallayarak.

"Ölüm, Allah'ın emri... Nerede, nasıl öleceğimize bir tek Rabbim karar verir. Eğer senin dediğin gibi öleceksek, Allah'ın hikmetidir der, sorgulamayız... Kaderimize böyle bir ölüm yazılmışsa Allah'tan gelene ancak el açar şükrederiz... Geldiğinden beri çocuklarımı ölümle tehdit edip istediğim olacak diyorsun. Senin isteğinin benim gözümde zerre değeri yoktur."

Küçümseyen bakışları Arap'ın üzerindeyken devam etti konuşmaya. "Eğer oğullarım, sevdiklerini kaybedecekleri korkusuyla sana kulluk edeceklerse, şerefsizce yaşayacaklarına zaten ölsünler daha iyi... Bizim ölümden korkumuz yok! Her canlının başına gelecek olandan ben niye korkayım? Sen dünyaya kazık çakanı duydun mu ki beni ölümle tehdit edip

istediğini yaptırasın? Sen beni ölümle tehdit edemezsin, efendi. Evlat acısını ilk defa çeken adam ben olmayacağım! Kader buymuş der, dua ederim mezarlarının başında, benim de babalık görevim bu olur."

Ağrılı ilk defa gözlerinde yakıcı bakışlarla karşısındaki adama baktı. Gözleri kurşun olup adamı vurabilecek güçteydi şimdi.

"Şerefimi satacağıma, şu an sahip olduğum her şeyi son kuruşuna kadar feda ederim bu yolda. Ben yokluktan geldim... Bilirim yoklukta nasıl yaşanacağını. Bana koymaz da... Tüm sahip olduğumu feda ederim... Feda ederim ama her kuruşunu seni yok etmek için harcarım... Sen dokunulmaz olduğunu sanıyorsun, öyle mi?"

Kolunu kaldırıp Alaz'ı kendine çekti.

"Aha, bu kız şimdi benim kolumun altında... Gücün yetiyorsa şimdi al onu buradan... Şimdi... Şu anda... Yetmiyorsa, hiçbir zaman sen ona bundan daha fazla yaklaşamazsın! O hep benim kolumun altında... Sen de hep benim karşımda, bu kadar mesafede olursun."

***

"Baba sen ciddi miydin ya? Oğullarım ölürse de gider bir dua ederim o kadar, dedin."

Esat inanmaz bakışlarla babasına bakarken hâlâ yapılan konuşmaların şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Bu gece burada olanlar uzun süre aklından çıkmayacaktı. Eve döndüklerinde önce anasına sıkıca sarılacak sonra da odasına gidip anasını ona verdiği için Yaradan'a şükredecekti. Keşke kendisi de anası gibi birini bulabilseydi. Abileri şanslıydı. Aynı anaları gibi iki kadın bulmuşlardı. Onun da şans yüzüne güler miydi acaba?

Esat'ın sözleriyle Ağrılı boynunu "hey Allah'ım" der gibi iki yana yatırdı.

"Yok be oğlum," dedi, sakin bir sesle. Bakışlarında açıkça okunan sevgiyi çekinmeden oğluna gösterdi. "Bende o şerefsize kurban edecek evlat yok!"

"E ama öyle dedin! Senin dediğini yapacaklarsa ölsünler daha iyi dedin."

"Yav seneler önce Tahir öğrettiydi... Bir kâğıt oyunu vardı, poker miymiş neymiş? Orada yapıyormuşsun işte. Hülöf müydü, dülöf müydü neydi? Ondan yaptım."

"Blöf!" diye düzeltti Fırat, şaşkınlıkla babasına bakarken.

"He yav he. O işte!" dedi Ağrılı, elindeki tespihi sallayarak.

Ragıp gürültülü bir kahkaha atınca herkes hayretle önce ona baktı, ardından gülüşmeye başladı.

"Sadık baba," diyen Yaman, saygıyla adama bakıyordu. "Sen müthiş bir adamsın, biliyorsun değil mi?"

Arap Kasım on dakika evvel ayrılmıştı Alazların evinden. Somut olarak görünmüyordu ama Ekrem'in hayal ettiği gibi kuyruğunu iki bacağının arasına kıstırdığı söylenebilirdi. İstediğini alamayacağı çok açık ona iletilmişti. Ne kadar kan dökerse döksün isteğine kavuşamayacaktı ve başlatacağı savaş yalnızca ona zarar verecekti. Anlamıştı bu gece. Bu adamların ölümden korkacakları yoktu. Garip bir kadercilikle boyun eğmişlerdi buna zaten. Tıpkı Ağrılı'nın dediği gibi cenazeleri kaldırıp arkasından dua edeceklerdi ama yollarından dönmeyeceklerdi. Boşa kürek sallamak olacaktı. Dişini geçiremeyeceğini anlayınca kuyruğu dik tutmaya çalışıp öfkeyle ve yine tehdit dolu sözlerle ayrılmıştı oradan.

Ağrılı yumuşak bakışlarını Yaman'a çevirdi. "Bir adamı müthiş yapan yanındaki kadındır evlat."

"Onu biliyordum zaten... Bugün bir kez daha gördüm." Yaman'ın yumuşak sevgi dolu bakışları Zilal'e dönüktü.

"Anne hâlâ silah Kur'an'ın yanında mı?" diye sordu Esat, merakla.

Zilal olumsuzca çenesini kaldırdı cıklayarak. Elini uzun bol elbisesinin üzerine giyindiği yeleğin kenarına götürdü. Yeleğin bir ucunu kaldırarak elbisesinin kocaman cebini gösterdi. Avucunu cebinin üzerine vurdu.

"Artık yanımda taşıyorum. Şu meseleler bitene kadar yanımda kalsın istedim."

"İnanmıyorum sana anne yaa!" diyen şaşkınlık dolu sesler üç erkekten aynı anda çıkmıştı.

"Ya Anne!" diyen Oğuz, sinirle atılarak önce davrandı. "Çıldırdın mı sen? Üzerinde niye silah taşıyorsun? Bize hiç mi güvenin yok?"

"Annelerin silah taşıdığı nerede görülmüş?" dedi Esat, isyanla. "Biz seni koruyamıyor muyuz?"

"Anne o silahı hemen cebinden çıkarıp güvenli bir yere koyuyorsun!" diyen ültimatom dolu ses Fırat'tan çıkmıştı.

Zilal gülümseyerek oğullarına baktı tek tek. Aldırmayan bir tavırla elini boşlukta salladı.

"Ben size güveniyorum... Çevreye güvenmiyorum," dedi kıkırdayarak.

Ağrılı elini karısının omzuna kaldırıp okşadı şefkatle. Oğullarına döndü.

"Ananıza karışmayın. İstiyorsa taşıyacak yanında. Bunun size güveniyle alakası yok."

"Baba Allah aşkına sen yapma bari. Kaç yaşında kadın, cebinde silah nedir ya?" diyen Oğuz'a, Zeynep masumca cevap verdi.

"Yaş sınırlamasına girmeden ben de silah istiyorum kendime."

Ayşe neredeyse haykırır gibi, "Zeynep!" dedi hayretle.

Zeynep omuzlarını inatçı bir edayla silkti. "Ne var ya? Senin bile var silahın!"

"Ben avukatım. Taşıma hakkım var!"

"Ne olmuş? Doktorlara vermiyorlar mı?" dedi, suratını asarak. "Alaz'ın bile var! Bir tek benim yok!"

"Ben her şeyden muafım. Ruhsatsız kullanıyorum!" dedi Alaz, böbürlenerek.

Yaman gözlerini devirdi. Oğuz ters ters Zeynep'e baktı.

"Silah milah yok sana! Otur oturduğun yere! Can veren el, can almaz!"

Zeynep kaşlarını çatarak Oğuz'un kulağına sinirle, "Bence sen el fetişisin. Koydum teşhisi," diye fısıldadı.

Diğeri başını sallayarak onaydı. "Hee. Ama sadece senin ellerinin."

Fırat düşünceli bir tavırla kafasına takılmış olan soruyu sordu.

"Baba... Şu anlattığın adamları sonra ne yaptınız?"

Fırat'ın sorusuyla gözler önce ona sonra Ağrılı ve Zilal'e döndü. Karı koca bir an birbirlerine baktılar. Ardından Zilal umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"Babanla birlikte ikisini de taşıyıp gömdük bir tarlaya... Peşlerine düşen olmadı. Zaten dağda her gün biri ölüyordu. Soran da çıkmadı." Kızgınlıkla ekledi. "Sabaha kadar evi temizledim. O yoklukta doğru düzgün sabun yok, su yok. Sabaha kadar belim kopmuştu! Kör olasıcalar!"

"Anne, valla bazen beni korkutuyorsun," dedi Oğuz, hayretle.

Zilal şaşırarak oğluna döndü. "Bazen mi? Oğlum hep korkun benden. Hep korkun! Korkun ki ayağınız yere sağlam bassın!"

Esat kahkahalarla gülmeye başladı. "Vay anama bak be! Zorro gibi kadın. Ulan, bunu kimseye anlatamamak ne kötü be! Ne hava atardım var ya!"

Fırat, Esat'ın ensesine şaplağı bastı. "Ne havası lan? Sakın bir yerde çeneni açtığını duymayayım!"

"He abi. Boşboğazım ya ben! Açarım çenemi!" diyerek tersledi abisini. "Ayrıca herkesin beni hafife almasından acayip sıkıldım. Bu gelen manyak bile beni kâale almadı. Denyo ya! Eksik istihbarat yapmış."

"Bir de bilseydi tırları senin havaya uçurduğunu nasıl kal gelirdi ama değil mi?" dedi Oğuz, alaycı bir sesle.

"Ne kal gelmesi? Önümde eğilirdi be! Hatırlatırım, planın yarısı bana aitti!"

"Vurmalı kırmalı kısmı," diyerek Alaz atıldı. Burnunu havaya dikerek devam etti. "Diğer bölümler yalnızca bana aitti. Saygı lütfen!"

Fırat, "Hiç boşa çene yormayın! O planın öyle olmasına Yaman vesile oldu. Onu takdir edin," deyince Yaman merakla ona döndü.

"Ne demek o?"

Alaz kızgınlıkla Fırat'a bakarken o oralı olmadan sırıtarak cevap verdi.

"Sen topladığın malları arabaya doldurup ateşe verince bizimkinde ampuller yandı, planı da seni kıskanarak bunun üzerinden yaptı. Güya skor eşitleyecekti."

Yaman sorgularcasına Alaz'a, diğeri gözlerini kısarak Fırat'a bakıyordu. İnkâr dolu bakışlar Yaman'a çevrildi.

"Alakası yok!"

Yaman sırıttı. Alaz'ın kaçamak bakışları, çocuk gibi inatla burnunu dikmesi gözüne çok sevimli geliyordu. Kolunu kıza dolayarak kendisine yasladı. Başının üzerine dudaklarını bastırdı.

"Pis kıskanç," diye fısıldadı. Böğrüne sert bir dirsek yedi. Kıkırdayarak kendisini geri çekti.

***

Gençler kendi aralarında akşamki konuşmaları tekrar tekrar tartışırlarken Ekrem, Ragıp'la beraber yine Ağrılı ve Zilal'le oturuyordu. Ağrılı'nın sözlerinin ardından Ekrem'in içi burulmaya başlamıştı. Füsun'u öyle özlüyordu ki. Kendi karısı da Zilal gibiydi. Bir gün bile silahını çantasından çıkarmamıştı. Kimseye boyun eğmemiş, her zaman Ekrem'in

arkasında, o da bir dağ gibi durmuştu. Yokluğu öyle ağır geliyordu ki Ekrem'e, çokça zaman hasretten yüreği kavruluyordu. Bitmeyecekti bu özlem. Sadece tekrar Füsun'a kavuşursa biterdi azabı.

"Büyük adamsın Sadık Ağa," diyerek alçak sesle konuşarak Ağrılı'ya baktı.

Bu akşam asıl golü Ağrılı atmıştı. Tüm gece sessiz kalmış ancak son sözleri Arap Kasım'ın tüm süngülerini indirmişti.

"Ben büyük adam değilim Ekrem Ağa. Ben sadece sıradan bir adamın. Sıradan bir koca, sıradan bir babayım."

"Orası öyle ama sen kendinin farkında değilsin. Senin hamurunda var adamlık. Tahir'in neden senin arkadaşın olduğunu anlıyorum ben. Tahir seni gördüğü anda anlamıştır senin hamurunu."

"Bana adam olmayı Tahir öğretti," dedi Ağrılı, düşük bir tonla. Bakışları yerdeydi, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Nasıl dik durmayı, nasıl boyun eğmemeyi bana o öğretti. Onunla tanışana kadar çömezdim ben. Gözlerimi o açtı benim. Asıl büyük adam oydu."

Ekrem usulca başını salladı. Ragıp yanlarında sessizce otururken eskileri düşünüyordu. Tahir gibi bir adam bu dünyaya bir daha gelmezdi. Ne büyük kayıp dünya için, diye geçirdi aklından.

"Bu herif daha bulaşır mı çocuklarımıza? Birine bir zarar verir mi?" diye soran Zilal Ana oldu. Adam gitmiş olmasına rağmen sonradan ne yapacağı konusunda bir tahmin yürütemiyordu ve yüreği çocuklarına karşı hissettiği endişeyle pır pır atıyordu.

Ekrem bakışlarını kadına çevirdi. Yumuşak, teskin edici bir gülümseme oluştu yüzünde.

"Veremez Zilal Hanım... Ne kadar bela olsa da her türlü pisliği yapan bir adam olsa da, akıllı adamdır. Boşa kürek çekmez, kazanamayacağı savaşa girmez. Bu akşam buradaki gücü gördü. Herkesin bakışında geri adım atmayacağımızı

da gördü. En ufak korku ya da tereddüt hissetse zorlardı ama kimsenin açık vermeyeceğini biliyor."

"Bir süre yine de tedbiri elden bırakmayalım abi," dedi Ragıp. "Yine güvenlik en üst seviyede olsun, sırf denemek için bile bir aptallık yapmaya kalkar belki."

"Öyle yapacağız zaten Ragıp. Herif bir süre takip eder, boşladığımızı, rahatladığımızı hissederse elbette şansını dener ama açık vermek yok. Tüm tedbirler aynı şekilde bir süre daha devam edecek. Çarkını yeniden bir düzene oturttuktan sonra uzak durur artık. O zamana kadar her türlü alternatifi kollar yine."

"E o zaman bu bela da şimdilik başımızdan gittiğine göre artık çocukların düğünleri için hazırlıklara başlayalım. Ben gözümü kapamadan torun sevmek istiyorum," dedi Zilal, hevesli bir sesle.

Ağrılı'nın şefkatli gözleri minik bir gülümsemeyle karısına çevrildi.

"Başla Zilal Hanım, başla. Onlar da bir an evvel olsun istiyorlar." Başını hafifçe karısına eğip sır verir gibi alçak sesle devam etti. "Korkuyorum, Oğuz kızı kaçırıp kendi kendine basacak nikâhı."

Dördü de bu sözleri onaylayarak güldüler. Bakışları salonun diğer ucunda kahkahalarla ve hararetle konuşan gençlere çevrildi.

"Çok şükür Rabbime!" dedi Ağrılı. "Çok şükür hepsi sağlıklı, mutlu bugün... Allah daim etsin inşallah."

"Âmin!" sesleri alçak tonda diğerlerinin dudaklarından döküldü.

Hepsi de yüzlerinde şefkatle çocuklarına bakıyordu.

***

Yaman, yıkadığı Alaz'ın saçlarını durularken düşüncelere dalmıştı. Herkes gitmişti ve onlar da odalarına çıkmış, yat-

madan önce duşa girmişlerdi. Yavaş ve dikkatle, kızın saçlarına su tutuyor, bir eliyle de okşarcasına incitmeden saçlarındaki şampuanı akıtıyordu.

"Sence bu Arap Kasım'ı savdık mı şimdi başımızdan?" diye soran Alaz'la, düşüncelerinden sıyrıldı.

Alaz görmese de başını sallayarak emin bir tonla karşılık verdi.

"Savdık bebeğim. Üzerimize gelmesi için gerçekten aptal olması lazım."

"O adam bana biraz aptalmış gibi geldi zaten."

"Bunu onun da yüzüne söylemesen iyiydi diyeceğim ama ağzına sağlık."

Adamı öldürmek istemişti. Hâlâ istiyordu. Alaz'ı tehdit etmeye kalkan herkesi öldürmek istiyordu.

"Bu tip durumlarda senin biraz daha sakin olman gerekiyor bence."

"Sen söz konusu olunca ben sakin falan olamam. Haddini bilecek herkes!"

"Bak Ağrılı'ya. En azından blöf yapabilirsin."

"Ben poker sevmem zaten!" dedi, ters bir sesle.

Durulama işi bitince Alaz yüzünü ona çevirdi. Elindeki lifle Yaman'ın göğsünü sabunlamaya başladı. Yaman onu izliyordu. Öyle güzel görünüyordu ki şu an. Islak kirpiklerinin gölgesi pembe yanaklarına düşmüştü. Yüzünde engelleyemediği bir gülümseme oluştu. Her şeyi onunla yapmayı seviyordu. Bir an bile yanından ayrılmasına tahammül edemiyordu. Elini kaldırıp kızın yüzüne düşen saçları omuzlarından geriye attı.

Birkaç gündür kafasına takılan konuyu Alaz'a nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Ondan hiç ses çıkmamıştı. Acaba hiç aklına mı gelmemişti yoksa umursamamış mıydı? Çekinerek alçak bir sesle konuşmaya çalıştı.

"Alaz?"

"Hmm?" dedi kız, başını kaldırmadan. Şimdi Yaman'ın omuzlarına geçmiş kollarını yıkıyordu.

"Sana bir şey soracağım," dedi, yine zorlanarak.

"Sor," dedi, tereddüt etmeden.

Yaman bir süre ses çıkaramadı. Elinin altında gerilen omuzlar Alaz'ın dikkatini çekince başını kaldırıp gözlerini onun çekingen gözlerine dikti, sorarcasına baktı. Yaman tek kaşını kaldırıp temkinli bir bakış attı yüzüne. Alçak bir sesle sordu.

"Bebeğim, biz hiç korunmadık biliyorsun, değil mi?"

Alaz bir an boş boş ona baktı. Başını iki yana salladı. "Neyden korunmadık?"

Yaman kaşlarını kaldırdı, dudaklarını büzdü. Yüz ifadesiyle anlatmaya çalışıyordu. Bunu aslında kendisinin düşünmesi lazımdı baştan. Ama Alaz'a öyle kilitlenmişti ki aklından tamamen çıkmıştı ve şimdi onu istemediği bir şeye zorluyor olduğu hissinden kurtulamıyordu. Ya Alaz hemen istemezse bir çocuk? Hatta uzun bir süre de istemeyebilirdi. Her şey hayatında yeni yeni düzene girerken belki de böyle bir yükü kaldırmak istemezdi şu anda. Haklıydı da. Bunu daha önce düşünemediği için suçlulukla kıvranıyordu. Korunma meselesini Alaz'a yükleyecek kadar bencil değildi. Aksine bunun yükü tamamen onun omuzlarında olmalıydı.

Alaz hâlâ sorarcasına ona bakarken zorlanarak konuşmaya çalıştı tekrar.

"Bebeğim, biz sevişiyoruz ama hiç korunmadık."

Alaz'ın ansızın gözleri kocaman açıldı. Şaşkınlıkla Yaman'a baktı. Aklından bile geçmemişti böyle bir şey. Zaten geçse de ne yapması gerektiğini bilemiyordu ki. Bir an kaşlarını çatarak düşünmeye çalıştı. Ne yapmalıydı ki? Yaman acele acele konuşmaya başladı.

"Bak, hiçbir yükün altına girme tamam mı? Bu benim sorumluluğum. Bundan sonra ben korunacağım ama öncekilerden bir şey çıkarsa da istemezsen hiçbir şey olmaz."

Alaz aniden bakışlarını kaldırdı. Kaşlarını çattı. "Ne demek istemezsem hiçbir şey olmaz?"

"Yani eğer öyle bir şey olduysa, sen istemezsen aldırırız. Yemin ediyorum senin istemediğin şeye ben evet demem!"

Alaz sinirle elini kaldırıp sert bir yumruğu omzuna gömdü. Yaman sarsılarak geriye savrulurken sırtı duşun duvarına çarptı. Şaşkınlık ve temkinle bakıyordu.

"Manyak mısın sen? Ne biçim konuşuyorsun?" dedi, sinirli bir sesle.

"Ben... Ben düşündüm ki; zamansız sorumluluk istemezsen... Kimse sana istemediğin bir şeyi yaptırmayacak... Yaptıramaz... Ben karşı çıkarım... Sen sakın üzerine yük alma."

Yaman kesik kesik konuşarak açıklama yapmaya çalışırken Alaz kızgınlıkla ona bakıyordu.

"Ne yani? Öyle bir şey olsa sana yük gibi mi gelecek?"

"Saçmalama!" dedi, sesini yükselterek. "Bana senden gelen hiçbir şey yük değil. Başımın üstünde taşırım. Sadece senin mutsuz olmanı istemiyorum. Hazır olmadığın hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, demek istiyorum. Yani zamansız bir sorumluluk istemeyebilirsin. Hakkındır. Sen ne karar verirsen, ben senin arkandayım, demek istedim."

"Geri zekâlı! Bu mu senin çözümün?"

Yaman kaşlarını çatarak karışık gözlerle baktı. Alaz sinirle devam etti.

"Ne yani? Eğer öyle bir şey olursa, bizim kıçımız yemiyor, hadi gidip aldıralım mı diyeceğiz?"

"Böyle söyleyince çok çirkin görünüyor," dedi, kınarcasına.

"Dediğin şey öyle ama!"

"Böyle bir şey demiyorum ben. Daha çok gençsin... Onca şey oldu. Hayatını yeni yeni düzene sokuyorsun. Yapmak istediğin onlarca şey olabilir. Kendini kısıtlamanı istemiyorum!"

"Neyden kısıtlayacağım kendimi?"

Yaman çaresizce ona baktı. Demek istediklerini tam olarak anlatamamanın sıkıntısını yaşıyordu. Derin bir soluk alıp elini başının üzerinden geçirdi ve ıslak kısa saçları geriye taradı. Sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle yeniden konuşmaya başladı. Bunu şu anda duşun altında iki çırılçıplak bedenle yaptıklarına inanamıyordu. Hiç mi bir şey normal olmayacaktı onların hayatlarında?

"Demek istediğim, bebeğim... Bir çocuğun sorumluluğu, şu anda sana ağır gelebilir, belki istemezsin, belki başka bir şeyler yapmak istiyorsundur ve bir çocuğun seni engelleyeceğini düşünüyorsan, bu özgürlüğün elinden alındığını düşünmeni istemiyorum. Sen ne karar verirsen ver, ben sana uyacağım ve yalnızca senin mutlu hissettiğin şeylerin olmasını sağlayacağım."

Alaz gözlerini bir an bile kaçırmadan onu izliyordu. Yaman konuşurken bakışları sanki onu delip geçebilecekmiş gibi bakıyordu. Öyle adanmışça kıza bakıyordu ki dünyadaki hiçbir şeyin onu üzmesine izin vermeyecek gibiydi. Bu kendi çocuğu bile olsa... İçinden gülmek ve Yaman'a sarılmak geldi ama kendisine hâkim olarak hareketsizce durarak bakmaya devam etti.

Yaman onun ağzından çıkacak kelimeleri neredeyse titreyerek bekliyordu. Onun tek derdi Alaz mutlu olsundu. Alaz, Yaman'ın söz ettiği gibi neler yapmak istediğini düşündü. Gerçekten de şimdiye kadar yapamamış ve içinde kalmış olan neler olduğunu düşündü ve bunları yapıp yapmak istemediğini tarttı içinden. Her şeye sahipti zaten. Belki anne babası yoktu ama onu öyle insanlara emanet etmişlerdi ki yokluklarını hissettirmemeye çalışıyordu herkes. Sevgiyle çevrelenmişti. Üzerine titreyerek koruyorlardı onu. Bir insan bu hayattan başka ne isterdi ki? Şan mı, şöhret mi? Para mı? O zaten her şeye şu anda sahipti. Kendisini delice seven bir adam vardı. Kalbini ayaklarının altına sermişti. Bozdumanları saymıyordu bile. Onlar zaten her an onun yanındaydılar.

Zilal Ana'nın sevgisi, Ağrılı'nın sonsuz şefkati ve desteği, Fırat, Oğuz ve Esat'ın koruyucu tavırları, sevgileri... Bir insan başka ne isteyebilirdi ki?

Gözlerinden taşan sevgiye engel olmadı. Parlak, yemyeşil gözlerini mutlulukla Yaman'a dikti. Yüzünde muhteşem bir gülümseme oluşurken, muzır bir ifadeyle kaşlarını kaldırıp Yaman'a baktı.

"Bizim acayip güzel bir bebeğimiz olur, değil mi?"

Yaman şaşkınlıkla baktı. Yüzündeki ifade yine sanki başının üzerinde hale varmış gibi bir izlenim yaratmıştı. Yaman huşu içinde gözlerini kaldırıp Alaz'ın başının üzerine baktı. O haleyi gördüğüne yemin edebilirdi. Bakışları yine kıza indi. Diğeri ona gülümseyerek ve heyecanla cevabını beklercesine bakıyordu.

"Senin gibi güzel bir kız muhteşem olurdu," dedi yumuşak, Alaz'ın içini eriten bir ifadeyle.

"Bence senin gibi yakışıklı bir oğlumuz olsun," dedi kendini adamın kollarına atarak.

Sıkıca ona sarıldı. Dudaklarını göğsüne, omzuna yakın noktaya bastırdı. Başını kaldırıp Yaman'ın delici, alev alev yanan kapkara bakışlarına baktı. Gülümsedi.

"Senin çocuğun bana yük olmaz ki. Biz beceremezsek bakmayı, çevremizde o kadar insan var, yardım ederler bize. Zaten Zilal Ana bırakmaz ki bize."

"Seni öyle çok seviyorum ki," dedi Yaman, boğuk bir sesle. Kollarını çıplak bedene sarıp kızın ayaklarını yerden keserek kendisine yasladı. Dudaklarını ıslak saçlarına bastırdı. "Seni çok seviyorum prensesim. Öyle çok seviyorum ki, keşke kalbimi söküp ellerine versem, sen hep avuçlarının içinde tutsan kalbimi."

Alaz elini Yaman'ın kalbinin üzerine kapadı. "Ben onun olduğu yerden memnunum. Bak, böyle de avuçlarımın içinde."

Yaman hızla başını eğip dudaklarını Alaz'ın dudaklarına bastırdı. Açlıkla kızın dudaklarına sarılıp ağzının içine hapsetti. Bedenini çevirerek Alaz'ın sırtını duşun duvarına yasladı. Alaz bacaklarını kaldırarak Yaman'ın beline doladı, bacaklarını sımsıkı sararak kendisini ona bastırdı. Yaman ağzının içini talan ediyordu. Bir eli kızın kalçasında diğeri ensesinde saçlarını kavramış yüzünü kendisine bastırarak Alaz'ın dudaklarını emiyor, yalıyor, dişliyordu.

Alaz kollarını onun boynuna sardı. Yaman'ın öpüşlerine aynı ateşle karşılık veriyordu. Dilleri sanki dans ediyordu. Yaman'ın alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırdı hafifçe. Yaman inleyerek başını geri atarken dilini Alaz'ın üst dudağına değdirdi. Başını hafifçe geri çekti. Gözlerindeki alevler ıslak kirpiklerin üzerindeki nemi sanki buhara çeviriyordu. Dudaklarını yumuşak bir hareketle Alaz'ın burnunun üzerine bastırıp geri çekti. Dudağının ucu öyle seksi bir şekilde kıvrılmıştı ki Alaz'ın kalbi tekledi. Yaman kendisini kızın bacaklarının arasına doğru bastırdı. Alaz inleyerek başını duvara yasladı. Gözlerini kapadı. Yaman dudaklarını kızın çenesinden boynuna doğru indirdi.

"Sana bir gün doyar mıyım acaba?" diye mırıldandı. Dudaklarının yerini dili aldı. Tenini içercesine dilini dolaştırdı boynunda.

"Doyma!" diye inledi Alaz. "Ben sana doymam, sen de bana doyma!"

Yaman, ensesinde kıvırdığı parmaklarını çözdü. Avucunun içini okşarcasına kızın omuzlarında, kollarında gezdirdi usulca. Ardından avucu Alaz'ın göğsüne kaydı. Elini küçük dik göğsünün üzerine kapadı. Parmaklarını kıvırıp göğsünü avuçladı. Avucunun içinde kabaran ucu daha çok hissetmek için gözlerini kapatarak başını geri attı ve tüm duyularını hislerine açtı. Küçük tomurcuk avucunun içinde kabardıkça mest olmuş bir gülümseme oturdu yüzüne. Alaz, Yaman'ın yüzündeki gülümsemeye hayranlıkla baktı. Dudaklarını

adamın çenesine bastırdı. Yumuşak, küçük öpücüklerini çenesinde, boynunda, âdem elmasında gezdirdi. Dudaklar yukarı çıktı ve belli belirsiz dokunuşlarla Yaman'ın dudaklarının kenarlarında dolandı.

Yaman dudaklarını yeniden Alaz'ın ağzına kapadı. Avucundaki göğsü sıkarken ağzının içindeki dudakları hoyratça emmeye başladı. Dakikalar boyu süren öpüşme Yaman'ın dudaklarını zorlukla geriye çekmesiyle son buldu. Alaz'ın gözleri yarı yarıya kapanmış, dudakları şişmiş, yüzü pembeleşmişti. Yaman hayranlıkla baktı bu yüze. Ona ait bu varlık aklını başından alıyordu. Hep alacaktı... Dudaklarını usulca yeniden kızın boynuna gömdü. Yavaşça aşağıya kaydırarak avucunun içinde yoğurduğu göğse indirdi. İki eliyle kavradığı kalçalardan kızı hafifçe yukarı kaldırdı ve dudaklarını kızın göğsünün üzerine kapadı. Biraz evvel eliyle hırpaladığı göğsü şimdi dudaklarıyla sertliğini telafi etmek ister gibi okşarcasına öptü. Göğsünün üzerinde dolanan dudaklara dili eşlik etti. Açılmış tomurcuğun çevresinde dilini dolaştırdı. Ucuna diliyle birkaç darbe vurdu ve ağzının içine alıp sertçe emmeye başladı. Alaz gırtlağından çıkan inlemeye engel olamadı.

Yaman'ın teninde dolaşan parmakları, dudakları, dili her defasında onu kendinden geçiriyordu. Böyle bir şeyin varlığından bile haberi yoktu daha önce. Yaman'la bütünleşiyor, Yaman'la var oluyordu sanki. Elleri Yaman'ın sırtında dolaşıyor, avucunun altında hissettiği kabarıklıklar her defasında içini acıyla doldururken sanki her dokunuş geçmişte yaşadığı acıları yok edebilecekmiş gibi büyük bir inançla ve şefkatle dolaşıyordu üzerlerinde. Göğsüne kapanmış dudaklar nedeniyle başı eğik olan adamın şakağına dudaklarını bastırdı. Dudakları aşağı inerek kulağının altına vardı. Dişlerini hafifçe kulak memesine bastırdı. Yaman ağzının içindeki göğüs ucuna rağmen inleyerek kendisini daha çok kıza bastırdı. Onu duvarla kendi arasına hapsetmiş elleri bacaklarında,

kalçalarında, baldırlarında dolaşıyordu hiç durmadan. Elinin altındaki pürüzsüz teni hissetmek, içini öyle bir zafer duygusuyla dolduruyordu ki kalbi patlayacakmış gibi atıyordu.

Ağzının içindeki göğüs ucunu dişlerini arasına alarak çekiştirerek uzattı ve bir an sonra bıraktı. Yarı aralık, kendinden geçmiş gözlerini kızın gözlerine kaldırdı. İkisi de alev alev yanıyordu. Alaz, Yaman'ın kapkara gözlerinin içinde oynaşan alevleri görebiliyordu. Yaman gözlerini onun koyulaşmış yeşillerine sabitleyerek elini sertleşmiş erkekliğine götürdü ve kızın bacaklarının arasına yönlendirdi. Alaz heyecanla ve sabırsızlıkla bekliyordu. Bakışlarındaki sabırsızlık öyle belirgindi ki Yaman'ın dudağının ucu seksi bir gülüşle kıvrıldı.

"Doyumsuz bebeğim heyecanlandı mı?" diye fısıldadı.

Alaz kirpiklerini kırpıştırdı. Bacaklarının arasında, kadınlığının girişinde Yaman'ın sert erkekliğinin ucunu hissediyordu. Yaman usulca değdiriyor, kadınlığına sürtüyordu kendisini.

"Seni ilk gördüğüm andan beri vücudumda hep adlandıramadığım tepkiler hissediyordum. Daha önce hiç hissetmediğim, hiç duyumsamadığım... Ne olduklarını bir türlü çıkaramıyordum... Ben bilmesem bile bedenim seni biliyordu, istiyordu. Şimdi bana başka bir dünya gösterdin, öğrettin... Anladım ki benim sana ihtiyacım varmış. Vücudumun sana ihtiyacı varmış."

Alaz alçak sesle konuşurken sesi hissettiği heyecanla titriyordu. Yaman'ın bakışları çok daha kararmıştı duyduklarıyla. Alaz cesaretle ve istekle Yaman'a baktı.

"Şimdi ihtiyacım olanı ver bana... Seni ver bana."

Yaman hızla kızın içine gömüldü. Aynı anda ikisinin de dudaklarından gürültülü inlemeler dökülürken Alaz başını arkaya attı.

Yaman kendini kızın içine çok daha fazla gömerken dudaklarını Alaz'ın kulağına yaklaştırdı.

"Senin bu cesur, ateşli tarafını öyle seviyorum ki... Kendini benden hiç sakınmamanı... Bana tamamen kendini açmanı... Kendini böyle her şeyinle bana vermeni... Bizi biz yapan, senin bu cesaretin... Bu doğallığın... Sen öyle bir kadınsın ki, ben bu dünyaya bin defa daha gelsem yine seni isterim, yine sana taparım."

Kendini geri çekip tekrar daldı kızın derinliklerine. Dudaklarını kızın boynuna gömdü. Alaz kollarını sımsıkı Yaman'ın boynuna dolayıp yanağını başına yasladı. Hissettiği hazdan delirmek üzereydi. Yaman içinde gidip geldikçe kapalı gözleriyle tüm hislerine yoğunlaşmıştı; karşı koyamadığı iniltileri dudaklarından dökülüyordu. Yaman'la yaşadığı bu dünyayı seviyordu. Yaman'ın ona öğrettiği, gösterdiği bu dünyada kendini kaybediyordu.

"Yaman," diye inledi.

"Söyle bebeğim... Söyle prensesim... Ne istediğini söyle bana."

Alaz gözlerini açtı. Tutkuyla yanan gözlerini Yaman'ın gözlerine çevirdi. Avuçlarını yanaklarına kapadı. Dudaklarını dudaklarının üzerine bastırdı. Büyümüş göz bebekleri yeşil gözlerini tamamen kaplamış gibiydi. Arzuyla adama baktı. Yüzü hissettiği hazla gerilmişti.

"Daha sert!" diye fısıldadı arzuyla.

Ve bu iki kelime aralarındaki ateşi harladı. Yaman kızın tutkudan koyulaşmış gözlerine baktı yanan gözlerle. Dudaklarına oturan seksi gülümseme Alaz'ın istediğini vereceğine işaretti.

"Emrin olur, sultanım."

Sonrası, ikisi arasında dakikalarca süren ateşli bir danstı.

4. BÖLÜM

Yaman kollarının arasında uyuyan kızı hayranlıkla seyrediyordu. Uyanalı neredeyse yarım saat olmuştu ama ne uykuya geri dönmüş ne de yataktan çıkmıştı. Alaz'ı izlemeyi seviyordu. Kollarının arasında uyuyan kız kendisiyle aynı yastığa başını koymuş sol yanının üstüne yatmıştı. Ayakları Yaman'ın bacaklarının arasındaydı. Yaman bir koluyla onu sarmalamıştı. Uzun kirpikleri pürüzsüz cildinin üzerinde, yanaklarına gölge düşürmüştü. Dağılmış uzun saçları başının arkasında yatağa yayılmış, birkaç tel yüzüne düşmüştü. Sol kolunu yavaşça kaldırdı ve o birkaç teli geriye attı. İşaret parmağının tersiyle usulca yanağını okşadı. Dudaklarının ucuna oturan yumuşak sevgi dolu gülümsemenin farkında bile değildi.

Kalbi yine hızla atmaya başlayınca istemsizce kaşlarını çattı. Bu nasıl oluyordu bir türlü anlayamıyordu. Ne zaman Alaz'a baksa, dokunsa kalbi yerinde duramayan vahşi bir at gibi dörtnala koşmaya başlıyordu. Bir gün bu son bulur muydu acaba? Alaz'a baktığında ya da ona dokunduğunda kalbi normal ritminde atar mıydı bir gün? Hiç sanmıyordu. Hele onunla birlikte olduktan sonra bu düşünce artık ütopik geliyordu ona. Alaz'la aynı ruha, aynı hamura sahiplerdi. Onu tamamlayacak olanın o olacağını ta en başından beri biliyordu ve haklı çıkmıştı. İkisi beraberken başka bir boyuta

geçiyorlardı. Birbirlerine dokunuşları sanki birbirinin aklını okurmuşçasına gerçekleşiyordu. İkisinin tutkusu bir araya gelince her yer alev alıyordu. Yaman hayatı boyunca böyle bir tatmin duygusu yaşamamıştı. Alaz'ın içinde olmak, onunla bir olmak sanki var olma sebebini açıklıyordu. Sanki bu dünyaya sadece onunla tamamlanmak için gelmişti. Sanki bedenini, ruhunu, kalbini yalnızca ona adamak ve onunla bir olmaktı yaşama amacı.

'Şu güzelliğe baksana,' dedi kalbindeki fısıltı. 'Sen hiç böyle güzel bir şey gördün mü ömrün boyunca? Böyle güzel bir varlık olabilir mi yeryüzünde?'

"Olmaz!" diye fısıldadı dudakları duyulur duyulmaz bir sesle "Olmaz," diye tekrar etti. "Ve o yalnızca bana ait."

Avucunu usulca kızın yanağına bastırdı. Bir süre gözlerini kapayarak avucunun içindeki yumuşak tenin kalbine doldurduğu hazzın tadını çıkardı. Ağır ağır göz kapaklarını kaldırırken aynı anda avucu usulca kızın yüzünden aşağı indi ve önce çenesine sonra boynuna doğru hareket etti okşayarak. Küçük omuzların üzerinde avucunu gezdirdi, omuz başlarını avucunun içine aldı. Elinin tersiyle kızın kolu boyunca aşağı inerek teni üzerindeki yolculuğuna devam etti. Eli, kızın eline ulaşınca parmaklarını açtı ve kendi avucunun içine hapsetti, usulca kaldırarak kalbinin üzerine koydu. Elleri birbirlerine dolanmış, öylece büyülenmiş bakışlarla kızı izlemeye devam etti.

İnanması ne zordu... Aylar geçmiş olmasına rağmen, Alaz'ın yanında ve hatta şu anda koynunda olan varlığına inanması öyle zordu ki. Koca seneler nasıl da onsuz geçmişti. Yaşayamadıkları, kaçırdıkları o kadar çok şey vardı ki... Hayıflanırcasına sessiz bir soluk çekip gözlerini yumdu üzüntüyle.

Alaz dün geceki konuşmada zamansız doğacak bir çocuğu şaşırtıcı derecede çabuk kabullenmişti ama ya gerçekten de yapmak istediği başka şeyler varsa bu hayatta? Şimdiye

kadar yapmamış, yapamamış ya da gerçekleştirememiş arzuları, istekleri varsa? Haksızlık değil miydi onu engellemek? Haksızlık değil miydi onun önünü kesmek? Ondan olacak bir çocuk düşüncesi bile sevinçten aklını yitirmesine neden olabilirdi ancak onu dürten ve rahatsız eden, içindeki bencillik yaptığını söyleyen sesi susturamıyordu. Onun tek amacı Alaz'ı mutlu etmekti. Yaman'ın istekleri ya da arzuları zerre kadar önemli değildi. Onun tek arzusu, tek isteği Alaz'a sahip olmaktı ve kendisi bunu elde etmişken Alaz'ın istediği bir şeye sahip olamama düşüncesi içindeki bencil adama en ağır küfürleri sıralamasına neden oluyordu. Farkına bile varmadan avucunun içindeki eli sıkmaya başlamıştı. Gözleri kapalı, içindeki bencil adamla kavga ediyordu.

"Şu anda aklından ne geçirdiğini hiç duraksamadan söyle."

Mırıltıyı andıran mahmur sesle gözlerini hemen açtı. Alaz sabahın ışıklarının aydınlattığı parlak, berrak gözlerle kendisine bakıyordu. Gözlerinin etrafı hafifçe şişmiş uykulu bakışları dimdik Yaman'a bakıyordu merakla.

"Düşünme! Hemen!" dedi, yine mırıltıyla üsteleyerek.

"Sana haksızlık yaptığımı düşünüyordum," dedi, alçak boğuk bir sesle.

Gözlerini bile kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı.

"Ne konuda?"

"Gece konuştuğumuz konuda."

Alaz kaşlarını çattı hafifçe. Birkaç dakika önce uyanmıştı, elinin altında onun doludizgin atan kalbini hissetmek güne huzurla başlayacağına işaretti. Ancak sonra parmaklarını kavrayan el sıkılaşınca Yaman'ın aklını kurcalayan bir şeyler olduğunu hissetmişti. Önceki gece yaptıkları konuşmaları aklından geçirdi sonra anlamış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Neresi aklına takıldı?"

Yaman sorusunu duymazdan gelerek "En çok yapmak istediğin ne?" diye soran kendisi oldu.

"Yaptım onu," dedi, hiç duraksamadan.

Yaman birkaç saniye düşünerek baktı kıza. Dudakları hafifçe kıvrıldı ve bu kez hüzünle baktı ona.

"Onu demiyorum. Hayatta seni mutlu edeceğine inandığın neler yapmak istedin en çok?"

Alaz düşünüyormuş gibi kirpiklerini aşağı indirdi. Elini Yaman'ın avucundan kurtarıp avucunu onun kalbinin üzerine kapadı. Hafifçe okşadı elinin altındaki teni. Dudaklarını büzdü. Yaman'ın kalbini hoplatan duru bakışlarını yeniden kaldırarak adama baktı.

"Bilmem. Şimdiye kadar hiç düşünmedim. Şu an hayatım boyunca olmadığım kadar mutluyum. Başka bir şey aklıma gelmiyor."

Sesi Yaman'ın en ufak bir kuşku duymayacağı kadar dürüst ve netti. Yaman belli belirsiz gülümsedi. Onu mutlu etmek en büyük hedefiydi ve bakışlarından bunu başardığını okuyabiliyordu. Yüreği hissettiği mutlulukla hafifledi.

Alaz, Yaman'ın yüzünde gördüğü mutlulukla gülümsedi. Onun aklından geçenleri artık daha iyi anlıyordu. Yaman onu öyle çok seviyor, ona öyle çok kendini adıyordu ki, her şeyin öncesine onu koyuyordu. Kendinden ve hatta kendi isteklerinden daha çok önemliydi Alaz onun için. Derin bir nefes çekip biraz daha Yaman'a yanaştı. Bacaklarının arasındaki ayaklarını sürterek daha yukarı çekti. Başını Yaman'a iyice yaklaştırdı. Yaman kızın altındaki kolunu sıkılaştırarak kendisine çekti ve elini kızın çıplak sırtında dolaştırdı. Diğer elini kalçasının üzerine bel boşluğuna koydu. Kızın belini hafifçe sıkarak bedenlerini birbirine bastırdı. Burunları neredeyse birbirine değecekti. İkisi de yanaklarını yastığa bastırmış birbirlerinin gözlerinin içine bakıyordu.

Alaz alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Yaman, ne düşündüğünü biliyorum. Ama boşuna endişeleniyorsun. Benim hayata dair hırslarım yok. Hayatım boyunca tek bir hırsım oldu, onu da elde ettim. Biliyorum,

dünyada milyonlarca insan var farklı hırsları olan. Kimi para derdinde, kimi kariyer derdinde, kimi her şeyin daha fazlasını elde etme derdinde, kimi şan şöhret derdinde ve sayacak olursak daha yüzlerce buna benzer şeyler çıkar. Ama benim için hepsi boş şeyler. Herkesin unuttuğu tek şey, mutlu olmak. Kimi bir arabayla mutlu olur, kimi bir evle, kimi daha çok parayla, kimi bir şeylere sahip olarak mutlu olmak ister. Sen mutluluğun bana sahip olmak olduğunu düşünüyorsun. Ben sana şimdi sorsam, ben mi, içindeki her şeyle birlikte dünya mı? Cevabın ne olurdu?"

"Sen!" dedi, hiç düşünmeden. Sesi öyle garipti ki sanki bunun başka türlüsü mümkün olamazmış gibiydi.

Alaz yavaşça başını salladı kabullenerek.

"Benim için mutluluk yalnızca sevdiklerimle huzurlu yaşamak. Neye sahip olduğumun hiçbir önemi yok. Sorunlardan uzak, sevdiklerimi kaybetme korkusu olmadan, sıradan basit bir hayat istiyorum. Nerede yaşadığımın, ne iş yaptığımın ya da neye sahip olduğumun hiçbir önemi yok. İstediğim tek şey; etrafımda sevdiğim insanlarla sıradan mutlu bir hayat sürmek... İsteklerin, arzuların sonu yok Yaman. Bu dünyada sayılı zamanımız var ve ben bu tür dünyevi şeylerle zamanımı harcamak istemiyorum. Öyle çok zaman kaybettim ki zaten, artık hayatımın geri kalanında yalnızca huzurlu bir yaşam ve sevdiklerimi yanımda istiyorum. Bunların dışında hiçbir şeyde gözüm yok ve hiçbir şey ilgimi çekmiyor."

Yaman pür dikkat onu dinliyordu. Çok sıradan, çok basit isteklerdi bunlar. Ya da aslında öyle görünüyordu ancak onların hayatlarına bakınca bunların ne kadar da ulaşılması zor olduklarını kabulleniyordu. Alaz, Yaman'ın ciddiyetle kendisine bakan bakışlarına bakınca içinde kaynamaya başlayan muzırlığa engel olamayarak ciddi olmasına çalıştığı bir tonla devam etti.

"Gerçi beni biraz da korkutmuyor değil," diye başladığı cümleyle Yaman, temkinli gözlerle bakmaya başladı. "Sana

benzer bir velet de bizden çıkarsa, dünyanın halini pek düşünmek istemiyorum doğrusu."

Yaman'ın yüzünde engel olamadığı bir gülümseme peyda olurken Alaz çabuk çabuk konuşmaya devam etti.

"Oğuz Abi'mle sürekli didişmen, bana karşı bu saplantılı tavrın, eğer çocuğumuz olursa ve gerçekten de sana benzerse onunla nasıl başa çıkacağımız ve daha kim bilir ne tür belaların karşımıza çıkacağını düşününce, alıp başımı kaçasım gelmiyor mu? Geliyor," diye kıkırdayarak konuşurken Yaman aniden hareket ederek kızı altına alıp dudaklarını ağzına kapadı. Sert bir öpücüğü dudaklarına bastırarak susturdu onu. Birkaç saniye sonra başını kaldırıp sert bakışlarını gözlerine dikti.

"Bir yere kaçmak da yok, gitmek de. Beni yeniden bırakmana izin vermem!"

"O zaman geriye sadece şu çözüm kalıyor!" dedi emin bir sesle. Yaman sorarcasına bakarken ciddi bir sesle devam etti.

"Düşündüğün şey hemen olursa..." Bebek meselesini kastederek sözlerine bir es verdi. Yaman merakla ona bakarken sırıtmasına engel olamadan hızla devam etti. "Bir an evvel bebek bezi değiştirmeyi öğrensen iyi olur!"

Yaman küçük bir kahkaha atarak yeniden kızın dudaklarına kapandı. İkisi de kıkırdarken öpüşmeye çalışıyorlardı. Alaz kollarını Yaman'ın boynuna sardı. Yaman onu kollarının arasında sıkıca kavradı.

"Onu biliyorum zaten! Söz! Yorulmana hiç izin vermeyeceğim!" dedi, başını geriye çekerek. Dudaklarını yüzünde gezdirdi. Yanaklarını, gözlerini öptü. Alaz gözlerini kapadı. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle yüzünde dolaşan dudaklarının tadını çıkarıyordu. Yaman, burnunun üzerine şefkatli bir öpücük kondurdu ve yeniden başını hafifçe geriye çekti. Alaz yavaş yavaş gözlerini açtı. Yaman şimdi ciddiyetle ona bakıyordu. Sanki söyleyeceği şeye nasıl başlayacağını bilemez gibiydi.

"Bebeğim... Şimdilik ihtimal dâhilinde konuşuyoruz ama bu dediğimiz gerçek olursa eğer... Acaba diyorum... Uzatmadan şu bizim düğün işini... Bir an evvel yapsak mı?"

Alaz gözlerini devirdi. Yaman'ın boynuna sardığı kollarını açtı ve yumruğunu hafifçe Yaman'ın omzuna vurdu sinirlenmiş gibi.

"Hem doğru düzgün teklif etme hem de böyle apar topar düğün yap! Kaçırsaydın bari!"

"Ben doğru düzgün teklif yaptım!"

"Ben hatırlamıyorum!"

"Ne fark eder! Evet dedin!"

"Yaman!" dedi, gözlerini ardına kadar açarak. "Ben hatırlamıyorum!"

Yaman keskin bakışlarını ona dikmişti. Sanki kabul ettiği bir şeyi neden tekrarlamaları gerektiğine anlam veremiyormuş gibi dik dik bakıyordu. Alaz, Yaman'ın ters bakışlarına bakarken aklına o an gelen fikirle gözlerini açtı. Yaman'ın altında hafifçe kıpırdandı.

"Tamam, o zaman. Madem öyle... O halde o zaman ettiğin teklifi yinele ve ben de hatırlamış olayım!"

Yaman gözlerini kısarak kuşkuyla baktı. "Aynı teklifi mi?" diye sordu, temkinli bir ifadeyle.

Alaz başını salladı. "Evet. Hafızanın iyi olduğunu biliyorum. Aynı kelimeleri yinele o zaman. Nasıl ettin o teklifi? Nereden aklına geldi o anda onu yapmak?"

Yaman bir an düşünüyormuş gibi kıza baktı. Başını çevirip odanın içinde gözlerini dolaştırdı sıkıntıyla. Yeniden Alaz'a dönen bakışları çekingenleşmişti.

"Ama gülmek yok!"

Alaz ciddiyetle ona baktı! "Söz! Gülmek yok!"

Dişlerini alt dudağına geçirdi. Beş yaşındaki Yaman'ın kullandığı kelimeleri tahmin etmeye çalışıyor ve gülmemek için kendisini nasıl tutacağını düşünüyordu bir yandan. Yaman birkaç saniye inceleyen bakışlarla yüzüne baktı. Sonra

zorlukla da olsa kabullenerek başını salladı hafifçe. Ardından alçak bir sesle yirmi üç yıl önce sarf ettiği kelimelere nasıl başladığını anlatmaya başladı.

"Çiftliğe yapılan baskından birkaç gün evveldi... Sabaha karşıydı. Senin odanda, yatağının yanında yerde uyuyordum. Sonra sesini duydum. Huzursuzdun. Hemen uyandım ve yerimden kalkıp sana baktım. Sen de huzursuzca bana baktın. Sanki bir şey anlatmaya çalışır gibiydin. Yatağının içine girdim ve seni kucağıma aldım. Bir şeyden korktuğunu sanmıştım ve güvende olduğunu hissettirmek istedim."

Yaman alayla Alaz'a baktı. Gözlerinin içinde kahkaha ışıltıları vardı.

"Çok kötü kokuyordun!" deyince, Alaz öfkeyle altında kıvranıp çıkmak için debelendi ve bir yandan da bağırmaya başladı.

"Kötüsün! Hem de öyle kötüsün ki! Haksızlık bu!"

Yaman kahkahalarla gülmeye başladı. Ellerini kaldırıp Alaz'ın ellerini kavrayarak başının üzerinde yatağın üstüne sabitledi.

"Anlat dedin. Anlatıyorum... Rahat dur!"

"Bu yaptığın bel altından vurmaktır! Kavgada söylenmez! Kim böyle bir şeyi duymak ister ki? Beni utandırmak için yapıyorsun!"

"Sana demiştim! Altını çok değiştirdim!"

"Yaman!" diye haykırdı. Utançtan yüzü kıpkırmızıydı. Çakmak çakmak gözlerini adama dikti.

"Yemin ediyorum öldürürüm seni! Şuna son ver artık!"

"Kıyamazsın bana!"

"Şu an kıyarım emin ol!"

"Tamam! Sakinleş! Bu kısmı atlayacağım çabucak..."

Alaz öfkeyle ona bakmaya devam ediyordu. Hayatında bu kadar utanç duyacağı başka bir şey olamazdı. Karşısındaki adam bebekken altını değiştirdiğini söylüyordu. Hangi kız

böyle bir şeyi duymak istedi ki? Yaman onun kızgınlığına aldırmadan devam etti konuşmaya.

"Nermin göstermişti, o yüzden biliyordum ve altını temizleyip üstünü giydirdim yeniden. Zor oldu ama başardım. Çünkü elin ayağın hiç durmuyordu... Tıpkı şimdi olduğu gibi," diyerek kızın üzerine iyice yerleşip onu sabitlemeye çalıştı ve ellerini başının üzerine koydu yeniden. Alaz ters ters ona baktı. Yaman yeniden konuşmaya başladı.

"Seni kucağıma aldım. Sürekli konuşuyordum zaten seninle. Ben konuşmaya başlayınca sen hemen susar, sessizce beni dinlerdin... Bana sessizce bakarken ben de devam ettim o sabahki sohbetimize."

23 Yıl Önce

Yaman, Alaz'ın altını zorlukla temizledikten sonra tekrar üzerini giydirmişti. Gerçi üzerindeki kıyafetler pek Nermin'in yaptığı gibi düzgün durmuyordu. Bezi bağlarken de tam sıkılaştıramamıştı. Alaz'ın üzerindeki tulumun çıtçıtlarını yanlış iliklemişti ve tekrar aynı savaşa girmek istemedi. Şimdilik mutlu görünüyordu Alaz. Yatağın içindeki küçük battaniyeyi alarak Alaz'ı ona sardı. Kucağına alarak bacaklarını ileri uzattı ve sırtını beşiğin parmaklıklarına dayadı. Alaz'ın huzursuz kıpırdanışları durmuştu ve elleri Yaman'ın yüzünde dolaşıyordu. Yüzünde oluşan dişsiz gülümseme Yaman'ın mest olmuş gözlerle ona bakmasına neden oluyordu. Başını bebeğin yüzüne eğdi. Bakışlarını onun parlak, hayranı olduğu yeşil gözlerine dikti. Tıpkı büyük bir adam edasıyla konuşmaya başladı.

"Alaz... Babam annemi çok seviyor... Tahir Amca'm da Nermin'i çok seviyor... Ama ikisi de benim seni sevdiğim kadar çok sevemez... İkisi de öyle güçlü adamlar ki! Kocaman elleri var, biliyor musun? Kalpleri de büyüktür bence. O kadar büyük seviyorlar yani. Ama yine de benim seni sevdiğim kadar olamaz. Biliyorum, şimdi küçüğüm. Sen daha da küçüksün..." Parmağının ucuyla

incitmekten korkar gibi Alaz'ın yumuşak tenağını okşadı dikkatle. "Senin benim olman için çok dua ettim, annemin dediğine göre çocukların duası kabul olurmuş. İyi ki çocuğum, değil mi? Dualarım kabul oldu, sen geldin... Önceden çabuk büyümediğim için kızıyordum ama artık kızmıyorum. Çünkü büyük olsaydım dualarım kabul olmazdı, sana sahip olamazdım. Eğer sen olmayacaksan büyük adam olmak da istemem ben. Sensiz hiçbir şey olmak istemem. Şimdi kalbim küçük olabilir ama ben biliyorum... Bir gün benimle birlikte kalbim de büyüyecek ve ben seni her gün daha çok, daha büyük seveceğim."

Yaman kucağındaki bebeğin sol eline uzanarak kalbinin üzerine koydu. Minik parmaklarıyla çok daha minik parmakları açmaya çalışarak bebeğin avucunu eliyle üzerine bastırarak kalbinin üzerine kapadı. Elinin altındaki kalp delicesine bir hızla atıyordu.

"Bak kalbime. Sen doğduğundan beri hep hızlı atıyor. Anneme söylemedim, belki hasta olduğumu düşünür beni doktora götürür diye... Hasta olmadığımı biliyorum çünkü. Ama seni gördüğüm andan beri kalbim hep böyle atıyor. Öyle hızlı atıyor ki bazen buram karıncalanıyor, sanki kaşınıyormuş gibi oluyor..."

Yaman elini kaldırarak göğsünü kaşırken Alaz'a göstermek istiyordu nasıl hissettiğini. Ardından yeniden elini tuttu. Bebek Alaz kıpırdamadan dikkatle Yaman'ı dinliyordu. Sanki dediklerini anlıyormuş gibiydi. Yaman'ın alçak çıkan çocuksu ince sesi sanki bir müzik kutusundan çıkan ve onu sakinleştiren hoş bir melodi gibiydi. Yaman ciddiyetle konuşmaya devam etti. İkisinin de bakışları birbirine kilitlenmiş gibiydi.

"İkimiz de büyüyeceğiz. Büyüdüğümüzde benim ellerim de kocaman olacak, kalbim de öyle tabii. Ben seni o kocaman kalbimle de sevmeye devam edeceğim. Ama bu yeterli değil tabii... Ben seni sadece kalbimle sevmeyeceğim... Dualarımla da seveceğim. Sen hep mutlu ol, beni sev diye dua ediyorum şimdi de. Ölene kadar da hep aynı duayı edeceğim. Sen hep mutlu ol, beni sev!"

Alaz büyülenmiş gibi gözünü bile kırpmadan geçmişi anlatan Yaman'ın gözlerinin içine bakıyordu. Şimdi o gözlerde

beş yaşındaki bir çocuğun masumluğu ve yirmi sekiz yaşındaki bir adamın kocaman sevgisi vardı. Geçen her günle birlikte o sevgiyi de büyütmüş ve binlerce kocaman adamın sahip olmayacağı kadar devasa bir aşka dönüştürmüştü.

"Ben seni her şeyimle seveceğim. Her şeyimle koruyacağım. Her şeyimle senin olacağım... Çünkü sen bana geldin, benim oldun... Hiç kimse bir başkasını benim seni sevdiğim kadar çok sevemeyecek... Benden daha büyük olacaklar, benden daha güçlü olacaklar, benden çok daha fazla şeyleri olacak ama hiç kimse, benim seni sevdiğim gibi başkasını sevemeyecek. Sana söz veriyorum, ben hep yanında olacağım. Seni koruyacağım, seni doyuracağım, seni yıkacağım, senin ihtiyaç duyduğun her şeyi yapacağım. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Beklenti dolu bakışlarını onu pür dikkat dinleyen bebeğin bakışlarına dikmişti. Dediklerini anladığından emin olmak için başını salladı.

"İnanıyorsun, değil mi?"

Bebek o sırada gülümseyerek başını salladı ve Yaman'ın elinin altındaki elini çekerek yüzüne uzandı. Yaman'ın yanağına dokundu. Ağzının içinden anlaşılmaz sesler çıkarırken gülümseyerek Yaman'a baktı tekrar.

"Beni anladığını biliyorum," dedi Yaman, gülümseyerek. Yüzündeki eli okşadı sevgiyle.

"Annem dedi ki, birbirini seven, birbirlerine âşık olanlar evlenirmiş. Aşk nasıl bir şey tam bilmiyorum. Ama seni sevdiğimi biliyorum... Mesela senin uzağında olmak istemiyorum. Çünkü seni hemen özlüyorum. Babam ve Tahir Amca'm uzaktayken onları da çok özlüyorum. Çünkü onları da seviyorum. Ama onların uzakta olmasını anlıyorum. Çünkü işleri var. Bizi korumaya çalışıyorlar... Ama mesela sen uzakta olsan, ben çıldırırım... Çıldırmak değişik kelime değil mi? Yeni öğrendim. Böyle sinirlenmek gibi, üzülmek gibi bir şeymiş... Annem söyledi... "

Bir an düşünceli bir yüzle kaşlarını çattı.

"Annemi de ben çıldırtıyormuşum. Acaba onu sinirlendirip üzdüğüm için mi çıldırıyor o zaman?" Umursamaza omuz silkti.

"Senin yanından ayrılmıyormuşum diye çıldırıyormuş. O zaman beni anlaması lazım, değil mi? Senden uzakta olunca da ben çıldırıyorum... Çünkü seni çok seviyorum ve hep seni görmek istiyorum. Hem zaten seni ben çağırdım, sen benimsin! Neden bunu anlamıyorlar ki?"

Kaşlarını çatarak yine kucağındaki bebeğe anlayış bekleyen bir yüzle baktı.

"Kalbim hep böyle hızlı atıyor ya, hoşuma gidiyor. Gıdıklanırsın ya hani, öyle bir şey... Gıdıklanınca hep gülersin... Mutlu olursun yani... Sana bakınca da ben gıdıklanıyor gibi oluyorum, hep gülmek istiyorum. Belki aşk da böyle bir şeydir. Hep mutlu hissedersin ya. Sevince mutlu oluyorsan, âşık olunca da mutlu olursun o zaman."

Tespitinden memnun bir şekilde başını sallayarak yeniden gülümsedi bebeğe.

"O yüzden de seni çok seviyorum..." Suratını asarak kirpiklerinin altından alınmışçasına bebeğe baktı. "Sen henüz beni sevdiğini söylemedin..." Ardından anlayış dolu bir ifadeyle başını salladı yine. "Önce konuşmayı öğrenmen lazım tabii. Ama ben beklerim, sorun olmaz benim için... Acelemiz yok. Nasılsa daha küçüğüz... Şimdi bunu yapamazsın tabii."

Bebek Alaz bu kez sesli bir gülüş çıkardı dudaklarından. Minik dudakları büzülürken öyle sevimli görünüyordu ki, Yaman dudaklarını bebeğin yanağına değdirdi yumuşak bir dokunuşla.

"Annemler konuşurken duydum... Tahir Amca'm, Nermin'e evlilik teklif ederken ecel teri dökmüş... Bunun ne demek olduğunu anlamadım... Ama işe yaradığına göre güzel bir şey olmalı. Ben de şimdi ecel teri dökmek istiyorum ama nasıl yapılır bilmiyorum..."

Yaman çaresizce bebek Alaz'a bakıyordu. Şu an anlamını bilmediği ecel terini döktüğünü bile bilmeden baktı üstelik.

"Ecel teri dökmek için büyümek mi lazım acaba? Ama ben bunun için büyümeyi beklemek istemiyorum. Tamam... Büyüyünce

evleniriz ama teklif için beklememize gerek yok, öyle değil mi? Şimdi de birbirimize söz verebiliriz... Ben sözümü hep tutarım. Sen de tutarsın... Çünkü ben Yaman Alaz'ım. Sen de Alaz Yamandağlı'sın. Babam dedi ki; bir Alaz ve Yamandağlı her zaman sözünü tutar. O zaman biz de tutacağız. Ben sana teklif ederim, sen kabul edersin... Büyüyünce de evleniriz... Ne dersin?"

Bebek Alaz bir an meraklı bakışlarla Yaman'a bakıp yine gülümseyerek elini Yaman'ın burnuna uzatıp sıktı.

"Bunun evet olduğunu sanıyorum," dedi Yaman, gülümseyerek. Minik elinin içine bebek Alaz'ın elini aldı ve dudaklarına götürüp yumuşakça öptü.

"Anlaştığımıza göre... Ben ecel teri olmadan sana teklif edeceğim... Sen de kabul edeceksin böylece her şey güzel olacak..." Bir an şüpheyle baktı kucağındaki bebeğe. "Acaba ecel teri olmadan olmaz mı ki?" diye mırıldandı, kendi kendine kaşlarını çatarak.

Ardından başını hızla sallayarak bu düşünceyi kafasından hızla uzaklaştırdı ve kararlı bir şekilde kucağındaki bebeği hareket ettirerek pozisyonu değiştirdi, bebeğin yüzünü kendi yüzüne çevirdi.

"Bu dünyada herkesten, her şeyden daha çok sevdiğim bir tek sen olacaksın. Söz veriyorum sana... Şimdi sen de söz ver bana... Büyüyünce benimle evleneceksin, tamam mı?"

Beklentiyle sessizce kendisine bakan bebeğe baktı. Bebek Alaz, Yaman susmuş merakla kendisine bakarken odayı kaplayan ve kendisini rahatsız eden sessizliği kırmak istercesine başını sallayarak dudaklarının arasından çığlığa benzer bir ses çıkarıp elini yine Yaman'ın burnuna uzattı gülümseyerek.

Yaman bebeğin hareketine mest olmuş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Parlak minik dişleri dudaklarının arasından göründü. Dudağını bebeğin yumuşak yanağına dokundurdu sevinçle.

"Bak, ecel teri olmadan da olabiliyormuş. Evet dedin. Büyüyünce benimle evleneceksin!"

Sesindeki kesinlik o yaştaki bir çocukta görülmeyecek kadar netti.

Alaz donmuş gibi Yaman'ın anlattıklarını dinliyordu. Yaman'ın gözleri, konuşurken Alaz'ın çenesine inmişti. Sözleri biterken odayı derin bir sessizlik kapladı. Uzun denecek bir sessizliğin ardından bakışları ağır ağır Alaz'ın gözlerine kalktı. Dudaklarının arasından duyulur duyulmaz bir sesle konuşmaya başladı.

"Çıldırmanın ne demek olduğunu seni kaybettiğimi söyledikleri o gün öğrendim. Çıldırmak insanın aklını kaybetmesi demekmiş. Ölmek demekmiş. O gün öğrendim o kelimenin anlamını."

Alaz kırılmayan sessizliğiyle Yaman'a bakmaya devam etti. Yaman hafifçe gülümsedi. Bir an bakışları utançla aşağı indi, ardından dudaklarında belli belirsiz utangaç bir gülümsemeyle devam etti konuşmaya.

"Ecel terinin ne olduğunu biliyorum artık," deyince, Alaz dolu gözleriyle Yaman'a baktı. "Şu an onları döküyorum..." Sessizce kendisine bakan kıza baktı. "Bu dünyada herkesten, her şeyden daha çok sevdiğim bir tek sen olacaksın. Sana söz veriyorum... Sen hep mutlu ol, beni sev! Benimle evlenir misin?"

Alaz göğsünü şişiren ani, derin bir soluk çekti ciğerlerine. Yaman'ın bakışları öyle yoğun, öyle derindi ki, bir an bu derinliğin içinde kendini kaybettiğini sandı. Sanki dibinde hapsolmuş karanlık kuyular gibiydi kara gözleri. Ancak korkutucu olmaktan ziyade huzur veren bir karanlıktı. Güvenli hissettiren, sevgiyle okşayan bir karanlık...

Alaz ağır hareketlerle Yaman'ın avuçlarındaki ellerini kurtararak kendi avuçlarını Yaman'ın yanaklarına kapadı. Dolu gözlerle Yaman'a baktı. Başını yaslı duran yastıktan kaldırıp dudaklarını Yaman'ın dudaklarına bastırdı. Şakağından bir damla kaydı. Yüzünde parlak, Yaman'ın gözlerini kamaştıran bir gülümseme vardı şimdi.

"Sen o zaman da koca yürekliymişsin, şimdi de öylesin... Ben annemin kızıyım. Onun da dediği gibi, bana böyle

adanmışça bakan gözleri geri çevirecek kadar aptal değilim... Evet! Sana Yamandağlı sözü! Evet! Seninle evlenirim. Mutluyum ve seni seviyorum. Kimsenin kimseyi sevmediği kadar, senin sevginle rekabet edecek kadar çok seviyorum seni."

"Şükür Rabbime," diye mırıldandı Yaman, gözlerini kapatıp başını arkaya atarak. Ciğerlerini boşaltan derin bir soluk koyuvermişti dudaklarından.

Alaz kollarını Yaman'ın boynuna doladı mutlulukla. Böyle bir evlenme teklifi alacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Yaman ona hayatın tüm güzelliklerini unutulmaz şekilde veriyordu. Gözlerini kapayıp içinden şükretti Yaman'ın varlığına. Hayatın tüm acılarına, zorluklarına karşın Yaman'ın şu anda hayatında olması tüm o acılara bile şükretmesine neden oluyordu. Yaman olmasa bugün ne halde olacağını düşünmek dahi istemiyordu. İçi bomboş bir kabuk olurdu muhtemelen. Şu an onu hayatta tutan tek şey Yaman'dı. Yaman'ın sevgisi her acıyı, her derdi iyileştiren bir şifa gibiydi. Onun şifasıydı Yaman.

***

"Yaman bana evlenme teklif etti," diyen Alaz'ın yüzünde, kocaman mutlu bir gülümseme vardı.

Yaman'ın sırtında mutfağa girdiklerinde Ekrem ve Ragıp kahvaltı sofrasındalardı. Alaz küçük bir çocuk gibi Yaman'ın sırtında mutfağa girdikleri anda yine çocukça bir sevinçle yüksek sesle müjde verir gibi çıkarmıştı kelimeleri dudaklarından. Yaman aksi bir sesle söylendi.

"Zaten etmiştim! Yeni bir haber değil!"

Ekrem elindeki çayı masaya bırakıp arkasına yaslandı. İki gence bakarken yüzündeki gülümseme ruhunu da kaplamıştı. Yaman, Alaz'ı aşağı indirip sandalyeye oturttuktan sonra elindeki spor ayakkabıları giydirmek için kızın önünde diz çöktü.

"Alaz bu kadar mutlu olduğuna göre tekrarlanmış anlaşılan," dedi Ekrem, keyifli bir sesle. İkisinin de çocuksu tavırları onu mutlu ediyordu. Sanki geçen yıllar içinde kaçırdıkları her şeyi yeni yapıyor gibiydiler.

Alaz başını salladı. Yaman ayağını dizinin üzerine koyup ayakkabısını giydirirken o suratına yayılmış olan gülümsemeyle Ekrem'e döndü.

"Eskisini tekrarladı... Ama en azından artık hatırlıyor olacağım..."

"Ne fark eder ki? Ben hatırlıyorum kabul ettiğini. Bana güvenmiyor musun?" dedi Yaman, yine aksi bir sesle.

Konunun uzaması sinirini bozmaya başlamıştı. Sanki Alaz'ın reddetme şansı varmış gibi. Sanki başka türlüsü olabilecekmiş gibi. Ayrıca ne önemi vardı ki bir teklifin? Birbirlerini sevenler evlenirdi öyle değil mi? Teklife gerek yoktu ki. Ecel teri ensesinden aşağı kayıyordu şu anda. Buz gibi bir ürperti geçti bedeninden. Ya Alaz hayır deseydi? Sevmek başka şey, evlenmek başka şeydi. Büyümüştü ve artık bunu biliyordu. Birinin birini sevmesi illaki evleneceği anlamına gelmiyordu. Alaz evlenmek istemeyebilirdi. Kalbi endişeyle bir an teklemişti. Alaz'ın onu sevdiğini biliyordu ama aklının bir köşesinden kabul etmeyeceği düşüncesi de geçmemiş değildi. Bu konudaki baştan savma tavrı biraz da emri vaki yapabileceği düşüncesiyle direttiği bir eylemdi. Neyse ki artık bu korku içinden sökülüp atılmıştı. Alaz bu kez de evet demişti.

"E o zaman Bozdumanlara gidip kız isteyelim madem," dedi Ekrem, yan gözle Yaman'a bakarak. Yüzündeki gülümsemeyi durdurmaya çalışırken sesine olabildiğince ciddi bir ton vermişti.

Yaman, Alaz'ın ayakkabılarını giydirmeyi bitirmişti ve tam ayağa kalkacakken hızla başını babasına çevirdi.

"Niye onlardan kız istiyormuşuz ki? Alaz zaten benim! Kimi kimden isteyeceğiz?"

Alaz umursamaz bir ifade takınarak masadan bir dilim salatalık alıp ağzına attı. Yaman'a bilmiş bir ifadeyle baktı.

"Tabii ki de Ağrılı'dan isteyeceksiniz." Başını Ekrem'e çevirerek çabuk çabuk konuştu. "Ekrem Amca ama bak söyleyeyim, ben düğün müğün istemem. Sevmiyorum ben tantana. Ağrılı'nın onayını alalım yalnızca. Onun duasıyla bu yola çıkmak istiyorum. Bu benim için çok önemli. Sonra basit bir nikâhla, tantanasız bitsin bu iş."

"O ne demek?" dedi Yaman, ayağa kalkarak. Dik dik Alaz'a bakıyordu.

Alaz kirpiklerinin altından masumca ona baktı. "Ben sevmiyorum onca karmaşayı. Basit, küçük bir şey olsun."

"Nasıl yani?"

"Eğer sen de büyük bir şey istemezsen bence gidip atalım imzaları bitsin gitsin."

Yaman gözlerini tavana kaldırarak derin bir of çekti. Ellerini belinin iki yanına dayadı. Bakışlarını tekrar aşağı indirip oturan kıza tepeden baktı.

"Bebeğim... Senin hiç mi hayalin yok? Havalı bir gelinlik? Büyük bir düğün? Düğünüm şöyle olacak diye hayal ettiğin hiç mi bir şey yok?" Kaşını birini kaldırmış merakla kıza bakıyordu.

Alaz umursamazca omuz silkip bir salatalık daha attı ağzına. Duru, açık gözlerle Yaman'a baktı.

"Yok. Daha önce hiç düşünmedim böyle bir şey. Tek emin olduğum şey, asla öyle bir tantananın içine girmeyeceğimdi. Bu da beni iyi hissettiriyordu."

"Her kız güzel bir gelinlik ve düğün hayal eder. Senin en özel günün olacak!"

"Ben değil. Her kız bir günlüğüne de olsa prenses gibi hissetmek istiyor kendini. O günün başrol oyuncusu olmak tek amaçları. Kendilerini önemli hissettikleri tek gün, o gün. Mutsuz evliliklerin en büyük nedeni o. Sonrasını kimse gerçekten düşünmüyor. Ben kendimi hiçbir zaman önemli his-

setmedim, bunu da umursamadım. Tek güne de ihtiyacım yok. Ben beni her gün prenses gibi hissettiren biriyle birlikteyim zaten. Saçma sapan yapay tek bir güne ihtiyacım yok. İlla imza atmamız gerekiyorsa gider atarız, ama kesin kararlıyım. Tantana yok!"

Yaman sinirle söylendi. "İyi madem. Yarın gidip atalım imzaları!"

Alaz'ın gözleri parladı. "Valla mı? O zaman bu akşam Ağrılı'nın onayını alalım, yarın da gidip atalım imzaları."

Yaman'ın şaşkınlıkla kaşları kalktı. Ekrem, Ragıp ve ağır ağır onlara yanaşmış olan Halime şaşkınlıkla ikisine bakıyordu. Yaman sadece sinirle söylenmişti aslında. Çünkü Alaz'ın hayallerini gerçekleştirmek istiyordu ve en azından farklı bir tepki alacağını düşünmüştü. Kuşkuyla kıza baktı.

"Sen ciddi misin?"

Alaz rahatlamış bir yüzle hızla başını salladı onaylayarak.

"Sen üzülmeyeceksen, yani senin başka türlü hayallerin varsa sana uyarım tabii." Gözleri Yaman'a yalvararak bakıyordu. Sanki olmasın, der gibi. "Ben öylesini tercih ederim. Havalı olmaz mı sence? Oğuz Abi'm ne delirir ama. Ondan önce evlenmiş olacağız," dedi, keyifle sırıtarak.

Yaman çaresiz bakışlarını babasına çevirdi. Ne demesi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. O da şimdiye kadar bir düğün falan hayal etmemişti. Alaz'dan başka kimseyle evlenmek istememişti ve hayatına yeniden girmeseydi hiçbir zaman da evliliği düşünmeyecekti. Onun düğün falan umurunda da değildi. Tek istediği Alaz'a sahip olmaktı ve Alaz onundu. Diğer her şey gereksiz teferruat gibi geliyordu. Çekingen bir tavırla, anlayış beklercesine babasına baktı. Yerinde huzursuzca kıpırdanarak sordu.

"Senin hayallerin var mıydı?"

Sanki ondan izin alır gibiydi soru. İkisi de topu Ekrem'e atmış gibi gözlerini ona çevirmişti. Ekrem'in gözleri ikisi

arasında gidip geldi. Alaz beklentiyle bakarken, Yaman kırmak istemezcesine temkinle bakıyordu.

"Benim tek hayalim, sizin mutlu olduğunuzu görmekti. O günü kendiniz için nasıl özel kılmak istiyorsanız ben sadece sizin isteğinizin olmasını isterim. Nasıl olacağının önemi yok. Sizin nasıl istediğinizin önemi var."

Mutfağa çöken sessizlikte herkes birbirine baktı. Alaz heyecanla Yaman'dan çıkacak sözleri bekliyordu. Gerçekten hiçbir zaman bir düğün istememişti. Yaman'ı çok seviyordu, ömrünün sonuna kadar yanında olmak istediği tek adam oydu. Aylarca sürecek telaşa ve tantanaya katlanamazdı. O diğer kızlar gibi değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Sıradan basit şeyleri seviyordu. Yaman ve kendisini birbirine bağlayacak bir imzaya illa da gerek varsa, bunun en basit şekliyle yapılmasını istiyordu. Dünyanın en muhteşem evlilik teklifini almıştı zaten, gerisinin hiçbir önemi yoktu. Yaman'la yaşlanmak için imzaya da gerek yoktu ama hissediyordu, Yaman'ın buna ihtiyacı vardı. En azından bunu yapabilirdi onun için. Çünkü öyle emindi ki; Yaman hayatının her gününde onu başrol oyuncusu yapacaktı zaten. Her gün prenses gibi hissettirecek, her gün üzerine titreyecekti. Onların tek bir güne ihtiyaçları yoktu. İstedikleri şeye zaten sahiptiler. Hızla ve sürekli atan iki kalp yan yana olduğu sürece geri kalan sadece teferruattı.

Yaman bir türlü karar veremiyormuş gibi Alaz'a bakmaya devam etti. Sessizlik uzadıkça Alaz gerilmeye başlamıştı. Belki de Yaman'ın hayali başkaydı. Sorarcasına Yaman'a baktı. Yüzü düşmüştü. Yaman derin bir nefes alarak gözlerini yumdu. Eliyle yüzünü sıvazladı.

"Gerçekten böyle mutlu olacak mısın? Emin misin? Hiç mi istediğin bir şey yok?"

Alaz omuz silkti. Kuşkuya yer bırakmadan açık bir dürüstlükle cevap verdi.

"Gerçekten böyle mutlu olacağım... Ama sen başka türlü istersen sana da uyarım. Senin de gönlünden geçen olmalı. Bencillik yapmayacağım. Çünkü benim olduğu kadar senin için de önemli bu. Senin de mutlu olduğun şekilde olmalı. Senin istediğin başka türlüyse orta yol bulabiliriz."

Yaman sessizce kıza baktı bir süre. Böyle bir yürek nasıl sevilmezdi? Düğün tantanası düşüncelerinden geçince sıkıntıyla içi burkuldu. Alaz'ın büyük, şaşalı bir şey isteyeceğini nasıl düşünebilmişti ki? Dikkatlerin üzerinde olmasından hoşlanmayan biriydi. Kimsenin kendisine bakmadığını düşünen, kendine güzelliği konusunda hiç güvenmeyen biri tüm dikkatlerin üzerinde olduğu bir günde azaptan kıvranırdı. Böyle kendisini daha iyi hissedecekti. Sıradan, kimsenin dikkatini çekmeden, sakin ve huzurlu bir gün geçirecekti. İmzanın onun için önemi bile yoktu ki. Dudaklarının ucu belli belirsiz kıvrılırken omuz silkti yavaşça.

"İyi madem... Yarın gidip atalım şu imzaları."

"Gerçekten mi?" dedi Alaz, heyecanla yerinden fırlayarak.

Yaman başını salladı. "Gerçekten!" İnanmazca başını iki yana salladı. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum ama şaşırmamam lazım. Bizim hayatımızda hiçbir şey normal değil zaten. Bu da olmasın."

Alaz sevinçle Yaman'ın kucağına zıpladı.

"Çok teşekkür ederim," derken sesi mutlulukla şakıyordu. "İnan ki katlanamazdım o tantanaya. Söz, sonrası senin istediğin gibi olacak."

"Ben sadece seni istiyorum. Sonrasında da istediğim başka bir şey yok."

Ekrem ve Ragıp aynı anda ayağa kalktı. Ragıp kendine hâkim olamadan bir kahkaha attı.

"Bir kızın böyle bir şeye bu kadar sevineceğini sanmazdım. Şu an surat asıp triplere girmesi lazımdı."

"Aşk olsun çocuklar," dedi Halime, alıngan bir tavırla. "Ben çok güzel bir düğün hayal etmiştim sizin için."

Yaman kollarının arasındaki kızı bırakmadan Halime'ye döndü.

"Halime Abla o hayalleri artık sen Ayşe Abla ve Zeynep Abla'da gerçekleştirirsin. Benim bebeğim tantana istemiyor... Tantana olmayacak o zaman!"

Yaman, Alaz'ın sevinciyle emin olmuştu. Alaz çok mutlu görünüyordu şu an. Sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibiydi. İmza, artık aralarında yaşananlardan sonra gereksiz bir prosedür gibiydi. Alaz böyle mutluysa böyle olacaktı.

Yaman yavaşça kızı kollarından indirerek yere bıraktı. Alaz yüzünü dönüp kollarını iki yana açmış olan Ekrem'e koşturarak sarıldı.

"Teşekkür ederim Ekrem Amca. Biliyorum, mutlaka aklından başka türlü geçmiştir ama beni kırmayıp böylesini kabul ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Ben yalnızca sizin mutlu olmanızdan başka bir şey istemedim güzelim. Sen nasıl mutlu olacaksan öyle olsun. Yeter ki siz hep bir arada mutlu yaşayın."

Kollarının arasındaki kızı bir adım geri çekip dudaklarını kızın alnına bastırdı.

"Ömrünüzün sonuna kadar hep mutlu olun kızım."

Alaz kendinden emin bir tavırla başını salladı. Ekrem'in yanında dikilen Ragıp'a sarıldı. Ondan da tebrikleri aldıktan sonra yaşlı gözlerle kendisine bakan Halime'ye döndü. İlerleyerek kadının karşısında dikildi ve ellerini yaşlı yüze bastırdı. Onun da gözleri doldu.

"Ağlama Halime Abla. Aksine sevin bizim için. Ben böyle çok daha iyi hissedeceğim. Hem illa da bir şey olsun diyorsan, yarın akşam hep birlikte eğleniriz olur biter." Muzır bir gülümsemeyle gözlerini ayırdı. "Kızları çağırırız... Geçen sefer yaptığımız gibi kız kıza eğleniriz."

Halime küçük kısık bir kahkaha attı. Kollarını karşısındaki kıza sardı sevgiyle.

"Sen nasıl istersen öyle yaparız, güzelim... Yeter ki sen mutlu ol, yeter ki ikiniz de mutlu olun... Dediğin gibi tek günün önemi yok... Bundan sonra bütün günler sizin olacak. Önemli olan sizin mutlu olmanız."

***

"Asla olmaz!"

Oğuz'un sesi resmen kükremişti salonda. Yanındaki Zeynep bağırtının şiddetiyle yerinde sıçrayıp gözlerini kapamış, ardından yavaşça aralayarak telaşlı bir temkinle salondaki eşyaların yerli yerinde olup olmadıklarını kontrol etmişti. Bu şiddetle tüm eşyalar yıkılacak sanmıştı.

"Gebertirim oğlum seni!" dedi, ayağa fırlayarak. Yaman'ın üzerine doğru bir adım attı. "Yangından mal kaçırır gibi, ne demek öbür gün gidip imzayı atıyoruz?"

On beş dakika önce Ekrem âdet yerini bulsun diye Alaz'ı, Ağrılı'dan istemişti. Ağrılı da hayır duasıyla vermişti Alaz'ı Yaman'a. Herkes mutluydu, herkesin yüzünde gülümseme vardı. Ta ki Yaman, "Biz öbür gün gidip atıyoruz imzaları," diyene kadar. Yarın yapmayı isterdi fakat yarın ancak nikâh başvurusu yapılabilirdi. Yıldırım nikâhı için tüm hazırlıkları tamamlayıp ertesi güne imzaları atacaklardı.

"Abi!" diyen Alaz, araya girdi. Oğuz öldürecek gibi Yaman'a bakarken sakin bir sesle devam etti. "Abi, böyle olmasını ben istiyorum. Düğün ya da ona benzer bir tantana istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim. Beni mutlu etmeyen, rahatsız olacağım hiçbir şey yapmak istemiyorum, bunlar olmayacağına göre gidip imzalayıp aradan çıkaracağız bu prosedür işini."

Oğuz'un attığı adım havada kaldı. Sonra yavaşça ayağı yere inerken bakışları kıza çevrildi.

"Kuzu, sen çıldırdın mı? Ne demek düğün istemiyorum? Ulan, bir hafta sürecek düğün yapacaktık biz!"

"Abi, o senin hayalin!" dedi, geri adım atmaz bir tavırla. Sesi sakindi. "Benimki böyle bir şey değil. Ve bu benim hakkımsa benim istediğim şekilde olacak. Sen seninkini bir hafta sürdür ama ben benimkinin on dakikada bitmesini istiyorum."

"Kuzum, o ne biçim laf? On dakikada biten düğün mü olurmuş?"

Zilal Ana hayal kırıklığı dolu gözlerini kıza dikmişti. Alaz sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Kendisini nasıl anlatacağını bilemiyordu ancak her geçen dakika isteğine daha sıkı sarılıyordu.

"Zilal Ana... Biliyorum, sen başka türlü isterdin... Ama ben hiçbir zaman düğün ya da ona benzer şeylerin hayalini kurmadım... Hiçbir zaman istemedim. Hâlâ istemiyorum. Ama Yaman evlenmemizi istiyor, ben de onun mutlu olması için bunu kabul ettim."

"He, evlenme teklifi etti yani?" diyen Ayşe, araya girdi merakla. Alaz bir anda gülümseyerek Ayşe'ye döndü. Başını sallayarak "Evet... Çok güzel bir teklifti," dedi, çocuksu bir heyecanla yerinde kıpırdanarak.

"Nasıl etti?" diyen Zeynep, girdi söze bu sefer. Öne doğru çıkmış heyecanlı bir merakla Alaz'a bakıyordu.

Yaman gözlerini devirerek geriye yaslandı. Alaz'ın bunu bu kadar önemseyeceğini düşünmemişti doğrusu. Yine de içten içe gurur duydu kendiyle. Alaz'ı mutlu etmişti ya, başka bir şeyin önemi yoktu.

Alaz heyecanla ileri çıktı oturduğu yerde. Salondakiler şaşkınca, kendilerini unutmuş tamamen birbirlerine kaptırmış üç kıza bakıyordu.

"Ya çok güzeldi," dedi, yüzünde mutlu bir sırıtmayla hülyalı gözlerini yukarı kaldırdı.

"Ay kızım çatlatma insanı. Ne dedi tam olarak?" Zeynep iyice heyecanlanmıştı. Ayşe de en az kardeşi kadar heyecanla öne çıktı oturduğu yerde. "Diz çöktü mü?" diye sordu heves-

le. Zilal Ana da şimdi merakla hafifçe öne çıkmış Alaz'ın ağzından çıkacak kelimelere kilitlenmişti.

Alaz, Ayşe'ye döndü. Şaşırmış bir yüzle baktı. Sanki böyle bir şeyi kabul etmesi bile abesmiş gibi. "Benim önümde bile olsa diz çökmesini istemem!" dedi, sert bir sesle. Şimdiye kadar Yaman'ın onlarca kez önünde diz çöktüğünü unutmuş gibiydi. Yüzü ansızın yumuşadı. "Bence dünyanın en muhteşem teklifiydi. Niye diz çöksün ki?"

Yaman gururla ona baktı. Omuzlarını kaldırıp yerinde kıpırdanarak yan gözle Oğuz'a manidar bir şekilde, nispet yaparcasına bir bakış fırlattı. Oğuz sinirle ayakta dikilirken duyduklarıyla duraksayarak merakla Yaman'a bakıyordu. Ona atılan bakışa, gözlerini kısarak karşılık verdi. Ne demiş olabilirdi ki kuzunun suratı bu şekle girmişti? Sanki başka bir boyuta geçmiş gibi yüzünde huşu bulmuş bir gülümseme vardı kızın. Yavaşça yerine otururken kendine hâkim olamadığı kelimeler döküldü dudaklarından.

"Ne dedi ki, dünyanın en muhteşem teklifi oluyormuş?"

Merakla alacağı cevabı beklerken, nasıl olmuş olabileceğini düşünüyordu. Bu arıza ne demiş olabilirdi ki, bu kız düğün bile yapma gereği duymadan böyle mutlu oluyordu?

Alaz, Oğuz'un sesiyle şaşırarak birden yüzünü ona çevirdi. O anda salondakilerin hepsinin kendisini izlediğini fark etti. Yüzünün rengi pembeye dönüşürken geri çekilerek utangaç bir şekilde Yaman'a sokuldu. Kirpiklerinin altından utanarak baktı diğerlerine. Meraklı bir beklentiyle ona bakan kızlara döndü bakışları. Ağzının içinde gevelercesine, "Uzun hikâye," diye geçiştirdi çabucak.

"Ne demek uzun hikâye be?" dedi Zeynep, sinirle yüzünü buruşturarak. Birden geri çekilmiş öfkeyle Alaz'a bakıyordu. "Heveslendik şurada. Ağzımıza bir parmak bal sürdün, gerisini de anlat o zaman!"

Ayşe tıpkı Zeynep gibi hayal kırıklığı dolu bakışlarını Alaz'a dikmişti. Söylenircesine konuştu.

"Benimki resmen emri vaki oldu. Zeynep desen aynısı. Bari seninkini duysaydık."

"Sadık Ağa da beni kaçırmıştı!" dedi Zilal Ana, hüsran dolu bir yüzle.

Esat'ın kahkahası herkesi kendine getirdi. Bir yandan dizine vuruyor bir yandan konuşmaya çalışıyordu.

"Yapın siz düğünlerinizi yav. Baksana onların düğüne ihtiyacı yok. Belli ki adam çıtayı öyle yükseltmiş ki düğüne dahi ihtiyaç duymuyor bizim kız."

"Ne dedin oğlum?" dedi Oğuz, sinirle Yaman'a bakarak. "Yani ne demiş olabilirsin ki bu kız düğünü bile umursamıyor?"

Meraktan kıvransa da belli etmiyor, öfkeyle Yaman'a bakıyordu. Yaman bakışlarını Oğuz'a çevirdi. Pis pis sırıttı. Kolunu kaldırarak Alaz'ın omzuna sardı ve kendisine bastırdı.

"İlk önce hangi adımdan başlaman gerektiğini söylerdim ama artık senin için çok geç. Eh Zeynep Abla da üç aylık değil. Uygun olmaz şimdi," dediği anda, Alaz kendisine hâkim olamadan kahkahalarla gülmeye başladı. Kendisini tutamıyor, delicesine gülüyordu. Yaman sırıtarak kıza baktı sevgiyle. Dudaklarını başına bastırdı. Omzunu sıkarak kendisine yasladı tekrar. Alaz yüzünü Yaman'ın göğsüne gömmüş omuzları sarsılırken, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Bir an nefes alamayacağını sandı. Kahkahalarının arasında zorlukla bir soluk çekti ancak durduramıyordu kendisini. Tam sakinleşmeye başlarken Oğuz'un sesini duyunca yeni bir krize girdi.

"Neden uygun olmuyormuş? Sen söylesen, belki de ben uydururum," diye diklenmişti Oğuz, ters ters bakarak.

Alaz, yardım dilenircesine başını Yaman'a kaldırdı. Kendisini durduramıyordu ve artık soluksuz kalmak üzereydi. Yaman kızın bakışlarındaki yardımı görünce ayağa kalkıp kızı kucakladı. Alaz kriz halinde gülmeye devam ederken

herkes şaşkınlıkla onlara bakıyordu ama Yaman umursamadan salonun çıkışına doğru adımlamaya başladı. Geçerken Oğuz'un yanında bir an duraksamış, başını hafifçe eğerek neredeyse fısıldamıştı.

"Önce çocuk bezi alman gerekiyor."

Oğuz kaşlarını çatmış söyleneni anlamaya çalışırken Yaman'ın kucağındaki Alaz yeni bir krize girdi.

***

Tıpkı istediği gibi olmuştu her şey. Sade, sıradan ve sakin geçmişti seremoni. Umduğunun aksine hiç heyecanlanmamıştı. Sanki hayatı boyunca bu ana hazırlanmış gibi rahat ve huzurluydu sorulan soruya "Evet!" diye cevap verirken. Aynı şekilde Yaman da öyleydi. İkisi de biliyordu ki, hiçbir imzanın onların hissettiklerinin yanında bir önemi yoktu.

Onlar Alaz doğduğu andan beri tek yürektiler zaten. Herhangi bir şey bunu değiştiremezdi ve birlikte olmaları için bir imzaya da ihtiyaçları olmazdı. Ancak ikisi de etraflarındaki insanları mutlu etmek istemişlerdi. Bunu da kendi bildikleri yolla yapmışlardı. İstedikleri gibi sakince geçiştirmiş, karı koca olmalarının mutluluğunu da onlara bırakmışlardı.

Alaz'ın karısı olacağını Yaman en başından beri biliyordu. Alaz, Yaman'a duyduğu sevgiyi kabullendiğinden beri kocası olacağını biliyordu. Bunu büyütmemişlerdi gözlerinde. Sadece prosedürü gerçekleştirmiş ve ruhen hissettikleri karı kocalığı resmiyete dökmüşlerdi. Şimdi herkes derin bir soluk almıştı. En büyük soluğu Yaman almıştı. Karısının parmaklarını kendi parmaklarına geçirdi. Alev alev yanan gözlerle gururla, şefkatle ve sevgiyle baktı ona.

Herkes onları tebrik etmeye başlamadan önce Yaman, Alaz'a sarılmış ve kulağına fısıldamıştı.

"Şimdi karım oldun ama sen benim hep bebeğim, hep prensesim olarak kalacaksın. Kalbimin tek sahibi, ruhumun

eşi, varlığımın yegâne sebebi olacaksın... Belediye başkanını sikeyim!"

Alaz son sözlerle kıkırdamış, Yaman'ın boynuna dudaklarını bastırmıştı mutlulukla.

"Saplantılı arıza kocam benim!" dedi gülümseyerek. "Sen de her zaman benim koca yürekli sevdiğim olacaksın. Kalbimin tek sahibi, ruhumun eşi, varlığımın yegâne sebebi. Sebebim, koca yüreğim olacaksın."

İkisinin de üzerlerinde rahat kıyafetler vardı. Yaman siyahlar içindeydi. Siyah takım, siyah gömlek. Kravat takmamıştı. Alaz sade, ince askılı, etekleri uçuşan ve dizlerin üzerinde biten beyaz bir elbise giymişti. Ayaklarında beyaz alçak topuklu ayakkabılar vardı. Açık saçları beyaz parlak bir saç bandıyla yüzünden geriye toplanmıştı. İkisinin de yüzü ışıl ışıldı.

Ekrem büyük bir düğün yapılmadığı için az da olsa içi burkulduysa da onları gördüğü anda bu düşünceden uzaklaşmıştı. Yanında oturan Ağrılı'ya alayla gülerek başını eğmiş, "Zaten başka türlüsü olsa şaşardım. Yine bildiklerini okudular," demiş, ardından hüzünle gülümsemişti. "Ama baksana yüzlerine... Öyle mutlular ki, birbirlerinden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorlar. Bugünlerimize şükür!"

Ağrılı ağır ağır başını sallamıştı onaylayarak. "Kurban hiçbir zaman diğer kızların istediği şeyleri istemedi. Ben şaşırmadım bu isteğine. Herkesin gözlerinin üzerinde olduğu bir günü kaldıramazdı. Böyle kendini daha iyi hissettiğine eminim. Varsın dilediği gibi olsun bu da."

Nikâhta yalnızca aile bireyleri vardı. Dışarıdan sadece Serhat, Nil ve Defne katılmıştı. Hepsi şaşkın olsa da durumu kabullenmişlerdi.

Tebriklerden sonra salondan ayrılmışlar, hep birlikte Alazların eve gelmişlerdi. Halime, diğer kızlarla birlikte masa hazırlığına girişmiş, hep birlikte yemeğe oturmuşlardı.

"Hiç değilse az da olsa düğün yemeğine benziyor işte," dedi Oğuz, burun kıvırarak. Önünde tepeleme doldurduğu tabağı iştahla boşaltıyordu.

"Kusura bakma, öküz kesemedik, aklın kalmıştır ama önündekiyle idare edeceksin artık," dedi Yaman, umursamaz alaycı bir sesle.

"Ben kestim, sen orasını merak etme!" dedi ters bakışlarını Yaman'a dikerek.

Yaman kaşlarını çatıp sorarcasına bakarken Alaz gülmeye başladı.

"Hepiniz günahını alıyorsunuz abimin. Kendi yemek için istemiyor öküzleri. Bahane edip fakire fukaraya dağıtmak istiyor."

Yaman şaşkın şaşkın Alaz'a bakarken Alaz omuz silkti, ardından tekrar Oğuz'a döndü.

"Kaç tane kestirdin abi?"

Oğuz ağzındaki lokmayı çiğnerken gözlerini kaldırdı düşünüyormuş gibi. Ağzını boşalttıktan sonra cevap verdi kestirip atarcasına. "Yirmi dedim adamlara."

"İyi etmişsin oğlum," dedi Ağrılı, takdirle bakan gözlerini Oğuz'a kaldırarak.

"Biz telaşla unuttuk tabii. Oğlum, iyi akıl etmişsin!" dedi Fırat. "İki ayağımız bir pabuca girdi, ben unutmuştum valla."

"Ben unutmam!" dedi Oğuz, dik dik.

Yaman hâlâ inanamayan bakışlarla Oğuz'a bakıyordu.

"Eyvallah!" dedi, belli belirsiz bir minnettarlıkla. Yüzü hafifçe kızarmıştı. Boğazını temizleyerek yerinde kıpırdandı. "Ben masrafını..." diye başladığı cümleyi Oğuz, sert sert bakarak kesti.

"Başlatma masrafına! Kırarım çeneni! Sen damat ol da eğlenmemizi sağla yeter. Cenazede değiliz, düğün var bugün!"

Yaman anladım der gibi başını salladı gülerek. Bakışları yere indi, ardından dostça bakan bakışlarını yeniden Oğuz'a çevirdi.

"Orası bende merak etme! Yemekten sonra kulübe gidiyoruz. Kapadık bu akşam."

"Heh, işte böyle," dedi Oğuz, arkasına yaslanıp ellerini iki yana açarak. "Bana bunlarla gel oğlum!"

5.BÖLÜM

Yemekten sonra tüm gençler evden bahçeye çıktıklarında araçlar hazır şekilde onları bekliyordu. Alaz yanında Yaman'la birlikte kapısı açılmış olan VIP minibüse doğru bir adım attığında Esat'ın sesini duydu.

"Kuzu!" diye bağırmıştı Esat. Alaz başını ona çevirince havada kendisine doğru uçan şeyi hızlı bir reflekse yakaladı. Avucunun içindeki anahtara şaşırarak baktığında Esat sırıtarak konuşuyor, bir yandan da önündeki aracı işaret ediyordu.

"Düğün arabanız benden olsun! Kulübe kadar senindir!"

Alaz gözleri parlayarak Bugatti'ye baktı. Sevinçten yüzünde beliren gülümseme dudaklarını iki yana çekmiş, bembeyaz düzgün dişlerini ortaya çıkarmış, gözlerine havai fişeklerin patlamasına benzer renkli ışıltılar yerleştirmişti... Yüzüne bakan, sevinçten delirmek ifadesinin karşılığını bulabilirdi.

"Gerçekten mi?" dedi, yerinde zıplayarak.

"Tabii kızım! Köpeğin olsun! Öttürürsün yolda kornasını! Süslemedim ama. O kadar da düşmesine gönlüm razı olmaz. Bu kadarla idare edeceksin."

Alaz sevinçle bir kahkaha atıp Yaman'a çevirdi bakışlarını. "Ben süreceğim!"

Yaman gözlerini devirdi. Başını iki yana salladı. Öyle mutluydu ki itiraz etmedi.

"Dönüşte adamlardan biri geri getirecek. Kimsenin içkili araba kullanmasını istemiyorum. Bugün hiçbir aksilik istemiyorum," diye bastırdı.

Kapının önünde Ekrem, Ragıp, Ağrılı ve Zilal gülümseyerek onları izliyorlardı.

Alaz başını sallayarak kabul etti. "Tamam. Kulübe gidene kadar." Delirmiş gibi sevinçle zıpladı tekrar. "Bugatti benim gelin arabam oldu. Çok havalı be!"

Hızlı ve hevesli adımlarla Bugatti'ye koştururcasına yanaştı. Yaman'sa ağır adımlarla onu takip ediyordu. Alaz'ın yüzündeki mutluluk onun da gülümsemesine neden oluyordu. Esat'la karşı karşıya geldiklerinde alçak bir sesle, "Eyvallah!" dedi, minnet dolu bir yüzle.

"Hadi kulüpte görüşürüz. Arkanızdayız."

Yaman başını salladı sadece. Alaz çoktan arabanın içine yerleşmişti. Kendisi de ağır hareketlerle kapıyı açarak araca yerleşti ve kemerini bağladı. Yan gözle kemerini takıp takmadığından emin olmak için hemen Alaz'ı kontrol etmişti. Bağladığını görünce rahatça arkasına yaslandı.

Araçlar bahçeden tek tek çıkmaya başladığında kornalar delicesine çalıyordu. Zilal elini kalbine götürdü heyecanla. Yüzündeki gülümseme Ağrılı'nın şefkatle ona bakmasına neden oldu.

"Heyecanlandın ha, Zilal Hanım!" dedi, yumuşak bir sesle.

"Düğün alayı gidiyor ağam! Nasıl heyecanlanmayım! Rabbim korusun, mutlu etsin onları... İnşallah birkaç aya bu sesleri yine duyacağız. Bütün hayatları böyle cümbüşlü, mutlu, hep bir arada olsun."

"Olacak inşallah, Zilal Hanım. Hiç merak etme. Olacak," dedi Ağrılı, başını ağır ağır sallayarak.

***

"Acaba biz de böyle mi yapsak Zeynep?" dedi Oğuz, ciddi ciddi düşünen bir yüzle.

"Nasıl?" dedi Zeynep, soran bakışlarını yanındaki adama çevirerek. Ne yapmak istediğini anlamamıştı.

"Biz de acaba şu düğünden vazgeçip hemen imzaları mı atsaydık? Baksana şunlara. Acayip sinirimi bozuyorlar. Özellikle Yaman bütün stresi attı üzerinden. Adam iki günde evlenip barklandı rahat soluk aldı, ben hâlâ seni ancak köşelerde seviyorum."

Zeynep kıkırdadı ancak kaşlarını yukarı kaldırarak itiraza hazırlandı.

"Valla ben anlamam. Bana kocaman düğün sözü verdin. Yapacaksın. Ya da gerçekten bunu bile gözüm görmeyecek bir teklif yapacaksın ki, ben de gidip ertesi gün imzayı atayım."

"Bu herif ne demiş olabilir hâlâ merak ediyorum?" dedi Oğuz, gözlerini kısarak Yaman'ı izlerken.

Yaman ve Alaz pistte birbirlerine sarılmış halde dans ediyorlardı. Yumuşak bir parça çalıyordu ve onlar dans etmekten ziyade oldukları yerde birbirlerine gülümseyerek sallanıyorlardı. Yaman'ın dans konusundan bihaber oluşu Alaz'ın onu zorlamasının önüne geçiyordu. Hareketli müziklerde Alaz kızlarla eğlenirken Yaman oturduğu yerden hayran bakışlarla onu izliyordu yalnızca. Şimdiyse kendi isteğiyle yumuşak bir parça çaldırmış, hayatının amacı kızı kollarına almıştı. Koca pistte yalnızca onlar vardı şimdi.

"Hayatımızda ilk defa bir şey çok kolay oldu değil mi?" dedi Alaz, sırıtarak.

"Olması gereken olunca kolay oldu tabii. En başında olması gereken buydu zaten," dedi, kendinden emin küstah bir tonla karşılık vererek.

Kollarını daha da sıkarak kızı kendisine bastırdı. İki kolunun arasındaki kız kollarını boynuna dolamıştı. Alaz gözlerini devirdi.

"Benim sayemde kolay oldu. Kabul et!" dedi, kendi payına düşen takdiri beklercesine.

Yaman gözlerini kıstı. Şüpheyle kıza baktı. "İçinde kalan bir şey varsa ve bana söylemiyorsan hiç affetmem seni."

"İçimde kalan bir şey var," dedi Alaz, muzır bir gülümsemeyle.

Yaman kaşlarını çatarak merakla baktı kıza. "Ne olduğunu söyle, hemen gerçekleştireyim."

Alaz kıkırdadı. Alnını Yaman'ın göğsüne yasladı. Omuzları sarsılırken Yaman merakla başını indirmiş ona bakıyordu. Alaz, Yaman'ı fişeklemek için sanki olmazmış der gibi başını iki yana salladı. "Yok ya, boş ver!" dedi, yarı istekli yarı isteksiz.

"Ne olduğunu söyle!" diye üsteledi Yaman. Kaşlarını çatmış kıza bakıyordu. Onun istediği her şeyi gerçekleştirebilirdi. Ne olabilirdi ki böyle söylemekten çekindiği?

"Alaz. Söyle bebeğim. İçinde kalan ne?"

Alaz başını kaldırıp gülmesini bastırmaya çalışarak ciddi olmasına çalıştığı bakışlarla baktı Yaman'a. Sanki söylemeye çekiniyormuş gibi duraksadı bir an. Yaman "Söyle!" der gibi bir mimik yapınca kirpiklerinin altından bakarak konuştu.

"Ben hep şey hayal etmiştim..." Duraksamış, Yaman'ın meraklı yüzünü izlemişti bir süre. Yaman ısrarla ona bakmaya devam ediyordu. "Halaya durmadık... Evlendiğimde sevdiğim adam... Hani halay başı olsa... Erkekler halay çekse diye hayal etmiştim ama... Sen bilmiyorsun tabii... Önemi yok..."

Yaman rahatlayarak gerilen omuzlarını gevşetti ve küçümseyerek güldü.

"Nesi zor olacak ki? Sen istiyorsan ben yaparım." Kollarını gevşetip bir adım geri çekildi. "Bak şimdi müziği değiştireceğim. İstediğin olacak."

Alaz kaşlarını kaldırdı cıklayarak. "Oğuz Abi'm asla bırakmaz."

"O kim oluyormuş?" dedi Yaman, öfkeyle bakarak. Sinirli bakışları çabucak Oğuz'un oturduğu tarafa çevrilmişti.

"Oğuz Abi'nin olduğu yerde kimse halay başı olamaz. İzin vermez. Olmaz, boş ver!"

Yaman, iyice kafaya koymuş gibi başını salladı. "Havasını alır bu kez! Ben geçerim başa. Madem sen istiyorsun, o halay çekilecek!"

Alaz dudaklarını ısırarak gülmesini tutmaya çalıştı. Birazdan kahkahalarla güleceğini biliyordu. Yaman onu bırakıp DJ kabinine doğru emin adımlarla giderken kendisi koşturan adımlarla büyük locaya yöneldi.

Ayşe ve Zeynep'in arasına oturdu. Erkekler kendi aralarında içmeye devam edip bir şeyler konuşurken kızlar da kendi aralarında konuşup kıkırdayarak içiyorlardı.

"Bakın şimdi savaş başlayacak," dedi Alaz, soluk soluğa.

"Ne savaşı?" dedi Ayşe, kaşlarını kaldırarak. Yüzü ciddileşmişti. Alaz kıkırdayarak cevapladı.

"Halay başı savaşları!"

Kızlar anlamamış gibi ona bakarken hızlı hızlı konuşarak açıkladı.

"Yaman'a dedim ki; düğümüzde halay çekmedik. Sevdiğim adam halay başı olsa da bir halay çekilseydi... O da hemen atladı..."

"Yaman halay çekmeyi bilmez ki!" dedi Zeynep şaşırarak.

"Bilmediği gibi, halay başı olacak güya. Ama Oğuz Abi'm kimseye bırakmaz o görevi. Hele Yaman'ın beceremediğini de görürse iyice çıldıracak."

Ayşe yüksek sesli bir kahkaha atarken başı geri savruldu. "Kızım sen de ne şeytansın! Ne diye şimdi birbirlerine girmelerine neden oluyorsun ki?"

"Güleriz dedim işte," dedi Alaz, masumca gözlerini açarak. "Bugünden anımız olsun."

Tam o sırada halay müziği kulübün içinde yankılanınca erkeklerin oturduğu tarafta süratle bir hareketlenme oldu.

"Lan!" diye bağırdı Oğuz, ayağa fırlayarak. "Aha da başladı... Helal lan damat! Kalkın beyler, halaya duracağız!"

Esat hevesle yerinden fırlayınca Kerim ve Adil ona eşlik etti. Fırat ağır ağır yerinden kalkarken yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Halayız düğün olmazdı tabii. Yaman iyi akıl etmişti. Takdirle ileriden kendilerine doğru gelen Yaman'a baktı.

Oğuz cebinden kocaman bir mendil çıkarmış acele adımlarla piste doğru ilerlemeye başlamıştı. Yaman'la karşı karşıya gelince Yaman çenesiyle elindeki mendili işaret etti.

"Onu bana ver. Ben başa geçeceğim."

"Yürü git oğlum işine! Benim olduğum yerde kimse halay başı olamaz!" derken mendili arkasına doğru çekmişti.

Yaman elini uzatarak tekrarladı. "Bu kez istisna yapacaksın. Alaz, başa benim geçmemi istiyor, o zaman o mendil bende olacak!"

"Lan oğlum! Ölümüne mi susadın? Benden bu mendili alman için kırk fırın ekmek yemen lazım!"

"Oğuz! Ver şu mendili! Bu kez ben başa geçeceğim!"

"La bi git! İtibarım söz konusu! Benim olduğum yerde başka kimse halay başı olamaz!"

"Bu kez olacak!"

İkisi de birbirlerine diklenirken Yaman mendili almak için uzandı, Oğuz geri çekilerek mendili yine arkasına sakladı. Dik dik bakışlarını Yaman'a kilitledi.

"Kırarım lan çeneni! Adam gibi geçersin yanıma, çekersin halayını!"

"Benim düğünüm oğlum! Sen geç benim yanıma!"

"Olmaz oğlum! Daha bir kez kaptırmadım bu görevi! Sana mı bırakacağım?"

"Oğuz! Alaz benim başa geçmemi istedi! İstediği olacak! Bacaklarını kırmam gerekiyorsa da ben başa geçeceğim! Bugün onun istediği her şey olacak! Zorlama beni! Aksilik çıkarma bugün de! Kalbi mi kırılsın istiyorsun?"

Oğuz duraksayarak bakışlarını ileride oturan Alaz'a çevirdi. Merakla ve hevesle kendilerini izliyordu kız. Ulan şu herifin ağzını burnunu dağıtırdı da kuzunun en mutlu gününde geri adım atmak zorunda hissediyordu kendisini. İsteksiz asık bir suratla mendili Yaman'a uzattı. Bakışları sanki evladından ayrılan bir baba gibi üzüntülüydü mendile bakarken.

"Ulan, kuzu söz konusu olmasa var ya, değil sen, feriştahı gelse alamazdı bu mendili benden ama yüreğim yumuşak bu kıza karşı. Kıymetini bil! Mendilin hakkını ver! Alırım aklını!"

"Kıyamet kopacak yakındır. Abim mendili teslim etti," dedi Esat sırıtarak. "Vay arkadaş! Ben bu günleri de mi görecektim? Daha da kocamam!" Dişleri görünürcesine sırıtmaya devam ederken geri döndü ve elini sallayarak seslendi.

"Lan Kürşat! Ne bekliyorsunuz oğlum, nazlanan yeni gelin gibi? Hadi halaya gelin!"

Kürşat ve Halit şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Kürşat yüzünü tekrar Esat'a çevirerek çenesini kaldırdı.

"Yok ya. Biz bilmiyoruz. Siz devam edin."

"Lan oğlum! Halay lan! Atla deve mi? Neyi bilmiyorsunuz? Üç adım ileri, üç adım geri işte. Onca adamı takır takır indiriyorsunuz da iki adım mı atamıyorsunuz?"

Esat'ın sözlerini duyan Yaman, kaşlarını çatarak düşünceli bir yüzle dikildi ayakta. Ardından yüzünü Oğuz'a çevirdi.

"Bu kadar mı? Sadece üç adım ileri, üç adım geri mi?"

Oğuz inanmaz gibi kaşlarını kaldırıp ona bakınca küçümseyerek omuz silkti.

"Çok da zor değilmiş. Ne var ki bunda? Bir de abartıyorsunuz!"

Oğuz oflayarak gözlerini devirdi. Elleriyle yüzünü sıvazladı.

"Oğlum bak! O mendilin hakkını vermezsen, harbi olay çıkacak!"

Nihayet tüm erkekler halaya başladıklarında birkaç dakika sonra Oğuz'un çıldırmış yüz ifadesi kızların kahkahalardan iki büklüm olmasına neden olmuştu. Yaman dimdik, adeta yolda yürür gibi üç adım ileri üç adım geri gittikçe arkasındaki halay bozuk bir senkronizasyonla dalgalanıyor, kimse ayaklarını birbirine uyduramıyordu. Oğuz delirmiş gibiydi. Sürekli Yaman'la çarpışıyor ağzının içinde söylenip duruyordu.

"Bu mendil, mendil olalı böyle eziyet görmedi arkadaş!"

Yaman elindeki mendili saçma bir şekilde sallamaya çalışıyor, baston yutmuş gibi halayı sürüklerken Alaz'ın hayalini gerçekleştirmenin mutluluğu ve gururuyla arkasında olanlara aldırmadan sevgi dolu gözlerle Alaz'a bakıyordu sık sık. Kızlar karşılarındaki absürt sahneyi gözlerinden yaş gelerek izliyordu.

"Oğuz Abi'm delirdi. Bakın görün bir dakika daha dayanamayacak," dedi Alaz, gözlerindeki yaşları silmeye çalışarak.

"Fırat gerim gerim gerildi. Bir türlü uyduramadı adımlarını," diyen Ayşe, katılarak gülüyordu.

"Ay Kürşat da hiç beceremiyormuş ya!" dedi Defne, sahte bir üzüntüyle. "Anlaşıldı ben azıcık da ona öğretmenlik yapayım. Valla benim anaokulundaki çocuklar bile daha iyi halay çekiyorlar."

Kızlar yine katılırken Nil böbürlenerek konuştu. "Ama Serhat'ın hakkını yemeyin. Başta doğru düzgün biri olsa o becerecek bu işi."

Nihayet beklenen gerçekleşmiş, Oğuz dayanabildiği kadar dayanmıştı. Aniden durarak Yaman'a ters ters baktı.

"Aldın mı oğlum hevesini? Rezil ettin lan bizi! Baksana kızlara sanki komedi filmi izliyorlar. Gülmekten yarıldılar. Sen biraz daha bunu devam ettirmeye kalkarsan, biz bu gece gülmekten ölenleri kaldıracağız, haberin olsun!"

"Çokta bi sikim değilmiş. Al mendilini. Benden bu kadar! Alaz'ın istediğini yaptım bana bu kadar yeter."

Alaz gülmekten yayıldığı kanepede, Yaman ona doğru gelirken toparlanmaya çalıştı. Yaman gözlerini kısarak ona baktı. Tehdit dolu bakışları kızın üzerindeydi.

"Anlamadım sanma," dedi kıza bakarken. "Yemedim ama yemiş gibi yaptım. Sırf senin gönlün olsun diye."

Alaz masumca gözlerini açtı. Tutamadığı gülümsemeyle ağzı çarpılmış gibiydi. Elini ağzına kapatıp yayılan ağzını toparlamaya çalışıyordu ama sarsılan omuzlarını durduramıyordu. Yaman yan gözle ona ters bir bakış attığında dayanamayarak kollarını boynuna doladı.

"Seni çok seviyorum. Bilmediğin şeyi bile benim için yapmaya çalışıyorsun. Sen kocaman yüreği olan inanılmaz bir adamsın."

Yaman kollarını kızın beline sarıp kucağına çekti.

"Sen iste ben senin için Kaf Dağı'na bile giderim."

"Yok istemem. Gitme bir yere. Yanımda kal, yeter bana," dedi hâlâ bastıramamış gülümsemesiyle mutlu gözlerle adama bakarak. Dudaklarını boynuna bastırdı. Burnunu gömüp derin bir soluk aldı.

"Mis gibi kokuyorsun," dedi kulağına.

Yaman'ın tüyleri diken diken oldu. Yoğun bakışları Alaz'a çevrildi. Tehlikeli ışıltılar kara gözlerin içinde pırıldıyordu. Alaz'ın yüreğini ağzına getiren boğuk bir sesle mırıldandı kıza.

"Bu gece bizim düğün gecemiz, biliyorsun değil mi? Hakkını vermemiz gerekecek."

Alaz'ın yüzüne ateş bastı ama gözlerindeki istek ve beklentiyi saklamadan Yaman'a baktı.

"Senin kollarında yine cennete gideceğim," dedi, hevesli beklentisini aktarırken.

Oğuz'un başa geçmesiyle nihayet halay doğru düzgün bir hal almıştı. Yanındaki Esat ve onun yanındaki Fırat'ın yön-

lendirmesiyle geri kalan kısım neredeyse görsel bir şölene dönüşmüştü. Yaman pistteki adamları hayranlıkla seyrederken inkâr edemediği beğenisi sesine yüklenmişti.

"Adam harbi biliyor bu işi. Niye ısrar ettiği belli."

Sonraki bir saati hareketli müziklerle hep birlikte dans ederek ve içmeye devam ederek geçirdiler. Epey sonra yumuşak bir müzik çalarken hepsi oturmuş dinleniyor ve aralarında gülüşerek sohbet ediyorlardı.

Herkesin birbirine daldığı bir anda kulübün ışıkları tek tek söndü ve yalnızca pisti aydınlatan ışıklar yanmaya devam ederken kulübün içinde başka bir müzik yayılmaya başladı. Yaman, aniden başını kaldırıp boş piste baktı. Bakışları karanlıkta dolaşırken dudaklarının ucunda istemsiz bir kıvrılma oldu. Diğerleri ne olduğunu anlamaya çalışırken Yaman ağır ağır yerinden kalktı.

Alaz nedensizce artan kalp atışlarıyla başını kaldırarak ayağa kalkan Yaman'a baktı. Yaman gözlerini pistten ayırmadan ağır adımlarla locadan inerek piste doğru ilerlerken, pistin kenarında bir siluet belirdi. İleri bir adım atan siluet aydınlığa çıktığında pistin karşısından Ekrem, oğluna baktı. Yaman gülümseyerek gururla babasına baktı. Unutmamıştı! Unutmamıştı ve buraya gelmişti sözünü tutmak için.

Gözlerine dolan yaşları geri iterek ağır ağır gömleğinin kollarını çözdü ve ileri çıkan adımlarına eş yavaşlıkla gömleğin kollarını kıvırmaya başladı. Aynı şekilde karşısında ona doğru ilerleyen Ekrem gömleğinin kollarını kıvırıyordu. Pistin ortasında buluştuklarında bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Sonra aynı anda yavaş yavaş ikisinin de kolları yukarı kalktı.

Alaz ne yaptığını bilmezcesine yavaşça ayağa kalkıp locadan indi ve pistin kenarına yanaştı. Sanki hiçbir şeyi kaçırmak istemez gibiydi. Biri yaşlı, diğeri genç iki adam birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Bir an bile gözlerini birbirlerinden kaçırmamışlardı. Birden ikisi de aynı anda sekti ve etraf-

larında bir tur attılar. Alaz elini kalbine bastırdı. Şu an gördüğü resim, Ekrem ve Yaman değildi... Şu an gördüğü resim, hayallerinde kurguladığı Ekrem ve Tahir'di... Yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluşurken gözlerinden akan birer damla yanaklarından aşağı kaydı.

Dakikalarca süren Zeybek hepsinin hayranlıkla seyrettiği olağanüstü bir görsel şova dönüştü. İki adam yüreklerini öyle koymuşlardı ki ortaya, Zeybek, Zeybek olalı böyle güzel, böyle olağanüstü icra edilmemişti. Nihayet müzik bittiğinde kulübün içini sessizlik kapladı bir süre. Herkesin nefesi kesilmişti. İki adam karşılıklı sessizce dikilirken Yaman dayanamayarak ileri bir adım attı ve kollarını babasına sardı. İki adam sevgiyle kucaklaşırken kulübün içinde ıslıklar çınlıyordu. Esat, Kürşat ve Halit'in öncülüğünde başlayan ıslık ve alkış seslerine diğerleri de akabinde eşlik etmişlerdi. Ayşe gözlerinden akan yaşları silerken gülümsedi.

"Bir an kalbim duracak sandım. Hayatımda böyle güzel bir şey seyretmemiştim."

"Bizim halay hacamat oldu hacı!" dedi Oğuz, gülerek Fırat'a döndü. "Adam efso çıktı."

Hızla ileri adımlayarak piste koşturdu. Yaman'a sıkıca sarıldı.

"Lan arıza! Aynını benim düğünümde de isterim! Alem Zeybek görsün!" dedi, gururla Yaman'ı kollarının arasında havaya kaldırıp sallayarak.

Yaman pis pis sırttı ayakları yere bastığında. Gururla babasına çabuk bir bakış attı. Ardından Oğuz'un damarına basmak istercesine, "Babam Ayşe Abla'nın düğününe söz vermişti. Bu bana da sürpriz oldu. Seninki yatar bence," dedi.

"Hadi len! Ekrem Abi beni kırmaz!" diyerek tersleyen Oğuz'a aldırmadan ileri çıkarak kolunu babasının boynuna sardı.

"Beni çok mutlu ettin baba. Bunu beklemiyordum. İyi ki başımdasın. İyi ki varsın!" dedi, alçak bir sesle.

"Oglumun düğününde de oyamayacaksam adamlığım nerede kaldı?" dedi Ekrem, elini sırtına vurarak. Gözleri nemliydi onun da.

Alaz ağır adımlarla onlara yanaşmıştı. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Alaz öne hızlı bir adım atarak Ekrem'in kollarına girdi. Kollarını adamın beline dolayıp başını göğsüne gömdü.

"Teşekkür ederim Ekrem Amca. Beni öyle mutlu ettin ki, anlatamam!"

"Bugün yanınızda olmayacağım da ne zaman olacağım güzel kızım? Hem babana verdiğim sözü de tutmuş oldum, gönlüm rahatladı. İnşallah çocuklarınıza da nasip olur."

"Haydi, eğlence devam etsin o zaman!" diyen sese herkes başını kaldırdı. Ağrılı yanında Zilal'le pistin diğer kenarında dikiliyordu. Yanlarında dikilen Ragıp ve Halime değil ama diğer iki kişi hepsinin gözlerinin ardına kadar açılmasına neden oldu. Birinin boynunda davul asılıydı, diğeri zurnayı tutuyordu.

"Aha da düğün şimdi başladı!" dedi Oğuz, kahkaha atarak.

Esat sevinçli bir nara atıp piste fırlarken Zilal ve Ağrılı ağır adımlarla yanaştılar onlara.

"Kendi kendinize iyice kurtlarınızı döktüyseniz bundan sonrası da bizim istediğimiz gibi olacak," dedi Ağrılı.

Alaz sevinçle bir kahkaha atıp kollarını Ağrılı'ya doladı. Hemen bir kolunu uzatıp Zilal'i kendine çekti. İkisine de sıkı sıkı sarıldı.

"Babamın niye beni size emanet ettiğini biliyordum ama şimdi daha iyi anladım. Bana en iyi anne babanın siz olacağını biliyormuş."

Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ancak bu seferki biraz buruk da olsa mutluluk gözyaşlarıydı. En güzel gününde sadece sevdikleriyle asla unutamayacağı bir gün geçiriyordu.

Davul zurna çalmaya başlayınca Ağrılı ve Zilal locaya doğru Alaz'la birlikte ilerlediler. Arkalarında Yaman ve Ekrem kollarını birbirlerine sarmış onları takip ediyorlardı. Oğuz gömleğin kollarını sıvamaya başlamışken yerinde hafif hafif sallanıyordu. Esat aynı şekilde ona eşlik ediyordu. Kerim ve Adil çoktan havaya girmişlerdi.

Saatlerce davul zurna eşliğinde oynadılar. Bir ara Zilal kızları kaldırarak halaya durmuş, yanında Alaz'la zılgıt çekerek dakikalarca hoplayarak halay çekmişlerdi. Yanlarına Halime'yi de sürüklemişlerdi. Halime hayatının en mutlu gecesini geçirdi.

***

Yaman kucağında yorgunluktan adım atamayan Alaz'ı taşıyarak araçtan indi. Ekrem gülümseyerek onlara bakıyordu. Eve doğru adımlarken anlayışlı bir sesle oğluna takıldı.

"Bak, gelini de eşikten kucakta geçirmedim demezsin."

Alaz kıkırdayarak Ekrem'e baktı. Çakırkeyif olmuştu. Mutlu bir yüzle sırıttı.

"Çook güzel bir geceydi! Hayatımın en güzel günüydü! Bu kadar kusursuz olması beni bile şaşırttı!" dedi inanmazca kaşlarını kaldırarak.

"Tabii kusursuz olacaktı!" dedi Yaman, aksi bir sesle. "Ben aksini bile düşünmemiştim. Sen azıcık pesimist misin acaba?" dedi, kaşlarını çatarak.

Alaz yine kıkırdadı. "Zeybek muhteşemdi! Çocuklarıma anlatacağım!" dedi, hayranlık barındıran bir sesle.

"İnşallah o günleri de görürüz!" dedi Ekrem hevesle. Nedense geçen seneler az zamanı kaldığını düşündürtüyordu ve torun da görse fena olmazdı. Yaman kucağındaki kızı hoplatarak iyice kavradı ve dudaklarını kızın kulağına yaklaştırarak fısıldadı.

"Çok beklemeyecek olabilirsin."

Alaz parlayan bakışlarını ona kaldırdı ve sırıtarak başını salladı hızlıca. Yaman gözlerini devirdi.

"Seni duşa sokup ayıltmak lazım," diye söylendi.

Halime'nin açtığı kapıdan evden içeri girdiler. Ragıp onlar girmeden önce gülerek yeniden tebrik etmiş, Kürşat ve Halit'i iki kollarından taşıyarak götüren adamların peşlerine takılmıştı. Halime gülümseyerek onlara döndü.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Kahve yapayım mı size?"

"Yok kızım. Boş ver, ayılmadan hepimiz gidip yatalım, dinlenelim azıcık. Sen de yoruldun. Hadi, git dinlen biraz."

"O zaman hepinize iyi geceler," İleri bir adım atıp kollarıyla Yaman ve Alaz'ı sardı. İkisinin de yanaklarına sevgi dolu birer öpücük kondurdu.

"Hep böyle mutlu olun çocuklar. Mutluluğunuz daim olsun inşallah."

"Teşekkür ederiz Halime Abla. Her şey için çok sağ ol. Çok yorduk seni bugün," dedi Yaman, mahcup bir gülümsemeyle.

"O nasıl söz? Ne yorulması? Siz hep böyle olun, ben hiç yorulmam. Hadi, iyi geceler. Sabah kahvaltıda görüşürüz." Bakışları Yaman'ın kucağında uyuklayan Alaz'a kaydı. Şefkatle gülümsedi.

"Çok yoruldu bugün. Hadi gidin dinlenin."

Yaman başını salladı, ardından Ekrem'e döndü. Halime kendi odasına çıkarken baba oğul birbirlerine baktılar.

"Allah razı olsun baba senden."

Ekrem, azarlayan bir sesle, "Lan sıpa! O ne biçim söz?" dedi, yüzünü kızmış gibi ekşiterek.

"Öyle deme baba. Sen olmasan ben bugünü yaşayamazdım. Bana her şeyi verdin. Ama en çok sevgini verdin. Allah seni başımdan eksik etmesin."

Ekrem ileri bir adım atarak kollarıyla iki genci sarmaladı. Oğlunun ensesine sıkı sıkı yapışarak yanağını öptü, Alaz'ın alnına dudaklarını bastırdı.

"Ben bugün ayakta duruyorsam senin sayende oğlum. Bana ayakta durma gücünü sen verdin. Beni hep onurlandırdın. Başımı bir gün bile yere eğdirmedin. Allah asıl senden razı olsun."

Yaman minnettar bakışlarla babasına bakarak karşılık vermeden başını salladı. Ekrem ortamdaki ağırlığı kaldırmak istercesine geriye bir adım attı.

"Hadi hadi. Kız uyudu kucağında. Gidin dinlenin artık. Sabah kahvaltıda görüşürüz," dedi, elini boşlukta sallayarak.

"İyi geceler, baba. Allah rahatlık versin."

"Verdi çok şükür. Bu gece huzurla uyurum. Sizin bu gününüzü gördüm ya, artık her gecem huzurlu benim. Size de Allah rahatlık versin."

Yaman kucağındaki Alaz'la merdivenlere yöneldi ve odalarına giden yola doğru adımladı. Ekrem arkalarından sessizce onları izledi. Yaman merdivenlerin başında gözden kaybolduğunda gözlerini yumarak başını yukarı kaldırdı.

"Tahir!" dedi, mırıltıyla "Yerinde rahat uyu kardeşim. Çocuklarımız artık çok mutlu. Her fedakârlığa değdi ikisi de. Bugünü görsen gururdan göğsün kabarırdı... Ruhun rahat etsin, sevdiğinle koyun koyuna huzurla uyu kardeşim. İnşallah tez zamanda ben de katılırım size." Birden gözlerini açarak çenesini yana yatırıp pazarlık yapıyormuş gibi devam etti. "Torunu da gördükten sonra gelsem, darılmazsınız değil mi bana?" dedi, masum bir sesle. Bir süre sanki bir ses duymak ister gibi bekledi sessizce, ardından kendine şaşırmış olacak başını hızla iki yana sallayarak toparlandı.

"Yaşlandım iyice. Kendi kendime de konuştuğuma göre bayağı yaşlandım ben."

***

Yaman yumuşak hareketlerle Alaz'ı yatağa yatırdığında Alaz gözlerini açtı. Yaman üzerindekileri çıkarmaya başladığında yarı kapalı gözlerle gülümseyerek adama baktı.

"Bugün bizim düğün gecemiz. Beni ayıltman lazım. Bu geceyi asla kaçıramam," dedi, mırıltılı bir sesle.

"Birazdan soğuk duşa girdiğinde ayılacaksın bebeğim. Benim de kaçırmaya hiç niyetim yok," dedi kararlı bir sesle.

Alaz kıkırdadı. Elbise üzerinden sıyrılınca yatağın üzerinde dönerek yanağını yatağa yasladı. Gülümseyerek gözlerini kapadı.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi yine mırıltılı bir sesle.

Yaman yavaş ve şefkatli dokunuşlarla sutyenin kopçalarını çözdü. Alaz yatağın üzerinde dönerek yüzünü Yaman'a çevirdi. Yaman ağır ağır sutyenin askılarını omuzlarından indirirken ikisi de gözlerini birbirinden ayırmıyordu. Alaz yarı kapalı göz kapaklarının ardından buğulu bakışlarla Yaman'ın yüzünü izliyordu. Yaman şu an ona öyle bakıyordu ki kalbi depara kalktı. Gözlerini indirip göğsüne baksa sanki şiddetli atışlar nedeniyle sarsılan göğsünü görebileceğini hissetti. Yaman hafifçe yatağın üzerinde aşağı kayarak parmaklarını çamaşırının iki yanına taktı ve yavaş yavaş bacaklarından aşağı sıyırdı. Ufak kumaş parçasını yatağın kenarına attı. Bir süre hayranlıkla kızın çıplak bedenini izledi. Sanki hâlâ inanmakta zorluk çekiyormuş gibi hayret dolu bir sesle mırıldandı.

"Öyle kusursuzsun ki, kendimi dünyanın en muhteşem sanat eserine sahipmiş gibi hissediyorum. Yalnızca bana aitsin. Yalnızca benimsin!"

Alaz bu sözlerle utanarak gülümsedi, bir an gözlerini kaçırdı Yaman'dan. Yaman üzerine doğru eğilerek eliyle çenesini kavradı ve kızın yüzünü sabitleyerek göz göze gelmelerini sağladı, ciddi bir ifadeyle baktı ona.

"Öylesin. Utanma. Hak ettiğin değeri bilmeni istiyorum. Sen benim için dünyadaki her şeyden daha değerlisin, daha kusursuzsun, daha güzelsin. Sen her şeyin dahasısın."

Dudaklarını sevgi ve şehvetle kızın dudaklarına doktu durdu.

"Beni öyle gururlandırıyorsun ki yüreğim patlıyor bu duyguyla. Yaptığın her şeye, her davranışına, her sözüne hayranım ben senin. Senden daha kusursuz bir varlık olamaz bu dünyada."

Alaz kollarını kaldırarak ellerini Yaman'ın yüzünün iki yanına bastırdı. Dudaklarını adamın dudaklarına hafifçe dokundurup başını geri çekti. Burunları birbirine değecek kadar yakındı yüzleri birbirine.

"Asıl ben seninle gurur duyuyorum. Senin yüreğin öyle büyük ki, ben her gün bir daha aşık oluyorum ona. Sen benim yüreğime sevgi doldurdun. Aşk doldurdun. Birine aşkı öğretmek ne zordur bilir misin? Sen bunu öğrettin bana. Ömrümün sonuna kadar yaşamayacağımı sandığım bir şeyi yaşattın bana. Asıl sen kendinle gurur duy. Ben seninle duyuyorum çünkü."

Yaman dolan gözlerini çekinmeden Alaz'a dikti. Alaz'ın önünde her halini sergileyebilirdi. Ondan çekinmeyi hiçbir zaman öğretmeyecekti kendisine. Gülümseyerek kollarını kızın bedenine sardı. Dizlerinden güç alarak doğruldu.

"Hadi gel, seni yıkayalım. Sonra da düğün gecemizin tadını çıkaralım... Bu gece senin her santimini öpmek, sevmek istiyorum," diye mırıldandı sevgiyle.

Sevgiye doymak böyle bir şey olmalıydı. Biri tarafından böyle yüce sevilmek ancak böyle olabilirdi. Yaman öyle üzerine titriyordu ki, biri tarafından böylesine sevgiyle sarmalanmak bir başkasının aklını kaybetmesine neden olabilirdi. Onu tutan şeyse yine Yaman'dı. Her gün bir kez daha bu sevgiyi yaşamak ve sonuna kadar hissetmek için aç bir zihinle, aç bir kalple uyanıyor, sırf bu bencillikle akıl sağlığını

koruyordu. Yaman'ın sevgisine doyması imkânsızdı ve her gün yeniden ve yeniden bunu yaşamak isteğiyle akıl sağlığını koruyordu. Bencilce... Düşüncesizce... Sadece ve sadece Yaman'ı yaşamak istiyordu...

Yaman yıkadığı kızın ardından kendisini de çabucak aradan çıkardı. Duşun ardından Alaz'ın zihni tertemizdi. Yaman duştan çıkarak seri hareketlerle kendi beline bir havlu sardı ve diğer bir havluyla da kızı sarıp sarmaladı, kucağına alarak odaya geri döndü; yatağın üzerine bıraktı. Hızla banyoya geri döndü ve küçük bir havluyla yeniden yanaştı. Ağır yumuşak hareketlerle Alaz'ın saçlarındaki nemi kuruladı. Parmaklarını okşarcasına saç tellerinden geçirdi. Bakışları öyle yoğundu ki Alaz biliyor olmasına rağmen yine de elinde olmadan hayretle onun yüzündeki ifadeleri izliyordu. Yaman işini bitirince dudaklarını şefkatle kızın başının üzerine bastırdı. Hafifçe geri çekildi.

"Kımıldama, bekle burada," diye mırıldandı.

Alaz sorgularcasına ona bakarken Yaman aldırmadan yatağın üzerinden kalkarak giyinme odasına doğru yollandı. Alaz, arkasından merakla bakarken yerinde hareketlendi ve üzerindeki havluya sıkı sıkı tutunarak sırtını yatağın başlığına dayadı, bacaklarını bağdaş kurarak yatağa yeniden yerleşti.

Yaman giyinme odasından çıktığında iki eli de arkasındaydı. Ağır adımlarla gözlerini kızdan ayırmadan yatağa yanaştı ve bir dizine yüklenerek kendisini yatağın üzerine çekti, birkaç hamleyle Alaz'ın karşısına geçip tıpkı onun gibi bağdaş kurarak oturdu. Beline sarılı havlu açılarak güçlü baldırlarının büyük bölümünü ortaya çıkarmıştı ancak ikisi de bunu fark etmedi. Bir an bile olsun gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlardı.

Yaman arkasında tuttuğu ellerinden birini öne çıkardı. Avucunda siyah kare şeklinde kadife bir kutu vardı. Bir mücevher kutusu olduğunu anlamamak imkânsızdı. Alaz sorgu-

larcasına Yaman'ın elindeki yüzük kutusu olamayacak kadar büyük kadife kutuya bakarken Yaman yavaş yavaş kutunun kapağını kaldırdı ve ellerinin arasında çevirerek açık kapağın ortaya çıkardığı şeyi Alaz'ın gözlerine sundu. Alaz nefesi kesilmiş gibi beyaz saten kumaşın üzerinde yatan kolyeye ıktı. Pırıl pırıl ışıklar yansıyordu taşlardan. Kolyenin cunda kocaman bir zümrüt vardı. Etrafı minik elmaslarla üslenmiş, yine sıra sıra dizilmiş aynı taşlarla zinciri yapılmıştı.

Alaz büyülenmiş bir hayranlıkla gözlerini bile ayırmadan olyeye bakarken elini kaldırıp dokunmamıştı bile. Dokunmaya korkuyordu. Gözlerinin önündeki sanat eserini incitmekten korkuyordu. Gözlerini bile ayırmadan kolyeye bakmaya devam ederken Yaman konuşmaya başladı.

"Zümrüt," dedi, mırıltılı bir sesle. "İlk aklıma gelen senin özlerin olmuştu. Senin o güzelim yeşil gözlerine ancak ümrüt yakışırdı," deyince, Alaz bakışlarını ona kaldırdı. kisinin de bakışları birbirine kenetlendi. Yaman yumuşak bir esle anlatmaya devam etti. Yüzündeki sevgi Alaz'ın nefesini esecekti neredeyse. "Sonra yaptırdığım usta birkaç bilgi erdi bana zümrütle ilgili... Zümrüt arkadaşlık, evlilik ve ile bağlarını güçlendirirmiş. Bizim bunlara ihtiyacımız yok, iliyorum. Çünkü ikimiz de birbirimizin en iyi arkadaşı, aile- i ve eşiyiz. Ama yine de hoşuma gitti bunu duymak... Kişie sevgi duygusu verirmiş. Yaşama sevincini arttırırmış. Ben enin yaşama sevincinin, sevginin hiç tükenmemesini istiyoum. O yüzden bana yardımcı olacak her şeyi yanıma almaya ararlıyım. Ben yanında olmadığım anlarda da benim sevgimi bu kolye versin sana."

İkisi de birbirine gülümseyerek baktılar. Yaman ve Yaman'ın takıntıları... Alaz gülümsemeden edemedi. Yaman'ın gözleri çok daha yoğun bakarken gözlerini bir an bile kırpmadan Alaz'a bakıyordu.

"Ama zümrüdü seçmekteki en büyük nedenim başka bir şeydi..."

Alaz ona sorarcasına bakarken aynı yumuşak ve hayranlık dolu sesle devam etti. "Zümrüt değerli taşların içinde en az parlayanıymış... Senin parlaklığınla rekabet edecek başka taş istemedim ben. Çünkü sen en değerli taşlardan bile daha parlaksın. Hiçbir şeyin bunu yok etmesine ya da sana rakip olmasına izin veremezdim. Hiçbir değerli taş senden daha parlak olamaz. Bu dünyada benim için tek parlak şey sensin. Seni kimsenin ya da hiçbir şeyin gölgede bırakmasına izin veremezdim. O yüzden seçimimi zümrütten yana kullandım. Benim ışığım sensin. Ben ne zaman yolumu kaybetsem, yalnızca senin ışığınla yolumu bulacağım. Başka hiçbir ışık seni gölgede bırakmasın ki, benim yolum hep sana olsun."

Alaz'ın dudakları titrerken bir damla yaş yanağından aşağı kaydı. Dolu gözlerle Yaman'a bakıyordu. Yaman ruhunu verircesine baktı kıza.

"Bu gece üstünde yalnızca bu olsun istiyorum. Senin parlaklığında ben yanarken bil ki hiçbir şey seninle boy ölçüşemeyecek. Dünyanın en değerli taşları bile sana rakip olamayacak. Güneş bile sana rakip olamayacak. Ben sadece seninle kavrulayım istiyorum."

Alaz ani keskin bir nefes çekerek elini kalbinin üstüne bastırdı. Yaman onu sevgisiyle öldürebilirdi. Nefesi kesilmişti. Güneşin kavuruculuğundan daha kavurucu gözlerle Alaz'a bakıyordu Yaman. İkisi de yanıyordu şimdi. Birbirlerinin ateşlerinde kavruluyorlardı.

"Dön arkanı," diye fısıldadı, kutunun içindeki kolyeyi parmaklarının uçlarıyla kaldırarak. Alaz birkaç saniye duraksadı. Hareket edemiyordu. Yaman'ın yoğun bakışlarına takılıp kalmıştı. Yaman beklentiyle ona bakmaya devam derken zorlukla kımıldayarak kilitlenen bedenini çözdü ve ağır ağır hareketlenerek arkasını döndü. Yaman bir eliyle hâlâ nemli olan saçlarını bir omuzuna attı ve elindeki kolyeyi ça-

bucak boynuna taktı. Alaz elini kolyenin üzerine kaldırdığında ensesindeki dudakları hissetti. Köprücük kemiklerinin arasında sallanan gerdanlık benzeri kolye müthiş görünüyordu. Hayranlıkla kolyeye bakmaya, parmak uçlarıyla okşamaya devam ederken yine yavaşça yüzünü Yaman'a çevirdi.

Mutlulukla parıldayan bakışlarını yukarı kaldırdı. Dudaklarının kenarında minik kıvrımlar oluşmuştu.

"Daha önce hiç mücevherim olmamıştı," dedi, yarı utangaç yarı şaşkın bir yüzle.

Yaman'ın gözleri parladı. "Buna çok sevindim."

Alaz kaşlarını kaldırıp hayretle ona bakınca çabuk çabuk devam etti. "Yani her şeyin ilkini benimle yaşamanı istiyorum. O yüzden sevindim. Sana ilk mücevherini alan da benim şimdi. Bu beni çok mutlu etti."

Alaz utançla gülümsedi başını eğerek.

"Kendimi hiç de mücevherleri olan ya da onları seven kadınlara benzetemiyorum... Ama bu öyle muhteşem bir şey ki!"

"Sen kimse gibi değilsin. Sen sadece benim bebeğimsin. Sadece benim ışığımsın."

Alaz karmakarışık bir yüzle baktı Yaman'a. Aynı anda mutluluk, hayranlık, sevinç, sevgi hissederken engel olamadığı hafif bir utanç da vardı. Yaman'ın onu böyle yüceltmesine hiçbir zaman alışamayacaktı.

Yaman yavaşça bir elini arkasına uzattı. İlk defa hareketleri çekingenleşmişti. Kirpiklerinin altından çekinerek Alaz'a baktı. Avucunun içindeki küçük kutuyu öne çıkarırken derin bir nefes çekip tekrar konuşmaya başladı.

"Sana bugün yüzük takmadım. Bunun özel bir anda olmasını, sadece ikimizin olacağı bir anda olması için bekledim."

Alaz'ın bakışları Yaman'ın eliyle gözleri arasında gidip geldi.

"Sana çok güzel bir yüzük yaptırmak istedim. Hak ettiğin gibi, tıpkı senin gibi olağanüstü bir şey olmalıydı... Ama sonra düşününce senin bunu daha çok seveceğine karar verdim. Bunu tercih edeceğini hissettim..."

Alaz yine şaşkınlık ve sorgulayarak baktı Yaman'a. Yaman'ın üst üste sürprizleri onu serseme çevirmişti. Yaman'ın kelimelerinin anlamını yakalamaya çalışıyordu. Genç adam usulca elindeki minik kutunun kapağını açtı ve yine kutunun içini görebilmesi için ona çevirdi. Alaz'ın kutunun içindekini görmesiyle nefesi kesildi. Bir an kalp atışlarının durduğunu sandı. Gözleri dolu dolu kutunun içine bakmaya başladığında Yaman sevgiyle, şefkatle konuşuyordu.

"Tahir Amca'mın Nermin'e aldığı yüzük. Senin parmağına göre elden geçti. Taşı yeniden parlatıldı. Sanırım senin ışıltına rakip olmasına izin vereceğim tek taş bu olacak."

Alaz'ın yanağından bir damla kaydı aşağıya. Islak gözleriyle minnet dolu bir ifadeyle baktı Yaman'a. Yüzü sevgiyle burulurken başını hafifçe yana yatırdı.

"Sen ne güzel bir adamsın," diye fısıldadı.

Yaman uzanarak elini tuttu ve kutudan çıkardığı yüzüğü parmağına geçirdi. Alaz birkaç damla daha yanaklarından kayarken özlemle, hüzünle parmağındaki yüzüğe baktı. Gerçekten de başka yüzük istemezdi. Bu hayatı boyunca istediği tek yüzüktü. Senelerce babasının ona gösterip annesine duyduğu sevgiyi anlattığı yüzüktü. O geceden sonra akıbetini bilmediği ve içine en çok oturan dünyevi kayıptı. Aniden kollarını kaldırarak Yaman'ın boynuna sarıldı.

"Çok teşekkür ederim... Beni öyle mutlu ettin ki, ben onu da kaybettiğimi sanmıştım," dedi gözlerinden yaşlar akarken.

Yaman kollarını beline sararak kucağına çekti onu.

"Tahir Amca'm getirip babama teslim etmiş. Bir gün sahibini bulacak, o zamana kadar iyi sakla demiş. Sahibi sensin onun. Başka yüzük istemeyeceğini biliyordum."

"Evet. Başka hiçbir yüzük istemem. Çok teşekkür ederim," dedi, zorlukla konuşarak. Dudaklarından kaçan hıçkırığa engel olamadı.

Yaman şefkatle saçlarını öptü. Sırtını destek olurcasına sıvazladı. Ardından kendine engel olamadığı kararlı bir sesle dikte verir gibi karşılık verdi.

"Ama birlikte nikâh yüzüklerimizi alacağız, onu da isteyeceksin," dedi. "Ben senin yüzüğünü takmak istiyorum. Sen de benim yüzüğümü takacaksın."

Alaz aynı anda gözlerinden yaşlar akarken kıkırdadı başını sallayarak.

"Tamam. Senin yüzüğünü de isteyeceğim, senin yüzüğünü de takacağım," diye karşılık verdi yumuşak teskin edici bir sesle.

Yaman memnun kalmış bir gülümsemeyle dudaklarını yeniden saçlarına bastırdı. Ardından dudakları şakağına kaydı. Yumuşak öpüşler şakağından yanağına, oradan çenesine ve daha sonra dudaklarına doğru yol aldı. Alaz nemli kirpilerini birbirine dolayıp gözlerini kapadı ve Yaman'ın yumuşak dudaklarına teslim etti kendisini. Yaman yumuşak kısa öpücükleri dudaklarına dokundurup çekiyordu. Elleri kızın omuzlarına kaydı. Küçük omuz başlarını okşadı. İki elini de aşağı indirip Alaz'ı belinden kavradı ve hafifçe yatağın üstüne bıraktı. Kızın kol altlarından sarılı havluyu yavaşça çekerek bedeninden uzaklaştırdı ve ağrı hareketlerle gözlerini ondan ayırmadan yatağın yanına yere bıraktı. Ardından kendi belinde sarılı olan havluyu kalçasını hafifçe kaldırarak çekti ve onu da diğerinin yanına gönderdi. Karşılıklı çırılçıplak oturuyorlardı şimdi. Alaz istekle ve heyecanla gözlerini açmış Yaman'a bakıyordu.

"Senin şu istekli ve heyecanlı bakışların aklımı başımdan alıyor," diye mırıldandı Yaman.

Alaz yüzüne yayılan pembeliği umursamadan heyecanla parlayan gözlerini Yaman'dan ayırmadı. Yaman'dan neden

utanacaktı ki? Her şeyi oydu. Ondan bedenini gizlemek ya da ondan çekinmek istemiyordu. Aksine her şeyini ona sunmak, ona vermek istiyordu. Yaman elini yavaşça kaldırıp boynunu okşadı. Parmaklarının ucuyla boynundaki kolyeye dokundu. Belli belirsiz dokunarak kolyenin zincirini takip etti, iki göğsünün arasında yukarıda kalmış zümrüt taşına dokundu.

"Güzel... Güzel ama senin kadar değil," dedi, taşa küçümseyici bir bakış atarak.

Parmaklarının tersiyle kızın boynundan başlayarak köprücük kemiklerinden aşağı doğru kaydı ve bir göğsünün üzerine okşarcasına dokundu. Elinin tersini göğüslerinin üzerinde dolaştırdı. Dokunuşlarıyla dirilen göğüs uçlarına memnun ancak yanan gözlerle baktı. Elinin tersini göğüs uçlarına sürttü. Gözlerini yumup elini çevirdi ve avucuyla dik yuvarlakları kavradı. Dakikalar boyu avucunun içini göğüslerinde, köprücük kemiklerinde, boynunda ve omuzlarında gezdirdi. İnce kollara okşarcasına sürttü avuç içlerini. Avuçlarını kaydırarak göğüslerine yöneldi tekrar ve iki eliyle iki göğsü yeniden kavradı.

"Bu gece doya doya sana dokunacağım. Saatlerce yalnızca seni öpmek, okşamak istiyorum."

Mırıldanırken dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı. Alaz baygın gözlerle ona baktı yalnızca. Yaman söz verdiği gibi onu dakikalarca okşadı, öptü, yaladı. Elleri, dudakları, dili hiç usanmadan bedeninde dolaştı. Sanki ezberlemek ister gibi bedenindeki her kıvrımı dudaklarıyla yeniden şekillendirdi. Alaz dağılmış durumdaydı. Yalnızca öpüşleriyle bile Yaman onu serseme çevirmişti. Her yerini okşuyor, öpüyor, yalıyordu. Bedeninde gezinen dokunuşlar onu bu dünyadan koparmıştı çoktan.

Dudaklarının arasından çıkan haz dolu inlemelere engel olmadı. Kendisini tamamen Yaman'a bırakırken bedeni de gevşemiş, yalnızca Yaman'a teslim olmuştu.

Yaman kendi koca bedenini incecik bedeninin üzerine bırakarak onu tamamen kapladı. Dirseklerinden güç alarak ağırlığını üzerinden hafifçe kaldırdı. Onun yanında öyle iri duruyordu ki incitmekten korkmuştu. Alaz, Yaman'ın kendisini hafifçe yukarı çekmesinden şikâyetçi bir tonla gözleri kapalı mırıldandı.

"Üzerimdeki ağırlığını seviyorum."

"Biliyorum bebeğim," diye mırıldandı, dudaklarını boynuna bastırarak. "Ama incinmeni istemiyorum."

"Sen beni incitmezsin."

Yaman hafifçe gülümsedi. Onun kendisine karşı olan bu güveni seviyordu.

"İncitmem," diye onayladı mırıldanarak.

Kulağının altına yumuşak bir öpücük kondurdu, dişlerini kulak memesine hafifçe geçirdiğinde Alaz arzu dolu bir nefes çekti ciğerlerine.

"Hazır mısın bebeğim?" diye fısıldadı kulağının içine. Yakıcı nefesi sanki kulağının içinden beynine dolmuş tüm hücrelerini küle çevirmişti.

"Ben sana hep hazırım," dedi arzudan kısılmış bir sesle.

Yaman hırlarcasına bir ses çıkardı dudaklarının arasından. Yumuşak bir hamleyle Alaz'ın derinliklerine ulaştı. İkisinden çıkan sesler birbirlerini daha çok ateşliyor, kontrollerini kaybetmelerine yol açıyordu. Yaman kendisine hâkim olmaya çalışarak kızın içinde gidip gelmeye başladı. Elinden geldiğince onu incitmekten korkar gibi yumuşak davranıyordu; ancak bu tavrı Alaz'ın içinde öfke dalgalarını ansızın yükseltmişti. İstediğini alamıyor, Yaman'a kendisini her bastırdığında onun incitmekten korkan tavrıyla karşılaşıyordu. Daha fazla dayanamayacağını hissedince, "Kalk üstümden!" diye bağırdı. Yeniden kalçasını Yaman'a bastırmış istediği sertliği onun yumuşattığını hissetmişti. Hırsla bedenini Yaman'ın altından çıkarmaya çalışırken Yaman şaşkınca geri

çekildi ve kızın altında dönmesine izin verdi. Alaz ellerini Yaman'ın göğsüne bastırıp sertçe geri itti.

"Ben senin taş bebeğin değilim! Karın, kadının yaptın! Kadın gibi davran!"

Sinirle Yaman'ı iterek sırt üstü devrilmesine neden oldu. Sırtı üstü yatan ve şaşkınlıkla ona bakan Yaman'a öfke dolu gözlerle baktı. Bacaklarını iki yana açıp adamın üzerine oturdu. Yaman'ın gözlerinin içine arsızca ve öfkeyle bakarken elini indirdi ve Yaman'ın sertliğini avucunun içine alarak sıktı. Yaman dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. Alaz dizlerinin üzerinde hafifçe doğrularak avucunda tuttuğu çelik sertliği, kadınlığının girişine dayadı. Sabırsızca parmaklarıyla içeri doğru itti ve kendisini aşağı bırakarak kadife yüzeyli sertliği derinliklerinin içine kaydırdı. İki avucunu Yaman'ın göğsüne bastırdı. Kalçalarını hareket ettirirken gözlerini dik dik Yaman'ın yarı hayranlık yarı şaşkınlık dolu gözlerine dikti.

"Kadın gibi davran bana! Karşında taş bebek yok!"

"Seni var ya!" dedi Yaman, arzuyla dolmuş tehditkâr bakışlarını ona dikerek. Sertçe kalçasını kaldırıp kızın içine hamle yaptı. Alaz zevkle gözlerini yumdu. Meydan okuyan gözlerini açıp adama baktı. Dişlerinin arasından başkaldıran bir tonla tekrarladı sorarcasına.

"Beni var ya?"

Yaman yeniden sertçe kalçasını kaldırırken ellerini uzatıp boynundaki kolyeyi düzeltti. Hayranlıkla bakıyordu beyaz teni üzerinde parlayan yeşil taşa. Ancak o sırada, o mu yoksa Alaz'ın yanan yeşil gözleri mi, diye sorsalar hiç tereddütsüz kesinlikle kızın alev alev yanan yemyeşil gözlerinin, o zümrütten daha hayranlık verici olduğunu söylerdi. Kızın iki göğsünü avuçlarının içine alarak sertçe sıktı. Başparmağı ve işaret parmağının arasında sertleşmiş göğüs uçlarını sıkıştırdı sertçe. Dişlerini alt dudağına geçirirken kızın canını yakarcasına sert uçları parmaklarının arasında sıkıştırdı.

"Yarına kıçının üzerine oturtmam seni," dedi tıslayarak.

"Düğün gecemizin unutulmaz olacağını söylemiştin. İspat et!" dedi Alaz, meydan okuyan bakışlarını çekinmeden ona dikmiş halde.

Yaman gülümsedi. Ancak bu gülümseme gözlerinin içinde çakan hain kıvılcımlarla paralel zamanda oldu. Kızın göğüslerindeki ellerini okşarcasına aşağı kaydırdı, iki eli belinin iki yanını kavradı. Onu hafifçe yukarı kaldırdı ve kalçasını kaldırırken aynı anda sertçe aşağı çekti. Alaz başını arkaya atıp hafif bir çığlık attığında aynı hareketi hızla tekrarladı.

"O zaman unutulmaz kılalım," dedi arzu dolu tehditkâr bir sesle.

Ve Yaman o geceyi gerçekten unutulmaz kıldı. Alaz hayatı boyunca o geceki gibi arzu dolu bir zevk denizinde yüzemeyeceğini hissetmişti. Sabaha karşı tükenmiş halde Yaman'ın kollarının arasında uykuya yenik düşmek üzereyken bu gecenin bir daha yaşanmayacağından korktu. Gözlerini kapamadan önce yorgun bir sesle söz almak istercesine sormuştu Yaman'a.

"Her gecenin düğün gecemiz gibi olmasını sağlayacaksın. Söz mü?"

Yaman kıkırdayarak kollarının arasındaki kızın saçlarına dudaklarını gömdü.

"Söz! Her gecemiz düğün gecemiz gibi olacak."

"Muhteşemdi. Keşke hiç yorulmasak," dedi kapanan gözlerinin ardından şikâyetçi bir tonla.

Yaman onun doyumsuzluğuna, sınır tanımamasına bayılıyordu. Hayatı boyunca böyle bir doyuma ulaşabileceğini ummamıştı. Alaz her şeyiyle onu büyülüyordu ama yataktaki hali bile ömrünün sonuna kadar ona tapınmasına neden olabilirdi. Bu gece sevgiyle kuşatılmıştı. Aşkla kutsanmıştı. Arzu ve zevkle dolmuştu. Alaz tıpkı kendisinin ona yaptığı gibi bedenindeki her santimi dudaklarıyla keşfetmiş, sevmişti. Meraklıydı, girişkendi ve çabuk öğreniyordu. Kendisini

hiç sakınmıyor, her şeyiyle Yaman'a veriyordu. Yaman'ın yanında başkalaşıyordu. Sanki bu dünyaya ait olmayan bir varlık gibi Yaman'ı da başka âlemlere sürüklüyordu.

Yaman bu geceyi asla unutmayacaktı. Biten gecenin ardından sabahın ilk ışıklarında yüzünde mutlu bir gülümseme, bu gecenin yalnızca başlangıç olduğunu ve hayatının sonuna kadar bu gecenin hep tekrarlanacağını bilmenin huzuruyla gözlerini kapadı. Sevdiği, biricik aşkı kollarındaydı. Ondan daha mutlu bir adam olamazdı yeryüzünde.

***

Öğlene doğru uyanmışlardı. Yaman, Alaz'dan önce gözlerini açmış dakikalarca her zaman yaptığı gibi şükür duasıyla kollarındaki kızı izlemişti. Alaz gözlerini yavaş yavaş kırpıştırarak açtığında kendisine hayranlıkla bakan bir çift kapkara gözle karşılaştı. Birkaç saniye ikisi de sessizce birbirine baktı. Ardından ikisinin de yüzünde sevgi dolu bir gülümse belirdi.

"Günaydın karım," dedi Yaman, yumuşak bir sesle.

"Günaydın kocam," diye karşılık verdi Alaz aynı yumuşaklıkla.

Yaman dudaklarını gözlerini yumarak alnına bastırdı. Hafifçe geri çekildi.

"Duşumuzu alıp karnımızı doyuralım mı bebeğim?"

Alaz başını salladı hafifçe. Yaman dudaklarını büzerek aynı şekilde başını salladı. Birkaç saniye daha birbirlerine baktılar. Sonra Yaman aniden hareketlenerek yataktan çıktı. Çırılçıplak eğilerek kızı kucaklayıp havaya kaldırdı.

"Hadi o zaman seni yıkayalım prenses."

Alaz mutlulukla kollarını Yaman'ın boynuna sarıp dudaklarını adamın boynuna bastırdı. Kısa yol boyu burnunu Yaman'ın boynuna gömerek kokusunu içine çekti.

Yaman her zaman yaptığı gibi ikisini de yıkadıktan sonra üzerlerini giydiler ve el ele odalarından çıkarak aşağı indiler. Mutfağa girdiklerinde Halime gülümseyerek onlara baktı.

"Günaydın çocuklar!"

"Günaydın Halime Abla," dedi ikisi aynı anda. Birbirlerine bakarak gülümsediler. Halime mutlu yüzlere gülümseyerek baktı.

"Ekrem Abi kahvaltısını yaptı Ragıp Abi'yle. Kürşat'la Halit hâlâ ayılamamışlar. Hadi, siz geçin ben kahvaltınızı getireyim."

"Ben yardım ederim Halime Abla," dedi Alaz Yaman'ın avucundan elini çekmeye çalışarak ileri bir adım atmıştı. Yaman avucundaki eli bırakmadan geri çekti onu. Alaz sorarcasına bakınca Yaman bakışlarını Halime'ye çevirdi.

"Halime Abla. Sen bugün hiç zahmet etme. Alaz'la birlikte kahvaltımızı hazırlayıp yapalım biz."

Halime bir an bakakaldı ancak bu uzun sürmedi. Gözleri anlamış gibi parlayarak başını sallarken gülümsedi.

"Tabii. Bugün sizin evliliğinizin ilk günü, birlikte kahvaltı hazırlamak istiyorsunuz," deyip çabucak devam etti. "Tamam. Benim de zaten başka işlerim vardı. Hadi bakalım. Mutfak sizin," diyerek önündeki önlüğü çabucak çözdü ve yerine astı. Gülümseyerek onlara bakarken hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Alaz sevinçle Yaman'a döndü. "Birlikte kahvaltı hazırlayacağız."

"Evet. Hadi bakalım iş başına. Ben çok açım."

Birlikte kahvaltı hazırlayıp karınlarını doyurdular ve salonda oturan Ekrem'in yanına geçtiler. Ekrem Ragıp'la birlikte laflıyordu. Onları görünce ikisi de sevgiyle gülümsediler. Birkaç sıradan cümle kuruldu aralarında. Halime tekrar mutfağa geçmiş, hepsine kahve yapıp getirmişti.

Bir süre hep birlikte sohbet ettikten sonra Alaz başını Yaman'a çevirdi.

"Ben bugün mezarlığa gitmek istiyorum. Birlikte gideriz değil mi?" dedi merakla ve biraz da tetikte sorarak.

Yaman duyduğu soruyla gerildi ve zaman kazanmak istercesine elindeki kahveden son yudumu alarak ağır hareketlerle önündeki sehpanın üzerine bıraktı. Ekrem ve Ragıp da merakla Yaman'ı izliyorlardı. Yaman'ın senelerdir mezarlığa gitmediğini en iyi onlar biliyordu. Ekrem çoktan pes etmiş, zamana bırakmıştı bunu.

Ancak Alaz, Ekrem gibi zamana bırakmaya niyetli değildi. Bugün onların evliliklerinin ilk günüydü ve bugün kesinlikle ziyaret edip bunu onlara söylemeleri gerekiyordu. O mezarlıkta yatanlar bu ziyareti hak ediyordu. Alaz sorarcasına sessizce Yaman'a bakarken o, yavaş yavaş gözlerini kaldırdı ve sakin bir sesle gülümseyerek karşılık verdi.

"Benim bugün birkaç işim var bebeğim. Sen git."

Alaz gözlerini kıstı. Aynı anda dudakları büzülmüştü sinirle. Yaman gelecek fırtınayı hissediyordu ancak karşılamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Bugün evliliğimizin ilk günü Yaman!" dedi Alaz, bastırırcasına sert bir sesle. "Bugün onları ziyaret etmemiz gerekiyor! Birlikte! Ben zaten gidiyorum sürekli. Seni bir kez bile görmedim onları ziyaret ederken. Özellikle bugün birlikte gitmemiz gerekiyor."

"Dediğim gibi sen git. Ben başka zaman giderim." Yaman'ın sesi düşük ancak kararlıydı.

"Ne zaman? Başka zaman ne zaman? Sürekli aynı bahaneleri sıralıyorsun. Ne işiymiş bugün? Bugün işin mişin yok senin! Bugün mezarlığa ziyarete gideceğiz," dedi Alaz, ültimatom verircesine dik bir sesle.

Yaman sakin olmaya çalışarak başını iki yana salladı. "Bugün olmaz Alaz. Sen git. Ben başka zaman giderim.

"Yalan söylüyorsun!" dedi Alaz, sinirli yüksek bir sesle. Ayağa kalkmış Yaman'ın tepesine dikilmişti. "Bana yalan söyleme! Hiçbir zaman gitmeyeceksin! Neden gitmiyorsun?

Bizi görmek istiyorlar, biliyorum ben! Neden mahrum ediyorsun kendini onlardan?"

Yaman kirpiklerini kaldırarak başında dikilen Alaz'a baktı. Yüzünde hiçbir ifade okunmuyordu. Bomboş bir yüz ifadesiyle, bomboş bakışlarla Alaz'a baktı. Alaz'ın gördüğü bu boşlukla içi ürperdi. Yaman'ın sanki ruhu yokmuş gibi boş bakıyordu ona. Tek bir duygu kırıntısı bile yoktu yüzünde, bakışlarında.

"Alaz!" dedi Yaman, uyaran bir tonla. "Seninle tartışmayacağım. Gitmek istiyorsan git! Ama beni buna zorlama!"

Alaz o anda eğer bu konuyu üstelerse bir şeylerin kopacağını hissetti. Bugün onların evliliklerinin ilk günüydü ve böyle bir kopuşu şu an yaşamak istemiyordu. Bugün sabırlı olacaktı. Bugün aralarında tek bir tatsızlık bile olsun istemiyordu. Birkaç dakika suskun şekilde Yaman'a baktı. Diğeri de gergin ve tetikte ancak kararlı bir tavırla ona bakıyordu.

Ekrem ve Ragıp nefeslerini tutmuş halde ikisini izliyordu. Tek kelime etmemişler, aralarında geçen bu konuşmaya karışmamışlardı. Ekrem, Alaz'ın kararlı olacağını biliyordu ancak şimdilik araya girmek istememişti. Yaman'ın annesini ziyaret etmemesi kalbini çok burkuyordu ama ne yaptıysa bunun olmasını sağlayamamıştı. Şimdiyse bu konudaki savaşı Alaz'a bırakmıştı. Yaman, Alaz'ı kıramazdı. Eninde sonunda bu inadından vazgeçecekti.

Alaz uzayan sessizliğin arından karar vermiş gibi başını salladı.

"Dediğin gibi olsun bakalım. Ama bugünlük! Bugün evliliğimizin ilk günü ve bunu tartışarak mahvetmek istemiyorum. Ama pes ettiğimi sanma. Bu kavgayı yapacağız Yaman biz. Sadece bugün yapmayacağız. Hazırla sen kendini. Seni annenden, Tahir Amca'ndan ve Nermin'den ne uzak tutuyor öğreneceğim? Bu kavga yapılacak. Ama bugün değil."

Ardından adımlarını ileri attı. Başını Ekrem'e çevirdi. Zoraki bir gülümseme oturttu yüzüne.

"Ben mezarlığa gidiyorum Ekrem Amca."

Ekrem başını sallayarak onaylayınca Alaz ters bakışlarını Yaman'a çevirdi.

"Sen de şu çok önemli işini halledersin artık. Ben birkaç saat sonra gelirim."

Yaman fark ettirmemeye çalıştığı derin bir nefesi rahatlayarak ciğerlerine çekti. Alaz sırtını dönüp ondan uzaklaşırken kırık gözlerle baktı arkasından. Bu olacaktı. Biliyordu... Görüyordu... Bu kavga olacaktı. Hem de çok kötü bir şekilde olacaktı. Hepsini dağıtacak, hepsini kırıp parçalayacak şekilde olacaktı o kavga. Sadece olabildiğince geç olmasını diledi. Alaz'a doyamamıştı ki daha. O Alaz'sız yaşayamazdı ki. O zaman, o lanet mezarlıkta onun da yerini hazırlasalar iyi olurdu. Çünkü o mezarlığa bir gün gitmek zorunda kalırsa, bu ancak öldüğünde, cesedini gömmeleri için olacaktı.

Böyle söz vermişti kendisine. Sözünü tutmaya çalışıyordu sadece.

Ve beklenen kavga evlendiklerinden bir ay sonra gerçekleşti...

6. BÖLÜM

Evlenmelerinin ardından geçen bir aylık süreçte her şey umulmadık derecede normal, sakin ve huzurlu geçmişti. Yaman'ın Alaz'ın üzerine düşmesi kat be kat artmıştı. Sanki zamanla yarışıyor gibi... Sanki onu kaybedeceğinden emin, yaşadığı her anın hakkını vermeye çalışır gibi...

Söz verdiği gibi seviştikleri her anı düğün geceleri gibi yaşatıyordu. Hatta yine söz verdiği gibi birkaç kez kahvaltıyı da yatağa götürmüştü. Aralarında sözleşmiş gibi bir ateşkes vardı ve ikisi de bazı konulardaki suskunluklarını devam ettiriyorlardı. Ancak ikisi de biliyordu ki bu erteledikleri, konuşmaya sakındıkları yapay bir suskunluktu.

Yaman her zamanki rutinine dönmüş işleri eskisi gibi yürütürken Alaz, yine Bozdumanların şirketinde Oğuz'la beraber çalışıyordu. Güvenlikle ilgili tek bir açık vermemişlerdi. Yaman, Alaz'ı gözünden sakınıyordu ve an be an nerede olduğunu, ne yaptığını takip ediyordu. Oğuz'la olduğunu bildiğinde içi rahat ediyordu. Biliyordu... Oğuz da en az kendisi kadar iyi koruyacaktı onu. Buna rağmen sık sık kontrol etmekten çekinmiyordu. Sayısız kereler Alaz'ı arıyor, neler yaptıklarını konuşuyorlardı. Bununla da yetinmiyor, Oğuz'u, Fırat'ı hatta bazen Esat'ı dahi arıyor ve Alaz'ın güvende olup olmadığını kontrol ediyordu.

Evlendiklerinin ertesi günü yaşadıkları tatsızlığı unuttur-mak için o akşam Alaz'ı dışarı yemeğe çıkarmıştı ve o günkü tatsızlığın üstünü gönüllü olarak kapamışlardı her ikisi de.

Bozdumanlarla sık sık bir araya geliyor, mutlu oldukları zamanlar geçiriyorlardı. Bu arada Zilal, Fırat ve Ayşe'nin düğün hazırlıklarına başlamış, herkesi teyakkuza geçirmişti. Ayşe'nin ve Fırat'ın ortak kararıyla düğünün İstanbul'da yapılmasına karar vermişlerdi. İkisinin de tanıdıkları, iş çevreleri bu şehirdeydi ve sade, şık ve zarif bir düğün istemişti Ayşe. Zilal bu isteği ikiletmeden kabul etmişti. Çocukları mutlu olduğu sürece mekânların ya da yerlerin önemi yoktu onun için. Hem nasılsa Oğuz'un düğünü Ağrı'da olacaktı ve o da kendi bildiği gibi yapacağı bir düğünle her şekilde hevesini alacaktı.

Kapanmamış tek konu Sayko sorunuydu ve o da an meselesiydi. Ağrılı adamlarını peşinden ayırmamıştı ve doğru zamanı bekliyordu. Gerçi Arap Kasım'ın, Çakal'ın mallarının büyük kısmına el koymasından sonra Sayko'nun gücü azalmıştı. Ağrılı'nın umduğu kadar büyük bir tehlike değildi artık ama şu anki Sayko belki de beklenenden daha tehlikeli olabilirdi. Pimi çekilmiş bomba gibiydi adam. Kaybedecek çok şeyi kalmamıştı ve bu durumdaki bir adamın normalden daha tehlikeli olabileceğini tahmin etmek Ağrılı için zor değildi. Bilirdi böyle adamların neler yapabileceğini, neleri göze alabileceklerini... İçinin rahat edebilmesi için o konunun da sona erdirilmesi gerekiyordu ve bunun için çıkacak ilk fırsatı da değerlendirecekti...

Ve bu fırsatın karşılarına çıkması için çok beklemeleri gerekmedi...

Yaman o akşam için Alaz'ı dışarı çıkarma, yemeğin ardından da kulübe gitme planları yapıyordu. Alaz'ın karısı olarak yanında görülmesi göğsünü gururla kabartıyordu. Evlilikleri camiada küçük çaplı bir bomba etkisi yaratmıştı. Hiçbir açıklama yapılmamıştı ama kulaktan kulağa haber

herkese yayılmıştı. Artık kulübün önü her zamankinden daha çok gazeteciyle doluyordu. Dışarıda görüldükleri anda tüm gözler onlara çevriliyordu.

Bu durumdan en çok Alaz şikâyetçiydi. Tüm gözlerin ona çevrilmesine alışık değildi ancak Yaman umursamazdı. Bu aşırı ilgi Alaz'ın eve kapanmasına neden oluyordu. Dışarı çıkmak istemiyor, gözlerden uzak yaşamak istiyordu. Yaman'sa onun saklanmasını istemiyordu. Bu ilginin geride durmasına neden olduğunu biliyor, hayatını istediği gibi özgürce geçirmesini istiyordu. Sık sık Alaz'ı rahatlatacak cümleleri kurmaktan geri kalmıyordu.

"Geçecek bu durum. Alışacaklar. Sonra ilgilenmeyecekler bile. Sadece meraklarını gidermek istiyorlar. Sen onlar için çok ilgi çekici bir hikâyenin parçasısın. Şimdi evli olmamız da meraklarını daha çok kabarttı. Kendini kısıtlama. Kimseye bir açıklama yapmak zorunda değilsin. Ama kaçma da! Bir süre sonra pes edecekler ve her şey sakinliğe kavuşacak."

Alaz bunları onaylasa da ne zaman akşam bir yere çıksalar burunlarının dibinde biten sürüden nefret ediyordu. Kimseye tek bir açıklama yapmak ya da bir şeyleri anlatmak aklının ucundan dahi geçmiyordu. Tek istediği sakin, huzurlu, gözlerden uzak bir hayat sürmekti.

Yaman, o gün telefon edip dışarı çıkmalarını teklif ettiğinde de yine bu düşünceyle tereddüt etmişti. Oysa evde sakin sakin zaman geçirebilirlerdi. Yaman'sa bu düşüncenin aksine Alaz'ın dışarı çıkmasını istiyordu. Kaçmak çözüm değildi ve ayrıca karısı olarak Alaz'la dışarıda görünmek ona gurur veriyordu. Kimden, neden kaçacaklardı ki? Hayatlarını gözlerden uzak geçiremezlerdi. Alaz'ın sırf başkalarının bakışlarından rahatsız olduğu için kendini eve kapatmasını da istemiyordu. Onun hayatını başkaları değil kendisi yönlendirmeliydi. Bu düşünceyle ısrar etmiş, akşam için hazırlanmışlardı.

Yemek için geldikleri mekân sakin ve güzel bir yerdi. Gün içinde mekân sahibiyle konuşmuş, gazetecilere haber verilmemesi için sıkı sıkı tembihlemişti. Mekân sahipleri birbirini tanırdı ve her zaman birbirlerine destek verirlerdi, onu iyi tanıyan işletmeci de isteğini ikiletmemişti.

Her şey güzel gidiyordu... Yemekler güzeldi, manzara güzeldi, birbirleriyle sıradan şeyler hakkında sohbet etmeleri güzeldi. Alaz gevşemiş, mutlu bir yüzle Yaman'a bakıyordu.

"Önceden arayıp her şeyi organize ettin değil mi?" dedi, bildiği şeyi teyit etmek istercesine.

Yaman gülümsedi, başını sallayarak onayladı.

"Senin dışarı çıktığımızda rahatsız olmanı istemiyorum. Ömrünü eve kapanarak geçiremezsin. Bakışlardan rahatsız olduğunu biliyorum ama bundan kaçacak değiliz. Bir süre sonra her şey normale dönecek."

Alaz yan gözle mekânın içine şöyle bir bakmış, kendilerine bakan kaçamak bakışlara burnunu bükerek tatsız bir yüzle Yaman'a dönmüştü.

"İnsanların kendilerine vakit ayırmak için dışarı çıkıp sonra da kendilerini bırakıp başkalarını izlemeleri çok saçma değil mi?"

"Öyle. Ama insanoğlu meraklı bir varlık. Ayrıca güzel manzaraya herkes bakar," dedi, göz kırparak.

"O zaman camdan dışarı baksınlar. Baksana şu manzaranın güzelliğine. Boğaz ışıl ışıl, şehir doyulmaz bir manzara. Niye kaçırıyorlar ki bu manzarayı başkalarını dikizleyeceğim diye?"

"Çünkü sen o manzaradan daha güzelsin," dedi, hayranlıkla Alaz'a bakarak.

Alaz gözlerini kıstı, dudaklarını büzdü.

"Bari dışarıda başkaları etrafımızdayken bakma şöyle. Utanıyorum diyorum, anlamıyor musun?"

Yaman umursamazca omuz salladı. "Bilsinler! Görsünler seni ne kadar çok sevdiğimi. Sen niye utanıyorsun ki?"

Alaz usanmış bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. Yaman'la tartışması anlamsızdı zaten. Kimse Yaman'ın umurunda değildi ki. Tek umursadığı Alaz ve ona olan sevgisiydi.

Yemeklerini yedikten sonra kalkmak için hazırlandılar. Kapının önünde bekleyen araca Alaz'ı yerleştirdi, ardından kendisi de kızın yanına arkaya oturdu. Her zamanki gibi başka bir araç da arkalarındaydı. Kürşat'a kulübe gideceklerini söylemiş, aceleyle arka kapıdan gireceklerini eklemişti.

Yarım saatlik yolculuğun ardından kulübün arka kapısının bulunduğu sokağa girdiler. Karanlık sokakta yavaşça ilerleyip kapıya yakın bir noktada araçlar durdu. Yaman kapıyı açıp dışarı çıktı ve Alaz'ı daha önce de yaptığı gibi kucağına almak için aracın içine doğru eğildi.

"Ben kendim yürürüm," dedi Alaz itiraz ederek.

"Olmaz bebeğim. Ayağındaki ayakkabılarla bu bozuk yolda yürümeni istemiyorum."

Alaz tekrar itiraz etmek için ağzını açacakken duydular sesi. Öfkeli, kinli bir sesti. Hatta hastalıklı bir öfke vardı seste.

"Yaman Alaz!"

Yaman yalnızca birkaç saniye hareketsizce durup gözlerini Alaz'a dikti. Derinliklerine yerleşen endişeyi gizlememişti. Dudaklarının arasından usulca konuştu.

"Sakın dışarı çıkma, bebeğim!"

Yarı bedenini soktuğu araçtan yavaşça hareket ederek dışarı çıktı ve doğruldu. Arkasına dönüp baktığında dışarı çıkmış olan Kürşat ve Halit'le birlikte arkalarındaki araçtan çıkan adamların da hedef alındığı silahlar gördü. Etraflarında elleri silahlı sekiz, on adam vardı. Ortalarındaysa Sayko duruyordu pis pis sırıtarak. Yaman buz gibi bakışlarını Sayko'ya çevirdi. Hiçbir cevap vermeden adama bakmaya devam ederken diğeri onun kadar sabırlı değildi.

"Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine mi diyeceğimi sandın?"

Yaman dik dik karşısındaki berbat yüze bakarken kaşlarını çattı. İçinde garip denecek bir sakinlik vardı, tek bir endişesi yoktu. Alaz güvende olduğu sürece hiçbir şey onu korkutamazdı. Elini arkasına götürüp aracın açık kapısını kapadı ve kurşungeçirmez araçta Alaz'ın güvende olduğunu bilmenin rahatlığıyla dudaklarında korkutucu bir gülümseme belirdi.

"Eceli gelen köpek camii duvarına işermiş, desen daha doğru olurdu," dedi, sakin bir sesle.

"Eceli gelen köpek sensin! Benim duvarıma işedin! Her şeye sahip olabileceğini sanıyorsun değil mi? Yaman Alaz! Her şeye sahip olmalı! Bunu istiyorsun değil mi? Bana ait olanları da o yüzden aldın!"

Sayko ağzından tükürükler saçarak öfkeyle bağırıyor, elinde tuttuğu silah sürekli boşlukta sallanıyordu.

"Abi?" dedi Kürşat, alçak bir sesle. Yaman'dan talimat bekliyordu.

Yaman başını Kürşat'a çevirmeden elini kaldırıp sakin olmasını işaret etti. Şu an ani bir hareket istemiyordu. Onlara doğrultulan silahlar daha bellerine uzanmadan ateşlenebilirdi ve bunu istemiyordu. Tek bir adamını bile kaybetmek istemiyordu. Sayko'ya dikili bakışlarını ondan hiç ayırmamıştı. Adamın yine uyuşturucunun etkisinde kafası uçmuş olduğunun farkındaydı. Hırsı, kıskançlığı, beceriksizliği ve şimdi de arkasını sürekli toplayan Çakal'ın yokluğuyla başıboş serseri bir mayına döndüğü belliydi. Ani hareket onun istediği sonuca ulaştırırdı hepsini. Oysa Yaman, Sayko'nun istediği sonucu istemiyordu. Sadece Sayko'nun yok olmasını istiyordu. Uygun zamanı kollamak zorundaydı.

"Sana ait hiçbir şey benim ilgimi çekmiyor. O çektiğin zehirler senin beynini sulandırmış. Sana ait hiçbir şey yok bende."

Sayko başını arkaya savurarak çirkin bir kahkaha attı. Sesi, ıssız karanlık sokakta yankılandı. Açık olan araç farları ne-

deniyle sokaktaki bedenler duvarlarda dev gölgeler oluşturmuştu.

"Var!" dedi Sayko, kendinden emin bir sesle başını hırsla sallayarak. Silahı tutan eli bir yay çizdi havada. Silahın ucuyla Yaman'ın arkasındaki araca işaret etti.

"O arabadaki orospu bana ait!"

Daha cümlesi bitmeden Yaman delirmiş gibi ileri bir adım attı. Aynı anda diğer adamlar da hareketlendiler.

"Senin ağzını sikerim!" diyen Yaman haykırmış ancak Sayko'nun havaya ateş etmesi ve "Herkes dursun yerinde!" diye bağırmasıyla herkes olduğu yerde kalmıştı. Yaman öldürecek gibi Sayko'ya bakarken işaret parmağını kaldırıp tehdit edercesine bağırmaya devam etti.

"Seni gebertirim orospu çocuğu! Seni gebertirim!"

Sayko namluyu yeniden Yaman'a çevirdiğinde, Kürşat ve Halit ileri yavaşça bir adım attılar. Biraz evvelki birkaç saniyelik karışıklıkta onlar da hızla silahlarını çekmişlerdi. Şimdi herkes birbirine namlu doğrultmuştu. Yalnızca Yaman'ın eli boştu. Delirmiş gibiydi. Ellerinin boş olması hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü gözleriyle Sayko'yu vurup öldürebilirdi. Diğeri dumanlanmış kafayla sırıtmaya devam etti. Konuşmaya başladığında, Yaman'ın ve adamlarının hayretle kaşları yukarı kalkmıştı. Sayko hastalıklı bir sesle, kendinden oldukça emin bir ifadeyle açıklama yapıyordu.

"Babam anasını alamadığına göre kızı benimdir! Babamı geberttiniz bir şey demedim! O zaman o orospunun kızını bana vereceksin! Ne derler bilirsin? Kan parası! Ben kan parası yerine onu istiyorum! Hem sen de bu kadar istediğine göre muamelesi iyidir! Öyle değil mi?"

Yaman bağırarak hızla ileri atıldığında ayaklarının dibine bir kurşun daha sıkıldı.

"Sikerim senin ecdadını!" diye haykırmıştı Yaman. Adımları dibine atılan kurşunla aniden durdu ancak gözlerinin içine kan toplanmıştı. Onu çok daha delirten ses ise arkasın-

dan geldi. Aracın kapısı açılmış, Alaz dışarı çıkmıştı. Öfkeli bir endişeyle başını arkaya çevirip bağırdı.

"Gir içeri!"

Alaz ona aldırmadan ileri bir adım attı. Umulmayacak derecede sakindi. İki adım daha atarak Yaman'ın yanına geldiğinde Yaman hızla onu iterek arkasına çekti.

"Sana içeri gir dedim, Alaz!" dedi sert bir sesle, gözlerini Sayko'dan ayırmadan. Deli gibiydi şu an. Bedeni öfkeyle titriyordu. Alaz'ı ondan alabileceğini bu manyak nasıl düşünebilirdi? Bu geri zekâlıca fikri nasıl edinmişti? Ruh hastası piç kurusu onun direnmeden Alaz'ı ona verebileceğini gerçekten düşünebiliyor muydu?

Alaz yarım adım Yaman'ın arkasından çıkarken elini sakinleştirmek ister gibi genç adamın sırtına dayayıp hafifçe okşadı.

"Sen neredeysen ben oradayım. Bu pislik seni öldürebileceğini sanıyorsa yanında beni de vurması gerektiğini anlaması lazım."

"Alaz lütfen, sana yalvarıyorum, arabaya geri dön ve kapıları kilitle!" dedi dişlerinin arasından. Dakikalardır sakin olan benliği korkuyla titriyordu şimdi. Alaz'ın zarar görebileceği düşüncesi onu durduran, kaslarını kilitleyen tek şeydi.

"Heh! Bak, o da gönüllü sanırım," diyen Sayko'nun sesi duyuldu. Bakışları yiyecek gibi Alaz'a kilitlenmişti. Gözleri gördüklerinden memnun, büyük kısmı Yaman'ın arkasında kalmış kızın açıktaki bedenini süzüyordu aç bakışlarla.

Alaz küçümseyerek ve tiksintiyle baktı Sayko'ya. Eli Yaman'ın sırtında duruyordu ve ağır ağır sırtında hareket ediyordu. Elini yavaşça aşağıya kaydırıp Yaman'ın ceketinin altındaki silaha dokundu. Yaman hissettiği baskıyla titremek istese de belli etmedi. Bakışları yine Sayko'ya çevrilmişti. Alaz'ın belindeki silahı kavradığını hissetti. Silah arkasında Alaz'ın eline geçmişti. Alaz sakin ve küçümseyici bir sesle karşılık verdi.

"Gönüllüyüm, evet! Ama senin hayalini kurduğun dallanalık için değil! Alnının ortasına sıkmaya gönüllüyüm!"

Sayko yeniden kahkaha attı. "Sert kadın! Severim!" dedi, ğrenç alaycı bir imayla.

Yaman yeniden ileri atılacakken Alaz tekrar elini sırtına lokundurup yalnızca Yaman'ın duyabileceği bir sesle ağzıın içinde mırıldandı.

"Bozdumanlar yolda. Yalnızca birkaç dakika!"

Yaman sakinleşerek dik dik Sayko'ya baktı. Gevşeyen yüzünde beliren gülümseme vahşi bir hayvanın yüzünde görülebilecek bir gerilme yarattı. Alçak sakin bir sesle konuştu.

"Senin o çok sevdiğin işe yaramaz aletini kesip ağzına sokacağım!"

"O aletin gireceği yer belli," dedi Sayko, gözlerini Alaz'dan çekmeyerek. Elindeki silahı yeniden kudurmuş halde öte atılacak olan Yaman'a doğrulttu. Namlunun ucunu sallayarak Alaz'a baktı.

"Sen, güzelim! Yavaşça yanıma geliyorsun yoksa bu aletten çıkacak kurşun yanındaki işe yaramazın beynini dağıtacak!"

Alaz bunun düşüncesiyle gerilse de yerinden kıpırdamadı. Karşısındaki adamın hiçbir kelimeden anlamayacağını bilse de konuşarak oyalamaya çalıştı adamı.

"Sana bunu düşündürten ne?"

Sayko bir an aklı karışmış gibi kıza baktı. Elindeki silahı tekrar havada yay çizerek salladı.

"Ya hemen gelirsin buraya ya da tek bir sözümle hepsini delik deşik ederler," dedi, çenesiyle silahları korumaları nişan almış adamlarını göstererek.

"O zaman aynı akıbeti benim için de düşünebilirsin çünkü sen değil, senin gibi işe yaramaz on bin adam gelse yine de beni onun yanından alamazsın!"

Sayko önce şaşkınlık, ardından öfkeyle baktı kıza. Sinirle haykırarak konuşmaya başladığında boştaki eliyle sarsakça

saçlarını karıştırdı. Yüzü garip bir şekilde çarpılmış bedeni durduramadığı kasılmalarla seğiriyordu. Sokağın içinde kısa mesafelerde volta atar gibi gidip gelmeye başladı. Bir yandan elindeki silahı sallıyor, bir yandan hızlı hızlı sinirli bir tonla konuşuyordu.

"Onunla öleceksin öyle mi?" dedi, delirmiş gibi bağırarak. "Onun uğruna ölecek misin? Onun veremediği her şeyi veririm sana! Zaten benim olman gerekiyor senin! Babam anamı alamadı. Çünkü o zayıftı! Beceriksizdi! Ama ben güçlüyüm! Onun başaramadığını ben başaracağım! Buradan seni alıp gideceğim. Sen de tıpış tıpış geleceksin! O yanındaki var ya," deyip aniden durdu ve nefret dolu bakışlarını Yaman'a çevirdi. "O bir hiç! Hiç! Anlıyor musun? Bir bok değil o! Her şeyin iyisini bildiğini sanıyor. Caka satarak etrafta dolaşıyor! Bir bok bile değil!"

Sayko nefretini kusmaya devam ederken histeri krizine girmiş bir deli gibi bağırarak konuşuyordu. Yaman'a nefretle bakıyor, ağzından tükürükler saçarak saçma sapan konuşmaya devam ediyordu. "Kusursuz Yaman Alaz! Güçlü Yaman Alaz, öyle mi?" dedi, öfkeden kararmış gözlerle. Birden gülmeye başladı havlarcasına. Aniden sustu. Deli deli bakarken yüzünde yine iğrenç bir sırıtış oluştu. "Kum torbamdı o benim!" dedi, birden zevk duyduğu bir sesle.

Yaman ve Alaz aynı anda irkildiler. Yaman gözlerini kısıp Sayko'ya düşünceli bakışlarla bakarken Alaz midesinin ağzına geldiğini hissetti. Sayko hissettiği zevkle parlayan bir yüzle devam etti. "Kaç kemik kırdım onun vücudunda? Kaç kesik benim eserim?!" dedi, sadistçe çıkan haz dolu bir sesle.

Yaman yumruklarını sıktı. O işkence günlerinde kimin ne yaptığını hatırlamıyordu bile. Çoğu zaman bilinçsizdi. Yüzler değişiyordu, ama hiçbirini aklında tutmak istememişti. Bakmamıştı da hiçbirine. Sadece bedenine inen yumruklar ve vücuduna atılan kesiklerin hissettirdiği acılar vardı.

"Bu herifi de ben doğrayacağım!" diye mırıldandı Alaz, sıkılı dişlerinin arasından nefret dolu bir sesle.

Yaman'a o acıları çektiren kimsenin yaşamasını istemiyordu. Yaman kaskatı şekilde yanında dururken aynı şiddetli nefretle karşılık verdi.

"Senin ona yaklaşmanı bile istemiyorum... Ama adam nasıl doğranır öğreteceğim ona!"

"Ne oldu Yaman Alaz? Bilmiyordun, değil mi? En zevkli oyuncağım sendin! Ne güzel oynamıştık seninle. Ama hatırlamıyorsun tabii. O kadar dayaktan sonra ben bile hatırlamazdım!" diyen Sayko, başını arkaya savurarak tekrar kahkaha attı.

"Tam alnının ortasına sıkabilirim!" dedi Alaz, alçak sesle tıslayarak.

"Kimsenin ölmesini istemiyorum, bebeğim. Çocuklardan birine bile zarar gelmeyecek," dedi Yaman. Dişleri sıkılı halde gözlerini bir an bile Sayko'dan ayırmamıştı.

Tek bir yanlış hareket herkesin tetiklere dokunmasına neden olacaktı. Ve Sayko gibi bir pislik yüzünden tek bir adamının bile tırnağı incinsin istemezdi. Emin olduğu anda saldıracaktı.

"Eli kolu bağlı adamı sokaktan çevirdiğin çocuk da döver. Sen adam olsaydın, tek başına çıkardın karşıma. Korkak olduğunu biliyoruz zaten bunu herkese duyurmana gerek yoktu. Bilmediklerini anlat sen. Mesela ne kadar şerefsiz olduğunu, mesela ne büyük bir zavallı olduğunu," dedi Yaman, kışkırtıcı sakin bir sesle.

Sayko aniden durup silahı tekrar büyük bir hırsla Yaman'a doğrulttu.

"Sen kendini adam mı sanıyorsun? Caka satarak her şeyi ben bilirim havasında dolaşmayı, adamlık mı sanıyorsun? Bir karıyı bir kere sikip kenara atmayı adamlık mı sanıyorsun?"

Yaman duyduklarıyla dişlerini sıkıp gözlerini yumdu. Alaz'ın yanında bu konuşmaların döndüğüne inanamıyordu.

Sayko'dan beklenecek sözler bunlar olurdu ancak. Ne ummuştu ki?

Alaz duyduklarına tepki vermedi. Karşısındaki ruh hastasının Yaman'ı aşağılamak için saçmaladığını biliyordu. Gerçi aklının bir köşesinde kadınlarla ilgili ettiği sözlerin kısmen doğru olduğunu tahmin ediyordu ama bunu Yaman'a karşı kullanmayacaktı. Geçmişte neyin nasıl olduğunu az çok tahmin ediyordu. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Bunun için Yaman'ı hırpalayacak değildi. Bu yüzden ağzından çıkan kelimeler onun dışında herkesi şaşırtmıştı. Alaz aşağılayan bakışlarını Sayko'ya dikip dik dik Yaman'ın yerine karşılık verdi.

"En azından sikip atmış, senin gibi beceremeyince kadınları dövüp öldürerek ortadan kaybetmemiş ruh hastası pislik!"

Yaman hızla Alaz'a çevirdi bakışlarını. Hissettiği şokla gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Alaz'dan duymayı bekleyeceği son kelimeler bile değildi bu sözler. Alaz boş boş ona bakıp omuzlarını silkti.

"Ne? Yalan mı? En azından kadın dövmemişsin. Onlar da kuyruk sallamasaydı!"

Yaman şaşkın şaşkın Alaz'a bakarken Sayko'nun sesi tekrar ona dönmesine neden oldu.

"Onlar zevk alıyordu bundan! Sen de alacaksın! İnleteceğim seni zevkten!" diye yine delice sırıtarak Alaz'a parlayan gözlerle baktı.

Yaman duyduklarıyla çıldırmış gibi ileri bir adım attığı anda Sayko silahını Yaman'a doğrulttu. Alaz aynı anda hamle yapıp Yaman'ın önüne geçecekken Yaman öfkeyle kızı geri iterek bağırdı.

"Alaz! Geride dur!" Hızla Sayko'ya atıldığında silah patladı ve aynı anda sokağın içine bağırtılar doldu.

"Atın silahları!"

"Yaman!" diye haykıran Alaz, ileri fırladı.

Bir anda kaos dolu bir ortam oluştu. Sokağın iki ucundan onlarca adam girmişti. Hepsi silahlarını Sayko'nun adamlarına doğrultmuş hızla hareket ederken yüksek sesle bağırıyorlardı.

"Atın ulan silahlarınızı!"

Etrafları çevrilen adamlar neye uğradıklarını şaşırmış halde telaşla bakındılar ancak gördükleri kalabalıkla hiçbiri elindeki tetiğe dokunacak cesareti gösterememişti.

Yaman, Sayko'nun elindeki silaha yapışmış, kolunu hızla bükerek düşürmüştü. Uyuşturucudan sürekli eli titreyen adamın çektiği tetik boşlukta kaybolan bir mermiye neden olmuştu yalnızca. Sayko'nun etrafını çeviren Bozdumanların adamları da eklenince Yaman'ın adamları ileri fırlamışlardı. Adamların tepesine binmiş, birkaç dakika içinde hepsini etkisiz hale getirmişlerdi.

Yaman gerinerek sert bir kafayı Sayko'nun alnına çaktı. Geri geri giden adam zaten ayaklarının üstünde zor duruyordu, yere düşmesi kaçınılmaz oldu. Yaman hırsını alamamış halde Sayko'nun karnına bir tekme attı. Yere kapaklanan adamın üstüne eğilip öldürücü sertlikte birkaç yumruğu suratına indirdi.

Alaz ileri çıkacakken Oğuz kollarını Alaz'a çevreledi.

"Kuzu dur! Bırak hırsını alsın sonra içinde patlar," dedi, sakin bir sesle.

Yaman delirmiş gibi Sayko'nun yüzünü yumrukluyordu. Kürşat ve Halit aynı şekilde dakikalardır yüzlerine silah tutan adamların üstüne atlamışlardı. Esat, Kürşat'ın başında dikilmeye başladığında sıkılmış gibi bir sesle konuştu.

"Lan, az da bana bırak. Bugünkü antrenmanı kaçırdım, bari burada çalışayım."

Kürşat indirdiği yumrukları duraksatmadan nefes nefese karşılık verdi.

"Git seç, beğen al, oğlum! Ben bunu gözüme fena kestirdiydim zaten!"

"Hee! Seçme yapabiliyoruz yani?" dedi Esat, kaşlarını kaldırarak. Boynunu iki yana kütürdetti. "E iyi ya o zaman. Ben de şuradaki yarmayı alayım madem."

Esat dizlerinin üzerinde sıraya dizilmiş adamların arasında iri yarı olanın karşısına dikilip çenesiyle işaret etti. "Kalk lan! Hadi, al gardını!" dedi, sanki "Hadi oynayalım" der gibi. Adam şaşkınca bakışlarını yanındaki adamlara çevirdi. Hiçbirinden tepki alamayınca ayağa kalktı ve aynı anda Esat kafasını adama gömdü.

"İyi misin, kuzu?" dedi Fırat, Oğuz'un kollarının arasındaki kıza bakarak.

"İyiyim abi. Ben iyiyim de Yaman'ı alın şu pisliğin üstünden. Sokağın ortasında öldürecek."

"Yok yok burada öldürmez," dedi Fırat, ellerini cebine sokup sakin bir yüzle Sayko'yu döven Yaman'ı izleyerek.

"Abi, öldürebilir bence. Hatta kendime hâkim olamasam yemin ediyorum ben bile burada o pisliği öldürmek istiyorum."

"Abuk sabuk konuştu değil mi? Sinirin bozuldu tabii," dedi Fırat, anlayışlı bir sesle.

"İtiraf etti pislik! Kaçırdıklarında Yaman'ı dövenlerden biri de o. Çoğu kesiği bu ruh hastası pislik yapmış. Sadist orospu çocuğu!" dedi, yüzünü buruşturup tükürürcesine.

"E o zaman Yaman'ın elinden zor alırız bunu. Sabaha helvası kavrulur. Kavuran olursa tabii," dedi Oğuz, acımasızca alay ederek.

"Gebersin şerefsiz!" dedi Alaz, nefret dolu bir sesle.

"Yaman!" diye bağırdı Oğuz. "Yeter lan, gerisine depoda devam edersin."

Oğuz'un sesiyle Yaman'ın yumruğu havada asılı kaldı, başını çevirip sesin geldiği yöne baktı, Oğuz'un kollarındaki Alaz'ı görünce öfkeyle bağırdı.

"Dokunma ona!"

Oğuz, kollarını Alaz'dan çekip bir adım uzaklaşırken yüzünü buruşturarak sinirle söylendi.

"Manyak lan bu. Gelmişiz, canını kurtarmışız. Hâlâ neyin derdinde Arıza?"

Yaman hızla Sayko'nun üzerinden kalkıp Alaz'a doğru koşturan adımlarla ilerledi. Kızı kollarının arasına çekerken Oğuz'a dik dik bakıp ters bir sesle konuştu. "Karıma dokunma! Seni de benzetmeyeyim!"

Başını çabucak Alaz'a indirip aniden yumuşayan sesiyle, "İyi misin, bebeğim?" diye sordu.

"Ben iyiyim de... Sen bu pisliği burada gebertmeden gidelim bence."

Dudaklarını Alaz'ın başına bastırdı. Kollarının baskısını arttırarak sıkıca sardı.

"Kürşat seni eve bıraksın, ben birkaç saat sonra geleceğim."

Alaz gözlerini devirip kendisini saran kollardan bir adım geri çıkmaya çalıştı.

"Ben niye eve gidiyorum?"

"Bebeğim... Lütfen! Şu pisliği halledip döneceğim hemen. Bu hesabı kesmem lazım."

Yaman anlayış bekleyen bakışlarını Alaz'a diktiğinde kız bir süre sessizce adamın yalvaran bakışlarına baktı. Nihayet karar vermiş gibi başını sallayıp sıkkın bir sesle şikâyet eder gibi konuştu.

"Tamam. Sıkıldım ben zaten bu dallamanın muhabbetinden. Abuk sabuk konuşuyor. Yanmış bunun devreler. O zehirler tek hücre bırakmamış beyninde. Dünya bir pislikten temizlensin bari. Sevaba girersin."

Yaman kuşkuyla ona baktı. Alaz arkasını dönüp arabaya ilerlerken birden geri dönüp işaret parmağını salladı.

"Çok geç kalma! İşini bir an evvel hallet, çabucak gel eve!"

"Gelirken yoğurt da alsın mı kuzu?" dedi Esat, bağırarak. Ardından kahkaha atmıştı. Adamı tepeledikten sonra sıkkın

bir tavırla etrafına bakınıyordu. "La bunlar kof çıktı. Biz bunca adamla neye geldik ki? Yaman da halledermiş tek başına," diye söylendi küçümseyerek.

"Yoğurt değil de gelirken dondurma al!" dedi Alaz, Yaman'a bakarak. Diğeri hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Canım dondurma çekti," dedi, neredeyse yalanarak. Elini salladı. "Kürşat! Hadi gidelim eve. Çatlayacağım sıkıntıdan. Bari gidip evde film seyredeyim. Bu nasıl bir manyaklıktır ya?" dedi yüzünü buruşturarak. Kapıyı açmış içeri girecekken arabaya yanaşan Kürşat'a bakarak söyleniyordu. "Azer Bülbül gibi gelmiş titrek! Eli ayağı durmuyor düzgün! Neyine güvenip geldi acaba, anlamadım ki?"

Kürşat "Sikim akıllı işte!" diye sıkıntıyla söylenince, Yaman'ın kükreyen sesi duyuldu.

"Kürşat! Doğru konuş karımın yanında!"

Kürşat mahcup bir yüzle Yaman'a bakarken, "Ne var be?" dedi Alaz çemkirerek. "Çocuk yalan mı söylüyor? Sikim akıllı işte!" Eliyle yerdeki Sayko'yu gösteriyordu. Kapıyı kapamadan önce, "Gidelim Kürşat! Benim heyheyler iyice geldiler bana!" dedi, sinirli bakışlarını Yaman'a çevirerek. Tam kapıyı kapatıyordu ki uyaran bakışlarını Yaman'a dikti.

"Geç kalma!"

Kapı küt diye kapandı. Yaman kaşlarını yukarı kaldırdı. Karşılık bile verememişti.

"Sen bayağı hanım köylü oldun lan," dedi Oğuz, duyduğu keyfi saklamadan.

Araçlar uzaklaşırken Yaman ses bile çıkaramadan arabaların gidişini seyretmişti. Sokağın köşesinden kaybolan araçların ardından birkaç saniye daha boş boş baktı. Yavaşça geri döndü, Fırat'a baktı.

"Siz nasıl bu kadar çabuk geldiniz?" dedi, düşünceli bir sesle.

"Babam zaten herifi izletiyordu ya," diye cevap verdi Fırat, sakin bir sesle. "Biz haberi almıştık çoktan. Kuzu aradığında yolu yarılamıştık zaten."

Yaman anladığını belirterek başını salladı. Demek ki Alaz arabanın içindeyken aramıştı onları. Bakışları yerdeki Sayko'ya çevrildi.

"Sizin depoya mı?"

Oğuz ona cevap verirken başını salladı.

"Babam bu gece halledin, bu iş de bitsin, sıkıntı istemiyorum artık dedi." Omuzlarını silkip sırıttı. "Biliyorsun, ağanın emri! Üstüne söz söylenmez!"

Yaman yeniden başını salladı.

"Eyvallah!"

Bu gece geçmişe dair tüm hesaplar kapanacaktı. Sayko'nun yarına çıkmayacağını hepsi biliyordu. Yaman kendisine yapılanı çoktan geçmiş, tüm hırsını yerdeki pisliğin Alaz'a attığı bakışlara, ona söylediği kelimelere odaklamıştı. Alaz'ı alabileceği düşüncesi o nevrotik beyne nasıl girmişse aynen o şekilde çıkaracaktı. Alaz'ı hatırlamayacaktı bile bu gecenin ortasında. Geceni sonundaysa kim olduğunu dahi unutacaktı. Verdiği sözü tutacaktı. Adamın aletini kesinlikle eline verecekti.

***

Alaz o geceyi film izleyerek geçirdi. Yaman'ı tembihlemesine rağmen geç geleceğini biliyordu, o nedenle yolda gelirken arabayı durdurmuş, Kürşat'a dondurma aldırmıştı. Canı deli gibi dondurma çekiyordu. Eve geldiklerinde duş alıp pijamalarını giyindikten sonra salona inerek koca salonun bir köşesinde duran büyük ekranın karşısındaki kanepeye yayılmıştı. Kucağına aldığı dondurma kutusu kısa sürede yarıya inmişti. Ekrem, Ragıp'ın yanından eve döndüğünde Alaz'ı

salonda kucağında koca dondurma kutusuyla film izlerken bulmuştu. Halime çoktan yatmıştı.

Kürşat, Ragıp'ın yanına uğrayıp olanları anlatmış, Yaman'ın yanına gitmek için tekrar evden ayrılmıştı. Ekrem, Ragıp'la durumu değerlendirdikten sonra eve geçmişti. Artık endişelenecek bir şey kalmamıştı. Sayko'nun da bu gece son gecesiydi. Bunu biliyordu. İflah olmayacak bir ruh hastasıydı o da. Kürşat'ın anlattıklarından öğrendikleri çok canını sıkmıştı. Zamanında oğlunu koruyamadığı ne zaman aklına gelse içi kavrulurdu, bugünkü öğrendikleriyle bu yangın daha da büyümüştü. Yaman ne yapsa haklıydı. O pislik hiçbir zaman teke tek Yaman'ın karşısına çıkmaya cesaret edemezdi. Sadistliğini arkasına babasını alarak doyurmuştu hayatı boyunca. Belki de sadist bir manyak olmasının sebebi babasıydı ama bunu da mazeret olarak göremiyordu Ekrem.

Dünyada babası berbat ve manyak olan çok çocuk vardı, hepsi babalarına çekse manyak sayısında ciddi artış olurdu. Bazen kötülük özellikle seçilirdi. İnsanın fıtratında kötülük varsa geçmişte çektiği sıkıntılar bunlara yalnızca bahane olurdu. Zor olan kötülüğün içinde iyi olmaktı. Yaman da çok zor zamanlar geçirmişti, delice davrandığı da olmuştu ama masum kimseye zarar vermemişti.

Yaman'ın zararı hep kendisine olmuştu. Kızgınlığını, öfkesini hep kendisinden çıkarmıştı. Ekrem tekrar tekrar Yaman'ın varlığına şükretti. Biliyordu, takıntılı, saplantılı biriydi Yaman. Aklına koyduğunu mutlaka yapardı. Dünya karşısına çıksa yine dinlemez, mutlaka bildiğini okurdu. Ama bunların çoğu Alaz'la ilgiliydi. Alaz onun hayatında hep ilk sırada, hep en önemli varlık olmuştu. O söz konusuyken Yaman'ı birilerinin durdurabileceğini sanmıyordu Ekrem.

Salona girdiğinde Alaz, onu görünce yayıldığı yerde toparlandı gülümseyerek. Ekrem eliyle rahatsız olmamasını işaret etti. "Rahat ol kızım. Bozma keyfini. Sadece nasıl olduğuna bakayım istedim."

"İyiyim Ekrem Amca," dedi, gülümseyerek. Elindeki dondurma kovasını önündeki sehpaya bıraktı, bağdaş kurarak oturdu kanepede.

"Canın sıkılmış. Kürşat anlattı."

Alaz yüzünü buruşturup umursamazca elini salladı.

"Benim çok sıkılmadı. Yaman delirdi sadece. Haklı olarak" diye kirpiklerinin altından bakıp Ekrem'in yüz ifadesini kontrol etti. Ekrem'in üzüntüyle başını aşağı eğdiğini görünce yumuşak bir sesle devam etti.

"Bitti gitti hepsi Ekrem Amca. Sen de üzülme artık. Bundan sonra kimse bize dokunamayacak."

"İnşallah, güzelim." Başını kaldırıp rahatlamış gözlerle baktı kıza. "Artık Bozdumanlar da yanınızda. Yalnız değilsiniz. Yaman'ın da, senin de kardeşleriniz var. Daha güçlüsünüz. Kimse dokunamayacak size. İçim artık daha rahat."

Ekrem'in neden üzgün olduğunu biliyordu, suçlu hissetmesini istemedi Alaz. Geçmişte yapabileceği hiçbir şey yoktu. Herkes elinden geleni yapmıştı ve çaresiz kaldıkları anlarda neler hissettiklerini en iyi o biliyordu. Kimi zaman bazı şeyleri değiştirmeye kimsenin gücü yetmiyordu. Alaz, Ekrem'in üzerine çöken kasveti dağıtmak için kıkırdayarak konuştu.

"Yaman yine Oğuz Abi'me çıkıştı bana sarıldı diye. Oğuz Abi'm bir gün fena dalacak ona."

Ekrem bakışlarını yukarı kaldırarak başını iki yana sallarken gülümsedi.

"Hiç değişmeyecek değil mi?" dedi, bakışlarını Alaz'a indirerek.

Alaz başını iki yana salladı. "Değişmesin. Ben onu olduğu gibi seviyorum," dedi, duraksamadan.

Ekrem birkaç saniye ona bakıp sanki uzun zamandan beri almak istediği cevabı duymak istercesine birdenbire sordu.

"Gerçekten seviyorsun değil mi? "Açıklama gereği duymuş gibi hızla ekledi. "Yaman'ın nasıl baskıcı olduğunu bili-

yorum. Onun sevgisi yüzünden kendini borçlu hissetmiyorsun, gerçekten seviyorsun değil mi?"

Alaz naif bir gülümsemeyle Ekrem'e baktı. Güvence verircesine başını salladı.

"Gerçekten seviyorum Ekrem Amca. Yaman bambaşka biri. Zor bir adam olduğunu biliyorum. Çoğu zaman beni delirtecek gibi davrandığını da kabul ediyorum. Ama gerçekten seviyorum. O sevilmeyecek biri değil ki? Ben, onun sahip olduğu yüreğin var olabileceğini bile hayal edemezken şimdi o yüreğin bana ait olduğunu bilmek öyle güzel bir duygu ki. Sadece bazen," diyerek kısacık bir an duraksadı. Düşünceli bir şekilde gözleri aşağı indi. Ardından inanması zor bir şeymiş gibi gözlerini açarak devam etti. "Dürüst olmak gerekirse çoğu zaman inanamıyorum beni bu kadar sevdiğine... Ya da böyle rüya görüyormuş gibi hissediyorum... Bazen sevgisi biterse diye korkuyorum. Birine duyduğun sevgin biter mi, Ekrem Amca?" dedi, yarı korku yarı tedirginlikle.

"Bitmez, güzel kızım... Candan seven yüreğin sevgisi bitmez. Babanla annenin birbirlerini sevmesi gibi... Benim Füsun'u sevmem gibi... Bitmez, kızım... Yaman'ın sana sevgisi hiç bitmez. Seni sevmekten hiç vazgeçmedi o. Sen yokken bile seni sevmeye devam etti. Sana sahipken asla bitmez." Kendine hâkim olamayarak kıkırdadı. "Hem ne kadar takıntılı olduğunu biliyorsun. Sevgisi bitmez de... Daha çok artar, seni bunaltırsa diye ben korkuyorum."

İkisi de aynı anda kıkırdadılar.

"Bunaltmaz. Ben başa çıkarım onunla. Yeter ki o beni sevmeye devam etsin," dedi, şakacı bir sesle konuşsa da son kelimelerde hissettiği endişeyi saklayamamıştı. Ekrem anlayışla baktı ona. Çenesini sallayarak emin bir sesle konuştu.

"Endişelenme sen hiç. Ben, oğlumu tanıyorum. Her gün büyütür o sevgiyi ama asla tüketmez."

İkisi de bir süre birbirlerine bakmış, ardından düşünceli bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Ekrem yıllar önce Füsun'un

hissettiği endişeleri düşünüyordu. Alaz'ı, Yaman'ı sevmeye zorlamanın haksızlık olduğunu söylerdi Füsun. Gelecekte, ya Alaz Yaman'ı sevmezse diye kuruntu yapardı. Haklıydı tabii o zamanlar Füsun. Birine zorla birini sevdirmeye çalışmak doğru değildi. Özgür bırakmak lazımdı insan yüreğini. Ama Nermin doğru bilmişti. Kızının Yaman'a âşık olacağını söylüyordu ve haklı çıkmıştı. Birlikte büyümemişlerdi. Birbirlerini tanımamışlardı ama günün sonunda yine karşılaştıklarında birbirlerini sevmişlerdi. Yaman öyle bağlamıştı ki yüreklerini, hiçbir kuvvet ayıramamıştı onları.

Alaz'sa aynı anda içine dolan korkuları bastırmaya çalışıyordu. Bir gün Yaman'ın sevgisi biterse, hissedeceği acıyı tarif etmesi mümkün değildi. Yaman'ın yüreğinin bir başkasına ait olması düşüncesi bile kalbinin yerinden sökülmesine neden oluyordu. Yaman'ı ne kadar çok severse Yaman onu daha çok sever diye düşünüyordu. Her gün sevgisi yüreğinde bir önceki günden daha çok büyüyordu. Birini böyle sevmek, böyle âşık olmak insanın delirmesine neden olabilirdi. Onun aklını yerinde tutansa, yine Yaman'dı. Yaman'sız tek bir an bile geçirmemek için var gücüyle tutunuyordu her şeye.

Ekrem neden sonra iyi geceler dileyerek yerinden kalkmış, alnına şefkatli bir öpücük bıraktıktan sonra salondan ayrılıp odasına çekilmişti. Alaz onun ardından bir süre kapıya bakmış, sonra bakışları yeniden dondurmaya çevrilmişti. Kaşlarını çatarak yeniden kutuya uzandı. Hafifçe erimiş olan dondurmaya parlayan gözlerle bakıp tekrar kaşığı daldırmıştı. Bu dondurma isteğine de anlam verememişti. Oysa sevmezdi bile. Bütün bir yaz en fazla bir ya da iki kez yerdi, şimdiyse tüm kutuyu bitirme düşüncesi kafasının içinde cirit atıyordu.

***

Sabaha karşı Yaman eve döndüğünde Alaz, yarı kapanan gözleriyle salonda oturuyordu hâlâ. Yaman'sız yatağa girmek istemediği için beklemeye devam etmişti. Yaman salona girdiğinde sehpanın üzerinde bitmiş dondurma kutusu, kanepede yarı uykulu bir Alaz vardı. Şaşkınlıkla boşalan kutuya baktı, ardından gözleri kendisine sessizce bakan kıza çevrildi.

"Sen dondurma sevmezsin ki. Koca kutuyu nasıl bitirdin?"

"Siparişimi getirdin mi?" diye sordu, onun sorusunu duymazdan gelerek.

"Buzluğa koydum. Bu saatte yemeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Alaz düşünceli bakışlarını tavana kaldırdı. Yaman yanına oturup kollarının arasına onu çekerken Alaz hâlâ düşünüyordu. Yaman onu kucağına oturtup burnunu saçlarına gömdü.

"Hasta olacaksın. Bu kadar çok yemek dokunacak sonra."

"Canım çekti. Artık bir daha seneye yerim herhalde." Bu cümleyi kurarken bile sesinde kuşku vardı. Belki de yenisinden de biraz tatsa fena olmazdı. Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Düşünce hem çok çekici hem de mide bulandırıcı gelmişti. İki duygu arasında sıkışıp kalmak, içinin alt üst olmasına neden oldu.

"Gidip uyuyalım mı artık bebeğim?" diye sordu Yaman, alçak bir sesle. Gözleri kapalı, yüzü Alaz'ın saçlarına gömülü haldeydi.

"Uyuyalım. Çok yorgun hissediyorum."

Bir süre ikisinden de ses çıkmadı. Birkaç dakika sonra Yaman sesli bir nefes alarak kucağındaki kızla beraber ayağa kalktı. Alaz kollarını Yaman'ın boynuna doladı. Dudaklarını boynuna bastırıp kokusunu içine çekti. Terli olmasına rağmen kokusu öyle güzel geliyordu ki burnuna.

"Ne yaptın?" diye usulca sordu.

Yaman merdivenlere yönelirken kısaca cevap verdi. "Yapmam gerekeni yaptım. Bitti!"

"Hmm," dedi, gözlerini kapatarak. "Sikim akıllıdan da kurtulduk yani."

Yaman'ın adımları duraksadı. Gözlerini aşağı indirip Alaz'ın yüzüne baktı.

"Bebeğim, acaba senin ağzına biber mi doldursak?" diye sordu, masumca.

Alaz yüzünü buruşturdu. "Düşüncesi bile midemi bulandırdı." Elini ağzının üzerine kapatırken gözleri iri iri açıldı. "Gerçekten midem bulandı!" dedi, telaşlı bir yüzle.

"Ağız dolusu biber benim de midemi bulandırır tabii," dedi, tekrar yürümeye devam ederken.

Alaz başını hızla iki yana sallarken elini ağzına bastırmış bacaklarını panikle sallamıştı.

"İndir beni! Midem bulanıyor. Tuvalete gitmem lazım."

"Tabii, biber korkusu insanı böyle yapar! Ama diline hâkim olmazsan gerçekten doldururum ağzına."

Alaz panikle elini Yaman'ın göğsüne koyup kendisini aşağı indirmesi için üsteledi.

"Şaka yapmıyorum! Midem bulanıyor!" diye bağırdı bu kez ve aniden öğürdü.

Kendisini zorlukla Yaman'ın kucağından indirmeye zorladı, alt kattaki tuvalete koşar adımlarla varmaya çalıştı. Açtığı kapıdan kendisini içeri atmasıyla klozetin önüne çökmesi bir oldu. Midesindekileri çıkarmaya başladığında, koridorun başında donakalan Yaman'ın şaşkınlığı duyduğu seslerle sona erdi, hızla yanına koşturdu.

Alaz kusmaya devam ederken yanına çökerek saçlarını topladı. Bir elini alnına koyarken söyleniyordu.

"O kadar dondurmayı yiyecek ne vardı? Dedim sana hasta olacaksın diye, değil mi? Bak şu kendine yaptığına? Elinden alan mı vardı? Daha sonra yeseydin ya birazını da."

Alaz birkaç dakika daha kustuktan sonra nihayet biten öğürtülerin ardından kendisini boş bir çuval gibi Yaman'ın kucağına bıraktı. Başını göğsüne yasladı. Yorgun çıkan bir sesle mırıldandı.

"Canım çekmişti... Hepsini bitirdiğimi sonra fark ettim."

Yaman alnına yapışan saçları geri çekti. Dudaklarını ateşini ölçmek ister gibi alnına bastırdı.

"Ateşin yok ama Zeynep Abla'yı çağırıyorum. Gelip baksın!"

"Saçmalama! Çıkardım işte hepsini. Yatıp uyursam iyi olurum," diye zor çıkan bir sesle itiraz etti bu fikre.

Yaman sifonu çekerek kızı kucağına aldı ve ayağa kalktı.

"Hadi bir duş yaptıralım sana, sonra rahatça uyursun."

Alaz duş sonrası Yaman'a sarılarak huzurla uyudu. Daha sonra tekrar kusmadığı için Yaman'ın içi rahatlamıştı ancak sık sık uyanarak ateşini kontrol etmişti. Ancak öğlene doğru içi rahatlayarak gözlerini kapamıştı o da.

***

Aradan dört gün geçti. Evleneli bir aydan fazla olmuştu ve her şey sıradan bir rutinde devam ediyordu. Sayko meselesi şaşırtıcı şekilde aralarında hiç konuşulmadan kapanmıştı. Alaz cevabını bildiği soruları sormayı gereksiz buluyordu. Zerre üzüntü de duymuyordu. Sayko'ya ne olduğu hiç merak etmemişti. Emin olduğu tek şey, artık karşılarına çıkmayacağı idi. Yaman'ın affı yoktu. Merhameti vardı ama bunu da yalnızca hak edenlere gösteriyordu. Hak etmeyen kimseye acıma ya da merhamet duygusu beslemiyordu. Alaz bunu çoktan öğrenmişti ve bununla ilgili sorunu da yoktu. O da tıpkı Yaman gibi düşünüyordu çünkü. Sevdiklerine ve ailesine zarar vermeye çalışan hiç kimseye acıma duygusu ya da merhamet göstermemişti, hayatının geri kalanında da gös-

termeyi düşünmüyordu. Yaman'ın ne yaptığını da merak etmemişti. Yapılması gereken yapılmıştı.

O sabah geç vakit her zamanki gibi kahvaltı sofrasına oturmuşlardı. Alaz birkaç gündür kendisini çok gergin hissediyordu. Adını koyamadığı bir huzursuzluk bünyesinde dolaşıyordu ve onun gerginliği Yaman'a da sirayet etmişti.

Yaman da son zamanlarda gergindi. İkisi de sanki birbirlerini kolluyor gibiydiler. Alaz, anlam veremediği gerginlikle arada Yaman'ı tersliyordu. Yaman, Alaz'ın ne zaman saldırıya geçeceğini kestiremeden diken üstünde dolaşıyordu. Alaz'ın onu son birkaç gündür terslemesinin mezarlığa gitmediği için olduğunu düşünüyordu. Alaz'ın söz ettiği büyük kavganın ne zaman çıkacağını beklemek sinirlerini tel tel etmişti ve son günlerdeki tersliklerini göz ardı ederek alttan almaya çalışmıştı. Geciktirmek sanki sorunu ortadan kaldıracakmış gibi kendini bir kandırmaca içine sokmuştu. Sanki bu konu unutulacakmış gibi... Sanki Alaz vazgeçecekmiş gibi... Sanki böyle bir şey hiç olmuyormuş gibi...

Alaz kahvaltıya oturduklarında Yaman'ın önüne koyduğu kahveye yüzünü buruşturarak burun büktü.

"Ben kahve içmeyeceğim," dedi, ters bir sesle.

Yaman şaşkınlıkla ona baktı. Alaz her sabah kahvaltıda kahve içerdi oysa.

Aksiliğine aldırmadan alttan alırcasına, "Ne içmek istersin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"İçmeyeceğim bir şey!" dedi Alaz, yine ters bir sesle kaşlarını çatarak.

Ekrem elinde okuduğu gazetenin üstünde ikisine bakıyordu kaçamak bakışlarla. Sesini çıkarmadan önündeki kahvesine uzandı.

Yaman, Alaz'a cevap vermeden üzerine reçel sürdüğü dilimi Alaz'ın tabağına koydu. Haşlanmış yumurtayı da tabağına koyup bıçakla ikiye ayırdı. Üzerine tuz dökerken Alaz iğrenmiş bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Bu yumurta bozulmuş. Çok kötü kokuyor!"

Yaman şaşkınca yumurtaya baktı. İstemsizce başını eğip yumurtayı koklarken Alaz başını geri çekip sanki tabağında garip bir yaratık varmış gibi iğrenecek Yama'ın hareketini izledi.

"Yoo, bozuk değil."

Alaz sandalyeyi hızla geri iterek ayağa kalktı. Yaman tedirginlikle ona baktı. Kızgın gözlerle Yaman'a bakarken sesini yükseltti.

"Bozuk diyorum! Berbat kokuyor! Yemiyorum ben bir şey!"

Mutfaktan çıkmak için arkasını dönüp birkaç adım attığında Yaman'ın sert sesiyle duraksadı.

"Alaz! Kahvaltını yapmadan hiçbir yere gidemezsin. Otur şu masaya, karnını doyur!"

Alaz hızla arkasını döndü. Öfkeyle Yaman'a bakarken dişlerinin arasından konuştu.

"Aç değilim!"

"Otur! Karnını doyur. Sonra nereye istiyorsan gidersin."

"Mezarlığa gidiyorum! Ve sen de benimle geleceksin!" diye aniden konuyu değiştiren sesi mutfakta patladı.

Ekrem yavaşça elindeki gazeteyi indirdi. Tetikte bekleyen bir avcı gibi ses çıkarmadan iki gence bakıyordu.

Yaman beklediği anın geldiğini düşünerek gerildi. Sessizce derin bir nefes alıp sakince cevap verdi.

"İşlerim var, kahvaltıdan sonra çıkacağım. Gelemem."

"Zaten ne zaman mezarlık desem işlerin var! Nedir bundan daha önemli işler?"

Alaz öyle sinirliydi ki sinirini çıkaracak bir şeyler bulmanın hevesiyle üsteleyerek Yaman'a doğru bir adım attı. Gerginliği hat safhaya ulaşmıştı ve belki de onu gerenin sonuca ulaşmamış bu konu olduğunu düşünerek bu kez geri adım atmadan saldırıya devam etti. Bu mesele çözülmeliydi. Kafasını sürekli meşgul eden, cevabını bulamadığı bu soru çıldır-

tacaktı onu. Yaman'ın neden mezarlığa gitmek istemediğini bilmek zorundaydı. Bütün gerginliği bu yüzdendi. Evet! Kesinlikle bu yüzdendi!

"Her defasında iş iş diyorsun. Hangi iş kısacık bir ziyaretten daha önemli olabilir?"

Yaman yavaşça ayağa kalktı. İştahı tamamen uçup gitmişti. Bir an evvel evden çıkıp gitmesi ve çıkacak bu tartışmayı savuşturması gerekiyordu.

"Çıkıyorum ben. Daha sonra konuşuruz."

Yaman keskin adımlarla Alaz'ın yanından geçip gidecekken kız öfkeyle koluna yapışıp yüksek sesle karşılık verdi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun! Daha sonra da konuşulmayacak bu! Şimdi konuşacağız!"

"Alaz!" dedi Yaman, kolundaki ele uyarırcasına bakarak. "Lütfen!" diyerek kolunu hafifçe çekti. Sert bir hareket yapmak istemiyor, onun kalbini kıracak her türlü davranıştan çekiniyordu. Ancak bedeni o kadar gerilmişti ki bir an evvel çıkıp gitmesi gerekiyordu. Haftalardır içinde biriken gerginlik, felaketi bekleme endişesi şu an onun da iplerini kopma noktasına getirmişti.

"Hayır efendim! Konuşacağız bunu!" diye üsteledi Alaz, kolunu daha sıkı tutarak.

Yaman boştaki elini kaldırıp "Lütfen!" diyerek Alaz'ın parmaklarını nazikçe çözmeye çalıştı. Kız inanamaz bakışlarla ona bakarken Yaman elinden geldiğince yumuşak ancak kuvvetli bir şekilde parmaklarını söktü kolundan. Mutfak kapısına doğru bir adım atarak uzaklaştı fakat Alaz öfkeli adımlarla onu takip etti.

"Bu kez kaçmak yok Yaman! Bu kez bahanelerin ardında saklanamazsın!"

Yaman evin çıkış kapısına varmak için salonun önünden geçerken Alaz arkasından koşturarak hızla avuçlarını Yaman'ın sırtına vurarak adamı salonun içine savurdu. Yaman

sarsak birkaç adımın ardından dengesini geri kazanarak salonun içinde dikildi.

"Bu kez konuşacağız dedim!" diye bağırdı Alaz, öfkeyle karşısına dikilip. "Her defasında kaçmandan bıktım artık! Neden gitmediğini bana söyleyeceksin! Beni neden orada yalnız bıraktığını bana söyleyeceksin!"

Ekrem mutfaktan öfkeyle çıkan iki gencin ardından endişeyle ayağa kalkıp onları takip etti. Halime üst katta odaları toparlıyordu ve aşağıda yalnızca üçü vardı. Ekrem salonun kapısına geldiğinde gördüğü manzara omuzlarının gerilmesine, içine bir korku düşmesine neden oldu.

Alaz bu kez çıldırmış gibiydi. Yaman'ınsa yüzü daha önce hiç görmediği kadar gergindi. Gözlerinin rengi iyice koyulaşmış, kapkaranlık buz gibi taşlara dönüşmüştü. Dişlerini sıkıyor, çenesi seğiriyordu. Yumruklarını iki yanında sıkmaktan eklemleri beyaza kesmişti. Yüzü tepkisiz taştan bir büst gibiydi. Alaz'sa sinirden kıpkırmızı olmuş bir yüzle Yaman'a bağırmaya devam ediyordu.

"Annen o senin! Benim babam! Hani senin çok sevdiğin Tahir Amca'n! En iyi arkadaşın Nermin! Hangi iş onlardan daha önemli olabilir? Aylardır tek başıma konuşuyorum onlarla. Aylardır bir sonrakinde Yaman'la geleceğim diye söz veriyorum onlara! Nasıl gelmezsin ya? Nasıl gelmezsin? Onlardan daha önemli ne olabilir ki bizim hayatımızda? Bu mu senin verdiğin değer? Böyle mi biliyorsun kıymetlerini?"

Yaman taş gibi bir suratla Alaz'a bakarken kulakları uğulduyordu. Alaz'ın her bir kelimesi kalbine saplanan bir bıçaktı. Çenesini sıkmaktan ağzının içindeki tüm dişlerin tuzla buz olacağını sandı. Tek kelime edip cevap veremiyordu. Kalbinin ortasında bir yangın başlamıştı ve yangın her saniye tüm vücuduna yayılarak büyüyordu. Damarlarında sanki kan yerine acı verici bir zehir dolaşıyordu. Bedeninin her hücresine iğne batırıyorlarmış gibi bir acı hissediyordu.

Orada yok olmak istedi. Sadece bu anı yaşamamak ve yok olup gitmek istedi. Alaz'a boş bakışlarla bakarken yüreği feryat figan ağlıyordu. Alaz onu bırakacaktı! Alaz onu terk edecekti! Alaz onun bir daha yüzüne bakmayacaktı! *"Ben öldüm!"* dedi içinden kısık bir ses. *"Öldüm ben! Bu yaşamak değil! Alaz'sız ben öldüm!"* diye haykırarak ağladı içindeki ses. Kendisini yerlere atıyor, üzerindekileri parçalıyor, tırnaklarıyla etlerini koparıyordu. İçindeki adam delirmiş gibi kendini duvardan duvara vururken Alaz'ın gördüğü Yaman, duvar gibi bir tepkisizlikle ona bakıyordu.

"Annen ya!" diye haykırdı, bastırarak. "Sen annene nasıl gitmezsin? En sevdiğin! Hayatının en güzel kadını! Nasıl gitmezsin?"

Alaz kendisine boş bakışlarla bakan Yaman'ın tepkisizliğine çıldırmış gibiydi. Tek bir tepki istiyordu. Sadece küçük de olsa bir tepki. İçinde kabaran yanardağı patlatacak, içindeki öfkeye son verecek bir tepki... Birkaç saniye iri iri açılmış gözlerle baktı Yaman'a. Kendisini sessiz bir heykelle ya da duvarla konuşuyor gibi hissetti. Omuzları çöktü. Gözleri dolu dolu oldu. Anlam veremiyordu... Bu olana anlam veremiyordu. Hayal kırıklığına uğramış dolu gözlerle Yaman'a baktı. Dudakları titreyerek yenilgiye uğramış bir sesle bu kez alçak bir sesle konuştu.

"Bu mu sevgin? Annesini bile bir kez ziyaret etmemiş bir adam, dünyada en çok sevdiğini söylediği ben, öldüğümde de hiç gelmeyecek bana."

Yaman'ın bakışları hızla Alaz'ın gözlerini buldu. Kızın hayal kırıklığına uğramış bakışları, ağzından çıkan ölüm kelimesi içindeki delirmiş adamı yüzeye çıkardı.

"Sus!" dedi, dudakları zorlukla.

"Neden?" dedi Alaz, alçak hüsran dolu bir sesle. "Neden susayım? Yalan mı? Ben öldüğümde de bana gelmeyeceksin!"

"Alaz, sus!" dedi, uyaran tehlikeli bir tonla. Yumrukları parmaklarını kıracak kadar sertleşmişti.

"Artık konuşmanın ne önemi var ki? Ben aldım cevabımı. Beni de yalnız bırakacaksın orada."

"Alaz!" diye haykırdı Yaman. Gözleri ölümcül bakıyor, yüzü hissettiği gerginlikle çarpılıyor gibiydi. "Sus diyorum!"

"Ben öldüm," dedi Alaz, aynı alçak sesle. "Ben bugün öldüm!"

"Hayır!" diye haykırdı, ona doğru tehdit dolu bir adım atarak. "Sen ölmeyeceksin! Beni bırakmayacaksın!"

"Sen beni bıraktın!"

"Ben seni bırakmadım! Bırakmam!"

"Ya ölsem mezarıma gelmeyeceksin be! Şimdi bırakmasan ne olur?" dedi, öfkeyle elini sallayarak.

"Gidemem!" dedi Yaman, yalvaran bir ses tonuyla. Gözlerine yaşlar hücum etmiş başını iki yana sallıyordu. "Zorlama beni! Gidemem!"

"Neden?"

"Gidemem!"

"Neden?" diye bağırdı Alaz.

"Gidemem! Yüzüm yok, gidemem zorlama beni!" diye bağırdı Yaman.

"Senin suçun değil ki? Ne demek yüzüm yok!" dedi Alaz, isyan dolu bir sesle.

"Benim suçum! Kurtaramadım! Benim suçum! Gidemem!"

Yaman'ın gözünden bir damla yanağından aşağı düşerken yalvarırcasına Alaz'a bakıyordu. Fısıltı gibi bir sesle "Gidemem! Lütfen!" dedi.

Alaz kabullenmezce başını iki yana salladı. Gözünden akan bir damlayı elinin tersiyle hızla sildi ve dik bir sesle karşılık verdi.

"Senin suçun değildi. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Gitmek ve anneni ziyaret etmek zorundasın!"

"Yapamam!" diye bağırdı Yaman, bu kez iki gözünden de birer damla düşerken.

"Yapacaksın! Gideceksin!"

"Hayır!"

"Evet!"

"Gidemem diyorum, anlamıyor musun?" diye bağırdı Yaman, öfkeyle kızın üzerine yürüyerek. Ekrem salonun girişinden tedirgin bir adım attı içeri. Yaman'ın çıldırmış ruh haliyle Alaz'a zarar vermesinden korktu. Öyle bir şey yaparsa ömrünün sonuna kadar affetmezdi Yaman kendisini. Engellemek ister gibi, müdahale etme dürtüsüyle Ekrem bir adım yanaştı iki gence.

Alaz tek bir korku belirtisi göstermeden dimdik durdu Yaman'ın karşısında. Öfke ruhunu zapt etmişti. Yaman'ın bu anlamsız inadı tüm kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Hırsla ileri atılıp iki eliyle Yaman'ın göğsüne vurduğunda, genç adamın arkasında duran sütuna çarpmasına neden oldu.

"Anlamıyorum!" diye haykırdı. "Anlamıyorum! Annesine gitmeyen adam bana hiç gelmez! Anlamıyorum ben! Ben ölünce de beni mi terk edeceksin?"

Sırtı sütuna dayanan Yaman ellerini kaldırıp çaresizce bağırdı. "Ben onu terk etmedim! Hiçbir zaman terk etmedim!"

"O zaman neden gitmiyorsun? Neden ona bu azabı çektiriyorsun?"

"Yüzüm yok!"

"Senin suçun değildi. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu!"

"Benim suçum! Korkaklık ettim!"

"Ne korkaklığı be? Ne korkaklığı? O yaşta tek başına kaç kişiyle savaşacaktın?"

"Ben onu her haliyle kabul ederdim! Korkaklık ettim!" diye bağırdı Yaman. Gözlerinden yaşlar akarken delirmiş gibi bakıyordu Alaz'a.

"Korkaklık etmedin!" diye karşılık verdi Alaz, inatla. "Korkaklık etsen on gün o canavarın elinde sağ kalamazdın!"

"Hissetmedim ki?" dedi Yaman, histerik bir kahkahayla gözlerinden yaşlar akarak. "Bana ne yaptıklarını hissetmedim bile! Umurumda bile değildi! Ben orada değildim ki! Ben cehennemdeydim! Yanıyordum zaten! Bana ne yaptıklarını hissetmedim ki!"

Ekrem kaşlarını çatarak Yaman'ı izliyordu. Yaman'ı ilk defa böyle görüyordu ve gördükleri onu ciddi anlamda korkutuyordu. Yaman'ın kelimelerini anlamaya çalışıyordu ama hiçbir şey anlamıyordu.

"Hissetmedin!" diyerek kabullendi Alaz, başını sallayarak. "Hissetmedin çünkü anneni kaybetmiştin! Anneni öldürmüşlerdi ve sen acı çekiyordun. Ben de aynısını yaşadım. Aynı acıyı yaşadım ve yıllarca hiçbir şey hissetmedim."

Yaman başını iki yana salladı kabul etmeyerek. "Hayır!"

Tükenmiş haldeydi. Alaz'a bakarken aynı acıyı hissediyordu. Annesini kaybettiğindeki acı yüreğine taş gibi oturmuştu. Alaz'ı da kaybedeceğini biliyordu, ne kadar çırpınırsa çırpınsın bundan kaçış olmadığını fark etti. Bu korkuyla ömrünün sonuna kadar yaşayamazdı. Kangren olan bir uzvun vücudu zehirlemesi gibi her geçen gün bu korku benliğini artan büyüklükte ele geçiriyordu. Bu korkuyla yaşayamazdı. Ölürdü... Ve bugün ölüm günüydü. Ölecekti... Alaz'sız ölecekti.

Alaz karalı bir sesle konuşmaya başladığında başını da yukarı aşağı sallıyordu.

"Benimle geleceksin Yaman! Senin elinden hiçbir şey gelmezdi. Annen bunu biliyor ve seni bekliyor. Benimle geleceksin!"

"Yüzüm yok!" diye bağırdı Yaman.

"Senin suçun yok!" diye haykırarak karşılık verdi Alaz.

"Annemi ben öldürdüm!" diye haykırdı Yaman.

Sesi salonda patladığında her şey dondu sanki. Yaman'ın omuzları sarsılırken yaslandığı sütunda ağır ağır aşağı kaydı. Sayıklarcasına hıçkırıklarının arasında tekrarladı. "Annemi ben öldürdüm!"

Ekrem için zaman durdu o an... Sadece durdu... Kaskatı olmuş halde salonun girişinde dikilirken duyduğu kelimeleri algılamaya çalıştı. Kaşlarını çatmak, duyduklarının doğruluğunu düşünmek istedi ancak yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Ekrem put gibi dikiliyordu salonun girişinde.

Alaz tıpkı Ekrem gibi donmuş halde Yaman'a bakarken içinden bir şey aktı. Öyle bir şeydi ki, akan o şey her neyse bedeninden dışarı çıkıp Yaman'a doğru kıvrıldığını görebiliyordu. Yalnızca Alaz'ın görebildiği o garip ışık huzmesi Yaman'a doğru kıvrıldı ve onu sarmaladı. Yaman omuzları sarsıla sarsıla ağlarken küçük bir çocuk gibi dizlerini karnına çekmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, alnını avuçlarına bastırmıştı.

"Annemi ben öldürdüm!" diye inliyordu.

Yaman her şeyi kaybettiğini hissediyordu. Alaz bir daha onunla olmayacak, babası hiçbir zaman onu affetmeyecekti. Kaybettiği her şey için ağlıyordu ama en çok annesi ve Alaz için ağlıyordu. Artık yapayalnızdı... Artık tek başınaydı... Artık kaybolmuştu... Artık ölmüştü...

Alaz ağır ağır yere çöktü. Tam Yaman'ın karşında, onun dibine bağdaş kurarak oturdu. Ellerini Yaman'ın ellerine uzatıp parmaklarıyla parmaklarını kavradı ve ellerini Yaman'ın yüzünden çekti. Yaman acınası bir yüzle ona bakarken gözleriyle af diliyordu. Böyle bir suç affedilecek bir şey değildi. Alaz son kez ona bakacak ve gidecekti. Biliyordu... Hatta onun ne kadar aşağılık birisi olduğunu da söyleyecekti.

Omuzları sarsılırken zorlukla bir nefes çekip gelecek saldırıyı karşılamaya hazırlandı, kendisini yıkılmış hissediyordu. Gücü kalmamıştı ki. Bakışları yere inerken kapkara uzun

kirpiklerinden damlayan yaşlar kucağına döküldü. Alaz'ın gözlerine bakacak yüzü yoktu.

Alaz, Yaman'ın kıvranan ruhunu öyle iyi görebiliyordu ki içinden akıp giden o tuhaf huzme onu iyice sarmalasın istedi. Titreyen elini uzatarak Yaman'ın çenesini tuttu ve yavaşça yüzünü yukarı kaldırdı. Yaman'ın yangınını öyle iyi görüyordu ki su olup üstüne akmak, o yangını söndürmek istedi. O ruhunu Yaman'la birleştirmişti. Onu şimdi de yalnız bırakmayacaktı. Madem suçlar itiraf ediliyordu, madem günahlar ortaya dökülüyordu, onu asla burada yalnız bırakmayacaktı. Yanmaksa; cehennemde de birlikte yanacaklardı.

Dolu dolu yaşlardan parlayan yeşil gözleriyle Yaman'ın feri sönmüş kapkara bakışlarına tutundu. Titreyen dudaklarının kenarında destekleyici minik fakat buruk bir gülümseme oluşturmaya çalıştı. Bir eli güç almak istercesine Yaman'ın parmaklarını kavramışken çenesindeki elini yavaşça indirip iki eliyle Yaman'ın parmaklarına sarıldı. Fısıltıyı andıran bir sesle konuştu.

"İşte şimdi eşitlendik," dedi, en ufak bir tereddüt hissetmeden.

Yıllardır yasını içinde taşıyan, yüreğine yuva yapmış olan binlerce siyah kanatlı kuş kalbinin üzerinden kanat çırparak havalandı. Kısa bir nefesi ciğerlerine çekip hayatının en gizli, en karanlık sırrını itiraf etti.

"Babamı ben öldürdüm."

7. BÖLÜM

13 Yıl Önce

"Halime, güzelim. Ben okula gidiyorum Yaman'ı almak için. Müdür aradı. Yine vukuat var anlaşılan!" dedi Füsun, sıkkın bir sesle.

Mutfak masasının önünde ayakta dikilirken bir yandan çantasının içine ihtiyacı olanları koyuyordu. Başı çantasına eğik devam etti sözlerine. "Ekrem ararsa söylersin. Gerçi telefonumu yanıma alıyorum ama müdürle konuşurken bakamayabilirim."

Sıkıntıyla başını kaldırıp Halime'ye baktı.

"Kavga mı etti yine acaba Füsun Abla?" dedi Halime, tedirgin bir tonla.

Yaman'ın bu kaçıncı kavgası olacaktı kim bilir. Saymayı unutmuştu hepsi. Bu okula başlayalı daha iki ay olmamıştı fakat Füsun'un çıkan sorunlar nedeniyle okula gidişi beşi geçmişti. Arada başka sorunlarla gittiği de oluyordu tabii. Yaman'ın sorunları hiç bitmiyordu. Öyle hırçın, öyle huysuzdu ki her gittiği okuldan, çıkardığı kavgalar yüzünden kovulmuştu. Eğitim hayatı başlamadan bitecek görünüyordu. Tabii Füsun da en az Yaman kadar inatçı olmasaydı! Ne yapıp edip mutlaka başka bir okula yazdırıyordu Yaman'ı. Hiç bitmeyecek çilesi gibiydi bu. Yaman'ı iyi tanımasa belki çoktan pes ederdi ama oğlunu çok iyi tanıyordu. İçindeki öfkeyi, hayal kırıklığını ve hüsranı atamadığı için böyle hırçındı. Sanki

dünyadan öç alır gibiydi her tavrı. Dünya'ya ya da çevresine ne kadar zarar verirse o kadar rahatlayacak gibiydi. O huzur bulamıyordu ya, dünya da bulmasın istiyordu.

Füsun, Yaman'ın kaybını kabullenememesini anlıyordu. Kendi de kabullenemiyordu. Aradan on yıl geçmesine rağmen o da kabullenemiyordu ancak o Yaman gibi kırıp dökmüyordu. Gizlice sık sık ağlıyor, bazen isyan edecek noktaya geliyordu ancak inancı ve geride kendilerine kalan tek evladını kaybetme korkusuyla hemen vazgeçiyordu bu düşünceden. İsyan etmeyecekti... Ama üzülmekten ve kahrolmaktan da vazgeçmeyecekti.

Halime'nin havada asılı kalan sorusuna dalgınca bakarak cevap verdi.

"Evet. Müdür gelin konuşalım dedi. Belki de atacaklar yine okuldan ama gidip adamı ikna etmem lazım. Akşama da Ekrem'le ciddi ciddi bir konuşma yapmamız lazım bizim delikanlıyla."

"Tamam abla. Ekrem Abi ararsa söylerim ben."

Füsun başını sallayarak önce mutfaktan ardından evden çıktı. Kapının önünde kendisini bekleyen araca bindi. Önde şoför ve bir koruma vardı. Arkalarında da yine iki korumayla bir araç bulunuyordu.

Okula gidip müdürle yaptığı neredeyse bir saatten fazla süren konuşmanın ardından nihayet adamı ikna edebilmişti. Bu seferlik de atılmayacaktı ancak bu son şansıydı. Gerçi Füsun bu şansı yüklü bir çekle elde etmişti ancak para umurunda bile değildi. Yaman ne yapıp edip okumalı ve belki bir gün yüreğindeki fırtına dinerse, hayatının geri kalanında aldığı iyi eğitimin faydasını görerek sakince devam edebilirdi yaşamaya. Dürüst olmak gerekirse bu konuda Füsun'un çok umudu yoktu. Yaman'ın ne derece takık bir çocuk olduğunu biliyordu. Anneydi sonuçta. Evladını en iyi o tanırdı. Yine de bir umuttur diye her şeyin en iyisine sahip olmasını istiyor, iyi bir eğitim alabilmesi için tüm olanaklarını kullanıyordu.

Müdürün odasının dışında ders saati olması nedeniyle boş ve sessiz olan koridorda bekleyen Yaman, Füsun odadan çıktığında dik bakışlarını annesine çevirdi. Füsun usançla gözlerini devirdi. Ya-

man'ın saçları karmakarışıktı. Zaten bir gün bile tarak sürdüğünü görmemişti. Çoğu zaman hıncını onlardan almak istercesine sık sık çekiştirirdi saçlarını, bu da tıpkı kişiliği gibi dik dik karmakarışık saçlara sahip olmasına neden olurdu. Uzun ince bedenine geçirdiği gömleğin etekleri pantolonundan çıkmış, ince kravatı gevşetilmiş halde boynundan sarkıyordu. Kravattan ziyade sanki boynuna alelade attığı bir ip parçasıydı. Ceketi üzerinden çıkarmış, bir parmağıyla tutarak omzuna atmıştı. Duvara yaslanmış, bir ayağını duvara dayamıştı. Füsun odadan çıkınca gizli, sessiz bir savaş verircesine ikisi de birbirlerine baktılar.

Füsun derin bir soluk alıp ileri bir adım atarken sinirlerine hâkim olmaya çalıştığı belli bir tonla, "Eve gidiyoruz. Düş önüme!" dedi, otoriter bir sesle. Çenesiyle ileriyi işaret etmişti.

Yaman birkaç saniye ters ters annesine baktı. Duvara dayadığı ayağından güç alarak kendini öne itti hafifçe ve iki ayağının üzerinde ağır ağır umursamaz bir edayla yürümeye başladı.

Annesinin yanında adımlarken, "Tamam mı? Bitti mi buradaki zulüm de?" diye ağzının içinde hırçın bir tavırla konuştu.

"Bitmedi küçük bey! Yarın sabah yine okul saatinde dersinin başında olacaksın!"

"Bu sefer ne kadar verdin?" dedi, alaycı bir sesle.

"Ne kadar gerekiyorsa!"

Yaman ters ters baktı annesine. "Herkesi satın alamazsın!"

Füsun aniden durarak oğluna baktı. İnatçı, kararlı bakışlarını hiç çekinmeden oğlunun tıpkı babası gibi kapkara olan gözlerine dikti. "Senin okuman için kimi satın almam gerekiyorsa alırım! Sahip olduğum her şeyi bu yolda dökmem gerekiyorsa dökerim, ama sen okuyacaksın!"

"Benden hiçbir bok olmaz anne. Boşa çabalıyorsun."

"Senden neler olabileceğini ben çok iyi biliyorum. Sadece sen kendinin farkında değilsin." Tekrar adımlarını ileri attı.

"Sizin aksinize ben kendimin farkındayım. Elinden hiçbir şey gelmeyen, hiçbir şey beceremeyen biriyim. Kabul edin artık bunu."

Füsun tekrar aniden durarak oğluna döndü, ellerini oğlunun yüzünün iki yanına kapadı. İnançlı bakışlarını oğlunun gözlerine dikti.

"Yaman! Bir tanem! Paşam benim! Senin elinden hiçbir şey gelmezdi. Kimsenin elinden bir şey gelmezdi. Bazen kadere boyun eğmek gerekir. Rabbimin vardır bir bildiği. Acını kabullen artık. Hepimiz aynı kaybı yaşadık. Ama artık kendi yoluna gitmen lazım."

"Benim gidecek bir yolum yok, anne."

Yaman bıkkın ve yorulmuş gözlerle annesine bakıyordu. Füsun daha on beş yaşındaki genç bir delikanlının gözlerinde yaşamaktan yılmış, doksan yaşında bir adamın olgunluğunu gördü. Bu bakış içini ürpertiyordu. Oğlu sanki daha yolun başındayken yaşamaktan vazgeçmiş gibiydi.

"Tahir Amca'n bile hâlâ ayakta durmaya çalışıyor. Bize kalan yalnızca sensin Yaman. Hepimiz senin için ayakta durmaya çalışıyoruz. Azıcık sen de bize yardımcı olsan? Bize biraz da sen güç versen oğlum?" dedi, yalvaran bir sesle.

"Tahir Amca'n ayakta mı durmaya çalışıyor?" dedi Yaman, istemsiz alaycı çıkmasına çalıştığı sinirli bir gülümsemeyle. "Tahir Amca'm yaşamıyor anne. Yaşıyormuş gibi rol yapıyor. Siz görmek istediğinizi görüyorsunuz. Bense gerçeği görüyorum. Tahir Amca'm da on sene önce öldü. Tıpkı benim gibi öldü o da. Ama siz bunu görmek istemiyorsunuz."

Füsun acıyla gözlerini yumdu. Ellerini istemsizce Yaman'ın yüzüne daha çok bastırdı. Gözlerini aralayıp üzüntüyle oğlunun yılgın, hiçbir hayat belirtisi olmayan gözlerine dikti.

"Yaman! Oğlum! Yapma bunu annecim. Bana bir acı da sen gösterme. Ne hissettiğimi en iyi sen biliyorsun. Tıpkı senin ne hissettiğini en iyi benim bildiğim gibi. Ama sana ihtiyacım var oğlum. Benim ayakta durabilmem için sana ihtiyacım var. Azıcık da olsa çabalamanı istiyorum. Hiç değilse benim için!"

Yaman birkaç saniye ölü bakışlarla annesinin üzüntüden kahrolmuş gözlerine baktı. Senelerdir çabalıyordu annesi. İçlerinde

belki de en güçlüsü oydu. Hepsini bir arada tutabilmek ve hâlâ ayakta kalabilmeleri için çabalıyordu annesi. Ona hiç yardımcı olamadığı için vicdanı sızladı. Ancak içindeki yılgınlıktan kurtulamıyordu. Hüsranı öyle büyüktü ki kendisini paramparça hissediyordu. Annesinin kahrolmuş bakışlarına bakınca suçlulukla kavruldu. On yıldır bu kadına azap çektiriyordu. Hem de hiç hak etmediği halde.

Füsun öyle bir kadındı ki, kendisini sevdiklerine adamış, hep kendinden vermiş biriydi. Yaman içinde büyüyen suçlulukla annesinin gözlerinin içine baktı. Ümitle kendisine bakıyordu. Neredeyse yalvararak. Elini uzatsa annesi ellerine sarılacak, onu içine düştüğü bataklıktan çekip çıkaracaktı. Ama o elini uzatmıyor, an be an o bataklığın kendisini içine alıp yok etmesini bekliyordu. Hem de kahrolan, yüreği cayır cayır yanan bir annenin gözlerinin içine bakarak yapıyordu bunu. Bir eliyle omzuna astığı ceketi tek parmağıyla tutarken, ağır ağır diğer elini kaldırıp yüzüne bastırılmış olan elin üzerine kapadı. Gönülsüzce de olsa başını yavaşça salladı.

"Elimden geleni yaparım," deyince Füsun'un gözleri mutlulukla ışıl ışıl oldu. Yaman, kadının gözlerinde saniyesinde yanan umut ışığını fark ettiğinde içi burkuldu. Minicik bir söz bile Füsun'a dünyaları vermiş gibi mutlu etmişti. Hayal kırıklığının büyük olmaması için uyaran bir sesle hemen devam etti. "Ama sen yine de büyük şeyler bekleme. Sadece elimden geleni yaparım dedim. Artık ne kadarı gelirse."

"Olsun!" dedi Füsun, mutlulukla gülümseyerek. "Bana bu kadarı da yeter." Kendisini anlamaya çalışmasını isteyerek üzüntüyle yüzü düşerken devam etti sözlerine. "Bir anne için tek evladının, en kıymetlisinin daha bu kadar gencecikken hayata küsmesinin, gözlerinde hiçbir yaşam ışığı görememesinin nasıl acı bir şey olduğunu bir bilsen? Yaman, hepimizin acısı büyük bi'tanem. Ama bana daha büyük olanını yaşatma paşam. Ben kaldıramam bundan ötesini. Çabaladığını görmek bile beni mutlu eder. Ben bu kadarına da razıyım annecim."

Bir süre birbirlerine baktılar sessizce. Yaman zorlukla da olsa başını sallayarak kabullendiğini belirtti. Bakışları yine yılgındı gerçi ama en azından annesine bu kadarını borçluydu. O muhteşem bir kadındı. Gurur duydu Füsun'un annesi olmasından. Her türlü saçmalığına göz yummuş, onu hiç bırakmamış, hiç terk etmemişti. Oğluna sıkı sıkı sarılmış, hep yanında olmuştu. Bu kadarını borçluydu ona. Füsun sevinçle ona sarıldığında kolunu annesinin boynuna doladı. Boyu çoktan annesini geçmişti ve şimdi Füsun'un başı kendi göğsüne yaslanmıştı. Füsun oğluna sarılırken azarla karışık şakalaştı.

"Şu boyun uzadığı kadar aklın da uzayaydı ya!"

Ana oğul aynı anda gülmeye başladılar. Yaman kara gözlerini annesine indirdi, dudaklarını annesinin başına bastırdı.

"Senin aklın hepimize yeter, anne. İyi ki varsın!" dedi, sevgiyle annesine bakarak.

Füsun'un asla pes etmemesine neden olan bakışlar işte bunlardı. Sevgiyle, güvenle kendisine bakan oğlu. Yaman bir an bile sevgisini esirgememişti ondan. Her hırçınlığına, her haylazlığına rağmen bir gün bile annesine saygısızlık etmemiş, bir gün bile kalbini kırmamıştı. Acısının tüm hıncını sadece kendisinden çıkarıyordu. Sadece kendisine zarar veriyordu. Ne babasına ne kendisine ne de Tahir'e karşı tek bir kez bile saygısızlığı olmamıştı. Kalbinin derinliklerinde bir yerde öyle büyük bir sevgi vardı ki, her ne kadar onu gizlemeye çalışsa da başaramıyordu. Sevgi doluydu çünkü oğlu. Biliyordu bunu. Yüreği sağlam, sevdikleri uğruna her şeyi yapabilecek genç bir adamdı o. Bırakmayacaktı onları, çok iyi biliyordu. Sadece acısını anlayan, bu acıyla nasıl baş edebileceğini gösteren sevdiklerine ihtiyacı vardı. Füsun da bunu veriyordu ona. Acısını anlıyor, bununla nasıl baş edebileceğini göstermeye çalışıyordu.

Yaman boştaki elini annesinin beline atarak kendisine yasladı. Koridorda ileri doğru annesiyle adımlamaya başlarken kendisine hâkim olamadan huysuz bir kıskançlıkla mırıldandı.

"Babam çok şanslı sana sahip olduğu için."

"Bir gün sen de kalbinin sahibini bulacaksın. Tıpkı baban gibi," dedi Füsun anlayışla ve bunun gerçekleşmesini ümit ederek.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Yaman, keskin çıkan ters bir sesle. "Benim kalbim yalnızca birine aitti. O da yok şimdi. Bundan sonra asla başka biri olmayacak."

Füsun itiraz etme dürtüsüyle ağzını açıp karşılık vermek istedi. Ancak Yaman'ın sesinde, bakışında öyle bir sertlik vardı ki vazgeçti bunu yapmaktan. Asla kabul etmeyecekti başka türlüsünü. Üzüntüyle iç çekti. Dudaklarını birbirine bastırıp Yaman'ı hiçbir şekilde teselli edemeyecek olan kelimelerini yuttu. Boğazına düğüm düğüm oturan kelimeler yutkunmasını zorlaştıran bir yumruya dönüşmüştü.

Ana oğul aracın arkasına oturduklarında iki araç da hareketlendi okulun önünden. Eve doğru yol alırken arabanın içine sessizlik hâkimdi. Arabayı kullanan Kemal sık sık dikiz aynasından Yaman'a bakıyordu sevgiyle. Yanında oturan Orhan yan aynadan arkayı sık sık kontrol ederken içeride sessizlik canını sıkmış gibi şakayla karışık Yaman'a laf attı. Sesindeki gururu saklama ihtiyacı duymamıştı.

"Yaman paşa. Bu sefer kaç kişiyi indirdin?"

Füsun ters ters Orhan'a bakarken Yaman umursamazca omuz silkti. Kemal aynadan Yaman'a bakıp gülümsedi gururlu bakışlarla.

"Bence en az iki kişidir," diye Orhan'ın açtığı sohbetine katıldı. Yaman aynadan bakan Kemal'in bakışlarına ses çıkarmadan küstahça küçümseyerek karşılık verdi.

"Bu seferki kavganın sebebi neydi paşa?" diye sordu Kemal.

Yaman omuz silkti. "Bilmiyorum," diye mırıldandı yan gözle Füsun'a kaçamak bir bakış atarak.

Kemal ve Orhan hayretle birbirine baktı, ardından Orhan başını öndeki iki koltuğun arasından arkaya çevirdi.

"Nasıl bilmiyorum? Paşa, sen çocukları niye tepeledin o zaman?"

"Tepelediğini nerden biliyorsun?" dedi Füsun, ters ters Orhan'a bakarak.

Orhan masumca gözlerini açıp omuzlarını silkti. Sanki başka türlüsü mümkün değilmiş gibi bir mimik yaparak, "Yenge, sen paşanın dayak yiyebileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu hayretle.

"Belki yese aklı başına gelir!"

Orhan, Füsun'a aldırmadan Yaman'a baktı tekrar. "Paşa! Harbiden kavga niye çıktı?"

Yaman yine omuz silkti. Gözleri camdan dışarı bakıyordu, alçak bir sesle konuşurken gerçekten bilmediği belliydi.

"Bilmiyorum Orhan Abi. Çocuğun biri dikildi karşıma. Abuk sabuk bir şeyler dedi. Yanında da iki dallama vardı. Onlar kaşındı, ben de kaşıdım."

"Ne dediler ki sen de kaşıdın onları?"

Yaman kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Düşünmeye ve anlamaya çalıştığı belliydi.

"Tam anlamadım... Bir şeyler geveleyip duruyordu. Sevdiği kız mı varmış neymiş, kız benimle çıkacağını mı söylemiş, öyle abuk sabuk bir şey. Tanımıyorum bile kızı. Kimdir nedir hiçbir fikrim yok. Yok öyle bir şey, dedim... İnanmadı... Kavga edesim de yoktu ama üzerime gelmeye devam ettiler. Kızın aklını çeldiğimi söyleyip duruyordu, ben de bari onun aklını alayım dedim." Pis pis sırıttı cümlesinin sonunda. Füsun gözlerini devirdi sinirle.

"Önce konuşarak halledebilirdin!" dedi, nasihat veren bir tonla.

"Konuşmaya çalıştım anne!" dedi Yaman, hızla başını annesine çevirerek. Savunma dolu bir tavırla sinirli bir şekilde konuşmaya devam etti. "Söyledim sana, kavga edesim yoktu. Ama dinlemedi bile. Kızı hiç tanımıyorum. Kimden söz ettiklerini bile anlamadım. Tanımadığımı da söyledim ama kız bir yığın şey söylemiş buna. Bu da kendince kıza gösteriş yapacaktı herhalde. Gözdağı verir gibi karşıma dikilmesi saçmaydı. Ne yapacaktım? Hiç alakam olmayan bir şey yüzünden dayak mı yeseydim? Hem bu haksızlık! Olayı başlatan onlar ama cezasını ben çekiyorum! Onlara kimse bir şey

demedi, yine beni çektiler müdürün odasına! Kimse bu haksızlığa dur demiyor ama!"

Füsun sıkılmış gibi boynunu sağa sola çevirdi.

"Mıknatıs var sende. Mıknatıs. Bela mıknatısı!" diye söylendi.

"Sıkıntı yapma, yenge. Paşa bakar başının çaresine. Hem çocuk haklı. Ne yani, alakası olmayan bir şey yüzünden dayak mı yeseydi?" diyen Orhan bakışlarını Yaman'a çevirdi. "Helal koçum! Ezdirme kendini. Eğitim yuvası sonuçta orası. Derse ihtiyacı olanın, ver dersini."

Kemal ve Orhan keyifle kıkırdarken Füsun bu kez onları azarladı.

"Verin gazı siz böyle! Başımıza şehir eşkıyası kesilecek sonra!"

"Onun babası, amcası belli yenge. Ne olacağını hepimiz iyi biliyoruz. O dediğin olmaz. Ama bileği sağlam olacak, onu biliyoruz," dedi Kemal, dikiz aynasından Füsun'a gözlerini dikerek.

Füsun başını iki yana sallarken kınayan bakışlarını Kemal'e dikmişti. Yaman'ı bu şekilde gazlamaları hoşuna gitmiyordu ancak belli etmese de hak veriyordu onlara. Yaman'ın ne olacağını o da iyi biliyordu. Sağlam bir adam olacaktı. Mayası da belliydi, hamuru da. Öyle iyi yetiştirilmişti ki sert ama adaletli biri olacaktı. Bileği bükülmeyecekti. Kimse kıramayacaktı onu. Ama keşke kalbi için de aynı şeyi söyleyebilseydi. Kalbi paramparçaydı ve kalp olmadan bir adam nasıl hayatta kalırdı onu bilemiyordu. Keşke yüreğini sevgiyle doldurabilecek biri çıksaydı karşısına. Keşke tüm yüreğini verdiği o minik beden hâlâ hayatta olsaydı. O zamanki Yaman'ı görmek isterdi. Nasıl biri olurdu acaba can parçasıyla birlikte büyüyebilseydi?

Nermin'i düşündü... Can yoldaşı... Tek arkadaşı... Ne kadar da erken ayrılmıştı aralarından. Nasıl da bambaşka bir kadındı. O minik bedenle birlikte bırakıp gitmişlerdi onları. On yıl geçmesine rağmen acısı dün gibiydi. Hiç çıkmıyordu içinden. Tahir'e her baktığında bugün gibi hissediyordu o acıyı. Kalbini un ufak eden, sürekli bir avucun içinde sıkıştırılıyormuş gibi acı veren o duygu hiç geçmiyordu yüreğinde.

Hayatları bambaşka olabilirdi oysa. O aşağılık herif olmasaydı, bugün hayatları bambaşka olabilirdi. On senedir yok olmuştu ortalıktan o zehirli yılan. On senedir yurt dışındaydı, biliyorlardı. Hem Ekrem hem Tahir sürekli takipteydiler. Döndüğünü duydukları ilk anda tepesine bineceklerdi. Şimdilik herkes beklemedeydi ama bildikleri tek şey, o köpek hayatta olduğu sürece hiçbiri rahat bir nefes alamayacaktı. Hem kaybolan sevdiklerinin intikamını almak hem de geride kalanların huzurla ve güvenle yaşayabilmeleri için o şerefsizin yok olması gerekiyordu.

Füsun derin düşüncelere dalmışken arabanın aniden savrulmasıyla panikle gözlerini açarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Kemal, dikkat etsene! Ne oluyor?" dedi sert bir sesle, ancak araç yeniden savrulurken Kemal'in sesi arabanın içinde patladı.

"Yenge, eğin başınızı! Paşayı da çek, eğin başınızı!"

Füsun hızla atılarak Yaman'a sarıldı ve delikanlının başını tutarak arka koltuğa doğru bastırarak üzerine kapandı.

"Kimler?" diye sordu, soğukkanlı bir sesle.

Arabanın yanından geçen kurşunları duyabiliyordu. Eve varmalarına daha çok vardı, şehir merkezinden de çıkmışlardı. Aracı kurşunlayanların kim olduklarını anlamaya çalışıyordu. Hangi düşmanları böylesi fütursuz bir davranışta bulunabilirdi ki? Ekrem ya da Tahir'le sorunu olan doğrudan onlara saldırırdı, içinde kadın ve çocuk olan bir arabaya hangi akılla saldırıyorlardı? Füsun aklına gelen düşünceyle ürperdi. Düşündüğü şey imkânsızdı. Bunu yapabilecek tek bir kişi aklına geliyordu ancak bunun olması imkânsızdı. Öyle bir şey olsa Ekrem ya da Tahir'in bundan mutlaka haberi olurdu.

"Kim olduklarını çıkarabildin mi Kemal?" diye seslendi, başı aşağı eğikken. Yaman başını kaldırmak için debeleniyordu ama iki koluyla çocuğun başına bastırırken onun debelenmesini umursamadı.

"Yok yenge. Arkadaki araçla çarpışıyorlar, tam olarak göremiyorum. Ama olabildiğince hızlı gitmeye çalışacağım... Orhan! Bizim çocukları ara. Bir an evvel birileri gelsin yardıma."

"Arıyorum zaten," diyen Orhan, çoktan telefonu kulağına koymuştu. "Yine de yetişmeleri yarım saati bulur. Bizim başa çıkmamız gerekecek."

"Ragıp abi, baskın yedik! Arkamızda ateş eden araçlar var! Yengeyle Yaman arabada. Bizim çocuklar çarpışıyor ama fazla dayanamazlar! Kilyos yoluna yeni girdik! Destek gönderin!"

Orhan telaşla bağırarak hızlı hızlı konuşmuştu. Uzatmadan telefonu kapadı ve hemen camı açarak o da arkaya doğru ateş etmeye başladı.

Füsun hafifçe başını kaldırıp arka camdan arkadaki araca baktı. Peşlerindeki arabalarla çarpışıyorlardı. Ormanlık yola girmişlerdi, peşlerindeki üç araç delice bir hızla üzerlerine geliyordu. Füsun tam olarak nasıl olduğunu bile anlamadan arkalarındaki koruma aracının bir anda takla atmaya başladığını gördü.

"Lastiğe ateş ettiler!" diye bağırdı Orhan. Yan camdan sarkmış ardı ardına tetiğe basıyordu. Arkalarındaki araç takla atarak yol kenarına savrulmuş, ağaçların içinde gözden kaybolmuştu.

"Kemal! Bas gaza! Bas! Sakın yavaşlama!"

Tekrar aracın içine girip torpidodan diğer silahı aldı. Kemal de tıpkı onun gibi camını açmış hem direksiyonu tutuyor hem de arkaya doğru ara ara ateş ediyordu.

"Yenge! Sakın başınızı kaldırmayın!"

"Anne!" diye bağırdı Yaman, başını kaldırmaya çalışarak. "Çantandaki silahını ver bana!" diye bağırdı, bir yandan eğilmiş bir şekilde Füsun'un çantasına uzanmaya çalışıyordu.

"Paşa, kaldırma sakın başını! Kal olduğun yerde!" diye bağırdı Kemal, arkaya doğru çabuk bir bakış atarak.

Yaman, Füsun'un çantasına atılmışken Füsun, "Hayır!" diye haykırdı. "Yaman sakın! Başını sakın kaldırma!"

"Anne, ver şu silahı!" diye bağırdı Yaman, başı aşağı eğik halde delici kızgın bakışlarını Füsun'a dikerek. Füsun elinden çantayı almaya çalışırken Yaman hırsla çantayı çekip ele geçirdi ve hemen elini içine atarak Füsun'un sürekli çantasında taşıdığı silahı eline

aldı. Füsun tekrar ileri atılarak Yaman'ın üzerine kapandı. Yaman hafifçe yan dönerek Füsun'a baktı.

"Anne, lütfen!" dedi, garip sakin bir sesle. Bakışları Füsun'un içine işliyordu sanki. Gözlerinde anlayış bekleyen bir ifadeyle annesine bakıyordu. "Lütfen, anne! Aşağıda kal, Kemal Abilere yardım etmeme izin ver. Babamlar gelene kadar dayanmamız lazım."

Füsun çaresizce oğluna baktı. İsteksiz bakışları Yaman'ın kalbini ezdi. Gözleriyle sanki yalvarıyordu "yapma!" der gibi. Yaman başını iki yana salladı.

"Anne! Lütfen!" dedi, güvenmesini ister bir sesle.

Füsun dişlerini alt dudağına geçirerek istemeden de olsa başını salladı. Yaman hemen yan camı açıp kolunu dışarı çıkardı ve sırtını ön koltuğa vererek tetiğe basmaya başladı.

"Kemal abi, yedek şarjör var mı?" diye bağırdı, birkaç atıştan sonra.

Kemal virajlı yolda hızla arabayı kullanmaya çalışırken elini ceketinin cebine atıp iki koltuk arasından Yaman'ın istediğini uzattı. Yaman uzatılanı hemen alıp tekrar arkaya doğru ateş etmeye devam etti.

Füsun çantasından gelen sese kulak kabarttı. Telefonu sessize almıştı ancak telefonundan gelen titreşim sesini duyabiliyordu. Hızla elini çantasına atarak telefonu eline aldı. Ekranda Ekrem'in adını görür görmez açtı.

"Füsun!"

Ses öyle telaşlı, öyle korkuluydu ki Füsun'un içi sızladı.

"İyiyim Ekrem. Yaman da iyi. Hatta o kadar iyi ki, o da şu an çarpışıyor."

Sesini olabildiğince sakin tutmaya, Ekrem'in daha da çok telaşlanmasına izin vermemeye çalışıyordu. O ne kadar soğukkanlı olursa etrafındakiler de o derece aklı başında ve rahat hareket edebilirdi.

"Dayanın Füsun! Yola çıktık bile! Sakın korkma tamam mı? Yoldayım! Geliyorum yanına!"

"Korkmuyorum ben, merak etme sen beni," dedi, çabucak karşılık vererek. Ekrem'e asla korktuğunu söyleyip onu çaresiz bırak-

mazdı. Ekrem onun korktuğunu bilse koruyamadığı için kahrından ölürdü. Cesur durmaya çalıştı. Kafasına takılmış gibi sordu.

"Ekrem, bunlar kim? Ne istiyorlar bizden?"

Bir an karşıdan ses gelmedi. Tek duyduğu Ekrem'in yanında olduğunu tahmin ettiği Tahir'in adamlara verdiği talimatlardı. Ancak onun da sesinde öyle garip bir hınç vardı ki Füsun kulak kabartıp anlamaya çalıştı sesleri. Ancak üzerlerine yağan kurşunlardan ve aynı şekilde karşı tarafa kurşun yağdıran silahların sesinden bir şey çıkaramadı. Cevap alamayınca üsteledi.

"Ekrem, kim bunlar?"

Ekrem sanki canını alıyorlarmış gibi acıyla çıkan sesiyle dişlerinin arasından tıslarcasına karşılık verdi.

"Şerefsiz dönmüş Füsun! Dün dönmüş!"

Füsun başından aşağı kaynar suların döküldüğünü hissetti. Dün ülkeye dönen adam vakit kaybetmeden bugün onun ve Yaman'ın peşine düşmüştü. Ülkedeki rahatlığı için Ekrem ve Tahir'in kanatlarını iyice kıracak, onlar acılarıyla kavrulurken en zayıf anlarında onları da yok etmeye çalışacaktı. Korkulu gözleri Yaman'a kalktı. Yaman yan camdan hâlâ arkaya ateş etmeye devam ederken hissetmiş gibi yan gözle kendisine bakan annesine bir bakış attı. Yüzündeki tüm kan çekilmişti Füsun'un. Gözlerinde ilk defa korku görmüştü annesinin. Her şeyi anlamlandırması yalnızca birkaç saniyesini aldı. Tetiğe daha bir hırsla bastı ve boşa düşünce hızla silahı içeri sokup seri hareketlerle şarjörü değiştirdi. Annesine sadece bir kez çabucak bir bakış atıp "Dönmüş değil mi?" diye sordu.

Neden bahsettiğini ikisi de biliyordu. Füsun'un yüzünde hiçbir mimik oynamazken Yaman anladığını belirtir bir baş hareketiyle bir delikanlıda asla görülmeyecek bir bilgelikle kendi sorusunu cevapladı.

"Döndü tabii, şerefsiz. Yarım bıraktığı işi tamamlamaya geldi."

Füsun kulağında Ekrem'in sesiyle kendine geldi. Bakışlarını Yaman'dan kaçırıp aşağı indirdi. Arka koltuğun önünde yere kıvrılmıştı.

"Füsun, bi'tanem! Yaman sana emanet! Ben gelene kadar birbirinizi koruyun!"

"Aklın kalmasın Ekrem! İkimiz de önce Allah'a sonra birbirimize emanetiz!"

"İkinizi de çok seviyorum Füsun! Yetişeceğim güzelim. Sakın korkma, yetişeceğim!"

"Biliyorum," dedi Füsun, durgun bir sesle. Nedense kalbinden o anda bir şey akmış, Ekrem'in son kez sesini duyduğunu hissetmişti. Dudakları bir an titredi ancak hemen kendisini toparlayarak sağlam durduğu bir sesle karşılık verdi.

"Biz de seni seviyoruz. Seni çok seviyorum Ekrem'im!" Bir saniye kadar sustu ve hemen tekrar konuşmaya başladı. "Geleceğini biliyorum... Ama yine de hakkını helal et."

Ekrem duyduğu kelimelerle duraksamıştı. Füsun'un son sözleri yüreğine taş oturmuş gibi bir his bırakmıştı. Sesi titreyerek karşılık verdi.

"Helal olsun, güzel karım! Son zerresine kadar helal olsun!"

Yanındaki Tahir'in nasıl yandığını hissetmedi bile. Tahir sanki aynı filmi bir kez daha izliyormuş gibiydi. Aynı sahne... Aynı telefon... Aynı sözler... Aynı korku... Tek dileği aynı son olmamasıydı. Ayağıyla gaz pedalına yüklenirken dişlerinin arasından fısıldadı.

"Bu kez değil! Bu kez olmayacak!"

Ekrem duymadı onu. Kulağındaki telefondan karşıdan duyduğu silah sesleri kanını dondurmuştu. Hâkim olamadığı bir damla gözünün yanından aşağı aktı. Sesi titreyerek alçak sesle konuştu.

"Sen de hakkını helal et, Füsun'um! Seni çok seviyorum!"

Ardından telefon kapandı. Füsun dolu gözlerini Yaman'a göstermemek için başını kaldırmadı bir süre. Birkaç derin nefes alıp kendine gelmeye çalıştı.

"Bu yol bitmez böyle. İleride boş bir inşaat alanı vardı. Oraya girelim. En azından daha iyi korunuruz bizimkiler gelene kadar. Bunlar bizi de yoldan çıkaracaklar!" diye bağırdığını duydu Orhan'ın. Kemal'in zikzak çizerek aracı kullanması şimdilik lastikleri

kurtarmıştı ancak her an bir kurşunun lastiğe isabet etmesi ve sey rettikleri hızla takla atlamaları kaçınılmazdı.

Kemal gaza biraz daha yüklenirken araç hızla öne atıldı. Birkaç yüz metre sonra sağda görünen inşaata girmek için aniden direksiyonu kırarak toprak yola saptı. Hızla boş inşaat alanına girip yapımı henüz bitmemiş olan yüksek binanın önünde durduklarında hepsi de hızla araçtan çıkıp binanın içine koştular. Geniş alanda koşarak sadece duvarları örülmüş inşaat halindeki binanın içine doğru ilerlediler. Yukarı çıkan korkulukları olmayan merdivenleri işaret eden Kemal, Füsun'a dönerek bağırdı.

"Yenge, Yaman'ı al üst katlara çıkın. Saklanabildiğiniz kadar saklanın, koruyun kendinizi. Bizimkiler gelene kadar biz onları tutmaya çalışacağız!"

"Kemal, onca adamla nasıl başa çıkacaksınız?"

"Yenge! Acele et! Elimizden geleni yapacağız! Bizi geçerlerse Yaman sana emanet!"

Füsun hızla merdivenlere atılacakken Yaman geride durdu.

"Kemal Abi, ben sizinle kalayım, yardım ederim!"

"Olmaz paşa!" diye bağırdı Orhan. Merdivenlere yakın bir sütunun arkasında siper alırken başını çocuğa çevirip "Annenin yanında kal! Bizi geçerlerse onu sen koruyacaksın!" diye devam etti, sert bir sesle.

Kemal ve Orhan karşılıklı sütunların arkasına saklanırken Yaman'a eliyle acele etmesini ister gibi bir el hareketi yaparak bağırdı Kemal.

"Hadi koç! Al anneni yukarı çıkın! Bir yerlere saklanın hemen!"

Yaman sadece birkaç saniye çaresizce ikilemde kaldı. Merdivenlerin yarısındaki bir basamakta kendisine bakan ve eliyle gelmesini işaret eden annesine dönünce, çaresizce çabuk adımlarını o tarafa yönlendirdi.

Füsun ve Yaman soluk bile almadan basamakları hızla tırmanarak üst katlara çıkmaya başladılar. Füsun soğukkanlı bir sesle konuştu.

"Ne kadar yukarı çıkarsak bulmaları o kadar uzun sürer. Babanlar gelene kadar dayanmaya çalışacağız!"

Yaman ses çıkarmadan yalnızca başını salladı. Nihayet en üst kata geldiklerinde Füsun araştıran gözlerle etrafına bakındı. Hiçbir yerde kapı yoktu. Yalnızca sıvası bile yapılmamış duvarlarla bölünmüş odalar vardı. İçlerinde inşaat kalıntıları, bir kısım araç gereç, çimento torbaları, kum yığınları hemen her odada mevcuttu. Arkalara doğru odalar biraz daha karanlıktı. Füsun koşar adımlarla odaları kontrol ederken en alt katlardan silah sesleri geliyordu. Birkaç odaya daha aceleyle bakarken, Yaman merdivenin başında aşağıyı görmek istercesine baktı. Füsun, Yaman'ı fark edince sessiz olmaya çalıştığı alçak bir sesle uyardı oğlunu.

"Başını geri çek! Görmesinler seni!"

Yaman yarım adım geri çekilirken aşağıdaki seslere kulak kesilmişti. Kemal'in ve Orhan'ın seslerini bir an duyar gibi oldu ancak silah sesleri, duyduğunu sandığı sesleri bastırdı. Sinirle dişlerini birbirine bastırdı. Kalabalıktı gelenler, yalnızca iki adamın onlarla başa çıkması mümkün değildi. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. İçinden bir ses buradan sağ çıkmayacaklarını söylüyordu. Bu ses nedense onu korkutmaktan ziyade içine huzurun yayılmasına neden oldu. Sanki istediği ya da beklediği buymuş gibi sakinleşmiş bir yüzle gözlerini geri açtı. Füsun ilerideki birkaç odayı daha taradıktan sonra karar vermiş gibi Yaman'ın yanına gelip eliyle bir odayı işaret ederek alçak sesle konuştu.

"Şurası diğerlerinden daha karanlık. Orada saklanacağız!"

İkisi de acele adımlarla Füsun'un gösterdiği yere ilerlediler. Kapalı balkon olacağı belli, yarım örülmüş bir duvarın arkasına saklandılar. Yaman başını hafifçe eğip duvarın yanından içinde bulundukları bölümün kapısına baktı. Aşağıdan hâlâ silah sesleri geliyordu. Füsun telaşla etrafına bakıp korunacakları bir şeyler aradı ancak yalnızca duvarın dibine çökmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Telefonunu arabada unuttuğunu fark edince sinirle kendisine saydırdı ancak şu andan sonra buna da hayıflanamaz-

dı. Yaman'ı kendisine çekip sıkıca kollarının arasına aldı. Yaman sırtını yarım duvara vermiş kollarını annesine dolamıştı. Birkaç dakika sonra silah sesleri sustu. İkisi de dikilerek birbirlerine baktılar. Bu ne anlama geliyordu? Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi sessizce birbirlerine bakarken Füsun'un kanını donduran sesi duydular.

"Füsun!"

Ses eğlenircesine, sanki oyun arkadaşını oyuna çağırırcasına bir tonla çıkmıştı.

"Füsun!" diye tekrar uzattı Çakal'ın olduğu belli ses.

Füsun zorlukla yutkundu. Yaman sinirle yerinden fırlayacakken Füsun tüm gücüyle ona sarılıp yerinde kalmasını sağladı.

"Sakın yerinden çıkma Yaman!" diye fısıldadı oğlunun kulağına. "Sakın annecim! Seni kışkırtmasına izin verme! Ne derse desin sakın yerinden çıkma! Babanlar gelecek! Onlar gelene kadar saklanacağız ve birbirimizi koruyacağız!"

"Füsun!" diye bağıran ses, aşağılardan geliyordu. "Hadi, beni uğraştırmayın çıkın artık! Boşuna beklemeyin! Kimse sizi kurtarmaya gelmeyecek!"

"Yalan söylüyor!" dedi telaşla Füsun, Yaman tekrar hamle yapacakken. "Yalan söylüyor annecim! İnanma sen ona!"

"Hadi Füsun! Uğraştırmayın beni!"

Ses en başta çok uzaktan gelse de kat kat yukarı çıktığı belli oluyordu. Muhtemelen tek tek katları arıyor ve yukarıya doğru hareket ediyorlardı.

"Füsun! Biliyor musun? Senin de çok eğleneceğin planlarım var!" diyen ses, hâlâ aşağılardan gelse de yaklaşmaya devam ediyordu. "Sen şimdi Ekrem gelir, sizi kurtarır sanıyorsun ama maalesef hayal kırıklığına uğrayacaksın. Gerçi bu memnun olacağın anların başlaması için bir işarettir de!" Eğlenircesine çıkan hastalıklı ses iğrenç bir şekilde geliyordu kulaklarına. "Onlar yoldaki barikatı aşıp size yetişemeyecekler. O zamana kadar ben sizi saklandığınız delikten çıkarmış olacağım nasılsa! Beni hiç uğraştırma, al piçini yanına, çık bir an evvel!"

Yaman ağzının içinde küfürleri sıralarken Füsun sıkıca Yaman'a sarıldı. Dediği doğru olabilir miydi? Ekremleri oyalamak için yola barikat kurdurmuş, onları bir çatışmanın içine mi çekmişti? Çaresizce gözlerini yumarken kalbi istemese de aklı bunun doğruluğunu biliyordu. Buradan kurtulmaları mümkün değildi. Ekremler gelmeden bu pislik onları ele geçirecekti.

Hastalıklı çıkan iğrenç ses yeniden duyuldu. Git gide daha yakın geliyordu onlara.

"Seni memnun ettireceğim Füsun! Hatta hayatında hiç erkek tanımadığını düşüneceksin! Ne yapacağım biliyor musun? Önce ben tadına bakacağım! Seni inim inim inleteceğim altımda! Sonra bütün adamlarımın tadına bakmasını sağlayacağım! Bütün adamlarım üstünden geçecek Füsun! Hepsinin altında zevkten inleyeceksin! Ya kendi rızanla çıkarsın ya da ben bulurum seni! İyi niyet göstergesi olarak sana seçenek sunuyorum! Kendi rızanla çıkarsan oğlunun bunu görmesine engel olurum! Yok, beni zorlarsan her bir adamım seni sikerken oğlunun da bunu izlemesini sağlarım! Haa, bu arada bende adam çok!" deyip kahkahalarla gülmüştü Çakal.

Duyduklarıyla ana oğul buz kestiler. Yaman delirmiş gibi yerinden fırlayacakken Füsun ilk defa gözlerinden yaşlar akarken ona engel oldu.

"Hayır!" diye fısıldadı, dudakları titreyerek. "Yaman! Hayır, oğlum!"

"Orospu çocuğu!" dedi Yaman, sinirden kudurmuş halde. "Bunu yapmasına asla izin vermeyeceğim anne! Asla!" dedi Yaman, annesine korumak ister gibi sarılarak. "Babamlar gelecek! Bizi kurtaracaklar!"

Yaman annesinin yüzünden akan yaşlarla ilk defa kendisini çaresiz hissetti. Füsun'u daha önce böyle görmemişti. Adamın ettiği boş tehditler annesini alt üst etmişti.

Oysa Füsun, Çakal'ın ettiği her kelimenin doğru olduğunu biliyordu. Adam öyle haysiyetsiz ve şerefsizdi ki bir kadına bunu yapabilirdi. Yapacaktı da. Ekremlerin yetişemeyeceğini de biliyordu artık. Kim bilir buraya yakın nerede çarpışıyorlardı şu an. O zama-

na kadar Çakal onları ele geçirmiş ve kim bilir ne zamana kadar onların bulamayacağı bir yere götürmüş olacaktı. Günlerce dayak yese, etlerini kesseler asla ses çıkarmazdı. Onu lime lime etseler yine gık etmezdi. Ama vücuduna Ekrem'den başka birinin elinin değme düşüncesi bile ölümdü onun için. Günlerce tutacaklar, günlerce sayısız kere tecavüz edeceklerdi. Çakal'ın tarzını iyi biliyordu. Füsun'a acımayacaktı. Hele Tahir ve Ekrem'e bu derece hınçlıyken asla acımayacaktı. Sırf onları delirtmek için dediğini yapacaktı ve sırf yine Ekrem'i delirtmek için onu sağ bırakıp Ekrem'in önüne atacaktı o halde.

Füsun buna asla izin veremezdi. Ekrem ölüm acısına katlanırdı ama Füsun'a yapılanları kaldıramazdı. Geride evlatları vardı ve birinin onun için hayatta kalması gerekiyordu. Yaman'ı alacaklardı belki. Günlerce işkence edeceklerdi bunu da çok iyi biliyordu. Çocuk deyip ona da acımayacaklardı ama Füsun, ne yapıp edip Ekrem'in oğlunu kurtaracağını biliyordu. Her ne olursa olsun Yaman kurtulacaktı, buna tüm kalbiyle inanıyordu. Ama kendisinin yaşaması imkânsızdı. Yüzünden yaşlar akarken hafif bir gülümseme belirdi dudaklarında. Nermin geldi aklına. Yoldaşı belki de çok yalnızlık çekmişti on senedir. Artık gidip ona yarenlik etmeliydi. Hem oğlunun kıymetlisi de oradaydı. Onu da koklar, oğlunun yerine kokusunu içine çekerdi.

Kafasından geçen düşüncelerle elinin tersiyle hızla yüzündeki yaşları silerek kuruladı. Yerinde dikleşti ve kararlı gözlerini oğluna çevirdi.

"Kaç kurşunun kaldı annecim?" dedi, sakin duru bir sesle.

Yaman bakışlarını annesine indirip tatsız bir sesle, "Üç!" dedi, mırıldanır gibi.

Füsun anlamış gibi başını salladı. Dizlerinin üzerinde doğrulup bedenini Yaman'a çevirdi. Oğlunun boştaki elini ellerinin arasına alarak kararlı sakin gözlerini ona dikti. Kirpiklerinin ucunda hâlâ minik yaşlar parlıyordu ama gözleri öyle berraktı ki, Yaman, annesinin bu huşu bulmuş ifadesinden hoşlanmadı. Füsun sakin, alçak

bir sesle konuşmaya başladığında kaşlarını çatıp gözlerini kısarak baktı annesine.

"Beni iyi dinle, Yaman! Sen artık büyüdün, kocaman bir delikanlı oldun. Söylediklerimi itiraz etmeden dinle şimdi... Babanlar gelemeyecek, oğlum... O köpek onlara tuzak kurmuştur, bize yetişemeyecekler. Onun nasıl şerefsiz biri olduğunu biliyorsun. Geçmişte bize neler yaşattığını biliyorsun. Bak, acısı hâlâ yüreğinde." Elinin birini kaldırıp Yaman'ın kalbinin üzerine koydu. Dudakları hafifçe titreyerek konuşmaya devam etti. "Ben buraya kadar yanında olabildim annecim. Bundan sonra babanla devam edeceksin!" dediği anda, Yaman başını iki yana sallayıp itiraz edecekken eliyle oğlunun dudaklarına bastırdı. "Sözümü kesme! Lütfen annecim! Sözümü kesmeden dinle beni!"

Yaman kızgınlıkla ona bakarken aldırmadan devam etti sözlerine. "Sana hiç yalan söylemedim, değil mi? Biz başkaları gibi olmadık. Hep daha yakındık birbirimize. Sen benim oğlum olmanın dışında en iyi arkadaşımdın. Beni hep anladın. Şimdi de anlamanı istiyorum."

Yaman sessizce kendisine bakarken başını yukarı aşağı sallayarak devam etti Füsun. "O şerefsiz dediğini yapacak Yaman'ım. Blöf yapmıyor! Boş tehdit savurmuyor! O öyle biri! İnsan olmayan bir varlık! Şu an çaresizim, annecim. Öyle çaresizim ki tek çarem sensin. Sana bunu yaşattığım için çok özür dilerim annecim! Beni affet, olur mu? Bu yükü sana yüklediğim için beni affet paşam!"

Yaman anlamayan bakışlarla annesine bakıyor, tek bir ses etmeden Füsun'un sözlerini takip etmeye çalışıyordu.

"Bana babandan başka kimse dokunmadı. Dokunamaz. Ölürüm. Ölürüm annecim başkası bana dokunursa. Babana bunu yapamam. Bu pislik, dediklerini yaparsa baban ölür kahrından. Ona bunu yapamayız, değil mi annecim? Baban mert bir adam. Bunu kaldıramaz."

"Kurtulacağız anne! Babam gelecek, kurtulacağız!" dedi Yaman, hırstan parlayan gözlerle.

Füsun'un sözleri bedenindeki tüm kasları lif lif germişti. Öyle gerilmişti ki kaslarına kramplar giriyordu gerginlikten.

"Füsun!" diyen sesi duydular tekrar. Çok daha yaklaşmıştı. En fazla bir kat kalmıştı aralarında.

"Bu gece hayatının en zevkli gecesi olacak, Füsun! Erkeğe doyuracağım seni!"

Füsun telaş ve korkuyla gözlerini kapıya çevirdi ancak gördüğü tek şey önünde çömeldikleri duvardı. Sanki bakışları duvarı delip geçecekmiş gibi dikkatle boş duvara bakarken kulakları dikilmişti. Telaşla bakışlarını tekrar Yaman'a çevirdi. Yaman'ın silahı tutan eline sarıldı, oğlunun elindeki silahı kaldırarak kalbinin üzerine dayadı.

"Tetiği çekeceksin Yaman!" dedi, emir veren bir tonla.

Yaman'ın gözleri ardına kadar açıldı, sanki annesi delirmiş gibi şaşkınlık dolu bir dehşetle ona baktı.

"Anne, delirdin mi sen?" dedi, tıslar gibi. Elini geri çekmeye çalışırken Füsun, iki eliyle yapışarak engel oldu.

"Çekeceksin Yaman! Beni bu adamın eline bırakmayacaksın! Ben babanın yüzüne bakamam! Öldürürüm kendimi, asla bakamam!"

"Anne, saçmalama!" dedi Yaman, bağırmaya çalıştığı bir fısıltıyla. Elini geri çekmeye çalışırken Füsun sıkı sıkıya kendi göğsüne bastırıyordu elini. Başını kaldırıp Yaman'a baktı. Tutmaya daha fazla direnemediği yaşları yüzünden peş peşe akarken titreyen dudaklarla konuştu.

"Beni onların eline bırakma oğlum! Bana bunu yaşatma! Babana bir daha dönemem! Beni azapta bırakma! Babana bu utancı yaşatma!"

"Gelecekler! Kurtaracaklar bizi!" Yaman hırsla başını eğmiş annesiyle burun buruna gelmişti.

Füsun çaresizce başını iki yana salladı.

"Yetişemeyecekler annecim! Kurtaramayacaklar!" Küçük bir hıçkırık dudaklarının arasından kaçarken yalvaran bir tonla devam

etti. "Bana da babana da yapma bunu! Beni onların eline terk etme!"

"Kendin çek o zaman!" dedi Yaman, sinirle elini geri çekmeye çalışırken. Annesi delirmiş gibiydi. Bunu ondan nasıl isterdi? Annesini öldürmesini nasıl isterdi ondan?

"Bütün ümidimi elimden alma benim!" dedi Füsun, yalvarırcasına. "Ben çekerim o tetiği! Hiç düşünmem çekerim. Ama beni Araf'ta bırakma! İntihar edersem hiçbir yere gidemem!"

Füsun kendince inançları olan biriydi ve saçma ya da değil bu düşünceye sarılmıştı. Risk alması olanaksızdı. Ekrem ve Yaman söz konusu iken risk alamaz, onlardan ayrı kalamazdı. Tetiği çekmek öyle kolaydı ki onun için. Ama aklının köşelerinden gelen bir ses onu huzursuzca dürtüyordu. Ya gerçekse? Ya intihar edenler Araf'ta kalıyorsa? Bu riski göze alması imkânsızdı! Şu an buna inanıp inanmaması bile önemli değildi. Tek istediği sonsuzlukta bir gün, sevdiklerine tekrar kavuşacağını bilmenin huzuruyla ayrılmaktı. Yalvaran sesi ikna etme çabasıyla yeniden çıktı dudaklarından.

"Araf'ta bırakma beni! Sen çekersen, bilirim ki bir gün yanıma geleceksiniz! Sizi beklerim ben! Bin ömür sürse yine beklerim annecim! N'olur beni onların eline bırakma! Beni Araf'ta bırakma!"

Yaman ilk kez gözleri dolu dolu annesine baktı. Yalvaran gözleri yumuşadı. Yüzünde mahzun bir ifade oluşurken yalvarırcasına karşılık verdi.

"Anne, isteme bunu benden! Babamın yüzüne bakamam ben! Beni burada öldür, ama bunu benden isteme!"

"Sen yaşayacaksın!" dedi Füsun, kırılmaz bir inançla. "Baban seni bulacak! Sen yaşayacaksın! Direneceksin! Çok canını yakacaklar ama direneceksin, pes etmeyeceksin! Baban seni bulacak! Ama ben bunların eline düşersem bir daha babanın yüzüne hiç bakamam. Şimdi çekerim o tetiği! Ölümden korkum yok! Ama o zaman bir daha size kavuşamam!"

Yaman başını olmaz dercesine iki yana sallarken Füsun alnını Yaman'ın alnına dayayıp yumuşak bir sesle devam etti. "Ner-

min'in yanına gideceğim. Alaz'ın yanına gideceğim," diyerek son şansını kullandı. Yaman hızla başını geri çekerek dikkat kesildi. Füsun yakaladığı fırsatın üzerine gitti.

"Onların yanında sizi bekliyor olacağım. Onlar nasıl bekliyor bizi? Ben de onların yanına gideceğim. Onlardan ayırmazsın beni, değil mi? Ayıramazsın! Senin için Alaz'a sarılırım. Seni çok özledi, derim. Zamanı geldiğinde o da bizim yanımıza gelecek, derim. Ama senin zamanın şimdi değil annecim. Şimdi değil! Bırak ben gideyim. Beni sizden ayırma. Bir gün hep birlikte yine kavuşacağız birbirimize... Beni sizden ayırma. Benim yapmama izin verme. Onların eline düşmektense kendi oğlumun elleriyle gitmeye razıyım."

Yaman dudaklarını birbirine bastırdı. Titreyen çenesi ağlamamak için kendisini tuttuğunu işaret ediyordu. Füsun son kez bastırdı.

"Kimsenin bilmesi gerekmiyor. Kimseye söyleme! Bu ikimizin sırrı olsun! Hiç kimseye söyleme! O pisliklerin vurduğunu söyle! Yaman... Oğlum... Paşam... Beni onlara verme!" dedi Füsun, son bir hıçkırıkla omuzları sarsılırken.

O anda kapının dışında duydukları sesle ikisi de dikkat kesilerek sese odaklandılar. Füsun elini ağzına bastırmış hıçkırığını tutmaya çalışıyordu, Yaman yerinde dikilerek sese kulak kabarttı.

"Buralarda bir yerdeler. Son kat... Siz şu taraftaki odalara bakın, ben de burayı kontrol edeyim!"

Duydukları sesle birlikte odanın içinde ağır ağır ilerleyen ayak seslerini duydular. Füsun panik dolu bakışlarını Yaman'a çevirdi. Hiç tereddüt etmeden Yaman'ın eline sarıldı ve silahı kalbine dayadı. Yalvaran gözlerle oğluna bakarken sadece Yaman'ın duyabileceği bir fısıltıyla, "Çek! Sonra hemen ayağa kalk ve kalan iki kurşunu ona sık! Kimseye bir şey söyleme," dedi.

Yaman başını hızla iki yana salladı. Ayak sesleri bulundukları yere doğru yaklaşırken Füsun yaşlı gözlerle yalvarırcasına ona baktı.

"Kurtar beni!" diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar akarken. "Benim için yap bunu! Baban için yap!" dedi, son kez.

Yaman acının ne olduğunu işte o an anladı. Başa çıkılamayan acı buydu. Çaresizce yalvararak bakan annesinin gözlerinde tüm acıları gördü. En büyük acı, çaresizlikti... Yüreğinde hissettiği acılara tonlarcası eklendi. Ruhu bedenini terk etsin, şu an orada yalnızca posası kalsın, başka hiçbir şey hissetmesin istedi. Ama ruhu hâlâ bedenindeydi ve acılar içinde kıvranıyordu. Sonra sadece bir saniye içinde, ayak sesleri onlara daha da yaklaşmışken içinden bir şey aktı. Sanki ruhu bedeninden çıkmış gibiydi. Alaz'a son kez dokunuşunu hissetti. Yanağına sanki yumuşak minik bir el dokunmuş gibi hissetti. İçine garip bir huzur çöktü. Annesini sanki ona göndermesi için onu dürter gibiydi... Sanki benim yanımda güvende olacak, ben onu koruyacağım, der gibi... Sanki biz üçümüz sizi bekleyeceğiz, der gibi... Annesinin inançlı ve cesur bir kadın olduğunu biliyordu. Eğer tek başına olsa, bir an düşünmez o tetiği çekerdi ama onları bırakmak öyle zordu ki onun için, bin yıl da geçse beklemeyi göze alıyordu. Bekleyecekti...

Ayak sesleri birkaç metre daha yaklaştığında her şey sadece birkaç saniye içinde gerçekleşti. Yaman yüreği cayır cayır yanarak vedalaşırcasına dudaklarını annesinin alnına bastırdı. Füsun minnettar bir yüzle gülümsedi ve dudaklarını kımıldatarak "Seni çok seviyorum. Teşekkür ederim annecim," dedi.

Ardından Yaman'ın elindeki silah patladı ve hemen akabinde Yaman ayağa kalkarak karşısındaki adama kalan iki kurşunu sıktı. Aynı anda karşısındaki adamın elindeki silah da patladı ve adam yere düşerken iki kurşun Yaman'ı sıyırarak duvara saplandı.

Odanın dışında gürültüler gelmeye başladığında Yaman ruhu çekilmiş gibi başını yavaşça yana çevirdi ve annesinin yerde yatan cansız bedenine baktı. Yüzünde öyle güzel bir gülümseme vardı ki istemsizce kendi dudaklarında da minik bir tebessüm belirdi.

"Yanına geleceğim anne. Yeter ki seni kurtaramadığım için affet beni," diye fısıldadı.

Sonrası ise onun için bulanıktı. Ne onu çekiştirerek götüren adamların farkındaydı ne de sonraki on gün boyunca ona yapılan işkencelerin farkındaydı.

O, annesini kurtaramamış, kendi elleriyle annesinin yaşamına son vermiş bir evlattı. Ruhu bedenini çoktan terk etmiş, hiçbir şeyi bedeni hissetmez olmuştu. Zaten fiziksel acı denilen şey neydi ki? Kendisini dövenler acaba ruhen çektiği acıların farkındalar mıydı? Ruhu alevler içinde kavrulurken kesilen bedeninin, kırılan kemiklerinin ne önemi vardı ki? Hayatının sonuna kadar sürecek olan bir karanlığın içine girmişti. O karanlık onu an be an yutarken bedeni neredeydi, ona neler oluyordu hiç farkında bile değildi.

Annesini öldürmüştü!

Elinin üstünde taşıdığı, yüreği sevgiyle dolu, muhteşem bir gülümsemesi olan, dünyanın en iyi, en güzel annesini, kendi elleriyle öldürmüştü!

Bundan daha büyük ne tür bir acı olabilirdi ki?

8.BÖLÜM

10 gün Sonra

Tahir, kararlı ve emin hareketlerle yatağın üzerine yığdığı eşyaları iki valize doldururken Alaz merakla babasını izliyordu.

İki katlı kâgir yapının üst katında kendi odasındaydılar. O, kapının çerçevesine yaslanmış merakla babasını izlerken Tahir seri hareketlerle Alaz'a ait tüm eşyaları bir araya toplamış şimdi de hepsini valizlere dolduruyordu. Ondan hiçbir iz bırakmamak için evi baştan aşağı kontrol etmişti. Son kalanlar yatağın üzerindeydi ve onları da yok etmek için hızla çalışıyordu.

On gündür ne yediğini ne de içtiğini biliyordu. Yetişememişlerdi... O orospu çocuğu tuzağı kurmuş, önlerine barikatı dayamıştı ve onlar o piçlerle uğraşırken Füsun ölmüş, Yaman'sa kaçırılmıştı.

On gündür aramadıkları yer kalmamıştı Yaman'ı. Nihayet nerede olduğunu bulmuşlardı ve onu oradan sağ salim çıkarabilmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ekrem bitik haldeydi. Ragıp delirmiş gibiydi. Kaç gündür kimseyi uyutmamışlar, İstanbul'un altını üstüne getirmişlerdi. Şimdi hedef belliydi ancak o hedefe girebilmek için yeterli adam sayısını toplamaya çalışıyorlardı. Bunun dışında en önemli kısım ise yapılacak ani baskında onlar Yaman'a ulaşamadan o şerefsizin Yaman'ı öldürmesine engel olmaktı. Baskın yapıldığı anda o itin nasıl hareket edeceğini hepsi

biliyordu. Sırf onlar Yaman'ı kurtaramasın diye tetiği çekip çocuğu vuracaktı.

Ekrem'i delirten fotoğraflar her gün Çakal'a zevk verirken, sadistlik dolu bu eğlencesini sürdürmek için her gün Yaman'ın yaşamasını sağlayacak, sonra da Yaman'ın her gün daha da kötü görünen fotoğraflarını yollamaya devam edecekti. Yaman'ın elleri tavana asılı hali gözünün önüne geldikçe Tahir nasıl oluyor da aklını yerinde tuttuğuna şaşırıyordu. Çocuğu kum torbası yapmışlardı. Her gün sanki antrenman yapar gibi çocuğun üzerinde çalışıyorlardı. Gönderilen her fotoğraf bir öncekinden daha kötüydü. Ekrem aklını oynatmak üzereydi. Füsun'un acısını bile yaşayamıyordu. Hayatta olan oğlunu kurtarma telaşı içinde, daha karısının yokluğunun acısını bile çıkaramamıştı. On gündür tam bir zombiye dönüşmüştü.

Onu en iyi anlayan da Tahir'di. Sevdiğini, evladını kaybetmenin ne demek olduğunu en iyi bilen oydu. Onu ayakta tutan tek şey Alaz olmuştu. Eğer Nermin o son hamleyle Alaz'ı kurtarmasaydı Tahir şimdiye kadar binlerce kez ölmüştü. Bugünü gördüyse de bu tamamen Alaz sayesindeydi.

Alaz onu hayata bağlamıştı. Ama acısı hiç geçmemişti. Nermin'e kavuşacağı anı sabırsızlıkla beklemişti. Alaz, onu hem hayata bağlayan bağ, hem de ayak bağıydı. Nermin'e kavuşmasını engelleyen ayak bağı. Ayağı Alaz'la bağlanmış, hayata tutunmuştu. Kadınına söz vermişti ve bugüne kadar da sözünü tutmuştu. Onu güvende yaşatmış, kimsenin varlığını bilmesine izin vermemişti. En kıymetlisinin bile.

Her gün suçlulukla gözlerinin içine bakmış, acısıyla kavrulmuş ama evladını feda edememişti ve gizlemişti herkesten. Bugün ayrılık günüydü. Bugün aslan parçasına karşı duyduğu suçluluğu telafi etme günüydü. Bir gün buluşacaklardı, biliyordu. O güne kadar ikisi de güvende olacak sonra yeniden bir araya geleceklerdi. Buna tüm yüreğiyle inanıyordu. Yaman öyle sarmıştı ki kaderlerini birbirine, mutlaka karşılaşacaklardı.

Senelerdir kendisini Çakal'ı yok etmeye adamış, hep bunu istemişti. Bugünü beklemişti. Her şeye kendisini hazırlamıştı ama böyle olacağını kendi de düşünmemişti. Bugün bu isteğinden vazgeçme ve fedakârlık yapma zamanıydı. O insan müsveddesi bir gün yok olacaktı... Bir gün o gün de gelecekti ama bugün o gün değildi. Başka çaresi olmadığını biliyordu. Çok düşünmüş, çok hesaplamıştı. Çakal'ı lime lime etse içi soğumazdı. Bunu kimseye bırakmak da istemezdi ama aslan parçasını kurtarmak istiyorsa, bugün yapacağı şeyden başka bir çaresi yoktu.

Tek umudu bir gün Alaz'ın onu affetmesiydi. Onu bırakmak zorunda kalacağı için, terk edilmiş hissedeceği için tek umudu kızının onu affetmesiydi. Yalnız kalmaması ve güvende olması için tüm tedbirlerini almıştı. Ağrılı ondan gelecek haberi bekliyordu. Kim bilir emanet deyince ne anlamıştı? Bilseydi emanet olarak kızını bırakacağını, yine de kabul eder miydi acaba? Kafasındaki düşüncelerle boğuşurken kendi kendine başını salladı emin bir tavırla. Dudaklarından çıkan mırıltıya engel olamayarak sesli düşündüğü kelimeler, "Kabul ederdi!" diye fırladı.

Önünde birkaç saati vardı. İstediği numarayı bulması için en güvenilir adamlardan birini görevlendirmişti. O vakte kadar kızıyla güzel bir gün geçirecekti. Son günleri güzel geçmeliydi.

"Bir yere mi gideceğiz baba?" diye sordu, ince masum sesiyle Alaz arkasından. Nihayet merakına yenilmişti. Hafifçe gülümseyerek bakışlarını kızına çevirdi.

"Evet babacım. Önce sen gideceksin, sonra ben arkandan geleceğim," diye ekledi çabucak itiraz etmemesi için.

Alaz kaşlarını çatarak baktı. Duyduklarından pek hoşlanmadığı belliydi.

"Neden önce ben gidiyorum? Beraber gidelim! Ben seni beklerim!" dedi, yine de itiraz ederek.

Tahir son kalanları da valizin içine tıktıktan sonra becerikli ellerle valizi kapatarak kilitledi ve yatağın üzerinden indirerek yere koydu. Birazdan birileri gelip bu eşyaları alarak kimsesiz çocuklara

götürecekti. Alaz'ın gittiği yerde bunlara ihtiyacı olmayacaktı nasılsa.

Birlikte aşağı indiler. Tahir valizleri kapının önüne koydu. Merakla peşinden gelen ve bir cevap almaya çalışan Alaz'a yan gözle baktı. Akıllı ve durgun bir çocuktu. Hiçbir zaman ona zorluk çıkarmamıştı. Ne anlatmışsa hepsini olgunlukla karşılamış, öğrettiği her şeyi sıkıntı çıkarmadan ilkinde algılamıştı. Keşke daha farklı bir hayatı olsaydı. Öyle bambaşka bir çocuk olabilirdi ki! Oysa yalnız bir çocuk olarak büyümüş, bir gün bile şikâyet etmemişti. Tahir valizleri kapının önüne koyduktan sonra elini uzatarak "Gel, seninle biraz konuşalım." dedi.

Alaz tereddüt etmeden ufacık elini babasının koca avucunun içine koydu. Birlikte salon olarak kullandıkları odaya geçtiler. Eski kanepelerden birinin üzerine oturan Tahir, kızını kucaklayarak dizinin üzerine oturttu.

"Bugün seninle güzel bir gün geçirelim. Beraber yemek yapalım, birlikte karnımızı doyuralım, sohbet edelim ve uzun uzun dertleşelim. Ne dersin?"

"Bence de güzel olur. Ama ben yemek yaparken hep üstümü kirletiyorum. Sen de benim bütün eşyalarımı kaldırdın, üstümü kirletirsem ne giyineceğim?"

"Kirletmezsin... Ben yardım edeceğim sana, bu kez kirletmeyeceksin."

Tam o sırada telefonu çalınca cebine uzanarak telefonu çıkardı ve bir parmağıyla dudağına sus işareti yaparak Alaz'a sessiz kalmasını tembihledi.

Konuşma çok uzun sürmedi. İstediği numaraya nihayet ulaşmıştı. Şimdi o konuşmayı yapacak ve ardından Ragıp'ı arayıp baskın için hazır olmalarını söyleyecekti. Tek yalanı olacaktı, geleceğim diyecekti ama gidemeyecekti. Çünkü onları oraya sokabilmek için kendisi burada kalmak zorundaydı.

Bakışlarını merakla kendisine bakan kızına indirdi. O sırada kapı vuruldu. Alaz'ı kucaklayarak kanepeye oturttu, "Bekle miniğim, hemen geliyorum," diyerek kapıya yöneldi. Gelen adama hiçbir şey

söylemeden valizleri verdi ve kapıyı kapadı. Yapacağı sadece birkaç şey kalmıştı. Sonra kızıyla birkaç saat güzel vakit geçirecek, ardından vedalaşarak Ağrılı'nın gelmesini isteyecekti.

Geçen her saniye kızına baktıkça içi burkuluyordu. Onu yalnız bırakmaya yüreği el vermiyordu ama öte yandan Yaman'ın her gün biraz daha parçalanışına da göz yumamazdı. Yaman'ın sağ kurtulabilmesi için o şerefsizin oradan çıkması lazımdı, bunun için de tek yem kendisiydi. Zaten kendisinden başka kimse için de çıkmazdı o şerefsiz. Bir de Ekrem için çıkardı ama Ekrem'in şu an böyle bir şey yapması imkânsızdı. Yaman'ın yanında olmak zorundaydı. Birbirlerini ayağa kaldıracak olan ikisiydi. Baba oğul birbirlerine destek olacak ve tekrar ayağa kalkacaklardı. En doğru yem Tahir'di.

Telefon görüşmelerini Alaz mutfaktayken o salona geçerek yapmıştı. Önce ilk konuşmayı yapmış, saat vermiş, ardından Ragıp'ı arayıp söylediği saatte hazır olarak içeri girmelerini söylemişti. Hava kararmış olacaktı ve bu onlar için büyük avantaj yaratacaktı.

Bir saate yakın mutfakta Alaz'la birlikte kendilerine yiyecek hazırladılar, bu arada Tahir sanki talimat verircesine sürekli Alaz'la konuştu.

"Sana anlattıklarımı hatırlıyorsun, değil mi miniğim? Hiçbir zaman unutma onları. Bir gün gelecek bildiğin her şey sana yol gösterecek. Seninle bir süre ayrı kalacağız, biliyorum bundan hoşlanmıyorsun ama bazen zorunluluklar bunu gerektirir. Biz tekrar bir araya geleceğiz. Hep beraber olacağız yine. Benden uzaktayken kim olduğunu asla unutma! Sen Nermin ve Tahir Yamandağlı'nın kızısın! Güçlü olmalısın! Kimseye boyun eğme! Yaptığın her şeyi, attığın tüm adımları yüreğinden gelerek yap! Yüreğin sana her zaman doğru yolu gösterecek."

Çakal'a evin adresini vererek sekizde gelmesini söylemişti. Çakal önce şüpheyle yaklaşmıştı bu isteğine. Korkak adam elbette kendisine tuzak kurulacağını düşünmüştü. Ancak son cümleleri onu ikna etmişti.

"Tuzak yok. Beni tanırsın. Verdiğim sözden dönmem. Sadece konuşacağız... Yaman'ı vermen için ne istersen kabulüm. Ama bunu yüz yüze konuşacağız. Verdiğim adreste ol."

Çakal, Yaman'ı öyle iyi gizlemişti ki kimsenin onu bulmasına imkân yoktu. O rahatlıkla bu fırsatı kaçırmak istemedi. Tahir'e olan öfkesini içinden atmak istiyordu. Tahir'in verdiği sözleri tuttuğunu da biliyordu. Yalnız görüşmek istiyorsa demek ki çok çaresizdi. Elbette çaresizdi. Sırf onları delirtmek için Yaman'ın günden güne parçalanan bedenini gösteren fotoğrafları boşuna göndermiyordu onlara. En zevkli tarafı da buydu zaten. Onları bu görüntülerle delirtmek.

Yaman'ı almak için, tek başına Çakal'ın karşısına bile çıkmaya hazırdı Tahir. Oysa şimdiye kadar onu tek başına, savunmasız yakalamayı başaramamıştı. Bu fırsatı değerlendirecekti. Nermin'i ona kaptırmanın hırsı hâlâ içindeydi. Üstüne senelerdir onları alt edememenin hırsı da binince Tahir'in bu gözü kara kahramanlığını ona yedirecekti. Elbette Yaman'ı vermeyecek, hatta Ekrem'i de dizlerinin üzerine çökertmek için ikisini de yok edecekti. Çakal söz vermezdi. Zaten verdiği sözü de tutmazdı. Saçma değer yargılarıydı bunlar onun için. Savaşta her şey mubahtı! Sözler verip geri dönmek, yalanlar söylemek en akıllıca hamlelerdi. Zaten sözler bozulmak üzere verilirdi. Kimin umurundaydı ki erdemli olmak? Erdemli olan yaşamazdı... Ancak kurnazlar yaşardı. O da kurnazdı ve aklındaki plan, istediği her şeyi ona verecekti. Aklındaki haince planın keyfiyle görüşmeyi kabul etmiş, Tahir'in dediği saate vereceği adreste olacağını söylemişti. Elbette bu da yalandı. Söylenen saatten çok önce gidecek, Tahir'i hazırlıksız yakalayacaktı. Akıllı adamlar öyle yapardı. Onun da aptal olduğu söylenemezdi.

Tahir akşam sekiz olmadan önce kızıyla uzun uzun vakit geçirmek istiyordu. Altı civarı Ağrılı'yı arayacak ve emanetini almasını isteyecekti. Çakal gelmeden önce Alaz'ın evden çıkmasını sağlayacaktı ve sonrasıysa malum sondu. Çakal'ın konuşma hevesiyle gelmeyeceğini biliyordu. Zaten amacı da bu değildi. Yeter ki o lanet yerden çıksın, Ekrem, Ragıp ve adamların Yaman'ı kurtarabilecek

bir fırsatı yakalamalarını sağlasın. O zaten bugün kadınına kavuşacağı güne geldiğini biliyordu. Öyle garip bir ruh halindeydi ki hem Nermin'e kavuşacağı için heyecanlanıyor, içi titriyordu hem de Alaz'ı bu dünyada anasız babasız yapayalnız bırakacağı için içi hüzün doluyordu.

Sık sık gözleri kızının yüzüne kayıyordu. Üzerinde kot pantolonu, uzun kollu mavi tişörtüyle öyle sevimli ve minik görünüyordu ki kimsesizliğin tüm hüznü üzerine çökmüş olan küçük kızına bakarken daha şimdiden yüreği kavruluyordu.

Salonda yan yana kanepeye oturduklarında saat altıya geliyordu ve birkaç dakika sonra Ağrılı'yı arayıp gelmesini isteyecekti. Kafasındaki plan buydu... Tabii evin dışındaki yolda gözüne ilişen belli belirsiz hareketlenmeyi fark etmeseydi. Dişlerini birbirine bastırıp ayağa kalktı ve tülün ucunu hafifçe kaldırarak sokağı gözledi. Gördüklerinde yanılmamıştı. Şerefsiz erken gelmişti. Tahir'in tuzak olmayacak sözüne rağmen erken gelmiş, Tahir'i gafil avlamayı planlamıştı.

"Korkak orospu çocuğu!" diye mırıldandı, hırsla dişlerinin arasından.

Çok vakti kalmamıştı. Alaz'ı bu evden şimdi çıkarması imkânsızdı. Varlığından haberdar oldukları vakit kızının da ölüm emrini imzalamış olurdu. Kafasında hızla planlar yaparken seri adımlarla pencereden uzaklaşıp Alaz'ın yanına vardı. Kızın minik elini avuçlarının içine alıp önünde diz çöktü.

"Sen akıllı bir kızsın miniğim. Senden asla bir şey saklamadım. Her şey seni korumak içindi. Annen de ben de seni korumak için her şeyi yaptık, yaparız, biliyorsun bunu. Şimdi benim için bir şey yapmanı isteyeceğim. Birazdan bu eve çok adam gelecek. Konuşmam gereken şeyler var onlarla. Ben onlarla konuşmaya çalışacağım ama seni asla bilmemeliler, o yüzden seni saklayacağız. Seni saklayacağım yerden ne olursa olsun... Bak, yeniden söylüyorum miniğim, ne olursa olsun asla çıkmayacaksın! Her şey sessizleştikten, o adamlar bu evden gittikten sonra çıkacaksın."

Alaz şüpheyle ona bakarken söylediği her kelimeyi içine çekercesine dinliyordu babasını. Tahir ayağa kalkarak kızın elini avucuna aldı, kızın kanepeden kalkmasını sağlayarak peşinden sürüklercesine üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. İkisi de hızlı adımlarla yukarı çıktılar. Tahir'in odasına girdiler. Tahir geniş odada bulunan iki kapaklı büyük ahşap dolabın kapılarını açarak kızı içine soktu. Bedenini aşağı eğip gözlerini kızının gözlerine kilitledi.

"Ne olursa olsun, asla buradan çıkmayacaksın Alaz! Söz ver bana!"

"Seni bırakmak istemiyorum!" dedi, cılız ses itiraz ederek.

"Beni bırakmayacaksın! Sana zarar vermelerine izin veremem miniğim. Sana kimsenin dokunmasına izin veremem. Bu dünyada sana dokunacak tek bir kişi var ve o da bir gün karşına çıkacak. Ama bunun için senin şimdi güvende olman lazım. Bana söz vereceksin! Ne olursa olsun buradan çıkmak yok!"

Alaz küskün bakışlarını babasına dikip dudaklarını büzdü inatla. İsteksizce başını yukarı aşağı salladı. Tahir kızını çok iyi tanıdığı için gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Sesli söz vereceksin! Baş sallamak yok!"

Alaz oflayarak gözlerini kaldırdı yukarı. Sesli söz vermediği sürece her sözden dönerdi ve babası bunu çok iyi biliyordu. İsteksiz zoraki bir sesle inandırıcı olmayan bir tonla başını baştan savma hızla yukarı aşağı salladı.

"Tamam! Söz!"

"Bir Yamandağlı her zaman sözünü tutar! Yamandağlı sözü mü?"

Alaz gözleri dolu dolu parlayarak babasına baktı. Bu ağır bir söz olacaktı ve ne olursa olsun sözünden geri dönemeyeceğini biliyordu.

"Baba!" dedi, usulca yalvarırcasına. Sanki istemediği bir şeyi ona zorla yaptırmaya çalışan babasına rica eder gibiydi.

Tahir keskin kararlı bir tavırla başını yine iki yana salladı. "Yamandağlı sözü mü?" dedi bastırarak.

Alaz bir süre sessizce babasına baktı. Tahir gözleriyle yalvarıyordu sanki ona. Babasını asla üzmek istemezdi. Dudakları aralandı ve isteksiz ama kararlı bir tonla cevapladı.

"Söz! Yamandağlı sözü! Ne olursa olsun burada saklanacağım!"

Rahatlayarak bir nefes çeken Tahir, "Aferin benim güzel kızıma!" dedi ve hemen dolabın dibinde daha önce Alaz'ın dikkatini çekmeyen bir tahtayı kaldırdı. Dolabın zemininde belli belirsiz kesilmiş parçayı kaldıran Tahir bir yandan Alaz'la konuşuyordu.

"Bu tahtayı kaldırdığında burada bir telefon bulacaksın. Bu adamlar evden gittikten sonra bu telefonu alacaksın, tamam mı? İçinde sadece tek bir numara kayıtlı. O numarayı çevireceksin ve 'Ben Yamandağlı'nın emanetiyim' diyeceksin. Seni biri almaya gelecek. Ağrılı! Adı Ağrılı, tamam mı? Ağrılı seni alacak ve ben sana tekrar kavuşana kadar sana o bakacak. Sözünden çıkma! Ağrılı çok iyi bir adamdır. Seni de çok sevecek. Aklında tutuyorsun değil mi bunları? Yalnızca Ağrılı'yla gideceksin. Ağrılı dışında kimseyle konuşmak, adını başkalarına söylemek yok. Senin istediğin her şeyi Ağrılı yapacak. Ne zaman yardıma ihtiyacın olsa, sen ne istersen Ağrılı hepsini yapacak."

Alaz büyük dolabın içinde sırtını dolabın ahşap yüzeyine yasladı ve yavaşça aşağı kayarak dizlerini karnına çekti. Hüzünlü ancak her şeyin farkında olduğu gözleriyle babasına baktı.

"Gelmeyeceksin, değil mi?" dedi alçak duru bir sesle, ikisinin de bildiği gerçeği dile getirerek.

Tahir bakışlarını kızına çevirdi. Tıpkı kızı gibi yeşil olan gözleri aniden gözlerine hücum eden yaşlarla parladı.

"Bir gün geleceğim bi'tanem! Bir gün kavuşacağız!"

"Ama yakında değil!"

Tahir başını dürüstçe iki yana salladı.

"Yakında olmayacak bi'tanem. Ama hepimiz sabırlı olacağız. Biz birbirimizi sevdiğimiz sürece bir gün mutlaka yine bir araya geleceğiz."

Alaz sessizce babasına bakarken evin dış kapısının gürültüyle vurulduğunu duydular. Tahir telaşla başını geri çevirip açık olan yatak odasının kapısından koridora bakıp kulak kesildi. Hızla ayağa kalkarak dolabın kapaklarını kapamak için hazırlandı. Yine telaşlı bir sesle son talimatları verdi.

"Söz verdin! Benim kızım sözünü tutar. Ne olursa olsun buradan çıkmayacaksın! Ve unutma! Aradığın numaraya 'Ben Yamandağlı'nın emanetiyim,' diyeceksin! Ev boşalana kadar yerinden çıkma! Tamamen sessiz olduğuna emin olduğunda çık buradan."

"Baba!" dedi Alaz, ince acınası bir sesle. Dizlerini karnına çekmiş, kollarını bacaklarına dolamıştı. Önünde dev gibi ayakta dikilen adama bakmak için başını yukarı kaldırmış, kafası dolabın duvarına çarpmıştı.

Tahir hızla eğildi, kapakları kapamadan önce kızının alnına dudaklarını bastırdı.

"Seni çok seviyorum kızım. Annen de ben de seni çok seviyoruz. Her şey senin için," diye fısıldadı ve Alaz'ın gözlerinden inen çaresiz yaşlara üzüntüyle bakarken geri çekildi. Aşağıdan gelen gürültülerle aceleyle kapakları kapadı.

Alaz karanlık dolabın içinde kulak kesilerek durdu bir süre sessizce. Babasına verdiği sözü bozmak istemiyor ancak merakla ve korkuyla kıvranıyordu. Aşağıdan gelen sesleri tam olarak anlayamıyordu. Önce birilerinin bir şeyleri tartıştıklarına benzer sesler duydu. Tanımadığı bir ses yüksek sesle bir şeyler söylüyordu. Merakına yenilerek dolabın kapısını hafifçe aralayıp sesleri daha net duymak için kulak kabarttı. Aralanan kapıdan şimdi konuşan ve bağıran seslerden başka, kavgaya benzer sesler de duymaya başlamıştı. Evin içinde bir şeyler kırılıp dökülüyordu. Bedeni korkuyla gerildi. O anda hissettiği korku kendi varlığının açığa çıkmasından çok, babasının zarar gördüğüne dair hissettiği korku ve endişeydi. Evin içinde gürültülü ayak sesleri dolaşıyordu. Dolaşan adımlar girdikleri her odada sanki eşyaları parçalıyorlarmış gibi sesler geliyordu.

Nihayet onca gürültünün içinden babasının sesini çıkardı.

"Ulan, öyle şerefsiz bir korkaksın ki, gel konuşalım dediğimde bile götün yemedi tek gelmeye!"

"Sen kahramancılık oynamak isteyebilirsin ama ben gerçekçi bir adamım. Bu fırsatı kaçıracağımı düşünmedin herhalde! Bu gece seni dünyaya geldiğine pişman edeceğim, yarın da o piç kurusunu babasının ayaklarının dibine atacağım!"

Tanımadığı ses babasına kinle bağırırken sesler yukarı çıkan merdivenlerin dibinden geldiğini belli ediyordu. Yine bir arbede sesi duydu. Merdivenlerin dibinde bir kavga olduğu belliydi. Alaz dolabın içinden çıkmamak için kendisini tutuyor, ileri yapacağı her hamlede verdiği söz geliyordu aklına.

"Odan hangisi Tahir? Seni o mışıl mışıl huzurla uyuduğun yatağının olduğu odanda son uykuna göndereceğim. Ama bu uykuya dalışın kolay olmayacak," dedi kinle çıkan ses.

"Bırakın ulan!" diye bağırdı Tahir. Sesindeki telaşı ancak Alaz anlayabilirdi. Babasının odasına geleceklerdi ve Tahir onları oraya sokmamak için direniyor, adamlarla kavga ediyordu belli ki.

Alaz babasının sesiyle çaresizce kıvrandı. Tam dayanamayarak dolaptan çıkacakken yine babasının sesini duydu.

"Yamandağlı sözünü tutar!" diye kükredi Tahir. "Ulan, ben sana konuşacağız demiştim! Yamandağlı sözünü tutar!" diye haykırdı.

Tahir'in haykırışına iğrenç kahkahalar eşlik etmişti ama Alaz yalnızca babasının sesine odaklanmıştı. Bu haykırış Alaz'ın geri çekilmesine neden oldu. Alaz aptal bir çocuk değildi. Babasının neden bunu dediğini biliyordu. Ona sözünü hatırlatıyor ve asla saklandığı yerden çıkmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu.

Çaresizce sırtını dolabın arkasına yaslayarak kollarını göğsüne çektiği bacaklarına doladı yine. Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Ellerini kaldırıp ağzından fırlayıverecek olan hıçkırıkları engellemek için dudaklarının üzerine küçük yumruklarını bastırdı. Sesler yaklaştı, yaklaştı ve odanın kapısı büyük bir gürültüyle kırılırcasına açılarak içeri babasıyla birlikte adamlar girdi.

Tahir'i sürükleyerek odanın ortasına çektiler. Bir santim aralanmış olan kapakların arasından Alaz bölük pörçük görüş hizasına giren adamlara baktı. Üç dört adam Tahir'i zorla zapt etmeye çalışırken Tahir onlara direniyordu. Yüzünde aşağıda olmuş olan birkaç morluk vardı. Demek ki aşağıdaki hengâme bu yüzden olmuştu.

Tanımadığı iğrenç suratlı bir adam, odanın ortasında kendi etrafında dönerek sırıtıyordu.

"Demek odan burası ha! Nermin'den sonra çok yalnızlık çekmiş olmalısın. Ekremlerle aynı evde de yaşamadığına göre Nermin'sizlik seni inzivaya sokmuş galiba."

"Şerefsizsin sen! Ne adamsın ne de insan! Sen bu yeryüzüne inmiş en aşağılık varlıksın! Senin adamlığın bu kadar işte!" dedi Tahir, tükürürcesine. Yine kendisini tutan adamlardan kurtulmak, Çakal'a doğru atılmak için silkelendi. Belki ölecekti bu gece ama hiç değilse şu karşısındaki pisliğe bir iz bırakmak istiyordu.

Çakal pis bir kahkaha attı umursamadan.

"Yaa Tahir! Sana yar eder miyim sandın onu? Sahip olduğun her şeyi alacağım elinden! İkinizin de! Yarın da Ekrem'in köpekler gibi yalvarmasını sağlayacağım! Ah ne yazık! Nasıl da koyar ona evlat acısı şimdi! Karısını da daha yeni kaybetti! Vah vah! Ne kadar da üzüldüm!"

Kimlerden bahsettiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Bu isimleri daha önce hiç duymamıştı. Yüksek sesli, Alaz'ın tüylerini diken diken eden bir kahkaha duyuldu. Alaz iyice geri çekilirken duydu sesi yine. Bu kez emreden bir tondaydı.

"Getirin şu sandalyeyi şuraya. Bağlayın şu sahte kahramanı bakalım! Birkaç saat sonra da böyle erdemli laflar edebilecek mi? Duyalım bakalım bağırtılarını."

Tahir fark ettirmemeye çalıştığı telaşlı bakışlarını hızla dolabın kapağına çevirdi. Bakışı bir salise bile sürmemiş, bakışlarının yönünü hiçbiri fark etmemişti ama Tahir dolap kapakları arasındaki aralığı bu kısacık sürede bile fark etmişti. Alaz'ın dayanmaya çalıştığı belliydi ama çıkmak istemişti demek ki. Dişlerini birbirine bastırdı. Küçücük kızın önünde yaşanacaklar, kızının bunlara katlan-

maya çalışacağı düşüncesi midesini alt üst etti. Kızı sözünü tutacaktı biliyordu ama hayatı boyunca bu gece aklından çıkmayacaktı. Bu odadan çıkmak zorundalardı. Hırsla tekrar silkelendi adamların elinden.

"Ne yapacaksan aşağıda yap orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Adamlar onu zorla sandalyeye oturtmaya çalışırken de debelenmeye devam etti. Yüzüne ve midesine yumruklar indi. O sırada Çakal eğlenen ve yaşadığı zaferden zevk alan bir sesle karşılık verdi.

"Bu odayı sana mezar edeceğim! Sen Nermin'in hayallerine dalarak uyuyordun ya, sana o hayalleri zindan edeceğim!"

Tahir'in tüm debelenmelerine karşın adamlar kollarını ve bacaklarını odanın ortasında tam da dolabın karşısına koydukları sandalyeye bağladılar. Tahir çaresizce çabuk bir bakış attı dolap kapağına ve korkudan ardına kadar açılmış olan kızının gözleriyle karşılaştı. Çabucak o bakışlardan çekti bakışlarını. Baktığı yönü ve ne kadar sarsıldığını fark etmelerini istemiyordu. Kızını koruyabilmesi için önündeki saatlerde çok dirayetli olması gerekiyordu. Bu herifin şerefsiz olduğunu hep biliyordu ama bu derece insanlık dışı bir varlık olabileceğini hiç aklına getirmemişti ve bu belki de hayatı boyunca yaptığı en büyük hataydı. Hatta yaptığı zamanlama hatasından bile daha büyük bir hata!

Çakal, kızının gözleri önünde ona işkence edecekti ve kızı hayatı boyunca bu cehennemi hatırlayacaktı. Gözlerini sıkıca kapayıp derin bir nefes çekti. Alaz'a çaresiz olmadığını ispat edecekti. Canının yanmadığını gösterecek, onun çok daha fazla çaresizlik ve korkuyla kıvranmasına izin vermeyecekti. Bu gece ona ne yaparlarsa yapsınlar ağzından tek bir inilti, tek bir yakarış çıkmayacaktı. Bunu kızına borçluydu. Madem kızı bu cehennemin ortasında kalmıştı, en az hasarla bunu atlatması için gücünün son zerresine kadar dayanacaktı. Nermin nasıl kızı için kendini feda ettiyse, kendisi de kızı için acılarını yutacak hem kadınına hem kızına layık bir adam olarak ölecekti. Asla yalvarmadan, asla inlemeden, asla kırılmadan, dimdik kızının gözlerinin içine bakarak ölecekti.

O andan itibaren Alaz'ın hayatı boyunca hatırasından silinmeyecek olan sahneler yaşanmaya başladı. Dakikalar asırlarca uzun zamana dönüştü, ruhu paramparça oldu. O küçücük dolap onun acılarla kıvrandığı hücresi oldu. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akarak babasına yapılanları izlerken ellerini ağzına bastırdı, içine gömmeye çalıştığı hıçkırıklarla omuzları sarsıldı. Dakikalarca... Saatlerce sarsıldı Alaz.

Babası en ufak bile bir ses çıkarmamıştı. Sanki canı yanmıyormuş gibi... Sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi... Sanki Alaz'ın korkmasını istemezmiş gibi... Bazen Tahir'in gözleri karşıya, sanki boşluğa dikiliyormuşçasına dolap kapaklarına saplanıyor, gözleriyle kızına destek vermeye çalışırken Çakal onun bu vakurluğu ve sessizliği karşısında çıldırıyordu. Çıldırdığı her an işkencesini bir düzey daha yükseltiyor, delicesine odanın içinde bağırıyordu. Tahir tek tek kesilen uzuvları karşısında sustu... Bedenine atılan her kesikte sustu... Kırılan her kemiğe, yırtılan tenine rağmen sustu...

"Bağır ulan! Bağır! Yalvar!"

Her darbe Tahir'i yerinden sarsıyor, bazen sandalye devriliyor, adamlar yine zorlayarak sandalyeyle birlikte Tahir'i eski pozisyonuna kaldırıyorlardı. Aradan geçen üç saate yakın sürede artık odanın içinde yalnızca Çakal'ın çıldırmış sesi duyuluyordu. Tahir kan revan içindeydi. Ama yıkılmıyor, ezilmiyordu... Diğer adamlar inanamazca olanları izliyor, farkında bile olmadan Tahir'e saygıyla bakıyorlardı. Birkaçı, daha fazla dayanamıyormuşçasına odadan çıkmış, kalan birkaç kişi ise Tahir'in parçalanmış haline sanki saygı duruşunda durur gibi kalakalmışlardı yerlerinde. Çakal adamların bakışlarındaki değişimi fark etmeye başladığında artık zıvanadan çıkmıştı.

Elindeki çekici Tahir'in bacaklarına tüm gücüyle indirirken kan ter içinde kalmış yüzünden akan terler çenesinden damlarken bir canavarın ağzına benzeyen karanlık ağzını ardına kadar açmış haykırıyordu.

"Bağıracaksın ulan! Yalvaracaksın! Bağır! Yalvar!"

Tahir bağırmadı... Tahir yalvarmadı... Tahir, tek bir gık bile çıkarmadı...

Yalnızca sanki hipnotize olmuş boşluğa bakar gibi dolap kapaklarının arasındaki aralıktan içeride sessiz hıçkırıklarla sarsılan kızına bakıyor, gözleriyle yüreğinden geçen tüm sevgiyi, tüm dirayeti ona aktarmaya çalışıyordu. Kızının karşısında asla çaresiz görünmeyecek, ona bu zavallılığı yaşatmayacaktı. Kanlardan tıkanan kırık burnuyla zorlukla da olsa sık sık nefes almaya çalışıyordu. Arada ağzından akan kanları tüküürüyor, ardından yine başını dimdik kaldırıyordu. Çakal'ın yaşadığı hüsran nedeniyle artık sinirden delirmiş olduğu bir anda odanın kapısından içeriye telaşla bir adam girdi.

"Çocuğu bulmuşlar!"

İki kelime Çakal'ı olduğu yerde durdurdu. Nefes nefese odaya giren adama baktı. Bakışlarının içinde kötücül ışıklar parlarken haykırdı.

"Ne demek çocuğu bulmuşlar?"

"Apo'ya telefon geldi şimdi," dedi adam eliyle aşağı işaret ederek.

Çakal hızla ileri atıldı. Odadan çıkarak aşağı inen merdivenlere yöneldi. Odanın içindeki diğer adamlar da onları takip ettiler. Tahir'in o halde hiçbir yere gidemeyeceğini hepsi de çok iyi biliyordu. Arkalarından kapıyı kapamışlardı.

Alaz daha fazla duramadı. Kapanan kapının ardından hızla kapakları açıp babasına doğru koştu. Kollarıyla lime lime olmuş bedene sarıldı.

"Babam!" diye hıçkırdı. "Canım babam!"

"Ağlama miniğim... Ağlama babacım..."

Tahir kısık ve kesik bir sesle konuşmaya çalıştı. Kırılan dişlerinden ağzının içine dolan hava beyninin içine aynı anda onlarca bıçak saplanmasına neden oldu. Gözlerini sıkıca yumup acısını içine gömdü. Kızının acısının yanında onunki koca bir hiçti. Tüm acısına rağmen yine aynı kısık sesle kesik kesik konuşmaya çalıştı.

"Sana... Dediklerimi... Unutma!"

Alaz babasının acılarına daha fazla acı kattığını bilemeden sıkıca sarılmaya çalıştı kanlar içindeki adama.

"Götürceğim seni buradan... Kurtulacağız! İkimiz de kurtulacağız baba!" dedi, yüzünü Tahir'in kanlar içindeki göğsüne gömerek.

"Olmaz... Babacım! Hemen... Git... Buradan..."

"Taşırım! Taşırım seni ben!" diyen Alaz, gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Tahir'in sözlerini duymuyordu. Şu an yapması gereken tek şey babasını çözmek ve buradan birlikte gitmelerini sağlamaktı. Hızla aşağı çöküp babasının bacaklarına dolanan ipleri çözmeye çalıştı. Sıkı sıkıya bağlanmış düğümleri minik parmaklarıyla açmaya çalışırken hem hıçkırarak ağlıyor hem de sürekli konuşuyordu.

"İkimiz de kurtulacağız. Bırakmayacağım o şeytanın eline seni. Kurtaracağım! Kaçarız! Taşırım ben seni!"

Çıldırmış gibiydi. Tek istediği babasının iplerini çözmek ve onu gerekirse sürükleyerek buradan çıkarmaktı.

"Alaz!" dedi Tahir, daha yüksek çıkmasına çalıştığı bir sesle. "Babacım... Olmaz... Yürüyemem... bi' tanem... Senin... Gücün... Yetmez... Bak... Bana... Bak... Bana... Babacım."

Alaz çözemediği düğümleri kızgınca çekiştirdi. Gözünden akan yaşlar suratına yayılmış olan kanlarda yol yol izler oluşturdu.

"Kurtarırım. Taşırım... Bırakmam seni!"

"Bak... Bana!" dedi Tahir, zorlukla çıkan bir sesle.

Alaz çaresiz bakışlarını babasına kaldırdı. Tahir üzüntüyle başını yana yatırmaya çalışırken baktı kızına. Dudaklarını zorlukla gülümsemeye çalışır gibi iki yana gerdi. Yüzüne oturtmaya çalıştığı gülümseme bile acısına acı kattı ama kızının bu gülümsemeden mahrum kalmamasını sağlamaya çalıştı.

"Dinle... Beni... Miniğim... Az... Vaktimiz... Var... Üzme... Beni..."

Alaz çaresizce ağır ağır yerinde doğruldu ve sessizce ağlayarak babasına bakarken hızla başını salladı. Onu asla üzmek istemezdi.

"Dediklerimi... Unutma... Şimdi... Buradan... Çıkacaksın... Her... Zaman... Yaptığın... Gibi... Odandaki... Pencereden... Ağaca... Tırmanarak... Bahçeye... İn... Kimseye... Görünmeden... Kömür'lerin... Bahçeye... Geç... Telefonu... Almayı... Unutma! Sana... Dediklerimi... Yap!"

Alaz başını iki yana sallayıp yeniden Tahir'e atıldı ve çekiştirmeye çalıştı. Öyle çaresiz öyle hırçındı ki sesinin yükseldiğinin farkına varmadı.

"Hayır! Seni burada bırakmam! Seni de götüreceğim!"

Kısa ince kollarını Tahir'e sarmış adamı yerinden oynatmaya çalışıyordu ancak bu mümkün değildi. Tahir acıyla inleyince aniden durdu ve dehşetten açılmış gözlerini babasına dikti.

"Özür dilerim... Özür dilerim baba... Canını yakmak istemedim!"

"Babacım! Yapamazsın... Babacım... Çok... Küçüksün... Taşıyamazsın... Beni... Ben... De... Yürüyemem... Beni... Burada... Bırakacaksın... Dediklerimi... Yapacaksın..."

Alaz tam başını iki yana hızla sallayıp itiraz ederken aşağıdan korkunç bir bağırtı geldi. Çakal'ın aldığı haberle çıldırdığı belliydi. Küfürleri yarım yamalak duyuyordu Alaz. Tahir'se Çakal'ın yaşadığı hüsranın hırsıyla birazdan yukarı çıkıp işini çok daha acımasız bir vahşete çevireceğini biliyordu. Ona bu zevki tattırmayacaktı. Aşağıya kulak kabartmışken kanlı gözleri kısıldı. Az vakti kaldığını biliyordu. Dudaklarında bu kez acıya rağmen daha belirgin bir gülümseme oluştu. Bakışlarını, dudakları gibi tüm bedeni zangır zangır titreyen kızına çevirdi. Yüzüne garip bir ifade oturdu. Sanki huzura ermiş gibi... Yaman'ın kurtulduğunu biliyordu artık. Çakal'ın bu yenilgin haykırışına başka hiçbir şey neden olamazdı. İkinci yenilgisini de Tahir verecekti ona.

"Alaz... Bi'tanem... Bu... Bizim... vedamız... Miniğim... Ben... Annenin... Yanına... Gidiyorum... Bir... Gün... Sen de... Geleceksin... Ama... O... gün... Bugün... Değil... Biz... Annenle... Seni... Bekleyeceğiz... Bekleyeceğiz... Babacım... Anneni...

Senin... İçin de... Koklaya ağım... Öpeceğim... Onu... Çok... Ö-lediğini... Söyleyeceğim..."

"Baba!" diyen Alaz, ağlayarak yine Tahir'a sarıldı, başını babasının kanlar içindeki göğsüne yasladı. Ne yüzüne ne de üzerine yapışan kanları umursuyordu. Babasıyla buradan gitmek istiyordu. Annesinin yanına gideceğini bilse de henüz ondan ayrılmaya hazır değildi.

"Baba beni bırakma!" dedi, çaresiz yalvaran bir sesle.

"Babacım... Başka... Çaremiz... Yok... Bak... Az... Vaktimiz... Kaldı... Konuşamıyorum... Miniğim... Yardım... Et... Bana... Yardım... Et... Babacım..."

"Ne istersen! Ne istersen yaparım!" dedi Alaz, başını hızla geri çekerek. Yüzünde kararlı, biat etmiş bir ifade vardı. Babası ne dese yapmaya hazırdı.

"Bana... Yardım... Et... Senden... Bunu... İstemem... Çok... Haksızlık... Biliyorum... Ama... Ben... O şerefsizin... Elinden... Gitmektense... Kendi... Kızımın... Elinden... Gitmeye... Razıyım... Yardım... Edersin... Değil mi... babacım?"

Alaz anlamayan bakışlarını sorgularcasına babasına diktiğinde kaşlarını çatmıştı. Dudakları titreyerek sordu.

"Nasıl yardım? Söyle, ne istersen yaparım."

"Yatağın... Üzerindeki... Bıçağı... Görüyor musun?" dedi Tahir, boynunu çeviremediği için gözleriyle yatağı işaret etmişti.

Alaz ağır çekimde gibi yavaş yavaş yatağın üzerine baktı. O şerefsizin babasını keserken kullandığı bıçak kanlar içinde yatağın üzerine atılmıştı. Başını otomatik bir hareketle yukarı aşağı sallarken bakışları babası ve bıçak arasında gitti geldi.

"Onu... Al..."

Babasının sözleriyle gözleri parlayarak ardına kadar açıldı. Daha önce bunu düşünmesi gerekiyordu. İpleri bıçakla kesebilirdi. Sevinç içinde ok gibi yerinden fırlayıp yatağın üzerindeki bıçağı kaparak babasının yanına döndü tekrar. Yeniden babasının önünde eğilip ipleri kesmeye başlayacakken Tahir'in "Hayır!" diyen keskin sesiyle kalakaldı. Soru dolu bakışlarını babasına kaldırdı. Tahir

zorlanarak belli belirsiz başını iki yana salladı. Bakışları o an acı doluydu ama bu hissettiği fiziksel acıdan kaynaklanmıyordu. İkisi de bunu biliyordu. Tahir isteyeceği şeye kendisini hazırlamak ister gibi ciğerlerine cam parçalarını dolduran, kalbine ızdırap yükleyen bir nefes çekti.

"Ayağa... Kalk... Babacım..."

Alaz ağır ağır bacaklarının üzerinde doğrulurken kalbi delicesine göğsünün içinde atıyordu. Babasının bakışları biraz sonra söyleyeceği şeye onu alıştırmak ister gibi şefkatle baktı. Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu.

"Affet... Beni... Babacım... Bunu... Senden... İstediğim... İçin... Affet..."

Alaz sessizce babasına bakarken bedeninin nasıl sarsılarak titrediğini fark etmiyordu.

"Beni... Annene... Sen... Yolcu... Et... Annen... Beni... Bekliyor... Ona... Beni... Sen... Gönder... Tıpkı... Sabahları... Beni... Yolcu... Ettiğin... Gibi..."

Alaz kabullenmezce başını iki yana salladı. Konuşamıyordu. Babasının ondan ne istediğini biliyordu. Anlamıştı... Sıkı sıkı babasına sarılacak, yanaklarından öpecek ve "Güle güle!" diyecekti! Son kez "Güle güle!"

"Bıçağı... Tam... Kalbime... Saplayacaksın... Nerede... Olduğunu... Biliyorsun... Sana... Hep... Gösterdim..."

Alaz gözlerinden yaşlar akarken başını yine iki yana salladı. Dudakları titreyerek konuşmaya başladığında sesi öyle çaresizce çıkıyordu ki acıdan kahrolduğunu hissediyordu.

"İsteme benden bunu! Babam! Yapamam!"

"Yapacaksın! Sen... Benim... Kızımsın... Beni... Onların... Eline... Bırakmayacaksın... Yapacaksın... Benim... Kızım... Herkesten... Daha... Güçlü... Babasını... Kimseye... Bırakmaz... Beni... Annene... Sen... Göndereceksin!"

Alaz'ın omuzları sarsıldı. Başı aşağı düşerken elinde sapını sıkıca kavradığı yanında sallanan bıçağa baktı. Başını iki yana sallarken çenesinden yaşlar yere damlıyordu.

"Ben seni öldüremem! Canım babamsın... Ben seni öldüremem!"

"Beni... Öldürmeyeceksin... Kurtaracaksın!"

Konuşurken öyle zorlanıyordu ki gücünün son demlerine gelmişti ve aşağıdakiler her an yukarı çıkabilirdi. Çakal'ın adam toplamaya çalıştığı belliydi. Tahir dudaklarını zorlanarak birbirinden ayırdı ve yalvaran bir sesle yeniden konuşmaya çalıştı.

"Beni... Kurtaracaksın!"

Alaz yaşlardan önünü göremeyerek babasına baktı. Başını yine iki yana sallayacakken aşağıdan iki el silah sesi duyuldu. Baba kız aynı anda yerlerinden sıçradılar. Tahir'in dudaklarından bir inilti döküldü. Çaresiz yalvaran bakışlarını telaşla kızına dikti.

"Alaz'ım! Miniğim... Vakit... Yok... Yap! Ona... Bırakma..."

Sesi öyle garip çıkmıştı ki gözlerinde emir veren ifade bile Alaz'ı ikna etmemişti. Sesindeki biçare ton, ızdıraptan gerilmiş yüzü Alaz'ı kahretmişti. O da biliyordu. Buradan babasını çıkaramayacaktı. O adamlara göründüğü anda başına gelecekleri hayal etmesine de gerek yoktu. Neler olabileceğini biliyordu. Ama bunu onların yanına bırakmayacaktı. Babasının ızdırap yüklü yüzüne bakarken gözyaşları dindi. Yüzünde Tahir'in gururla ona bakmasına neden olan bir kararlılık ve karanlık meydana geldi. Dişlerini birbirine bastırdı. Avucunun içinde tuttuğu bıçağı sıkıca kavradı. Babasının kan oturmuş gözlerinin içine bakarak yemin eder gibi konuştu.

"İntikamını alacağım! Bir gün sana bunu yaptığı için pişman olacak! Büyüyeceğim ve intikamını alacağım! Hem annemin hem senin intikamınızı alacağım!"

Tahir yumuşakça gülümsedi. Gözlerini yumup açtı.

"Biliyorum! Sen... Bizim... Kızımızsın... Biliyorum... Bunu... Yapacaksın..."

İkisi de sanki son kez vedalaşır gibi birbirlerine baktılar. Tahir hüzünle gülümsemeye çalışırken gözlerini kapatıp açtı ve başını çok hafif salladı.

"Hadi... Yap! Beni... Annene... Kavuştur..."

Alaz kısacık bir süre babasının ızdıraptan gerilmiş yüzüne, merhamet dileyen bakışlarına, şefkatli bir gülümsemeyle kıvrılmış dudaklarına baktı. Aşağıdan tekrar birkaç el silah sesi duyuldu... Babasını onların eline bırakmayacaktı. Bakışlarına tüm sevgisini yükledi.

"Seni çok seviyorum baba." diye mırıldandı.

"Ben... De... Kızım... Seni... Çok... Seviyorum..."

Alaz babasının gözlerinin içine baktı ve çocukluğuna veda etti. Artık masum bir çocuk olmayacaktı. Günahların en büyüğüne adım atacaktı ve yüreği bu ağır yükü bilgece bir güçle kabul etti. Bu günaha teslim oldu... Hızla yerinden fırlayıp sanki kollarıyla babasını saracakmış gibi öne atıldı. Sağ elinde tuttuğu bıçağı dimdik ileri tutarken babasının her zaman elini üzerine koyup "Annen de sen de hep buradasınız ve hep burada olacaksınız!" diyerek gösterdiği kalbinin üzerine sapladı. Sol koluyla koca gövdeye sarıldı ve dudaklarını babasının artık yerinde olmayan kulağına kaldırarak fısıldadı.

"Güle güle canım babam! Annemi benim için öp!"

Tahir'in son nefesi kızının saçlarını havalandırdı. Yüzünde gülümseyen bir ifade, huzura ermenin rahatlığı vardı. Her şeye değmişti ölümü... Kadınına kavuşmuştu... Aslan parçasını kurtarmıştı... Kızınıysa daha güçlü biri yapacaktı... Biliyordu... Kızı intikamını alacaktı... Onu teslim ettiği eller asla onu terk etmeyecek, hep arkasında duracak, onu tam da Nermin'e ve ona yaraşır bir evlat olarak yetiştireceklerdi.

Gözlerinin içindeki ışık, ruhu bedenini terk ederken son kez parladı. Kızına bunu yaptığı için üzgündü ama biliyordu bir gün onu anlayacak, kendisini affedecekti. Çakal'a bu zevki vermektense evladının elinden ölmeyi tercih ederdi, öyle de yapmıştı.

Sonraki dakikalarda Alaz adeta şokta gibiydi. Hareketleri donuk ve robotsuydu. Sadece babasının talimatlarını takip ediyor ve yalnızca ona söylenenleri yapıyordu. Sıkı sıkıya tuttuğu bıçağı babasının cansız bedeninden çıkararak yine yatağın üzerine attı. Dolabın içindeki saklı telefonu çıkarıp pantolonun cebine sıkıştırdı. Ağır

sessiz adımlarla kapıya yanaştı ve birkaç saniye ardını dinledi sonra elini tokmağa uzatıp yavaşça kapıyı açtı. Yine aynı robotsu adımlarla kendi odasına geçti ve pencereyi açarak kendisini yukarı çekti, bacaklarını dışarı sarkıttı. Pencerenin önünü kapatacak kadar büyük olan ağacın dallarına bedenini sarkıtarak bıraktı. Her zaman yaptığı bir şeydi bu. Ağaçtan dikkatli adımlarla indi ve bahçeye adım atar atmaz etrafına bakındı.

Evin ön tarafından bahçenin içinde yine silah sesleri duyuldu. Çakal'ın sesini duydu ama ne dediğini anlamadı. Önemsemedi de. Sanki ruhu bedeninden çekilmiş gibiydi. Bahçenin arkasında ilerleyerek boş olan yan evin bahçesine geçti. İki bahçeyi ayıran çitlerin arasında bir boşluk vardı ve her zaman yan evdeki köpekle oynamak için diğer bahçeye geçerdi. Artık kimse yoktu o evde de. Herkes gitmişti... Herkes onu bırakıp gitmişti... Koca dünyada tek başına kalmıştı...

Yan evin bahçesinde karanlıkta ilerleyerek Kömür'ün köpek evinin önüne geldi. Kendi bahçelerinden yine bağırış sesleri ve birkaç el silah sesi duyuldu. Görünmekten korkarak Kömür'ün yuvasının içine girdi. Ne üstündekilerin kanlar içinde olduğunun farkındaydı ne de bomboş baktığının. Zihninden geçen tek düşünce şu an onların evinde olan adamı bir gün yok edeceğiydi. Babasının intikamını mutlaka alacaktı. Neye mal olursa olsun alacaktı! Bundan sonraki hayatı tamamen bunun üzerine kurulacaktı.

Titreyen elleriyle cebindeki telefonu çıkardı. Dizlerini karnına çekip ufacık oldu. Telefonda yalnızca bir numara kayıtlıydı. Titreyen parmağıyla bastı numaranın üzerine. Daha ilk çalışta açılan telefonda, karşıdan tok çıkan ve "Efendim?" diyen sesi duydu.

Titreyen dudaklarla babasının ona öğrettiği cümleyi tekrarladı.

"Ben, Yamandağlı'nın emanetiyim!"

Kulakverin sözlerime iyice,
Herkes öldürebilir sevdiğini
Kimi bir bakışıyla yapar bunu,
Kimi dalkavukça sözlerle,

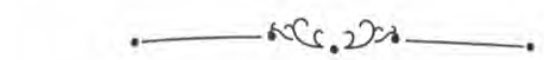
Korkaklar öpücük ile öldürür,
Yürekliler kılıç darbeleriyle!

Kimi gençken öldürür sevdiğini
Kimileri yaşlı iken öldürür;
Şehvetli ellerle öldürür kimi
Kimi altından ellerle öldürür;
Merhametli kişi bıçak kullanır
Çünkü bıçakla ölen çabuk soğur.

Kimi aşk kısadır, kimi uzundur,
Kimi satar kimi de satın alır;
Kimi gözyaşı döker öldürürken,
Kimi kılı kıpırdamadan öldürür;
Herkes öldürebilir sevdiğini
Ama herkes öldürdü diye ölmez!

Oscar Wilde

9.BÖLÜM

Günümüz

"Babamı ben öldürdüm!"

Alaz'ın dudaklarından çıkan üç kelime ile Yaman hızla başını kaldırıp ıslak gözleriyle donmuş gibi Alaz'a bakakaldı. Bedeni yaşadığı şokla taş kesilmişti.

Alaz karşısında bağdaş kurarak oturduğu Yaman'ın gözlerinin içine dümdüz bakıyordu. Bakışları hem Yaman'a karşı anlayış yüklüydü hem de Yaman'dan anlayış bekler gibiydi. Senelerce böyle ağır bir yükü taşımanın ne demek olduğunu yalnızca o biliyordu. Aynı yükü senelerce taşımıştı işte o da.

Tekrar tekrar o güne, o ana dönmüş, başka bir yol var mıydı diye, çok düşünmüştü ama o anki şartlarda başka hiçbir yol olmadığını biliyordu. Babasını oradan çıkarması imkânsızdı. Kendi varlığını belli etse, intikamını alma şansını asla elde edemeyecekti. Ufacıktı... Küçücüktü... Gücü yetmemişti başka türlüsünü yapmaya... Tek yapabildiği babasının merhamet dilenen sesine kulak vermek olmuştu.

Bugün aynı şartlarda, aynı anı yaşasa başka türlüsünü yapar mıydı diye çok düşünmüştü ve hep aynı cevapla karşılaşmıştı. Başka türlüsü mümkün değildi. Babasını o aşağılık

herifin vahşet dağıtan ellerine bırakamazdı. Huzurla, gönül rahatlığıyla gitmişti babası annesinin yanına.

Bugün eksik olan tüm parçaları birleştirdiğinde bunu neden yaptığını da anlıyordu. Yaman için feda etmişti kendisini. Yaman'ı kurtarmanın başka hiçbir yolu yoktu. Ne yüce bir adamdı babası.

Yaman ona donmuş gibi bakarken o alçak titreyen bir sesle karanlık itirafına devam etti.

"Korktum! Sana söylemeyi öyle çok istedim ki... Öyle ağırdı ki bunu içimde saklamak... Benden nefret edersin, gözünde yücelttiğin ben, seni hayal kırıklığına uğratır diye söylemekten çok korktum. Benden vazgeçersin diye çok korktum."

Alaz'ın gözlerindeki korku, titreyen dudakları Yaman'ın içini parçaladı ancak yaşla ıslanmış yüzü donmuşçasına kıza bakmaya devam etti. Alaz gözleriyle Yaman'dan gelecek tepkiyi korkuyla takip etse de sonraki kelimeleri geri alınmaz kesinlikte devam etti. Başını usulca iki yana salladı.

"Ama başka çarem yoktu... Bugün olsa yine aynı şeyi yaparım. Hiç tereddüt etmem, yine yaparım. Mecburdum... Şimdi beni anlayabileceğini biliyorum. Artık eşitlendik... Acı bir eşitlik bu ama biliyorum... Beni anlayacaksın."

Yaman ıslak gözlerini yumdu. Kirpiklerinden düşen damlalar yanaklarından aşağı kaydı. Başını hafifçe yana yatırdı çaresizce. Savunmasız küçük bir oğlan çocuğu gibiydi o an. Alaz yumuşak duyulur duyulmaz bir sesle sordu.

"Neden?"

Yaman gözlerini araladı, kızarmış gözleriyle soruyu anlamayarak hafifçe çatılan kaşlarla baktı. Alaz bilgece bir duruşla onun karşısında otururken soruyu tekrarladı. İkisi de dünyayla bağlarını koparmışlardı. Şu an koca dünyada yalnızca ikisi vardı. Ne kapının girişinde donup kalmış olan Ekrem'in farkındalardı ne başka seslerin farkındalardı. Alaz gözlerini bile kırpmadan şefkatli bakışlarını Yaman'a dikti.

"Neden anneni öldürdün?"

Sesi öyle yumuşak, öyle anlayışlıydı ki Yaman duraksamadan karşılık verdi çaresizce kıza bakarak. Islak kirpiklerinden bir damla daha düşerek yanağından aşağı süzüldü.

"Nedeninin ne önemi var ki? Ben öldürdüm onu. Kurtaramadım. Ben öldürdüm. Nedenin hiçbir önemi yok."

"Var!" dedi Alaz, keskin bir sesle. Ses tonu yükselmemişti ama Yaman'a bakışları sertleşmişti.

Kimsenin onları çaresiz bırakmasına izin vermeyecekti. Yaman'ın nasıl bir yangının içinde olduğunu biliyordu. Bu öyle büyük bir suçluluktu ki Yaman annesinin yanına bile gidemiyordu. Oysa annesinin hasretle onu beklediğini biliyordu.

"Neden Yaman? Neden öldürdün? Anlat bana," dedi, bu kez yalvaran bir sesle rica edercesine.

Ve Yaman uzun süren bir sessizliğin ardından dudaklarını aralayarak anlattı... Öyle ağır bir yükle senelerce yaşamıştı ki, dudaklarından çıkan her kelime içinde barındırdığı çöplük misali o ağırlığı hafifletiyor, her kelime bir kürek dolusu pisliği kenara atarak yok ediyordu. Gözlerini güç almak istercesine Alaz'ın gözlerinden çekmiyordu. Aynı kaderi paylaşmış olduklarına inanmakta zorluk çekiyordu ama Alaz'ın bakışlarında öyle bir ifade vardı ki, onu yüreğinin en derinlerinde dahi anladığını biliyordu. Yükünü paylaşmak istediği, kendi yükünü de ortaya koyduğunu ve Yaman'ın da bu yükü taşımasında ona yardım etmesini istediği öyle belliydi ki.

O son günü ve sonraki günlerde neler yaşadığını anlattı. Tek düze, arada iç çekişlerle kesilen bir sesle anlattı. Yaman konuştu, Alaz dinledi... Ve Yaman'ın sözleri bittiğinde; Alaz hiçbir soru sorulmasına gerek duymadan, günahsız bir çocuk olarak geçirdiği ve sonra boğazına kadar günaha battığını düşündüğü, o son günü anlattı.

Yaman gibi tek düze, arada gözlerinden akan yaşlarla anlattı. Sanki dertleşiyorlarmış gibi... Çünkü biliyordu ki içinde

onu yiyip bitiren bu sır, omuzlarında taşıdığı bu yükün ağırlığı yalnızca Yaman tarafından anlaşılırdı. Alaz birçok şeyi kabullenmişti. Belki atlatamadığı travmaları vardı. Uyuyamamak gibi... Kırmızı renkten nefret etmek gibi... Ama o güne ne zaman geri dönse yaptığı seçimden asla pişmanlık duymuyordu. Babasını kurtarabilmek, her acının, her yükün bedelini ödemeye değerdi.

Gözlerini bir an bile Yaman'dan ayırmadan yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. Yaman'ın da bunu kabul etmesini istiyordu. Annesinden kaçamazdı. Annesinin ona ihtiyacı vardı. Tıpkı Yaman'ın annesine ihtiyacı olduğu gibi. Füsun'un aldığı karar, Alaz'ın nazarında en doğru karardı. Bir evlada bunu yüklemek haksızca görünebilirdi ama çaresizlik en büyük acıydı bir insan için. Hele ki o şartlardaki bir kadın için. Bu acıya katlanmak da zordu. Füsun da babası da çaresizliğin acısıyla kavrulmuşlardı. Evlatlarına bunu yüklemek kolay değildi onlar için, ama onları kurtaracak olanlar da yine evlatlarıydı ve merhameti düşmanlarından değil evlatlarından dilenmişlerdi.

"Babam korkusuz, adil, güçlü, muhteşem bir insandı Yaman. Onu en iyi tanıyanlardan birisin. Ama her şeyden önce bir insandı... Acı çeken, canı yanan bir insan... Kızı korkmasın, üzülmesin diye acılarını yutup kalbine gömmeye çalışan, sessiz çığlıklarla ciğerlerini patlatan bir insan. Kocaman yenilmez bir dağ gibi güçlü bir adamdı ama insandı nihayetinde... Canı yanmaz mı? Acımaz mı sandım? Yok öyle bir şey. Çok canı yandı. Çok acıdı. Ben acılarını durduramadım. Keşke o acıları yaşamadan önce onu öldürebilecek bir yol bulsaydım da çekmeseydi onca acıyı. Sen annenin o acılara katlanabileceğini mi sanıyorsun? Onların eline anneni teslim etseydin, ona neler yapabileceklerini, ne tür acılar yaşatabileceklerini düşünmüyor musun? Annene bunu yapmalarına izin verebilir miydin?"

Alaz hüzünle Yaman'a bakarak başını ağır ağır iki yana salladı.

"Keşke ben babama yaptıklarına engel olabilseydim. Keşke görmeseydim ona neler yaptıklarını. Ona çektirdikleri o acıları görmeseydim keşke..."

Alaz bu kez hafif azarlayan bir tonla konuşurken gözlerini dikti Yaman'ın ıslak gözlerine. Yaman dudaklarını birbirine bastırmış, yumrukları dizlerinin üzerinde küçücük bir çocuk gibi dizlerini karnına çekmiş, iki büklüm üzüntüden kahrolan gözlerle ona bakıyordu.

"Yaman. Sen ne düşünürsen düşün, nasıl hissedersen hisset, bunun bir önemi yok. Anneni kurtardın sen. Anneni bir cehenneme girmekten kurtardın. Ben bugün aynı şeyi yaşarsam, aynı şey benim başıma gelirse, aynı merhameti bana göstermeni isterim. Beni aşağılık adamlara teslim etmendense senin beni öldürmeni isterim."

Yaman duyduklarıyla hızla öne atılarak Alaz'ı kollarının arasına çekti. Hıçkırığını bastıramadı.

"Olmaz! Olmaz, sana kimse dokunmasın! Dayanamam! Buna dayanamam artık!"

Alaz kollarını Yaman'ın boynuna sararak devam etti yumuşak bir tonla. Çenesini Yaman'ın omzuna dayayıp alçak bir sesle karşılık verdi.

"Bak, ilk defa içim rahatladı... Ruhum özgürlüğe kavuştu... Anlıyorum şimdi. Hissediyorum. Ben ölümde bile sana güveniyorum. Biliyorum ki, bana acı çektirmektense sen beni özgürlüğe kavuşturacak kadar merhametlisin, kalbin bunu kaldırır. Ben başka türlü düşünen, yumuşak bir kalp istemem. Ben gerektiği yerde doğru kararı veren, acımasızca da görünse o doğru kararı alan merhametli, sert kalbi isterim. Bilirim ki beni kurtarırsın. Merhamet güçlüde olur. Zayıfın merhameti olmaz. Merhametin beni kurtarır. Zayıf kalp istemem ben. Ben yürekli bir adam isterim. Gerekirse beni kur-

tarmak için, çekip beni kalbimden vuracak kadar yürekli bir kalp isterim. Sen buna sahipsin zaten."

"Deme öyle! Bana bunu bir kez daha yaşatmasınlar! Kaldıramam!" Yaman hıçkırarak ağlıyordu. Alaz'ı kollarının arasına çekmiş, yüzünü saçlarına gömmüştü.

İki beden birbirine sarılırdı ve ikisinin de omuzları hıçkırıklarla sarsıldı. Alaz ağlamaya devam ederken kesik kesik konuştu.

"Babam o gün beni dolaba saklarken demişti ki, sana kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğim. Bu dünyada sana dokunacak tek bir kişi var, o da bir gün seni bulacak! O zaman ne demek istediğini ne anladım ne de sonradan bunu düşündüm. Ama bugün hatırlıyorum dediği sözleri. Senin beni bulacağını biliyormuş... Seni kurtarmış. Beni senin için korumuş. Onlar bizim için bunca fedakârlığı yapmışken biz bu yükün ağırlığına mı of edeceğiz? Taşırız! Taşırız bunu da seninle beraber. Sen beni yalnız bırakma! Biz bütün yüklerin altına birlikte gireriz. Ben senin vicdanın olurum. Sen benim vicdanım olursun. Bak, artık içimdeki zehri akıttım. Bununla tek başıma başa çıkamadım. Bir gün bile huzurla uyuyamadım. Ama sen geldin... Beni bir tek sen anlarsın... Seni bir tek benim anladığım gibi. Ne hissettiğini biliyorum. Seni anlıyorum... Ben seni hiç suçlamam! Annenin yerinde ben olsaydım aynısını yapmanı isterdim. Sen zor ama doğru olanı yaptın. Her evlat o kadar cesur bir yüreğe sahip değil. Her evlat bu vicdan yükünün altına girmeyi göze alamaz... Sen aldın! Sen benim koca yüreğimsin."

Yaman'ın omuzları sarsılırken kollarını sıkıca Alaz'a dolayıp kızı daha çok kendisine bastırdı.

"Ben koca yürekli değilim... Bencillik yaptım belki de. Yaşasaydı, yanımda olsaydı..."

"Yaman... Sen anneni ne tür acılardan kurtardığının hâlâ farkında değil misin? Annenin gözlerinin önünde işkence görmesi, onca acıyı çekmesi mi daha iyiydi?"

Yaman aniden kendini geri çekerek dehşetle Alaz'ın gözlerine baktı yaşlı gözlerle. Başını hızla iki yana salladı.

"Yaman... Bir kadın için en ağır şey evladının gözleri önünde o çeşit bir işkence görmesidir. Annenin acı çekmesine engel oldun sadece. Diğer türlü de anneni kurtarman mümkün değildi. Sen, onu her şeyiyle kabul etsen de onu anlaman imkânsız olurdu. Benim başıma öyle bir şey gelirse, ben senin yüzüne bakamam Yaman! Yapamam. Yaşayamam!"

Yaman dehşet dolu gözlerini ardında kadar açarak başını olumsuzca iki yana salladı.

"Sana kimse dokunmayacak," dedi acı çekercesine fısıldayarak.

Alaz yalnızca baktı Yaman'a. Şu an öyle savunmasız, öyle kırılgan görünüyordu ki karşılık vermedi. Senelerce tek başına taşıdığı yük, Yaman hayatına girdiğinden beri başka bir boyuta geçmişti. İçindeki suçluluk duygusu, yaptığı şeyin ağırlığı, Yaman'ın bu gerçeği öğrendiğinde göstereceği tepki onu öyle büyük bir korkunun içine itmişti ki Yaman'ı kaybedebileceği korkusu da eklenince çok daha ağırlaşmıştı içinde. Oysa şimdi Yaman'la aynı konumda olmaları ve onun şu anki darmadağın hali bu kez güçlü olması gereken tarafın kendisi olduğunu söylüyordu. Yaman hep onun yanında olmuştu. Herkesten, her şeyden sakınmış, elinin üstünde taşımış, gözünü bir an bile olsa üzerinden ayırmamıştı. Bu kez güçsüz taraf, yıkılan taraf Yaman'dı ve bu kez onu ayağa kaldıracak taraf da Alaz'dı.

Yaşadıklarından pişmanlık duymuyordu. Çok üzülmüş hatta kahrolmuştu ama pişman olmamıştı. Yaman'ın da pişman olmadığını biliyordu ama içine çöken kahırdan kurtulması gerekiyordu.

"Annene gitmelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Annen seni bekliyor ve artık onu ziyaret etmelisin. Bunu hak ediyor Yaman," dedi, yalvaran bir tonla.

Yaman cevap vermeden sırtını sütuna yasladı ve dizlerini yine karnına çekti. Gözleri suçlulukla yere indi. Dudaklarının arasından inler gibi bir ses çıktı.

İkisi de bir saati aşkın süredir yerde karşı karşıya oturuyorlardı. Ekrem'in uzun zaman önce yerinden zorlukla hareketlenerek çaprazlarındaki koltuğa oturup sessizce onları dinlediğinin bile farkında olmamışlardı. O an yalnızca ikisi vardı. Dünyanın geri kalanı ve içindekiler öyle silinmişti ki, o an dışarıda yer yerinden oynasa farkında olmayacaklardı. Ve şimdi, şu an ikisi de sessizce ve çaresizce birbirlerine bakıyorlardı. Alaz karşısındaki adamı tutan iplerin kopmasını istiyor, Yaman'sa çaresizce Alaz'a bakıyordu.

Annesine gitmek... Ne güzel bir davetti bu. Senelerdir öyle özlemişti ki o harika kadını, yokluğunun acısı bir an bile aklından çıkmamıştı. Hep o günkü çaresizliği hissetmiş, onu kurtaramamanın acısını çekmişti. O aşağılık adamın sarf ettiği her kelime aklındaydı. Belki de blöf yapmıştı. Belki de annesi kurtulabilirdi...

Uzun zamandan sonra kulağına ilk defa Alaz'ın sesinden başka bir ses çarptı. Çıkan sesle birlikte acıyla gözlerini yumdu.

"Sen bu yükü bunca zaman nasıl taşıdın oğlum omzunda? Sen nasıl ezilmedin bu yükün altında?"

Ekrem'in sesi öyle ağır, öyle acı dolu, öyle yıkılmış çıkıyordu ki, Yaman yaşadığı utanç nedeniyle başını çevirip babasına bakamadı. Ona nasıl hesap verecekti? Ona bunu nasıl anlatacak, nasıl haklı çıkaracaktı kendini? Kollarını dizlerine dolayarak alnını utançla dizlerine dayadı. Babasının yüzüne bakacak yüzü yoktu. Böylesi berbat bir gerçeği ona söylemeye hiçbir zaman cesaret edememişti. Babasının gözündeki yerinin yerle bir olduğunu biliyordu. Ne dese ne yapsa haklıydı babası.

Ekrem, Yaman'ın utançtan yerin dibine girmiş gibi kıvranarak ufalmaya çalışmasını içi acıyarak izledi. Oğlu bunca

sene bu yükü nasıl taşımıştı? Anlattıklarını, bütün o yaşananları nasıl kaldırmıştı? Yerinden zorlukla doğrularak ağır birkaç adım attı ve Alaz'ın ona yarı utanç yarı endişeyle bakan gözleri altında ağır ağır oğlunun önünde çömeldi. Titreyen elini yavaşça uzattı ve avucunu Yaman'ın başının üzerine koydu okşarcasına. Avucu Yaman'ın yanağına kaydı ve parmak uçlarını çenesine indirip oğlunun yüzünü kaldırdı zorlukla. Yaman bakışlarını babasına kaldıramıyordu. Aşağı eğik gözlerinden akan yaşlar yanağından kayarak çenesine akıyor, oradan kucağına damlıyordu.

"Bak yüzüme oğlum!" dedi, şefkatli titreyen bir sesle.

Yaman direndi ancak Ekrem'in güçlü parmaklarının baskısıyla çenesi hafifçe yukarı kalkarken zorlukla ıslak gözlerini babasına kaldırdı. Dudakları titriyordu. İç çeker gibi bir nefes aldı dudaklarının arasından.

Kısık, mahcubiyetle kıvranan bir sesle, "Özür dilerim baba... Çok özür dilerim," dedi, iç çekerek.

Alaz elini uzatıp Yaman'ın ayak bileğini tuttu. Destek olmak istercesine kendisini Yaman'a biraz daha yaklaştırdı ve parmakları genç adamın bileğini daha sıkı kavradı ona sokularak. Onun da yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama Yaman'dan daha dirayetli durmaya çalıştığı belliydi. Yaman'ı bırakmayacak, yanında olacak, ona karşı alınacak her suçlayıcı tavırda herkesin karşısında olacaktı. Yaşadıklarını yalnızca ikisi anlayabilirdi. Aynı şeyi yaşamayan kimse onları anlayamazdı. Suçlamak kolaydı ama aynı çaresizliği onlar yaşasa belki de onlar da aynı azap verici seçimi yapmak zorunda kalabilirlerdi.

Yaman karnına çektiği dizlerine sarılmış yaşların aktığı ıslak gözler ve suçlulukla kıvranarak babasına bakıyor, istemsizce sallanıyordu oturduğu yerde.

Ekrem oğlunun minik bir çocuk gibi biçare haline baktı. Kalbinde hissettiği acı tüm bedenini kavuran bir yangına döndü. Oğlu bunca zaman nasıl taşımıştı bu acıyı içinde?

Suçlulukla kıvranmış, senelerce annesine hasret kalmıştı. Annesine, dilendiği merhameti sunmuş, yaptığı seçimin ağır bedelini yalnızca kendi ödemişti. Anlattıkları öyle acıydı ki... Yaman'ın yerinde olsa kendi ne yapardı bilemiyordu. Karısının, sevdiceğinin o rezil yaratıkların eline düşmesindense ölmesini kabullenir, bir de bunu kendi elleriyle yapabilir miydi acaba? Yaman'da nasıl bir yürek vardı ki bu keskin seçimin bedelini taşımaya gönüllü olmuştu? Yaman nasıl bir evlattı da ruhunu o karanlığa teslim etmiş, gencecik yaşta o cehenneme girişi kabullenmişti?

"Allah herkese senin gibi evlat nasip etsin oğlum," dedi Ekrem, sevgi dolu yumuşak bir sesle.

Yaman karmakarışık bir yüzle babasına baktı. Ekrem'in hakaret etmesini, onu yerden yere vurmasını bekliyordu. Söylediklerini ilk anda anlamadığını sanarak hafifçe çatılan kaşlarıyla sorarcasına Ekrem'e baktı.

"Füsun kaldıramazdı Yaman," dedi Ekrem, anlayışlı bir sesle. Sesi düşük tonda ancak şefkat yüklüydü. "Sen ne dersen de Füsun o dediğini kaldıramazdı. Özgürlüğünü verdin ona. En azından rahat uyuduğunu biliyorum artık. Annen huzurlu gitti, oğlum. Bunu biliyorum artık. Diğer türlüsüne ben katlanamazdım. Füsun'uma el değdi diye değil, Füsun'a onları yapsalardı ben bin defa ölürdüm. Karımı, kadınımı koruyamadığım, ona o acıları yaşattıkları için, ben bin defa ölürdüm, oğlum."

Ekrem'in gözünden bir damla düşerek yanağından aşağı kaydı. Dudakları titreyerek konuşurken Yaman'ın anlamasını diler gibi bakıyordu. Başını hafifçe salladı.

"Sen yaşadın. Yaşadın oğlum... Onca acıyı çektin. Çektiklerinden daha ağırını annenin yaşamasını ister miydin?"

Yaman dehşetle irileşen yaşlı gözlerini dikti Ekrem'e. Bedeni titrerken, başını hızla iki yana salladı.

"Asla! Sevdiğim kimsenin o acıları yaşamasını, onlara zarar vermelerini istemiyorum!"

"Sen, oğlum... Kimsenin kolay kolay yapamayacağını yaptın. Anneni korudun. Onu özgürlüğe saldın, acılardan korudun. Sakın suçluluk hissetme aslanım. Sen anneni korudun. Yapman gerekeni yaptın. Annenin daha fazla acı çekmesini engelledin. Sen anneni kurtarmasan onların annene yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum... O herif o dediği her şeyi yapardı oğlum. Çünkü o insan değildi. Şerefsiz bir mahlûkattı ve annene elini bile sürememiş olması benim yüreğimi hafifletiyor şimdi."

Ekrem kollarını ileri uzatarak oğluna sarıldı. Yere bıraktığı bedeni oğluna yaslandı ve sanki minik bir çocukmuş gibi sevgi ve şefkatle oğluna sarıldı. Yaman kollarını Ekrem'in boynuna hızla doladığında omuzları hıçkırıklarla sarsıldı. Ekrem oğlunun başını öptü, sakinleştirmek ister gibi sırtını okşadı. Alaz yanlarında yanaklarından yaşlar akarak izledi baba oğlu.

Ekrem birkaç dakika sonra başını hafifçe kaldırıp Alaz'a baktı, sağ kolunu oğlundan çekti ve ileri uzatarak "Gel kızım," dedi yavaşça. Alaz'a da kolunu sardıktan sonra iki genci sıkıca sarmaladı. Üçünün de gözleri ıslaktı. Ekrem, Alaz'ın başına titreyen dudaklarını bastırdı.

"İkiniz de öyle çok haksızlığa uğradınız ki. Bunca sene... Bunca ağır bedel... Siz nasıl yaşadınız, nasıl hayatta kaldınız be evladım?" dedi, hayıflanan ancak aynı zamanda hayranlık ve hayret barındıran bir ifadeyle.

"Bundan sonra kimse size zarar veremeyecek. Bundan sonra size dokunmaya kalkan önce benim cesedimi çiğneyecek! Siz bu dünyaya da ötekine de yetecek kadar acı yaşayıp bedel ödediniz. Artık yalnızca mutlu olacaksınız! Ben hep yanınızda olacağım, bir daha kimsenin size dokunmasına izin vermeyeceğim!"

***

Aradan bir hafta geçti...

Garip bir dinginlikle geçen bir hafta olmuştu. O gün yerde birbirine sarılan üç beden, uzun süre sonra ayağa kalkabilmişti. Yaman ve Alaz, her ne kadar birbirlerini anlasalar da bir süre boyunca birbirlerine mahcup, utanç dolu kaçamak bakışlar atmışlardı. Gerçeği ve nedenlerini kabullenseler de sanki itirafları birbirlerinin kalbindeki yerini değiştirecek korkusu yaşamışlardı. Her şeye rağmen ağır bir sorumluluktu taşıdıkları.

Yaman, Alaz'ın tedirgin, suçlu tavırlarını hissettiğinde kendine gelmişti. Saatlerce Alaz onu ayakta tutmak için kendini geriye atmış, Yaman'a tüm desteğini sunmuştu. İçindeki karmaşayı öyle iyi anlıyordu ki. Elini uzatıp sıkıca Alaz'ın elini kavramış, babasından izin isteyerek odalarına çekilmişlerdi.

Tüm gün odalarında sessizlik içinde yan yana yatmışlardı. Hiç konuşmamış, yüzleri birbirine dönük sadece birbirlerine bakmışlardı hüzünle. Kimse onları rahatsız etmemişti. Yalnız kalmaya, acılarını sessizlik için birlikte yaşamaya ihtiyaçları vardı. Sessizlik içinde yalnızca bakışlarıyla konuşmuşlardı. Ağlamaktan şişmiş iki göz, kurumuş gözyaşlarıyla sessizlik içinde öylece yan yana yatmışlardı.

Saatler sonra Yaman nihayet fısıldamıştı.

"Seni hiç bırakmayacağım. Sen benim yanımda olduğun sürece biz her şeyle başa çıkarız."

"Bunu da atlatacağız, değil mi?" diye fısıldadı Alaz, çekingen ümit dolu bakışlarla ona bakarak.

Yaman saatler sonra kendini daha güçlü hissediyordu. İçinden söküp attığı ağırlık ruhunu hafifletmişti. Başını belli belirsiz salladı.

"Zor olacak. Kolay olmayacak bununla yaşamak... Ama biz beraber olduğumuz sürece bununla da başa çıkacağız, bununla yaşamayı öğreneceğiz."

"Başka çarem yoktu," dedi Alaz, inler gibi dudakları titreyerek.

"Biliyorum bebeğim," dedi, üzüntüyle gözlerini yumarak. Gözlerini tekrar açtığında Alaz'ın yaşadığı üzüntüyle kahrolan bakışları anlayış yüklüydü. "Seni en iyi ben anlarım. Başka çaremiz yoktu. Bunu kabulleneceğiz. Birlikte üstesinden geleceğiz."

Elini uzatarak Alaz'ın ellerini iki elinin arasına aldı ve yüzlerinin hizasında yukarı kaldırdı. Uzun süre üzüntüyle birbirlerine baktılar. Yaman kendinden emin bir sesle, alçak tonda, "Yarın birlikte onları ziyaret edeceğiz," dedi.

Alaz'ın titreyen dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Başını onaylayarak salladı. Buna ikisinin de ihtiyacı vardı.

Ertesi gün, güne sessiz başlamış, zorlukla atıştırdıkları kahvaltının ardından ikisi birlikte sessizce evden çıkmışlardı. Ekrem nereye gittiklerini sormamıştı. Bildiği cevaplara soru yöneltmezdi. O da bir önceki günü odasında tek başına sessizlik içinde geçirmiş, tüm geçmişi yeniden ve yeniden düşünmüştü.

Bedelleri ağır olan kayıplar vermişler, çok şey yaşamışlardı. Ancak bazen kaderin önüne geçilemiyordu. Geri kalanlara şükretmişti Ekrem. Onu hâlâ ayakta tutan geri kalanlar, onun şu anki tek yaşama tesellisiydi. Kendisini hafiflemiş hissediyordu. Füsun'un acı çekmediğini bilmek içini hafifletirken aldığı kararın gözü karalığı göğsünü gururla kabartmıştı. Füsun ne kendisini ne de Ekrem'i çaresiz bırakacak hiçbir adım atmamıştı hayatı boyunca. Bu dünyadan giderken de aldığı karar ikisinin de çok daha fazla acılar yaşamalarına engel olmuştu. Yaman'ın kime çektiğini şimdi daha iyi görüyordu Ekrem. Yaman o koca cesur yüreğiyle annesinin oğluydu.

İçinin rahatladığı diğer bir konu da Yaman'ın itirafıydı. Bu yükü oğlunun tek başına taşımasına gönlü razı gelmezdi. Bunca sene o yükü omuzlarında, sırtında taşımıştı ve bunun

nasıl kahredici bir şey olabileceğini tahmin etmesi zor değildi. Tahir'in ölümünü oğlundan saklarken nasıl ezildiyse bundan çok daha ağır olanının Yaman'ı nasıl ezdiğini biliyordu.

Alaz'ın, Yaman'ın üzerine gidip onu patlatacak noktaya taşıması iyi olmuştu. Oğlu bir haksızlıkla daha boğulmayacaktı. Bu yaşadığı haksızlıktı ve oğlunun bunu tek başına yaşamasına izin veremezdi. İyi bir babanın yapması gerekeni yapacak ve desteğini oğlunun üzerinden asla çekmeyecekti. Oğlu her geçen gün ona başka bir şey öğretiyordu. Başını yukarı kaldırıp şükretti mırıltıyla.

"Çük şükür sana Rabbim! Çok şükür bana dünyanın en hayırlı, en mert evladını nasip ettin!"

Mezarlık dönüşü hem Yaman hem de Alaz daha hafiflemiş gibiydiler. O günü de sessizlik ve sakinlikle geçirmişlerdi. Evdekiler ağız birliği etmişçesine ikisinden de uzak durmuştu. Halime, Ekrem'den öğrendiği gerçeklerle sarsılmıştı ve günlerce üzüntüyle dolaşmıştı evin içinde. Kendi çektiği acıların yanında, o iki çocuğun çektikleri öyle büyüktü ki hiçbir şey hissedemez olmuştu. Yaman'ın tutuk, dalgın tavırlarını anlayışla izlemişti ve belki de Yaman'ı en fazla kendisine getirecek hamleyi de Halime yapmıştı.

Dördüncü günün akşamı yemek yendikten sonra Yaman su almak için mutfağa girdiğinde Halime mutfağı toparlıyordu ve Yaman'ın kendisine attığı çekinik bakışlar o an aldığı kararı uygulamasına neden oldu. Hiçbir zaman ondan duyulmayacak keskin bir ses tonuyla konuşmaya başlarken, çenesiyle mutfaktaki masayı işaret etmiş, "Otur şuraya Yaman. Seninle konuşacaklarım var," demişti.

Yaman'ın elindeki su bardağı titremişti bu tavırla. Kirpiklerini kırpıştırmış mahcup bir yüzle Halime'ye bakmıştı. Halime'nin bu ses tonunu ilk defa duyuyordu ve işiteceği ağır kelimelere kendisini hazırlamaya çalışırken zorlukla attığı adımları masaya yöneltmişti. Elindeki su bardağını masaya

koyup bir sandalye çekti ve ürkek bakışlarla ayakta dikilerek Halime'ye baktı.

Halime ellerini beline bağladığı önlüğe silerek ona yanaştı. Yaman'ın karşısındaki sandalyeyi çekerek otururken Yaman'a da yine çenesiyle çektiği sandalyeye oturmasını işaret etti. Yaman ağır hareketlerle sandalyeye oturduğunda karşılıklı birbirlerine baktılar. Halime düz bir ifadeyle Yaman'a bakıyordu.

"Senelerdir bu evdeyim. Bu eve nasıl geldiğimi biliyor musun?" dedi, aniden sorarak.

Yaman kaşlarını çatarak baktı Halime'ye. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Halime hep bu evdeydi ve bu olağan geliyordu. Ekrem de annesi de Halime'yi hep korur gözetir, incinmemesi için ellerinden geleni yaparlardı ama Halime'nin neden başka hayatı olmadığını hiç sorgulamamıştı. Halime evin ferdiydi onun için ve bu yeterli görünmüştü.

"Sen hep buradaydın. Neden geldiğini hiç düşünmedim. Çünkü annemin en yakını sendin."

"Sen doğmadan önce Ekrem Abi buldu beni," dedi Halime, Yaman'ın gözlerinin içine dimdik bakarak.

Yaman kaşlarını çatıp sorarcasına ona bakarken kendinden emin düz bir sesle hiç duraksamadan kelimeleri peş peşe sıralamaya başladı.

"Karanlık bir sokağın kenarına atmışlardı beni. Kimsesizdim... Koruyanım yoktu. Tecavüz edip ölüme terk ettiklerinde Ekrem Abi buldu beni," dediğinde Yaman'ın yüzü kıpkırmızı kesildi öfkeyle.

Ağzını açmasına fırsat vermeden Halime elini kaldırıp onu susturdu. Yaman'ın sıkılı yumrukları masaya kalkarken devam etti otoriter bir sesle.

"Sözümü kesmeden dinle beni... Hem Ekrem Abi hem de Füsun Abla hep yanımda oldular. Beni hep koruyup kolladılar. Füsun Abla beni toparlamak için çok uğraştı. Günlerce doktor doktor dolaştı benimle. Yaşadığım travmayı atlata-

bilmem için götürmediği doktor kalmadı. Onların desteğiyle çok şükür toparlanamasam da kabullendim bazı şeyleri. Çok zordu... Öyle zordu ki, çok kereler ölmek istedim. Ekrem Abi, bunu bana yapan adamları bulup tek tek cezalarını keşti, içim az da olsa soğudu ama yaşadıklarımı yok edemedi. Yaşanan hiçbir şeyi geri alamazsın ve hiçbir şey düzeltilemez. Olan olmuştur... Bak, bana ne haldeyim! Hiç kimseyi hayatıma sokmadım. Sokamadım! Bir tek Halil vardı bana yeniden birine güvenmeyi öğreten. Onunla yeniden toparlandım, sevmeyi yeniden öğrendim. Ama sonunu hepimiz biliyoruz işte. Asla kızmadım ona. En doğru seçimi yaptı beni bırakmak zorunda kalsa da. Onu anlayacağımı biliyordu, çünkü ben onu öyle bir adam olduğu için sevdim. Fedakâr, sevgi dolu, cömert, mert bir adam olduğu için sevdim... Benim yüreğime bir tek o düştü, ondan başkasını da sokmak istemedim.

"Günlerdir seni izliyorum... Suçluluk duyuyorsun... Niye? Anneni öldürmek zorunda kaldığın için! Kafanın içinde hep bir soru var, değil mi? Başına geleceklere rağmen yaşasaydı da ölmeseydi keşke! Bunu yapmak zorunda mıydım diye?"

Yaman, Halime'nin doğru tespitiyle ona dolu gözlerle bakarken Halime sert bakışlarını Yaman'dan çekmedi.

"Zorundaydın Yaman! Çünkü bu annenin seçimiydi. Keşke biri beni çekip vuraydı da o anları, o acıları hiç yaşamasaydım dediğim bir günüm geçmedi. Ama hayatta kaldım. Hani derler ya; Allah dağına göre kar verir diye. Demek ki benim sınavım buymuş, demek ki ben bunu taşıyacak kadar güçlüymüşüm. Sen anneni hiç tanımıyor musun? Füsun Abla bununla yaşayabilir miydi? Ben kimsesiz, sahipsizdim. Yüzüne bakmam gereken kimse yoktu ama ben sonradan tanıdığım Halil'in yüzüne bile aylarca bakamadım. Sanki benim suçummuş gibi. Sanki kirliyim ve onu da kirletecekmişim gibi. Bunun nasıl bir his olduğunu hiçbir erkek anlayamaz

Yaman! Füsun Abla'yı azıcık tanıyorsam, onca şeyi senin gözünün önünde yaşadıktan sonra senin de Ekrem Abi'nin de yüzüne bakamazdı ve sonu yine aynı olurdu. Sen yapmasan o kendini vururdu. Ahirete de ruhu zindanda giderdi. Füsun Abla inançlı kadındı. Şimdi hiç değilse huzurlu, bir gün kavuşacağınız günü bekliyor. Diğer türlü hem bu dünyada hiçbir insan evladının yaşamaması gereken azapları yaşayacaktı hem de ahirette kendi canına kıydığı için azabı her geçen gün artacaktı. Sen evlatlığını yaptın. Annen senden merhamet dilendi, evlat olarak görevini yaptın. Kaldır o başını, bir daha da eğdiğini görmeyeyim."

Yaman dolu dolu gözlerle Halime'ye bakarken titreyen çenesini kaldırdı zorlukla.

"Keşke benim yanımda da bana o merhameti sunacak biri olsaydı. Geçmiyor acısı Yaman. Hiç geçmiyor, iyileşmiyor. Bak bana. Sence benimki hayat mı? Size tutunmasam ayakta duramam... Ama bir kadının o vahşeti yaşadıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi kocasına ve evladına bakması o halde kolay değil. Sen annenin yaşayan ölü mü olmasını isterdin yoksa hafızandaki o mutlu, mesut ve güler yüzlü kadın olarak mı kalmasını isterdin?"

Yaman yanağından yuvarlanan yaşa engel olmadı. Başını hafifçe salladı, titreyen bir sesle karşılık verdi.

"Anladım Halime Abla," dedi yalnızca.

"Şimdi dik dur ve yapması gereken şeyi yapmış bir adam gibi güçlü ol! Kolay bir karar olmadığını, yaşananın hafife alınacak bir şey olmadığını biliyorum. Ama bazı şeyler vardır ki, zor da olsa doğrusunun yapılması gerekir. Sen o zor ama doğru olanı yaptın. Annen seninle hep gurur duydu ve ben biliyorum ki o anda da seninle gurur duyuyordu. Annenin yüzünü yere eğme, ona layık bir evlat gibi dik dur!"

Yaman uzun süre ses çıkaramadan baktı Halime'ye. Ne diyeceğini bilemiyordu. Karşısındaki kadın o an öyle güçlü duruyordu ki kendisini karşısında ezilmiş hissetti. Hali-

me'nin ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. O gün yaptığını yapmasa da annesi şu anda onlarla birlikte olmayacaktı. Füsun bunu hayatı boyunca kabullenemez, asla başına geleceklerle yaşayamazdı. Sonrasında yaşanacak bir dolu acıya, o gün Yaman tek kurşunla, başlamadan son vermişti.

Yerinden yavaş yavaş doğrulurken Halime'nin sert ve otoriter bakan gözlerinden bakışlarını ayırmadı. Ayağa kalkıp öne doğru birkaç adım attı ve Halime'nin yanında buldu kendini. Bir elini kadının omzuna koyarken diğer elini yumuşakça başına koydu ve eğilerek dudaklarını Halime'nin saçlarına bastırdı.

"Söz Halime Abla. Bir daha başımı eğmeyeceğim. Annem için değilse bile senin için yapacağım bunu. Çünkü siz etrafınızda başı eğik adamları hak etmiyorsunuz. İyi ki beni, annem ve sen gibi güçlü ve cesur iki kadın yetiştirdi. Benim için yaptığın her şeye teşekkür ederim."

Halime elini Yaman'ın beline atarak başını genç adamın geniş göğsüne yasladı.

"Bizi hiç mahcup etmedin Yaman. Biz hep seninle gurur duyduk. Allah razı olsun senden."

"Asıl senden Allah razı olsun Halime Abla. Ben senin hakkını asla ödeyemem."

"Benim bir hakkım yok. Annenle babanın benim için yaptığı onca şeyden sonra benimkilerin esamesi okunmaz."

Yaman kollarını Halime'nin boynuna şefkatle sardı.

"Sen olmasan biz olmazdık Halime Abla. Kendini hafife alma."

"Beni aldatacağından hep korkuyordum da Halime Abla'yla aldatacağını hiç düşünmemiştim."

Duydukları alaycı sesle iki kafa mutfak kapısına çevrildi. Yaman gülümseyerek Alaz'a bakarken Halime de eliyle Yaman'ın sırtını sıvazladı oturduğu yerde. Alaz gülümseyerek ikisine bakıyordu. Bir süre önce mutfağa girecekken konuşmaları duyunca duraksamış ve merakına yenilerek dinlemiş-

ti. Ortamın ağırlığı mutfağı kapladığında ikisini de bu ağırlıktan kurtarmak istemişti.

"Seni aldatırsam bu konudaki tek rakibin Halime Abla olacak bebeğim," dedi Yaman, aynı alaycı tavırla karşılık vererek. Sesi hafifçe boğuk çıkmıştı. Boğazına tıkanan yumruğu yok etmek ister gibi yutkundu yavaşça. Halime'yle konuşması sarsılmasına neden olsa da toparlamasını da sağlamıştı. Mutfağı kaplayan duygusal ağırlığın Alaz'ın gelişiyle dağılması iyi olmuştu. Dudaklarını tekrar Halime'nin başına bastırıp yavaşça kadından uzaklaştı ve Alaz'a doğru adımladı. Halime hafifçe kıkırdayarak yerinden doğruldu o sırada. Yarım bıraktığı işine geri dönerken diğerlerinin şakalaşmalarına ayak uydurdu.

"Yaa, sana yar edeceğimi mi sandın Alaz Hanım?" dedi alayla konuşarak.

"Valla Halime Abla senin yemeklerle boy ölçüşemem, çok dişli bir rakip olacaksın. Ne de olsa erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer demişler."

"Halime Abla benim kalbimi çoktan çaldı zaten. Acaba sen de arada bir mutfağa girsen mi?" dedi Yaman, kollarının arasına aldığı kıza başını eğerek.

Alaz isyan dolu bakışlarını ona kaldırırken işaret parmağını sallamaya başladı.

"Hayatta domestik olmam," dedi inatçı bir tavırla.

"Olma güzelim," diyerek Halime ona arka çıktı. "Alıştırma bunu sen. Bak benim kadrimi kıymetimi hiç bilmiyor," diye devam etti şikâyetçi çıkmasına çalıştığı alaycı bir sesle.

"Sattın hemen Halime Abla!" dedi Yamam şaşkınca Halime'ye bakarak. "Ben senin kadrini kıymetini hep bilmedim mi?"

"Kadın dayanışması," dedi Halime kaşlarını kaldırarak. Yüzü sevimli bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Kızlarla gruba girdiğimde dayanışmayı destekleyeceğime söz vermiştim."

"Sen o gruptan hemen çıkıyorsun Halime Abla," dedi çocuksu bir yüzle itiraz ederek.

"Çok eğleniyorum. Hayatta çıkmam. Bir sonrakini heyesle bekliyorum."

Alaz kıkırdayarak kollarını Yaman'ın beline sardı.

"Zeynep Abla sarhoş olunca öyle saçmalıyor ki yarılıyoruz gülmekten."

"Nil'i de hafife alma Alaz'cım," dedi Halime, mutfağı toparlamaya devam ederken.

"Acaba yeni bir program mı yapsak Halime Abla? Defne'yi de çağıralım yine, ondan da hiç umulmadık şeyler çıkıyor."

Halime küçük bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu.

"Bana kalırsa hepinizi bastırır yakında. Öyle ufak tefek masum görünüyor ya, hiç aldanmayın. Bak günlendir Kürşat'a kök söktürüyor."

"N'olmuş?" dedi Yaman, merakla ileri çıkarak. Aniden kollarını Alaz'dan çekmiş, merakla Halime'ye bakarken kalçasını ada tezgâha dayamıştı.

"Bak bak, hemen dedikodu moduna geçti," dedi Alaz gülerek.

"Dedikodu mu var?" dedi Yaman, hızla başını Alaz'a çevirerek.

Halime yeniden bir kahkaha attı. Çenesiyle masayı işaret etti.

"Hadi siz oturun, şurayı toparlayayım, üçümüze de kahve yapayım, kahvelerimizi içerken son dedikoduları anlatayım size."

Bu kez Alaz hevesle ileri çıktı. Vakit kaybetmek istemez gibi, "Halime Abla sen kalanı bitir, kahveleri ben yaparım o arada. Rahat rahat otururuz sonra. Neler olmuş?" dedi, kahve için malzemelere uzanarak.

"Bak bak... Biri daha geçti aynı moda."

Yaman ileri çıkarak Alaz'ın uzanmaya çalıştığı fincanları dolaptan indirdi. Alaz kahve makinesini hazırlarken o da fincanları tabaklara yerleştiriyordu.

"Anlatsana Halime Abla. Bir yandan dinleriz biz."

Halime kapaklarını kapattığı kapları dolaba yerleştirirken yeniden güldü.

"Az meraklı değilsiniz ikiniz de" diye söylendi alayla.

Alaz makineye suyu koyarken Ekrem mutfağın kapısında belirdi.

"Hepiniz mutfağa mı kaçtınız? Ne yapıyorsunuz?" dedi, kapıda dikilerek.

Yaman fincanları Alaz'ın önüne koyarken başını çevirip babasına baktı. Birkaç saniye sevgiyle birbirlerine baktılar, Yaman gülümseyerek cevapladı babasını.

"Kürşat'la Defne hakkında dedikodu var. Halime Abla kahveleri içerken anlatırım dedi, Alaz'la kahve yapıyoruz."

Ekrem'in kaşları havaya kalktı. Gözleri kısılarak Alaz'a döndü. Aniden ileri bir adım atıp masaya doğru yanaşırken elini sallayarak "Kızım sen dörtle kahveleri. Beni niye dışarıda bıraktınız? Eee, neler olmuş?" dedi, merakla bir sandalye çekip otururken.

Aynı anda mutfakta üç farklı sesli kahkaha duyuldu.

Alaz kahveleri yapıp Yaman'la masaya taşıdı ve işini bitiren Halime de masaya oturunca üç meraklı yüz kahvelere uzanırken Halime'ye döndü. Üçünün de bakışları "hadi başla!" der gibiydi. Halime başını iki yana sallayarak gülümsedi, kahvesinden bir yudum alıp geri bırakırken, "Kürşat'ın rakibi çıkmış" dedi pat diye.

Üç suratta da aynı anda kaşlar havaya kalktı ve aynı anda kelimeler dudaklarından döküldü.

"Kim?" dedi Yaman, öfkeli bakışlarla.

"Ne?" dedi Ekrem, şaşkınlıkla.

"Hadi ya?" dedi Alaz, hayret ve hayal kırıklığıyla.

Halime kıkırdamaya başladı. Daha fazla dayanamıyormuş gibi bedenini hafifçe masaya eğip elini masanın üzerine koyarak çabuk çabuk anlatmaya başladı.

"İçinde kalpler çizilmiş aşk mektuplarını yakalamış Kürşat... Delirmiş durumda. Defne geri adım atmıyormuş, sürekli Kürşat'ın rakibini savunuyormuş, bu da Kürşat'ı daha çok delirtiyor tabii."

Şaşkınlıkla donup kalan yüzlere bakınca dayanamamış gibi kahkahayı bastı.

"Defne'nin beş yaşındaki öğrencisi Defne'ye abayı yakmış" deyince üç suratta da ani değişiklik meydana geldi. Bir saniye önce şaşkınlıkla bakan yüzler aynı anda kahkahayı bastılar.

"Valla de?" dedi Yaman, hevesle yerinde kıpırdanarak "Elime düştün Kürşat! Canına okuyacağım senin!" dedi, intikam yüklü bir sesle.

"Gerçekten mi Halime Abla?" dedi Alaz kıkırdayarak.

"Delirmiş bu çocuk. Beş yaşındaki çocuğu mu kıskanacak?" dedi Ekrem, hayretle.

Halime başını salladı gülerek lafını çekinmeden Ekrem'i cevapladı.

"Hatırlatırım Ekrem Abi. Tahir Abi de Yaman'ı kıskanıyordu. Kötü bir hastalık biliyorsun!"

"Allah akıl fikir versin. Küçücük çocuktan rakip mi olurmuş?" dedi Ekrem, kınayan bakışlarını üçüne de çevirerek. Alaz sırıtarak Yaman'a baktı. Yaman omuzlarını dikleştirdi.

"Rakip rakiptir. Yaş meselesi değil bu. Duygu meselesi," dedi, bilmiş bir edayla.

"Eee anlatsana ayrıntıları Halime Abla," dedi Alaz, yeniden Halime'ye dönerek.

Halime hevesle anlatmaya başladı.

"Kürşat, geçenlerde Defne'yi okuldan almaya gittiğinde fark etmiş. Çocuk okul çıkışı vedalaşırken Defne'ye sarılmış ve o sırada fark ettirmeden Defne'nin cebine kâğıt koymaya

çalışmış. Kürşat'ın gözünden kaçmamış tabii. Arabaya bindiklerinde cebindekini sorunca Defne fark etmediği kâğıdı çıkarıp bakmış, gülmeye başlamış. Sonra da çocuğun sürekli ona bu tür mektuplar yazdığını söylemiş. Daha okuma yazma bilmediği için resim çizerek anlatıyormuş aşkını. Kürşat kudurmuş tabii. Yol boyu Defne'yle tartışmış. Çocuğa neden yüz veriyorsun, haddini bilsin, çıkartmasın beni karşısına falan diye söylenmiş durmuş. Defne de çıldırmış tabii, küçücük çocuğu kendine eş tuttuğu için. Kürşat çocuğa ayar vereceğini söyleyince, Defne daha çok delirmiş. Kürşat'a ruh hastası olduğunu söylemiş. Kürşat dün gelip bana, 'Sence ben ruh hastası mıyım?' diye sordu ya, az daha elimdekileri düşürecektim gülmekten. Neyse... Bununla kalsa iyi... Bugün Defne'yi almaya gittiğinde çocuğu bir köşeye çekip tehdit etmiş, Defne'den uzak durmasını söylemiş. Çocuk da buna diklenmesin mi? İyice ayarları bozulmuş. Çocukla tartışırken Defne yakalamış bunları. Kürşat'a vermiş veriştirmiş beş yaşındaki çocukla bu şekilde muhatap olduğu için. Kürşat geri adım atmayınca tartışma büyümüş, Defne büyüdüğünde gel diye rest çekmiş Kürşat'a. Akşamdan beri telefonlarına cevap vermiyormuş. Kürşat şimdi yan tarafta Halit'in başının etini yiyor Defne'nin kapısına dayanalım, diye. Halit de sen aklını başına toplayınca gideriz, diyor. Ama bana kalırsa Kürşat'ın aklını başına toplayacağı yok, çünkü çocuğun adresini araştırmaya başlamış" deyip kahkahayı basınca diğerleri hayretle ona bakıp ardından kahkahalarına eşlik ettiler.

"Şaka yapıyorsun?" dedi Alaz, gözlerinden akan yaşları silerken.

"Yok güzelim. Gerçekten! Nihat'a çocuğun adını verip araştırın adresini demiş. Halit, Nihat'a durumu söylemese Nihat hakikaten dersi verilecek biri diye araştırmaya başlayacakmış."

"Yok, daha neler?" dedi Ekrem, başını iki yana sallayarak. Kahvesinden yine bir yudum aldı.

"Çocuğun adı çok afili Ekrem Abi," dedi Halime, gülerek.

"Neymiş?" diye sordu Yaman, merakla öne eğilerek.

Halime bir an yüzlerindeki ifadeleri izliyormuş gibi onlara baktı alt dudağını ısırarak. Sanki gülmemek için zor duruyordu. Kısa bir nefes çekip ismi söyleyerek yine kahkaha attı.

"Mehmet Ali Yenilmez!"

Alaz kendine hâkim olamadan yeniden kahkahalarla gülerken Yaman kahkahaların arasından zorlukla konuştu.

"Mehmet Ali Yenilmez? Vay Kürşat! Fena düştün elime!"

"Oğlum saçmalamayın," diye Ekrem, araya girdi ciddi olmasına çalıştığı bir yüzle. "Konuşalım Kürşat'la saçmalamasın! Beş yaşındaki çocuk yüzünden Defne'yle arasını bozmaya değer mi? Aklını başına toplasın!"

"Öyle deme baba. Şimdiki nesil çok tehlikeli. Her inceliği biliyorlar. O Mehmet Ali Yenilmez var ya... Kesin Kürşat'tan daha iyi kur yapıyordur. Bizimki höt höt! Defne eminim Mehmet Ali'yi tercih eder."

Ekrem kendini tutamayarak gülmeye başladı. Omuzları sarsılırken oğluna baktı.

"Oğlum," dedi, rica eder gibi elini kaldırarak. "Konuş şu çocukla, saçmalamasın. Kızın da durduk yere kalbini kırmasın."

"Yoookk!" dedi Yaman, kaşlarını kaldırıp başını geri çekerek. "Kürşat'ı önce süründüreceğim sonra bakarız. O beni az ezmedi, aşk diye bir şey mi olurmuş, ben bu aşkın ızdırabını deyip deyip söylendi. Şimdi beş yaşındaki rakip çıkınca o aşk nasıl oluyormuş göreceğiz."

"Heh! Senin de canın sıkılıyordu ya, az işin vardı. Bununla eğlenirsin artık," dedi Alaz, kınayarak ona bakarken.

Yaman kahvesinden son yudumunu aldı ve gözlerini kısarak kafasının içinde şeytanca planlar yaptığı belli bir yüz ifadesiyle fincanı masaya geri bıraktı. Alaz yan gözle ona baktı, gözleri kısıldı. Yaman'ı dirseğiyle dürtüp sertçe uyardı.

"Hiç kurma kafanın içinde. Yazık çocuğa. Ben yarın sabah Defne'yle konuşup Kürşat'ın manyak olduğunu söylerim. Az anlayış göstersin. Sen de adam gibi konuş Kürşat'la. Düzelir hemen."

Yaman inanmaz bakışlarını Alaz'a çevirdi. "Kürşat? Düzelir?" Kahkaha attı. "Yarın çocuğun kapısına dayanıp annesini babasını tehdit etmezse ben de hiçbir şey bilmiyorum."

Kahkahalar yeniden yükselirken Halit soluk soluğa mutfağa girdi. Bir süre seslerin kesilmesini beklerken Halime mutfak kapısında telaşlı gözlerle onlara bakan genç adamı fark etti.

"Hayrola Halit? Soluk soluğa kalmışsın!" dedi, toparlanmaya çalışarak. Gülümsemesi yüzünde yavaş yavaş soluyordu. Yine kötü bir haber duymak istemez gibi korkuyla baktı.

"Ekrem Abi?" dedi Halit, bakışlarını Ekrem'e çevirerek. Ekrem dirseğini oturduğu sandalyenin arkasına koyarak hafifçe geri döndü.

"N'oldu Halit?"

Halit yarı telaş yarı tedirginlikle elini salladı. Sanki arkasındaki bir şeyi göstermek ister gibi bedeni hafif geri çevirip eliyle arkasını gösterdi.

"Ya bu Kürşat, iyice kafayı yedi!"

Yaman bir an evvel cevap almak ister gibi "N'oldu oğlum?" diye üsteledi.

"Defne'ye mesaj attı, illa seni göreyim diye. Defne de sen Mehmet Ali'den özür dilediğinde görüşürüz ancak, dedi. Mehmet Ali, Defne'nin öğrencisi. Defne'ye mi ne vurgunmuş. Kürşat kafayı çocuğa takmış" diye yüzünü buruşturarak açıklama yapmaya başlayınca Yaman elini "geç orayı!" der gibi sallayıp "Biliyoruz orasını... Sen gerisini anlat!" dedi, sabırsız bir tavırla.

Halit hızlı hızlı şikâyetçi bir tonla devam etti. "İşte Defne öyle deyince, o anda bizimkinde ipler koptu. Ben senin Mehmet Ali'ne deyip fırladı gitti. Bu manyak çocuğun adre-

sini bulacakmış, gidip anasına babasını çocuğu okuldan almalarını söyleyecekmiş. Yoksa kötü şeyler olacakmış. Kökten çözüm sağlayacakmış... Buna benzer bir yığın şey saçmaladı. Durduramadım," dedi çaresiz endişeli bakışlarını masadakilere dikerek.

Ekrem hemen ayağa kalkıp başını Yaman'a çevirdi.

"Ara şunu, dönsün geri, asabımı bozmasın benim. İyice ayardan çıkmış. Çocuğun ailesini tehdit ne lan? Akıllı uslu adam beni bulmayacak mı?"

Yaman yerinden kalkarken gülmemek için zor duruyordu. Ağzının içinde mırıldandı.

"Ben biliyorum demiştim ama..." Alaz ters ters ona bakınca sevimli olmasına çalıştığı bir gülüş oturttu yüzüne. Elini cebine atıp telefonu çıkardı, Kürşat'ın numarasını çevirerek sesi dışarı verdi. Kürşat onun aramasını asla cevapsız bırakmazdı. Telefon açılır açılmaz ciddi bir sesle hızlı hızlı konuştu.

"Kürşat! Oğlum, olay var! Hemen eve dön! Çatışmaya gidiyoruz!"

"Oh be abi! Bana bunlarla gelin işte! Beş dakikaya oradayım!" diyen Kürşat'ın heyecanlı sesi duyuldu. Olay çıkmasına sevinmiş gibiydi.

"Nereye sıkacağız abi?"

"Sen gel! Ben sana söyleyeceğim nereye sıkacağımızı."

"Abi ilaç gibi geldin yeminle. Şu anda nasıl da bir yelerlere sıkasım vardı."

"Hee anladım ben zaten. Gel sen, gel."

Yaman telefonu kapatıp sırıtmaya başladı. Alaz gözlerini devirirken söylendi.

"Yeminle diyorum, bir taneniz bile normal değilsiniz. Bir normal adam benim hayatıma girse dişimi kıracağım."

Yaman eğilerek dudaklarını Alaz'ın başına bastırdı.

"Seviyorum ben senin dişlerini, kırmana gönlüm razı olmaz."

Ekrem tenkit eden bir baş sallamasıyla ileri adımladı. Azar yüklü bir tonla konuştu. "Gelince o manyak, salona gelin, oturup konuşalım şununla. Yoksa benden fena bir dayak yiyecek."

Alaz dirseklerini masaya dayayıp yüzünü avuçlarına bastırdı. Omuzları sarsılarak gülmeye başladı. Halime ona eşlik ederken birbirlerine baktılar.

"Hiç akıl yok bunlarda, değil mi Halime Abla?"

Halime küçümseyerek omuz silkti. "Erkek işte!"

"O ne demek be? Benim ne akılsızlığımı gördün Halime Abla! Çok şükür hepsinden daha akıllıyım, böyle saçmalamıyorum," dedi Halit, diklenerek.

Yaman oralı bile olmadı. Umursamazca sırıttı. Kürşat'la çok kötü uğraşacaktı.

***

Alaz o sabah gözlerini açtığında Yaman'ın kollarının arasından huzurla etrafa bakındı ve yalnızca birkaç dakika sonra hızla yerinden fırlayarak banyoya koşturdu. Yaman yataktaki ani hareketlenmeyle gözlerini telaşla açıp sersemlemiş halde odanın içinde gözlerini dolaştırırken banyodan gelen seslerle yerinden fırladı.

Alaz üzerinde yalnızca kendi tişörtü, çıplak bacaklarının üzerinde klozetin önünde diz çökmüş midesindekileri boşaltıyordu. Yaman gördüğü manzarayla beyninden vurulmuş gibi oldu. Hızla yere çöküp Alaz'a sokuldu ve kızın saçlarını bir yandan toplamaya çalışırken bir yandan telaşla sordu.

"İyi misin? Neyin var?"

Alaz öğürtüler arasında soruya cevap vermedi sadece başını belli belirsiz iki yana sallamaya çalıştı. Yeniden gelen öğürme isteğiyle başını tekrar aşağı eğdi. Yaman, titreyen eliyle sakinleştirmeye çalışır gibi sırtını sıvarlarken asıl sakin-

leşmesi gerekenin kendi olduğunu hatırlatmaya çalıştı kendisine.

Kollarını kıza sararken korkuyla, "Hemen doktora gidiyoruz! Hasta oldun sen!" dedi.

Sesi öyle üzgün, öyle düşüktü ki Alaz kalbinin cız ettiğini hissetti. Birkaç dakika sonra öğürtüleri bitince, elini sifona bastı, güçsüzce doğruldu, sırtını Yaman'ın göğsüne yaslayarak kalçasının üzerine yere oturdu.

"Hasta değilim," dedi, tükenmiş yorgun bir sesle.

"Nasıl değilsin ya? Nasıl değilsin? Bu kaçıncı kusma?"

Yaman sert sert kıza çıkışırken Alaz elini karnının üzerinde dolanmış olan kolun üzerine koydu. Eli yavaşça avucunun içindeki kolu okşarken Yaman'ı mı yoksa karnını mı okşadığını çözümleyemedi.

"Yaman... Hasta değilim... Kadınlar sadece hasta olduklarında kusmuyor."

Alaz'ın alçak bir sesle yaptığı açıklamayı duraksayarak dinlerken aynı anda kafasının içindeki taşlar bir yapbozun parçaları gibi yerine oturmaya başladı. Heyecanlı bir sesle konuşmaya çalışırken o da kalçasını yere bıraktı ve onu kucağına çekti.

"Sence? Gerçekten mi?" Soruları tamamlayamıyor heyecanla bakışlarını banyonun içinde dolaştırıyordu.

"Bence öyle," dedi Alaz, yorgun sesiyle. Gözlerini kapayıp başını Yaman'ın göğsüne bıraktı.

Yaman'ın yüzünde minik bir gülümseme oluşmaya başlamıştı. Elinin birini kaldırıp kocaman avucunu Alaz'ın yüzüne kapayarak çenesini okşadı şefkatle.

"Zeynep Abla'yı arayalım. Hastaneye gidelim. Emin olalım."

"Hayır!" dedi Alaz, keskin bir sesle.

Yaman kaşlarını çatarak başını eğdi, eliyle Alaz'ın çenesinden destek vererek kızın yüzünü kendisine kaldırdı. Sorarcasına bakarken gözlerinin içinde şimşekler çakıyordu.

"Ne demek hastaneye gitmiyoruz? Gideceğiz! Seni kontrol edecekler. Her şeyin yolunda olduğunu bilmek istiyorum. Sana hiçbir şey olmayacağından emin olmam lazım."

"Onu sonra yaparız."

"Önemlisi ne o zaman? İyi olduğunu bilmek istiyorum. Ya düşündüğümüz gerçekse ve sana zarar verirse?"

"Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum! Bak, peşin peşin söyleyeyim. Sana zararı olacaksa çocuk falan istemiyorum ben! Sen her gün böyle kusacak mısın? Şu yüzüne bak! Sapsarı oldun!"

Hızla hareketlenerek yerinden kalktı ve kızı kucakladı. Banyodaki tezgâha Alaz'ı yaslayarak musluğu açtı ve yüzünü yıkarken bir yandan konuşmaya devam etti.

"Önce ben bir emin olayım senin iyi olduğuna, sonra diğer şeylere karar veririz."

"Yaman!" diye itiraz etti Alaz, zayıf bir sesle. Yüzüne çarpılan sulardan nefes alamaz olmuştu. Elini kaldırarak Yaman'ın bileğini tutarak başını kaldırdı.

"Tamam. Yıkadın işte yüzümü. Dur biraz... Bir şey diyeceğim."

Yaman havluya uzanarak yüzünü kurularken karşılık verdi.

"Söyle, dinliyorum ben seni."

Alaz havluyu zorlukla yüzünden uzaklaştırdı, yorgun gözlerini Yaman'ın telaşlı ve korku dolu gözlerine kaldırdı. Saçları omuzlarından sarkarken ıslak yüzüne birkaç tutam yapışmıştı. Yaman onları şefkatle geri iterken o konuşmaya başladı.

"Bunu önce sadece ikimiz yaşayalım istiyorum. Lütfen! Sadece ikimiz paylaşalım. Önce emin olalım, sonra söz, ne kadar tetkik gerekirse hepsine boyun eğeceğim."

"Ne istediğini söyle bana?" dedi Yaman, iki elini yüzünün iki yanına koyarak bakarken. Alaz'ın kalbi onun bakışlarıyla yerinde hopladı. Öyle derindi ki bakışlar sanki kirpikleri bile

Alaz'a bakmaya dayanamıyormuş gibi titriyordu. Dudaklarını Yaman'ın dudaklarına yumuşak bir şekilde bastırdı gülümseyerek. Başını yeniden geriye çekti. Rica eder gibi bir sesle konuşurken bakışları reddedilmemesi için yalvarıyordu.

"Önce biz bir test alalım. Birlikte sonucu görelim. Bu yalnızca bizim olan bir şey. Önce heyecanını biz birlikte yaşayalım. Lütfen!"

Yaman düşünceli gözlerle bir süre yüzüne baktı. Her şeyi ilk önce birlikte yaşayacaklarına söz vermişlerdi ve ilk sınav önlerine gelmişti. Başını yavaşça salladı kabullenerek.

"Tamam. Önce biz beraber öğreneceğiz, sonra ne yapılması gerekiyorsa o yapılacak."

"Evet. Lütfen!"

Yaman gözlerini yukarı kaldırıp düşünüyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. Aniden hızla eğilerek Alaz'ı kucağına aldı ve odaya geri dönerek yavaşça yatağa bıraktı. Dudaklarını alnına bastırdı. Sanki talimat veriyormuş gibi kelimelerin üzerine basa basa konuştu.

"Şimdi önce aşağı iniyorum, sana atıştıracak bir şeyler getireceğim. Sonra dışarı çıkıp birkaç test alacağım. Birlikte testi yapacağız. Eğer düşündüğümüz gibiyse, bugün hemen hastaneye gidiyoruz."

Alaz gülümseyerek başını salladı. "Tamam."

Yaman birkaç saniye ciddi gözlerle ona baktı, başını eğip dudaklarına incitmeye korkar gibi yumuşak bir öpücük bıraktı. Geri bir adım atarken gözlerinde uyarıcı ışıklar parlıyordu.

"Yataktan çıkmıyorsun!"

Diğeri gülümseyerek başını salladı.

Yaman'ın odadan çıkıp elinde bir bardak süt ve küçük bir tabakta birkaç bisküviyle geri dönmesi beş dakika sürmedi. Alaz getirdiklerini yerken Yaman hızlı hareketlerle üzerine koyu renkli bir kot ve keten beyaz bir gömlek geçirdi. Oda-

nın kapısına doğru telaşlı adımlarla ilerlerken işaret parmağını tekrar salladı geri dönerek.

"Yataktan çıkma ben gelene kadar!"

Alaz sütünü içerken yine başını salladı ve kapının ağzındaki adama öpücük gönderdi. Yaman kapıyı açmış çıkacakken hayıflanır gibi başını salladı.

"O süt bıyığını şimdi öperek yok etmem lazımdı," dedi söylenerek.

Alaz istemsizce diliyle dudağının üzerini yalarken Yaman gözlerini devirdi.

"Bir de ne yapıyor ya!"

Kapı sertçe kapandı. Alaz sırıtarak kapıya baktı. Sütünü içip bisküvileri yiyince daha iyi hissetmeye başlamıştı. Tembel bir tavırla yatağın içine kayıp başını yastığa bıraktı. Yan dönerek yatarken eli istemsizce karnına uzandı. Bunun gerçekliğine inanmakta zorluk çekiyordu. Gerçekten de Yaman ve onun bir bebeği olacak mıydı? Testleri yapmadan ümitlenmek istemiyordu ama günlerden beri bedeninde olan değişimlerin farkındaydı. Sürekli gergin, yorgun ve halsizdi. Kaç sabahı klozetin başında geçirmişti. İçten içe gerçekliğin farkındaydı ama kanıta ihtiyacı vardı. Yaman'ı beklerken heyecanı gittikçe yükseliyordu ve elini karnının üzerinden çekmek istemiyordu. Bu haberi önce birlikte, aynı anda öğrenmeleri gerekiyordu. Bu konuda manasız bir takıntı yaptığının farkındaydı ama ne olursa olsun bir doktordan bile bunu duymak istemiyordu. Bu yalnızca ona ve Yaman'a ait olan bir andı ve kimsenin onların bu anını ellerinden almasına izin veremezdi. Her şeyi birlikte yaptıkları ve yapacakları gibi bunu da ilk olarak yalnızca ikisi aynı anda öğrenecekti.

Yaman'ın dönmesi yarım saati bulmuştu. Odadan telaşlı adımlarla içeri girdiğinde kızı yatağın içinde bulması derin bir soluk almasına neden oldu. Sözünü dinlemeyeceğini sanmıştı. Alaz'ın çabuk sıkıldığını ve ne kadar hareketli olduğunu biliyordu. Dinlenmesini istediğinden onu tekrar

yatağa sokmak için çok hızlı gidip gelmişti. Elindeki poşeti yatağın üzerine atarken Alaz da yavaşça doğrularak sırtını yatağın başlığına dayadı. Yaman yatağın üzerine, onun karşısına oturdu. Bir ayağını dizinden kırarak yukarı çekmiş diğer ayağını yataktan sarkıtmıştı. Poşeti ikisinin ortasına koyup altını tuttu ve baş aşağı çevirdi. Alaz önüne düşen sayısız teste hayretle bakıp alçak sesle sordu.

"Kaç tane aldın ki?"

"Emin olmak için on tane aldım."

Alaz'ın kaşları yukarı kalktı, şaşkınlıkla Yaman'a baktı.

"Ne yani? Hepsini yapacak mıyız?"

Yaman omuz silkti. "Gerekiyorsa evet. Ben okumuştum, bazen bunlar bozuk çıkıyormuş yanlış bilgi oluyor. Emin olalım istedim." Bir tanesine uzanmış elinde evirip çeviriyordu. Birine de Alaz uzandı.

"Eee, nasıl yapılacakmış?"

"Okuyacağız. Burada takip etmemiz gereken adımları yazmışlar. Eczacı öyle dedi."

İkisi de bir süre sessizce ellerindekilerin üzerini okudular. Nihayet nasıl olacağını öğrendikten sonra ikisi de aynı anda gözlerini birbirine dikti.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Yaman, alçak titreyen bir sesle.

"Çok! Sen?"

"Ben de çok heyecanlıyım. Böyle bir şeyi hayatım boyunca yaşayabileceğimi düşünmemiştim. Yani hep hayal etmiştim ama benim başıma gelebileceğini hiç ummazdım."

"Nasıl yani? Baba olamayacağını mı sanıyordun?"

"Ben senden başka kimseden çocuk istemedim ki. Sen yoktun. Ben de babalık hakkını yitirdim diye düşünmüştüm."

Alaz başını hafifçe yana yatırıp hüzünle baktı Yaman'a.

"Ben de hiçbir zaman anne olabileceğimi düşünmemiştim. Benden öyle uzak bir düşünceydi ki... Sen olmasan şu an hayatta olabileceğimi bile sanmıyordum."

Yaman uzanarak ellerini avuçlarının içine aldı. Güçlü bir şekilde sıkarak "Yaşayacaksın. İkimiz de yaşayacağız," dedi inançlı bir tonla. Gözlerine yine yoğun bir ifade oturmuştu. Başını öne uzatarak dudaklarını dudaklarına bastırdı. Geri çekilirken kızın kalbini yerinden çıkaran bir gülümseme dudaklarına oturmuştu. Alaz'ın kalbinin teklemesine neden olan bir göz kırpışın ardından çenesini salladı.

"Hadi, yapalım şunları. Bakalım dünyanın en güzel bebeği yola çıkmış mı?"

Alaz gülümseyerek başını salladı. "Bence de babasına benzerse dünyanın en güzel bebeği olacak."

Yaman ellerinden tutarak kalkmasına yardım etti ve birlikte banyoya yöneldiler. Tek tek tüm testleri açan Yaman hepsini tezgâhın üzerine dizerken Alaz gözlerini devirdi.

"Takıntılısın takıntılı. Valla saplantılısın sen," diye söylendi.

"Emin olmak istiyorum. Bunun nesi yanlış?"

"Tamam tamam. Tartışmayacağım seninle."

Birlikte tüm testleri yapıp yan yana dizdiler. Öyle garipti ki halleri sanki anaokulunda ellerine ilk defa oyun hamuru verilmiş iki çocuk evirip çevirip ne yapacaklarına birlikte karar vermeye çalışıyormuş gibi bir eylem içindeydiler. Birbirlerinden çekinmeleri ya da gizlenmeleri yoktu, o yüzden testleri birlikte yapmak da onlara doğal gelmişti.

Heyecanla sonuçları beklerken ikisinin de gözü tezgâha dizili olan testlerden ayrılmıyordu. Ne Yaman sıkı sıkıya Alaz'ın elini tuttuğunu fark emişti ne de Alaz eli Yaman'ın avucundayken tüm ağırlığını ona yasladığının farkındaydı. İkisi de kıpır kıpırdı yerlerinde. Nihayet dakikalar sonra tüm testler ardı ardına çift çizgi gösterdiğinde ikisi de inanmazca

donup kalmış gözlerini onlara dünyanın en mutlu haberi veren testlerden çekemiyorlardı.

Ne kadar süre geçtiği belirsiz iki kafa da ağır ağır birbirine döndü. İkisinin de gözlerinin içinde pırıltılar vardı. Sanki banyodaki ışık karşılarındaki aynadan onların gözlerinin içine doluyor, gözleri tıpkı güçlü birer çift projektör gibi parlıyordu. İkisinin de sevinçle aydınlanan yüzünde mutlu birer gülümseme peyda oldu ve aynı anda ikisinin de dudaklarından aynı kelime döküldü.

"Hamileyiz!"

"Hamileyiz!"

10. BÖLÜM

Bilinen gerçeğin işin uzmanından da teyit edilmesi için Zeynep'in çalıştığı hastaneye gittiklerinde Yaman sayesinde yine küçük çaplı bir kriz yaşanmıştı. Hastanede olan kadın doğum uzmanı erkekti ve Yaman, Alaz'ı bir an bile yalnız bırakmak istememişti. Sorularıyla hem Zeynep'i hem de doktoru çıldırtma aşamasına getirmişti. Alaz'sa sakin sakin koltuğunda oturuyor, diğerlerinin Yaman'la olan mücadelesini izliyordu.

"En iyisi sen misin?" demişti doktora dik dik bakarak. "Hangi okulu bitirdin? Kaç yıllık tecrüben var? Başarı oranın yüzde kaç?" diye ardı ardına sorduğu saçma soruları, doktor şaşkınlıkla dinlemişti.

"Başarı oranı derken?" demişti doktor, şaşkınlıkla.

"Yani ters bir şey olduğundaki başarı oranını soruyorum."

"Yaman Bey, eğer izin verirseniz yalnızca muayene edeceğim. Muayenede ne gibi bir başarısızlık olmasını umuyorsunuz?"

"Nasıl muayene edeceksin?" demişti Yaman, tek kaşını kaldırıp pis pis doktora bakarak.

"Ultrasonla muayene edeceğim." Doktor şüpheli bir bakışı yanında dikilen Zeynep'e fırlatmıştı. Daha önce böyle garip bir çift görmemişti. Hamile olduğunu söyledikleri kişi, sakin sakin yerinde otururken kocası hiç bitmeyen saçma

sorularını sıralıyordu. Sanki hamile olan kendisiymiş gibi gergin ve stresliydi.

"Vedat'cığım, sen Yaman'a aldırma. O biraz pimpiriklidir de Alaz konusunda. Kafasında soru işareti kalmasın diye bu kadar çok soru soruyor."

Zeynep sevimli çıkmasına çalıştığı bir sesle doktora açıklama yaparken uyarıcı sert bir bakışı da Yaman'a fırlattığında, Yaman ağzının içinde mırıldanmıştı.

"Konuş konuş... Sen cımlı cimli buna da konuş, akşama Oğuz bunu da indirsin aşağı. Zaten gözüm tutmadı. Başka bir doktor gelir böylece. Benim de işime gelir."

Nedense doktoru bir numaralı düşmanı gibi görüyordu o anda. Aslında tüm doktorları düşman gibi görüyordu çünkü kendisinin beceremediği bir şeye sahiptiler ve Alaz onlara emanet olacaktı. Bunu kendisine yediremediğini itiraf edemiyordu. Bu muayene işi canını sıkmıştı. Bu gevşek adamın Alaz'a dokunmasını istemiyordu ve bunu engelleyebilmek için elinden geleni ardına koymamak konusunda karar almıştı. Dakikalarca süren soru cevap ve Yaman'ın ters tavırları Alaz'ın sakinliğini tüketmek üzereydi. Şu ana kadar öğrendiği haberin keyfiyle güzel hayallere dalmış, konuşmaları umursamamıştı ama bir an evvel bu işin bitmesini istiyordu. Dayanamayarak araya girme ihtiyacı hissetmişti.

"Yaman!" dedi tatlı uyarıcı bir sesle. "Artık şu işi bitirelim mi? Benim canım sıkıldı."

Yaman hızla karşısında oturan Alaz'a döndü.

"Bitirelim. Ama bu adamın sana dokunmasını istemiyorum!" dedi pat diye. Karşısındaki doktorun şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırmasını, sorarcasına Zeynep'e bakmasını umursamamıştı.

"Dokunmadan bakıyorsa, sonucu söyleyecekse, tamam. Tersi olursa muayene falan yok!"

Alaz gözlerini devirdi sıkıntıyla. "Yaman," dedi tekrar, küçük aksi bir çocuğa laf anlatmaya çalışan bir ses tonuyla.

"Muayene oluyorum... Nasıl olması gerekiyorsa... Sonra diğer yapılması gerekenleri yapıyoruz ve buradan gidiyoruz. Lütfen anlayışlı olmaya çalış."

Yaman önce kızgınlıkla, birkaç saniye sonra da çaresizlikle baktı ona. Sesinin tonunu düşürürken bedenini öne doğru Alaz'a yaklaştırmış ve şikâyetçi bir tonla fısıldamıştı.

"İstemiyorum. Dokunmasını istemiyorum."

Alaz başını sallayarak öne doğru eğildi ve elini uzatarak Yaman'ın elini tuttu.

"Her an yanımda olacaksın. Eğer bu bebeğimiz için gerekliyse buna katlanacaksın," dedi olması gerekenin bu olduğunu anlatmaya çalışırcasına.

Yaman gözlerini yumarak derin bir nefes çekti. Acı çekiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Çenesi sıktığı dişlerin baskısıyla kasıldı. Başını doktora çevirmeden gözlerini açtı ve kıza diktiği gözlerini bir an bile kırpmadan, dişlerinin arasından tıslarcasına doktora hitaben konuştu.

"Pekâlâ. Muayene ediyorsun. Yanınızdan ayrılmayacağım. Testler için kan alınacaksa Zeynep Abla alacak. Diğer tüm testleri o takip edecek. İlla senin bakman gerekiyorsa yanınızdan bir an bile ayrılmayacağım."

Doktor ağzını açıp bir şey söyleyecekken Zeynep usulca adamın omzuna elini koyup hafifçe sıkarak uyarmış, kabul etmesini ister gibi başını sallamıştı. Doktor şaşkınlıkla derin bir nefes alıp başını sallamış, "Tamam. Dediğiniz gibi olsun. Artık şu muayeneyi yapalım mı?" demiş, sıkkın bir tavırla ayağa kalkmıştı.

Ardından Yaman'ın Alaz'ın yanından bir an bile ayrılmadığı muayene yapılmıştı. Neyse ki ultrason muayenesi sırasında doktorun çok fazla Alaz'a dokunmasına gerek kalmamıştı. Zeynep de yanlarındaydı ve o da en az Alaz kadar heyecanlıydı.

Bilinen haber teyit edildiğinde Zeynep ikisinden daha mutluydu.

"Oğuz çıldıracak kıskançlığından," dedi sırıtarak.

Yaman sinirle gözlerini devirip "Ona ne? Niye kıskanıyormuş? Gitsin kendi bebeğini yapsın o zaman," derken Alaz atılmıştı panikle. "Zeynep Abla sen sakın bir şey söyleme hemen. Akşam herkesi bir araya toplayıp birlikte verelim haberi. Kimsenin darılmasını istemiyorum. Herkes bir aradayken öğrensin. Lütfen akşama kadar tut çeneni!"

"Merak etme bebeğim. Söyleyemez. Eğer söylerse bu herife de canım cicim dediğini söylerim Oğuz'a."

Zeynep öfkeyle ikisine baktı. "Sanki çenem düşükmüş gibi davranıyorsunuz. Tabii ki söylemem. Bu sizin haberiniz." İşaret parmağını kaldırarak Yaman'ın yüzüne sallamıştı. "Sakın o çeneni açıp Oğuz'a abuk sabuk bir şey deme, yemin ediyorum ablama söylerim, terliği kafana yersin!"

"Sen çeneni tutarsan ben de tutarım. Alaz'ın keyfini bozacak bir şey yaparsan, ödeşiriz!"

"Manyak bu ya!" dedi Zeynep, gözlerini devirerek. "Kızım, Allah sana sabır versin. Bununla nasıl uğraşacaksın bilmiyorum ben!" diyerek Alaz'a acıyan gözlerle bakmıştı.

Alaz sırıtarak baktı karşısındaki kıza. O sırada Yaman üzerini giyinmesine yardım ediyordu. Ayakkabılarını bağlayan Yaman'ın başına dudaklarını bastırıp sevgiyle sarılarak başını kollarının arasına aldı.

"Benim onunla uğraşmama gerek yok. O benimle uğraşıyor. Allah ona sabır versin."

Yaman başını kaldırıp gözlerinden fışkıran sevgiyle ona baktı. Kara gözlerinin içi pırıl pırıldı. Dudaklarına hafifçe dudaklarını bastırdı.

"Çocuğumun anası. Ben seni başımda taşırım," dedi Zeynep'in daha önce onda duymadığı bir ses tonuyla. Sanki kendisinde var olan tüm gücü, tüm sevgiyi Alaz'a aktarmaya çalışıyor gibiydi. Zeynep memnun bir gülümsemeyle ikisine baktı. Onları her zaman bir arada tutacak olan o güçlü sev-

giydi. Hiç kimsenin sahip olamayacağı o güçlü bağ, onları hep bir arada tutacaktı.

Muayene sonrası doktorun karşısına tekrar oturduklarında doktor önünde bir kısım notlar alırken belli talimatları da sıralıyordu ikisine de bakarak. Her ne kadar açıklamaları Alaz'a yapmaya çalışıyor olsa da bakışları daha çok Yaman'ın üzerindeydi.

"Hamilelik süresince içki, sigara kullanmayacaksınız. Bir kısım vitamin hapları ve takviye olarak bazı ilaçlar vereceğim. İlk birkaç ay folik asit kullanacaksınız. Şu an için her şey yolunda ve bu şekilde devam edecek gibi görünüyor. Sağlıklı besleneceksiniz. Her gün kısa egzersizler yapmaya çalışın ama abartmayın da. Yatmadan önce bir bardak ılık süt içmenizde fayda var. Pişmemiş et ve şarküteri ürünlerinden uzak duruyorsunuz. Bol sıvı tüketin ve lifli yiyecekleri de ihmal etmeyin. Her ay kontrollere geliyorsunuz ve duruma göre herhangi bir şey gerekirse o zaman bunlara karar veririz."

"Folik asit ne?" diye sordu Yaman atılarak. Sesi gergin ve endişeliydi. Diğer anlatılanları anlamıştı da bunu ilk defa duyuyordu.

Doktor sabırlı bir edayla açıkladı.

"Folik asit, B vitamini ailesinin bir üyesidir ve DNA sentezi ve hücre bölünmesi süreçlerinde önemli yeri olan bir vitamindir. Folat ya da B9 vitamini olarak da bilinir, folik asit takviyesinin anne adayının sağlıklı bir gebelik geçirebilmesi ve bebeğin gelişiminde oluşabilecek sorunların önlenmesi için önemlidir. Genelde hamilelik öncesi başlanır ancak bu durumda şimdi başlamanız gerekecek."

"Bu gecikme sorun çıkaracak mı?"

"Hayır. Merak etmeyin. Şu an herhangi bir sorun yok."

"Eminsiniz?" derken Yaman kuşkuyla doktora bakıyordu.

"Evet. Eminim. Merak etmeyin. Sağlıklı bir bebeğiniz olacak."

Yaman şüpheyle doktora baktı, tam olarak tatmin olmasa da gergin bir nefes verip sessizce arkasına yaslandı.

"Sorun çıkarsa senden bilirim. Her şeyi düzgün kontrol et!" dedi yine dik dik doktora bakarak.

Doktor sitemkâr şaşkın bir bakışı hızla Zeynep'e atmış, karşılığında sevimli bir gülümseme almıştı.

Nihayet tüm testleri yapıp hastaneden ayrıldıklarında aradan birkaç saat geçmişti. Zeynep testleri takip edip sonuçlarını alacağını söylemişti. Bundan sonrası Yaman'ın ısrarıyla onunla takip edilecekti. Sevmemişti doktoru Yaman. Başka doktor konusunda ısrar ettiyse de Zeynep en iyisinin Vedat olduğunu söylemiş, Alaz'ın da desteğiyle Yaman'ı zor bela ikna etmişlerdi.

Arabayla eve dönerlerken Alaz, Yaman'ı azarlıyordu.

"Her ay bu yaşanmayacak Yaman. Söz ver, adama ters davranmayacaksın."

"Sevmedim adamı! Bence başka doktor bulmalıyız."

"Zeynep Abla en iyisi, dedi. Ben ona güveniyorum."

"Daha ilk defa gördüğün adama mı güveniyorsun?"

"Ben Zeynep Abla'ya güveniyorum dedim. Doktor da iyi birine benziyor. Önyargılı davranıyorsun."

"Canın bir şey çekiyor mu?" diye sordu Yaman, bu sözlere aldırmadan konuyu değiştirerek.

Alaz kaşlarını çattı. Konunun aniden değişmesi şaşkınlığa uğratmıştı. Birkaç saniye düşündü sonra başını iki yana salladı.

"Hayır. Çekmiyor."

"Benim canım şeftali çekiyor," dedi mırıldanarak.

Alaz gözlerini ardına kadar açtı. "Eğer benim yerime de sen aş erirsen yemin ediyorum olay çıkarırım."

"Ne yapayım? Canım şeftali çekti şu anda."

Yaman çocuksu suçlu bakışlarını anlayış bekler gibi Alaz'a çevirdi. Arabayı kullanan kendisiydi. Henüz kimseye haber vermedikleri için aralarındaki konuşmaların duyul-

maması için Kürşat ve Halit'le aynı arabada gitmiyorlardı ve arkalarındaki araçta gelen çocuklar saatlerdir hastanede ne yaptıklarını merak ediyorlardı. Yaman'ın ters tavrı soru sormalarını engellemişti.

Alaz, Yaman'a bakarken kızsa mı gülse mi karar veremedi. Sonunda pes ederek başını salladı.

"Tamam. Yol üstünde duralım bir yerde de alalım madem. Sen dedin şimdi benim de canım çekti."

Yaman gözleri parlayarak gülümsedi ona. Başını çocuksu bir hevesle salladı.

"Âdem Abi'nin manavının önünde dururuz eve giderken. Hem söyleyelim, her hafta gönderdiklerine şeftaliyi daha çok eklesin."

Alaz gözlerini devirdi. Başını yan cama çevirirken dudaklarını kemiriyordu. Bu hamilelik Yaman'ın kaprisleri nedeniyle zor geçeceğe benziyordu.

***

O akşam Alaz, Bozdumanları yemeğe davet etmişti. Bir haftadır onları görmemişti. Geçen haftaki kriz bir süre hem Yaman'ı hem de onu herkesten uzak tutmuştu. Ekrem'in Bozdumanlarla konuştuğunu ve olanları onlara da anlattığını tahmin ediyordu. Kimse bir hafta boyunca onları arayıp rahatsız etmemişti. Alaz bu suskunluğun nedenini anlayabiliyordu. İkisine de zaman tanımak istemişlerdi.

Bu süre boyunca zamanı daha çok birbirleriyle geçirmiş, yaralarını iyileştirmeye çalışmışlardı. Şimdi aldıkları mutlu haber yaralarına merhem olmuştu. İkisinin de dikkati içinde bulundukları duruma çevrilmiş, yaşananları unutmasalar da bir süreliğine derinlere gömmeleri gerektiğine karar vermişlerdi. Yola devam etmek zorundalardı. İkisi de bunu kaybettikleri sevdiklerine borçluydular. Onların şu anki mutluluğu yaşamaları için öyle çok fedakârlık yapılmıştı ki, bunu elleri-

ne yüzlerine bulaştırırlarsa onlara en büyük ihaneti yapmış olacaklardı.

Dönüş yolunda aniden aldıkları bir kararla eve varmadan mezarlığa çevirmişlerdi rotayı. Dirilerden önce bu müjdeyi ölenler hak ediyordu. Mezarlığa uğrayıp tek tek her birini ziyaret ederek mutlu haberi önce onlara verdiler. Yaman omuzlarındaki ağır yükü attığını hissediyordu. Annesini ziyaret edebilmek ona o kadar iyi gelmişti ki, ilk günkü gibi saatlerce sohbet etmişti onunla. Sanki yanındaymış gibi, sanki onu duyabiliyormuş gibi...

Yine uzun bir ziyaretin ardından eve döndüklerinde Alaz, Halime'yle akşam için planladığı yemeği konuşup yapılacakları belirlemişti. Saatlerdir Yaman'ın gerginliği yüzünden o da gerilmiş ve yorgun düşmüştü. Biraz dinlenip Halime'ye yardıma geleceğini söylediğinde Halime'den önce Yaman atılmıştı.

"Hayır! Sen dinleniyorsun! Halime Abla'ya yardım edecek birini bulurum ben."

Alaz itiraz etse de kabullendirememişti. Yaman her zamanki gibi sazı ele almıştı. Kürşat'la konuşmuş, bundan sonra Halime Abla'nın daha çok işinin çıkacağını bildiğinden ona yardım edecek iki kişi bulması için talimatı vermişti. Halime bebek doğduktan sonra Alaz'a yardımcı olacaktı ve ev işlerinden biraz da olsa elini ayağını çekmesi gerekiyordu. Daha önce evdeki iki erkek Halime için sorun olmuyordu ama artık işler çoğalacaktı. Sık sık Bozdumanlar geliyordu ve tüm bu trafik Halime'yi yoracaktı kısa süre sonra. Buna da bir çözüm bulması gerekiyorsa en iyi zaman şimdiydi.

Böylece Yaman her zamanki gibi çözüme odaklanmış ve tüm kontrolü ele almıştı. Önce Zilal Ana'yla konuşmuş, bu akşam için kızlardan birini yollamasını rica etmişti. Ardından Halime'ye yardımcı olacak birilerini bulması için ona da rica etmişti.

Alaz'ı odaya götürüp dinlenmesi için ısrar etmiş, gelirken aldıkları ilaçları tek tek kontrol edip saatleri telefonuna kaydetmişti. O gün için işleri geri plana iterek Ragıp'la konuşmuş, yapılacak birkaç şeyi ona aktarmıştı. Mutfağa inmiş, Alaz'ın yemesi gereken yiyeceklerle ilgili Halime'yle uzun uzun konuşmuş, sonrasında elinde bir tepsiyle odaya çıkmıştı.

Halime, Yaman'ın tavırlarındaki gergin gariplikten ve verdiği talimatlardan durumu anladıysa da gülmemeye çalışarak belli etmeden dikkatle onu dinlemiş, içinin rahat etmesi için güvence vermişti. Akşamki yemeğin nedenini anlamıştı. Yaman mutfaktan çıktığında bir süre gülümseyerek arkasından bakmış, sonra mutlu bir yüzle işine geri dönerken içinden sürekli şükretmişti.

Bu ev artık yıllardan beri üzerinde olan ölü toprağını atıyordu. Bu evde artık geçmişte olduğu gibi çocuk cıvıltıları olacak, mutlu sesler duyacaktı. Halime hissettiği mutlulukla işine canla başla sarıldı ve akşam için muhteşem bir sofra hazırlama kararı aldı.

***

Bozdumanlar tek tek evden içeri girerken Alaz başta hiçbiriyle göz göze gelmemeye çalıştı. Anlamlandıramadığı bir utanç hissediyordu. Özellikle Ağrılı'nın gerçeği öğrendikten sonra kendisine nasıl bakacağından endişe ediyor, onun gözlerinde göreceğini sandığı hayal kırıklığını görmemek için gözlerini sürekli yüzlerden kaçırıyordu.

Herkes salona girdiğinde birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Alaz huzursuzca yere diktiği gözlerini kaldırmadan yerinde kıpırdanınca Yaman elini beline sararak kendisine bastırdı, cesaret ve güven vermek ister gibi parmaklarını tenine batırdı hafifçe.

Ekrem'in yönlendirmesiyle herkes koltuklara yerleşince Alaz tereddütle bakışlarını Ağrılı'ya çevirdi. Yaman onu nazikçe çekerek Ağrılı'nın yanına oturması için yönlendirince ayaklarını sürüyerek adımladı ve çekinerek Ağrılı'nın yanına oturdu. Diğer tarafına Yaman geçti. Alaz ellerini kucağında birleştirip parmaklarını birbirine doladı ve huzursuzca canını yakacak kadar ellerini sıktı. Ağrılı, kızın huzursuz ve tedirgin hareketlerine içi ezilerek baktı. Bu çocuk ne acılar göğüslemişti? Şimdi de suçluluk içinde kıvranıyordu. Kolunu yavaşça kaldırarak omuzuna attı ve kendisine çekti. Kolunun altına aldığı kızın başına babacan bir tavırla dudaklarını bastırdı.

"Kurban," dedi, alçak tonlu bir sesle. "Sen babanın kızısın. Dik tut başını. Babadan gelen istek emirdir. Her evlat o emre uyar. Baba sözü çiğneyen evladın başı eğik olur. Sen başını eğecek bir şey yapmadın."

"Keşke," diye başlayan Alaz'ın sözünü, Ağrılı keskin bir sesle kesti.

"Keşke diye bir şey yok kurban. Rabbim böylesini uygun gördüyse Hak olan budur! Bize sorgulamak düşmez! Rabbimin vardır bir bildiği. Keşke deme kurban. Keşkeyle ömür geçmez. Yapılması gereken yapılır, çekilmesi gereken çekilir. Allah'ın yaşattığına sual olunmaz. Hepimizin bu dünyada bir sınavı var. Senin sınavın buymuş. Ağır bir sınav bu ama Rabbim dağına göre kar verir. Demek ki senin de bu yükü kaldırabileceğine hüküm vermiş. Sen babanın yüzünü yere eğmedin hiç... Acısına son verdin. Bunun altında ezilme artık. Onun istediği gibi yoluna devam edeceksin, mutlu olacaksın. Onca çabayı o sırf bunun için harcadı, bunun için çabaladı. Sırf siz mutlu olun diye. Şimdi de onun emrine uyacaksın, mutlu olacaksın. Anana babana tek borcun budur. Mutlu olacaksın!"

Alaz başını belli belirsiz sallayarak adamın göğsüne yasladı. Kollarını Ağrılı'nın beline sardı.

"Allah seni benim başımdan eksik etmesin Ağrılı," diye mırıldandı hüzünle.

"Allah benim sahip olmadığım kız evlat olarak gönderdi seni bana. O izin verdiği sürece de ben hep başındayım kurban."

Salondaki hava birkaç dakika boyunca ağır bir sessizlikle herkesin üzerine çöktüğünde Oğuz, boğazını temizlemeye çalışır gibi hafifçe öksürdü. Bu ağırlığın dağılması lazımdı. Yaşananları öğrendiğinde birkaç gün kendisine gelememişti. Sürekli aynı soru zihninde dolanıp durmuştu. Kendi olsa ne yapardı? Nasıl ağır, nasıl zor bir karardı Yaman ve Alaz'ın aldıkları? Bir insan böyle ağır bir yükün altında senelerini nasıl geçirebilirdi? Şimdi Yaman'ın ve Alaz'ın tüm travmatik tavırlarını daha iyi anlayabiliyordu. İkisi de öyle güçlüydü ki böyle büyük bir vicdan yükünün altından bile alınları ak çıkmışlardı. Yaman'ı şımartmayacağını bilse ya da bunu ileride kullanmayacağından emin olsa saygıyla önünde eğilecekti ama bir an düşününce bu fikirden hızla vazgeçmişti. Önünde saygıyla eğildiğini Yaman'a söylemeye gerek yoktu. İçinden de yapabilirdi bunu. Ortamın havasını değiştirme çabasıyla umursamaz rahat bir sesle konuşmuştu pat diye.

"Eee, acımızdan öldük. Yemeğe çağırdınız, hâlâ ortada sofra yok."

Yaman gözlerini sıkıntıyla devirdi. Ters ters Oğuz'a baktı. Fırat, Oğuz'un yapmaya çalıştığı şeyi hemen anlamıştı. İki genci de büyük bir sıkıntıdan kurtarmaya çalışıyordu. Sanki yargısız infazın yapılacağı bir mahkeme önüne çıkmış gibiydi ikisi de. Konunun daha fazla konuşulmaması ve onların da daha fazla üzüntü yaşamaması için Oğuz kendince onları üzecek hiçbir şeyin konuşulmaması için ortamdaki ağır havayı bozuyordu. Kardeşine yan gözle baktı ve hemen destekledi.

"He yav Oğuz. İşten geldik açız, hâlâ yemek yok."

Alaz belli belirsiz gülümsedi. Ne yapmaya çalıştıklarını o da anlıyordu. Her zamanki gibi destek veriyorlardı. Başını hafifçe yasladığı göğüsten kaldırdı.

"Hazır yemekler abi. Merak etme aç kalmazsın. Halime Abla hazırlayacak şimdi sofrayı."

"E hadi o zaman, biz de yardım edelim de bir an evvel hazırlayalım şu sofrayı," dedi Zeynep, hevesle ayağa kalkarak. Yan gözle Oğuz'a imalı bir bakış attı. "Yoksa Oğuz bizi yiyecek yemek yerine."

Zilal Ana çaktırmadan gözünden düşen yaşı hızla silip ayağa kalktı Ayşe'yle birlikte.

"He kızım. Hadi kalkın yardım edelim Halime'ye de bu oğlan bizi yemeden önüne iki kap yemek koyalım."

Alaz yerinden kalkacakken Yaman atılarak kolunu tuttu ve fısıltıyı andıran bir sesle konuştu.

"Sen kalkmıyorsun yerinden. Yorulma. O kadar kadın var, yapsın onlar."

Alaz çaktırmamaya çalıştığı bir güçle kolunu çekmeye çalışırken fısıldayarak karşılık verdi.

"Yaman delirtme beni! Hasta değilim ben. Yorgun da değilim. Bütün gün yatakta tuttun şimdi çığlık atacağım yemin ederim."

"Yorulmanı istemiyorum!"

"Yorulmuyorum! Sen yoruyorsun beni!"

Yaman hayretle kaşlarını kaldırdı. Cevap vermek için ağzını açmasına fırsat kalmadan Esat'ın sesi duyuldu.

"Yaman be, incileri dökülmüyor merak etme. Pamuk yığayım mı kapının önüne? Sarar sarmalarsın, hiç incinmez kuzu!"

Yaman gözlerini kısarak Esat'a bakarken Alaz kolunu kurtarıp ayağa kalktı. Ters bir bakışı Yaman'a atarken Esat'a o cevap verdi.

"O pamukları al da sen kendini sarmala!"

"N'apıyım be kuzu? Baksana adamın korumacı tavrına," diyerek alayla cevap veren Esat, bir anda gözlerini açarak panik dolu bakışlarını Yaman'a çevirdi. "Lan bana bak! Sen bu kızın bulaşık makinesini çalıştırmasına izin veriyor musun yoksa? Allah muhafaza parmağı incinmesin?"

Sözü biter bitmez kahkahayı basınca Yaman sinirle derin bir nefes alıp pis pis Esat'a bakarak tısladı.

"Onun parmağı değil ama senin gözlerini oyarken benim parmaklarım incinecek!"

"Ooo sert!" dedi Esat, umursamaz alaycı bir tavırla.

"Lan oğlum uğraşma şu Arıza'yla. Görmemiş işte. Buldumcuk olmuş baksana," dedi Oğuz, alayla Esat'a destek vererek.

"Hee, tabii görmemişim. Ben hiç değilse yorulmasın diye uğraşıyorum, senin gibi el ayak yemiyorum," dedi Yaman, tiksintiyle Oğuz'a bakışlarını çevirerek.

"Bunlar ne zaman büyüyecek acaba?" diye mırıldandı Fırat, oturduğu yerde dertli dertli. "Evlenecek yaşa geldiler. Hatta evlendiler de hâlâ ergen gibi birbirlerine laf sokuyorlar."

"Büyümesinler oğlum. Bırak yesinler birbirini," diyen Ağrılı'ydı. Gülümsüyordu gençlere bakarken.

İlk kez destek çıkmıştı gençlerin birbirlerine laf sokmalarına. Ekrem de gülümseyerek Ağrılı'ya baktı.

"Sen de pes ettin nihayet he Ağrılı? Bunlar büyümez hiç, değil mi?"

"Büyümesinler Ekrem Ağa. Bırak büyümesinler de hep böyle bir arada olsunlar."

Masa hazırlanıp herkes yemeğe oturduğunda bir süre herkes önündekine gömüldüğünden ses çıkmamıştı masada. Ancak ilk servislerin ardından Zeynep'in heyecanlı bakışları sürekli Yaman ve Alaz'ın üzerine çevrilince Oğuz, ters ters ona baktı.

"Ne bakıp duruyorsun onlara? Sen yemeğini ye."

"Sence de çok tatlı değiller mi? Sanki bugün daha tatlılar."

"Hee, çok tatlılar. Hatta tadından yenmiyor Arıza."

Zeynep, Oğuz'un aksi sözlerine aldırmadan bakışlarını yine Alaz'a dikip sanki "hadi söyle!" der gibi bir mimik yaptı. Alaz'ın yüzü kızarırken kaşlarını belli belirsiz kaldırdı. Nasıl söyleyeceğini o da bilmiyordu. Nedensizce utanmaya başlamıştı. Huzursuz bir bakışı çabucak Yaman'a attığında onun ters ters Zeynep'e baktığını fark etti.

Yaman, masaya oturduklarından beri Zeynep'in uyguladığı baskıyla burnundan soluyordu. Sanki biraz daha geç kalırlarsa onlardan önce Zeynep söyleyecekmiş gibi bir an bir panik duygusu geçti içinden. Öldürecekmiş gibi Zeynep'e baktığında Oğuz, onun bakışlarıyla yerinde dikilip korumacı bir tavırla kolunu kızın omzuna atıp pis pis Yaman'a baktı meydan okur gibi.

"Biz hamileyiz!"

Yaman'ın ağzından aniden çıkan iki kelimeyle masada her şey dondu kaldı. Ağızlara giden çatal kaşıklar havada asılı kalırken tüm gözler ardına kadar açılmıştı. Kimseden birkaç saniye boyunca ses çıkmadı. Alaz şok olmuş bir yüzle Yaman'a bakıyordu. Böyle pat diye söylenecek şey miydi bu? Hem de öyle benimsemişti ki bu bebeği, kendisini de işi içine dâhil ederek? Herkes donmuş gibi Yaman'a bakarken şaşkınlıkla çıkan ses ortama bomba gibi düştü.

"İkiniz birden mi?" demişti Esat, gözleri fal taşı gibi ardına kadar açılmış dehşetle Yaman'a bakarken.

"Manyak mısın oğlum? Hasta ruhlu!" dedi Yaman, ona öldürecek gibi bakarken.

"Oğlum, hamileyiz dedin! Sen de mi?" diye sorarken Esat, hâlâ anlamaya çalışıyordu.

Herkesin bir ona bir diğerine baktığı anda hepsini yerinden oynatan ses Zilal Ana'dan çıktı. Kadın salonu inleten zılgıtı çekerken yerinden fırlamıştı. Kollarını açarak Alaz'a doğru hızlı adımlarla ilerliyor, bir yandan zılgıt çekmeye

devam ediyordu. Herkes ellerindeki çatalı bıçağı bıraktı ve masa bir anda hareketlendi. Alaz'ı kaldırıp boynuna sarılan ilk Zilal oldu.

"Kuzum! Kınalı kuzum benim! Sen de ana olacaksın demek? Rabbime şükür olsun, ilk torun geliyor!"

Zilal kahkahalar atıyor, dualar ediyor, Alaz'ı kolların arasında sallayarak sıkıca sarılıyor, öpüyor, kokluyordu. Yanaklarından düşen sevinç gözyaşlarının farkında bile değildi.

Ekrem ayağa kalktığında bir an Yaman'la göz göze geldi. O an salondaki herkes silindi. Sadece baba oğul kaldı. Ekrem'in dudakları titrerken minik bir gülümseme oluştu yüzünde. Konuşamıyor, ağzından tek kelime olsun çıkaramıyordu. Yalnızca kollarını açtı iki yana. Gözlerine hücum eden yaşlardan önünü göremiyordu ama açtığı kollara oğlunun geleceğini biliyordu. Yalnızca iki saniye beklemesi gerekmişti. Oğlunun güçlü kolları kendini sardığında aynı şekilde oğluna sarıldı ve sırtına avuçlarını vurdu. Burnunu oğlunun boynuna gömüp kokusunu içine çekti. Torun geliyordu. Bu kokuya eş bir de torun kokusu dolacaktı burnuna.

"Hayırlı olsun oğlum," dedi titreyen bir sesle. "Allah analı babalı büyütsün inşallah."

"Sağ ol baba. Sayende o da olacak inşallah."

Ekrem omuzlarının sarsıntısına engel olamadı. Torun görecek olmak bambaşka bir duyguydu. Hayatında yaşadığı onca hüsran tek bir haberle yerle bir olmuştu. Gelecek yeni bir can haberi, yaşadığı her kötülüğü silip atmıştı kafasından. Bambaşka bir dünya olacaktı artık onun dünyası. Yeni bir canla beraber tüm güzellikler de onların olacaktı artık. Buna tüm kalbiyle inanıyordu.

Dakikalar süren sarılmalar ve kahkahalar salonu doldurdu. Herkes Alaz ve Yaman'a sarılıp tebrik ederken kenarda kızgın bir yüzle ayakta dikilen yalnızca Oğuz'du. Yaman'ı parçalamanın birkaç türlü senaryosunu kafasında kurmaya çalışıyordu. Nihayet herkes biraz sakinleştiğinde Yaman so-

ran bakışlarını Oğuz'a çevirdi. Oğuz ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş kızgın bir yüzle masanın önünde dikilirken Yaman'a bakıyordu. Yaman çenesini sallayıp gülümsemeye çalıştı, "hayırdır?" der gibi sorarcasına bakarak.

"Bu acele ne oğlum?" dedi Oğuz, tehdit dolu bakışlarını ona dikerek. "Daha ben evlenmedim bile! Benden önce siz nasıl yaparsınız?"

"Oğuz saçmalama!" dedi Fırat. Yumuşak bir sesle konuşurken elini Oğuz'un omzuna koymuştu.

Oğuz sinirle silkinerek Fırat'ın elini omzundan itti ve çakmak çakmak öfke saçan gözlerini abisine dikerek elini cebinden çıkardı, öne doğru sallayarak öfkeyle konuştu.

"Bu var ya? Sırf beni deli etmek, benden önce çocuk yapabilmek için öyle apar topar evlendi. Allah bilir oğlu olacak, sonra benim de kızım olacak, sırf bana gıcıklığına benim kızımı oğluna alacak! Yapar lan bu! Sırf bana inat olsun diye onu da yapar!" Hırsla Yaman'a çevirdi bakışlarını. "Yok oğlum sana kız falan! Bizim evden bir kız aldın, ikincisini cesedimi çiğnemeden alamazsın! Ölürüm de vermem ben kızımı senin oğluna!"

Yaman'ın yüzünde Oğuz'u çıldırtan bir gülüş peyda olurken sakin sakin bu kez o ellerini cebine soktu ve alayla ancak kararlı bir sesle karşılık verdi.

"Oğlum, var ya. Eğer o dediğin olursa, değil sen, sen gibi on adam karşıma dikilseniz o kızı oğluma alacağım. Sen de kendi kendini yiyip biteceksin."

"Asla olmayacak! Asla vermeyeceğim kızımı size!"

"Unutma lan bugünü! Herkes de şahit olsun!" dedi Yaman, rahat bir tavırla gözlerini ayakta dikilen, şaşkınlıkla ikisine bakan yüzlere tek tek çevirerek. "Benim oğlum olursa, senin de kızın olursa, oğlumdan başka kimseye yar etmem o kızı," dedi kararlı bir sesle.

Oğuz öfkeyle dişlerini sıktı. Gözlerini kısarak Yaman'a baktı. Bu manyak yapacaktı o dediğini. Kimseye fark ettir-

meden ağzının içinde dilini ısırdı. En iyisi büyük konuşmamaktı. Bakarsın çıkardı. Allah istemediğin otu burnunun dibinde bitirirmiş, en iyisi hayırlısını dilemekti. Hem belki onun da oğlu olurdu. Yan gözle Zeynep'e çabuk bir bakış attı. Şu düğün işini bir an evvel aradan çıkarmak lazımdı. Arıza alıp başını yürümüştü, o daha vuslata erememişti. Kaşları çatılı Yaman'a döndü tekrar. Kollarını iki yana açtı.

"Gel lan buraya! Dayı olacağım sayende!" dedi bir anda yumuşayan, sırıtan bir yüzle Yaman'a bakarak.

Yaman başını arkaya atarak bir kahkaha attı. Kollarını açıp ileri adımlarken nispet yapar gibi karşılık verdi.

"Baba oluyorum oğlum! Dayılık ne lan?"

İki koca adam birbirine sarılırken herkes rahatlayarak gülmeye başlamıştı. Ekrem başını salonun kapısına çevirerek seslendi.

"Halime kızım... Getir kadehleri, açalım rakıları. Bu haber tam da rakıyla kutlanacak bir haber!"

Esat sevinç nidası atarken Yaman başını geri çevirip ciddi bir yüzle Ekrem'e baktı.

"Biz alkol kullanmıyoruz baba. Siz için biz meyve suyuyla eşlik ederiz."

"Geri zekâlı, Alaz alkol kullanmayacak! Sana ne oluyor?" diye atıldı Zeynep.

Yaman tereddütle Zeynep'e bakıyordu. "Alkol almayacaksınız dedi doktor."

"O ikinizi birden kastetmedi, sizli bizli Alaz'la konuştuğu için dedi onu. Sen üstüne alın diye değil. Hamile olan Alaz! Sen değilsin. Ayrıca şu biz hamileyiz ne demek be? İkiniz mi hamilesiniz? Alaz hamile!"

"Benim yerime de aş erdiğine göre o da hamile zahir," dedi Alaz, bıkkın bir sesle mırıldanarak.

Alaz'ın sözleriyle herkesten kahkaha sesleri çıkarken Yaman ihanete uğramış gibi bakıyordu ona. Alaz gözlerini açıp "ne?" dercesine bakarak omuzlarını salladı yalnızca.

***

4 ay Sonra

"Kürşat! Durdur arabayı hemen!"

Yaman'ın telaşlı sesi arabanın içinde aniden patladığında, Kürşat hızla frenlere asılırken yanındaki Halit çoktan belindeki silaha sarılmıştı. Arabanın lastikleri aniden gerçekleşen frenle asfalt üzerinde sürterek kulakları tırmalayan bir ses çıkarıyordu.

Halit, gözleri dikkatle dışarıyı tararken, "Kime sıkıyoruz abi?" diye bağırdı. Aynı anda Kürşat da belindeki silahı çıkarmıştı.

"Manyak mısınız oğlum? Niye birine sıkalım durduk yere!" dedi Yaman, ikisine de küçümseyerek bakarken. Eli kapının kulpuna uzandığında Kürşat endişeyle arkaya döndü.

"Abi, niye durduk aniden yolun ortasında!"

Arkada onları takip eden araçlar da zorlukla durmuşlardı ve asfalta sürtünen lastik sesleri etrafa yayılmıştı.

Yaman çenesiyle yolun kenarındaki manav bozması sebze meyve tezgâhını göstererek rahat umursamaz bir sesle karşılık verdi.

"Canım incir çekti. Az daha tezgâhı kaçırıyorduk."

Kapıyı açarak dışarı çıktı. Kürşat şaşkın şaşkın Yaman'ı izlerken yanındaki Halit başını arabanın ön paneline vuruyordu inleyerek.

"Aylardır biri beş yaşındaki çocuğu hâlâ okuldan attıramadı diye akşama kadar söylenir, diğeri hamile karısı yerine aş erer. Bu Halit n'apsın artık? N'apsın bu zavallı Halit?"

Kürşat bakışlarını yana çevirdi. Halit çaresizce kendisine bakarken işaret parmağını çenesine vurarak cevap verdi.

"Du bi düşüneyim bakalım Halit n'apsın?" Gözlerini yukarı kaldırıp düşünüyormuş gibi iki saniye durdu ve ardından yüzünde parlayan bir gülümsemeyle bakarak "Buldum!"

dedi, heyecanlı çıkmasına çalıştığı bir sesle. Halit sorarcasına ona bakarken aniden küçümseyen bakışlarını kısarak cevap verdi. "Sevgili yapsın kendine! Sevgili yapsın, belki o zaman anlar!" dedi, dik dik bakarak.

Halit oralı olmadan medet umar gibi sordu.

"Kaç ay kaldı oğlum? Kaç ay kaldı ya?"

Kürşat omuz silkti. "O Mehmet Ali denen zırtapozun ilkokula başlamasına daha bir sene var. Alaz'ın da dört ayı falan kaldı. Sanırım iki sorun da yakın zamanlarda ortadan kalkmış olacak. Az daha dişini sık!"

Halit acıyla inledi. Silahını tekrar beline sokarken söylendi.

"Allah'ım yardım et! Dört ay kadar sabır ver bana yoksa yakında beni Bakırköy'e kapatacaklar!"

Yaman rahat adımlarla elindeki poşetle arabaya bindi.

"Devam et Kürşat. Eve gidelim artık. Alaz'ın vitamin haplarını almasına az kaldı."

"Abi, Alaz kendi başına alamıyor mu o hapları?" dedi Halit, şaşkınlık dolu bir merakla.

"Alıyor oğlum. Şükür kendi başına da işini görebiliyor. Ama ben yanında olmak istiyorum."

"Abi, yine çaktırmadan sen de yutmayacaksın değil mi hapları? Bak, geçen sefer kıyamet koptu hatırlarsan!" dedi Halit, uyaran bir sesle. Yaman yalnızca ters ters baktı ona.

Yaman, Alaz'ın içtiği vitamin haplarından kendisi de almaya başlayıp söz konusu haplar düşünülen zamandan önce bitince fark etmişti Alaz durumu. Ciddi kıyamet o zaman kopmuştu. Alaz, Yaman'ı rol çalmakla suçlamıştı. Ne utanç verici bir durum! Üstelik birkaç hap için! Yaman sinirle dışarı çıkmış, kutu kutu aynı haplardan alıp gelerek artık Alaz'ınkilerden uzak duracağını söylemişti. Alaz şaşkınlıkla ona bakıp yalnızca "Pes!" demişti.

Üstelik gece yatmadan içilen sütten kendisine de hazırlıyordu Yaman. Asla Alaz'ın tek başına süt içmesine müsaade

etmiyordu. Alaz nasıl besleniyorsa kendi de aynı şeyleri yemeye başlamıştı. Onca kişinin uyarısı ve ısrarına rağmen aylardır ağzına içki koymamıştı. Alaz tüm bunlardan feragat ediyorsa kendisi de ona eşlik edecekti. Tartışmayı Yaman'ın dışında kimse kazanmamıştı. Ne Oğuz'un ettiği alaycı laflar ne Zeynep'in saatlerce süren açıklamaları Yaman'ı yolundan çevirememişti.

İki ay önce Ayşe ve Fırat'ın düğünleri olduğunda da tartışmışlardı. Geçen ay Oğuz'la Zeynep'in düğünü olduğunda da benzer tartışma yaşanmıştı. Mesele hep aynıydı. Alaz'ın giydikleri ve düğün hazırlıkları süresince koşturmadan kaynaklanan yorgunluğu. Yaman, Alaz'ı delirtmek üzereydi. Alaz aş ermezken o aş eriyordu. Her gün farklı bir şeyi canı çekiyor, Alaz'ın da aynı şeyi isteyip istemediğini onlarca kez soruyordu ve Alaz sonunda pes edip "Tamam çekiyor, al gel!" diyordu. Çaresizdi... Yaman öyle üzerine titriyordu ki, bu hamileliği Alaz'dan daha çok yaşıyordu ve Alaz da onun sevincinin bozulmasına kıyamıyordu.

Ayşe ve Fırat, İstanbul'da çok güzel bir düğün yapmışlardı. Tanınmış birçok kişi ve iş çevresinden kişiler katılmıştı düğüne. Zilal sevinçten çıldırmak üzereydi. Düğün hazırlıkları süresince bir an bile oturmamış sürekli koşturmuştu. Ayşe'nin çok duasını almıştı çünkü her şeyi onun istediği gibi yaparken kızın yorulmaması, işlerinden geri kalmaması için en çok o koşturmuştu.

Düğün sonrası Ayşe ve Fırat yalnızca üç günlük bir tatil yapabilmişlerdi. İkisinin de işleri yoğundu ve rahat bir zamanda uzun bir balayı yapmaya karar vermişlerdi. Onların düğün telaşı daha bitmeden Oğuz ve Zeynep için hazırlıklar başlamıştı.

Fakat o düğün için herkesin bir hafta Ağrı'da olması gerektiğinden, hepsi canla başla çalışıp tüm işleri yoluna koyarak gitmişlerdi. Ağrı'daki düğün muhteşem olmuştu. Tıpkı

Oğuz'un dediği gibi yedi gün yedi gece olmadıysa da beş gün beş gece sürmüştü eğlenceler.

Oğuz günlerce süren hazırlıklar boyunca yerinde durmamıştı. Kesilen onlarca hayvanı yakın köylere de göndertmiş, herkesin nasiplenmesini sağlamıştı. Zeynep'e ise her şey çok değişik gelmişti. Kendisini biraz da Zilal ve Oğuz'un ellerine bırakmıştı. Umduğundan çok daha güzel olmuştu her şey. Sanki bir peri masalını yaşıyor gibi hissetmişti. Oğuz'un ağırlığını Ağrı'ya gittiğinde daha çok anlamıştı. Herkesin ona ürkerek bakmasını, geçtiği yolu onun için açmalarını... Oğuz ona görünen gibi yumuşak kalpli bir dev değildi, aksine Oğuz hem görünüşü hem tavırlarıyla ürkülen, korkulan ve en çok da saygı duyulan biriydi. Ve asıl şaşırtıcı olanı ise Oğuz'un karısı olması nedeniyle ona duyulan abartılı saygıydı. Hele bir de doktor olduğu öğrenildiğinde o saygı çok daha katlanmıştı.

En çok şaşkınlık yaşayansa Yaman olmuştu. Alaz'ın Ağrı'da bambaşka bir yüzünü görmüştü. Üzerindeki giysiler dahi değişmişti. Dört aylık hamile olmasına rağmen her yere koşturmuştu. O insanların Alaz'a gösterdikleri sevgi, sahiplenme, Yaman'ın bazı zamanlar gözlerini yaşartmıştı. Alaz'ın ondan uzakta olduğu zamanlarda bile sevilmesi, sahiplenilmesi yüreğine işlemişti. Bundan hem büyük bir mutluluk duymuş hem de yine kıskançlıkla kıvranmıştı. Alaz'ı ondan başka kimse sevmesin isterdi ama kızın bu sevgiyle çevrelenmiş tavırları öyle olağanüstüydü ki, sanki onlardan biriymiş gibi rahat ve samimi tavırları öyle muhteşemdi ki kıskançlık duygularını bastırmaya çalışmıştı.

Alaz, Yaman'ın elinden tutmuş, neredeyse tüm köyle onu tanıştırmıştı *"kocam"* diyerek. Köylünün hayreti ve şaşkınlığı görülecek kadar barizdi ama onun adına mutlu da olmuşlardı. Yaman'ın bastırılamaz ve kontrol edilemez tavırları ilk iki gün çok gariplerine gitmişti. Alaz'ın etrafından ayrılmıyor, her şeyiyle ilgileniyor, gözünü bir an bile kızın üzerinden

çekmiyordu. Oğuz ve Esat'ın sürekli Yaman'la alay etmelerine rağmen onun umursamaz tavrı bir süre sonra herkesin kanıksadığı ve kabullendiği bir durum olmuştu. Alaz nedeniyle Yaman'ı da çabucak sahiplenmişlerdi.

Ağrı'da geçirilen bir hafta hepsinin anılarında unutulmaz hatıralar bırakmıştı. Düğün sonrası Zeynep ve Oğuz söz ettikleri gibi bir haftalığına Dubai'ye gitmişlerdi. Zilal, Esat ve Ağrılı ile birlikte bir hafta daha kalmıştı köyde. Fırat ve Ayşe İstanbul'a Alazlarla birlikte dönmüşlerdi. Zilal İstanbul'daki evi Ayşe'ye emanet etmişti bir hafta boyunca. Ancak Ayşe bir an evvel dönmeleri için ısrar edince Zilal de bir hafta sonrası kalkıp gelmişti İstanbul'a.

"Yok anacım. Ben hem evle hem işle başa çıkamıyorum. Sen bizim başımızda dur!" demişti Ayşe, Zilal'e can simidi gibi sarılarak.

Zilal'siz koca ev fazla sessizdi ve Ayşe, kadının enerjisine ve desteğine ihtiyaç duyuyordu.

Zeynep ve Oğuz balayından döndükten sonra her şey eski rutinine dönmüştü. Arada Oğuz'un iş nedeniyle seyahatleri çıkıyordu ve işte o anlarda Zeynep hep birlikte o evde yaşadıkları için şükrediyordu. Aksi halde yalnızlık ve Oğuz'un yokluğuyla çıldırabilirdi ancak evin kalabalığı onu oyalıyordu. Ayrıca Zilal'in üzerlerine titremesi de senelerdir eksikliğini hissettiği anne şefkatini doyurmasına neden oluyordu. Zilal gibi bir kayınvalideye sahip oldukları için çok şanslılardı iki kardeş de.

Bozdumanlar ve Alazlar sık sık bir araya geliyordu. Bebek haberi zaten hepsini sevinçten delirtmişti ama Zilal bunu başka bir boyutta yaşıyordu. Şimdiden bebeğin ihtiyacı olabilecek her şeyi hazırlamaya başlamıştı. Sık sık Alazlara gidiyor, Halime ile birlikte bebek odasının hazırlanmasına yardım ediyordu.

Yaman ve Alaz, bebeğin odası konusunda her şeyi onlara bırakmışlardı. Alaz'ın o anki tek derdi Yaman'ın telaşını yok

etme. Yaman'ınsa tek derdi Alaz'ı nasıl rahat ettirebileceği üzerineydi. Alaz'ın dudaklarından ufacık sıkıntılı bir nefes dahi çıksa düşmanca bakışları kızın karnına kilitleniyordu. Sanki sıkıntısına sebep olan bebekmiş gibi. Alaz endişeli bir ikilem içindeydi. Bazen ufak tefek sıkıntılar yaşıyor, ancak bunu Yaman'a belli etmemeye çalışıyordu. Çünkü Yaman kendi çocuğu bile olsa ona sıkıntı yaşatan herkese karşı nefrete bürünüyordu. Sırf kendi çocuğuna düşman olmasın diye arada karnına saplanan sancılara da bazen şişen ayaklarına da aldırmamaya çalışıyordu. Taşıdığı yük onun için öyle kutsaldı ki; Yaman'ın kontrol edilemez saplantısı yüzünden bunun zarar görmesini istemiyordu.

Yaman bu süreçte en fazla yardımı Ragıp'tan almıştı. Geceleri evde kalmak istediğinden birçok işi Ragıp hallediyordu. Esat'ı da atlamaması gerekiyordu tabii. Ağrılı'nın talimatıyla Esat çoğu zaman Yaman'ın yanında oluyordu. Kürşat ve Esat bu durumdan memnundular elbette. İkisi de çok iyi anlaşıyordu ve birçok konuda ortak fikirdeydiler. Halit'inse şikâyetleri hiç bitmiyordu. Onu destekleyenlerse Adil ve Kerim'di. Tırmanmak istedikleri kariyer merdivenini hızla çıkabilmek için Halit'in yanından ayrılmıyorlardı.

"Oğlum var ya, benim fıtratımda mafya olmak varmış!" demişti Esat, bir gün sırıtarak. Kürşat'la kulübe kontrole gidiyorlardı.

Kürşat ters ters ona bakmıştı.

"Oğlum saçmalama! Sanki matah bir şeymiş gibi konuşma şöyle. Kelle koltukta dolaşıyoruz lan, nesi matah bunun? Hadi bizim başka çaremiz yoktu, girdik bu işe bir şekilde, sen ne demeye atlıyorsun bu işlere?"

"Babam Yaman'ı bırakmayın dedi. Boşta olan bendim oğlum. Bir de adam biliyor tabii malını. Fırat Abi'mle Oğuz Abi'mden olmaz bu işler! Onlar aile babası!"

"Sen ne babası olacan lan? İskele babası mı? Manyak mısın oğlum? Yarın öbür gün sen de bulucan birini, o zaman ne olacak?"

"E sen ne yapıyorsun? Defne ne diyor sana?"

"Sorma oğlum! Canıma ot tıkıyor zaten! Başka iş yapamam, bildiğim tek iş bu dedim, ben anlamam o silah belden çıkacak, dedi. Tövbe ya Rabbim sanki çırılçıplak soyun, Taksim'de dolan dedi sandım. Öyle hissettim yani kelimeleri, anla yani. Bizim iş zor be hacı."

Kürşat sıkıntıyla ofladı. Şu an tek tesellisi Bugatti'nin içinde Esat'ın yanında kulübe gidiyor olmalarıydı. Esat dudaklarının arasından bir ıslık çaldı kulübün önüne yaklaşırken. Dikiz aynasından arkasındaki araca bakarken dalgın dalgın Kürşat'a cevap vermişti.

"Kabullenecek oğlum, sıkma canını. Kuzu konuşur onunla..." Anında konuyu değiştirip hayranlık dolu bir sesle devam etti konuyu değiştirerek. "Kürşat lan! Arkadaki bebeği gördün mü?" diye sordu, gözlerini ileriye dikip tekrar dikiz aynasından geriye bakarak.

Kürşat yan camdan geriye bakarken aynı şekilde ıslık çalmıştı.

"Lan oğlum bu ne? Gerçek mi lan o? Yoksa ben hayal mi görüyorum?"

"Oğlum, Bugatti kardeşliği bu be! Bak, elin adamı biliyor ağzının tadını. Chiron lan o! Vay anasını Bugatti tahtım sarsıldı."

Esat kulübün önünde kendi aracını yavaşlatarak durdurdu ve oyalanarak çıkarken diğer aracı gözleriyle takip etti. İçindeki adamı merak etmişti. Kendi zevkine uygun bir araç kullanan başka bir adam ansızın rekabet duygusu hissetmesine neden olmuştu. Elindeki anahtarı kapının önündeki Nihat'a uzatırken uyarmadan edemedi.

"İyi bak bebeğime. Saçının teline zarar gelmesin!"

Nihat heyesle direksiyona geçmek için ileri atılırken sırıtarak Esat'a laf yetiştiriyordu.

"Tüm şefkat ve ilgim onun üzerinde olacak. Bacım sayılır."

Kapının önünde yine izdiham denilecek bir kalabalık vardı. Korumalar onlara yol açmak için hareketlenince Esat eliyle durmalarını işaret etti. Diğer Bugatti geçmeden içeri girmeyecekti. Kürşat yanına geldiğinde ikisi de gözlerini ayırmadan ileriden gelen aracı izliyorlardı. Esat gözlerini kısarken kulübün önünden geçip gideceğini düşündüğü Bugatti Chiron'a baktı. Araç hızla kulübün önüne yaklaştı ve aniden sert bir fren yaparak durdu. Esat dişlerini sıkıp gözlerini yumarken söylendi.

"Yavaş yavaş, canına okudun bebeğin."

Araç Esat'ın tam önünde durdu. Esat ellerini cebine sokarak hayranlıkla araca baktı. İçindekine şimdiden sinir olmuştu. Bu araba böyle kullanılmayı hak etmiyordu. Hız güzeldi ama bu kadar sert hareketler arabaya hakaretti. Omuzlarını dikleştirerek aracın içinden çıkacak kişiye birkaç laf sokmanın hevesiyle ayakta dikildi. Valelerden biri ileri atılarak içindekinin rahatça çıkabilmesi için kapıyı açtı. Kapı açılında önce yüksek topuklu siyah parlak ayakkabılar ve onların üzerindeki çıplak uzun bacaklar göründü. Aracın içinden çıkmaya çalışan kişi önündeki vale nedeniyle tam görünmüyordu ancak Kürşat ağzının içinde, "Çık çık bitmedi amına koyim. Bu nasıl bacak lan?" diye söylendi.

Nihayet araçtan çıkan kişi iki ayağının üzerinde doğrulunca Esat'la yüz yüze geldi. Esat elleri ceplerinde kızgın gözlerle karşısındaki kadına bakıyordu. Yirmi beş yaşlarında, kızıl uzun saçlıydı. Gecenin bir yarısı olmasına rağmen kulübün önündeki ışıklar nedeniyle parıl parıl parlayan koyu mavi gözler Esat'ın kapkara kızgın gözleriyle karşılaştı. Kızın teni bembeyazdı. Kasım ortası olmasına rağmen üzerinde minicik siyah deri bir etek vardı ve bu uzun bacaklarını çok

daha uzun göstermişti. Eteğin üzerinde yine siyah parlak bir bluz vardı ancak o da en az etek kadar minicikti çünkü göbeği yarı yarıya açıkta kalmış, göğüs dekoltesini de hatırı sayılır ölçüde gözler önüne sermişti. Üzerinde başka bir şey olmadığına göre üşüdüğü söylenemezdi. Soğuğa alışık olmalıydı.

Kız karşısındaki kızgın gözlere umursamaz bir bakış atıp elindeki anahtarı havada salladı.

"Al bakalım, iyi bak bebeğime! Tur atmaya kalkma, kilometresi aklımda!" dedi küçümser bir gülümseme dudaklarına otururken işaret parmağıyla şakağına vurdu.

Esat gözlerinden ateşler saçarak bir süre kıza baktı. Ardından ağzını sanki zorla açmaya çalışır gibi dişlerinin arasından tıslad.

"Benim valeye benzer bir tarafım mı var?"

"Ne dikiliyorsun o zaman kapının önünde?"

"Yaptığın zulmü izliyor, kalbimi onarmaya çalışıyorum."

Kız bir kahkaha attı. Kahkahasıyla birlikte başı arkaya savrulmuş, kızıl saçları etrafında dalgalanmıştı.

"İlk görüşte herkes aynı tepkiyi veriyor. Atlatırsın. Benim de cezam, güzelliğim işte!" dedi, küstah bir özgüvenle karşılık vererek.

"Hangi güzellik?" dedi Esat, umursamaz bir tavırla. "Ben senin şu güzelim Bugatti'ye yaptığın zulümden söz ediyorum. Sen onu hiç hak etmiyorsun," derken dudağını büzmüş, aşağılayan bakışlarını kıza dikmişti.

Kızın duyduklarıyla öfkeden gözlerinin içinde şimşekler çaktı.

"Sana ne be benim arabamdan?"

"Ne demek sana ne lan?" dedi Esat, öfkeyle bir adım ileri atarak. Kız tedirginlikle bir adım geri çekilince topuğu takıldı ve neredeyse düşecekken Kürşat atılarak kızın kolundan tuttu. Esat ellerini cebinden çıkarmamıştı bile. Kız dengesini topladıktan sonra sinirle silkelenerek kolunu Kürşat'ın elin-

den kurtardı ve tekrar öfkeyle Esat'a baktı. Bu kez o ileri bir adım attı tehdit edercesine.

"Sana ne dedim. Sana ne?"

Esat gözlerini kısarak kıza baktı ve tiksiniyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Başını yan tarafa çevirdi ve kızı umursamadan Bekir'e seslendi.

"Bekir! Al şu hanımefendiyi, benimkinin yanına koy. Gözünüzü üzerinden ayırmayın."

Bekir başını sallayarak ileri atıldı ve kızın elindeki anahtarı almak üzereyken kız dehşetle gözlerini açarak yeniden geri bir adım attı. Ellerini arkasına saklarken korkulu gözlerle karşısındaki üç adama baktı.

"Dağ başımı be burası? Nereye götüreceksin beni? Şehrin göbeğinde kadın mı kaçıracaksınız?"

Esat başını iki yana sallayıp küçümseyerek cıklarken onun yerine Kürşat cevap verdi.

"Hanımefendi, sizden söz etmiyordu. Araçtan söz ediyor. Kendi aracının yanına konulacak ki iyi bakılsın. Yazık ama şu güzelliğe, ulu orta park edilecek değil ki. Siz de kendinizi çok abartmayın. Kusura bakmayın ama arkanızdaki hanımefendi sizden daha güzel."

Kız hayretle başını arkaya çevirip kendi arabasına baktı. Gözleri kendi aracıyla Esat'ın hayranlıkla kendi aracına saplanıp kalmış olan bakışları arasında mekik dokurken ağzı şaşkınlıkla açıldı. Daha önce kendisine bakmayan bir adam görmemişti ve karşısındaki çarpıcı derecede yakışıklı esmer adam yalnızca arabasına bakıyordu. Ona bakmıyordu! İlk defa böyle bir şey yaşıyordu. Hayretle açılmış gözleri Kürşat'a çevrildi. En azından kendisiyle doğru düzgün konuşan bir o vardı.

"Siz hasta mısınız?" dedi, şüpheyle gözlerini kısarak.

Kürşat omuz silkti. "Yoo, niye hasta olalım? Şükür, turp gibiyiz!"

"Arkadaşım, ağzınızdan sular akarak ne bakıyorsunuz arabama?"

İkisi de kıza cevap vermedi.

"Kürşat lan? Veyron mu Chiron mu?" dedi Esat, kızı umursamadan hâlâ arabayı izliyordu. Düşünceli bir ifadeyle arabaya bakarken kaşlarını çatmıştı. Kızı duymuyordu ve aklı şu an yalnızca önündeki şaheserdeydi.

"Bilemedim ki Esat? Ben Veyron'u seviyorum. Bunu hiç denemedim. Farkı var mıdır ki?

Esat omuz silkti. Ardından sırıtarak Kürşat'a baktı. Kaşlarını kaldırdı.

"İkisi de 2,5 saniyede 100 basıyor. Veyron 15 saniyede 300'e çıkarken Chiron 13 saniye de çıkıyor. Ama hız rekoru 431 km'yle Veyron'da."

"O zaman Veyron iyidir hacı," dedi Kürşat, sırıtarak.

"Lan şu güzelliğe bu zulüm yapılır mı? Hadi satıyorsunuz, bunu anladık. Hadi parası var alıyor, onu da anladık. Ama insan bir araştırır yav, bu güzelliği hak etmeyenin eline niye veriyon da heba ediyon, yazık değil mi arkadaş?"

"Hee, sen de haklısın," dedi Kürşat, Esat'ın acısına destek olmaya çalışırcasına. Yan gözle şaşkınlıkla kendilerini dinleyen kıza çabuk bir bakış attı. Kız donup kalmış gibi bir Esat'a bir Kürşat'a bakıyordu.

"Lan bu arabaya Şahin muamelesi reva mıdır? Bunlara biraksak var ya, tüp de taktırır, jantları da değiştirir bunlar!" dedi Esat, aşağılayan bir el hareketi yaparak elini boşlukta salladı. Bakışları yine kıza çevrildi. Başıyla sert bir işaret yaptı.

"Geç içeri, geç! Git eğlen sen! Ancak ondan anlarsınız!"

"Manyak bu!" dedi kız, neredeyse mırıldanarak. Hayretle hâlâ Esat'a bakıyordu.

"He manyağım, n'olcak? Senin gibi kadir kıymet bilmez değilim ya! Senin o arabayı altına çeken kocanın ben var ya,

taa..." deyip saydırmaya devam edecekken Kürşat telaşla öksürerek araya girdi ve Esat cümlesini tamamlayamadı.

O sırada kız silkinerek kendisine geldi ve ileri doğru bir adım attı. Sinirle elindeki anahtarı başlarında dikilen Bekir'in avucuna çarpar gibi bıraktı ve saçlarını savurarak Esat'a bir omuz atarak yanından geçti. İki adım atmamıştı ki geri döndü ve küçümseyerek Esat'a baktı.

"Ne kocası be! Bir kocada onu alacak bonkörlük asla olmaz'!" Gözleri eğlenircesine parlarken omuzlarını şöyle bir kaldırdı ve sesinde hem saygı hem de sevgiyle kelimelerini sarf etti.

"Babam sağ olsun!"

11.BÖLÜM

Alaz uyanmasına rağmen gözlerini açmamıştı. Sekizinci aya girdiği hamileliği ve artık kocaman olmuş karnı nedeniyle sol yanının üzerinde yatıyordu. Uzun zamandan beri sırt üstü yatamamıştı ve doğuma kadarki süre boyunca da yatabileceğini ümit etmiyordu. Yine karnındaki kasılmalarla uyanmıştı ancak bu seferki kasılmadan ziyade karnının içindeki hareketlilik daha belirgindi. Gözlerini tamamen açmamaya çalışarak kirpiklerini hafifçe araladı ve sesin geldiği yöne baktı. Yaman yatağın içinde aşağı doğru kaymış, bir eli Alaz'ın beline sarılı başını karnına iyice yaklaştırarak kısık bir sesle ültimatom verir gibi karnıyla konuşuyordu.

"Bak aslanım... Seni seviyorum biliyorsun ama kusura bakmayacaksın, anneni daha çok seviyorum. Onu üzmeni istemiyorum... Aylardır yaptığın eziyetin bir son bulması gerekiyor. Uslu duracaksın! Zaten o küçücük yerde kımıldaman imkânsız. O yüzden akıllı bir adam olacaksın ve zamanın gelene kadar kıçını kırıp oturacaksın durduğun yerde. Sürekli dönüp dolanman onu yoruyor. Hem zaten ne diye dönüp duruyorsun ki? Yaptığın çok mantıksız... Volta bile atacak alanın yok! Neyi zorluyorsun anlamıyorum ki?"

Yaman'ın ciddi sesiyle Alaz gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp dişlerini sıktı. Bebeğin cinsiyetini öğrendiklerinden beri Yaman'ın tavırları çok daha tersleşmişti. Her ay

gittikleri kontrollerde doktora karşı olan düşmanca tavrı hiç değişmemişti. Her muayenede adamı soru yağmuruna tutuyor, mantıklı mantıksız onlarca soru soruyordu. Doktor saçma bulduğu bazı sorularda bunu ses tonu ve yüzüyle belli ederken Yaman sinirle adama çıkışıyordu.

"İnternette yazıyor bunlar!"

Adam da her defasında aynı cevabı veriyordu. "Yaman Bey, internette her şey doğru yazmıyor."

"O zaman kontrol edip engelleyin! Madem doktorsunuz insanların yanlış bilgi edinmelerine izin vermeyin!"

Doktor Vedat şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp hayretle sormuştu bir kez. "İnternetteki her yazılanı benim kontrol etmemi mi istiyorsunuz?"

"Edeceksin tabii! İşiniz ne? İnsanların sağlığıyla oynanıyorsa buna engel olmak senin görevin!"

Doktor her zaman yaptığı gibi yardım dilenen bakışlarla çaresizce ve bıkkınlıkla Zeynep'e bakmıştı. Zeynep, Doktor Vedat'ın her ay bu kontrolleri yapması için binlerce dil döküyordu. Doktor Yaman'dan usanmıştı ve Zeynep'in hatırı olmasa, Yaman'ı hayatı boyunca görmek istemediği insanlar kategorisine almak istiyordu. Ancak Zeynep'in ısrarlarına dayanamıyor ve doğumun gerçekleşeceği zamanı iple çekiyordu. Sonrasında Yaman'dan kurtulacaktı ama şimdiden hastanenin çocuk doktoruna acımaya başlamıştı. O sekiz ay çekmişti Yaman'ı ama çocuk doktorunun çilesi muhtemelen birkaç yıl sürecekti. Buna da şükür diyordu her defasında ve son anda branş değiştirmeye karar verdiği için kendi kendini tebrik ediyordu. Bir ara çocuk doktorluğu onun da aklından geçmemiş değildi ancak bu günlerde en doğru kararı verdiğine inanıyordu.

Bebeğin cinsiyetini öğrendikleri günü unutması mümkün değildi Alaz'ın. Altı aya kadar bebek cinsiyetini göstermemişti ve bu durum Yaman'ı başlarda memnun etmişti. Çünkü kız olduğundan emindi. Erkek olsa pipisini gözden ka-

çırmak mümkün olmazdı, demek ki kızdı ona göre. Ancak doktor her defasında bebeğin duruşu nedeniyle bunu görememiklerini ve kesin olarak kız ya da erkek demenin doğru olmayacağını belirtmişti. Vedat bebeğin erkek olacağını söylediğinde Yaman'ın kendisine attığı öldürücü bakışların altında ezilmiş, suçlulukla ve korkuyla gözlerini Zeynep'e çevirmişti. Zeynep bir an bile ayrılmamıştı yanlarından bu süreçte. Zaten Vedat da her muayenede ısrarla yanlarında olmalarını istiyordu. Yaman'la yalnız kalmayı göze alamıyordu ve Zeynep onun için tampon görevi görüyordu.

"Ne dedin sen? Doğru bak!" demişti Yaman, dişlerinin arasından. Alaz mutlulukla gülümseyerek ultrason ekranına bakarken Yaman, kızın elini koca avucunun içinde sıkıyor, doktora öldürecek gibi bakıyordu. Bu haber Alaz'ı mutlu ederken Yaman'ı delirtmişti.

"Bir oğlunuz olacak Yaman Bey," demişti Vedat, zorlanarak alçak bir sesle.

"Yanlışın vardır! Bir daha bak!"

"Yanlışlık yok. Bu kez çok belirgin."

"Ne demek oğlum olacak? Kız olması gerekiyordu."

Yaman'ın kabullenmez tavrı, doktora diklenmesi adamı çaresiz bırakmıştı. Oysa çoğu koca oğullarının olacağını öğrendiğinde havalara uçardı. İlk defa oğlu olacağı için neredeyse çıldırma noktasına gelmiş bir adam görüyordu. Vedat gözlerini tekrar ekrana çevirerek Yaman'ı sakinleştireceğini düşünerek temennide bulunmuştu.

"Umarım ikinci çocuğunuz kız olur." Ardından ağzının içinde mırıldanarak devam etmişti. "Mümkünse ben doktorunuz olmayayım tabii."

"Ne demek ikinci çocuk? Alaz bir kez daha mı bunları yaşayacak?" Yaman dehşetli bir yüz ifadesiyle doktora bakarken doktor kendince ortamı yumuşatacağını düşünerek karşılık vermişti.

"Çok rahat bir hamilelik geçirdiniz, doğumu bile görmeden mi diyorsunuz bunu?"

Yaman'ın korkuyla açılan gözleri nedeniyle kaşları neredeyse saçlarıyla birleşmişti. Zeynep hızla müdahale etmesi gerektiğine karar verip sinirli ve uyarıcı bir bakışı Vedat'a atıp aceleyle araya girmişti.

"Yaman saçmalama! Vedat her şey güzel gidiyor, inşallah ikinci çocuğunuz kız olur, demek istedi."

Yaman sinirle Zeynep'e çevirmişti bakışlarını.

"Senin tuzun kuru tabii! Göreceğim seni de iki ay sonra. Senin de ayakların şişsin yürüyeme, senin de belin ağrısın oturup kalkama, karnındaki koca top yüzünden nefesin kesilsin, görürüm o zaman seni. Bu kız neler çekiyor sen biliyor musun? Bir daha çocuk mocuk yok!"

Zeynep bıkkınlıkla ona bakıp gözlerini kısarak karşılık vermişti.

"Ben de her sabah kusuyorum, sesim çıkıyor mu? Alaz bile şikâyet etmiyor! Sürekli şikâyet eden sensin!"

Zeynep hamile olduğunu bir önceki hafta öğrenmişti. Şimdi bir buçuk aylık hamileydi ve Alaz nedeniyle Yaman'la uğraşmaktan, evde de Oğuz'la uğraşmaktan o da tüm sabrını kaybetmek üzereydi. Oğuz'un aklı başında çıkacağını hangi akılla düşünmüştü acaba? Hamile olduğunu öğrendiği gün işi bırakması konusunda ısrara başlamış, Zeynep'in üzerine titreme inceliğini seviyelerce atlatarak kızı sıkboğaz etme noktasına getirmişti. Neyse ki Zilal vardı da Oğuz'u frenleyebiliyordu evde ancak Oğuz evden çıktığı anda telefonla ya da sık sık hastaneye yaptığı ani baskınlarla bunu da bertaraf ediyordu. Oğuz, Yaman'ın bir tık aşağısında devam ediyordu bu baskın ve saçma tavrına ancak Zeynep, her an Yaman'a depar atacağından şüphelenmeye başlamıştı.

Yaman'ın o anki tavrı inanılmaz kötü bir haber almış gibiydi. Alaz, Yaman'ın avucunun içindeki parmaklarını sıkarak kendisine bakmasını sağlayıp mutlu bir gülümse sun-

muştu. "Ben erkek olacağına çok sevindim ama. Hep senin gibi yakışıklı bir oğlum olsun istemiştim. Demek ki duam kabul olmuş."

"E benimki?" dedi Yaman, asık bir yüzle. "Ben de kız olsun diye dua etmiştim? Benimki neden kabul olmadı?"

"Seninki daha önce kabul olmuştu. Bu kez benim hakkım."

Yaman birkaç saniye Alaz'a boş boş bakmış ve aniden gözleri parlamıştı. Sakinleşerek başını sallayıp ne Zeynep'e ne de doktora aldırmadan Alaz'ın dudaklarının üzerine kısa bir öpücük bırakmıştı.

"Evet. Sen benim en büyük duamdım, kabul oldu. Bu kez de seninkisi olsun o zaman. Nankörlük yapmayacağım."

Alaz gülümseyerek ağzının içinde, "Allah razı olsun!" dediğinde bu alaycı sözleri Yaman duymamıştı. Sanki doktorun suçuymuş gibi o sırada ona ters bir bakış atmakla meşguldü Yaman. Adeta doktor bebeği erkeğe çevirmiş de tüm hayallerini yıkmış gibi davranıyordu. Alaz'a çaktırmamaya çalışmasına rağmen düşmanca bakışlarını kızın karnına dikmekten geri de durmamıştı. Sanki en büyük rakibi karşısında dikiliyormuş gibi dudaklarını büzmüştü. Alaz gözlerini devirerek başını iki yana sallamış, Zeynep'e kısa bir bakış atarak *"Alışacak!"* der gibi bakmıştı. Zeynep aynı şekilde başını iki yana sallarken dudaklarını kımıldatarak konuşmuş, eliyle yakasını tutarak silkelemişti. *"Bıktım bıktım!"*

Eve döndüklerinde aldıkları haberle Yaman dışında herkes mutluydu. Ekrem neredeyse havalara uçacaktı ve onun mutluluğu Yaman'ı daha çok sinirlendirmişti. O kız çocuğu istemişti. Alaz'ın bebekliğini kaçırmıştı ve yüreğindeki tüm şefkati kızına adayacağını düşünmüştü, oysa bir erkek demek onunla rekabet içinde olacağı anlamına geliyordu. Kendisinden biliyordu, annesini kimseyle paylaşmak istememişti hiçbir zaman. Ekrem'i kıskanması hep bu yüzdendi. Füsun, Ekrem'e aşkla bakar kendisine de sonsuz bir sevgi gösterirdi

ama yeterli gelmezdi. Alaz'ı istemesinin en büyük nedeni o aşk dolu bakışları kendi üzerine mühürlemekti. Oysa şimdi aynı aşk dolu bakışlar yine Alaz'ın üzerinde olacaktı. Biliyordu, o çocuk doğduğunda Alaz'a aşkla bakacaktı ve Yaman da buna çıldıracaktı. Alaz'a aşkla bakan yalnızca kendisi olmalıydı.

Şimdiyse her sabah yaptığı gibi oğlu doğmadan onun aklını çelmeye çalışıyor, usanmadan dakikalarca Alaz'ın karnıyla konuşuyordu. Onu duyduğunu biliyordu! Bundan o kadar emindi ki başka türlüsünü kimse ona inandıramazdı. Çünkü ne zaman Alaz yalnızca benim, dese Alaz'ın karnındaki hareketlenme artıyor sanki içerideki küçük beden bunu kabullenmek istemez gibi ayaklarını kızın göğüslerinin altına dayıyordu. Yaman birkaç kez o minik ayakların şeklini Alaz'ın karının üzerinden bile görmüştü. Ama yılmıyordu. Kabullenmek zorundaydı o içerideki canavar.

"Bak... Baştan anlaşalım seninle. Bunu sana her gün söylüyorum, kabul etmek zorundasın. Bu kadın yalnızca bana ait. Hee, kabul ediyorum ihtiyacın olacak ilk aylarda. Yani beslenmen falan... Sonuçta oğlumsun, tabii ki aç kalmanı istemem... Ama o kadar. Bu meseleyi ihtiyaçlar çerçevesinde değerlendirelim. Başka türlü bir beklenti içine girme. Öncelikler diye bir şey var... Senin ihtiyaçlarını ben karşılarım, açta açıkta kalmazsın. Ama iş sevgiye gelince orada bir duracaksın. Ben seni severim. Annen de sever tabii. Ama benden daha çok sever diye beklenti içinde olma. O her zaman beni daha çok sevecek. Bunda bozulacak bir şey yok. Gönül falan koymana da gerek yok. Saçma olur zaten. Sen de büyür, kendine göre bir kız bulursun, bunu aramızda hallederiz. Mümkünse annenden çok fazla sevgi talep etme. Hoş olmaz yani. Hem zaten sen istemesen de o seni sever... Hatta aramızda kalsın şu anda bile çok seviyor... Bozuluyor muyum? Tabii ki bozuluyorum. Sevsin, ben sevmesin demiyorum ama benden çok sevmesin. Sen de bozulma buna. Bunda bozula-

cak bir şey yok. Sen daha dün bir bugün iki oldu onunla olalı. Bir kere etik değil senin yaptığın. Kıdem diye bir şey var... Ben senden kıdemliysem sen de yerini bileceksin. Ayrıca yoruyorsun da anneni. Ben hiç yordum mu? Yok! Bak senin yüzünden ayakları nasıl şişti? Dayıyorsun o ayakları kızın gırtlağına, nefes alamıyor. Sana kaç kere söyledim topla bacaklarını, adam gibi otur durduğun yerde. Gerinip ne yapacaksın? Doğduğunda söz, istediğin kadar gerin sesim çıkarsa eğer şerefsizim. Ama aslanım, ayıp bu yaptığın. Adamlığa sığmaz! Bak, seni şimdiden uyarıyorum! Anneni üzersen, onun kalbini kıracak bir şey yaparsan seninle çok fena bozuşuruz. Ben döverim demiyorum. Biliyorum, kıyamam. Ama Zilal Ana'ya havale edebilirim. Herkes terliğin tadını almış, kadın bu konuda ihtisas yapmış ben şimdiden söyleyeyim sana, sen ayağını denk al. O kıyabiliyor, ben kıyamam ayrı, ama annene ters yaparsan gözümü de kırpmam bırakırım Zilal Ana'nın insafına seni. Bende kıvırtma olmaz. Baştan kuralları belirleyelim. Öncelik her zaman annen. Bunu bileceksin, buna göre davranacaksın. Sonra ben bilmiyordum, ben duymadım demek yok. Bak aylardır sana laf anlatıyorum burada. Azıcık kulak ver, delikanlı ol, ayarlarını ona göre yap..."

Alaz daha fazla dayanamayınca sarsılarak kahkahalarını koyuverdi. Yaman suçüstünde yakalanmış bir çocuk telaşıyla hızla doğrularak bakışlarını kaldırdı. Alaz kahkahalarla gülmeye devam ederken Yaman önce anlamaya çalışırcasına sonra ters ters baktı ona. Alaz kahkahaların arasında konuşmaya çalıştı.

"Yemin... Ediyorum... Çocuğu da kendine benzeteceksin, psikopat yapacaksın."

"Ne alakası var?"

"Yaman, daha doğmamış çocukla dakikalardır sanki karşında otuz yaşında adam varmış gibi konuşuyorsun."

"Ayar çekiyorum işte. Şimdiden bilsin bunları."

Alaz tekrar sesli gülmeye başladı ve elini uzatıp Yaman'ın kendisini kaldırmasını işaret etti. Yaman öne atılarak belinden destekleyip yatağın içinde oturmasını sağladı. Alaz sırtını yatağın başlığına dayadı, gülümseyerek Yaman'a baktı. Elini uzatıp yanına gelmesini işaret etti. Yaman ona sokulduğunda da kolunu adamın boynuna doladı, başını göğsünün üzerine yasladı. Yaman yatağın içinde yanına uzandı, başı Alaz'ın göğsünde kollarını beline doladı. Alaz onun kısacık saçlarını okşarken bir yandan gülümsüyor bir yandan sevgi dolu bir şefkatle konuşuyordu.

"Söz kimseyi senden daha çok sevmeyeceğim."

"Yalan söyleme! Tanıyorum seni. Evladın o senin, benden daha çok seveceksin."

"Onun sevgisi ayrı, senin sevgin ayrı. Onu seveceğim tabii ki. Tıpkı bir annenin evladını sevdiği gibi seveceğim. Ama seni aşka, tutkuyla, her şeyimle seveceğim. İkisi apayrı sevgiler. Kendini onunla rekabete sokma."

"Ben sokmayacağım ama biliyorum, bak gör! O benimle rekabete girecek. Seni görecek ve sana tutulacak, sonra da beni ekarte etmek için her şeyi yapacak."

"Yaman! Saçmalama." Alaz kendine hâkim olamayınca sarsılarak kıkırdadı.

"Saçmalamıyorum. Kimse anlamıyor beni ama ben biliyorum. Seni görünce ben ne hissediyorsam aynısını hissedecek. Benim kanımdan o, ne mal olacağını bilmez miyim?"

"E sen de Ekrem Amca'mın kanındansın ama bak, o gayet makul bir adam."

Yaman düşünerek kaşlarını çattı sonra mırıldandı. "Belki de beni yaparlarken bir şeyler ters gitmiş olmalı." Bir saniye geçmedi ki şiddetli bir itiraz döküldü dudaklarından. "Hayır, gayet net hatırlıyorum. Babam kaç kez annemle yalnız kalmak için beni Halime Abla'nın ellerine postaladı. Beni aradan çıkarmak için az uğraşmıyordu. Neymiş yalnız kalamıyorlarmış!" Konuşurken yüzünü buruşturmuştu kızgınlıkla.

"E sen küçükken de böyleysen, haklılarmış."

Aniden başını kaldırarak Alaz'a baktı. Bakışları ihanete uğramış gibi hayal kırıklığı doluydu. İsyankâr bir sesle karşılık verdi.

"Beni yalnız bırakıp birlikte vakit geçirmelerini haklı mı buluyorsun? Annem benimle oynardı, babam onu çalardı benden."

Alaz yeniden kıkırdadı. Sakinleştirici bir sesle konuşurken sesi anlayış doluydu.

"E onlar da sık sık bir araya gelemedikleri için çok normal bu. Bak, sen hep benim dibimdesin ama sen kendin söyledin, günlerce haftalarca birbirlerini göremedikleri oluyormuş. Onları da anlamaya çalış. Hem senin talihsizliğin tek çocuk olmakmış. Bizim oğlumuzun kardeşleri olunca o yalnız kalmayacak. Hem zaten Oğuz Abi'mlerinki de yolda, yakında Ayşe Abla'dan da gelir güzel haber. Onlar hep birlikte büyüyecekler, birlikte oynayacaklar ve hiçbir zaman yalnızlık çekmeyecekler." Alaz, Yaman'ın başını tekrar çekerek göğsüne yasladı ve düşük tonla konuşmaya devam eti. "Ben Ağrı'ya gittiğimde ilk başlarda evin içindeki kalabalık garip gelmişti. Çünkü hep yalnızdım ben de. Ama zamanla o kalabalığa alıştım ve aslında bunun çok güzel bir şey olduğunu keşfettim. Bizim çocuklarımız da kalabalık içinde büyüyecekler ve o zaman kendi çocuğunla rekabet etmene gerek de kalmayacak. Onun dikkatini çeken çok şey olacak etrafta."

"Öyle mi diyorsun?" Yaman şüpheyle soruyordu düşünceli bir sesle.

"Evet. Öyle diyorum ve sen de göreceksin haklı olduğumu."

Parmaklarını Yaman'ın saçlarında dolaştırdı sevgiyle. Yumuşak bir sesle devam ederken sesindeki uyarı çok belirgindi.

"Bana söz ver. Lütfen, oğlunu kendine rakip görme. Çok sev onu. Bizim sevgimize ihtiyacı olacak. Benimle paylaşma-

yacaksın onu. Senin yerin her zaman bambaşka olacak benim kalbimde. Tüm kalbim yalnızca sana ait... Ama bir parçasını da ona vermemi çok görme."

Yaman bir süre ses çıkarmadan düşündü. Alaz'ı kendi çocuğuyla bile paylaşmak istememesini kendi de normal bulmuyordu ancak buna engel olamıyordu. Derin sıkıntılı bir nefes çekti ciğerlerine. Çok da istekli olmayan bir sesle karşılık verdi.

"Tamam. Elimden geleni yaparım. Senin üzülmeni istemiyorum. Onu da seveceğim biliyorum. Çünkü o senin de bir parçan. Elimden geldiğince makul olacağım." Başını tekrar kızın göğsünden kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak pazarlık yapan bir tonla devam etti. "Ama o başlatırsa ben karışmam!" dedi aksi bir sesle, tekrar başını Alaz'ın göğsüne yasladı.

Alaz başını iki yana sallarken kıkırdıyordu. Yaman'ın makul davranması muhtemelen kıyamet alameti olurdu. Buna da şükür diye içinden geçirirken karnındaki bariz hareketlenmeyle aniden sıçradı. Oğlu yine tekme atmıştı. Elini karın boşluğuna götürürken Yaman başını kaldırıp gözlerini kısarak hareketlenen karnına baktı. Elini kaldırarak koca karnın üzerinde, Alaz'ın elinin yanına koydu.

"Gördün, değil mi? Resmen karşı koydu buna. Daha şimdiden benim dediğim dedik diyor," dedi söylenerek.

"Kime çekmiş acaba?" diye söylendi Alaz, gözlerini devirerek. Elinin altında dönen minik beden tüylerini ürpertmişti. Ancak bundan şikâyetçi değildi. Oğlu her an yanında olduğunu hissettiriyordu. Yaman'a söylemiyordu ama onunla müthiş bir ikili ittifak yapacaklarını biliyordu. Gülümseyerek karnına bakarken avucuyla karnını okşadı.

"Baban seni çok kıskanacak küçük bey. İşin iş söyleyeyim..."

"Ne kıskanacağım onu? Benim rakibim değil ki?" dedi Yaman, ters bir sesle. "Ben babamın sözünden çıkıyor mu-

yum, o da benim sözümden çıksın? Ben ne dersem kabul edip oturacak kıçının üstüne!"

"Tabii, Allah için Ekrem Amca'm ne dese sen kabul edip oturuyorsun kıçının üstüne, o da oturur sen deyince."

"Oturmazsa külahları değişiriz! Sonra uyarmadı deme!"

Bu sözlerin üzerine Alaz'ın karnındaki tekrar hareketlendi. Alaz gözlerini ardına kadar açıp irkildi. Yaman ne zaman aksi aksi bu şekilde konuşsa karnının içindeki sanki isyan eder gibi sürekli dönüyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi.

"Daha şimdiden tartışıyorsunuz. Allah bana acır inşallah."

"Tartışacak bir şey yok! Ben ne dersem o!" Avucunu Alaz'ın karnının üzerinde okşarcasına dolaştırırken başını karnına yaklaştırıp sanki içeridekine laf anlatmaya çalışıyor gibi otoriter bir sesle devam etti.

"Anlaşıldı mı küçük bey? Baba ne derse o! Anneden uzak dur!"

Aynı anda bebeğin ayağı Alaz'ın yan tarafına dayandı ve ikisi de şok olmuş gözlerle Alaz'ın derisinin altında beliren minik ayak izine baktılar. Yaman sıçrayarak hafifçe başını geri çekmiş inanmayan gözlerle karnına bakıyordu.

"Yemin ediyorum, ikinizden de bazen korkuyorum. Resmen doğmamış çocuk sana laf yetiştiriyor."

Alaz gözlerini karnından çekemeden ürkerek kısık bir sesle konuşurken Yaman başını bilmişçe sallarken gözlerini kısarak bakıyordu ayak izine.

"At sen o tekmeyi, at! Doğduğunda ben sana sorarım bu artistliğin hesabını!"

İçeride tekrar bir hareketlenme oldu ve bebek yeniden yer değiştirirken ayak izi görünmez oldu. Yaman sırıtarak baktı.

"Nasıl tırstı ama!" dedi, zevk dolu bir sesle. "Kiminle dans etmeye kalktığını biliyor tabii. Yemez!"

Alaz inanmayan bakışlarını hayretle Yaman'a çevirdi. Yaman sırıtarak başını ona kaldırdığında kendisine bakan

bakışlara "Ne?" der gibi baktı masumca. Alaz gözlerini kıstı. Doğrulmaya çalışırken ters bir sesle karşılık verdi.

"Kalk! Kalk benim karnım acıktı, sabah sabah bu kadar aksiyon bana yeter. Aranızda kalmayacağım!" dedi, işaret parmağını sallarken. "Yemin ediyorum girmeyeceğim aranıza, yiyin baba oğul birbirinizi! Karışırsam n'olayım?"

Yaman yatağın içinde hızla doğruldu, kalkmasına yardımcı olurken karşılık verdi.

"Sen araya girip üzme zaten kendini. Ben ona ayar çekerim, her şey senin bile inanamayacağın kadar yolunda gider. Hiç merak etme."

"Yaman, ufacık bebeğe ayar çekmek ne demek?"

"Yani tatlı tatlı konuşurum. Bunu yapabilirim, biliyorsun," derken kirpiklerinin altından bakıyor, sevimli olmasına çalıştığı bir gülümsemeyi yüzüne yaymaya çalışıyordu.

"Nedense hiç inanasım gelmedi. Çocuğumu tehdit etmek yok, ona göre!"

"Çocuğumuzu!"

"Heh! Bunu de, canımı ye! Bizim çocuğumuz olduğunu kabullen yani. Onu sen koruyacaksın, benim de senden korumam gerekmesin."

"Ben ikinizi de korurum." Alaz'ı kollarının arasına çekerek ayağa kaldırırken alçak sesle cevap vermişti. Sesi bu kez farklı bir tondaydı, Alaz başını hafifçe geri çekerek onun gözlerinin içine bakarken Yaman tekrar etti yumuşak bir sesle. "Ben ikinizi de korurum. Sen sakın üzme kendini. Ona asla zarar vermem, kimsenin de vermesine izin vermem. O senden, benden bir parça. O bizim ikimizin de en değerlisi olacak."

Alaz bir süre sessizce Yaman'a baktı. Her zamanki gibi öyle bakıyordu ki, Alaz onun kara gözlerinin içinde boğulacağını sandı. İlerleyen hamileliği nedeniyle bir aydır sevişemiyorlardı ve çok özlemişti onu. Elini kaldırıp yüzünü okşadı genç adamın.

"İlk olduğu için en değerlisi olabilir belki ama başka değerliler de olacak." Yaman'ın dudakları itiraz kelimelerini sıralamak için açılacakken engel oldu, parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Seni çok özledim. Hem güzel bahane olmaz mı?"

"Ben de seni çok özledim ama benim bahaneye ihtiyacım yok. Şu oğlan bir doğsun, sırtını yataktan kaldırmayacağım."

Alaz minik bir kahkaha atarken başı arkaya yattı. Gözlerinin içinde haylaz ışıltılarla Yaman'a baktı.

"Hayaller deli fanteziler, gerçekler boklu bebek bezi!"

Yaman hızla başını iki yana salladı. "Hiç hayallerimi yıkmaya kalkma, Halime Abla bakar oğlana. Ben önce sana doyayım."

"Tabii canım, Halime Abla emzirir de..."

Alaz yine kıkırdayınca Yaman gözlerini kıstı.

"Senin gibi uslu olursa bence benim fantezileri gerçekleştiririz. Sen geceleri çok uyanmazdın."

"Çünkü yanımda sen varmışsın. Halime Abla'nın bizim oğlanın tipi olacağını sanmıyorum."

Yaman, Alaz'ı yatağın kenarına dikkatle oturttu ve önünde eğilerek ayaklarına panduflarını giyindirirken keskin bir tonla konuşuyordu.

"Yüzünü yıkıyoruz, üzerini değiştiriyoruz ve kahvaltıya iniyoruz. Benim hayallerimi katletmene izin vermeyeceğim."

Alaz, Yaman görmese de başını salladı gülümseyerek. Parmaklarını Yaman'ın saçlarına geçirip okşadı sevgiyle.

"Senin hayallerin gerçekleşiyor. Bence de devam et sen."

***

Fırat beline sarılı havlu, elindeki diğer bir havluya saçlarını kurulayarak banyodan çıktığında Ayşe, yatağın içinde yuvarlanarak gözlerinde ışıltılarla kocasına baktı. Fırat elindeki havluyu indirdiğinde karısının bakışlarıyla karşılaştı ve

havlu fazlalıkmış gibi yere fırlayarak yatağa ulaştı bir adımda. Bir dizini yatağın kenarına koyarak eğildi ve karısının dudaklarına kapandı. Ayşe'nin kolları hemen boynuna dolanmış, kocasını kendisine çekmişti. Fırat yatağın üzerine düştü ve karısına sarılarak öpüşüne devam etti. Neden sonra zorlukla uzaklaştığında gözlerinde büyük bir aşkla Ayşe'ye baktı.

"Geri zekâlı bunlar. Hemen çocuk yapmaya kalkmaları çok aptalca. Böyle bir şeyi kaçırmayı nasıl göze aldılar?"

Ayşe kıkırdayarak tekrar kocasına sarıldı ve dudaklarını adamın mis gibi kokan boynuna bastırdı.

"Sana kesinlikle katılıyorum ama hepsinin büyüğü biz olduğumuza ve yaşımız da ilerlediğine göre biz de çok geç kalmasak iyi olur."

"İnan istiyorum Ayşe," dedi, çocuk gibi masumca gözlerini açarak. "Her gece şu yatağa girerken biz de yapalım artık diye düşünüyorum, sonra seni bu yatakta o seksi halinle görünce kafamdan uçup gidiyor bu düşünce, sadece seninle olmak istiyorum. Henüz seni kimseyle paylaşmak istemiyorum. Hiç değilse bir süre daha. Daha ne kadar oldu ki evleneli? Bari bir seneyi dolduralım, sonra yaparız."

"Hmm" dedi, gözlerini kapayıp dudaklarını kocasının çenesine bastırarak. "Bence de bir sene iyidir. Ben de kocamın tadını çıkarırım bu arada."

Fırat, dudaklarını Ayşe'nin boynuna indirdi. Narin teni dudaklarıyla okşuyor, öpüyordu.

"Senin toplantın yok muydu bu sabah?" dedi Ayşe, inleyen bir sesle. Bir yandan elleriyle Fırat'ın sert kaslı sırtını okşuyordu. Fırat'la ilgili birçok şeyi öğrenmişti artık. Bu sırtın sıkı bir çalışmayla ortaya çıktığını biliyordu mesela. İyi dövüştüğünü, Alaz'ı onun çalıştırdığını da. Kırk yıl düşünse ciddi takımları içindeki ciddi suratlı adamın böyle biri olacağını aklına getiremezdi ama Fırat onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

"Var. Bir saat sonra şirkette olmam lazım."

"O zaman vakit mi kaybediyorsun acaba?"

Fırat dudaklarını Ayşe'nin boynundan göğüslerine doğru kaydırırken seksi bir tonla mırıldandı.

"Karım çok güzel, ben n'apıyım?"

Ayşe kıkırdarken altında kımıldandı.

"Önemli bir toplantı o. Geç kalmaman lazım."

"Bilmem hatırlıyor musun, ama o toplantıya senin de katılman gerekiyor. Sen de geç kalıyorsun." Göğüs ucunu ağzına aldığında, Ayşe keskin bir nefes çekip zorlukla cevap verdi.

"Kocam çok seksi, ben n'apıyım?"

***

Karı koca toplantıya son dakikada yetişmişlerdi. Fırat'ın aştığı hız sınırlarında birkaç cezanın adrese geleceğini tahmin ediyordu Ayşe. Gerçi bu gecikme o cezaları ödemeye değmişti. Yüzündeki gülümsemeyi durdurmaya çalışırken yan gözle kocasına baktığında onun da gülümseyerek kendisine baktığını gördü. Uzanarak karısının elini tuttu, asansöre ilerlerken kısık sesle konuştu.

"Yarın sabah iş olmaması müthiş güzel. Sabah seksi, güne zinde başlamamı sağlıyor ama kısa kesmek zorunda kalmak sinirlerimi bozuyor."

"Benim kocam biraz doyumsuz mu?" dedi Ayşe, yüzünü her ne kadar ciddi tutmaya çalışsa da şakacı bir sesle.

"Karım doyulacak kadın değil ki," dedi hayran bakışlarla ona bakarak.

Asansöre bindiklerinde Ayşe hızlı bir öpücüğü kocasının dudaklarına bırakıp geri çekildi.

"Tamam. Artık ciddileşiyoruz. Şu toplantıyı bir atlatalım bakalım. Çok ciddi bu mesele."

Fırat başını sallarken toparlanmaya çalıştı. Kravatını sıkıntıyla düzeltti.

"Esat bundan hoşlanmayabilir."

"Fikir bizden çıkmadı. Biz sadece bize gelen teklifi değerlendiriyoruz. Eğer şartlar uygun olursa girmemizin hiçbir sakıncası yok."

"Bizim için sakıncası yok da Esat'ı biliyorsun arıza çıkarabilir."

"Önce şu toplantıyı atlatalım sonra zaten her zamanki gibi hep birlikte karar vereceğiz."

Fırat onaylayarak başını sallarken asansör durdu ve kapılar açıldı. Fırat karısının elini avucunun içine aldı ve ileri adımladı. Asistanı Çiğdem onları kapıda karşıladığında ikisi de üzerlerindeki paltoları çıkararak kıza verdiler. Çiğdem toplantı için herkesin şimdi odaya alındığını ve onların da tam zamanında geldiklerini söyleyince ikisi de birbirine belli etmeden kısa bir nefes almışlardı. Gelenler önemli kişilerdi ve çok bekletmeleri kabalık olacaktı. Neyse ki Oğuz çoktandır toplantı odasındaydı ve gelenleri karşılamıştı.

Karı koca odaya girdiklerinde Fırat, Oğuz'la kısa bir an göz göze geldi. Ardından odadakilerle tanışmaya başladılar.

"Kusura bakmayın trafiğe takıldık," dedi Ayşe, kibar bir sesle odanın içine doğru ilerlerken. Oğuz tek kaşını kaldırarak Fırat'a bakıp bıyık altı gülmüştü. Fırat diğerlerine fark ettirmeden Oğuz'a ters bir bakış atıp elini karşısındaki adama uzattı.

"Fırat Bozduman."

"Erdem Karaca," dedi karşısındaki adam, sıkıca tokalaşırken.

"Eşim, Ayşe Bozduman," diyerek elini Ayşe'nin beline atıp kendisine yaklaştırdı. "Bugünkü ve bundan sonraki tüm toplantılarda Hukuk Danışmanımız olarak kendisi de yanımızda bulunacak."

"Elbette," diyen adam, yanındaki adama dönerek, "Tüm hukuki meseleler için bizim tarafımızda da şirket avukatlarımızdan Fatih Yılmaz toplantılara katılacak," dedi.

Herkes birbiriyle tanıştıktan sonra geniş toplantı odasındaki koltuklara oturdular. Karşılarında bulunan adam elli yaşların üzerinde kır saçlı ancak dinç ve yakışıklı bir adamdı. Yanında avukatı olarak tanıştırdığı kişi otuzlarını geçkin esmer, zekâ fışkıran koyu renkli gözlere sahipti. Fırat, Erdem Karaca'nın karşısında otururken Ayşe de yanına yerleşmişti. Oğuz, Ayşe'nin diğer tarafında oturuyordu. Fırat eliyle adamın başlamasını ister gibi bir jest yaptı.

"Buyurun, sizi dinliyoruz. Toplantı talebi sizden geldiği için önce siz başlamak istersiniz sanırım."

Adam başını onaylayarak salladı. Kendine güvenen, güç timsali adamlardandı. Her ne kadar bu görüşme talebi ondan gelse de duruşunda bir kısım çekincelerinin olduğunu belli eden temkinli bir tavır vardı.

"Evet. Sizinle görüşmeyi ben istedim. Sanırım beni iyi tanıyorsunuz ve kendimi tanıtmak için zaman kaybetmeme gerek yok."

Fırat ciddi bir yüzle başını sallayınca Erdem Karaca devam etti sözlerine.

"Bildiğiniz gibi bizim bütün işlerimiz Fransa'dan yönetiliyor. Şimdiye kadar Türkiye'de iş yapmayı çok istedim ancak buna uygun bir ortam maalesef hiç olmadı. Ancak şimdi yeni fırsatlar arayışı içerisindeyiz ve Türkiye'de de bazı işler yapmak istiyoruz. Bunun için de bu ülkede güvenilir ortaklarla çalışmak istiyoruz. Sizin de farklı sektörlere giriş yapmak istediğiniz kulağıma çalındı ve bu fırsatı değerlendirmek istedim... Ben artık kendi ülkemde bir şeyler yapmak istiyorum ancak bunu da güvenilir birileriyle yapmak istiyorum. Şu an için çalışmalar gizli yürütülüyor ancak elbette bir fikriniz olabilmesi için genel hatlarıyla yapmayı düşündüğümüz projeyi anlatayım size."

Fırat başını sallayınca adamın gözleri Oğuz'a ve Ayşe'ye de çevrilmişti. Onların da sakin ancak ilgiyle dinlediklerini görünce devam etti.

"İnşaat işine girmek istiyoruz. Ancak bu bilindik şekilde olmayacak. Yapacağımız tüm tesisler kendi enerjilerini kendileri üretecek. Bildiğiniz gibi bizim uzmanlık alanımız enerji. Bunu başka sektörlerle de birleştirerek kullanmak istiyoruz."

Bir süre susarak herhangi bir yorumu olacak mı diye Fırat'a baktı. Fırat adamdan gözlerini ayırmadan konuştu.

"Haklısınız. Son zamanlarda biz de farklı sektörlere girmek istiyoruz ve inşaat ilk girişimde bulunmak istediğimiz sektör. Hatta bununla ilgili bir kısım çalışmalarımız oldu. Bazı arazileri bünyemize kattık."

"Biliyorum, haberim var. Benim en çok almak istediğim yerleri almışsınız. Yüksek mevkilerde iyi ilişkileriniz var, bunu da biliyorum. İstediğim araziler size geçince bu ortaklık fikri bana daha sıcak gelmeye başladı. İnşaatları birlikte yapabilirsek buralarda üretilecek enerji için yapılacak çalışmaları da bizim tarafımızdan karşılarız diye düşünmüştüm."

Fırat bir süre sessizce adama baktı, ardından dirseklerini masaya dayayıp öne çıktı. Bakışlarını adamdan hiç çekmeden konuşmaya başladı.

"Erdem Bey, bu odaya girdiğimden beri hissettiğim şey sizin bu fikre pek de sıcak bakmayışınız aslında. Bir kısım çekincelerinizin olduğu belli. Siz en iyisi benimle açık açık konuşun, geri kalan kısım hukuki olarak nasıl ilerler nasıl ilerlemez ona bakarız. Ben sizin kafanızdaki soru işaretlerini görmeden herhangi bir adım atmak istemem. Yaptığımız her işte karşımızdakilerle şeffaf görüşmeler yaparız ve her iki taraf rahatça ilerler. Bu görüşmeyi siz istediniz, biz de kabul ettik ancak şu ana kadar hissettiğim şey, sizin buna çok da istekli olmadığınız. Eğer hissettiğim doğruysa, neden buradasınız?"

Erdem Karaca sıkkın bir şekilde oturduğu koltukta kımıldandı ve bir dirseğini koltuğun kolçağına koyarak kararlı gözlerini Fırat'a dikti.

"Doğru hissediyorsunuz. İstediğim arazilerin sizde olması nedeniyle sizinle ortaklık bana çok cazip geliyor... Güvenilir olduğunuzu da birçok kanaldan teyit ettim, ancak..."

Adam susup da bir süre konuşmayınca, "Ancak?" dedi Oğuz, tok bir sesle. Gözlerini kısmış masanın karşısındaki adama bakıyordu.

"Bakın, benim yönetimimde olan şirket dünya devleriyle aynı klasmanda. Türkiye'de ortak projeye gireceğim zaman elbette çalışacağım kişileri de güvenilir ve sağlam oldukları için seçmek zorundayım." Adam tekrar duraksayınca Oğuz tek kaşını kaldırıp "Eee?" der gibi bakınca sözlerine devam etti.

"Buraya gelmeden önce takdir edersiniz ki sizinle ilgili araştırmalarımı da yaptım. İş hayatınızdaki referanslarınız, tutumunuz, ticari ahlakınız takdire şayan... Ancak beni endişelendiren konu akrabalık ilişkileriniz."

Adam, Oğuz'un küstah diyebileceği bir ifadeyle Fırat'a bakarken Fırat, adamı anlamadığını belirtir bir şekilde başını iki yana salladı.

"Hangi akrabalık ilişkilerimizden bahsediyorsunuz ve öyle ise bile bunun işimizle ne alakası var?"

Erdem Karaca bir an Ayşe'ye çabuk bir bakış atıp bakışlarını tekrar Fırat'a çevirdi.

"Ekrem Alaz'ın eşinizin manevi babası olduğu söylendi bana. Sık sık görüşüyormuşsunuz da..."

"Yani?" dedi Oğuz, araya girerek ters bir sesle.

"Sizin eşiniz de onun manevi kızıymış" dedi Erdem, bu kez Oğuz'a bakarak.

Oğuz yerinde diklenip sert bir sesle, "Yani?" dedi tekrar, bu kez tonunu yükselterek.

"Ben bu tür ilişkileri tasvip etmiyorum. Ekrem Alaz'ın ne iş yaptığını herkes biliyor ve iş yapacağım ortaklarımın bir mafya lideriyle akrabalık ilişkisinde olması beni tedirgin ediyor açıkçası. Kısaca demek istediğim, bu ortaklığı istiyorum ancak eşinizin manevi ailesiyle görüşmeyi kesmezseniz, bu konudaki isteğim çok da olumlu yönde olmayacak."

Fırat yalnızca bir saniye sonra ayağa kalktı ve dik dik adama bakarak "İyi günler Erdem Bey. Sizinle tanıştığıma memnun oldum diyemeyeceğim. Sanırım kendinize başka ortaklar bulmak zorundasınız," diyerek Ayşe'ye elini uzattı ve onun da yerinden kalmasını sağladı. Daha bir adım atmamışlardı ki Oğuz'un sesini duydu.

"Abi... Bir dakika oturur musunuz yerinize?"

"Konuşacak bir şey yok Oğuz. Bu görüşme bitmiştir."

"Ben de biliyorum bittiğini ancak ben söyleyeceklerimi söylemeden bitmeyecek."

Fırat sorarcasına kardeşine bakarken Oğuz, gözleriyle kalktığı koltuğu işaret etti. Ayşe sinirli bir bakışı önce Oğuz'a ardından karşısındaki adama attıktan sonra Fırat'la birlikte oturdu. Oğuz onların yerleştiğine emin olunca bakışlarını karşısındaki adama çevirdi. Sakin, kendinden emin bir sesle konuşmaya başladı.

"Erdem Bey, bizim hakkımızda epey bilgi edinmişsiniz, eyvallah orasını anladık. Ancak siz geçen hafta görüşme talebinde bulununca doğal olarak ben de sizin hakkınızda biraz araştırma yaptım," deyince, adam merakla kaşlarını kaldırdı.

Oğuz iri bedenini oturduğu koltuğun arkasına bıraktı ve bir avucunu masanın üzerine yasladı. "Eğitim hayatınız Türkiye'de geçmiş. Liseyi bu ülkenin en iyi okullarında, en iyi derecelerle tamamlamışsınız. Sonra üniversite için Fransa'ya gitmiş, orada eşinizle tanışmışsınız. Eşiniz Fransız. Ve bakın şu sansa ki, kendisi hem Fransa'nın hem dünyanın enerji devlerinden olan bir şirketin sahibinin tek kızı. Tek varisi. Evlenmişsiniz... Kayınpederinizin şirketinde adım adım

yükselmiş, en tepeye çıkmışsınız. Çalışkansınız, dürüstsünüz, idealleriniz var. Kayınpederiniz de sizi çok iyi tanıyor ki gönül rahatlığı ile şirketinde size yer vermiş. Geçen yıl onun ölümüyle tüm kontrol size geçmiş ve şu anda dünyadaki sayılı iş adamlarından birisiniz." Oğuz alayla gülümsedi. "Çok gururlandık. Bir Türk'ün devler klasmanında bu derece bir güce sahip olması göğsümüzü kabarttı." Bakışlarında şimşekler çakarken konuşmaya devam etti. "Ancak uzun yıllardır Türkiye'ye gelmemişsiniz. Arada kısa tatiller var yalnızca. Daha önce de burada iş yapmak istemişsiniz ancak kayınpederinizi ikna edememişsiniz. Şimdi ikna etmeniz gereken kimse yok, tek güç sizde tabii..."

Oğuz bir an imalı bir es verdi sözlerine, sonra yeniden başladı konuşmaya. "Ancak uzun yıllar memleketten ayrı kalınca bazı şeyleri de unutmuşsunuz tabii. Aile bağı gibi mesela... Abime dediniz ki; sizinle ortak olurum ancak eşinizin ailesiyle görüşmeme karşılığında... Sanırım siz diğer devlerle iş yapa yapa onların standartlarına uymuşsunuz ama burada öyle olmuyor bu işler. Biz sizin tanıdığınız devlerden değiliz, küçük adamlarız... Ama ailemiz büyük ve biz her bireyiyle gurur duyuyoruz. Üç kuruş için ailemize sırt çevirecek değiliz ancak ben sizin bu derece fütursuz olmanıza şaşkınım doğrusu. Şu an sahip olduğunuz güç, kayınpederiniz ve eşiniz sayesinde. Onlar olmasa siz de sıradan biri olacaktınız. Şimdi kalkmış benim ve abimin eşinin ailelerine sırt çevirmemizi istiyorsunuz."

Oğuz öldürecek gibi adama bir süre baktı ve sonra karşısındaki adamın yüzünü kıpkırmızı eden ve uzun süre konuşulacak olan cümleyi kurdu.

"Siz yıllardır orada salyangoz yiye yiye beyninizi jöle kıvamına mı getirdiniz acaba? Ne yiyip ne içiyorsunuz ki orada, hangi kafayla böyle bir taleple gelme cesaretini kendinizde buluyorsunuz? Değil dünya devi, galaksinin devi olsan sikimde değil! Benim eşimin babası, eli öpülecek mertlikte bir

adamdır! Senden gelecek üç kuruş kâr için sırt çevirecek değiliz!"

"Oğuz!" dedi Fırat, uyaran bir sesle. "Buna gerek yok! Terbiyeni bozma!"

"Ne bozma?" dedi Oğuz, öfkeli gözlerini abisine çevirerek. Karşısındaki adamı umursamadan eliyle onu göstererek abisine laf yetiştirdi. "Yav karısı olmasa, adamın esamesi okunmayacak, kalkmış benim karımı üzecek gereksiz laflar ediyor. Zeynep duysa bunları, ne olacak?"

"Ben duyduğumda ne olduysa o olacak!" dedi Ayşe, dik dik Erdem Karaca'ya bakarak. Fırat'a aldırmadan odaya girdiğinden beri ilk kez sazı ele aldı. "Erdem Bey, bu münasebetsiz görüşme eşimin de dediği gibi bitmiştir. Ama benim de iki çift sözüm olacak size. Manevi babam olan Ekrem Abi'nin eline, bu dünyada kimse su dökemez! Değil size, kimseye harcatmam ben onu!" Sinirli bir hareketle oturduğu koltuğu geri iterek ayağa kalktı ve kapıya yönelirken söylenircesine son sözlerini sarf etti.

"İnşa ettiğiniz enerji santraline bir zahmet gidip parmağınızı sokun da beyninize kan gitsin azıcık! Belli, kalbinizle birlikte beyin hücreleriniz de donmuş sizin!" Hırsla kapıyı açtığında Fırat çoktan dibinde bitmişti.

Oğuz da yerinden kalktı. "Çiğdem Hanım size çıkışı gösterir," dedi, küçümseyen bakışlarla iki şaşkın adama bakarken. Tam açık kapıdan diğerlerinin ardından çıkacakken geri döndü ve işaret parmağını salladı.

"O kızına da söyle, uzak dursun kardeşimden! Bizde size harcatacak adam yok!"

***

Pazar günü herkes bu kez Alazların evinde kahvaltı için toplanmıştı. Pazar kahvaltısını sıraya koyduklarından geçen hafta Bozdumanların evindelerdi.

Evin içinde insan gürültüsü artık alışkın oldukları bir sesti. Salondaki büyük masayı Halime ve Zilal'in ona yardımcı olmaları için Ağrı'dan getirttiği iki kız hazırlıyordu. Alaz kocaman karnıyla geniş kanepede otururken Yaman her zamanki gibi dibindeydi ve rahat etmesi için sırtını göğsüne yaslamıştı. Alaz'ın ricasıyla Ağrılı yine onun diğer tarafında oturuyordu ve Alaz'ın eli Ağrılı'nın avucunun içindeydi. Zilal her zamanki gibi bir orkestra şefi tavrıyla mutfaktaki kızları yönetiyordu.

Ayşe'nin suratı aradan iki gün geçmesine rağmen o görüşmeden sonra hâlâ düzelmemişti. Fırat sık sık "Siktir et! Neden takıyorsun, aldı cevabını siktirdi gitti işte!" dese de Ayşe'nin kanına dokunmuştu adamın tavrı.

Bu arada hepsinin gergin ve düşük suratları konunun da diğerleri tarafından öğrenilmesine yol açmıştı. Üçü de sinirlenmişti karşılaştıkları tavırla ancak Fırat az da olsa Oğuz'un sözlerinin ardından rahatlamıştı. Oğuz'un tedbirli olduğunu biliyordu zaten. Adam dünyaca tanınan bir iş adamıydı, Fırat araştırma gereği duymamıştı ama küçük ayrıntılar Oğuz'un ne demek istediğine anlam katmıştı. Oğuz aslında adama en kaba tabiriyle resmen, "Karı parası yiyorsun, bize artistlik yapıyorsun" demişti ve aptal olmayan adam da onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Bence boşuna takılmışsınız siz. Adam haklı. Hem bak acayip kârlı olurdu gireceğiniz iş. Dünyaya açılırdınız. Ne olacak ki? Biz gönül koymazdık. Görüşmezdik olur biterdi."

Yaman rahat bir ses tonuyla konuşmaya başlayınca Ayşe öfkeyle atıldı. Gözleriyle sanki Yaman'ı öldürecekti. Hatta Fırat beline sarılmasa yerinden kalkıp Yaman'ın üzerine atlayacak gibiydi.

"Geri zekâlı! Ben senin derdini bilmiyor muyum? Kimse gelip gitmesin, Alaz da bir sana kalsın istiyorsun! Manyak ayarsız arıza! Adamın hadsizliğine kızmıyor da kalkmış bir de haklıymış diyor!"

"Niye kızayım ki?" dedi Yaman, aynı umursamaz edayla karşılık vererek. "Ben de ilk kez Londra'daki şubeye gidecek malzemelerin nakliye konusunu konuşmak için Fırat Abi'ye gittiğimde, bana aynı mavalı okumuştu. Mafyaymışız da yok yasadışı iş yapıyormuşuz da, yok onun güçlü bağlantıları varmış da, mış mış da mış..."

"Ulan manyak! Ben onu senin damarına basmak için söylemiştim. Kim olduğunu biliyordum. Az sürün istedim," dedi Fırat, sinirli bakışlarını ona dikerek.

Yaman omuz silkti. "Eee, ne oldu? Hiç! Ben sallamadım, siz niye sallıyorsunuz ki?"

Tam o sırada masayı hazırlayan Halime'ye dikkatini verdi. "Halime Abla, ya canım gözleme çekti. Peynirli gözleme de yapsanıza kahvaltıya."

Herkesin ona hayretle baktığını fark etmeden yalnızca Alaz'ın duyabileceği bir tonla bir önceki konuya dönerek mırıldandı. "Ne güzel fırsat geçmiş elime. Hepsinden kurtulurdum, kabul etseler n'olurdu sanki."

"He, ben hiç üzülmem sanıyorsun?" dedi Alaz, yan gözle ters ters ona bakarak.

"Üzülür müsün? Ben yetmiyor muyum sana?" dedi, masumca gözlerini açarak. Alaz gözlerini devirip ters ters baktı. "Ben ailemi yanımda istiyorum. Hepsini birden!" dedi, üzerine basarak.

"İyi madem. Ne yapacağız ki? Mecbur katlanacağız!" dedi Yaman, iç çekerek.

Hayatı boyunca eline geçen en güzel fırsat böylece uçup gitmişti. Alaz'ı paylaşmak zorundaydı. Hem de koca salon dolusu onca kişiyle. Suratını buruşturdu sıkıntıyla. Olayı ilk duyduğunda gözleri parlamış, hatta kabul etmeleri için ısrar dahi etmeye kalkmış, Oğuz tarafından terslenmişti ilk olarak.

"Bana bak! O herifin yuttuğu sayıda salyangozu basarım gırtlağına, o da yetmez enerji santrali miymiş neymiş onun trafosunu kıçına bağlarım, yakarım beyin hücrelerini!"

Şimdiyse ikinci tersleme Ayşe'den gelmişti. Ağrılı ses çıkarmadan düşünceli bir şekilde oturuyordu. Gerçekten de adamın terbiyesizliğine çok bozulmuştu. İyi ki kendi yoktu orada yoksa epey ağır laf edebilirdi ama neyse ki Oğuz'un ettiği lafları duyunca içi ferahlamıştı. Oysa normalde Oğuz'un kemiği olmayan dilini sık sık uyaran kendisiydi.

Ekrem salondaki en sessiz kişiydi. Kendisi yüzünden sevdikleri zarar görüyordu ve bu durum ağrına gitmişti. İnsanların ona bakışlarına hiçbir zaman aldırmamıştı. Gittiği yol herkes için doğru olmayabilirdi ama o yaptığı her şeyin ardında duran bir adam olmuştu. Günahıyla sevabıyla... Bu yalnızca kendisinin seçtiği bir yoldu ve maalesef oğlu da o yola girmişti. Ama diğerlerini uzak tutmak en doğrusuydu. Uzun süren sessizliğini bozar şekilde hafifçe öksürdü. Diğerleri bakışlarını ona çevirince dimdik oturduğu koltukta kararlı gözlerini ona bakan yüzlerde gezdirdi.

"Yaman'ın saçma nedenleri yüzünden değil ama işler konusunda zarar görüyorsanız ben de gönül koymam size. Doğrusu da bu aslında. Benim adımın başına ya da sonuna ne koydukları beni hiçbir zaman rahatsız etmez, çünkü bu benim seçimimdi. Fakat sizin adınızın önüne de sonuna da benden dolayı çirkin sıfatlar yakıştırmalarını istemem. "

"Ekrem Ağa bi sus!"

Sert ses Ağrılı'dan çıkmıştı ve ilk defa Ekrem'e karşı böyle bir ton kullanmıştı. Sıkkın bir yüzle başını sağa sola çevirirken diğerleri ona bakıyordu.

"Ne zararı, ne kârı? Bize şimdi sahip olduğumuz yetmiyor mu ki daha çoğu için adamlığımızdan vazgeçelim? Biz şimdi neye sahipsek hepsinde senin de hakkın var. Neyi anlatıyorsun bana? Kim, neyin efeliğini yapıyor? Adam gelmiş densiz densiz konuşmuş, cevabını da almış. Konu kapanmış. Bu aile hiçbir şartta dağılmayacak, kimseye de boyun eğmeyecek. Senin adının önüne mafya babası koyarlar, kabadayı koyarlar, ne koyarlarsa koysunlar ben bildiğimi, gördüğümü söy-

lerim. Ben Ekrem Alaz'ın adının önüne mert adamdır koyarım! Delikanlı adamdır koyarım! Sağlam adamdır koyarım! Daha da sayarım böyle, çenem yorulur o yüzden sen anla benim dediğimi. Başka laf tanımam da dinlemem de. Benim evlatlarım, bir gün gelir de her ne sebeple olursa olsun ailesine sırt çevirse de, aha da şimdi söylüyorum, beni bir daha tanımasınlar, ölürsem de mezarıma gelmesinler. Ettikleri dua küfür gelir bana o zaman. Konu kapandı, daha da konuşmayın şu elin zerzevatını benim yanımda."

Sıkıntıyla elindeki tespihi çevirdi bir tur.

"Eyvallah!" dedi Ekrem, mahcup bir sesle. Ağrılı fena girmişti, söyleyecek söz bulamadı.

"Yürü be baba!" dedi Oğuz, mest olmuş bir yüzle babasına bakarak. "Hazır ağzını açmışken şu yanındaki zerzevata da iki laf sokarsan elini öperim yeminle."

Ağrılı karşısında akıl özürlü biri varmış gibi elindeki tespihin turunu durdurarak Oğuz'a baktı.

"Oğlum, o laftan anlayacak biri mi ki, ona laf edeyim? Derdi zoru kurbanı kendine tapulamak. Tapusunu verdik hâlâ doymadı. Ben ona ne diyeyim ki? Karısının yerine aş eren adamdan bahsediyoruz. Sekiz aydır şu kızın etmediği şikâyetleri etti durdu. Ne diyeyim de günaha gireyim? Yazık yav, hamiledir işte anlayış göstereceğiz artık. Anan da hamileyken çekilmez oluyordu. Ama hamiledir dedim sustum. Aha, şimdi de susuyorum."

"Gömseydin Sadık Baba," diye mırıldandı Yaman söylenerek. Yüzüne aniden ateş basmıştı sanki. Yerinde huzursuzca kıpırdanmaya başladığında önce Zeynep'ten çıkan kahkahaya Ayşe bir saniye sonra eşlik etti, peşlerine hepsi kahkahalarla gülmeye başladı. Alaz elini karnına bastırarak gülerken sarsılan omuzları Yaman'ın göğsüne çarpıyordu.

"Hak ettin sen bunu," dedi kahkahaların arasında.

Ekrem de kendine hâkim olamamış, gülmeye başlamıştı. dakika önce hissettiği kasvet aniden buhar olup uçmuştu.

Salonda gülmeyen iki kişi, ciddi bir yüzle oturan ve elindeki tespihi çeviren Ağrılı ve diğerlerine ölümcül bakışlar atan Yaman'dı.

Kahvaltı her zamanki gibi gürültülü ve keyifli geçiyordu. Zilal mutlulukla evlatlarını izliyordu. Alaz'dan gelen torun haberinin ardından Oğuz ve Ayşe, kadının sevincini taçlandırmışlardı. Şimdi beklenti dolu gözleri sık sık Fırat ve Ayşe'ye kayıyordu ama onların arasındaki sıkı muhabbeti görünce, bu haber için biraz daha bekleyeceğini anlamıştı. Fırat'ın Ayşe'nin kucağına hemen bir çocuk vermeye niyeti yoktu. Gönlünün sultanını o kadar geç bulmuştu ki önce bunun tadını çıkarmak istediği belliydi. Yaman'ın yine Alaz'ın tabağına doldurmaya çalıştığı yiyeceklere bakarken gülümsedi. Aklına o anda gelen soruyu attı ortaya.

"Esat'ımdan haber yok mu çocuklar? Yetişmeyecek mi kahvaltıya?"

"Kürşat'la birlikte anacım. Birkaç işi halledip gelecekler. Çok sürmez birazdan burada olurlar."

Cevap veren Fırat'tı. Zilal rahatlayarak başını salladı. Masaya oturduklarında hepsini birden istiyordu etrafında.

Kahvaltı bitmek üzereyken Ragıp girdi salona. Yüzünde garip bir ifade vardı. Ekrem'e dikili bakışları diğerlerinin dikkat kesilmesine neden oldu. Ekrem başını kaldırıp yanındaki adama baktı.

"Hayrola Ragıp?" dedi, sakin bir sesle.

"Abi... Şaşıracağın bir misafirimiz var."

Ekrem kaşlarını kaldırdı sorarcasına. "Kim?"

"Azize Abla!"

Ekrem'in yüzündeki şaşkınlık görülmeyecek gibi değildi. Ağır ağır yerinden kalkarken diğerlerinin zor duyacağı bir sesle karşılık verdi.

"Bekletmeseydin Ragıp. Ayıp kadına, alsana içeri."

"Abi... Yalnız gelmemiş." dedi Ragıp, çekingen bir sesle. Kaçamak bakışları masaya kayarken daha çok Fırat ve Oğuz'a bakmıştı.

"Kim var yanında?"

"Oğlu, gelini, torunu," dedi Ragıp, düz bir sesle.

"Hayırdır inşallah. Azize Abla'yı en son kaç sene önce gördük yav?"

"En az bir yirmi senesi vardır abi."

"Ne yapalım? Al içeri. Ayıptır, bekletmeyelim kadını. Hatırı bizde çok var."

"Abi," dedi Ragıp, duraksayarak. Ekrem tekrar sorarcasına bakınca zorlanarak ekledi. "Oğlu rahatsız etmesin seni," dedi, uyaran bir sesle.

"Oğlundan bana ne Ragıp? Ben Azize Abla'yı tanırım," dedi Ekrem, kestirip atarcasına.

"Yav kim bu Azize Abla?" dedi Yaman, araya girerek. "İlk defa duyuyorum adını... Sorun mu var?"

Ragıp önce Ekrem'e baktı. Ekrem kaşlarını kaldırarak uyardı onu. Ancak Ragıp neyi deyip neyi demeyeceğini bilen bir adam olarak zaten birazdan ortaya çıkacak durum için önden bilgi verdi.

"Azize Abla, Ekrem Abi'lerin gençliğinde yaşadıkları mahalleden. Ekrem Abi'de çok hatırı vardır kendisinin."

"Eee? Bunca sene sonra niye gelmiş? Hem de oğlu, gelini, torunu diyorsun. Bir şeye mi ihtiyaçları var?" Yaman bu kez ayağa kalkmıştı. "Babam hatırı var diyorsa yardımcı olalım Ragıp Abi. Yazıktır, belki zor durumdalar."

Ragıp kendine hâkim olamadan sinirli bir gülüş kaçırınca Ekrem kızgın gözlerle ona baktı ancak diğerleri anlamaya çalışır gibi bakıyorlardı hâlâ. Ragıp başını iki yana salladı, toparlanmak ister gibi bir nefes çekti. Ardından önce Fırat'a sonra Oğuz'a baktı, sonra da ağzındaki baklayı çıkardı.

"Azize Abla Erdem Karaca'nın annesi... Erdem Karaca kapının önünde, karısı ve kızı da yanlarında."

"Ne?" dedi Ayşe, şaşkınlıkla. "Ne alaka?" dedi, yanındaki Fırat aynı şaşkın tonla. Diğerleri de şaşkınlıkla dilleri tutulmuş gibi ayaktaki iki adama bakıyordu.

Ragıp kimseyi duymadan istekli bakışlarını Ekrem'e çevirdi. Dudaklarında sanki intikam almak ister gibi bir gülümseme belirmişti. Kısık bir sesle mırıldandı.

"Abi, kurban olayım ben söyleyeyim. Azize Abla buraya geldiğine göre ben tahmin ediyorum nedenini. Bu zevk bana ait olsun."

"Ragıp!" dedi Ekrem, öldürücü bakışlarını karşısındaki adama dikerek. "Kimse çenesini açmıyor! Azize Abla'ya da izin vermeyeceğim. Sen de bir şey söylemeyeceksin! Denize at demişler!" dedi dişlerinin arasından. Uyaran bir tonla devam etti. "Sen anladın başını. Konuşturma şimdi beni. Al içeri, anlayalım bakalım ne istiyorlar. Sen de çeneni kapalı tut!"

12. BÖLÜM

1 Ay önce

Berin az önce kulübün kapısında tartıştığı adamları gerisinde bırakıp kapıdan içeri girdi. Geceyi eğlenerek birlikte geçirecekleri arkadaşları çoktan varmışlardı ve o her zamanki gibi gecikmişti. Gecikmek onun için sıradan bir şeydi. Şimdiye kadar bir yere zamanında gittiği görülmemişti. Ve en garibi ise geciktiği için şimdiye kadar asla şikâyet işitmemişti. Etrafındaki herkes onu böyle kabul ederdi. Arien Berin Karaca, sahip olduğu nüfusu kullanmaktan çekinmeyen, popülaritesi yüksek, aynı şekilde popülaritesine eş değerde egosu da yüksek biriydi. Dedesi ve babası, dünyanın sayılı iş adamlarından biriydi ve onların adı sayesinde ona da her kapı ardına kadar açılırdı.

Anne tarafından Fransız olan dedesi Aleron Colbert, enerji sektöründe dünya devleri arasında sayılan bir şirketin sahibiydi. Dedesinin tek varisi ve en değerlisi Vivien, Berin'in annesiydi.

Babası Erdem ise, yirmi beş yıl önce Paris'e üniversiteyi okumak için gelen sıradan bir Türk genciydi. Annesi ve babası, tanıştıkları anda birbirlerine âşık olmuşlardı. Aleron'un başta, *birkaç sene sonra biter* diye düşündüğü, sonrasında yanıldığını gördüğü evlilikleri bugünlere gelmişti. Geçen sene-

ler içerisinde Aleron'un Erdem'e karşı olan önyargılı tavrı da değişmişti. Zaman, karşısındaki adamı çok daha iyi tanımasını sağlamıştı.

Disiplinli, dürüst ve çalışkanlığından emin olduğu damadının kendi şirketinde yükselmesine engel olmamıştı. Şirketinin başına elbette aileden birini geçirmekti amacı ancak kızının ticari zekâsının da buna elvermediğini çok iyi biliyordu. Damadı, buna şaşırsa da onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Kızına karşı her zaman nazik, sevgi dolu ve sadık olmuştu. Ailesini seviyordu ve kızından sonra göz bebeği olan torununa da çok iyi bir baba olmuştu. Aleron, önyargıları bırakalı çok olmuştu ve gönül rahatlığıyla şirket yönetimini damadına bırakmıştı. Geçen yılki ölümünün ardından tek güçlü isim de Erdem Karaca olmuştu.

Berin'in hayatı milyonlarca kızı kıskandıracak bir mükemmellikte geçmişti. Ailesinin göz bebeğiydi ve onu şımartmaktan asla vazgeçmemişlerdi. Çok iyi bir eğitim almıştı ancak çalışmak için acele etmemişti. Gençti ve öncelikle hayatın tadını çıkarmak istiyordu. Kimseye belli etmese de iflah olmaz bir romantikti ancak şuh, vurdumduymaz ve eğlenceyle gözünü açıp kapayan bir tip olarak dışarıya bunun tam zıttı bir resim çiziyordu.

Berin dışarıdan mükemmel görünen hayatına rağmen içten içe kanayan yarasını kimseye belli etmiyordu. Arien Berin Karaca'ydı o. Zayıflığını asla kimseye göstermezdi. Herkesin imrenerek kendisini takip ettiğini biliyor, başkalarının gözünde asla zavallı biri gibi görünmeyi kendisine yedirmiyordu. O kimsenin peşinden koşmazdı... Erkekler onun ayaklarının dibine kapanırdı... Berin öyle sanıyordu... Ta ki bunun gerçek olmadığını acı tecrübelerle öğrenene kadar.

İlk gençlik yıllarında hem okulunda hem de ailesinin çevresinde bulunan topluluklarda tüm erkekler peşinden koşardı. Aileler oğullarıyla onu bir araya getirmek için yarışırlardı.

Berin, bunun güzelliği nedeniyle olduğunu sanıyordu. Güzeldi... Hem de çok güzel...

Anne tarafından Fransız, baba tarafından Çerkez genleri bir araya gelerek ortaya göz alıcı bir dişi çıkmıştı. Alev gibi kızıl saçlar, babaannesinden aldığı nazar boncuğu gibi parlak mavi gözler, annesinin kusursuz vücudundan ona miras geçen uzun bacaklar ve bembeyaz bir tenle göz alıcı bir varlıktı. Aynaya her bakışında o da güzelliğini görür ve ona verilen her şey için şükrederdi. Bir zamanlar ederdi... Güzelliği ve ailesinin sahip olduğu her şeyin, onun laneti olduğunu anladığı güne kadar... Artık etmiyordu...

Etrafındaki erkeklerin onun güzelliğinden etkilendiğini biliyordu, ilk anda hepsi çarpılırdı ama bir süre sonra onun gerçekte kim olduğunu öğrendikleri andan itibaren, güzelliğinden daha çok sahip oldukları ilgi çekici geliyordu.

Berin'e sahip olmak, güçlü bir imparatorluğa da sahip olmak demekti. Berin'se bunun yanında yalnızca bir bonustu. Güzel kadınların aptal olabileceği düşüncesi yalnızca aptallar tarafından benimsenirdi ve ne yazık ki, Berin'e de genelde aptallar denk gelmişti. Güzeldi ya, yalnızca güzelliğiyle ilgilendiğini, aklının başka bir şeye çalışmadığını sanarlardı. Gerçi Berin de bunun tam tersini düşünmeleri için bir çaba harcamazdı. Onu göremeyenlere ve yalnızca bakanlara, görmek istediklerini gösterirdi. Bunu anladığı günden beri de erkekler yalnızca onu eğlendiren oyuncaklar gibiydi. Ne zaman birinden sıkılsa diğerine geçerdi. Yeni oyuncak bulmak çok zor olmazdı, zaten neredeyse hepsi sıradaydı. Sıranın başında o an kim varsa ona yönelir, ondan sıkılınca da bir diğerine geçerdi.

Birkaç ay önce Türkiye'ye gelmişti. Bu ilk gelişi değildi, aksine sık sık gelirdi ama bu seferki temelli olacaktı. Onu anlayan ve bu dünyaya ait olamayacak nitelikte bir insan olan babaannesi, İstanbul'da yaşadığından sık sık İstanbul'da onunla zaman geçirirdi. Çoğunlukla da Paris'teki hayatından

sıkıldığında yapardı bunu. Nefes almak, sıradan birkaç gün geçirmek için babaannesinin kollarına sığınırdı. Küçükken tüm yazlarını geçirdiği İstanbul, artık kışlarını da geçireceği bir şehir olacaktı. Âşıktı bu şehre. Her şeyine hem de.

Babaannesinin eski hatıralarından sıkça söz etmesi, ikisinin birlikte bir zamanlar onun yaşadığı mahalleye yaptıkları ziyaretler, kimsenin bilmediği bir Berin ortaya çıkarmıştı. Babaannesi dışında kimse bilmezdi Berin'in bir kenar mahallede gün yapan kadınlarla oturup dedikodu yaptığını. Berin işte o zaman gerçek Berin olurdu. Ergenliğinde, Hamiyet Teyze'yle, kahveci Hulusi'nin karısını çekiştirirdi. Bakkal Hamit'in oğlu Ali'nin verdiği mesajları, manav Kadri'nin kızı Serap'a taşırdı. Babaannesi ne zaman bunu yapmamasını söylese, iki genci bir araya getireceğini söyler yine bildiğini okurdu. Sonuçta âşıkları birbirine kavuşturmak sevaptı, öyle değil mi?

Babaannesi her defasında aynı tehdidi savururdu. "Mahalle birbirine girerse seni önlerine atacağım! Suçlu bu! Alın ne yapıyorsanız yapın! Diyeceğim."

Karşılığında Berin'den hınzır bir kahkaha kopardı.

"Yapmazlar bana bir şey. Hamit Amca da Kadri Abi de seviyor beni."

"Hıı seviyorlar," diyen Azize, yan gözle belli etmediği bir gülümsemeyle torununa bakar, "Benim hatırıma seviyorlar. Yoksa senin sevilecek ne yanın var?" derdi, sırf torununun damarına basmak için.

Berin hiçbir zaman alınmazdı babaannesinin sözlerine. Kendisini ne kadar çok sevdiğini biliyordu ve aralarındaki bu çekişmeler en keyif aldıkları atışmalardı.

Berin, gerçek Berin'i babaannesinin yanından ayrıldığı anda gizlerdi, tıpkı bu gece olduğu gibi, arkadaş dediği çıkarcı çevrede bambaşka bir kişilik sergilerdi. Bu topluluğun kraliçesi oydu ve tebasına da hak ettiği gibi davranırdı. Yapmacık kahkahalar, küstah tavırlar ve en güçlü benim

imajını sergilemesi onun için zor değildi. Hayatı boyunca bunun pratiğini yapacak ve mükemmelleşecek kadar tecrübe yaşamıştı. Ve artık anne ve babası gibi bir aşk yaşayamadığını da kabullenmişti.

Onlar gençliklerinde tüm saf duygularla bir araya gelmiş, gerçek aşkı yaşamış ve hâlâ yaşayan güzel bir çiftti. Onun dünyasında artık eski masumiyetlerin olduğu aşklar yoktu ve bunu kabullenmek belki de en doğrusuydu. Ona yanaşan her erkeğin ikinci adımı Berin'i yatağa atmak olurdu. Birinci adım zaten tanışmaydı. Adı öğrenildiği anda da bu devre kısa sürer, ikinci devre için çabalayış başlardı.

Berin bunun da uzmanı olmuştu. Flört eder, göz süzer ama ikinci devrenin yaşanmasına asla olanak vermezdi. Bahanesi o kadar çoktu ki sıralamakta hiç zorlanmazdı. Elbise provasına gelecek terzi, eve çağrılan kuaför randevusu, annesinin programladığı masaj seansı, spor hocasının onu beklediği, babasının ona ayırttığı mücevherleri seçmek için kuyumcu ziyareti, şirkette olan hisseleri nedeniyle imzasına ihtiyaç duyulması gibi benzer onlarca bahaneyi sıralayıp kafasında hayaller kuran adamları atlatmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Gerçi bu atlatılan adamlar hiçbir zaman atlatıldıklarını itiraf etmezler, orada burada birlikte olduklarını böbürlenerek anlatırlardı. Bazen rakiplerini uzaklaştırmak, Berin'i ele geçirdiklerini ispatlamak için, bazen de kolay olduğunu sandıkları kızı hâlâ yatağa atamamış olmayı kendilerine yedirememedikleri için. Berin de hiçbir zaman yalanlamazdı onları. Kaç adamla birlikte olduğu ya da hakkında yapılan dedikodular umurunda bile değildi. Kimseye ispatlayacağı bir şey yoktu ve yalanlamak ya da doğrulamak için de çaba harcamazdı.

O gece her zamanki gibi geçiyordu. Delicesine dans edip su gibi içkiler içiliyordu. Berin'in her zaman yüksek olan enerjisi, diğerlerine onun da çok içtiğini düşündürtse de Berin, sınırlarını her zaman bilir, ayaklarının yerden kesilmesi-

ne asla izin vermezdi. Büyük locadaki kalabalığın bir kısmı dans pistindeyken bir kısmı kendi arasında bağırarak sohbet etmeye çalışıyordu. Herkes alkolden yeteri kadar nasiplenmişti ve diğerlerinin Berin'in hâlâ ayık olduğunu düşünmesi imkânsızdı. Kuruyan boğazını ıslatmak için önündeki alçak masaya baktığında, yarısı boş bardaklar, kovalardaki şişeler ilgisini hiç çekmedi. Yanında bütün gece onu ellemeye çalışan ve ilgisini artık sırnaşma düzeyine çıkaran gençten uzaklaşmak için sevimli bir gülümsemeyle yüzünü ona çevirip "Ben içecek farklı bir şeyler alacağım bardan," dedi kıkırdayarak.

"Ben getireyim sana ne istiyorsan? Ya da çağırayım birini?" deyip aranarak etrafa bakan, sarsak bir şekilde ayağa kalmaya çalışan gencin omzuna bastırıp yerinde kalmasını sağladı. Yine aynı gülümsemeyle "Hayır. Hiç zahmet etme. Hem lavaboya da gideceğim, dönüşte ben alırım," diyerek işveli bir şekilde yerinden kalktı.

Locadan inerken yüzündeki sıkılmış buruşmayı kimse görmemişti bile. Sağlam adımlarla kalabalığın içerisinde ilerleyerek kendisine yol açtı ve tuvaletlerin olduğu koridora kadar epey bir çaba harcadı. Tuvaletlere vardığında içerideki kalabalık bir an yılgın gözlerle bakmasına neden oldu ama yine de duvara yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturup kabinlerden birinin boşalmasını bekledi.

"Gördün mü seninkini? Gelmiş yine," diyen sese, yan gözle baktı. Kabinlerin önündeki geniş alanda, lavaboların olduğu tezgâhın üzerinde, duvarı kaplayan büyük aynada neredeyse birbirlerinin üzerine çıkarak makyajlarını tazelemeye çalışan kadınlar bir yandan sohbet ediyorlardı. Beklerken bu sohbeti dinlemek gayet cazip bir zaman geçirmeydi o esnada.

"Gördüm. Ama yine kimseye pas verdiği yok," diyen sıkıntılı sese, diğeri alayla karşılık verdi.

"Adamın arabalardan başka bir şeye pas verdiği yok ki."

"Ne yapayım yani? Bana bakması için gidip altıma Ferrari mi çekeyim?" Bunun imkânsız olduğu ses tonundan belliydi.

"Yok, Ferrari'ye de burun büker o! Ayrıca çeksen de zaten yine sana bakmaz, arabana bakar."

"Anlamıyorum ki!" diyen ses, bu kez belirgin bir kızgınlık içeriyordu. "Ne arıyor yani bir kadında? Onu bilseydim de ona göre ilgisini çekecek bir yol bulsaydım."

"Kimden bahsediyorsunuz hanımlar?" diyen başka bir ses, konuşan ikiliye karıştı. Son konuşanın diğer ikisinden daha olgun olduğu belliydi. Diğerleri yirmilerin başını sürerken son konuşan otuzların başında görünüyordu. Hepsi de şık, dekolteli ve göz alıcı kıyafetlerin içinde yapılı saçlarla kendilerini gösterme çabası içindeydiler.

"Esat Bozduman," dedi, daha genç olanlardan esmeri.

Sohbete sonradan katılan bir kahkaha atarken arkasında olan birkaç kadın ona katıldılar. İlk konuşanlar aynadan onlara sorgulayıcı bakışlar atarken kadın kahkahasının sonunda cevapladı yüzüne bakan iki çehreyi.

"Tatlım, boşuna uğraşma. Bakmaz o size."

"Nedenmiş?" dedi, bu sefer kumral olan gözlerini kısarak. Her an çıkacak bir tartışmaya kendisini hazırladığı belliydi.

"Onun kriterlerine uygun değilsiniz."

"Neymiş bakalım Esat Bozduman'ın kriterleri?" diyen kumral olan, neredeyse diklenerek arkasını dönüp yüzünü alayla kendisine bakan kadına çevirdi. Diğeri umursamadan yanında hâlâ makyajlarını tazeleyen kadınlara alaycı bir bakış attı. Çantasından rujunu çıkararak açılan aradan aynaya yaklaştı ve ağır hareketlerle rujunu sürmeye başladı. Diğerleri hâlâ cevap alacakları beklentisiyle kadına bakıyordu.

Kadın dudaklarına yaydığı ruju dudaklarını birbirine bastırarak yedirdi ve bir elini kaldırıp parmağının ucuyla taşan kısmı hafifçe sildi. Gözlerini aynadan ona bakmaya devam eden yüzlere dikip gülümsedi.

"Tatlım, senin gözlerin resmen beni nikâhına al diye bağırıyor. Esat Bozduman seni nikâhına almaz. Yengeleri gibi kadınlara bakar o. Onlara benzerini alır. Hee, siz tek geceye de razıyım diyorsanız, o zaman hiç affetmez merak etme," dedi, sinsi bir gülüşle.

Esmer olan gözlerini kısarak kadına baktı. Sinirli bir sesle karşılık verdi.

"Böyle bilmiş bilmiş konuştuğuna göre, sen de tek geceliklerdensin galiba?"

Kadın umursamazca omuz silkti. Dudağının kenarı memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hakkını yememek lazım. Hayatımdaki en iyi tek geceydi."

Kadınların bir kısmı kahkaha atarken diğer ikisi sinirli sinirli onlara bakıyordu. Hiçbiri Berin'in yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi fark etmemişti. Böyle kadınların varlığına inanamıyordu Berin. Bu kadar alenen bu tür konuşmaları yapmaları her zaman tiksindirici gelmişti ve yine aynı tiksinti bedenini ele geçirdiğinde, boşalan kabinlerden birinin içine hızlı davranarak kendisini attı, kapıyı ardından kilitledi. Elleriyle yüzüne düşen saçları geri iterken bir soluk alıp bıkkınca gözlerini tavana kaldırdı.

Bu tür kadınları gittiği çoğu mekânda fark ediyordu. Tek gecede zengin bir adamı avucuna düşürmek, hayatının geri kalanını rahatça yaşayabilmek için sık sık boy gösterirdi böyleleri. Üzerlerindeki kıyafetler göz kamaştırıcı gibi görünse de Berin tek bakışta giysilerin ucuzluğunu fark edebiliyordu. İçindekiler gibi.

Kadınlar hâlâ söz ettikleri Esat Bozduman hakkında konuşuyorlardı. Diğer genç olanların söylenerek tuvaleti terk ettiklerini duydu.

"Hayallerini yıktın kızların," dedi, alaycı bir ses.

"Sonradan yıkılmasından daha iyidir. Gerçekler acıtır," dedi, Esat Bozduman eksperi olan.

"Seni de acıtmış belli."

"Biraz evvel önünden geçtim, tanımadı bile beni."

"Sen yengelerini nereden biliyorsun?" diyen başka bir ses duydu Berin kabinin içinde. Bir yandan ihtiyacını gideriyor bir yandan kendisine hâkim olmadan konuşmaları dinliyordu.

"Siz gazete okumuyorsunuz galiba. Şu meşhur Avukat Ayşe Korkmaz, Esat'ın büyük abisi Fırat'la evli. Ayşe'nin kardeşi, doktor da, diğer abisi Oğuz'la evlendi. Geçen aylarda oldu düğünleri."

"He, sen kariyerli kadınlar ilgi alanında diyorsun yani," diyen başka sese, aynı kadın ters bir sesle cevap verdi.

"Kariyer umurlarında değil. Adamlar aşk evliliği yapıyor. Ayşe Korkmaz'ın peşinde çok koşan oldu. Kimse evliliğe ikna edemediydi ama Fırat Bozduman ikna edince herkes aşk evliliği dedi doğal olarak. Zaten aile birbirine çok bağlı. Başka türlü evlenmezdi o adamlar. Çıkar evliliği akıllarının ucundan geçmez. Sadece aşk evliliği yapıyorlar. Esat Bozduman da âşık olacağı günü bekliyor belli ki. Kimi bekliyorsa artık?"

Sözler hırsla çıkmıştı. Hatta öfkeli denebilirdi. Berin ihtiyacını gidermiş olmasına rağmen toparlanmış ancak kabinden çıkmamıştı. Konuşma oldukça ilgisini çekmişti. Hakkında konuştukları adamı merak etti. Bir omzunu kabinin duvarına dayayarak konuşmayı dinlemeye devam etti.

"Yengeleri gibi dediğine göre, ilk kriter kariyer oluyor o zaman," diyen sese, kadın yine cevap verdi.

"Kariyerden öte aradıkları başka şeyler var, hayatım. Sen Ayşe Korkmaz'ın hangi gece nerede olduğunu duydun? Ya doktor olan? Göründüler mi piyasada? Hiç! Adamlar nereye gitseler karılarını yanlarında götürüyorlar. Zengin aileleri mi var? Hayır! Karılarının aileleri bile yok. Adamların zengin kadın alayım dertleri de yok. Bak bakalım kendine... Her gece buraya zengin birini düşürürüm diye geliyorsun. Kaç

aydır bu kulübü Esat işletiyor. Kimin ne mal olduğunu bilmiyor mu? Yer mi sence?"

"Ne alakası var canım?" diyen itiraz dolu başka bir sese, kadın neredeyse çemkirerek cevap verdi.

"Bana bari yapma!"

"Esat niye işletiyor ki burayı? Yaman Alaz'ın değil miydi burası?" Bu kez başka bir ses girmişti araya.

"Al bak, başka aşk evliliği de o. Yaman Alaz'ın karısı hamileymiş, dibinden ayrılmıyormuş. Kulübün adı da karısının adı. Bunu da biliyorsunuzdur artık. Bu kafadaki adamlar sana bana bakar mı?"

"İyi de Yaman Alaz'la Esat Bozduman ne alaka?" diyen şaşkın sese, aynı kadın usanmış bir karşılık verdi.

"Ya, siz hiç mi bir şey okumuyorsunuz? Meşhur Ayşe Korkmaz diyorum! Mafya avukatı! Kimin avukatı? Ekrem Alaz'ın! Kendisini büyütüp okutan adamın. Herkes biliyor bunu. Dünür oldular şimdi. Yaman Alaz'ın boşluğunu, Esat Bozduman dolduruyor işte."

"Bu kadınlarla nasıl tanıştı ki bunlar? Ay bu kadınlar nereye gittiyse biz de oraya gidelim," diyen sırnaşık sesle, Berin yüzünü buruşturdu.

"Nerede tanıştılar onu bilemem. Ama bildiğim tek şey şu, kadına saygı duyuyorlar. Destekliyorlar. Bir kadın o aileye girince bir daha asla sırtı yere gelmez."

Kadının sesindeki hayal kırıklığını Berin kabinin içinden bile açıkça fark etmişti.

"Kocaları getirir yalnızca diyorsun yani?" diyen arsız sesin çıkardığı kahkaha, tuvaletin içinde patladı.

Berin yüzünü buruşturdu. Daha fazla dinlemesinin bir anlamı yoktu. Kabinden çıkmak için hareketlenirken aklına adamın kim olduğunu bulmayı yazdı. Bu aşk evliliği yapmayı bekleyen çapkını merak etmişti.

Kabinden çıkarak lavabolara yanaştı. Kimsenin yüzüne başını kaldırıp bakmamıştı. İstediğinde yüzüne buz gibi bir

[redacted]ade oturtabiliyordu. Ellerini çabucak yıkayıp aynaya bakma gereği duymadan tezgâhın üzerindeki havlulardan birini alarak çabucak kuruladı. Diğerlerinin merakla ve inceleyen bakışlarla ona baktığının farkındaydı ama değilmiş gibi yaptı. Küçük havluyu tezgâhın yanındaki sepete atarak arkasını döndü ve kapıya ulaştı. Kapıyı açıp çıkarken tam kapanmayan kapının ardından gelen ve duyduğu haset dolu cümleye aldırmadı. Alışıktı o. Arkasından herkes bir şey söylerdi zaten.

"Bu da Avrupa sosyetesi, yetmedi bir de buraya dadanayım dedi."

"Kim o?"

Ve sonra sesler kesildi. Koridorda ayaklarını yere vura vura yürüdü. Koridor bitip kalabalığın dolu olduğu alana varınca büyük uzun barın bulunduğu tarafa yöneldi. Buz gibi kocaman bir bardak suya ihtiyacı vardı. Kalabalığı yara yara barın ucuna ulaşabildi. İçerisi yalnızca yüksek tavandaki oynar başlıklı aydınlatmalardan vuran ışıklarla aydınlatıldığından insanların yüzünü tam olarak seçemiyordu. Barın aydınlatması güçlüydü, arkasındaki duvarda bulunan raflara dizilmiş çeşitli renkteki şişeler ve farklı şekillerdeki bardaklarla ışıl ışıl görünüyordu. Barın köşesinde yüzlerini net olarak göremediği iki adam dirseklerini tezgâha yaslamış, başlarını birbirlerine yakınlaştırarak konuşmaya çalışıyorlardı. Berin barın önündeki kalabalığı görünce bu ikisinin yanından içeceği almanın daha kolay olacağına karar verdi.

Ağaç tezgâhın köşesine sokularak barmenlerden birinin dikkatini çekmeye çalıştı. Kalabalık birbirinin üstüne çıkacaktı neredeyse. Berin koluna çarpan bir adamdan uzaklaşmak için biraz daha soluna kayınca kenarda duran adamın sırtına çarptı. Çabucak kendisini çekerken sağ tarafına dönüp ters ters bilinçli bir şekilde kendisine çarpan adama baktı. Sırtına çarptığı adamın da kendisine döndüğünü fark etmedi.

Sesini duyurmaya çalışırcasına yüksek bir tonla, "Arkadaşım, biraz dikkatli olsana. Maksadın ne?" diye diklendi Berin.

"Pardon güzelim," dedi adam, sırıtarak.

"Nereden senin güzelin oluyorum? Doğru konuş! Tepeme mi çıkacaksın? Adam dediğin biraz nazik olur!"

"Pardon hanımefendi," dedi adam sırıtmasını yok etmeden, elini reverans yapar gibi salladı. "Ben alayım içkinizi. Ne alırsınız?"

"İstemem! Kendim alırım!"

Berin ters ters adama bakıp yüzünü tekrar bara çevirdi. Adamın üzerindeki bakışlarını fark ediyordu ama görmezlikten geldi. Barın içindeki barmenlere elini kaldırarak işaret etti. Ancak o yoğunlukla kimse fark etmedi bunu. Yanındaki adam bir adım daha yaklaştı, kulağına doğru eğilerek "İnat etme! Ne istediğini söyle!" dedi. Ses tonu ve alkollü olduğu belli hali, başka şeyler ima ediyordu.

Berin tekrar bir adım geri çekildi, ters ters adama baktı. Yana çekildiğinde yine solundakine çarptığını fark etmedi. Hatta solunda duran iki adamın artık tamamen kendisine döndüklerini ve ikisini izlediklerini de görmedi.

"Bana bak! Çakarım suratına bir tane!" derken, sağ elini kaldırıp elinin tersini gösterdi.

Adam arsız arsız sırıtarak "Ele avuca sığmaz olduğunu duymuştum," deyince, Berin ününün buralara kadar geldiğini anladı.

"O zaman duymadığın bir şey söyleyeyim!" dedi, diklenen bir sesle. "Her dediğimi de yaparım! Şimdi çekil önümden, çakmayayım bir tane."

"Saçların gibi ateşlisin ha!"

Adam öne uzanıp Berin'in dirseğini tutunca gözlerini devirdi. Hırsla kolunu geri çekmeye çalışırken söyleniyordu. "Bir su almak niye bu kadar zor acaba?"

Adamdan kurtulmaya çalışırken adamın diğer eliyle beli-ni kavradığını hissetti ve işte o zaman içine bir panik duygusu yerleşti. Başkalarının ona bu şekilde dokunmaları çok rahatsız ediciydi. Tanıdıklarını yönetebiliyordu fakat tanımadığı adamların ona dokunmasından nefret ediyordu. Adamın kendisini zorla bedenine bastırmaya çalışması midesinin bulanmasına neden oldu. Bu tür tacizlerden bıkmıştı. Hırsla kendisini geri çekmeye çalışırken adamın bacağına tekme atma isteğiyle ayağını kaldırdı ama o sırada adam sertçe kendisini çekince dengesini kaybetti.

"Bırak beni pislik!" diye neredeyse haykırdı.

Bu temas sinirlerini alt üst etmişti. Bunu hep yaşamak zorunda mıydı? Gözleri doldu, sinirle kolunu kurtarmak için çekiştirirken arkasından bir kol uzanarak dirseğini tutan elin bileğini sıkıca kavradı ve sıktığı bileği etkisiz hale getirerek dirseğini kavrayan elden kurtulmasını sağladı.

Kulağının arkasında bir ses, "Kızıl, sen geç bakayım şöyle," derken, belinden tutup arkasına çekmişti bile onu.

Önündeki iri bedenin yalnızca sırtını görüyordu ve burnu neredeyse arkasına çekilen adamın gömleğine değecekti. Başını hafifçe yana çıkararak önünü görmeye çalıştı.

"He, söyle bakayım dostum? Senin derdin ne?" diyen ses, önündeki bedenden çıkıyordu. Karşısında biraz evvel yılışık bir gülümsemeyle kendisine sarılan adam ona karşılık verdi.

"Benim bir derdim yok. Hanımefendiyle konuşuyorduk."

"Bana pek konuşma gibi gelmedi. Yılışık yılışık sırıtmalar, kızın ağzına düşme çabaları, zorla sarılmaya çalışmalar falan. Bunlar konuşma gibi mi görünüyor sana?"

"Sana ne birader?"

"Hösst! Nereden senin biraderin oluyorum? O kadar düşer miyim lan ben? Sen benim biraderlerime kurban ol!"

Arkasına çekilen adamın aldırmaz bir sesle verdiği karşılığa diğeri gözlerini devirdi.

"Fesuphanallah. Çattık!" Biraz evvel kendisine asılmaya çalışan adam sıkıntıyla boynunu büküyordu şimdi.

"He çattın, n'olcak?" diye karşılık verdi önündeki, dik dik konuşarak.

"Esat lan? Siktir etsen mi acaba?" Yanında dikilen Kürşat aldırmaz bir sesle araya girmişti. Esat, Kürşat'ı duymazlıktan gelip karşısındaki adamla konuşmaya devam etti.

Berin duyduğu isimle başını çevirip önündeki adamın yüzünü görmeye çalıştı ve kapının önünde karşılaştığı yüzü fark etti. Demek Esat Bozduman o manyaktı.

"Bak arkadaşım! Bu kulüpte hiçbir kadın rahatsız edilmez. Bir kez sorarsın, istemezse basar gidersin. Üstelemek adamlığa sığmaz. Hee, sen sanıyorsan ki naz yapıyor? Bak benden sana dost tavsiyesi... Kıymetini bil! Kimseye de vermem tavsiye! Kadın yok dediyse, yoktur arkadaş. İsteyen zaten bodoslama geliyor. Naz niyaz eskidendi. Kızıl yok, dedi mi sana? Dedi! Şimdi bas git, sabaha hastanede gözlerini açma."

"Bana artistlik mi yapıyorsun lan sen?" diye karşıdaki adam diklenince, Esat rahat bir sesle, "Niye? İmza mı isteyeceksin?" diye karşılık verdi.

Adam öne doğru bir hamle yaparak bir yumruk sallayacakken Esat yüzünü geri çekip arkasına doğru bedenini esnetti ve gelen yumruğu savuşturdu. Arkasındaki Berin elleriyle gömleğini kavramıştı. Esat tekrar doğrulurken sıkılmış bir yüzle başını Kürşat'a çevirdi.

"Görüyorsun, değil mi? Sonra da bana diyorlar ki sen başlatıyorsun! La bi gün de ben başlatayım yav! Hep günahımı alıyorlar!"

"İyi ya oğlum, alsınlar. Sende günah kalmaz, doğrudan cennete gidersin."

Esat karşısındaki adama bakmadan bir adım yaklaştı ve o sırada Kürşat'a laf yetiştirdi.

"He lan! Doğru diyorsun. Zaten ben tam da cennetlik bir kulum. Başıma ne geliyorsa hep iyi niyetimden. Bak, iyi niyet gösterdim, tavsiyede bulundum. Dinledi mi? Dinlemedi! O zaman benden günah gitti."

Adam, Esat'ın kendisine bakmadan yanındaki adamla konuşmasını kaşlarını çatarak dinlerken daha ne olduğunu anlamadan yüzünün ortasına bir kafa yedi. Esat'ın şiddetle öne çıkıp adama kafayı atmasıyla arkasında gömleğine yapışmış olan Berin de onunla birlikte sarsılarak öne çıktı, sert bedene çarparak ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı.

Adam burnundan akan kanı eliyle bastırmaya çalışırken öfkeli gözlerini Esat'a kaldırdı.

"Seni geberteceğim!" diye bağırmaya çalıştı boğuk bir sesle. Ancak daha öne doğru bir hamle yapmasına fırsat kalmadan arkasından iki koruma gelip adamın iki koluna yapışmıştı. Adam ağzının içinde anlaşılmaz sözler söylerken, çekiştirilerek çıkışa doğru götürülüyordu. Esat giden adamın arkasından bakarken sanki Kürşat'a dert yanıyormuş gibiydi.

"Ben uyardım ama sabaha hastanede gözünü açarsın diye! İşte hep aynı hatayı yapıyorlar. Beni kimse ciddiye almıyor."

"Ağlasaydın bir de" dedi Kürşat, alayla karşılık vererek.

Berin, Esat'ın arkasından yüzü gözü kan içinde giden adama yüzünü buruşturarak bakmıştı. Diğer ikisi sanki hiçbir şey olmamış gibi hâlâ aralarında konuşmaya devam ediyordu.

Nihayet kendisine söylenmiş olabilecek sözleri işittiğinde, kulaklarını dikerek omzunun üzerinden başını geriye çevirip kendisine bakan yüze başını kaldırdı.

"Kızıl, şu gömleği bırakacak mısın? Yoksa çıkarıp sana mı vereyim?"

Berin dakikalardan beri adamın gömleğine yapıştığını yeni fark etmiş gibi, eli ateşe değmişçesine aniden parmaklarının arasında kıvırdığı gömleği bırakarak bir adım geri çekil-

di. Çemkiren bir edayla, "Ne yapacağım be senin kalitesiz gömleğini?" diye karşılık verirken kaşlarını çatmıştı.

İri beden şimdi tam tur dönerek yüzünü ona çevirdi.

"Kalitesiz falan diyorsun ama indirimde birbirini yiyen kadınlar gibi yapıştın gömleğe," dedi alaycı bir sesle.

Berin dik dik Esat'a baktı. "Çok komik!" dedi, yüzünü buruşturarak.

"Ne içeceksin söyle, al da git," dedi Esat, yüzünü bara çevirip elini kaldırarak. Berin yüzünü bara çevirince dakikalardır kendisini görmesini sağlamaya çalıştığı barmenlerden birinin barın ucuna geldiğini gördü. Sinirle gözlerini kıstı. Dişlerinin arasında tıslarcasına "Su," dedi.

Esat bir an yanlış duyduğunu sanarak kıza baksa da barmen, "Su!" deyince Berin'den bir tepki almadığında doğru duyduğunu anladı. Berin, Esat'ın yüzüne bakmadan barmeni izliyordu. Hâlâ Esat'a bakmayarak ağzının içinde zorlukla, "Teşekkür ederim." diye geveledi.

"Ne için? Su için mi?"

"Hayır. Adamı başımdan savdığın için," diye karşılık verirken yüzüne bakmamıştı.

Tedirgindi ve bir an evvel suyunu alıp buradan gitmek istiyordu. Hatta bir an evvel bu kulüpten çıkmak istiyordu. Locaya gidip eşyalarını almak, çabucak diğerleriyle vedalaşıp geceyi noktalamak şu an tek arzusuydu. Her defasında olduğu gibi elle de olsa, tacize uğramak ağrına gitmişti.

"Sorun değil. Densizler her zaman çıkar."

Esat sıradan bir sesle karşılık verirken göz ucuyla barmenin suyu getirdiğini gördü. Tam o esnada barın yanından geçen birileri Berin'e dokunacakken kızın kolundan yumuşak bir şekilde tutarak kenara çekti. Berin hemen gerilerek kolunu tutan elden kurtulmaya çalıştı. Esat çabucak elini kızın kolundan çekti ama kızın ani tepkisi ve ürkek tavrı kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Kızın kulübe girişini hatırlıyordu. Kendinden emin, şuh bir tavrı vardı o anda ama şim-

di sanki ona dokunulmasından hoşlanmadığını belli eden bir tepki göstermesi, çizmeye çalıştığı resme çok ters geliyordu. Kız göstermeye çalıştığı gibi biri olsa, erkeklerin ona dokunmasından da bu derece huzursuzluk duymazdı. Alışkın olmalıydı. Oysa hiç öyle görünmüyordu.

Barmenin getirdiği su bardağını alıp kıza doğru uzattı. Kız başını kaldırmadan uzatılan bardağı aldı. Bardağı tutan parmaklar birbirine değdi ve Berin parmak uçlarının yandığını sandı. İçi buz dolu bardağın buz yanığına neden olduğunu düşündü. Parmakları bardağı sıkıca kavrarken diğeri elini geri çekmişti.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar.

"Eyvallah," diye umursamazca karşılık veren ses, sanki konuşma orada bitmiş gibi arkasını ona döndü, yanında dikilen adamla konuşmaya başladı.

"Kürşat, hadi oğlum, şu ofisteki işleri de bitirelim gidelim artık. Kafam şişti lan! Eve gidip kafa dinleyelim. Kuzu uyutmamıştır kimseyi, gider evdekilerle iki çift laf ederiz. Anam börek yapmıştı sabah. Karnım aç. Abim bitirmeden yetişelim son dilimlere."

"He lan, ben de acıktım. Zilal Ana'nın böreğini de hiçbir şey tutmuyor."

İki adam aralarında konuşmaya devam ederek uzaklaşırken Berin arkalarından baktı. Barın yanından dönüp yukarı çıkan basamaklara ilerlemişlerdi. Soğuk suyu dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Buz gibi su boğazından aşağı akarken midesine gidene kadar olan mesafede soğukluğu içinde hissetti.

Saat gecenin biriydi, adam bu saatte eve gidip börek yemekten söz ediyordu. Üstelik onu bekleyenler de vardı bu saatte. Tuvalette konuşulanlar kafasında tekrar canlanınca adamın ailesinin kalabalık oluşunu gözlerinin önüne getirdi. Şimdi gidip çay yapacaklardı ve börek yerken sohbet edeceklerdi. Berin'in içinden bir sızı geçti. Tek çocuk olmak ne kö-

tüydü. O hiçbir zaman kalabalık bir ailede olmamıştı ve hiç bir zaman gece yarısı börek yiyip çay içmemişti.

Locaya geri döndüğünde hemen kalkmayı istese de herkesle vedalaşması, erken kalkışına bahaneler uydurması istediğinden daha çok zaman kaybına neden oldu. Kulüpten çıktığında arabasının yan sokağa konulduğunu öğrendi. Vale hemen getireceklerini söylediğinde biraz hava alıp yürümek istediğinden adamın avucuna biraz para tutuşturup kendisinin alacağını söyledi. Çocuğun tarif ettiği gibi kulübün arkasına dolanarak arabasının önüne geldi. Kapıları açarak içeri girdi ve derin bir nefes alarak başını koltuğun arkalığına yasladı. Camı hafifçe aralayarak temiz havayı içine çekti. Gözlerini yumarak birkaç dakika karanlık sokakta arabanın içinde oturdu. Bu sessizlik biraz evvelki gürültüden sonra çok iyi gelmişti.

Gözlerini hafifçe aralayarak camdan dışarı baktı. Sokağın ucunda caddenin ışıklarını görebiliyordu ama geri kalan kısım karanlık içindeydi. Başka zaman ona ürkütücü gelebilecek sokak o an o kadar huzurlu gelmişti ki aracı çalıştırmadan birkaç dakika içinde sessizce oturmak istedi. Ne kadar olduğunu bilemediği bir süre aracın içinde oturmuş tam artık gitmesi gerektiğine karar vermişti ki sokağın ucundan iki bedenin ona doğru geldiğini gördü. Kapıları kilitlediğinden içi rahattı ama karanlık sokakta aracın içi görünmemesine rağmen hafifçe aşağı kayarak iyice gözden kaybolmaya çalıştı. Yarım santim aralık pencereden ilerleyen iki bedenin sesleri yankılanan sokakta kulağına çarpmaya başlamıştı.

"Gitmemiş daha senin kızıl. Arabası hâlâ burada."

"Nereden benim oluyor lan? İşim olmaz!"

"Kızı adamdan kurtardığın için dedim öyle."

"Oğlum kim olsa yapardık ama bu seferki yalan yok; Bugatti'nin hatırına."

Sesteki eğlenir tını Berin'in kulaklarından kaçmamıştı. Kaşlarını çatarak kulaklarını dikti konuşulanlara.

"Böyle araba alabildiğine göre babası epey zengin olmalı," diyen Kürşat'a, Esat umursamazca karşılık verdi.

"Bana ne oğlum elin zenginliğinden? Orası umurumda değil de bu Chiron canımı sıktı lan. Bugatti tahtımı elimden almaz inşallah bu kız. İstanbul sokakları bir tek benimdi."

"Şikâyete bak! Anaokulu çocuğu musun oğlum sen? Sen arabaya değil kıza bakacaksın."

Esat'ın, "Kızın bakacağım bir tarafı yok. Arabası gibi hakiki değil," diyen sesiyle, Berin sinirle dudaklarını ısırdığı anda hayretle kaşlarını kaldırdı. Ne demek istemişti bu adam?

"Daha mı olmasın oğlum? Yuh! Sana da birini beğendiremiyoruz. Ne demek hakiki değil? Bence orijinal kızıl. Saçları boyaya benzemiyor."

Kürşat'ın hayret dolu şaşkın sesine Esat yine umursamazca cevap verdi.

"Orijinal kızıl, orası kesin! Araba da orijinal. Ama kız sahte oğlum. Ben sahte insan sevmiyorum"

"O ne demek oğlum? Ne demek istiyorsun?"

İki adam da yanından geçmişti, şimdi Berin'in aracının arkasında duran aracın başına gelmiş açtıkları kapılardan içeri girmeden karşılıklı birbirlerine bakıyorlardı.

Esat kendinden emin bir sesle karşılık verdi. Kürşat'a.

"O kız dışarı göstermeye çalıştığı gibi bir değil. Oynuyor milletle. Her tavrı sahte onun. Aslında özgüveni olmayan, kendisini başka biriymiş gibi göstermeye çalışan bir oyuncu. Oturduğu locadakilerle flört ediyormuş gibi davranıyordu ama hiçbiri umurunda değil onun. O samimi tavırları da yapmacık. Bara gelip su istedi ya. Bence bütün gece başka bir şey de içmedi. Alkol almış gibi davranması da sahteydi. Kızın kendisi sahte, oğlum. Harbi kızlar benim ilgimi çekiyor, sahtekârlarla işim olmaz. Bak kuzuya, bak yengemlere, hangisi sahte? Neyseler o! Kuzu bir kez bile ne olduğunu sakladı mı? İşim olmaz benim böyle kızlarla. Ne dediğine inanırsın

ne yaptığına. Sana dedim, değil mi? Bugatti'ye yazık ediyor diye. Araba hakikiyse şoförü de hakiki olacak. Bu araç sahtekâr hak etmiyor. İşim olmaz!"

Esat tükürür gibi son kelimeleri sarf ettikten sonra aracın içine girdi. Kürşat bir an Esat'ın dedikleriyle düşünüyormuş gibi kalakalmıştı yerinde. Tıpkı Berin gibi. Tek fark Berin düşünmüyor, kırılan kalbinin sesini dinliyordu. Çatırtılar kulaklarını sağır edecek yükseklikteydi sanki.

Kürşat araca girince aracın güçlü motoru sokağın içini kapladı. Berin arkasında yanan farların aracın içini aydınlatacağı korkusuyla iyice aşağı çekilirken yanağından düşen damlayı fark etmedi. Araç büyük bir gürültüyle yanından geçtiğinde uzun bir süre öylece kalmıştı.

Sahtekâr Berin. Kimse ona böyle bir yakıştırmada bulunmamıştı şimdiye kadar. Ve bir adam yalnızca birkaç dakika içinde Berin'i gerçekten okumuştu. Kim olduğunu anlamıştı. Sahtekâr Berin!

***

1 Ay sonra,
Günümüz

Berin çıldırmak üzereydi. Tıpkı saçları gibi gözleri de şimdi alev alev yanıyordu. Pazar günüydü ve biraz evvel kalktıkları kahvaltı sofrasından sonra kahvelerini içmek için salona geçmişlerdi. Cuma günü yapılan görüşme hakkında babasıyla konuşma fırsatı bulamamıştı ve biraz evvel duyduklarıyla beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Babaannesinin boğaza nazır büyük evindeki geniş salonda, sinirli adımlarla volta atıyordu. Bu evi seneler önce babası almıştı babaannesine ama o yine de sık sık eski mahalleye giderdi. Daha konforlu ve rahattı ama Azize, eski komşularını özlediğinden bu evden ziyade mahallede zaman geçiri-

yordu. Oradaki evi de hâlâ duruyordu, ne zaman oğlu, gelini ve torunu İstanbul'a gelse işte o zamanlar bu evde daha çok zaman geçiriyordu. Diğer ev küçüktü ve konfora alışık gelini için bu ev çok daha kullanışlıydı.

Berin öfke saçan gözlerini babasına dikip yüksek sesle bağırmıştı.

"Sana inanamıyorum baba! Gerçekten sana inanamıyorum! Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Nasıl söylersin bunu onlara?"

Azize ve Vivien, salondaki kanepede yan yana otururken baba kızın tartışmasını şaşkınlıkla izliyorlardı. Biraz evvel konuşmaya başlayan baba kızın sesleri yükselmiş, bir anda salonda gerginlik hüküm sürmeye başlamıştı. Tartışmanın nedenini de henüz anlamamışlardı. Berin'in ilk defa babasıyla bu şekilde konuştuğunu görüyorlardı.

"Bu gerçek Berin. Böyle bir riske giremem. Sorumluluklarım var benim!"

"Ne sorumluluğu? Yapılacak işle ne alakası var bu söylediğinin?"

"Bir aydır şirkete her gün gelmen, her şeyi bileceğin anlamına gelmiyor. Adamlar tekin değil, şirketi böyle bir riske atamam!"

"Nasıl dersin adamlar tekin değil diye? Adamların yaptığı işleri gördün, sana bütün dosyayı ayrıntılarıyla sundum. Akrabalarının kim olduğunun ne önemi var?"

Berin delirmek üzereydi. Bir aylık emekleri çöpe gitmiş gibi hissediyordu. Bir ay önce Esat Bozduman'dan duyduğu kelimeler, ilk anda onu yıkıma uğratmış fakat sonra daha önce kendisinin bile bilmediği bir hırsla toparlanmış, duyduğu kelimeleri Esat Bozduman'ın gırtlağına sokmak için var gücüyle çabalamıştı.

O gece saklanmaya çalıştığı arabanın içinde aldığı karar çok uzun zamandan beri yapması gereken bir hamleydi ve belki de onu sarsacak o sözleri birinden duymaya ihtiyacı

vardı. O sahte biri değildi. Yalnızca savunma içgüdüsü aşırı gelişmiş kendisini korumaya çalışan biriydi. Fakat Esat Bozduman bunu öyle görmüyordu ve göstermek de Berin'e farz olmuştu.

O geceden sonra birkaç kere daha karşılaşmışlardı. Biri gerçekten de tesadüfi olarak trafikte gerçekleşmişti. İki araç kırmızı ışıkta durmuştu. Berin yan tarafında duran araca başını çevirdiğinde Esat'ın kendisine bakan memnuniyetsiz suratıyla çılgına dönmüştü. İstanbul'daki ilk cezasını da gözü kapalı kabul etmişti. Kırmızı ışık yeşile döndüğü anda gaza basmış ve yalnızca iki saniye sonra dikiz aynasında Esat'ı geride bıraktığını görmüştü. Aşırı hızdan dolayı gelen trafik cezasını da yüzünde memnun bir sırıtmayla ödemişti.

Sonraki diğer karşılaşmaların biri yine tesadüf şekilde aynı restoranda olmuştu ama diğer ikisi Berin'in planlayarak gerçekleştirdiği karşılaşmalardı. Esat'ın nerede olduğunu öğrenmesi çok zor olmuyordu. İstanbul'daki birçok sosyetik güzel, adamı takip ediyordu ve sosyal medyada bunu paylaşmaları kaçınılmaz oluyordu. Esat'ın sosyal medya hesabı vardı ancak kullanmıyordu. Hiç post atmamıştı, belli ki başkaları adını kullanmasın diye açmıştı hesabı. Berin açtığı sahte hesapla birçok kişiyi takip ediyor, Esat'ın nerelerde göründüğünü öğrenmesi kolaylaşıyordu.

Elbette planlı karşılaşmalarda da tesadüf olmuş gibi davranmış, Esat'ı kendisini takip etmekle suçlamıştı. Esat'sa buna cidden çıldırmıştı. Onu en çok çıldırtan şeyse, Berin'i görmekten çok, Berin'in aracının kendi aracının yanında park ediliyor olmasıydı. Rekabeti sevmiyordu. Son karşılaşmalarında işaret parmağını Berin'in burnuna doğru sallayıp "Satacaksın o arabayı! Plakanın geldiği yere geri göndereceksin! Benim bebeğime rakip olamazsın!" demişti. Berin'se gözlerini kısarak alayla gülümsemiş, "Benim prensime senin bebeğin rakip bile olamaz!" demişti, küstah bir edayla.

Berin bunlarla da kalmamıştı tabii. Bozdumanlarla ortak iş yapmak, Esat'ın burnunun dibinden ayrılmamak için, haberdar olduğu babasının planlarına dâhil olmuştu. Hem kendi amacına ulaşmak hem de babasının senelerdir ondan beklediği performansı gösterip takdirini kazanmak, bir taşla iki kuş vurmak gibiydi. Artık eski Berin'e veda etmek istiyordu. Buna gönüllüydü ve bunu Esat Bozduman'a borçluydu. Kafasına da koymuştu. Bu şehirde Esat Bozduman'a sahip olacak bir kız varsa o da kendisiydi.

O ele avucu sığmaz adamı kendi avucunun içine alacaktı. Bu zor olacaktı ama alacaktı çünkü hissediyordu Berin... Esat Bozduman'la bambaşka bir hayatı olacaktı. Her ne kadar şu an öyle görünmese de Esat, aşkı bilen ve bunu hakkıyla gösterecek biriydi. Berin'in araştırmaları bu konudaki öğretmenlerinin iyi olduğunu gösteriyordu. Aşk ve sevgi konularında bu kadar iyi eğitilmiş birini kimseye yedirmezdi. Esat onundu ve gidip alacaktı.

Fakat şu ana kadar iyi giden planları, babasının saçma tutumuyla yerle bir olmak üzereydi, bu da onu delirtiyordu.

"Ne demek ne önemi var? Yarın öbür gün bir şeyler ters giderse, yasal yollarla alamayacaklarını zorla almaya kalkarlarsa ne olacak? Biz şimdiye kadar o tür yollara ne başvurduk ne de böyle bir şeyle karşılaştık. Ailemi de şirketimizi de riske atamam!"

"Sen Bozdumanların bir şeyleri zorla aldığını duydun mu? Var mı böyle bir şey? Dedikodusu dahi var mı böyle bir şeyin? Öyle birileri olmadıkları çok aşikâr. Kaç yıllık şirket! Devlete bile iş yapıyorlar. Böyle bir yola gerçekten başvururlar mı sanıyorsun?"

"Ben ihtimaller ya da varsayımlarla hareket etmem Berin. Doğrusu neyse onu yaparım."

"Doğrusu bu değil! Bu kadar küstah olmana inanamıyorum. Bir de bunları adamlara söyledim diyorsun. Ne hakla insanların aile ilişkilerine dair yorum yapabilirsin?"

"Berin!" diyen annesinin sesi, babasının sesine karıştı, her ikisi de Vivien'in tenkit dolu sesini fark etmedi.

"Terbiyesizleşme!" diye haykırdı Erdem, öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Benimle böyle konuşamazsın! Ben şirketimi garantiye almaya çalışıyorum!"

Berin ağzını açıp sert bir karşılık verecekken Azize'nin, "Yeter!" diyen sesi, salonda patladı. Berin gergin bir yüzle babaannesine döndüğünde açılan ağzını geri kapamıştı. Sert bakışları hâlâ öfke doluydu.

"Nedir sizin alıp veremediğiniz? Nedir baba kızı böyle karşı karşıya getiren?" dedi Azize, otoriter bir sesle. Yanındaki gelini Vivien şaşkınlıkla, çekingen ve ürkmüş gözlerle bir kocasına bir kızına bakıyordu.

"İşle ilgili bir şey anne. Önemli değil," diye cevap verdi Erdem, kızına ters bir bakış atarak.

Berin inatçı küskün bakışlarıyla babasına baktı, sonra Azize'ye döndü.

"Babamın kendisini başkasından üstün görme halleri," dedi, iğneleyici bir sesle.

"Berin!" dedi Erdem, uyarı dolu bir sesle. "Çok büyük haksızlık yapıyorsun. Benim öyle biri olmadığımı en iyi sen bilirsin."

"Bu kez değil baba! Bu kez tam da dediğim gibi davrandın."

Berin'in hayal kırıklığı dolu hüsrana uğramış yüzü, Erdem'in içini sızlattı. Kızının gözünde öyle biri gibi görünmek ağrına gitmişti, tıpkı onun gibi o da küskün gözlerle baktı Berin'e.

"Oturun bakayım ikiniz de karşıma! Büyük küçük anlamam herkes birbirine saygılı davranacak! Kulağınızı çektirmeyin bana."

Azize'nin otoriter sesiyle, baba kız küskün bakışlarla birbirine bakarak ağır adımlarla ilerleyip Azize ve Vivien'in oturduğu kanepenin karşısına yerleştiler. Yüksek camlardan

görünen boğaz manzarası ikisinin de arkasında kalmıştı ama zaten Berin'in şu an manzara umurunda değildi.

"Anlatın bakalım, sorun nedir?" diye sordu Azize, mavi gözlerini karşısındaki ikiliye dikerek. Üzerinde bileklerine kadar inen siyah bir etek ve krem rengi ipek bir bluz vardı. Düzgünce topuz yaptığı kırlaşmış saçlarıyla otururken tam bir asalet timsaliydi.

Berin ve Erdem yan gözle birbirlerine baktılar. İkisinden de ses çıkmayınca Azize oğluna döndü.

"Erdem, konuş dedim. Sorununuz nedir?"

Erdem derin bir nefes alıp kanepede arkasına yaslandı. Bir elini bacak bacak üstüne attığı dizine koyarken diğer elini yanına koyarak kanepeye yasladı.

"Türkiye'de iş yapmak için çabaladığımı biliyorsun anne. Bir ayağımız da burada olacak. Kendi ülkemde daha çok zaman geçirmek istiyorum. Uzun zamandan beri araştırmalar yapıyoruz. Bir kısım ortaklıklar kurmak zorundayız ve bunu da sağlam güvenilir kişilerle yapmak istiyorum doğal olarak."

Erdem konuşurken Azize anladığını belirtircesine dikkatle dinleyerek başını salıyordu.

"Birkaç firma hakkında araştırma yaptık. Berin şimdiye kadar işlerle ilgilenmek istemedi ancak bir ay evvel artık çalışmak istediğini söylediğinde desteğimi verdim kendisine. Kızım o benim, yarın öbür gün benden sonra o yönetecek her şeyi. Sevindim bu isteğine. Ortaklık araştırmalarında ciddiyetle çalıştığını gördüğümde çok gururlandım. Kendisinin önerisiyle bir grubu araştırdık ve gerçekten de sağlam olduklarını gördük. Benim yapmak istediğim girişimler için çok uygunlardı. Tek sorun adamların akrabalık ilişkisi içinde oldukları kişilerdi ve ben de cuma günü adamlarla toplantıya gittiğimde bu konudaki endişelerimi açık açık ortaya koydum. Hoşlanmadılar tabii, açıkçası tavsiyemi de büyük kabalıkla karşıladılar. Ortaklık için birlikte çalışmak istemedikle-

rini belirttiler. Bu onların tercihi ancak ben risk alamam. Diğer iki firmayla görüşmelere devam edip en doğru kararı vermeye çalışacağım."

"İnsanlara aile ilişkileri konusunda ültimatom veremezsin baba. Adamların yaptıkları işi değerlendirebilirsin ancak," dedi Berin, ters bir sesle araya girerek.

Erdem usanç dolu bir nefes çekip başını yanında oturan kızına çevirdi.

"Bozduman Grup sağlam olabilir Berin. Ancak bu Ekrem Alaz'la ilişkilerini göz ardı edeceğim anlamına gelmez. Adam mafya! Yarın öbür gün çıkacak bir aksilikte o adamın bu işlere müdahil olmayacağını nasıl garanti edebilirsin? Ailemi böyle bir tehlikenin içine atamam. Sana mafya diyorum! Adamın adını bilmeyen yok. Herkes korkuyor. Göz göre göre namlunun ucuna mı koyayım hepimizi?"

"Ne dedin?" diyen Azize'nin yüksek tonda çıkan sesindeki telaş ikisinin de başlarını ona çevirmelerine neden oldu.

"Kim dedin?" diye tekrarladı Azize, kendisine hâkim olamayarak oturduğu yerde hafifçe öne çıkmıştı.

"Bozduman Grup dedim anne," dedi Erdem, şaşkınca cevap vererek. Annesinin karışmış yüzü, telaşlı sesi onu korkutmuştu. Kadının da bütün bu olanlardan etkilendiğini sanıyor, mafya kelimesinin onu da korkuttuğunu düşünüyordu.

"Ben diğer ismi sordum. Mafya dediğin adam."

"Ekrem Alaz. Bozdumanların dünürüymüş. Adam hakkında hiç iyi şeyler duymadım. O yüzden bu ortaklığa razı gelmem olanaksız."

"O ortaklığı yapacaksın Erdem!"

Azize'nin sesi ummadıkları direktifle salonda patladığında, üç kafa da hayretle kadına çevrilmiş yüzlerdeki şaşkınlık sanki suratlarında donup asılı kalmış gibiydi.

"Ne?" dedi Erdem, kaşlarını çatarak. Berin'in biraz evvelki şaşkınlığının yerine yüzünde bir gülümseme belirdi. Göz-

lerini bile kırpmadan aldığı tek desteğe sarılırcasına mırıldandı keyifle.

"Babaannem bile daha sağduyulu."

"Ne demek o ortaklığı yapacaksın? Anne çıldırdın mı sen? Asla böyle bir şey söz konusu olmayacak!"

"Olacak Erdem! Olacak! O ortaklık olacak!"

"Kusura bakma anne, sana saygım sonsuz biliyorsun, ama iş konusunda senin fikrine göre davranamam!"

"Benim fikrime göre davranma. Sen demedin mi ortaklık yapacağın grup sağlam, güvenilir diye... Berin bir aydır üzerinde çalışıyor diyorsun. Bu kızı en iyi okullara gönderdin, hepsinden en iyi derecede mezun oldu. Her fırsatta zorlaya zorlaya yanında çalıştırdın."

"İşi öğrensin istedim. Ona bıraksam şirketin kapısının önünden geçmezdi," diye Erdem itiraz ederek karşı koydu bu sözlere.

"E iyi işte. Disiplinli çalışıyor dedin, araştırmalarını iyi yaptı dedin, demek ki adamlardan yana bir şüphe yok."

"Adamlardan yana yok, ama dünürlerinin kim olduğu ortada. Ne malum ileride başımıza musallat olmayacakları? "

"Olmayacaklar! Ekrem Alaz öyle bir adam değil!"

Azize'nin keskin bir sesle sarf ettiği kelimeler oğlunun gözlerini ardına kadar açmasına neden oldu.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu. Gözlerini kısarak kuşkuyla annesine bakıyordu.

"Adamları üzecek, onurlarını kıracak bir şey demediğini söyle bana!"

Azize oğlunun sözlerine cevap vermeden keskin bakışlarını Erdem'in suratına dikmişti. Şu an, ana oğlun duruşları diğer ikisinin de sanki bir film izliyorlarmış gibi merakla onları takip etmelerine neden oluyordu. İki çift göz bir Azize'ye bir Erdem'e kayıyordu.

"Ekrem Alaz'la ilişkilerini keserlerse ortaklığı düşüneceğimi, aksi halde devam edemeyeceğimizi söyledim."

Erdem savunma dolu bir tonla konuşurken sert sert annesine bakıyordu.

"Ne hakla?" diye neredeyse bağırdı Azize. Mavi gözleri çakmak çakmak olmuş, yüzü sinirle gerilmişti.

Berin ilk defa Azize'ye ürkerek baktı. Daha önce babaannesinin şu an sahip olduğu yüz ifadesini hiç görmemişti. Erdem de en az kızı ve karısı kadar şaşkındı. Vivien sessizce kayınvalidesinin yanında otururken dudaklarını kemirmeye başlamıştı. Azize her zaman nazik ve sevgi doluydu. Otoriterdi ancak kendisini asla dışlamamış, her zaman kızı gibi davranmıştı. Kadını ilk defa bu halde görüyordu.

Erdem kendisini toparlamaya çalışarak hafifçe boğazını temizledi, annesine bakarken kendinden emin bir sesle karşılık verdi.

"Bana emanet edilen bir şirket var ve bunu tehlikeye atamam. Böyle bir riski göze alamam... İş konusunda senin fikirlerini değerlendiremem anne. Bulunduğum yere kolay gelmedim ama her zaman hakkını vermeye çalıştım."

Sesinde belirgin olan küstahlık Azize'nin dikkatinden kaçmamıştı, küçümseyerek oğluna bakarken tükürür gibi öfkeli bir sesle karşılık verdi.

"Sen bulunduğun yere Ekrem Alaz sayesinde geldin!"

Kurduğu cümle ile salonda derin bir sessizlik oluştu. Azize gözünü bile kırpmadan oğluna bakarken onun yüzünde oluşan şok dolu ifadeyi üzülerek izledi fakat hissettiklerini yüzüne yansıtmadı.

Erdem duyduklarını sindirmeye çalışıyor, ağzını açıp tek laf edemiyordu. Vivien'sa içlerinde en çok kafası karışmış olan kişiydi. Tartışmanın boyutu onu germişti çünkü daha evvel böyle bir tartışma yaşanmamıştı evlerinde. Duyduklarına nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemeyerek kocasının şoktan donup kalmış yüzüne tedirginlikle bakıyordu.

Berin'in kafası şimdi allak bullak olmuştu. Duyduğu cümleyi özümsemeye çalışıyor, babaannesinin ne demek istedi-

ğini tam olarak anlamayarak karmakarışık bir yüzle bir ona bir babasına bakıyordu.

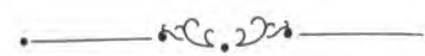
Nihayet uzun denecek bir sessizlikten sonra Erdem fısıltıyı andıran bir sesle, "Ne dedin sen?" diye sordu. Başını hafifçe omzuna yatırmış, gözlerini kısmış anlamaya çalışır gibi annesine bakıyordu.

Azize derin bir nefes alıp kanepeye yeniden yerleşerek tekrar arkasına yaslandı. Huzursuz bakışları salonda gezindi önce. Birkaç dakika oğluna cevap vermedi, Erdem'in "Anne?" diyen uyarıcı sesiyle yüzünü tekrar oğluna çevirdi.

Bir süre ana oğul birbirine baktı. Biri huzursuz ve meraklı, diğeri huzursuz ve kararsızdı. Azize gözlerini oğlunun gözlerinden çekmeden düşünceli bir yüzle bekledi, bekledi ve nihayet karar vermiş gibi yanındaki boşluğa eliyle vurdu.

"Gel yanıma. Sana anlatacaklarım, senin de bilmen gerekenler var," dedi sakin, düz bir sesle.

13.BÖLÜM

İstanbul, 1983

Tahir askerden döneli iki hafta olmuştu. Dört yıl boyunca asker kaçağı olarak dolaştıktan sonra nihayet bu görevi de yerine getirmişti. Yirmi altı yaşındaydı ve artık kendisini çok daha özgür hissediyordu.

İki aya kadar Ekrem askerlik görevini tamamlamak üzere gidecekti ve o dönene kadar Füsun ona emanet olacaktı. Gerçi Ekrem ondan daha kısa sürede dönecekti. Yirmi aylık askerliği, Tahir neredeyse iki buçuk senede tamamlamıştı.

Ekrem'e yalan söylediği için içten içte huzursuzluk hissediyordu ama gerçeği söylemeyi de gururuna yediremiyordu. İyilik yap denize at demişler... Birilerinin bana ihtiyacı vardı, orada olmak zorundaydım, kurduk düzeni döndüm şimdi demek ağrına gidiyordu. Böbürlenir gibi... Övünür gibi... Hiç Tahirlik işler değildi bunlar.

Övünülecek şeyler de yapmamıştı gerçi. Fakat pişman değildi. Ağrılı'nın bundan sonra ayakları yere sağlam basarak ilerleyeceğini biliyordu. Gözü artık arkada değildi. Endişelerinin büyük kısmını yok etmişti. Ağrılı'yı ilk gördüğü anda anlamıştı sağlam bir adam olduğunu. Sadece hiçbir şeye sahip olmadığı için özgüveni yoktu. Arka çıkanı olmamıştı. Tek başına nasıl sağlam durulur bilmiyordu. Tahir ve Ekrem yokluk içinde de sağlam durmayı çok küçük

yaşlarda öğrenmişlerdi. Şimdi sahip olduklarını yokluktan var etmişlerdi. Çok zorluk çekmiş ama başarmışlardı.

Tahir, Ağrılı'ya yokluk içinde sağlam durmayı, bir şeyleri var edebilmek için uzanıp almayı öğretmişti. Güçlü, zayıfı her zaman ezerdi. Ezilmemek için güçlü ve korkusuz durmak gerekiyordu. Kavgaysa kavga, tehditse tehditti. Tahir ve Ekrem bunu çok erken yaşta keşfetmişler, keşfettikleri andan itibaren de asla zayıf ve korkusuz görünmemişlerdi. Her kavgaya gözü kara bir cesaretle atılmışlardı. Bir kez ezilmeyi kabul ederlerse hep ezileceklerini biliyorlardı. Kendileri gibi insanların önüne, hiçbir şey gümüş tepside sunulmuyordu, o halde boş tepsiyi üzerini doldurmaları için kendilerinin birilerine uzatmaları gerekiyordu. Onlar da öyle yapmışlardı.

İkisi de on sekizine geldiklerinde kurumun kapısına konulmuşlardı. Onlardan iki yaş küçük olan Füsun geride kalmıştı. On sekizine gelince onun da kapının önüne konulacağını biliyorlardı. Önlerinde başlarını sokacak bir yer bulmak, bir iş tutturmak için iki yılları vardı. İkisi de sıkı çalışmıştı. Bu süre içinde bir gün bile görmeyi ihmal etmedikleri Füsun kurumun önüne konulduğunda artık birlikte kalabilecekleri bir evleri ve yavaş yavaş oturtmaya başladıkları işleri vardı.

Altı yıl evvel taşındıkları mahalle yuvaları olmuştu. Başta iki delikanlıya şüpheyle yaklaşmışlarsa da zaman içinde duruşlarını, sağlam bilekli oluşlarını ve efendiliklerini takdir etmişlerdi. İkisi de yaşlarının çok üzerinde olgunluk ve bilgelik gösteriyordu. Hayat şımarmalarına izin vermemişti. Çocukluktan çıkalı çok olmuştu, üzerlerine sinen ağırlık çok uzun zaman öncesinin eseriydi.

Tahir çıkmak için hazırlandığı odasında, aynanın karşısına geçerek beyaz gömleğinin üzerine pantolonuyla aynı renkte olan gece mavisi yeleğini giyerken bakışları aynadaki aksine, gözlerine kilitlenmişti. Askerde kısacık kesilmiş olan kumral saçları uzamıştı. Kalın telli saçları kulaklarının üzerindeydi artık. Yeleğin düğmelerini iliklerken içinde harelerin oynadığı yeşil gözleri öylesine keskindi ki, yirmi altı yaşında genç bir adama mı yoksa çok daha büyük

birine mi bakıyor olduğunu düşünüyordu. Galiba yaşından büyük görünüyordu. Yaşanan tüm zorluklar simasına işlemişti.

Uzun boyu, iri yarı bedeni, epeyce hareketli geçirdiği iki buçuk senenin ardından çok daha fit görünüyordu. Askerde talimler ve çarpışmalar ağır geçmişti fakat aynı zamanda bedenine katkısını da yadsıyamazdı. Çakı gibi dedikleri tam da böyle bir şey olmalıydı.

Komodinin çekmecesinden silahını alarak arkasına, beline yerleştirdi ve yeleği çekerek üzerini kapadı. Odanın kapısını açarak koridora çıktı, aşağı kata inen merdivenlere yöneldi. İki katlı ahşap evin üst katında üç yatak odası bulunuyordu. Bir ay sonra biri boş kalacaktı. Ekrem ve Füsun nikâhları kıyıldıktan sonra aynı odada kalmaya başlayacaklardı.

Tahir, basamakları inerken yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi. Ekrem, Füsun'u gördüğü andan beri âşıktı. Çocukken bu aşk çok daha masum, çok daha farklıydı. Aşkı gün geçtikçe artarak çoğalmış, elbette boyut atlayarak fiziksel beğeniyi de içine katmıştı. Buna rağmen ikisi de bu fiziksel çekime boyun eğmemişlerdi. Altı senedir aynı evin içinde yaşamalarına, her an birbirlerine dokunmalarına, Tahir'in de birkaç kez yakaladığı gibi öpüşüp koklaşmalarına rağmen evlenmeden birlikte olmayacaklarında fikir birliği sağlamışlardı. Füsun, onun için öylesine değerliydi ki, ona hak ettiği saygıyı ve emeği göstermek istiyordu Ekrem.

Füsun, onlarla yaşamaya başladığında ilk seneler önlerini göremediklerinden Ekrem nikâh konusunu ağırdan almıştı. Öyle bir savaşın içindeydiler ki, ertesi güne çıkıp çıkmayacağını dahi bilemiyordu. Neredeyse her gece bir çatışmaya giriyorlardı. Füsun'u arkasında dul bırakmak istememiş, olur da ölürse, el değmemiş kızın geleceğini karartmayı göze alamamıştı. Füsun'un başı önünde eğik olmadan yeni bir hayat kurabilmesini arzu etmişti.

Tahir askere gittiğinde artık sırtları yere gelmeyecek kadar güçlenmişlerdi fakat Tahir'siz nikâh düşüncesini dahi kabul etmemişlerdi. Ekrem kendisi askerden dönünce nikâh kıymalarını uygun bulmuşsa da bu kez karşı çıkan Füsun olmuştu. Ekrem'in evhamları bitmiyor, her şeyin önüne Füsun'u koyuyordu. Askerden dönüp

dönmeyeceğinin garantisi yoktu. Şehit haberleri biliniyordu, olur da dönemezse onun genç yaşta dul kalmasını istemiyordu.

"Sana bir şey olursa ben yaşayabilirim mi sanıyorsun?" demişti Füsun, geçen hafta. "Ben senden sonra bir başkasını sevebilirim mi sanıyorsun?" diye öfkeyle eklemişti. "Benim için ya sen ya sen Ekrem! Kimin ne diyeceği umurumda değil! Dul kalmış desinler umurumda değil! Kız kurusu desinler umurumda değil! Askere gitmeden bu nikâh kıyılacak ve ben de askerdeki kocamın dönmesini bekleyeceğim! Füsun Alaz olacağım ya da ölene kadar Füsun Alaz kalacağım!"

"Can parem, ben Füsun Alaz olmanı istemiyor muyum sanıyorsun? Ama arkandan edecekleri sözleri düşündükçe delirecek gibi oluyorum. Sağ döner miyim dönmez miyim bilmiyorum ki? Dul kadın deyip rahat bırakmayacaklar diye korkuyorum."

"Dulum diye bana yanaşacak adamı alnından vururum!" demişti Füsun hiddetle. Elini oturdukları mutfak masasına kızgınlıkla vurup ayağa kalkarak son sözünü söylemişti. "Başvuruyu yap! Sen askere gitmeden bu nikâh kıyılacak!"

Adımlarını yere vura vura mutfaktan çıkan Füsun'un ardından Tahir bıyık altı gülmüştü. Ekrem ona kızgın gözlerle bakarken masumca gözlerini açıp "Hiç bakma öyle Ekrem," diye karşılık vermişti. "Kız haklı. Kaç senedir sabırla bekliyor. Sen de bekliyorsun biliyorum ama artık her şey rayına oturdu." Alayla tek kaşını kaldırarak devam etmişti. "Bir zahmet kıçını kaldırıp sağ salim askerden dönmeyi becereceksin."

Dirseklerini masaya dayayıp ellerini birleştirerek bu kez daha ciddi bir sesle konuşmuştu. "Füsun senden başka kimseye yar demez Ekrem. Ona tek laf edecek adam karşısında beni bulur. Artık her şey düzene girdi. Ben yokken sen idare ettin, sen gelene kadar da ben idare edeceğim. İki ay sonra gidiyorsun. Gitmeden nikâh işini halledelim. Mahalleden de taşınmamız gerekiyor artık."

"Alışmıştım bu mahalleye," demişti Ekrem tatsız bir tonla.

"Ben de seviyorum burayı ama büyüyoruz, artık burada kendimizi koruyamayız. Adamların bir kısmını da buraya taşıdık ama bir

çatışmaya girsek, arada kaynayan, kör bir kurşuna denk gelen masum mahalleli olacak. Daha güvenli bir eve ihtiyacımız var. Füsun'un güvenliği için de gerekli bu. Sen dönene kadar ben her şeyi Ragıp'la yoluna koymuş olurum."

Ekrem'den sinirli bir gülüş çıkmıştı. "Ulan yanımızdaki adam bizden önce askerlik yapmış, biz hâlâ askere gideceğiz!"

"Bizim gibi kaçmamış tabii, tam işleri yoluna koyarken askere gitmemiz mümkün değildi. Ama artık önümüzde hiçbir engel olmamalı."

Askere gitmeden bir ay evvel sahip oldukları ilk gerçek kumarhaneye, Ekrem ikincisini eklemişti. Onun dönüşüne kadar Tahir de bu sayıyı çoğaltmayı düşünüyordu. Artık kimse önlerini kesemeyecekti.

Geçen haftaki konuşmaları düşünerek aşağı inen Tahir, burnuna vuran kokuyu takip ederek mutfağa yöneldi. Füsun ocağın başındaydı.

"N'aber kız, güzellik?" dedi sevecen bir sesle.

Füsun hızla arkasını döndü, yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Paşazade nihayet teşrif etti," dedi alaycı bir edayla. Çenesiyle masayı işaret etti. "Otur hadi, sevdiğin gibi otlu omlet yaptım. Ekrem ekmek almaya gitti, gelir şimdi. Hep birlikte kahvaltı edelim."

"Senin elinden yemek yemeyi özlemişim."

Tahir masaya oturmadan bir zeytini ağzına attı, sandalyeyi çekerek üzerine yerleşti, ağzındaki çekirdeği çıkararak önündeki tabağın kenarına koydu.

"Geldiğimden beri işlere koşturduk mahallede çok dolaşamadım. Ne var ne yok? Var mı yeni havadisler?"

Füsun elindeki tabakla masaya yöneldi. Omlet tabağını masanın ortasına bırakarak yeniden ocağın başına döndü. İki bardağa çay doldururken Tahir'e karşılık verdi.

"Her zamanki dedikodular. Buradan taşınacağımız için üzülüyorum biraz. En çok Azize Abla'yı özleyeceğim."

"Özlersin tabii. Yalan söylemeden konuştuğun tek kişi o. Üçümüzün kardeş olmadığını bilen, bir o bir de Enver Abi koca mahallede."

"Güngörmüş bir kadın. Çok emeği var üzerimde, hakkını hiç ödeyemem."

"Haklısın. Biz de ödeyemeyiz. Gözümüz arkada kalmadan seni emanet ettiğimiz bir o vardı."

"Buradan taşındıktan sonra da sık sık görüşeceğim onunla. Ablam gibi oldu."

Füsun elindeki çayları masaya bıraktı. Tahir tek bir şekeri çayına atarak yavaşça karıştırmaya başladı.

Yaşadıkları evin yanındaki bahçeli ev, Azizelere aitti. Kocası Enver ilkokul öğretmeniydi. Çiçeği burnunda gencecik öğretmenin ilk tayini Samsun'a çıktığında, Azize ile orada tanışmıştı. Üç seneyi birbirlerini severek geçirmişlerdi. Çerkez olan ailesi Azize'nin Enver'le evlenmesine karşı çıkınca, Samsun sonrası İstanbul'a tayini çıkan Enver'le kaçarak evlenmiş, İstanbul'a yerleşmişlerdi. Ailesiyle tüm bağı kopmuştu Azize'nin. Becerikli bir kadındı. Usta terziliği vardı. El işleri yapmış, giysiler dikmiş, kocasının öğretmen maaşına katkıda bulunarak oturdukları evi almışlardı. Şimdi on beş yaşında olan tek çocukları Erdem, geçmişte babasının da yaptığı gibi Ankara'da Devlet Parasız Yatılı'da okuyordu. Seneye liseye başlayacaktı.

Tahir ve Ekrem birçok geceyi dışarıda geçirmek zorunda kaldıklarında Füsun hep Azize'nin yanında kalmıştı. Tek başına genç bir kızı geceleri evde tek başına bırakmak onları tedirgin etse de bu gecelerde Azize onlara el uzatmaktan hiç vazgeçmemişti. Füsun'u hep kanatlarının altına almıştı. Komşu olmalarından da öte bu sıkı dostluk, bir nevi can yoldaşlığını, haklarındaki gerçeği de yalnızca Azize'nin bilmesini beraberinde getirmişti.

Bekâr bir genç kızın iki erkekle aynı evde yaşamasından çıkabilecek dedikoduların önüne geçmek için kardeş olduklarını söylemişlerdi. Başta mahalleli inanmadıysa da Tahir ve Ekrem'in yapabileceklerinin korkusundan, dedikodu yapamamışlar, asıl gerçeği de

öğrenememişlerdi. Yalnızca kabullenmişlerdi. Bu kabulleniş zaman içerisinde iki cengâver adamın sağlamlığı ile sahiplenmeye dönüşmüştü.

Mahalleli üçünü de sahipleniyordu. Onlara söylenen yalan, gerçekleri olmuştu artık. Mahalleli ile araları çok iyi idi, yaşadıkları yeri üçü de seviyordu, fakat taşınmak zorunda olduklarını da biliyorlardı. Onlar büyüdükçe düşmanları da çoğalmaya başlıyordu, artık çok daha güvenli evlerde yaşamak zorundalardı.

Gün geçtikçe şehirde isimleri duyulmaya başlamıştı. Emirlerinde çalışan epeyce adam vardı. Artık kahvelerde küçük kumar masaları yöneten adamlar değillerdi, gerçek kumarhane sahibi olmuşlardı. Bu kumarhanelerin sayılarını birkaç yıl içinde arttıracaklardı. Hâlihazırda birçok sorunla uğraşırken en azından yasalarla çok başlarını ağrıtmamak için olabildiğince yasal işler yapmaya çalışıyorlardı. Kumarhaneler bunların başında geliyordu.

Tahir kaşığı yavaşça bardağın yanına bıraktı ve iki parmağı ile tuttuğu bardağı dudaklarına yaklaştırdı.

"Bu hafta görmedim hiç. Geçen hafta, döndüğümde uğradım yanına. Canı sıkkın görünüyordu," dedi, bir yudum çay içip bardağı masaya bıraktıktan sonra.

Füsun sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. O da Tahir'in karşısına oturmuştu.

"Birkaç haftadır canı sıkkın. Sordum ama söylemedi. Enver Abi'nin başında bir sorun var sanırım."

"Ne gibi bir sorun?" dedi Tahir yerinde dikleşerek. "Okulda mı sıkıntı var?"

Füsun bilmiyorum der gibi omuz silkip alt dudağını uzattı. "Kaç kere sordum. Söylemedi."

"Enver Abi'nin sıkıntısı olduğunu nereden anladın o zaman? Belki Azize Abla'nın bir sıkıntısı vardır."

"Ya geçen hafta bir gece Azize Abla'da kalmıştım ya, odalarında konuşuyorlardı, tam duyamadım ne konuştuklarını ama Enver Abi'nin yaşadığı bir sıkıntı olduğunu anlayabildim sadece. Kapıyı

vurup insanların yatak odasına dalacak değildim herhalde. Ertesi sabah ısrarla sordum Azize Abla'ya, söylemedi."

"E kızım niye söylemiyorsun?" dedi Tahir azarlar gibi. "Gidip soralım, neyse sıkıntı çözelim."

"Valla ben ısrar ettim, ağzından tek laf alamadım. İstersen bir de sen dene. Azize Abla'yla Enver Abi'nin hakkını ödeyemeyiz. İkisi de öyle düzgün, öyle iyi insanlar ki."

"Oğlandan yana sıkıntı yoktur değil mi? Neydi adı?"

Çocuğu sadece yaz tatillerinde eve geldiğinde birkaç kez görmüşlerdi. Sürekli dışarılarda oldukları için Füsun kadar tanımıyorlardı onu.

"Erdem," dedi Füsun atılarak. Yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi. "Sanmıyorum. Bu sene ortaokulu bitiriyor. Ay sonu eve dönecek. Çok başarılıymış. Azize Abla övünerek söz ediyor. O da çok düzgün bir çocuk. Eh şaşırmamak lazım. Anası babası güzel evlat yetiştirmiş. İnşallah biz de onlar kadar oluruz."

"Yaz tatilini evde geçirecek yani?"

Füsun başını salladı. "Lise sınavlarına girecekmiş. Azize Abla, inşallah iyi bir okul kazanır diyor. İyi okulda okutmaya bizim paramız yetmez ama burs falan alırsa, liseyi de iyi bir okulda okur dedi. Haftaya sınava girecekmiş."

"Hadi hayırlısı bakalım," dedi Tahir düşünceli bir ifadeyle başını sallayarak. Aniden sabırsızca başını kaldırdı. "Kızım bu omlet buz gibi oldu, nerede kaldı Ekrem? Ekmek alacak dedin, ekmek pişirecek demedin!"

"Ya ne bileyim, şimdiye gelmesi lazımdı aslında," diyen Füsun, yerinden kalkarak pencereye doğru ilerledi. Tülün ucunu hafifçe yana çekip dışarıya baktı. "Aslında Ragıp alır gelir dediydim, ses etme Ragıp az daha uyusun, sabaha kadar mekân mekân dolaştı çocuk dedi." Bakışları sokağın karşısındaki evin giriş kat pencerelerine çevrildi. Ragıp da Kemal ve Orhan'la birlikte karşı evde yaşıyordu. Aralarında yalnızca Arnavut taşlı dar sokak vardı.

"Ben gidip baksam mı acaba?" diyen Tahir'e yeniden yüzünü çevirdi. Çenesini kaldırarak cıkladı. "Gelir şimdi bence. İstersen sen başla, o da gelince başlar artık, n'apalım."

Tekrar masaya döndü. Boşalan çay bardaklarını doldurarak tazeledi. Tam kalktığı sandalyeye yeniden oturacaktı ki, evin kapısı yerinden sökülür gibi açıldı, Ekrem'in sesi evin içinde gürledi.

"Tahir!"

Tahir, Ekrem'in telaşlı sesi ile yerinden fırlayarak girişe koşturdu. Arkasında kalan Füsun'un korkuyla gerilen yüzünü göremedi.

"N'oldu lan?" diye sordu Tahir, Ekrem'le yüz yüze gelmeden.

Ekrem nefes nefese Tahir'e bakarken eliyle açık kapıdan sokağı işaret etti. Yüzü allak bullaktı.

"Enver Abi'yi vurdular! Azize Abla perişan halde!"

Tahir duydukları ile donakalarak Ekrem'e bakarken o, Tahir'in omzunun üzerinden geriye bağırdı. "Füsun! Çabuk gel güzelim. Azize Abla'nın sana ihtiyacı var."

Füsun daha sözleri bitmeden Tahir'in arkasında belirmişti. Duydukları ile yüzünden kan çekilmiş bembeyaz suratla şok olmuş gibi Ekrem'e bakıyordu.

"Ne?" dedi kekeler gibi. "Ne dedin?" diye sordu iri iri açılmış gözlerle. İki elini ağzının üzerine kapamıştı.

"Ne demek Enver Abi'yi vurdular lan?" diyen Tahir atıldı. İki eliyle Ekrem'in yakasına yapıştı. "Oğlum ne diyorsun sen? Sıradan bir ilkokul öğretmenini kim vurur? Niye vurur lan?"

"Anlamadım oğlum!" dedi Ekrem, allak bullak halde. "Adamlar vurup kaçtılar. Silahımı çıkarmaya bile fırsat bulamadım. Gözümün önünde oldu lan! Adam okula gidiyordu, Azize Abla da bakkala uğrayacakmış sanırım. Birliktelerdi. Kadının gözünün önünde kocasını vurdular. Füsun'u almaya geldim. Yürüyün oğlum! Füsun, Azize Abla'nın yanında olsun. İşin aslını astarını da öğreniriz artık."

Üçü apar topar evden fırlarken, gelecekte, çok uzak bir tarihte, insanların kaderlerinin nasıl da birbirine bağlanacağını henüz bil-

miyorlardı. Bildikleri tek şey, ortak acılar yaşamış acılarını birbirleriyle paylaşmış oldukları idi.

***

Enver Karaca'nın cenazesinin kaldırılmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Füsun geçen bir haftada tam olarak ne yaptığını bile hatırlamıyordu. Kendisini otomatiğe bağlamış gibi Azize'nin evinde baş sağlığına gelenleri ağırlıyor, bir haftadır ağzını açmayan Azize'ye destek olmaya çalışıyordu. Kadının yanından bir an bile ayrılmamıştı.

Azize gözlerinin önünde öldürülen kocası sokak ortasından kaldırılana kadar cansız bedene sarılmış, yürek yaralayıcı haykırışlarla ağlamıştı. İlk anın şokunu atlattıktan sonra Füsun'un desteğiyle eve getirilmişti. Arnavut taşlı sokakta ilerleyerek evinin bahçe kapısından içeri girdiğinde pencere önlerindeki begonyalar, bahçede rengârenk sardunyalar, leylaklar ve manolyalar ona solmuş gibi görünmüştü. Kendisiyle birlikte bahçesindeki tüm çiçekler de boynunu bükmüştü adeta.

Ona sarılarak yürümesine yardım eden Füsun'un kollarında evine girdikten itibaren tek bir damla yaşın akmadığı kuru gözlerle, derin bir suskunluğa bürünmüştü. Baş sağlığına gelen mahalleliyi metanetle kabul ederken de tepkisizdi. Herkesle Füsun ilgileniyordu. Azize salondaki tekli koltukta bir heykel gibi sessizce oturuyordu.

Enver'in yedisi okunduktan sonra herkes çekilmişti. Azize ve Füsun baş başalardı artık. O akşam Ekrem ve Tahir, Azize'nin evinin kapısında belirdiğinde Füsun üzgün bir ifadeyle onları karşılayarak içeri aldı. Bir haftadır cenaze işleri, emniyet ifadeleri ve baş sağlığı için gelenlerle onlar ilgilenmişler, Azize'nin taze acısıyla kadını sıkıştırmak istememişlerdi. Fakat artık Azize ile konuşmaları gerekiyordu.

Tekli koltukta oturan Azize'nin çaprazındaki kanepeye ikisi yan yana yerleştiler. Füsun diğer tekli koltuğa otururak endişeli gözlerini Azize'ye dikmişti.

"Azize Abla," diyen Tahir, tok sesiyle söze girdi. Dizlerine dayadığı kollarını öne uzatmış, iki elinin parmaklarını birbirine dolamıştı. "Tekrar başın sağ olsun." Ağır ağır konuşuyordu. "Acın büyük. Ne desek boş biliyorum. Fakat konuşmamız lazım abla."

Azize ikisine de çabuk bir bakış atarak gözlerini yine karşıya dikmişti. Ekrem araya girdi.

"Azize Abla, polise verdiğin ifadede bir şey bilmediğini, Enver Abi'yi vuranların kimler olduğunu bilmediği söyledin. Fakat ben buna inanmıyorum. Bir şeyler biliyor olmalısın."

Üç çift göz anlayış ve merakla ona bakarken Azize, bir süre yine sessizlik içinde oturdu.

"Azize Abla?" dedi Tahir sabırsızca. "Bize anlatman lazım. Bize doğruyu anlatman lazım."

"Polise bir şey demedim," dedi Azize, nihayet duyulur duyulmaz bir sesle. Kuruyan boğazını temizlemek ister gibi öksürünce Füsun aceleyle ortalarındaki sehpada bulunan sürahiden bardağa su koyarak ona uzattı. Bir yudum suyu içip titreyen elleriyle bardağı Füsun'a geri uzattı. Bakışları iki genç adama çevrildiğinde biraz daha canlıydı. Adeta uzun ve derin bir uykudan uyanır gibi gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, derin sesli bir soluk aldı. Göğsü şişerek kabardı. Soluğunu dışarı bırakırken feri sönmüş gözleri öfkeyle parlayarak canlılık kazanmıştı.

"Polise bir şey demedim, çünkü birkaç yıl yatıp çıkmasını istemedim."

"Kimin abla? Kimin birkaç yıl yatıp çıkmasını istemedin?" dedi Tahir, üsteleyerek.

Azize tıkanmış gibi yeniden bir soluk alırken gözlerini acıyla yumdu. Kirpikleri geri açıldığında gözleri nemliydi. Oturduğu yerde hafifçe hareketlendi, kolunu oturduğu koltuğun kolçağına yasladı.

"Gelmenizi bekliyordum. Size anlatacaklarım var. Sizden başka kimsem kalmadı benim."

"Öyle deme abla, oğlun var," diyen Füsun, atılarak araya girdi. "Elbette biz hep senin yanında olacağız. Senin hakkını asla ödeyemeyiz ama yalnız değilsin. Oğlun var abla."

Azize burukça gülümsedi. "On beşinde delikanlı. Babasının öldüğünü bile söyleyemedim. Bu hafta sınava girecekti. Müdürü aradım, özellikle söylememelerini istedim ama bugün işgüzar bir görevli ağzından kaçırmış. Yola çıkmış sabaha burada olacak." Azize'nin düşen sesi ile başı öne eğildi. Alnını avucuna yasladı. Kendi kendine konuşur gibi devam etti. "Ya intikam almaya kalkarsa, elini kana bularsa diye korkuyorum. Sınavı da kaçıracak. Hayatı ellerinden kayacak oğlumun."

"Abla!" dedi Tahir, sert bir sesle. "Şu işin aslını bize anlat! Oğlana da canını sıkma, korktuğunun olmasına izin vermeyiz. Sen önce şu olanı biteni anlat bize."

Azize titrek bir soluk alıp başını kaldırdı. Nemli gözlerle önce Tahir'e sonra Ekrem'e baktı ve çaresiz bir tonla anlatmaya başladı.

"Enver'in sınıfında dokuz yaşında bir kız çocuğu... Enver ne zamandır kızın tuhaf hareketlerini fark etmiş. Hırçın ama aynı zamanda ürkek de dedi. Boynunda, kollarında morluklar varmış. Enver, kız çocuklarını severdi, bilirsiniz. Hep bir kızımız olsun istedi ama Erdem'den sonra başka çocuğumuz olmadı. Allah'ın takdiri. Saçı başı dağılmış kız çocuklarının saçlarını bile örerdi. Öyle şefkatle anlatırdı ki..." Özlemle gülümsedi Azize. Gözleri yine doldu, kısa bir soluk çekti içine. "Birkaç kez bu kızın da dağınık saçlarını görünce, gel güzelce örelim demiş ama kız öyle ürkek ve hırçın davranıp terslemiş ki, garipsemiş Enver. Bir süre kızı izlemiş nihayet bir gün uygun bir an yakalayınca konuşmaya çalışmış. Kızın güvenini kazanıp gerçeği anlattırması birkaç hafta sürmüş."

Bakışlarına yüklenen ani öfke ve tiksintiyle gözlerini yine iki adama dikerek tükürür gibi devam etti. "Amcası... Kızı amcası taciz ediyormuş. Birkaç yıl önce Anadolu'dan göç etmişler İstanbul'a. Aynı evin içinde yaşıyorlar. Amca kıza tehditle her istediğini yapı-

yor. Kız birkaç kez annesine söyleyecek olmuş, annesi kıza inanmayıp üstüne bir de kızı dövmüş. Enver'in duyduklarıyla başından aşağı kaynar su boşalmış. Bana geldi anlattı, ne yapalım, bu kıza bir yardım edelim, dedi. Polise gidip kızın durumunu anlatalım, muayenede gerçek çıkar ortaya, en kötü kızı kuruma yerleştirirler, ama en azından kurtulur dedi. Kızla birlikte konuştuk, sana yardım edeceğiz dedik. Bir hafta evvel bu amca gelip Enver'i tehdit etmiş. Kız herhalde amca yine buna kötülük ederken karşı koymuş polise şikâyet edeceğini, öğretmeninin ona yardım edeceğini söylemiş. Adam da soluğu okulun önünde alıp Enver'i tehdit etmiş. Kimse sana inanmaz, senin öğrencini iğfal ettiğini söylerim, amcasına mı inanacaklar elin öğretmenine mi? demiş. Enver adamla kavga etmiş. Polise şikâyet edeceğini, onu da tehdit ederek korkutmaya çalıştığını anlatacağını söylemiş, geri adım atmamış. Adam Enver'e gülmüş..." Azize inanamıyormuş gibi baktı karşısındakilere. "İnanabiliyor musunuz, gülmüş. Demiş ki, seni bitiririm, mesleğini elinden alırım. Tacizci öğretmen diye çıkar adın. Tek kuruş kazanamazsın demiş."

Salondaki üç çift göz anlatılanlara inanamıyormuş gibi nutku tutulmuş halde Azize'yi dinliyordu. Ekrem dişlerinin arasından, "Sonra?" diye sordu, buz gibi bir sesle.

"Kız korkmuş. Artık amca ona ne yaptıysa polise gitmeyeceğini, Enver onu polise götürürse öğretmenin yaptığını söyleyeceğini söylemiş. Enver yıkıldı tabii. Hem kızı kurtaramıyor hem de neredeyse iftirayla yüz yüze kalıyordu. Çok tartıştık. Bir türlü doğrusunu yapmayı göze alamadık. Kıza üzülüyorum ama öte yandan bu herifler de belalı. Başımıza ne işler açacaklarını bilemedik. Bilemedik ve olan oldu işte..."

Azize dudakları titreyerek soluklandı. Gözünden akan iki damla yaş kayarak yanağının üzerinden çenesine aktı. "Vuranı gördüm," dedi, acıması bir tonla. "Kızın amcası. Enver tarif ettiydi adamı. Tıpkı tarif ettiği gibiydi. Kalın bıyıklı, yanağının üzerinde koca bir ben vardı. Enver'i vurdu." Çaresizce Ekrem ve Tahir'e bakan gözleri, ikisi arasında mekik dokuyordu. "Polise ne anlatayım? Adamın

kim olduğunu söylesem, sorguda diyecek ki, yeğenimi taciz etti ben de vurdum. Kaç yıl yatardı içeride? Enver'imin adına sürülen leke? Oğluma ne diyeyim? Benim kocam on sekiz yıldır namusuyla çalıştı, kimseye yan gözle bakmadı. Sınıfındaki çocukları kendi çocukları bildi. Hepsiyle tek tek ilgilendi. Ben kocamın adına leke sürülmesine nasıl izin vereyim?"

Tahir aniden ayağa kalktı. Yeşil gözlerinin içinde fırtınalar kopuyordu. Öğreneceğini öğrenmişti. Artık icraat zamanıydı. Bakışları önce Füsun'a dikildi. "Kalkın hazırlanın, Azize Abla'yla iki valiz yapın kendinize." Bakışları bu kez Azize'ye çevrildi. "Ben öğreneceğimi öğrendim abla. Gerisi bizde. Füsun'la hazırlığınızı yapın, yarın sabah erkenden evden çıkıyorsunuz. Oğlanı sabah gardan bizim çocuklardan biri alır, yanınıza getirir. Beylerbeyi'nde ev hazırlanmıştı, iki aya oraya geçecektik ama kısmet daha erkeneymiş. Füsun'la birlikte yazı orada geçirin. Oğlana babasının trafik kazasında öldüğünü söyle. Gerçeği ona anlatma. Okulunu da merak etme, onu da hallederiz." Bu kez bakışları ile birlikte bedeni de Ekrem'e döndü. İki adam salonun ortasında karşılıklı dikiliyorlardı. "Gidip şu herifle bir konuşalım bakalım," dedi Tahir, ürkütücü bir ifadeyle.

"Sen istersen konuş" dedi Ekrem, tiksinti dolu bir yüzle. "Benim konuşmaktan ziyade yapacak başka şeylerim var."

Bakışları hızla Füsun'a kaymış, tekrar dik dik Tahir'e bakmıştı. Taciz Ekrem'in en tahammül edemediği suçtu. Zamanında Füsun'a da tacizde bulunanlar olmuştu, gözünü bile kırpmadan cezalarını kesmişti. Hele bacak arasını şişlediği yetimhane müdürünü hiç unutmamıştı. Adam öylesine rezil biriydi ki, yaptıkları ortaya çıkmasın diye Ekrem'i şikâyet dahi edememişti. Sinen, susan, korkan çocuklara öyle alışık ki, Tahir ve Ekrem gibi diklenen iki çocukla ilk kez karşılaşmıştı, onlardan kurtulana kadar üçünden de uzak durmuştu.

***

Sapanca Çiftlik, 1989

"O kadar çok özledim ki seni Azize Abla," dedi Füsun, mutlulukla parlayan gözlerle. "Ne kadar çok uzun zaman oldu yüz yüze görüşmeyeli değil mi?"

Çiftlikte, evin arkasındaki bahçede, geniş bambu oturma grubundaki şişkin minderli kanepede yan yana oturuyorlardı. Haziran başı yazın en güzel zamanlarıydı. Sıcaktı ama bunaltmıyordu. Hafifçe esen rüzgâr bahçedeki rengârenk çiçeklerin kokusunu burunlarına taşıyordu. Oturma gurubunun üzerini kaplayan geniş şemsiyenin yarattığı gölge, keyiflerini süsleyen bir ayrıntıydı.

Füsun önlerindeki büyük yuvarlak sehpanın üzerine koyduğu tepsideki fincanlara uzanarak birini Azize'ye uzattı. Geçen yıllar, Azize'nin kızıl saçlarına aklar düşürse de hâlâ Füsun'un onu ilk gördüğü gündeki kadar güzeldi. Tam bir Çerkez güzeliydi Azize. Fakat simasında o güzelliği az da olsa gölgeleyen hüzün onun ayrılmaz parçası olmuştu artık. Mavi gözlerinin içi artık her daim kederliydi. Buna rağmen yine de oğlu için hayata sarılmış, kendisini koyuvermemişti.

Geçen yıllar içinde sık sık yüz yüze gelme imkânı bulamasalar da telefonda uzun muhabbetler etmeye devam ediyorlar, hayatlarında olup biten her şeyi takip ediyorlardı. Yaman doğduğunda Azize birkaç hafta onlarla birlikte kalmıştı. Şimdi iki yaşına girmiş olan çocuğu, en son altı ay önce görebilmişti Azize. Füsun zamanın büyük kısmını daha güvenli ve gözlerden uzak olduğu için çiftlikte geçiriyordu.

Şehre döndüğünde ne olur ne olmaz diye çok sık görüşmüyorlardı. Füsun güvenlik içinde yaşamaya alışmıştı. Fakat onlar yüzünden bir başkasına zarar gelmesini de istemezdi. Son yıllarda düşmanlar çoğalmıştı ama en kötüsü Çakal denen herifti. Tahir ve Ekrem'i uyuşturucunun içine çekmeye çalışıyordu fakat şiddetle reddedilmişti. Son zamanlarda yine hepsi tetikteydi, Füsun onlar yüzünden kimsenin canının yanmasını istemiyor, kimseyle bağlantıda olmuyordu. Birkaç yıl önce yanlarına aldıkları Halime ve Ya-

man ona yetiyordu. Alışmıştı artık bu hayata. Sevdiği hayatta ve yanında olduğu müddetçe hiç şikâyet etmezdi.

Fakat uzun zamandır görmediği Azize'yi de özlemişti. Hafta sonunu birlikte geçirebilmeleri için Ekrem bu sabah Azize'yi evinden alıp çiftliğe getirmişti. İki kadının hafta sonunu çiftlikte birlikte geçirirken epeyce sohbet edecekleri belliydi.

Azize uzatılan fincanı alırken tıpkı onun gibi mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Başını onaylarcasına salladı.

"Ben de çok özledim Füsun'um. Eskisi gibi sık sık görüşemiyoruz. Eskiyi çok özlüyorum gerçekten."

Füsun buruk bir gülümsemeyle başını salladı. "Neler yaşadık o mahallede seninle birlikte," dedi özlem dolu bir ifadeyle. "Nasıl, herkes iyi mi mahallede?"

"İyi güzelim. Herkes bildiğin gibi. Aynı dedikodular, aynı muhabbetler işte. Ekrem'le Tahir'i senden çok görüyorum. Süleyman'ın yerine sık sık uğruyorlar, sağ olsunlar beni de yoklamadan gitmiyorlar. Sana anlatıyorlardır zaten mahallede olup biteni."

Kahvesinden bir yudum alarak sabırsız bir merakla sordu. "Oğlan nerede?"

"Uyuyor. Sen gelmeden evvel öğlen uykusuna yatırdım, iki satır rahat rahat muhabbet edelim istedim. Uyanınca rahat vermez. Çok fena bir şey."

Azize keyifle kıkırdadı. "Babasına çektiyse yerinde duramıyordur. Ekrem de yerinde duramayan bir tip."

"Sorma. Aynı babası. Tek bir şeyi bana benzemedi. Tipini şimdi görsen bi... Ekrem gibi kara gözlü kara saçlı bir şey oldu iyice. Bari huyu bana benzeyeydi dedim, o da babasına çekti. Kıçı yer görmüyor vallahi."

İki kadın neşeyle kahkaha attılar. Füsun fincanından küçücük bir yudum aldıktan sonra sevgi dolu bir ifadeyle, "Erdem nasıl? Sık sık haber alıyorsun değil mi?" diye sordu.

Azize başını salladı. Özlem dolu bir gülümseme belirdi yüzünde. "İyi çok şükür. Sık sık telefonda konuşuyoruz..." Başını hafifçe Füsun'a uzatıp sır verir gibi alçak bir sesle, "Bir kızla tanışmış. İlk

görüşte çarpıldım dedi," diyerek kıkırdadı. "Galiba Fransız bir gelinim olacak."

"Yaa, çok sevindim. Hadi inşallah. Allah muhabbetlerini bozmasın."

Azize geriye çekilerek elindeki boş fincanı yavaşça önündeki sehpaya bıraktı. Bakışları Füsun'a çevrildiğinde, içlerindeki minnet dolu ifade oldukça belirgindi.

"Sizin sayenizde kurtuldu," der demez Füsun atıldı. "Aşk olsun Azize Abla. O ne demek? Erdem akıllı çocuktu zaten. Kendi kendini kurtardı o."

"Öyle deme Füsun," dedi Azize, başını itiraz edercesine iki yana sallayarak. "Hiç unutmadım. Her şey dün gibi aklımda. O kötü günlerde yanımda oldunuz. Bizi hiç bırakmadınız. Bizim için yaptıklarınızı asla unutamam ben."

"Senin bizim için yaptıkların asıl unutulmaz Azize Abla. Rahmetli Enver Abi'yle çok kolladınız beni. Kendi evimden çok sizin evinizde kaldım ben." Füsun elini boşlukta salladı. "Ekremlerin dışarıda oldukları her gece bana sahip çıkan hep siz oldunuz."

"Enver'imin kanını yerde bırakmadılar, sağ olsunlar," dedi Azize, mırıltılı bir sesle. Bakışları aşağı düşmüş, yine geçmişin acı hatıraları bir bir gözünün önünden geçmişti. Başını ağır ağır yukarı kaldırıp "Ne üç aydı ama değil mi?" dedi, eskiyi yâd eder gibi. "Ne çok şey oldu o üç ayda."

Füsun usulca başını sallarken burukça gülümsedi. "Tahir askerden yeni dönmüştü. Enver Abi'yi yeni defnetmiştik. Seninle Beylerbeyi'ndeki evde yazı geçirmiştik. Ekrem'le nikâhımız kıyılmıştı, sonra Ekrem'i askere yolcu etmiştik."

"Erdem'i Saint-Joseph Lisesine kaydettirmiştik. Yol uzak, gidip gelemez diye Beylerbeyi'ndeki evde biz kalmıştık. Erdem üniversite için Sorbonne'a gidince mahalleye dönebilmiştim ancak. Olanı biteni öğrenmesin diye neler çektim."

"Hey gidi günler hey," dedi Füsun, dalgınca.

Azize tıpkı onun gibi dalgın bir edayla karşılık verdi. "Ekrem'in yanımıza gelip abla oğlanı Saint-Joseph'e kaydettiriyoruz, yazı hep

birlikte geçirin, okullar başlayınca, siz burada kalıyorsunuz Füsun Tarabya'daki eve geçiyor, dediğinde şok olmuştum. Erdem sınavları kaçırınca ortada kalacak diye korkmuştum. Saint-Joseph'e yetecek para bende nerde?" dedi son kelimeyi uzatarak.

Bakışları yine minnetle Füsun'a çevrildi, alçak sesli bir kahkaha attı. "Ekrem'in o elini şöyle sallayarak parayı siktir et abla, müdürü bizim kumarhanenin müdavimlerinden, oğlanı kaydedecek, burs verdiğimizi düşün. Elin çocuğuna vereceğimize kendi çocuğumuza veriyoruz işte, deyişi hâlâ gözümün önünde." Gözlerini iri iri açarak devam etti hayretle. "Tahir'in ve Ekrem'in her soruna hemen çözüm bulması beni hep şaşırtmıştır. O herifi nasıl bulup ortadan kaybettiklerine, o kızı nasıl kurtarıp kuruma yerleştirdiklerine hep şaşırmışımdır. Ama beni en çok şaşırtan; Erdem o okulun parasını nasıl ödeyeceğimi sorduğunda ne diyeyim ben, olmaz, dediğimde verdiği cevaptı."

Füsun biliyorum der gibi başını sallayarak gülümsedi. "Her şeyi kılıfına uydurur onlar, bilirim."

"Babasına çarpan adamın tazminat ödediğini, okulunun parasını yine babasının ödeyecek olduğunu söyle, demişti Ekrem."

İki kadın da birkaç dakika süren sessizliğe büründüler. Azize bahçeye bakan dalgın gözlerini yavaşça Füsun'a çevirdi yine. Suçluluk barındıran gözler ve mahcup bir tonla konuştu. "Erdem hâlâ, ölmüş olsa da babası sayesinde okuduğunu düşünüyor. Babam ölmüş olsa da elini bizim üzerimizden çekmedi, onun sayesinde o okulu okudum, ona layık bir evlat olmak zorundayım diyor hep. Biz Enver'le hep iyi bir eğitim alsın istemiştik ama Sorbonne hayallerimizin ötesinden bile geçmezdi."

"O zaten babasına layık bir evlat Azize Abla. Dediği çok doğru. Babası sayesinde o okula gitti. Enver Abi benim tanıdığım en düzgün insanlardan biriydi. Okulun parasını kimin ödediğinin önemi yok. Bizim size olan borcumuz parayla ölçülmez. Siz hep kol kanat gerdiniz bana. Bunun parayla ölçülecek bir şey olduğunu mu sanıyorsun?"

Azize yüzünü buruşturarak elini boşlukta salladı. "Ne bileyim Füsun'um. Bazen dokunmuyor değil işte. İnsan yaptığı şeyin karşılığını beklemeden yapmalı. Biz seni karşılık beklediğimiz için koruyup kollamadık. Siz hep bizim ailemizden biriydiniz bizim için."

"Siz de bizim için öylesiniz Azize Abla. Siz bize Enver Abi'den yadigârsınız. Gücümüz kudretimiz yettiğince yanınızda olacağız inşallah."

"Ben de öyle güzelim. Ben de..."

Füsun ortama çöken kederi dağıtmak ister gibi gözleri parlayarak Azize'ye baktı, elini hadi boş verelim artık bunları der gibi salladı.

"Bu hafta sonu seninle uzun zamandır yapmadığımız kadar çok güzel vakit geçirelim. Birazdan bizim sıpa uyanır. Akşama kadar rahat vermez bize. Akşam onu uyuttuktan sonra eskiden yaptığımız gibi seninle birlikte film izleyelim. Ekrem gelirken birkaç video getirmiş." Heyecanla gözleri parlayarak devam etti. "Nermin Tekin'in son filmi de var. İzleriz beraber değil mi?"

"İzlemez miyiz?" dedi Azize. "Ne güzel kadın o da maşallah. Son filmi de çok iyi diye duydum."

"Hakikaten öyle. Hayranım kendisine. Son filmini ben de daha izlememiştim. Oh, akşam mis gibi keyif yaparız seninle."

Neşeyle birbirlerine başlarını sallayıp gülüştüler. O gün uzun uzun sohbet eden iki kadın, son kez o tarihten bir sene sonra bir araya gelebilecek ve sonra bir daha asla yüz yüze görüşemeyeceklerdi.

Hayat ikisini de ayrı yönlere sürükleyecekti. Azize ve Erdem'in yaşadıkları sıradan hayatın bozulmaması için onlardan uzak duracaklardı. O günlerde hayal bile edemeyecekleri acıların kapıya dayanması an meselesiydi.

Ekrem yüzünü doğru düzgün görmediği, ona bambaşka ufuklar açan eğitimi sağladığı Erdem'i seneler sonra karşısında bulacaktı. Erdem ise bildiğini sandığı geçmişin gerçekleriyle yüzleşecekti.

14. BÖLÜM

Günümüz

"Hoş geldin Azize Abla."

Ekrem salonun kapısından içeri giren kadını gördüğünde ayağa kalkmıştı. Duruşu saygılıydı, aynı zamanda samimi bir gülüş yüzünü aydınlanmıştı.

Kadın, Ekrem'i gördüğünde benzer bir gülüş yüzünde canlanmıştı. Arkasında oğlu, gelini ve torunu ağır adımlarla onu takip ederken Azize hiç duraksamadan adımlarını Ekrem'e doğru attı. Ekrem'in de ona doğru gelen birkaç adımıyla oturma grubunun yakınında buluştular. Ekrem iki elinin arasına Azize'nin uzattığı elini aldı, sıcak bir tavırla sıktı. Yalnızca iki saniye sonra ikisi de kollarıyla birbirlerini sararak sıkıca kucaklaşmışlardı.

Ekrem geriye çekilirken yumuşak bir sesle konuştu. "Hoş geldin. Ziyaretine çok sevindim."

"Hoş bulduk Ekrem. Artık zamanı gelmişti," dedi, şefkatle gülümseyerek.

Ekrem başını hafifçe sağ omzuna yatırdı. Yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"O ne demek abla? Açmayalım eskileri."

Sesindeki uyarı anlaşılmayacak gibi değildi. Azize'ye dikili gözleri rica eder gibi bakıyordu. Azize aldırmaz bir yüz

ifadesiyle başını sallayarak gözlerini salonda kendilerini izleyen kalabalığa çevirdi.

"Misafirlerin var sanırım. Habersiz geldik, umarım rahatsız etmiyoruzdur."

Erdem dimdik otoriter şekilde ayakta dikilirken göz göze geldiği Fırat, Ayşe ve Oğuz'a bir baş selamı verdi. Hâlâ edindiği bilgilerin şaşkınlığını yaşıyordu, yine de sahip olduğu konumun hakkını verircesine bunu kesinlikle belli etmiyordu. Her zamanki dik duruşlu, ciddi ifadeli, kontrollü iş adamıydı. Selam verirken dışarıdan gören biri özgüvenli ve sakin olduğunu söyleyebilirdi. Nihayetinde daha iki gün önce üçüyle toplantı yapmıştı. Onlara karşı hâlâ o ilk gün hissettiği duygulara sahipti. Hepsi de takdir ettiği, akıllı ve becerikli insanlardı. Toplantının sonunun o şekilde bitmesi onun da çok canını sıkmıştı, özellikle Oğuz Bozduman'ın lafını sakınmayan biri olduğunu çok iyi öğrenmişti. Erdem'in düşüncelerini Ekrem'in sesi böldü.

"Ne rahatsızlığı? Onlar misafir değiller. Hepsi de ev sahibidir," diyerek gülümseyen yüzünü onları izleyenlere çevirdi. Eliyle Azize'ye oturması için yer gösterdi. "Geç buyur, tanıştırayım seni ailemle."

Bakışları Azize'nin arkasındaki üçlüye çevrildi. Samimi, sıcak bir sesle onlara hitaben konuştu.

"Hoş geldiniz. Buyurun lütfen. Hepimiz rahatça yerleşelim, sonra sizinle de tanışalım bakalım."

Erdem temkinli bakışlarını Ekrem'in üzerinde gezdirirken adamın hiç de kafasında canlandırdığı gibi bir tip olmadığını düşünüyordu. Daha sert, acımasız ve soğuk birini bulacağını sanmıştı ancak karşısındaki adam neredeyse babacan bir ifadeyle kendisine bakıyordu.

Salondaki kalabalık hareketlenerek yeni gelenlere yer açarken Yaman, her zamanki korumacı tavrıyla Alaz'ın beline sarılıp oturduğu yerden kalkmasını engelledi.

"Sen otur, kalkman gerekmiyor. Hamilesin. Sen yer verecek değilsin."

Sırtını göğsüne yaslamış kollarını beline dolayarak kocaman karnını sahiplenircesine ellerini karnının üzerine koymuştu. Alaz'ın otururken belinin ağrımasını engellemek için her zaman yaptığı gibi kendisini destek olarak kullanıyordu.

"Ayıp olmasın," diye mırıldanan Alaz'a kestirip atarak cevap verdi.

"Ayıp yorgan altında olur. Burada ayıplık bir şey yok."

"Densiz!" diye tısladı Alaz, dişlerinin arasından fısıldayarak.

Yaman aldırmadan dudaklarını başına bastırdı. Alaz kıpırdanarak pozisyonunu değiştirdi, sırtını Yaman'a iyice yasladı. Son ayı kalmıştı ve bel ağrısı bazen katlanılmayacak şekilde artıyordu. Yaman'ın desteği ve her daim onu rahat ettirme çabası olmasa daha çok zorlanacağını biliyordu. Çektiği sıkıntıyı onun fark etmemesi için elinden geleni yapıyordu. Çünkü ne zaman yüzü buruşsa ya da oflarcasına bir nefes çıksa dudaklarından, Yaman'ın gözlerinde gördüğü kahrolmuş ifade daha çok canını yakıyordu.

Yaman o anlarda Alaz'dan daha çok sızı duyuyordu. Onun dirayetli duruşu, hiç şikâyet etmeyişi, çektiği sıkıntıları göz ardı edişi ona olan hayranlığını her geçen gün arttırıyordu. Alaz büyük bir minnetle karşılıyordu bu hamileliği. Yaman'sa yaşadığı sıkıntılar yüzünden hiddetliydi. Çok erken olmuştu bu hamilelik ve hepsi onun kabahatiydi. Daha dikkatli, düşünceli olmalıydı oysa her şey aklından uçup gitmişti. İstediği tek şey Alaz'dı, başka bir şey düşünmemişti. Sonuçlarına katlanan da yine Alaz oluyordu. Kendisini Alaz'a ne kadar adasa hakkını ödeyemeyecekmiş gibi geliyordu.

Herkes yerine yerleşene kadar salonda bir hareketlilik oldu. Ağrılı ve Zilal Ana, Alaz'ın diğer tarafında otururlarken kalkmamışlardı. Ayşe ve Fırat hareketlenerek Oğuz ve Zeynep'in oturduğu kanepeye geçmişlerdi. Oğuz da tıpkı Ya-

man'ın yaptığı gibi Zeynep'i yerinden kaldırmamış, eline yapışarak kalkacakken engel olmuştu. Ayşe manidar bir gülümsemeyle Oğuz'a bakarken kardeşinin devrilen gözlerine neredeyse kahkaha atmak istemişti. Oğuz, tıpkı Yaman'ın Alaz'a yaptığı gibi Zeynep'in üzerine titriyordu ve daha üç buçuk aylık hamilelikte karnı bile belli olmayan Zeynep'i nerdeyse pamuklara saracaktı.

"Bu yarma beni mi taklit ediyor?" diye mırıldandı Yaman, yan gözle Oğuz'a ters bir bakış fırlatarak.

"Sevdiğinin üzerine titreyen herkes seni mi taklit ediyor?" diye lafı yapıştırdı Alaz mırıldanarak.

"Daha karnı bile belli değil!" dedi, inatçı bir çocuk gibi karşılık vererek.

"Sen hâlâ aş eriyorsun! Oğuz Abi'm hiç değilse onu yapmıyor!"

Yaman cevap vermedi ama sanki rakibine meydan okur gibi ters ters Oğuz'a baktı. Diğeri üzerine çevrilen bakışları fark ettiğinde umursamaz bir tavırla çenesini hafifçe sallayarak "Ne var?" der gibi dik dik baktı karşılık olarak.

Yaman gözlerini kıstı, Oğuz küçümser gibi ona baktı. Bakışma ve meydan okuma uzayacakken Ekrem'in sesiyle ikisi de gözlerini o yöne çevirmek zorunda kaldılar.

"Azize Abla... Tanıştırayım seni..." diyerek söze girdiğinde eliyle sağ tarafında bulunan Ağrılı'yı gösterdi. "Sadık Bozduman dünürüm olur. Sadık Ağa derim ben... Yanımdaki hanımefendi Zilal Hanım. Sadık Ağa'nın eşi..."

Sadık Ağa başıyla selam vererek "Hoş gelmişsiniz," derken aynı şekilde Zilal Ana da sevecen bir gülümsemeyle Azize'ye bakıp "Hoş gelmişsiniz," dedi.

"Sağ olun. Hoş bulduk. Sizin de burada olmanıza sevindim," diyen Azize, samimi bir gülümseme sundu her ikisine de.

Ekrem sorarcasına Azize'ye döndüğünde Azize ağırbaşlı bir tavırla ona baktı. "Sen devam et tanıştırmaya Ekrem, sonrasını konuşuruz zaten."

Ekrem kuşkuyla kadına bakıp ardından *öyle olsun bakalım,* der gibi başını sallayarak devam etti.

"Sadık Ağa'nın büyük oğlu Fırat, yanındaki eşi Ayşe..." diyerek devam ederken başını Azize'ye çevirip "... sen bilirsin Ayşe'yle Zeynep'i. Zeynep de Fırat'ın kardeşi Oğuz'la evli..." diyerek eliyle oturan çifti gösterdiğinde Azize'nin gözleri memnun bir ifadeyle açıldı, bakışları kızların üzerindeyken, "Bilmem mi? İkisi de maşallah çok güzelmiş," diye karşılık verdiğinde Ayşe şaşkınlıkla araya girdi.

"Ekrem Abi, ben hanımefendiyi hatırlayamadım ama... Karşılaşmış mıydık ki biz?"

"Yok, güzelim. Hiç tanışmamıştınız ama Azize Abla bilir sizi. Daha önce konuşmuştuk onunla. Rahmetli Halil'i de bilirdi," diye açıklama yaparken Halil'in adını telaffuz ettiğinde yüzü üzüntüyle düşmüştü.

"Allah rahmet eylesin," diye mırıldandı Azize, üzüntüyle başını eğerek.

Ekrem bakışlarını oğluna çevirdiğinde yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. "Yaman'ı en son gördüğünde kaç yaşındaydı? Bak o da koca adam oldu."

"En son gördüğümde üç yaşlarındaydı," dedi Azize. Biraz evvelki üzüntülü ifade kaybolmuş yüzünde gülümseme belirmişti. "Rahmetli Füsun'la telefonda konuşuyorduk ama bir daha bir araya gelme fırsatı bulamadık, ben de görememiştim ondan sonra. Maşallah, o da dediğin gibi kocaman adam olmuş." Yaman başıyla kadına selam vererek sesini çıkarmamıştı. Kadının varlığını daha önce hiç duymamıştı kimseden. Kendisini tanıyor oluşu garibine gitse de bir şey demeden yüzüne bakıyordu.

Azize, Yaman'ın yanında kocaman karnıyla oturan Alaz'a bakarken gülümsemesi genişledi. "Evlenmişsin. Eşin de çok

güzel maşallah... Eee, belli mi cinsiyeti bebeğin?" diye sıcak bir sesle sorarken sesinde insanı mutlu eden bir merak vardı.

"Erkek," dedi Alaz, gülümseyerek. Yaman'ın bu soruya cevap vermeyeceğini biliyordu. Hâlâ kabullenmiş değildi, soranlar sanki kendisine küfretmiş gibi davranıyordu. Yaman kaşları çatılı kadına bakarken Alaz kadına gülümseyerek bakıyordu. Sevmişti bu kadını. Neden bilmiyordu ama kadında doğal bir samimiyet vardı. Yapmacıksız olduğu her halinden anlaşılıyordu.

Azize mutlu oldukları belli olan çifte memnuniyetle baktı. Yaman'ın neler yaşadığını o da çok iyi biliyordu. Geçmişte Ekrem'le görüşürlerdi sık sık. Özellikle o kötü günlerde Azize, Ekrem'in arzusuyla yanlarında olamadıysa da sık sık arayıp sormuştu, uzun uzun konuşmuşlardı telefonda.

Azize bakışlarını sorar gibi Ekrem'e çevirdi. Başını hafifçe ona doğru eğerek alçak sesle, "Unuttu, değil mi? İyi artık," diye sordu. Merakına gem vuramamıştı.

Azize'nin sözleriyle Ekrem kısa bir kahkaha attı. Bakışlarında muzip ışıltılar yanıp sönerken herkesin duyacağı bir sesle, "Sence unutur mu Azize Abla?" diye sorduğunda, kadın kuşkuyla bir Ekrem'e bir Yaman'a ve Alaz'a bakmıştı.

"Evlenmiş. Mutlu görünüyor," dedi Azize, bundan duyduğu memnuniyeti gizlemeden.

"Daha sana gelinimi tanıştırmadım... Sen karar ver bakayım unutmuş mu, unutmamış mı?"

Ekrem eğlendiği belli olan sese eş olarak yüzündeki gülümsemeyi silmeden oğluyla Alaz'a bakarken kadına hitaben devam etti. "Gelinim... Daha doğrusu kızım... Alaz Yamandağlı. Ama artık Alaz Yamandağlı Alaz oldu." Sesindeki gurur öyle net belli oluyordu ki Yaman, babasına bakarken gözlerini kapayıp açarak minnet dolu bakışlarını sundu ona.

Azize, Ekrem'in sözleri bittiği anda şaşkınlıkla iki elini de ağzına kapattı. Açık kalan ağzını kapatamıyor da sanki elleriyle saklıyor gibiydi. Gözleri ardına kadar açılmışken, "De-

me! Gerçekten mi?" diye sorarken sesi ellerinin altından boğuk çıkmıştı.

"Dedim bile abla," dedi Ekrem, zevk aldığı belli bir tonla. "Alaz... Kardeşim Tahir'in yadigârı. Çok şükür hayatta. Tahir gizlemiş herkesten... Sen söyle şimdi, Yaman unutmuş mu?"

Azize yavaş yavaş ellerini yüzünden indirdi. Şaşkın gözleri iki genç arasında gidip geliyordu. Yaman'a çevrilen bakışları öyle şefkat yüklüydü ki Alaz sırf bu yüzden bile kadını sevebilirdi. Yaman'a şefkat gösteren herkesi severdi o.

"Sen çok şahsına münhasır bir çocuksun, biliyorsun değil mi delikanlı?" dedi.

Yaman anlamadığı bakışlarını kadına diktiğinde kaşlarını çatmıştı. Sorarcasına babasına çevirdi bakışlarını. Sanki açıklama yapmasını bekler gibiydi.

Ekrem sıcak bir sesle "Anlatırım ben sana sonra," derken elini gelişigüzel salladı havada. Tekrar Azize'ye döndü.

"Seninle de uzun zamandır görüşemedik abla. Olanı biteni sana anlatırım daha sonra."

Azize anlayışlı bir ifadeyle başını salladı, sanki dayanamamış gibi yine başını Ekrem'e yaklaştırarak ciddi bir ifadeyle, "Kapadınız mı hesabı o şerefsizle?" diye sordu, alçak sesle.

Ekrem gözlerini kapayıp açarken huzurlu bir yüzle, "Kapadık abla. Şükür hiçbirinin kanı yerde kalmadı," dedi, keskin bir tonla.

Azize duyduklarından memnun olmuş gibi başını sallarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu. Başını geri çekip tekrar sırtını oturduğu koltuğa dayayacakken bakışları Ekrem'in yanına çektiği bir sandalyede oturan Ragıp'a kaydı. Tıpkı bir anne sevecenliğinde gülümseyerek "Ee Ragıp, kaç sene geçti hâlâ aynısın. Hiç değişmemişsin," dedi.

"Yok, be abla," dedi Ragıp, neredeyse çocuksu bir yüzle. "Yaşlandık iyice. Gençlere yer açıyoruz artık."

"Yok yok. Senin yerini kimse dolduramaz. Sen Ekrem'in de Tahir'in de can yoldaşıydın. Yerin doldurulmaz senin."

"İyisin, değil mi abla?"

"İyiyim çok şükür Ragıp."

"Sevindim abla. Hep iyi ol sen," diyen Ragıp, Azize'yle birkaç saniye bakıştı. Azize, Ragıp'a göz kapaklarını açıp kapayarak gülümsedi. Bakışlarını tekrar Ekrem'e çevirdi.

"Erdem'i biliyorsun sen. Hiç tanışmadınız ama sen onun hakkında, onun senin hakkında bildiğinden daha çok şey bilirsin," diye söze başladı Azize. Bakışları bir an oğluna kaydı. Gelini daha birkaç saat önce konuşulanları anlamaya çalışırcasına salondakileri sakin gözlerle süzerken, Erdem temkinli ve huzursuzdu, torunu Berin'se gözlerini inceleyen bakışlarla etrafta dolaştırıyordu.

"Gelinim Vivien," diyerek devam eden Azize, bakışlarını kısacık bir an gelinine yöneltip sıcak bir gülümsemeyle devam etti. "Aslında kızımdır kendisi. Gelin lafı sanki uzak geliyor bana." Vivien tıpkı kendisi gibi sıcak bir gülümsemeyle ona baktıktan sonra başını onaylarcasına salladı. Kırık Türkçesiyle, "Zaten gelin kelimesi benim kafamı da karıştırıyor," dedi, sevimli bir aksanla.

Azize kıkırtıya benzer bir sesle gülerek başını Ekrem'e çevirdi. "Bazen ona kızdığımda "Gelin!" diyorum yanıma geliyor... Kaç yıl oldu hâlâ Türkçeyi doğru düzgün konuşamıyor." Şikâyetçi bir tonla konuşmasına rağmen sesi gelinine duyduğu sevgiyi yansıtıyordu. Bakışlarını aniden torununa çevirdiğinde duyduğu gururu saklamıyordu. "Ama Berin çok iyi konuşur. Sık sık benim yanımda kaldığı için sonradan öğrenmek zorunda kalmadı."

Berin gülümseyerek babaannesine bakıyordu. "Annem de fena konuşmuyor babaanne, haksızlık yapma lütfen," diye karşılık verdi yapay bir alınganlıkla.

"Anasına da toz kondurmaz!" diye söylendi Azize, şakacı bir tavırla. Diğerleri kadının bu tavrına gülümseyerek baktı-

lar. Babaanne ve torun arasındaki yakın ilişki belli oluyordu. Birbirlerine bakışları sanki konuşmadan da anlaşabiliyorlarmış gibi bir izlenim veriyordu. Sanki aralarındaki yaş farkı önemsizmiş de daha ziyade yaramazlık yapan iki suç ortağı arkadaş gibiydiler.

Erdem gözlerini annesinin üzerinden çekmiyordu. Bugün buraya yapılan ziyaret kendisi için oldukça güç koşulları ortaya koyuyordu. Annesiyle göz göze geldiler. Azize, oğlunun tedirgin ve ciddi ifadesine bakarken yüzündeki gülümseme soldu. Nihayet o da yüzüne ciddi bir ifade oturtarak bakışlarını yeniden Ekrem'e çevirdi. Alçak bir tonla, "Her şeyi anlattım ona," diye söze girdiğinde Ekrem atıldı.

"Azize Abla... Ben bunları konuşmamız taraftarı değilim. O konu seneler önce kapandı. Bir daha açılmayacağı konusunda seninle anlaşmıştık."

Ekrem'in sesi yumuşaktı, neredeyse rica barındırıyordu. Azize hüzünlü bir gülümsemeyle başını omzuna yatırdı.

"Anlaşmıştık Ekrem. Ama bugünkü şartlar, o anlaşmayı daim kılmıyor artık. Bu sabah öğrendiğim şey kalbimi çok yaraladı." Oğluna çevirdiği bakışları farklı duygular barındırıyordu. Hem küskünlük hem anlayış hem hüzün vardı. "Erdem titizdir. Taşıdığı sorumluluk çok ağır. Anlayabiliyorum bunu. Rahmetli kayınpederinin güvenini sarsmak istemediği için kılı kırk yarıyor." Bu kez sevgi dolu gözlerle gelinine baktı. "Emanetleri var ondan kalan... Attığı adımları sağlam atmaya çalışmasını her zaman takdir ettim. Çok şükür, beni hiç mahcup etmedi, hep gurur duydum evladımla... Ama bu sabah öğrendim ki..." Bakışlarını bu kez Ağrılı'dan tarafa çevirdi. "... Dünürlerinle yapacağı işte seni engel görmüş... Belki de herkes için hayırlı olacak bu iş, sırf eksik bildikleri yüzünden baltalansın istemedim. Senden çekinmiş," dediği anda Erdem "Anne!" diyen uyarıcı bir ses çıkardı. Bakışları annesine dikilmiş tasvip etmez gibi kaşlarını çatmıştı.

Azize oğlunun uyarısına aldırmadan gülümsedi. "E senin bilmediğin eksikleri tamamlıyorum oğlum. Sana kim ne bilgi vermişse doğrusunu vermemiş. İstedim ki doğrusunu bil, attığın adım daha sağlam olsun."

Erdem bu kadar insanın içinde daha fazla küçük çocuk muamelesine maruz kalmamak için elini kaldırarak annesini durdurdu, nazik bir dille, "İzin verirsen gerisine ben devam edeyim anne," dedi. Annesine saygısı sonsuzdu, hiçbir zaman kalbini kırmamıştı fakat şu an her şey öyle hassas bir durumdaydı ki bu konuşmanın daha fazla bu şekilde devam etmesine izin veremezdi.

Azize başını olumlu bir şekilde sallayarak oturduğu koltuğa iyice yerleşti, oğlunu dinlemek üzere gözlerini ona dikti.

Erdem boğazını temizlemek ister gibi hafifçe öksürdü.

"Bu sabah annemle ilginç bir konuşma yaptık. Açıkçası ben geldiğimiz şu durum karşısında oldukça şaşkınım... Senelerdir bildiğimi sandığım şeylerin doğru olmadığını bu sabah öğrendim." Bakışlarını Ekrem'e kaldırdığında yılların vermiş olduğu profesyonel iş adamı kimliği nedeniyle yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Bilginiz vardır muhakkak... Fırat Bey'lerle cuma günü yaptığımız toplantı neticesi size de aktarılmıştır..." Bakışları bir an Fırat ve Oğuz'un olduğu tarafa kaydığında Fırat'tan onaylayan bir baş işareti aldı. "Her iki taraf açısından da tatsız bir görüşme oldu. Önyargılı olduğumun farkındayım. Kendimi savunmayacağım. Türkiye'de iş yapmak istediğimde, birçok firma hakkında bilgi edinmek için araştırma yapan bir ekip kurdum. Bozdumanlar hakkında çok iyi referanslar verdiler bana. Tek sakındıkları sizdiniz."

Duraksayarak Ekrem'e baktı düz bir ifadeyle. Anlayış bekleyen bir ses tonuyla devam etti. "Bakın, ben rahmetli kayınpederime bir söz verdim. Kendisi çok değerli bir şahsiyetti. Eşim onun için de benim için de çok değerlidir ve bana ondan emanet. Kızımla birlikte elbette... Ben onun senelerce

çabalayarak bugüne getirdiği bir firmayı yönetiyorum, takdir edersiniz ki bunu titizlikle yapmak mecburiyetindeyim. Ben yalnızca bir elçiyim. Her şeyin sahibi eşim ve kızımdır. Ben elimden geldiğince onların geleceğini garanti altına almaya çabalıyorum. Bozdumanlarla ilgili olarak hiçbir problem benim nazarımda yoktu, hâlâ da öyle. Ama sizinle olan ilişkilerini bana çok farklı yansıttılar. Doğal olarak sizin yaptığınız işler benim çok dışımda olan bir kulvarda seyrediyor. Çekincelerimi anladığınızı umuyorum. Asla size karşı bir saygısızlık söz konusu değil sadece bilmediğim denizlerde yüzmek istemedim."

Erdem derin bir soluk alıp kendisi için çok zor olduğunu düşündüğü bir konuşmayı devam ettirmeye çalıştı. Bakışları düşünceli bir şekilde aşağı indi.

"Annem bu sabah bana geçmişte olanların gerçek yüzünü anlattı. Ben öyle bilmiyordum... Bana başka türlü anlatmıştı o zamanlar ve ben de o zamanki gerçeği kabullenmiştim."

Bu kez bakışları tekrar Ekrem'e kalktı ve yüzünde ilk defa bir duygu belirtisi göründü. Ekrem'e bakan bakışları minnet doluydu. "Size bugün için bir özür, geçmiş içinse bir teşekkür borçluyum." Tekrar bir nefes alarak devam edeceği cümlesini Ekrem, elini kaldırarak kesti.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin... Geçmiş geçmişte kaldı, bugünse gideceğin yola sen karar vereceksin. İçine nasıl siniyorsa öyle yap... Sana diyeceğim tek bir şey var, işlerin konusunda benden yana en ufak bir çekincen olmasın. Ne ben Bozdumanların işine karışırım ne de onlar benim işime bulaşırlar. Bulaştırmam da."

Erdem sessizce onu dinlerken aynı kararlılıkla devam etti.

"İş senin işin. Karar senin kararın. Kimse bunun için sana gönül koymaz çünkü buradaki adamlar da ne yaparlarsa yapsınlar her şeyi aileleri için yapıyorlar. Aldıkları her karar aileyi etkileyeceğinden bunu en doğru bildikleri yoldan ya-

pıyorlar, hepimiz de seni anlayışla karşılıyoruz... Kimseye verilecek hesabın yok senin."

"Bunu hesap vermek olarak algılamayın," diyerek Erdem, çabucak araya girdi. "Ben size karşı minnettarlığımı nasıl göstereceğimi bilemiyorum. Şu an öğrendiklerimin altında eziliyorum. Bunu sizinle daha sonra ayrıca konuşmak istiyorum. Buraya geliş nedenimiz bir hesap verme değil sadece edindiğim yanlış bilgilerle verilmiş bir kararın neticesidir. Ve bugün o yanlış bilgiler düzeltildiğine göre, ben en başta içime sinen şekilde yoluma devam edeceğim."

Ekrem başını sallayarak Erdem'i onaylarken Yaman'ın, "Öne sürdüğün ilk şart bana gayet uygun görünmüştü," diyen sesi duyuldu. Duruşu rahat olsa da ses tonunda hayıflanır bir tını vardı. Alaz gözlerini devirip dirseğiyle böğrünü dürttü.

Alaz'ın, "Yaman!" diyen uyarıcı sesine Oğuz'un, "Şimdi o çeneni kıracağım senin!" diyen sesi karıştı.

Ayşe öldürecek gibi Yaman'a bakarken Alaz, başını omzunun üzerinden geriye çevirerek gücenik gözlerini Yaman'a dikti. Yaman masumca gözlerini açarak savunma dolu bir tonla laf yetiştirdi. "Bebeğim, Erdem Bey'e hak verdiğimi söylemek istedim sadece," dedi, omuzlarını silkerek.

Erdem anlamayarak diğerlerine bakarken Ekrem usanmışça gözlerini devirdi. Sorarcasına kendisine bakmaya başlayan Erdem'e bıkkınlık dolu bir yüzle açıklama yaptı.

"Yaman... Senin Bozdumanlarla iş yapmak için bizimle görüşmeyi kesmeleri konusundaki fikrine sonuna kadar katılıyor." Elini küçümser bir ifadeyle havada sallayarak devam etti. "Seni desteklediğinden değil... Sayende Alaz'ı Bozdumanlarla paylaşmak zorunda kalmayacağı için... Oğlum, Alaz söz konusu olunca sağ olsun imrenilecek kadar bencildir." Ters ters Yaman'a baktı.

Yaman'sa oralı bile olmadan ağzının içinde mırıldanıyordu. "Bence gayet makul bir istek. Adam iş yapıyor sonuçta."

Ağrılı müstehzi bir gülümsemeyle Yaman'a baktı yan gözle. Elindeki tespihi bir tur çevirdi. Başını önüne eğerek alçak ancak herkes tarafından duyulabilecek bir tonla, "Gözlemesini bitirememişti. Siniri ondandır. Zilal de aş erdiğinde bulamadığım bir şey olduğunda böyle aksi oluyordu," dedi, kendi kendine konuşur gibi.

Oğuz'un yüksek sesli kahkahası salonu doldurdu. Yaman gücenik bakışlarını Ağrılı'ya çevirdi.

"Daha gömecek misin Sadık Baba? Yeteri kadar derin olmadı mı hâlâ?"

Ağrılı başını yavaşça Yaman'a çevirdi. Dudağının ucu alaycı bir gülüşle kıvrıldı.

"Evlat, de ki sen başlattın?"

Alaz kıkırdayarak yerinde kıpırdandı. Yaman bıkkınlık dolu bir nefes koyuverdi. Amacına ulaşamamanın hüsranını yaşıyordu. Ağrılı birkaç saniye Yaman'a alaycı gözlerle baktıktan sonra başını Erdem'e çevirdi.

"Erdem Bey oğlum, çekincelerini oğullarıma söylemişsin görüştüğünüzde. Sen hakkımızda araştırmışsın, sana doğru bilgi vermişler vermemişler ben orasıyla ilgilenmem. Herkes nasıl biliyorsa onu desin. Ben sana ilk ağızdan bir bilgi vereyim, sen de yoluna nasıl biliyorsan öyle devam et."

Erdem dikkatle Ağrılı'yı dinliyordu. Adamın ağır ve güçlü duruşu oğullarının kime çektiklerini gösteriyordu. İkisi de babaları gibi sağlamdı, gördüğü adamın da aldığı hiçbir kararda geri adım atmayacağı belliydi.

"Sahip olduğumuz her şeyi oğullarım yönetir. Ben artık karışmam aldıkları kararlara. İnsan, işi için de iş dışındaki diğer konularla ilgili olarak da, bir karar aldı mı bunun sorumluluğunu yalnızca kendi taşır. Biz seninle iş yaparız yapmayız o ayrı konu. O şimdinin konusu değil... Ama sana şu kadarını söyleyeyim, biz başa çıkamayacağımız bir şey için başkasından yardım almayız. Ya biz başa çıkarız ya da biz başa çıkarız... İştir bu... Her zaman bazı durumlarda

çıkarlar çarpışır, belki ortaklıklar bozulur ama bunun için doğru yol neyse o takip edilir. Sen şimdi düşünüyorsun ki, varın öbür gün bizim çıkarlarımız uyuşmaz, o noktada biz Ekrem Ağa'yı devreye sokarız..." Ağrılı keskin bakışlarını Erdem'e dikti. Şimdi yüzü öyle ciddiydi ki Erdem, sırtında hissettiği ürpertiyi belli etmemek için büyük çaba harcadı.

"Bizim işimizle ilgili başa çıkamadığımıza Ekrem Ağa müdahale edecekse bizim adamlığımız nerede kaldı o zaman? Sıkıştığında kendi başının çaresine bakamayacak kadar aciz adam, benim nazarımda hiç iş yönetmesin daha iyidir. Kimler nasıl iş yönetir bilmem ama bizim işlerimiz senin kafanda düşündüğün gibi yönetilmiyor. Çok şükür, aslan gibi oğullarım var. Üçünün de bileğinin, aklının gücüne güvenirim. İş konusunda için rahat olsun, kimseyi müdahil etmezler."

Ağrılı ciddiyetini bozmadan elini kaldırıp avucunu yanında oturan Alaz'ın dizine koydu. "Ama konu aile olursa, işte o zaman burada gördüğün herkes bir olur... Müdahil falan da değil tek olur herkes. Aile ayrı şey, iş ayrı şey. Ekrem Ağa da ailedendir. Ailemize zarar gelmediği sürece herkes kendi işine bakar. Sen de doğru bildiğin yolda kendi işine bak derim."

Alaz dizine konan elin üzerine elini koyup Ağrılı'nın parmaklarını avucunun içine aldı. Ağrılı güçlü bir tutuşla kızın parmaklarını sıkarken gözlerini Erdem'den ayırmamıştı.

Ağrılı'nın sözlerinin ardından salonda uzun denecek bir süre ses çıkmadı. Nihayet Erdem tekrar hafifçe öksürüp oturduğu koltukta hafifçe öne çıktı. Gözleri, Ekrem ve Ağrılı arasında hızla gidip geldi.

"Önceki tatsızlık için hepinizden özür dilerim. Sizin için de uygun olduğunu düşünüyorsanız, ben görüşmeleri bir an evvel bitirip en kısa zamanda imzaları atmak isterim. Yapmayı planladığım projelerde sizden daha güvenilir ortaklar

bulacağımı düşünmüyorum artık. Kaldı ki benim hissettiğim, artık bu ortaklık da değil ailelerin birleşmesi olacak." Başını hafifçe aşağı eğip yüzünde beliren hafif bir gülümsemeyle kafasını iki yana salladı. "Annem kaderci bir kadındır. Ben olaylara bilimsel ve gerçekçi bakarım... Ama bugün anladım ki annem haklıymış. Kader denilen bir şey varmış ve bizim kaderlerimiz aslında seneler önce birbirine bağlanmış." Başını tekrar kaldırıp bu kez gözlerini kırpmadan saygılı, minnettar bir ifadeyle Ekrem'e baktı. "Bugün ilk defa kaderime inandım ve şükrettim... Babamı da beni de yüzüstü bırakmadığınız için..."

Erdem sözünü tamamlayamadan Ekrem elini kaldırıp adamın cümlesini bitirmesine izin vermedi.

"Geçmişe olanı geçmişte bırak... Bundan sonra hepimiz önümüze bakacağız."

Azize rahatlamış gibi sesli bir nefes çekip sırtını geriye yasladı. Yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

"İşte şimdi daha sırtın yere gelmez oğlum."

***

Duygusal anlamda zor olan konuşmalar bittikten sonra Ekrem herkesin gevşeyebilmesi için güler yüzle sıradan bir sohbet konusu açmış Azize, Erdem ve Vivien'la muhabbete koyulmuştu. Ragıp'ın da ara ara katıldığı sohbete bir süre sonra Zilal Ana ve Ağrılı da katılmıştı.

Berin'in sessizce ve biraz da çekingen bir tavırla oturduğunu gören Ayşe dostça bir gülümsemeyle kıza döndü.

"Sıkıldın tabii sen. Alışık değilsindir böyle kalabalığa."

Berin kibarca gülümsedi. "Çok alışık değilim tabii. Bizim evdekilerin sayısı belli. Ama o kadar yabancı değilim, baba-annemle sık sık onun eski mahallesine gittiğimde de kalabalık oluyor."

"Öyle mi? Ne güzel. Sıkılmıyorsun umarım kalabalıktan."

"Hayır, sıkılmıyorum. Aksine çok eğlenceli konular konuşuluyor." Berin'in parlayan gözleri Ayşe'ye yaramaz bir kız çocuğunu anımsattı. Duruşundaki uzaklığın aksine kalabalığın bir parçası olmaya hevesli biriydi. Ayşe sohbet eden büyüklere baktığında aniden karar vermiş gibi önce Zeynep'e sonra Alaz'a çevirdi bakışlarını.

"Kızlar, kalkın biz mutfakta sohbete devam edelim, hem büyüklere de birer kahve yaparız onlar da kahve eşliğinde keyifle devam ederler sohbetlerine."

"İyi olur valla. Biraz hareket edeyim hiç değilse," diyerek Alaz hareketlenince Yaman her zamanki gibi karşı çıktı.

"Olmaz! Dinlen sen. Onlar yapsın."

"Yaman! Delirtme beni. Hareket etmeye ihtiyacım var. Köşe yastığı muamelesi yapma bana."

"Ne alakası var? Yorulmanı istemiyorum. Evde kaç kadın var, kahve yapmak sana mı düştü?"

"Düşmedi! Ben istiyorum. Hareket etmek istiyorum."

"Yürüyoruz ya günde iki defa."

Yaman'ın inatçı bakışlarına Alaz gözlerini kısarak öfkeyle baktı. "Yarısını bile bitiremediğim, yolun yarısında kucağına alıp eve taşıdığın yürüyüşler mi?" Burnu neredeyse Yaman'ın burnuna değecek kadar başını adama yaklaştırdı. "Doktor yürüyüş yap dedi hatırlarsan, Yaman seni taşısın demedi!"

"O doktoru başından beri sevmedim. Hiçbir şey bilmiyor."

"Senin saçma sorularına cevap vermediği için adamı harcayamazsın."

"Saçma mı? Sorduğum her şey internette yazıyor sadece teyit etmeye çalışıyorum."

"Abuk sabuk okuduğun her şeyi adamın teyit etmesini bekleyemezsin. Herkesin muayenesi yarım saat bile sürmüyor biz her defasında senin saçma soruların yüzünden iki

saatte çıkamıyoruz oradan. Adam senin yüzünden mesleğini bırakacak, bak demedi deme sakın."

"Bırakırsa bıraksın. Zaten başarılı olduğu da söylenemez."

Yaman'ın burnunu kıvırıp küçümseyerek sarf ettiği sözlere Zeynep atılarak karşılık verdi.

"Allah gözünü doyursun. Türkiye'nin en iyi kadın doğum uzmanı o. Adamı yıldırdın altı ayda."

"Güzelim, biliyorsun ben bu arızaya pek hak vermem ama bu konuda bence haklı," diyerek Oğuz söze girince Zeynep gözlerini devirdi, oflayarak derin bir nefes koyuverdi.

"Senin de ondan aşağı kalır yanın yok. Adam yakında istifasını verecek sizin yüzünüzden." Sinirle işaret parmağını salladı. "İkinizi de menediyorum! Bir daha baş başa verip abuk sabuk fikir teatisinde bulunmayacaksınız!" Küçümseyerek önce kocasına sonra Yaman'a baktı. "Hamile olan biziz, sorulması gerekenleri biz sorarız. Her muayene öncesi ikna etmek için iki saat adama dil dökmekten usandım artık. Bizi hastası olarak istemiyor. Neden? Çünkü sizin yüzünüzden." Aniden yüzünü Alaz'a çevirdi. "Bundan sonra kendi muayenemize biz birlikte gideceğiz. Hiçbir faydanız yok bize. Sizin yüzünüzden doktorumuzdan olacağız."

"Katılıyorum Zeynep Abla," diyerek Alaz hemen destek verdi. Yerinden doğrulmaya çalışarak sızlanan bir tonla devam etti. "Başım ağrıyor artık her muayenede. Manyak üşenmemiş oğlumun kalp atışlarını saymış bir önceki dinlemede, ikincide neden aynı sayı tutmamış iki eksikmiş diye doktoru suçlamaya kalktı. Ben artık dayanamıyorum bu strese."

Alaz nihayet yandaş bulmanın hevesiyle sinirle söyleneerek elini havada sallayarak Ayşe'nin kendisini kaldırmasını işaret etti. Kız yerinden fırlarken Yaman kızgınlıkla Alaz'a bakıyordu. Ayşe'nin Alaz'ın elini tutmasına izin vermeden

yerinden hızla kalktı, beline destek vererek ayağa kalmasını sağlarken küskün bir sesle karşılık veriyordu.

"Madem iyi bir doktor, bunun da mantıklı bir açıklamasını vermeliydi. Ne dedim ki? Neden iki atış eksik bu sefer? diye sordum. Ne var yani? Ya bir sorun varsa? Ya oğlumuza bir şey oluyorsa?"

"İnsan gibi sorsaydın o zaman? Adamın yakasına yapışman gerekmiyordu. Ayrıca iki atış eksik, iki atış fazla bir şey fark etmez! Oğlum iyi benim! Ama doğduktan sonra senin gibi bir babayı gördüğünde de iyi olmaya devam eder mi, ondan şüpheliyim. Çocuğun daha doğmadan kafasını şişirdin! Tırsak bir çocuk olursa sana bunun hesabını sorarım!"

Alaz öfkeyle Yaman'a bakarken ayakta dikiliyordu, bir adım atarak Ayşe'ye yanaştı.

"Tırsak falan olmayacak. Kafasını şişirmiyorum. Sadece haddini bilsin istiyorum. Ağaç yaşken eğilir!"

"Keşke Ekrem Amca'm da seni yaşken eğseydi." Alaz'ın terslemesine Yaman pişkince sırıttı. "Denemedi değil. İşe yaramadı!"

"Belli! Hiç yaramamış!"

"Nerede yanlış yaptığını ben biliyorum o yüzden açıkları kapıyorum," dedi bilmiş bir edayla.

Alaz gözlerini devirdi, usanmış olduğu belli derin bir nefes verdi. "Yürü Ayşe Abla. Mutfağa gidelim yoksa ben elimi kana bulacağım. Evladım daha doğmadan yetim kalacak."

Ayşe, Alaz'ın koluna girerek geri döndüğünde Zeynep ayağa kalktı, eliyle şaşkın gözlerle onları izleyen Berin'e işaret etti. "Gel canım, biz mutfağa gidelim yoksa aile kavgasının tam ortasında kalacaksın. Gidip kafamızı dinleyelim."

"Ne yani, beni burada yalnız mı bırakacaksın?" dedi Oğuz, birden ayağa kalkarak. Yüzünü ekşiterek eliyle Yaman'ı gösterdi. "Hem de bu arızayla!"

"Elinize tabletinizi alır, o engin fikirlerinizi tartışırsınız işte. Maşallah, hamilelik konusunda kadın doğum uzmanlarını geçtiniz. Yakında size de bir muayenehane açacağım ben."

Zeynep'in tersleyen cevabına Oğuz gözlerini kırpıştırarak baktı. Aniden yüzünü buruştu.

"Ben kimseyi muayene etmem! Bana ne elin kadınlarından!"

Zeynep süratle işaret parmağını salladı. "Aklından bile geçirme! Oyarım gözlerini!"

"Kendin dedin!"

"Ben seni küçümsemek için söyledim!"

"Beni nasıl küçülteceksin acaba Zeynep?" dedi Oğuz. Böbürlenir gibi göğsünü şişirdi, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve alayla karısına baktı.

Zeynep baştan aşağı kocasını süzdü. Adamın cüssesi nedeniyle bu süzüş biraz uzamıştı ama nihayet başını tekrar kocasına kaldırıp gözlerini kısarak baktı. Kafa tutar bir tavırla başını hafifçe ileri uzattı. "Sen orasını merak etme, un ufak ederim seni!" dedi tehdit eder bir tonla. "Başka kadına bakarsan seni dilim dilim keser minik parçalara ayırırım. Biliyorsun, çok iyi neşter kullanabiliyorum."

Oğuz geriye bir adım attı, ellerini ceplerinden çıkardı. Bakışları hayranlıkla parlamaya başlamıştı. Gözlerini Zeynep'ten ayırmadan başını Yaman'a çevirdi.

"Bu kadın şöyle konuşmaya başlayınca acayip seksi oluyor lan!"

"Bir gece senden habersiz böbreğini aldığında da aynı cümleyi duymayı bekliyorum senden," dedi Yaman tiksinen bir yüzle.

Fırat oturduğu yerde sıkkın bir yüzle her zaman yapılan konuşmaları dinlerken başını iki yana sallayıp yanaklarını şişirerek derin bir nefes koyuverdi. Ağzının içinde, "Allah hepinize akıl fikir versin. Manyaklarla etrafım çevrilmiş, Allah acısın bana. Çok şükür, tek aklı başında olan karım da

çekiliyor, yoksa bunların arasında kafama sıkardım," diye söylendi.

Kızların hepsi salonun kapısına ilerlerken Ayşe büyüklerin tarafına yöneldi.

"Ekrem Abi, size birer kahve yapalım. Halime Abla'ya da söyleyeyim, öğlen yemeği için hazırlığa başlasınlar hep birlikte yeriz değil mi?"

Zilal hepsinden önce atıldı memnun bir sesle.

"Ayşe'm aklını seveyim güzel kızım. Sen Halime'ye söyle öğlen için hafif bir şeyler hazırlasınlar. Asıl akşam yemeğini hep birlikte yiyelim. Ben mutfağa geçerim iki saate." Başını hevesle Vivien'e çevirdi. "Akşam yemeğine kalın Viyen Hanım, şöyle ailecek hep birlikte güzel bir yemek yiyelim." Zilal Ana, Vivien'in adını dili döndüğünce sarf ederken kimse onu düzeltmemişti.

"Çok güzel düşündün Zilal Hanım," diyen Ekrem, kimseye cevap hakkı tanımadan araya girdi. "Azize Abla akşam yemeğine buradasınız. Bak, hiç tartışmayalım, kesinlikle bırakmam."

Azize ne diyeceğini bilemez gibi bakışlarını oğlu ve gelinine, Vivien de çekingen gözlerini kocasına çevirmişti. Dudağını bükerek "Ben bilemedim Erdem," diye o kırık Türkçesiyle mırıldanırken Erdem de karar verememiş gibi önce annesine bakıp Ekrem'e döndü. "Rahatsız etmeyelim sizi. Biz yalnızca birkaç saatliğine uğramıştık," diye ağzında geveleyince Ağrılı kati bir tavırla son noktayı koydu.

"Zilal Hanım, sen akşam yemeğini hepimize göre hazırlat. Bu akşam hep birlikte yiyeceğiz." Yumuşak bakışlarını Erdem'e çevirdi. "Şurada güzel güzel sohbet ediyoruz. Bölme sohbetimizi Erdem Bey oğlum."

"Peki, madem," dedi Azize gülümseyerek. "Ama mutfağa girdiğinizde ben de yardım edeceğim. Sizin güzel yöresel yemekleriniz vardır, hem ben de öğrenmiş olurum. "

"Oo, akşama ziyafet var desenize," dedi Ekrem, mutlu bir sesle. "Azize Abla'nın da eli çok lezzetlidir. Bak ne güzel oldu böyle. Şöyle evlatlarımız etrafımızda, hep birlikte güzel bir akşam geçirelim. Her zaman fırsat olmuyor."

"Olmadı böyle emri vaki yapmışız gibi," diye Erdem, mahcup bir sesle mırıldanınca Ekrem elini sallayarak gülümsedi. "Plansız işler her zaman daha iyidir Erdem'im. Planlasan böyle güzel denk gelmez. Rahat ol sen!" Başını ayakta dikilen Ayşe'ye kaldırdı. "Ayşe'cim, sen kahveleri gönder bize, siz gençler de keyfinize bakın. Biz halimizden memnunuz. Akşama da hep birlikte otururuz masaya."

Ayşe gülümseyerek başını salladı, geriye dönerek kızların ardından salondan çıktı. Oğuz ve Yaman, dik dik birbirlerine bakarken Fırat yavaşça yerinden kalkıp babasının yanına oturdu ve sohbete dâhil oldu. Yaman ve Oğuz asık suratlarla hâlâ birbirlerine bakmaya devam ediyorlardı.

"Sizinkinin boyu kaç oldu lan?" diye sordu Yaman, daha fazla sessizliğe dayanamayarak.

"On iki santim."

"Yuh!"

"Ne yuh?"

"Oğlum on üçüncü haftada ancak dokuz santim oluyor. Sizinki daha on dört haftalık değil mi?"

"Ee n'olmuş?"

"Deve mi doğuracak Zeynep Abla? Ne demek ne olmuş?"

"Deve sana denir! Kendine bak! Oğlumun babası ben değil miyim? Bana çekecek tabii oğlum."

"Oğlun?" dedi Yaman, dudak bükerek. "Nereden biliyorsun? Belli oldu mu?"

"Yok, henüz değil. İki hafta sonra muayenede belki belli olacak. Ama ne fark eder, o da benim gibi uzun boylu bir erkek olacak."

"Ya kız olursa?!" Yaman zevkten keyif aldığı belli bir gülümsemeyle Oğuz'a baktı. "Oğlum, o boyla kız olursa kesin evde kalır."

"Kalsın! Kız olursa da benim kabulüm, oğlan olursa da. Hem kız olursa evde kalsın, dizimin dibinden ayrılmasın hiç değilse. Ne yapacağım? Elin hırtına mı bırakacağım kızımı?"

"Hırt sensin! Doğru konuş! Kızın olursa hiç affetmem, oğluma alacağım. Benim oğlum hırt değil! Sen kendi sırık kızına laf sok!"

"Senin oğlun ancak senin gibi dingil olur. Kızıma el uzatırsa kırarım o oğlunun ellerini."

"Hiçbir halt edemezsin!"

"Hele bir denesin, görürsün ne yapıyorum."

"Bana bak! Oğluma dokunursan sıkarım kafana!"

"Söyle oğluna uzak dursun kızımdan o zaman!"

"Senin sırık kızını başka kimse almaz zaten!"

"Niye? Senin cüce oğluna mı varsın illa?"

Oğuz'un küçümseyerek bakan bakışlarına Yaman böbürlenen bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yerinde şöyle bir yerleşip bacak bacak üstüne attı. "Benim oğlum senin kızından uzun olacak. Otuz üç hafta bitti, şimdiden boyu kırk altı santim. Doktor uzun boylu olacak dedi."

"N'oldu? Birden doktora inanasın mı geldi?" Oğuz'un küçümseyen bakışlarına aldırmadı Yaman. Umursamazca omuzlarını silkti. Zevk duyduğu belli bir tonla karşılık verirken bakışlarını salonda gezdiriyordu. "Alacağım oğlum sırık kızını. Endişelenme. Evde kalmayacak. Boyu boyuna uygun... Huyu huyuna..." diye devam ederken birden durakladı. Sorgulayan bakışlarını Oğuz'a çevirdi. "Huyu huyuna da uygun olur mu lan? Oğlumu üzmesin senin huysuz kızın?"

"Huysuz sana benzer! Benim kızım bir prenses kadar asil olacak. Sen kendi dingil, huysuz oğluna bak. Sana benzerse

var ya! Kırarım onun o bacaklarını! Kızımın saçının teline dokunamaz!"

"Benim oğlumun canını yakan karşısında beni bulur!"

Yaman ve Oğuz doğmamış çocuğa don biçme ritüeline devam ederken Fırat kulağına çarpan sözlerle gülmemek için kendisini zor tutuyor, dudaklarını birbirine bastırırken dikkatini büyüklerin sohbetine vermeye çalışıyordu.

Ağrılı'nın hafifçe başını kendisine eğip "Bunların hali hal değil evlat. İkisi de iyice sapıttı. Yaman'a alışmıştık gerçi ama ben, kardeşinin durumunu hiç iyi görmüyorum. Yaman onu da raydan çıkardı. Bir ara al karşına da konuş ikisiyle, çek kulaklarını. Kızları bunaltmaktan başka yaptıkları bir şey yok. Ellerinden gelse kendileri doğuracak. Tövbe estağfurullah!" diye fısıldayarak başını sıkkın bir şekilde sağa sola çevirince, Fırat dudaklarının arasından çıkan kıkırtıya engel olamadı. Babasını onaylarcasına başını hızla sallayıp hafifçe öksürerek kıkırtısını bastırmaya çalıştı.

***

Kızlar kahveleri yapıp içeriye gönderdikten sonra mutfakta kendi kahvelerini içerken – ki Alaz ve Zeynep içeride oturan kocalarından gizli olarak hevesle kahveye atılmışlardı – aralarında sohbet ediyorlardı. Sohbet ağırlıklı olarak Berin'i tanımak üzere sordukları sorular çerçevesinde gelişiyordu. Berin'i üçü de sevmişti. İlk intibada uzak duruşunun yanılgıya neden olduğu ortadaydı. Aslında sıcakkanlı ve samimiydi.

"Bir kez gitmiştim Paris'e," diyen Zeynep'e, Ayşe başını çevirdi.

"Ne zaman? Benim niye haberim yok?"

"E Londra'dan Paris'e geçmek çok kolay. Bir hafta sonu okuldaki arkadaşlarla gitmiştik. Çok güzel bir şehir."

"Bana da söyleseydin ben de gelirdim. Aşk olsun!"

"Ay Abla, aniden gelişen bir plan olmuştu. O sıra sen çok yoğundun zaten. Ben de aklın kalmasın diye söylememiştim."

"Hain!"

Zeynep, Ayşe'nin küskün suratına gülümsedi. Elini uzatıp omzunu sıktı. "Söz! Bir dahakine hep birlikte gideriz."

"Daha Londra var sırada," dedi Ayşe. "Yaman kulüp açılışını Alaz'ın doğum sonrasına bıraktı. Açılışı yaparken hep birlikte gideceğiz. Belki oradan dönüşte iki gün Paris yaparız."

"Ne kadar güzel olur değil mi?" diye atılan Zeynep'e, Alaz umursamaz bir tonla karşılık verdi.

"Çok heveslenme. O araya da senin doğum girer. O iş uzar bence."

Ayşe düşünceli gözlerle bakarken başını salladı. "Haklısın Alaz. Açılışı sürekli erteliyoruz. Yaman seni bırakıp gitmez, sonrasında da Oğuz'la Zeynep'i arkada bırakmak olmaz."

"Bence uzatmanın manası yok. Aklımda o konu. Yaman'la konuşacağım. Bizim doğumları beklerlerse ohoo..." diyerek elini salladı boşlukta. "En iyisi Esat Abi'me devretsin konuyu. Yapsınlar açılışı. Artık biz ne zaman çocukları rahatça kucağımıza alırsak o zaman şöyle bir bakmaya gideriz. Bunca zaman emek harcandı, boşa beklemek saçma."

"Valla doğru diyorsun. Zaten ne zamandır Esat kulüplerle ilgileniyor. Yavuz'la gider açılışı yaparlar güzelce. Zaten Rick de orada. Her şey tamam yani."

Berin, Esat'ın adı geçince dikkat kesildi. Sakin sakin kahvesinden bir yudum alırken Zeynep'in şakacı sesiyle az daha yudumunu boğazına kaçıracaktı. Gözleri kocaman açılırken zorlukla ağzına aldığı sıvıyı boğazından aşağı indirdi.

"Siz habire karşılaşıp duruyormuşsunuz," dedi Zeynep, sırıtarak. Bedenini hafifçe masaya eğdi. "Esat kuduruyor. Delirtmişsin iyice."

"Ben hiçbir şey yapmadım ki!" dedi Berin, acele ile fincanı masaya bırakırken sesi savunma doluydu.

Zeynep elini havada salladı umursamayarak. "Senin bir şey yapmana gerek yok. Arabanın varlığı bile yeter. Hiç hazzetmez rekabetten."

"O zaman alışsa iyi olur. Ben neredeysem arabam da orada olacak."

"E iyi ya, bize de gülmek için malzeme hazır işte. Esat kudurdukça bize de eğlenecek konu çıkar."

Alaz kıkırdadı. Kahvesinden bir yudum alırken gözlerini kapamış aldığı zevki belli eden bir ifadeyle tadını çıkararak içiyordu kahvesini. Fincanı geri bırakırken gözlerini açtı, destekleyen bir gülümsemeyle Berin'e baktı.

"Ben arkandayım. Hiç geri adım atma."

"Geri adım atılacak bir şey yok. Zaten ne zaman karşılaşsak sadece aksi aksi laf sokup çekip gidiyor."

Berin elinde olmadan şikâyetçi bir tonla cevap verince Ayşe kıkırdadı bu kez.

"Ailenin en küçüğü o ya. Hep el üstünde tutulmuş," diye konuşmaya başlayınca Alaz hafifçe öksürdü tavana bakarak. Ayşe bu kez kahkaha attı. "Ay pardon, ailenin en küçüğü sendin. İyi peki öyle olsun," diyerek yeniden Berin'e döndü. "Esat en küçük erkek çocuğu olduğu için çok fazla üstüne gidilmemiş. Rekabeti sevmiyor. Alaz'la da çekişir hep zaten. Birbirlerini kıskanıyorlar."

"Ben Esat Abi'mi kıskanmıyorum. Beni kıskanan o."

"E çocuğun pabucunu dama atmışsın. Huysuzlanıyor."

"Ne yapmışım da dama atmışım acaba?"

"Anamın şefkatini sen çalıyorsun diye kıskanıyor."

Bu kez Zeynep burun bükerek konuşmaya katılmıştı. "Aman, bakma sen onlara. Hepsi analarına düşkün. Oğuz hâlâ dırdırlanıyor anam beni daha çok seviyor diye."

"Ya sen bunları geçen yılbaşı görmedin. Esat'la Alaz tombala yüzünden az daha birbirlerine gireceklerdi." Ayşe'nin

kıkırdayarak verdiği karşılığa, "Tombala?" diye sordu Berin, kızların yüzüne anlamayan bakışlarla bakarak.

"Hani genelde yılbaşında oynanır ya tombala," diye Ayşe açıklamaya girişti. "Bu ikisi çıkan numaraların üzerine kim fındık fıstık koysun, kim gerçek numaraları koysun diye az daha birbirlerine giriyordu."

"Evet, biliyorum tombalayı ama hiç oynamadım," dedi Berin gülümseyerek.

"Hadi canım!" dedi Alaz, kıza sanki uzaydan gelmiş gibi şaşkınlıkla bakarak. Oturduğu sandalyede yeniden yerleşmeye çalıştı zorlukla. "Dalga mı geçiyorsun? Herkes hayatta bir kere olsun oynamıştır."

Hayatı boyunca kendisinin yapamadığı onca şey varken yapabildiği bazı şeyleri başkalarının yapmamış olmasına şaşırıyordu.

"Yoo, gerçekten. Hiç oynamadım," dedi Berin, gülümseyerek. Süratle açıklama yapmaya girişti. O sırada yüzünün ne kadar sevimli olduğunun farkında bile değildi. "Yani biz hiç evde yılbaşı kutlamadık, her sene mutlaka bizimkilerin katılması gereken bir davet olurdu. Mecburen ben de onlara eşlik etmek zorunda kalıyordum. Birkaç kez okul zamanı arkadaşlarla kutladık ama her defasında dışarıdaydık. Yani hiç evde yılbaşı kutlayıp tombala oynamadım."

"O zaman bu sene bizimle kutlayacaksın. Gerçek bir yılbaşı nasıl kutlanır göreceksin."

"Ay geçen sene ben Londra'da hastanede nöbetteydim yılbaşında. Ne koymuştu ablamın sizinle yılbaşı yaptığını öğrenmek." Zeynep asık bir yüzle dert yanar gibi konuşuyordu. Birden yüzü değişti ve hevesle gülümsedi. "Bu sene hayatta kaçırmayacağım. Hep birlikte evde kutlayacağız."

Ayşe hüzünle gülümsedi kardeşine. Aile ortamı her zaman Zeynep'in en çok istediği şeydi. Kendisini güvende hissettiği, sevgiyle çevrelendiği yer, hiç uzaklaşmak istemediği

tek yerdi. Eliyle kardeşinin sırtını sıvazlarken başını salladı gülümseyerek.

"Esat Abi'm kuduracak. Berin bu sene bana destek çıkıyorsun. O sayıları biz alacağız, kendisi fındık fıstık koysun bu sefer."

Alaz hırslı bir sesle konuşurken, sinsi bir gülümseme yüzüne oturmuş, bakışlarında hainice ışıltılar parlamaya başlamıştı.

"Beni davet mi ediyorsunuz?" diye sordu Berin şaşkınca.

Yılbaşı için henüz plan yapmamıştı ama tek başına evde kös kös bir zavallı gibi oturmayı göze alamadığı için gerek sizlerden birilerinin yaptığı plana dâhil olabileceğini düşünmüştü. Fakat şimdi aldığı davet gözündeki her şeyi önemsizleştirmişti. Evde bir yılbaşı kutlaması... Hayalini bile gözünde canlandıramıyordu. Neler yapılıyor, nasıl vakit geçiriliyordu hiçbir fikri yoktu.

"Tabii ki davet ediyoruz. Hem zaten yarın imzalar atıldığında ortaklık kesinleşmiş olacak. Bunu da kutlamak için bahane olur." Ayşe dostça bir gülümsemeyle kıza baktı. "Eğleneceğine garanti veriyorum. Akşam yemekte Ekrem Abi'ye de söyleriz planımızı, eminim zaten o da sizinkileri bırakmayacaktır."

Berin yüzünü buruşturdu. "Annemle babamın katılması gereken bir davet olur mutlaka."

Zeynep umursamazca omuz silkerek araya girdi. "Aman onlar katılsın nereye katılacaklarsa, sen Azize Abla'yla bize gelirsin bizde birlikte kutlarız."

"Evet! Bak, bir hafta kaldı zaten. Kimseye söz verme. Burada bizimle olacaksın." diyen Alaz, aniden gözleri ışıl ışıl parlayarak bir Ayşe'ye bir Zeynep'e baktı.

"Defne de gelir. Kürşat hayatta bırakmaz onu yalnız. Serhat'la Nil'i de çağırırız."

Zeynep mutluluktan yerinde zıplayacaktı. Ayşe telaşla ona bakarken, "Dikkatli ol! Yapma şöyle ani hareketler," diyerek kardeşini azarladı.

"Ay ne yapayım abla ya? Çok heyecanlandım. Düşünsene ne kadar çok eğleniriz."

Gözlerini hülyalı bir tavırla yukarı kaldırmış, ellerini birleştirerek çenesinin altına dayamıştı. Dudakları mest olmuş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ailecek! Hep birlikte... En sevdiklerimizle yeni bir seneye gireceğiz."

Alaz şefkatle koca karnını okşarken aynı sevgi dolu gülümseme yüzüne yayılmıştı. "Oğlumla birlikte. O da yanımızda olacak bu sene. Karnımda bile olsa bizimle olacak."

"Yaman çok mutlu olacak," dedi Ayşe, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Geçen sene çok mutsuzdu. Bu sene onca sene sonra ilk defa hayalini kurduğu bir akşam geçirecek."

Alaz başını kaldırıp Ayşe'ye baktı aynı hüzünlü gülümsemeyle. Başını hafifçe sallarken bir eliyle yine karnını okşuyordu.

"Evet. Yirmi dört sene sonra bu sene nihayet yılbaşı kutlayacak. Tıpkı eski günlerdeki gibi sevdiklerimizle birlikte. Eksik olacağız ama" diye burukça baktığında Ayşe elini uzatarak masanın üzerinden elini tuttu. "Buna da şükredeceğiz güzelim. Ben biliyorum onlar da bizimle olacaklar," dedi destek verircesine inançlı bir sesle.

Hepsinin kayıpları vardı ama bugün sahip olduklarına şükretmeleri gerekiyordu. Bugünlere geçmişte onları seven mert insanların sayesinde kavuşmuşlardı. Alaz buruk bir gülümsemeyle başını salladı.

"O gün hep birlikte mezarlığa gidelim," dedi alçak bir sesle.

İki kardeş başlarını sallayarak onayladılar. "Gidelim güzelim," dedi Zeynep, elini Alaz'ın elinin üzerinde olan ablasının elinin üstüne koyarak "Abim yeğeninin ne kadar büyüdüğünü görsün," dedi yüzünde buruk bir gülümsemeyle.

En son iki hafta evvel gitmişlerdi Oğuz'la. Sık sık ziyaret ediyorlardı ve henüz büyümemiş karnına diğer elini koyarken abisinin onu gördüğünden emindi.

***

"Yok artık!"

Esat'ın sesiyle mutfakta kıkırtılar arasında sohbete dalmış olan kızlar yerlerinden sıçradılar.

"Abi!" diye neredeyse haykırdı Alaz. "Yüreğimi yerinden çıkardın. Erken doğum yapacaktım senin yüzünden!"

"Bu kızılın burada ne işi var?"

Esat, Alaz'ı duymazdan gelirken kızgın gözleri Berin'in üzerine kilitlenmişti. Kürşat'la birlikte dışarıdaki işlerini bitirip geç kaldığı ve çoktan kaldırıldığına emin olduğu kahvaltıya bir ümitle yetişmeye çalışmıştı. Salondaki yabancıları gördüğünde hiç dikkat etmeden doğrudan mutfağa girmişti. Halime mutfağın içinde yanındaki yardımcı kızla yemek hazırlığı yapıyordu. Bakışları mutfaktaki büyük masanın bir ucunda sohbet eden seslere çevirilince gözüne ilk çarpan profilden yüzünü gördüğü kızıl saçların ait olduğu kafaydı. Bu kadarına inanamıyordu. Bu kızın bu evde ne işi olabilirdi ki? Kâbus gibi üzerine çökmüştü. Kızgınlıkla çıkan sesine Alaz'ın ona azarlayan ses tonuyla karşılık vermesine aldırmadan hızlı adımlarla mutfağın bahçeye açılan kapısına ilerleyerek gözlerini dışarıda dolaştırdı.

"Bana sakın onu da buraya getirdiğini söyleme! Yemin ediyorum, kalbim sızlasa da gider delerim o lastiklerini."

"Manyak mısın sen be?" diye Berin, şirret bir ses tonuyla ayağa fırladı, ellerini iki yanına dayadı. "Benim arabamın lastiğini delmek ne demek? Önce adını ağzına alırken destur çek!"

Üç kız ağzı açık, mutfağın ortasında karşılıklı dikilmiş tartışan ikiliyi izlerken tek kelime etmiyorlardı. Mutfağın ortası

sanki bir anda alev almıştı. Berin'in sırtından aşağı sarkan kızıl saçları öfkeyle ayağa fırladığında sanki sönmeye yüz yutmuş bir ateşe büyükçe bir odun atılmış da alevleri havaya kaldırmış gibi etrafında dalgalanmıştı.

"Ne destur çekeceğim lan? Sana demedin mi ben? Göndereceksin o demir yığınını."

"Lanlu lunlu konuşma benimle! Ağzını topla önce. Karşında asker arkadaşın yok senin! Biraz adap öğren!" Berin işaret parmağını Esat'ın burnunun ucunda salladı. "Ayrıca benim prensime demir yığını diyemezsin! Senin modası geçmiş ihtiyar ninenin bir üst modeli olan dünya harikası o. Kabul et! Canın daha fazla acımasın!"

"Neyi kabul edeceğim be?" diyen Esat gözlerini ardında kadar açtı. "Ne ihtiyarı? Ne dünya harikası?" Kızın geri adım atmaz inatçı tavrına şaşkınlıkla baktı. Yardım diler gibi masadaki üç kadına döndü. Eliyle kızı göstererek "Bunun burada ne işi var?" dedi sinirle.

Berin diğerlerinin cevap vermesine fırsat vermeden sinsi bir gülüşle Esat'a baktı, sanki küçük savunmasız bir kız çocuğu gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Senin haberin yok tabii. Ortak olduk sizinle. Babamlar içerdeler. Yarın imzaları atıyorlar. Artık sık sık görüşeceğiz. Ne güzel, değil mi?"

Esat ağzını açtı, bir şey diyecek gibi oldu ancak gözleri dehşetle açılmış halde başını iki yana sallamaya başlarken tek söz edemedi. Bakışları teyit etmek ister gibi diğerlerine çevrildi yine. Zorlukla, "Yalan söylüyor deyin!" dedi, yalvaran bir tonla.

Alaz sırıtarak baktı Esat'a. Diğer ikisi gülmemek için kendilerini zor tutuyordu.

"Berin doğru diyor abi. Bizimkiler ortaklıkta anlaştı. Süper haber değil mi? Bu akşam hep birlikte yemek yiyoruz. Hatta Berin'i yılbaşı gecesi için davet ettik. O da bizimle olacak. Konuşacak ortak noktanız da çok. Biliyor musun, Berin

daha önce hiç tombala oynamamış. Bu sene o misafirimiz olduğu için numaraları ona veririz diye düşündüm." Sinsi bir gülüşle gözlerini kıstı. "Sana Şam fıstığı siparişi verdim. Eh Bugatttisi olan sensin. Yakışır yani. Zengin gösterir."

Alaz geçen sene Esat'ın ona ettiği sözü adamın yüzüne vururken zevkten ölecek gibi hissetmişti. Esat bir Alaz'a bir Berin'e baktı. Kaşları sinirle çatılmış gözleri öfkeyle parlıyordu. Bu baş belasının yine burnunun dibinde bitmesine inanamıyordu. Kurtulamamıştı bir türlü bu kızdan. Hem karşılaştıkları her yerde canını yakarak kızı tersliyor hem de uzun süre göremeyince aklı sürekli kötü senaryoları yazmaya başlıyordu. Kaza mı yapmıştı acaba? Başka biriyle mi görüşüyordu? Esat her ne kadar kızı terslese de yine de takip etmişti. Ona neyse? Yine de durduramamıştı kendisini.

Mutfağın ortasında kaşları çatılı kıza bakarken kafasındaki görüntüler yine sinirini tepesine çıkarmıştı. Sanki orada olmasını umursamıyormuş gibi küçümseyerek baktı.

"Ne haliniz varsa görün be. Ben zaten yılbaşında evde olmam," dedi, ters bir sesle. Aynı umursamayan tavırla geri döndü. "Halime Abla, yiyecek bir şeyler var mı? Sabahtan beri bir şey yemedim yav."

Halime şaşkınlıkla dikilirken mutfağın ortasında gerçekleşen biraz evvelki tartışmayı izliyordu ve Esat'ın sorusunu bir an algılayamadı. Sırtı kızlara dönük Esat'ın arkasında kalan Berin'in üzgün yüzünü gördüğünde nedensizce içi sızladı ama başını iki yana hızla sallayarak toparlandı.

"Sen geç masaya otur Esat'cım, ben hemen bir şeyler getiririm sana."

Berin üzüntüsünü içine gömerek belli etmediği bir gülümsemeyle yüzünü kızlara döndü ve ağır adımlarla tekrar masaya yaklaşarak kalktığı yere oturdu. Titreyen ellerini kucağında kavuşturdu, yine yapay olmamasına çalıştığı gülümsemeyle kızlara baktı.

"Arabama karşı manasız bir kıskançlığı var," diye mırıldandı açıklamaya çalışır gibi.

Üç kız da düşünceli gözlerle ona bakarken bu kez bakışlar Esat'a çevrildi. Esat masanın diğer ucuna ilerleyerek bir sandalye çekti, gözleriyle sanki vuracakmış gibi Berin'e bakarak yerine oturdu.

Alaz ortama yerleşen rahatsız edici havayı dağıtmak ister gibi sinsi bir gülümsemeyle Esat'a baktı.

"Abi, yılbaşında dışarıda olacağını Ağrılı da biliyor mu?"

"Babamı karıştırma kuzu," dedi uyaran bir tonla, kaşlarının altından bakarak.

Alaz yine gülümsedi, arkasına yaslanarak elini koca karnının üzerine koydu. Otomatik hareketlerle yavaş yavaş karnını okşarken, "Çok geç," dedi, hain bir ses tonuyla.

Esat'ın Berin'e bakışlarını yakalamıştı. Kız her ne kadar saklamaya çalışsa da yüzündeki üzgün ifadeyi de yakalamıştı. İnsanların ne zaman rol yaptıklarını en iyi o anlardı. Çok uzun zaman çok kereler kendi de rol yapmıştı. Bunu ondan daha iyi kimse anlayamazdı. Esat'ın derdi yalnızca araba olamazdı. Tamam, arabasına düşkündü, rekabeti sevmezdi ama bir kadına bu kadar ters davranması normal değildi. Düşünceli gözleri Esat'a dikiliyken ciddi bir tonla devam etti.

"Bütün aile evdeyken Ağrılı kimsenin ayrı olmasını istemez, biliyorsun."

"O gece işlerin en hareketli olduğu zaman. Kontrol etmem gereken yerler var. Ben olmam evde."

Esat'ın kestirip atarcasına verdiği cevaba Alaz aldırmadan karşılık verdi.

"Mekânların başlarındaki sorumlular da bu yüzden var. Aksilik olursa haber verirler ama o akşam senin başlarında olman gerekmiyor. Geçen sene de Yaman burada değildi ama bir aksilik olmadı değil mi?"

Esat gözlerini kısarak tehdit edercesine baktı. Uzatma der gibiydi bakışları ama tehdit Alaz'a işlemiyordu. İkisi de bir-

birlerine bakarken biri sinsice gülümsüyor diğeri öfkeyle ona bakıyordu.

Mutfağın hareketlenmesi uzun sürmedi. Yaman ve Oğuz'un sıkıldıkları ve biraz daha devam ederlerse birbirlerine girecekleri ortaya çıkınca, arada bir gösterdikleri makul akılla çekişmeye son verip mutfağa, kızların yanına gitmeye karar vermeleri mutfağı hareketlendirmişti. Esat için hazırlanan yiyecekler biraz daha fazlalaşmıştı. Oğuz çabuk biten kahvaltı sofrasının onu aç bıraktığından, Yaman da yiyemediği gözlemelerden şikâyet etmişti. Mutfaktaki sofranın donatılması kısa sürede gerçekleşti. Halime yardımcı kızla büyükler için içeriye masayı hazırlarken gençler yerlerinden şikâyetçi değillerdi.

Kısa sürede mutfakta yine kahkahalar yükseldi. Neyse ki geniş mutfak kimsenin sıkışmasına sebep olmuyordu. Herkes birbirine laf atarak atıştırmaya başlamıştı. Kürşat'ın da Defne'yle birlikte mutfağa girmesiyle ortalık daha da şenlenmişti. Masanın bir ucuna kadınlar bir ucuna erkekler yerleştiğinde herkes bir ağızdan yanındakiyle konuşuyordu.

Defne'yi Berin'le tanıştırdılar. Kızlar çabucak kaynaşmıştı. Berin hayatı boyunca daha önce böyle bir ortam görmemişti. Babaannesiyle de böyle kalabalık ortamlarda bulunmuştu ama çoğunun yaşı epey geçkin, Berin de aralarındaki nadir gençlerden biri olurdu. Ancak bu kez hepsi neredeyse onunla yaşıttı. Defne'nin Kürşat'ın yine geçen hafta Mehmet Ali ile yaptığı tartışmayı anlatması kızları kahkahaya boğmuştu, Zeynep hevesle Berin'e eksik kalan kısımları anlatmıştı.

"Hâlâ çocuğu okuldan attıramadığı için kuduruyor. Sen o yüzden Esat'ın saçmalıklarına aldırma. Yanındakinin nasıl olduğunu duydun. Normal yani. Bunların hiçbirinin aklı yok. Sen he he de geç, bildiğini oku."

Berin gülümseyerek Zeynep'i dinlerken göz ucuyla masanın diğer ucundaki adamlara baktı. Hepsi de dışarıdan görünüşte iri yarı, ürkülecek kadar sert görünüşteydiler ama ka-

dınların yanında tamamen çocuksu bir hale bürünüyorlardı. Onu sürekli tersleyen Esat, Alaz'la konuşurken birden gözleri yumuşayarak ona bakıyor "Kuzu" derken ses tonu sanki ağzında bal varmış gibi tatlı çıkıyordu.

Yaman gözlerini bir an bile Alaz'ın üzerinden çekmiyordu, belki on defa yerinden kalkıp kızın sırtını ovmuş, ayağının altına puf getirmiş, mutfaktan çıkmak istemeyen kızın rahat edebilmesi için tüm gerekenleri yapmıştı. Vitamin saatinin geldiğini söyleyip kızın önüne ilaçlarla birlikte su koymuş, herkes çay içerken ona portakal suyu sıkmıştı kendi elleriyle. Aynı şekilde Oğuz da Zeynep'e karşı ihtimamlı davranıyordu. Sık sık sanki bir rekabet içindelermiş gibi Yaman'la birbirlerine ters birer bakış atıyorlardı. Fakat aralarındaki bağ anlaşılmayacak gibi değildi. Hepsi de birbirlerine sevgiyle bağlanmışlardı.

Berin, ilk defa geçirdiği zamanın gerçekliği ile sarsılmıştı. İlk defa bir ortamda rol yapmadan içinden geldiği gibi davranmıştı. Attığı kısa neşeli kahkahalar, biten çay bardaklarını doldurmak için hepsinden önce atılması, Halime'nin yaptığı yemeği göz ucuyla takip edip aniden ayağa fırlayarak birkaç şey eklemesi ve kendisine bakan şaşkın bakışları fark etmeden babaannesinden öğrendiği bazı püf noktalarını Halime'ye anlatması tamamen içgüdüsel ve doğal bir edayla rahat hareket etmesinden kaynaklanıyordu. Hayatı boyunca en keyif aldığı anları yaşıyordu.

Öğlen yemeği telaşı atlatılmış, aradan geçen zamanda eğlenceli muhabbet devam ederek sürmüştü. Nihayet Zilal Ana mutfağa girip "Akşam yemeğini hazırlayacağız biz. Siz hâlâ mutfakta mı oturacaksınız?" diye takılmıştı gençlere.

"Anacım benim şu an keyfim gayet yerinde. Seviyorum mutfak muhabbetini," dedi Alaz, hepsinden önce atılarak.

"Kurban olurum sana kuzum. Sen nasıl keyif alıyorsan onu yap."

"O zaman sen yemeğini yap, biz buradayız. Yardım edelim mi sana?"

"O nasıl söz kuzum? Sen yüklü halinle bana mı yardım edeceksin? Ben Halime'yle iki dakikada hazır ederim her şeyi."

"Olur mu anacım ya?" diyen Ayşe atıldı. "Onların ikisi de yüklü. Ben sana yardım ederim."

Zilal'in yanında dikilen Azize elini kaldırdı. "Sen otur kızım. Siz gençler bugün oturuyorsunuz biz Zilal Hanım'la yapacağız. Ondan öğreneceklerim var hem. Bana tarif verecek," dedi gülümseyerek. Ardından başını arkasında duran Vivien'e çevirdi. "Berin kızım, al anamı da yanınıza. Sıkılır garibim içeride."

Berin ayağa kalkıp oturduğu yeri annesine gösterdi. "Gel anne, sen böyle otur, ben babaanneme yardım ederim."

Vivien gülümseyerek kızının işaret ettiği yere hareketlenirken Zilal şaşırarak "Sen yemek yapmayı biliyor musun ki?" dedi, kızın kendinden emin göreve soyunmuş tavrına garipseyerek bakarak.

"O babaannesinin torbasından çıktı," diyen Vivien, yerine otururken alayla karşılık verdi Zilal'e.

"Torbasından mı çıktı?" dedi Zilal anlamayarak.

Azize'nin kahkahası mutfağı çınlattı. "Gelin!" dedi kıkırdayarak. "Allah iyiliğini versin. Torba değil o!" derken Vivien hata yapmış olmanın şaşkınlığı ile baktı kayınvalidesine. "Sen öyle demiyor muydun anne? Benim torbamdan çıktı. Öğrettim ben diye."

"Benim tornamdan çıktı diyorum, kızım. Benim tornamdan çıktı."

Kadının ne demek istediği anlaşılınca mutfağı kahkaha sesleri doldurdu. Berin annesine şefkatle gülümseyerek eğilip yanağından öptü. "Olsun annem. Yine de çok güzel konuşuyorsun. Üzülme sen."

"Ay ne üzüleceğim. Sonra da gülüyoruz işte," dedi Vivien, kendisinden umulmayacak bir mütevazılık ile. "Sizin şu deyimler ve atasözlerini beceremiyorum bir türlü," dedi şikâyetçi bir çocuk gibi.

"Sen üzülme Viyen Hanım, ben sana hepsini öğretirim," diyen Zilal atılınca, Oğuz dayanamayarak "Anne Viyen değil, Vivyen Vivyen," dedi, ismin üzerine bastırarak.

Zilal bir an boş boş baktı Oğuz'a, sonra başını sakince Vivien'e çevirdi. "Aha bak, yeri geldi Viyen Hanım. Öğreteyim sana bir tane. Kurt kocayınca köpeklerin maskarası olurmuş," dediği anda mutfak tekrar kahkahaya bulandı.

15.BÖLÜM

O akşam gerçekten de herkes çok güzel vakit geçirdi. Esat bir an evvel ortamdan kaçmak için kendince planlar yapmaya çalıştıysa da her defasında biraz sonra diyerek ötelemiş ve akşamı diğerleriyle geçirmişti. Üstelik ummadığı kadar eğlenceliydi geçirdiği zaman. Berin'le çok fazla yan yana gelmemiş, çok fazla konuşmamıştı ama kızın ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle takip etmişti. Diğerleriyle çabucak yakınlaşmasını garipsemişse de bir süre sonra kıza tarafsız gözle bakmaya başlamıştı. İçinden bir ses sanki onun hakkında yanıldığını söylüyordu. Kızın sahtekâr olduğunu düşünüyordu, dışarıdaki tavırlarını görmüş, o yapay tavırları ona batmıştı ama tüm gün boyunca izlediği kızda bu kez yapaylık yoktu.

Alaz, Ayşe ve Zeynep'le hemen kaynaştığı gibi sonradan gelen Defne'yle de sıkı fıkı olmuştu çabucak. Hatta bir ara birbirlerine telefon numaralarını verdiklerini de görmüştü. O yetmezmiş gibi salı gününe öğlen yemeğinde buluşmayı kararlaştırmışlardı. Üstelik buna Ayşe ve Zeynep de atılmıştı. Kız kıza dışarıda öğle yemeği... İşten bir saat de olsa uzaklaşma fikri hepsine cazip gelmişti. Alaz'ın "Ben de geleceğim o zaman," diye aksi bir çocuk gibi atılmasına her zamanki gibi önce Yaman karşı çıkmış on dakika boyunca didişmişler sonunda da tartışmayı Alaz kazanmıştı.

Yaman ne derse desin geri adım atmayı düşünmemişti; hayatında başka bir ilki daha yapacak, normal kadınlar gibi yaşama fırsatını değerlendirecekti. Normal olmaya, sıradan kadınlar gibi yaşamaya ihtiyacı vardı.

"Yemin ediyorum gider tek başıma doğururum. Sıkboğaz etme beni artık. Ben de kızlarla öğlen yemeğine gideceğim," diye kestirip atmıştı.

Yaman çaresiz gözlerle ona bakıp boynunu bükmüştü. "Nedir bu kız kıza muhabbet anlamıyorum ki? Ben de gelsem ne olur sanki? Ya bir şey olursa? Yanında olmuş olurdum."

"Bir şey olursa Zeynep Abla var. Bir doktordan daha iyi müdahale edemezsin herhalde, değil mi? Ayrıca çocuklar da kapıda olacaklar. Bir şey olursa yetiştirirler ama bir şey olmayacak. Ben öğlen yemeğine gidiyorum."

Yaman suratını asarak onaylamıştı ancak son sözleri söylemeden edemedi.

"Tamam. Ama et yeme, balık ye. O daha yararlı."

"Balık mı?" diyen Oğuz'un sesi aniden yükselince Yaman yaptığı hatayı anlayarak gözlerini yummuş, başını iki yana hızla sallayarak çabucak devam etmişti.

"Somon dedim! Somon! Somon yesin. Kuzey Denizi mahsulü. Daha sağlıklı!"

Ters ters Oğuz'a bakarken Alaz dayanamayarak kahkahayı basmıştı. "Manyaksınız manyak. İkiniz de sağlıklı değilsiniz." Kınayan bakışlarını hızla ikisine atıp kızlarla sohbete geri dönmüştü.

"Oğlum, gerçekten salaksın!" diye fısıldayan Oğuz'a, Yaman neredeyse çemkirerek karşılık verdi.

"Onu mu aklımda tutacağım? Doktor beynimi sikti balık iyidir, balık yiyin diye diye. Kafa kalmadı ki? Neden dışarıda yemek yedirmiyorum sanıyorsun Alaz'a? Ben Alaz'a yedirdiğim balıkları nerelerden getirtiyorum sen biliyor musun? Balık hali bana çalışıyor ne zamandır?"

"Hapını içsin, alsın Omega'sını!" dedi Oğuz tükürür gibi. "Zeynep'in ağzına balık koydurmuyorum."

"Niye sormuyorsun oğlum bana? Bodrumdaki buzluğa ben balık istifledim. Hepsini de dışarıdan getirttim."

"Valla mı lan? E o zaman sen eve gönder birkaç tane. Kızın ne zamandır canı balık çekiyor, menettim bende. Yazıktır yav."

"Sen bir ara Zeynep Abla'nın ağzını ara, sor bakalım öğlen yemeğine nereye gidiyorlar? Ben arayayım orayı da. Balıkları buradan göndereyim mekâna."

"Aferin lan. Sende saksı çalışıyor arada sırada. Bak bu benim aklıma gelmemişti."

"Bende o saksı sürekli çalışıyor da sende durmuş. Sen kıza niye eziyet ediyorsun oğlum? Canı balık çektiyse bulsana bir çare."

"Bulmadığımı nereden biliyorsun? Alabalık yedirdim ben de."

"Hee... Tamam, o da olur."

Fırat, Yaman ve Oğuz'un saçmalamasına biraz daha katlanıp nihayet dayanamadığı esnada araya girdi. Kafa kafaya vermiş ikisinin başları arasından başını araya soktu ve önce birine sonra diğerine "siz hayırdır?" der bakışı attı. "Oğlum siz sıyırdınız mı lan? Neyin kafasını yaşıyorsunuz? Alt tarafı karılarınız hamile, sanki dünyada bir tek sizin karılarınız çocuk doğuracakmış gibi davranıyorsunuz."

"Seni de görürüz Fırat Bozduman," dedi Oğuz ters ters.

"Benim neyimi göreceksiniz lan?"

"Senin karın da hamile kalsın, o zaman göreceğim seni de."

"Kalırsa ne yapılması gerekiyorsa onu yaparım. Ama sizin yaptığınız gerekmiyor. Kızların ikisini de bunalttınız. Boşarlarsa sizi hiç şaşırmam."

Yaman aninden yerinde dikildi. Pis pis Fırat'a baktı. "Ağzından çıkanı yel alsın! Ne biçim konuşuyorsun abi sen?"

"Ne diyeyim oğlum?" dedi Fırat doğrularak. "Lan kızları hayattan bezdirdiniz. Ben size bir şey diyeyim mi? Siz tek çocukla kalırken ben çocuklarıma kardeş dizeceğim."

"O niyeymiş?" dedi Oğuz, gözlerini kısarak dik dik baktı.

"E sizin karılarınız sizin bu manyaklığınızı gördükten sonra ikinciye hamile kalır mı sanıyorsunuz? İkisi de zehir gibi akıllı maşallah. Bir daha yaş tahtaya basarlar mı? Tek çocukla kalırsınız öyle."

"Sen kaç tane düşünüyorsun ki?" diye sordu Yaman ilgiyle. Birden konu ilgisini çekmişti.

Fırat arkasına yaslandı. "Valla biz en az iki istiyoruz Ayşe'yle. Duruma göre üç yapacağız."

"Hangi duruma?" diye sordu Oğuz şaşkınca.

"Bahara kadar korunmaya devam edeceğiz sonra çalışmalara başlayacağız. Allah izin verirse iki sene arayla iki çocuk, sonra baktık başa çıkabiliyoruz belki üçüncüyü de peşine dizeceğiz. Ayşe çok yorulur da hem çocuklar hem iş zor olursa, ikiyle yetineceğiz."

"Yav niye zor olsun?" dedi Oğuz dik dik konuşarak. "Evde onca insan var. Çocuk bakmasından ne olacak?"

"Görürüm seni geceleri uyuyamadığında." dedi Fırat alaycı bir sesle. "Hem Ayşe hiçbir şeylerini kaçırmak istemiyor. Belki işleri bir süre askıya alacak. Hatta müvekkillerini bile azaltabilir."

"Plan yaptınız yani?" dedi Yaman şaşkın bir yüzle Fırat'a bakarak.

"Herhalde yaptık. Sizin gibi balıklama atlamadık. Onca iş güç... E daha yeni evlenmişiz azıcık beraber zaman geçirelim istiyoruz. Plansız programsız olur mu çocuk dediğin? Bir ayağın evde olacak demektir."

Yaman takdir dolu bakışlarını Fırat'a dikti. "Görüyorsun değil mi? Adam zehir gibi. Tek tek planlamış."

"Orasını anladık... Sen de planlayaydın. Sen niye korunmadın?"

Yaman'ın yüzüne ikisinin de şaşırdığı bir kızıllık yayıldı. Başını aşağı eğerken huzursuzca yerinde kıpırdandı, utanç dolu bir sesle itiraf etti. "Unuttum."

"E normal tabii. Adamın yirmi üç seneden sonra gözü dönmüş. Aklına o mu gelecekti?" dedi Fırat anlayış dolu bir sesle. Bakışlarını kardeşine çevirdi. "Sana ne demeli? Sen azıcık bekleyeydin bari."

Oğuz isyan dolu bir tavırla elini Yaman'a doğru sallayarak "Bu karşıma geçip hamile olduğunu söyledikten sonra mı?" dedi, aşağılayıcı bir sesle.

"Ne oldu? O hamile kaldı ben kalamaz mıyım dedin?" diye sordu Fırat alayla.

Oğuz başını sağa sola sallayarak kınayan gözlerle abisine baktı. "Ne alakası var? Saçmalama abi ya."

"E onun bahanesi belli. Sen az sabırlı olaydın."

Oğuz da tıpkı Yaman gibi huzursuzca yerinde kıpırdanıp gözlerini salonun her bir köşesine dağılmış küçük gruplar halinde sohbet edenlerin üzerinde gezdirdi. Alçak bir sesle o da kendi itirafını yaptı.

"Birlikte büyüsünler. Birbirlerine candaş olsunlar istedim."

Yaman kirpiklerini kaldırıp Oğuz'a baktı. Oğuz'un kaçamak bakışları bir an Yaman'ınkileri buldu ve hızla bakışlarını kaçırdı. Yaman yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Oğuz onu hiçbir zaman yalnız bırakmayacaktı; bunu asla sesli dile getirmeyeceğini de biliyordu ama bunu biliyor olmak bile içini rahatlatıyordu. Oğuz'un içinde bulunduğu huzursuz edici durumu ortadan kaldırmak ister gibi elini uzatarak adamın kalın kolunu sıktı, omzuna bir şaplak attı. Alaycı bir sesle konuşarak ortamı dağıttı.

"Tamam lan. Alacağım kızını oğluma. Evde kalmasına gönlüm elvermez."

"Lan bana bak!" dedi Oğuz, hızla bakışlarını ona kaldırarak. "Oğlun kızımın arkasından sürünse de vermeyeceğim kızımı."

Fırat yeniden başlayan aynı muhabbete kahkahayı bastı.

"Oğuz oğlum. Bu arıza kız diye diye seni de alıştırdı. Bak, kabullendin sen de. Bir şeyi kırk defa dersen olurmuş. Kızın olursa hiç şaşırmayacağım."

"Olsun lan. Kız olsun erkek olsun ikisi de benim evladım olacak. Ama kız olursa, asla vermeyeceğim bunun oğluna!"

O Yaman'a öldürecek gibi bakarken diğeri sadece sırıtıyordu.

"Göreceğiz. O gün gelsin göreceğiz bakalım. Benim oğlumsa eğer, o kızı mutlaka alır. Babasına azıcık çektiyse, öldü sandığını bile bekleyip kimseyle evlenmeyeceğine yemin etmiş bana, azıcık çektiyse alır, o kızı. Benim içim rahat. Sen düşün."

***

Alaz araçtan dikkatli adımlarla inmeye çalışırken Halit elini tutmuş ona yardım ediyordu. Kızlarla yiyecekleri öğlen yemeğini biraz geçe almışlardı. Defne okuldaki işini bitirmiş, Zeynep nöbet teslimi yapmıştı. Ayşe de öğleden sonraki tüm görüşmelerini bir sonraki güne aldırmıştı. Kocaman karnı yüzünden önünü göremiyordu. Zorlanarak da olsa nihayet adımları yere değerken Halit sızlanan bir sesle onu tembihliyordu.

"Alaz, abime sakın elini tuttuğumu söyleme."

"E kendi başıma nasıl ineyim bu karınla?" diye karşılık verdi şaşkın bir tonla.

"Valla sana yardım etmediğim için mi yoksa elini tuttuğum için mi fırçayı yemem konusunda bir seçim yapacaksam eğer ben a şıkkını tercih ederim."

"Siz de onun yanında dura dura iyice kafayı yediniz," diye söylendi. Ters ters Halit'e baktı. Kızlarla buluşacağı restoranın kapısına doğru adımlarken arkadaki aracın bagajından bir soğutucu çantası çıkaran ve içeri doğru yürüyen korumayı görünce adımlarını durdurup Halit'e döndü tekrar.

"O ne yapıyor?" diye merakla sordu.

Halit sanki çok normal bir şeymiş gibi omuzlarını silkerek "Balık," dedi kelimeyi uzatarak. Alaz kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım? Ne balığı?"

"Yaman abim arayıp haber vermiş mekâna. Bizim şimdi bıraktığımız balıkları pişirecekler size. Başka bir şey yemeyecekmişsiniz."

Alaz gözlerini devirirken sinirle söylendi. "Tövbe Ya Rabbim. Adam her yere el atıyor yav." Kızgın bakışlarını sanki Halit'in suçuymuş gibi genç adama dikti. "Ama valla olmaz. Halime Abla yeşillikleri güzelce yıkayıp sirkeye de basmıştı. Şimdi burada doğu düzgün yıkamazlar salata malzemelerini, keşke otları da getirseydiniz. Unuttunuz mu yoksa onları?" diye alayla sorunca Halit'in yüzü karmakarışık oldu. Düşünceli gözleri yukarı kalkarken başını salladı saf saf.

"Ama Yaman Abi onları söylemedi ki. Unuttuk mu yav?" Aniden arkasını dönüp diğer arabadaki genç korumalardan birine bağırdı. "Necip lan? Otları da almış mıydınız evden?"

"Ne otu abi?"

Çocuğun kaşları şaşkınca kalkarken şüpheyle Halit'e bakıyordu. "Abi bizim otla falan işimiz olmaz. Ne diyorsun sen?"

Tasvip etmez gibi Halit'e bakan çocuğa Halit ters bir sesle karşılık verdi.

"Lan manyak! Sanki uyuşturucu soruyorum. Salata malzemesi varmış. O otları soruyorum. Yeşillik yeşillik!"

Alaz ağzının içinde homurdanarak "Bir tanesi normal olsa dişimi kıracağım. Zaten beni normali bulmaz ki!" diye mırıldandı. Sesini yükselterek "Halit saçmalama! Dalga geçtim

seninle. Manyak mısın sen? Evden ot getirtip bunlarla salata yapın mı diyeceğiz?" diye kızgınlıkla çemkirdi.

Halit teessüf edercesine baktı kıza. "Ne diye dalga geçiyorsun Alaz ya? Abim söyledi de biz atladık sandım."

Alaz gözlerini kısıp Halit'e bakarken başını iki yana salladı "Allah sizi ıslah etsin. Ne diyeyim daha başka ben?" diyerek yeniden söylendi. Ters bir bakışı Halit'e fırlatarak tekrar geriye döndü, restorana girmek için ileri adımladı. Hava zaten soğuktu, burnunun ucu buz tutmuştu. Bu manasız konuşmayı sürdürmenin hiçbir anlamı yoktu. Bu muhabbetin acısını akşam Yaman'dan çıkaracaktı. Kontrol manyaklığı artık iyice sınırı aşmıştı.

Kızların çoktan geldiğini içeri girince onu görüp el salladıklarında anladı. Yine de acele etmeden sakin adımlarla onlara yaklaştı. Hepsi birbiriyle selamlaşıp öpüşürken Alaz üzerindeki paltoyu çıkarıp bekleyen görevliye verdi, adam uzaklaşır uzaklaşmaz söylenircesine konuşmaya başlayarak yerine oturdu.

"Hanginiz söylediniz buraya geleceğimizi?"

"N'oldu ki?" dedi Ayşe şaşırarak. Alaz'ın aksi tavrına anlam verememişti. Alaz sanki dert yanması için fırsat çıkmış gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Dünden beri bana nereye gideceksiniz diye sordu Yaman. Özellikle söylemedim. Yola çıktığımızda Nihat'a dedim buraya geleceğimizi. Ama ne gördüm? Bagajdan soğutucu içinde balıkları içeri götürdüler. Balık getirmişler. Hepimiz balık yiyecekmişiz! Ya Allah aşkına, biri bana bunun mantıklı bir şey olduğunu söylesin ki, ben manyağım diyeyim. Ama diyemiyorum. Neden? Çünkü haklıyım!"

"Yaaa gerçekten mi?" diyen Berin, hülyalı bir yüzle gülümseyerek Alaz'a sorunca, kızların hepsinin bakışları incelercesine ona döndü.

"Berin, delirtme beni!" dedi Alaz sert bir sesle. "Normal mi bu yani? Restorana balık gönderip bunları pişir ne demek? Adam her gün kendini aşıyor yemin ediyorum."

"Ama bak seni düşünmüş," dedi Berin yine aynı yüz ifadesiyle.

Alaz gözlerini devirmesinin hemen ardından hızla başını çevirerek tek tek kızlara baktı. "Hanginiz boş boğaz?"

Zeynep suçlu gözlerle Alaz'a bakıp neredeyse mırıltıyla, "Ya ben söylemiş olabilirim galiba." dedi.

"Ne demek olabilirim?"

"Oğuz sorduydu ben de gayri ihtiyari söyledim. Ne var ki bunda?"

"Oğuz Abi'm Yaman'la şu sıralar şaşırtıcı derecede ittifak halinde Zeynep Abla. Yaş tahtaya basıyorsun haberin olsun."

"İyi de ben anlamıyorum. Burada balık yok mu ki evden balık gönderiyorlar?" dedi Defne, şaşkın bir sesle.

Alaz, Ayşe ve Zeynep birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Ayşe soğukkanlı bir tavırla sanki mahkemede savunma yapar gibi açıkladı. "Bizim çocuklar hassas biraz. Bu sene Türkiye denizlerinde iyi balık yokmuş diye duymuşlar, Kuzey Denizi diye tutturdular. Yaman balıkları dışarıdan getirtiyormuş. İlla somon yiyecekmiş Alaz. Eh Oğuz da onunla rekabet halinde tabii. O da tutturdu Zeynep de somon yiyecek diye. O yüzden göndermişlerdir."

Berin bu ayrıntıyı yine yüzünde hülyalı bakışlarla dinlemişti. Karıları için bunca çaba harcayan adamların sevgisini tahmin bile edemiyordu. Kim bilir ne kadar çok seviyorlardı ki bunca çaba harcıyorlardı. Böylesi sevilmek, böylesi âşık olmak çok güzel bir şey olmalıydı.

"Ya valla abartıyorsunuz. Kıymetini bilin işte kocalarınızın. Sizi seviyorlar ki böyle ince düşünüyorlar."

"Güzelim sevsinler... Biz sevmesinler demiyoruz ama el insaf bu kadar da korumacı olunmaz. Hem sen merak etme

biz de kendimizi düşünüyoruz. Bebek değiliz sonuçta," dedi Alaz şikâyetçi bir sesle.

"Yok yok... Ben size söyleyeyim siz nankörlük yapıyorsunuz."

Alaz ve Zeynep kuşkuyla kıza bakarken Ayşe ve Defne merakla kızı inceliyorlardı. Ayşe nihayet merakına yenilip "Normal diyorsun yani?" diye sordu.

"Normal demiyorum tabii ama bence sevimli bir hareket."

Tam o sırada garson gelince Ayşe masanın patronu gibi herkes adına siparişi verip gelen balıkları pişirmelerini istedi. Defne, Berin ve kendisi için beyaz şarap söylerken diğer ikisine acıyan gözlerle bakarak taze meyve suyu ve soda söyledi. Alaz suratını buruşturdu.

"Hamilelik iyi güzel de şu an ben de bir kadeh içmek isterdim. İki sene içki olmayacak artık."

"İki sene emzirecek misin?" diye sordu Defne gelen başlangıçlardan atıştırmaya başlarken.

"Evet. Kesin emzireceğim. "

"Yaman ona da bozulur kesin," diyen Zeynep ağzına bir parça ekmek atarken kıkırdadı.

"Bozulursa bozulsun. Zaten daha şimdiden çocuğun canına okuyor. Yemin ediyorum Midas'ın kulakları gibi koca kulakları olacak oğlumun. Kafası da şişmiştir. Her akşam sabah resmen içtimaya çekiyor çocuğu."

"Ne içtiması?" dedi Berin şaşkınlıkla. Ayşe ve Zeynep kıkırdayınca Defne ve Berin merakla Alaz'a baktılar.

"O beni daha çok sevecekmiş oğlan da buna bozulmasın, çok sevgi istemesin diye şimdiden ayar veriyor çocuğa. Sadece ihtiyaçları için bana yanaşmalıymış onun dışında benden çok sevgi beklememeliymiş çünkü ben en çok Yaman'ı sevmeliymişim. Kıdem farkı varmış yani. O daha kıdemli olduğu için sen geride dur azıcık diyor çocuğa."

Alaz sinirli sinirli açıklama yaparken Berin kahkahayı bastı. Diğerleri onu takip etti.

"Şaka yapıyorsun?" dedi Berin, inanmadığı belli bir sesle.

"Sence?" dedi Alaz, dik dik ona bakarak. Yüzü gayet ciddiydi. Berin'in gülüşü yüzünde soldu.

"Aaa, manyak yani?" diye gayri ihtiyari mırıldandı şaşkınca.

Masa kahkaha sesleriyle inledi. Diğer müşterilerden bazıları merakla başlarını onlara çevirince Ayşe bir eliyle ağzını kaparken diğeriyle kızlara alçak sesle gülmelerini işaret etti.

"Daha bu ne ki?" dedi Zeynep elini sallayarak. "Neyse boş verin o ayarsızları. Biz keyfimize bakalım... Berin, anlat bakalım güzelim. Gelecek planların ne?"

Berin aniden değişen konuyla şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Sıradan bir tavırla omuz silkti. "Belli bir planım yok. Babam işlerin bir kısmını buraya almak istiyor. Ben de İstanbul'u çok seviyorum, babaannemle yaşamayı da seviyorum. Burada kalmak için bu tarafı idare edebileceğimi söyledim. Şimdilik planlar bunlar."

"Hakkında epey dedikodu dolaşıyor," dedi Defne manidar bir gülümsemeyle. "En sevdiğim şey magazin haberleri ve maşallah, sen neredeyse her gün sayfalardasın."

Kızlar Defne'nin keyifli yüzüne gülümseyerek baktılar. Bir anaokulu öğretmeninden beklenmeyecek şekilde dedikodu havasına bürünmüştü. Ancak onların da merak ettiği bir konu olduğu için neredeyse üçünün de yüzünde aynı ifade vardı. Hepsi bakışlarını Berin'in üzerine dikmiş ağzından çıkacakları merakla bekliyorlardı. Berin mahcup bir yüzle başını aşağı eğdi, tabağının içinde ekmeği didiklemeye başladı.

"Engelleyemiyorum. Açıklama yapsam da yapmasam da kendi bildiklerini yazacaklar. Ben de umursamıyorum artık. Başkalarının hakkımda ne düşündüğü umurumda değil," dedi yarı hüzünlü yarı gergin bir tonla.

Ayşe anlayışlı bir sesle karşılık verdi. "Valla benim hakkımda da atıp tutuyorlar. Ben de umursamıyorum. Sen ne

dersen de herkes kafasındaki imaja inanıyor. O yüzden aldırma bence."

Berin başını kaldırıp Ayşe'ye baktı. "Bazen kalbimi kırıyor ama Başlarda çok çabaladım doğrusunu anlatabilmek için ama baktım kimse beni dinlemiyor. Herkes hakkımda istediğini söylüyor, ben de artık savunma yapmıyorum. Hiçbirini önemsemiyorum, hakkımda ne yazdıkları da kalbimi kısmen kırsa da umurumda değil artık."

"Katılıyorum sana. Benim için yazdıklarını bir bilsen." Ayşe sesini kalınlaştırıp çenesini kaldırdı ve sanki başka birini taklit eder gibi gazete manşetleri okumaya başladı. "Mafya avukatı Ayşe Korkmaz! Bugün yine istediği sonuca ulaştı, bir dava daha kazandı. Mafyaya yakınlığı ile bilinen Avukat Ayşe Korkmaz, diye başlar her cümle benim hakkımda. Sıradan bir davayı bile mutlaka buna bağlarlar. Sanki elime silah alıp adam vurmuşum gibi neredeyse tetikçilikle de suçlayacaklar ama aldırmıyorum ben de. Başarı kıskanılan bir şeydir. Eh senin sahip olduklarına birçok kişi sahip değil ve bu kıskançlığa neden oluyor. Atıp tutmaları normal." Dirseklerini masaya dayayıp küçük bir kız çocuğu merakıyla devam etti gülümseyerek. "Sen bunları boş ver. Asıl gerçek benim ilgimi çekiyor. Sen anlat doğrusunu bize."

Berin bir an Ayşe'ye baktı. Sanki ne zamandır bunu bekler gibi dirseklerini masaya dayayıp gözlerini yukarı kaldırarak alt dudağını ileri uzatıp yukarı doğru bir nefes koyuverdi. Üflediği nefesle yüzüne düşen saçlar havalandı. Bu ortamı sevmişti. Kızların hepsi gerçek ve samimiydi. Hiçbir yapaylıkları ya da kendisine doğrultulmuş kıskanç bakışları yoktu. Sahip olduklarından memnundular ve başka bir şeye karşı ilgileri yoktu. Yalnızca onun hakkında haklı merakları vardı.

"Yazılanlar içinde doğru olan ailemin kim olduğu, sahip olduğumuz servetin büyüklüğü ve bir gün her şeyin başına benim geçecek olmam. Bunun dışındakilerin hepsi kendi uydurmaları."

"E erkek arkadaşlar?" diye sordu Defne inanmaz bakışlarla kıza bakarak. "Katıldığın partiler? Birlikte olduğun insanlar?"

Berin burun kıvırdı küçümseyerek. "Benden bekledikleri bu, ben de onlara istediklerini veriyorum. Her şey bir çıkar çatışması aslında. Erkek arkadaşım diye yazdıklarının çoğu gittiğim mekânlarda yalnızca o an yan yana geldiğim insanlar oluyor. Onlar benim erkek arkadaşım olduğunu iddia edip hava atıyorlar, ben de hiçbir açıklama yapmıyorum. Neden yapayım ki? Nasılsa kimse inanmayacak boşuna kendimi yoracağım." Umursamazca omuz silkti. "Hepsinin derdini de biliyorum. Tek istedikleri beni avuçlarına alıp geleceklerini garantiye alma isteği. Aptal olduğumu düşünüyorlar ben de onları hayal kırıklığına uğratmıyorum. Ne düşündüklerinin çok önemi yok. Ben bildiğimi okuyorum sadece onlar bunun farkında değil."

O esnada garsonlar yemeklerini getirince hepsi de susarak servisin bitmesini beklediler. Nihayet tepelerindekiler uzaklaşınca kaldıkları yerden devam ettiler.

"Ne yani? Hiç erkek arkadaşın olmadı mı?" diye sordu Zeynep merakla.

"Lise zamanında olmuştu. Sıradan lise aşkları işte. Üniversitede de bir kez olur gibi oldu sonra gerçek çıktı ortaya," dedi burun kıvırarak. "Aslında uçarı göründüğümden kolay olduğumu sanıyorlar." Ağzına bir parça ekmek atıp hınzırca gülümsedi "Dün annemin dediği gibi, ben babaennemin tornasından çıktım. Onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey yaparsam bacaklarımı kırar, o yüzden dikkatliyimdir ama herkes aksini düşünüyor."

"Eee nasıl oldu bu?" dedi Alaz, saf saf kıza bakarak. Bir yandan önündekileri atıştırıyordu.

"Lisede başladı her şey. Çıktığım çocuk onunla yattığımı söyledi herkese. Sonra kimse inanmadı tabii bana. Zengin, uçarı ve şımarık bir prensesmişim, kalkıp onlara ahlak dersi

veremezmişim. Kiminle yan yana gelsem onunla birlikte olduğumu yaymaya başladılar. Baktım ne söylersem söyleyeyim kimseyi inandıramıyorum, sonra da ne anlamı var ki dedim. İstediklerini düşünsünler, ben kendimi bildikten sonra başkalarının benim hakkımda söylediği hiçbir şeyin önemi olmadığına karar verdim."

Alaz aniden bardağını eline alıp havaya kaldırdı.

"Buna içilir kızlar," dedi bilmiş bir tavırla. "Aynen öyle. Kimin ne düşündüğünün önemi yok. İnsan kendini bildiği sürece herkes halt yemiş!"

Kızların hepsi hevesle kadehlerini kaldırıp onaylayarak birbirine vurdu.

"Sizin bu Esat'la atışmanız yalnızca araba meselesi mi?" diye sordu Ayşe, sorgulayıcı bakışlarını Berin'e dikerek.

Berin huzursuzca yerinde kıpırdandı. İçinden geçenleri anlatmak istiyordu ancak her şeye rağmen masadakiler Esat'ın yakınlarıydı ve ne düşüneceklerini bilmiyordu. Ayşe'nin inceleyen bakışlarının altında ezilmeye başlayınca bakışlarını kaçırarak çatal bıçağını düzeltmeye başladı.

"Dökül dökül, var bir şey," dedi Zeynep, bilmiş bir edayla elini sallayarak.

Berin çekinerek kızlara baktı ve sonra da içinden kimseye hesap vermek zorunluluğu olmadığını hatırlatarak aklından geçenleri ortaya döktü. Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı, inatçı bir yüz ifadesiyle konuşmaya başladı.

"Araba meselesi onun çıkardığı bir sorun. Takıntılı manyak işte."

"Bana mı anlatıyorsun?" diye mırıldandı Alaz alayla.

Kızlar Alaz'ın sözlerine kıkırdadılar, Ayşe kadehinden bir yudum alıp "Devam et." dedi otoriter bir sesle.

Berin tanıştıkları gece kulüpte olanları anlattı. Karşılaştıkları sürece Esat'ın ona olan tavırlarını, aklından neler geçirmiş olabileceğini de ekledi. Kızların yüzü kızın anlattıklarıyla önce şaşkınlığa ardından öfkeye büründü.

"Ne yani? Kendi çok iffetliymiş gibi seni mi yargılıyor?" dedi Alaz, kızgın bir sesle. "Yav kırmadığı ceviz kalmadı, ne hakla sana ahlak polisliği yapıyor?"

"Vay hain erkek müsveddesi vaayy," dedi Ayşe hırsla. Bakışları Zeynep'e döndü. "Duydun mu kayınbiraderimizin devirdiği çamları?"

"Duydum duydum." dedi Zeynep başını sallayarak. Gözleri sinirden kısılmıştı. Aniden bakışlarını Alaz'a çevirdi. "Şimdi bu velet bir dersi hak ediyor mu, etmiyor mu?"

"Sonuna kadar," dedi Alaz öfkeli bir sesle. "Ben onun o façasını aşağı indirmez miyim? Zilal Anam duysa bu hergeleliği var ya, onu kulaklarından tavana çiviler!"

"Kimseye söylemeyin lütfen bunu," diye atıldı Berin. Gözleri çaresizlikle kızlara bakarken mahcup bir yüzle devam etti. "Lütfen kimseye bir şey söylemeyin. Ben şaşırmıyorum. Herkes böyle düşünüyor hakkımda. Onun düşünmesine de şaşırmadım zaten."

"Ne demek şaşırmıyorsun be!" dedi Ayşe öfkeli bir sesle. "Ben şaşırdım. Abisi Fırat'ın böyle şeyler umurunda değildir. O hislerine güvenir. Oğuz desen, o da öyle. Esat çürük elma çıktı içlerinde."

"Elma püresi yapalım," diye atıldı Alaz hevesle.

"Ya ben Kürşat'ı öküz sanardım ama o bile geçmişte olan kimseye takılmıyor." diye araya girdi Defne. "Hatta bana bir kez, ben bugüne yarına bakarım geçmiş geçmiştir, sikeyim geçmişi dedi öküz! Bana dedi ya! Manyak! Çantamı suratına geçirdim!" diye aferin beklercesine kızlara baktı.

Kızlar tekrar kahkahayı bastılar. Alaz kahkahasını durduramadan zorlukla sordu. "Kürşat'ın suratına mı vurdun çantayı?"

"Ya adam iyi bir şey mi diyor, küfür mü ediyor belli değil. Geçmişe takılmam demesi hoş tabii de... Geçmişi sikeyim ne demek ya? Yüzüme baka baka!" Tıpkı çocuklara dersini vermiş bir öğretmen edasıyla başını sallayarak devam etti. "Ama

n'oldu? Bak, artık yanımda ağzından çıkanı kulağı duyuyor. Azıcık ayarı bozulsa, çantamın ucunu gösteriyorum hemen toparlanıyor."

Kızların kahkahaları daha da yükseldi. Zeynep sanki önemli bir şey söyleyecekmiş gibi elini telaşla sallayıp gülmesini durdurmaya çalıştı.

"Abla ya... Alalım biz Berin'i. İki kardeş eltilik hiç çekilmiyor. Esat'ın burnunu da sürtelim. Annem Berin'i sevdi bak, ona bir çıtlatalım olur bu iş" dedi, alaycı bir tavırla.

"Alalım valla. Çok iyi fikir. Esat dangozu Berin'den iyisini mi bulacak sanki? Ona kalsa bulur bir embesil, uğraş dur."

Alaz yüksek sesli bir kahkaha attı. Berin telaşla atıldı.

"Lütfen yapmayın böyle bir şey."

Ayşe ve Zeynep toparlanarak kıza döndüler. Ayşe özür diler gibi gülümseyerek kıza baktı.

"Kusura bakma ya. Kaptırdık kendimizi. Sana zorla emri vaki yapar gibi. Sen gönlüne düşecek olanı bekle tabii. Dalga geçiyoruz biz."

"Yok!" dedi Berin kararlı bir yüzle. "Ben buldum gönlüme düşeni," deyince kızlar şaşkınca ona baktılar.

"Aaa kızım niye anlatmıyorsun, saatlerdir şurada konuşuyoruz abuk sabuk şeyleri. Asıl konu buradaymış ya. Eee kim gönlüne düşen?" dedi Zeynep çabuk çabuk konuşarak. Yüzündeki merak açıkça belli oluyordu.

"Esat," dedi Berin kendinden emin bir sesle.

"Hobaaa" dedi Alaz şaşkınca. "E yapmayın dedin?"

"Siz karışmayın anlamında dedim ben onu. Ben kararımı verdim. Gönlüme düşen de belli. Ama burnunu sürtmeden olmaz o iş. Önce o önyargılarından kurtulacak sonra bakacağız. O kafadaki düşüncelerle asla tek adım atmam!" dedi burnunu havaya dikerek.

"Oh be kızım. Bana bunlarla gel!" dedi Ayşe keyif aldığı bir sesle. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

Sonraki geçen bir saatte yapılan sohbet Berin'in Esat üzerinde uygulayacağı planları hakkında konuşmak oldu. Berin çok ama çok uzun zaman sonra ilk defa kendisini iyi hissediyordu. Büyük bir ailenin parçası olmak, sevilmek kişiye umulmayacak bir özgüven ve güzellik katıyordu. Masadaki kadınların hepsi de bunu öyle güzel gösteriyorlardı ki onlardan biri olma düşüncesi şimdiden içini ısıtıyordu.

Sohbetin bir kısmı Defne ve Kürşat hakkında devam etti. Defne'nin korkularına anlayış gösterseler de Kürşat'ı olamayacağı birine dönüştürmesinin yanlışlığını kendi dillerince anlatmaya çalıştılar. Kürşat içinde bulunduğu ailede mutluydu ve gerçekçi olmak gerekirse, o ailenin bütün erkekleri o silahı bellerinden çıkarmayacak aslında çıkaramayacaklardı.

Defne, Kürşat onu nasıl olduğu gibi kabul ediyorsa, o da Kürşat'ı olduğu gibi kabul etmek zorundaydı. Endişelerinde haklıydı ancak korkular nedeniyle olduğu kişiden vazgeçerse sonu mutsuzluk olacaktı. Alaz bu konudaki son sözü söylemişti.

"Annem hiç pişman olmadı. Çok sevdi, kısa yaşadı ama hiç pişman olmadı. Ben de öyle. Hiç pişman olmayacağım. Benim bugünüm önemli. Yarının ne getireceğini bilemiyorum ve o endişelerin benim bugünümü mahvetmesine izin veremem Defne. Sen de öyle yap. Kürşat'ı sevdiğini biliyorum. O da seni çok seviyor. Hem de çok. Bunun ne kadar değerli bir şey olduğunu unutma. Korktuğunu biliyorum. Ama Kürşat'la mutlu olduğun beş gün mü? Kürşat'sız mutsuz bir ömür mü? Sen seç."

***

Yılbaşı akşamı için herkes Bozdumanların evinde toplanmıştı. Erdem ve Vivien hariç Karaca ailesinin iki ferdi Azize ve Berin, Alazlar ve Bozdumanlar, koca evin içinde Zilal'in

mutluluktan aklını yitirmesine neden olacak kadar neşeli sesler çıkarıyorlardı. Herkes bir yerlere dağılmış küçük gruplar halinde sohbet ediyor, o sırada mutfaktaki kadınların hazırladığı masaya da yardım edenler oluyordu. Azize eli boş gelmemiş, bütün gün yaptığı Çerkezlere özgü nefis yemekleri de getirmişti. Zilal bütün gün koşturmuştu. Evlatlarının hepsi, bütün sevdikleri etrafında olduğu sürece onlar için koşturmak onu yormuyor, aksine enerjisine enerji katıyordu. Hazırlanan sofra göz alıcı zenginlikteydi. Oğuz ağzı sulanarak sürekli masanın etrafında dolanmış, kaçamak alacağı her parçada Zilal tarafından eline vurulmuştu.

"Oğuz! Sabret oğlum! Hep birlikte oturacağız. Bozma bir şeyi."

"Acımdan öldüm anam ya! Daha ne kadar bekleyeceğiz ki?"

"Oğlum daha yarım saat önce mutfakta aşırdıklarını yedin ya!"

"Onlar dişimin kovuğunu doldurmaz. Tepsinin kenarlarını verdin."

"E bütün mezelerin dibini de süpürdün oğlum. Kurt mu var senin midende anlamıyorum ki? Senin yediğinle beş köy doyar."

"Lokmalarımı mı sayıyorsun anam ya? Aşk olsun!"

"Hadi oradan? Bana degonoji yapma!" dedi Zilal azarlayarak.

"Demagoji anne... Madem illa yeni öğrendiğin kelimeleri kullanacaksın bari doğru kullan."

"Her neyse! Sen anlıyon mu? Anlıyon işte. Dilim anca dönüyor. İşine gelirse," dedi, elini tersler gibi havada sallayarak. "Bak Viyen Hanım da gelemedi. Üzüldüm zaten. Gelebileydi de şu güzelim yemeklerden azıcık tadaydı. Ne bilsin garibim bunları? Kurbağa yiyorlarmış Oğuz!" diye oğlunun adını dehşete düşmüş gibi uzatarak telaffuz etti üzüntüyle oğluna bakarak.

"Fransız onlar anne. Normal yani," diyen Oğuz yine de yüzünü buruşturmadan edemedi.

"Nesi normal oğlum? İyi ki Fransız değil de Ağrılıyız. Rabbime şükür. Ya bizi de Fransız edeydi?" diyen Zilal Ana, telaşla kulağını çekip masaya vurdu havalara tükürerek.

Oğuz'u masanın etrafından kovduktan sonra tekrar mutfağa yöneldi, kalan son hazırlıklar için kızlara direktifleri sıraladı. Ancak kendi de durmuyor, her şeye yetişiyordu.

Nihayet Zilal'in Ağrılı'ya bir mimikle verdiği işaretin ardından Ağrılı herkesi sofraya davet etti ve koca masanın etrafında hepsi yan yana dizildi. Çorba servisinden sonra Oğuz ve Esat sık sık babalarına bakışlarını kaydırıyor, önlerindeki sofranın tadının daha çok çıkmasına neden olacak talimatı bekliyorlardı. Yaman umursamazdı çünkü doktor onlara içkiyi yasaklamıştı. Hâlâ yasağın sadece Alaz için olduğunu kabullenemiyordu. Alaz içemiyorsa o da içmeyecekti.

Bu akşam yirmi dört sene sonra en unutulmaz günlerinden birini yaşıyordu. Yılbaşında tüm aile birlikteydi. En son yaşadığı mutluluğu ve tatmin duygusunu, azıcık buruk da olsa tüm benliğinde hissediyordu. Babası yanındaydı ve Ekrem'in ona bakan şefkatli, anlayış dolu gözleri onun da neler düşündüğünü belli ediyordu.

Ekrem sık sık oğluna ve Alaz'a bakıyordu. İkisi de mutluydu. İkisinin de birbirlerine bakışları adanmışçasına yoğundu. Ekrem'in gözünün önüne sürekli yirmi dört sene önceki yılbaşı ve Yaman'ın kucağındaki Alaz görüntüsü geliyordu. Şimdi karnı burnunda Alaz son ayının içinde Yaman'ın üzerine titreyen tavrıyla en az o zamanki kadar huzurlu ve güvende hissediyordu. Yaman her zamanki gibi onun tabağını dolduruyor, kesilecek parçaları doğrayarak onun için hazırlıyordu. Yine kimseye bırakmadan taze meyve suyunu kendi elleriyle hazırlamıştı. Bu, sanki onun en öncelikli göreviymiş gibi davranıyordu. Ne mutfakta bunu yapabilecek kişilerin ısrarlarına aldırıyordu ne de onunla

alay eden Oğuz ya da diğerlerinin sözlerini umursuyordu. Alaz için yaptığı her şey onun gönülden yaptığı ve en çok zevk aldığı şeylerdi.

Nihayet çorbalar bittiğinde Ağrılı bakışlarını Esat'a kaldırıp "Kedinin ciğere baktığı gibi bakıyorsun yarım saattir. Kalk hadi," dedi çenesiyle işareti vererek.

Esat elinde olmadan yamuk bir gülümsemeyle babasına baktı.

"Cansın baba," deyince, Ağrılı ters ters oğluna bakıp, "Cıvıma!" dedi. Esat toparlanarak hızla ayağa kalktığında ona belli etmeden dudağının ucuyla gülümsedi.

Yanındaki Ekrem ve onun yanında oturan Ragıp bıyık altı gülümsediler. Karşısında oturan Esat hızla salondan çıkarken Berin soran bakışlarını yanında oturan Alaz'a çevirdi.

"Rakılar geliyor," dedi Alaz, asık bir suratla. Dudağının ucunu tıpkı bir çocuk gibi bükmüştü.

"Olsun prensesim, biz de sek meyve suyu içeriz," dedi Yaman, moralini düzeltme çabasıyla.

"Doğum yılbaşı öncesi olsaydı sen de Nermin gibi yapardın Alaz'ım. Kısmet değilmiş. Ama benden sana söz, doğumdan sonra bir akşam yine böyle bir yemek planı yaparız."

"N'apmıştı ki annem?" dedi Alaz, merakla atılarak.

Ekrem buruk bir gülümsemeyle ona baktı. "Nermin o akşam bize eşlik etmek için sütünü sağıp biriktirmişti. Bir kadeh içerek eşlik etmişti. Yaman da sana sütünü içirmişti biberonla. Biz rakı, siz sütle idare etmiştiniz o gece."

"Ya çok tatlı!" dedi Defne gülümseyerek. Berin de kesinlikle Defne'ye katılıyordu ama ses çıkarmadan sadece gülümsemişti.

Alaz hüzünle gülümsedi. Bakışlarını Yaman'a çevirdi. Yaman elini kaldırıp saçlarını okşadı, dudaklarını şakağına bastırdı.

"Olsun, biz yine sütümüzü içeriz. Rakıyı da sonra yaparız. Üzülme sen."

Alaz kolunu kaldırıp Yaman'ın beline sarıldı, başını koluna yasladı.

"İçelim sütümüzü. O da güzel. Rakıya su katmış gibi oluruz."

Elindeki şişelerle salona giren Esat'ın arkasından Fatma koca tepsiye dizili kadehlerle geldi.

"Evet. Kimler rakı, kimler şarap istiyorsa söylesin Fatma Abla ona göre kadehleri dizer," diyen Esat'ın neşeli sesine Ayşe hevesle "Ben sek istiyorum!" diye atıldı.

Fırat karısına bakarken her zaman hayranlıkla parlayan gözleriyle, "Bizim hatun iyice bize benzedi," dedi.

Ayşe gülümseyerek omuz silkti. "Alaz haklı valla. Sek daha iyi içiliyor."

"Verin bana da oradan su katılmamış bir süt bardağı," diyen Zeynep şakayla seslenince masadaki herkes kahkaha attı. Alaz başını eğip Zeynep'e baktı gülümseyerek.

"Biz sütle kafayı buluruz bu akşam Zeynep Abla."

"Benim eğlenmek için içkiye ihtiyacım yok. Siz yemekten sonra grupları ayarlayın ben neşemi her durumda bulurum."

"Bak bak, dersin küçük çocuk ya," dedi Ayşe kardeşine gülümseyerek bakarken.

"N'apıyım? Çok eğleniyorum oyun oynarken." Tıpkı bir çocuk gibi omuz silkmişti. Oğuz elini tutup dudaklarına bastırdı yine. "Güzel karım benim. Her şeyin hakkını veriyor."

Zeynep gözleriyle uyararak elini geri çekmeye çalıştı. "Önündekileri ye Oğuz, elimi yemeyi bırak artık."

"Senin ellerine kurban olurum ben."

Zeynep azarlayacak gibi oldu ama adamın bakışlarındaki sevgiyi görünce kendisine hâkim olamadan gülümsemeye başladı.

"Tam kızacağım diyorum... Her defasında şu bakışların sünger gibi sinirimi emiyor."

"Senin sinirini de yerim ben."

Oğuz'un sözlerine Zeynep kahkaha atınca herkes onlara döndü, yerinde kıpırdanarak toparlanmaya çalıştı. Mahcup pembe bir yüzle omuz silkerek "Oğuz işte!" dedi gevelercesine.

Esat herkesin nasıl içtiğini bildiği şekilde kadehleri doldurmaya başlarken ansızın duraksayıp bakışlarını Berin'e dikti.

"Sen? Sen ne içeceksin?" diye sordu sıradan düz bir sesle.

"Rakı. Sek," dedi Berin de dik dik ona bakarak.

Esat'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken masadan "Oooo" nidaları yükseldi. Berin anlamadığı belli bakışlarını alayla gülen yüzlere çevirdiğinde, Kerim herkesin adına atılıp cevap verdi.

"Esat sek rakı içen kadınların korkutucu olduğunu düşünüyor," diyerek açıklama yaptığında, Berin alayla gülümsedi. İmalı bir bakışı Esat'a çabucak atarak, "Ne kadar da haklı bir düşünce," diye karşılık verince, kızların hepsinden gülüşme sesleri yükseldi.

Esat tekrar Berin'e çabuk bir bakış attı, düşünceli gözleri yeniden yaptığı işe çevrildi. Sık sık kirpiklerini kaldırıp kıza bakıyordu. Tahmin etmemişti bunu. Onun şampanya isteyeceğini düşünmüştü. Kız hakkında bir yanılgısının daha ortaya çıkması canını sıkmıştı. İçinde bir huzursuzluk vardı. Sanki bu kız hakkında düşündüklerinde çok yanılıyormuş gibi hissediyordu ama o kadınlar hakkında çok yanılmazdı ki. Yoksa yanılır mıydı? Yine kuşkuyla kıza çabuk bir bakış attı.

"Ben bir türlü alışamadım sek rakıya," diyen Nil, Berin'e karşılık verdi.

"Babaannem içeceksen adam gibi iç, bozma rakıyı der her zaman." Berin sırıtarak verdiği cevabın arkasından Azize'ye baktı sevgiyle.

"E kızım bir şeyi yapacaksan ya tam yap yoksa bırak kalsın hiç deneme," dedi Azize bilge bir edayla.

"Azize Abla, sen de bir kadeh alırsın değil mi?" diye Ekrem sorunca, Azize başını salladı. Güngörmüş bilge kadın edasıyla, "Eşlik edeceğim tabii. Torunumla şöyle karşılıklı içmenin yanı sıra kaç sene sonra seninle aynı masaya oturmuşum. Elbette içeceğim," diye karşılık verdi. Kimsenin keyfinin bozulmaması için geçmişte rahmetli kocasına da eşlik ettiğini söyleme gereği duymadı ancak yüreğinden özlem dolu bir sızı geçti.

Masa tam bir cümbüş alanına dönmüştü. Hem yemeklerini yiyor hem hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Herkes yanındakiyle sohbet ediyor, bazen karşısındakine laf yetiştiriyordu. Kerim ve Adil, Kürşat ve Halit'le sürekli atışıyor, Nil ve Defne kıkırdayarak birbirlerine bir şeyler anlatıyor, Serhat, Yaman ve Alaz'a kulüpte yaşanan birkaç komik olayı anlatırken Oğuz arada Fırat'la bazen Ayşe ve Zeynep'le atışıyordu.

Ağrılı, yanındaki Ekrem ve Ragıp'la sohbet ederken, Zilal minik yudumlarla içtikleri rakı eşliğinde Azize ile konuşuyordu. Hepsi mutlu, hepsi neşeliydi. Hepsinin keyfi yerindeydi. Gençler ara ara birbirlerine laf atıyor masa bir anda kahkahaya bulanıyor, büyükler kaçırdıkları olayı izlerken gülümseyerek sohbetlerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Esat her zamanki yüksek enerjisiyle herkese laf yetiştirirken Berin onu kaçamak bakışlarla izliyordu. Birkaç kez göz göze gelmişler, ikisi de hızla bakışlarını kaçırmışlardı.

Berin'in biten kadehini fark eden Esat gözleriyle kızın kadehini uzatmasını işaret ettiğinde Berin kadehini masanın üzerinden ona uzattı. Esat kadehi doldururken yanındaki Kerim'e "Mutfaktan buz kap getirsene." dedi. Kerim gelene kadar kızın kadehini geri vermedi. Su bardağına iki buz koyup tek eliyle iki kadehi tutarak Berin'e uzattığında kız gülümseyerek "Teşekkür ederim." dedi.

"Su için mi?" diye sordu Esat imalı bir sesle. Karşılaştıkları ilk gece de bu soruyu sormuştu. Berin bir an utanarak bakışlarını aşağı indirdi, gülümsemesine engel olmaya çalışarak bakışlarını kaldırıp Esat'a baktı.

"Buz için." dedi düz bir sesle.

"Eyvallah." diye karşılık verdi Esat başını eğerek.

"Vuhuuu buralar alev aldı," diye mırıldandı Zeynep, ablasına başını eğerek.

"O Esat daha çok alev alır. İnşallah Berin sürter burnunu iyice." Ayşe'nin hırsla sarf ettiği sözlere Zeynep kıkırdayarak cevap verdi.

"Cinsiyet ayrımcılığına karşı olan ve eşitliğin daimî savunucusu Avukat Ayşe Korkmaz," diye alayla devam eden Zeynep'in sözünü, "Ayşe Bozduman canım!" diye düzeltti.

Zeynep "Pardon!" dedi çabucak. "Ayşe Bozduman çok fena bilenmiş ve kayınbiraderinin ipini çekmek üzere," diye tamamladı sözlerini kıkırdayarak.

"Ben çekmeyeceğim onun ipini. Berin bence çok güzel başaracak onu. Şu Esat'ın süründüğü günleri görebilecek miyim acaba?" diye mırıldandı Ayşe, başını sitemle iki yana sallayarak.

"Valla bana yakın zamanda göreceksin gibi geliyor. Çaktırmamaya çalışıyor ama gözlerini kızın üzerinden çekemiyor."

"Bence elti seçiminde gayet başarılıyız Zeynep."

"Kesinlikle sana katılıyorum abla. Mesela ben... Süper bir elti seçmiştim kendime. Bak, ikincide de ne kadar başarılıyım."

"Tebrik ederim kardeşim. Hep böyle akıllı seçimler yap. Girdin gözüme!"

"Ne demek efendim. Öğretmenim iyi. Sizin izlerinizi takip ediyorum. Beni sizler yarattınız!"

"Cıvıma kız! Sanki sahneye çıktı."

"Öyle deme abla. Bu da bir nevi sahne sayılır. Ben hayat sahnesindeyim."

"Kız sen yoksa sütünün içine rakı mı kattın?" diye dehşetle gözlerini açtı Ayşe.

Zeynep kahkahayı bastı, sitemle ablasına baktı. "Abla aşk olsun ya? Ben hep alkolle mi kafa yapıyorum sanki."

"Doğru diyorsun. Senin kafan hep güzel," dedi Ayşe aniden gülerek.

İki kardeş birbirlerine baktılar birkaç saniye. Zeynep sevgiyle gülümsedi.

"Canım ablam benim."

Diğeri tıpkı onun gibi cevap verdi. "Canım kardeşim benim."

***

Uzayan yemekten kimse şikâyetçi değildi. Herkes masada şamataya devam ederken Fatma acele adımlarla içeri girip Zilal Ana'nın kulağına bir şeyler söyledi, daha Zilal Ana telaşla yerinden kalkamadan salonun kapısında Erdem ve Vivien belirdi.

Herkes şaşırmıştı ama en çok Berin şaşkındı. Aniden ayağa kalkarak "Baba? Her şey yolunda mı?" diye sordu, telaşla onlara doğru hareket ederken. Azize oturduğu yerde başını geriye çevirip oğlu ve gelinine bakıyordu merakla.

"Oğlum siz partide değil miydiniz? N'oldu?"

Erdem bir an ona merakla bakan yüzlere mahcup bir yüzle baktı ve geveler gibi, "Vivien'in migreni tuttu," dedi.

Berin duraksayarak annesine baktı ama hiç de migreni tutmuş biri gibi görünmüyordu.

"İyi misin anne?" diye sordu şefkatle.

Vivien o kırık Türkçesiyle dolmuş gibi şikâyet edercesine hızlı hızlı konuşmaya başladığında çoğu şeyi tam olarak anlamadan dinliyordu herkes.

"Dedim ama babana gitmeyelim diye. Mutlaka ki katılmamız gerekiyormuş. Bütün önemli adamlar ordaymış. Mış da mış... Çatlayacaktım sıkıntıdan. Yeni senenin tüm moda trendlerini öğrendim. Hangi hisse senetleri değerlenecekmiş o da tamam... Ama boynundaki kolundaki pırlatanın kaça olduğundan bana ne? En son Jean Paul'le kendisini tanıştırmamı rica eden kadından sonra benim migrenim tuttu. Biliyorsun, hep en sıkışık anımda migren numaram işe yarar. Erdem'e dedim ki ya beni annemlerin yanına götür ya da şimdi çığlık atmaya başlayacağım, seni rezil edeceğim."

Berin sesli bir kahkaha atarken başı geriye savruldu. "Hangi Jean Paul?" diye sordu alayla.

Vivien gözlerini ardına kadar açıp inanamazmış gibi "Gaultier!" dedi tam bir Fransız aksanıyla. "Chanell'e ihanet!" dedi elini göğsüne koyarak. "Asla!" diyen sesi, sanki imkânsız ondan istenmiş de bunun şaşkınlığını yaşıyor gibi yüksek çıkmıştı.

Erdem gözlerini devirdi, mahcup bir yüzle Ağrılı ve Ekrem'e baktı.

"Kusurumuza bakmayın. Vivien bazen inanılmaz derecede garip olabiliyor. Chanell onun hassas noktası da" dedi sanki kendisi de çok anlamlı bir açıklama yapmış gibi.

Masadakiler ağızları açık onlara bakarken Vivien teselli umar gibi Azize'ye yaklaştı. Neredeyse ağlayacak gibiydi. "Annem. İnan bu oğlun beni öldürecek. Bu davetler beni öldürecek. Yılbaşını neden seninle ve kızımla geçiremediğimi anlamıyorum?"

Azize ayağa kalkarak geline sarıldı, kızgın gözlerini oğluna dikti.

"Bu kız sevmiyor o davetleri hâlâ zorluyorsun Erdem. Evinde ailesiyle geçireceği bir akşamı kıza zehrediyorsun."

"Anne inan mecbur kalmasam ben de katılmak istemiyorum. Ama daveti reddetmem olanaksızdı. Biliyorsun!"

Bilmiyorum Erdem! Hiçbir şey senin ailenden daha önemli olamaz! Reddet!" dedi sert bir sesle. Vivien'i kolla-rında hafifçe geri çekti. "Neyse kızım, çok bir şey kaçırmadın. Hâlâ yeni seneye vakit var. Yine ailenle girersin." Neşeyle göz kırptı. "Sana migren numarasının her zaman işe yaradı-ğını söylemiştim."

Vivien gözlerini kocaman açarak devirdi, tıpkı bir Türk gibi kulağını çekip aceleyle eğilerek masaya vurdu ve komik olduğunun farkında olmadan, "Allah razı olsun anne. Ger-çekten hep işe yarıyor." dedi başını iki yana sallayarak.

Oğuz'un gürültülü kahkahası ortamda patlayınca don-muş gibi onları izleyen herkes sanki bir değnek değmiş gibi kendilerine geldiler ve kahkahalar birbirine karıştı.

Zilal Ana telaşla yerinden fırladığında yüzünde memnu-niyetini belli eden kocaman bir gülümseme vardı.

"Viyen Hanım çok sevindim. Gel gel otur şöyle, hemen bir servis getirsin kızlar size." Başını telaşla arkaya çevirdi. "Fatma kızım, koş Erdem Bey'le Viyen Hanım'a servis getir." Bu kez gençlere döndü. "Kerim, Esat çabuk iki sandalye daha getirin, yer açın bakayım." Kendi yerine Vivien'i oturtarak kimseyi umursamadan konuşmaya devam etti. "Ben de nasıl üzüldüm bu güzel yemekleri kaçıracaksınız diye. Gerçi sizin alıştıklarınızdan değildir ama ben eminim kurbağadan daha lezzetlidir. Zaten o ne ki yensin?" dedi yüzünü buruşturarak. "Ama kızlara internetten baktırdım soğan çorbanız güzele benziyor. Bir dahakine onu yaparım size."

Herkes Zilal'in sarf ettiği sözleri dehşetle dinlerken Fırat atılarak "Anne!" diye Zilal'i susturmaya çalıştı ama Zilal kimseye aldırmadan devam ediyordu.

"Yılbaşı günü zaten kurbağa yenilmez ben hindi yaptım. Tam ağzına layık. Daha neler var neler. Azize Hanım da sağ olsun, nasıl güzel mezeler yapıp getirmiş."

Vivien çaresiz bakışlarını yukarı kaldırıp "Zilal Hanım, sen önce bir kadeh rakı versene bana. Ben bu akşamın acısını

ancak rakıyla çıkarırım." deyince, Zilal duraksadı. Ansızın kolunu kaldırıp samimi bir tavırla elini kadının omzuna vurup kahkahayı bastı. "Bi de sek içiyorum de tam olsun!"

"Sek içiyorum." dedi Vivien saf saf. "Ben de annemin torbasından çıktım."

"Torna! Torna!" diye atıldı Azize. "Ay bir öğretemedim şu kıza şunu!" deyip gözlerini devirdi şikâyetçi bir tavırla.

"Abi bana sit comda olduğumuzu ya da hepimizin ortak komedi filmine girdiğimizi söyle," diye mırıldandı Halit, Yaman'ın yanında ayakta dikilirken.

Yaman şaşkın şaşkın Zilal'le Vivien'i izlerken başını iki yana salladı. "Yok oğlum. Bildiğin gerçek üstü bir akımın son temsilcilerini izliyoruz. Çünkü şu sahne kesinlikle gerçek olamaz, bence gerçek üstü bir şey bu."

Ayşe kahkahalarla gülmeye başlayarak yerine oturdu, onun durduramadığı kahkahalarına Zeynep eşlik etti. Alaz oturduğu yerde başını onlara çevirince omuzları yavaş yavaş sallanmaya başladı. Zorlukla konuşarak "Bir de bana Seniye anaya solucan yedirdim diye kızıyorlardı. Zilal Ana bu dostluğu ilerletirse kesin kurbağa da pişirmeye başlar. Kıyamaz Viyen Hanım'a!" diye özellikle kadının adını Zilal'in telaffuz ettiği gibi alayla sarf ederek kahkahalara gömüldü. Onun sözleriyle gençlerin hepsi tek tek yerlerine otururken gülmeye başlamışlardı. Alaz kahkahaların arasında sıkışınca elini karnına bastırdı.

"Ya biri şunu durdursun şimdi doğuracağım," diye zorlukla kahkahalarının arasında konuşmaya çalıştı. Yaman telaşla üzerine eğildi.

"Bebeğim... Prensesim... Gülme! Gülme, bak zamansız gelecek! Her şey yolunda. Çok komik değil zaten! Saçma yani! Hadi gülme!" dedikçe Alaz daha fena oluyordu.

Kızların hepsi masaya abanmışlardı. Nil neredeyse çığlık çığlığa gülüyordu. Serhat uyararak susturmaya çalıştıkça Nil'in ortalığı çınlatan gülmesi durdurulamaz hale gelmişti.

Defne gülmekten konuşamıyor elini Nil'e sallayarak güya sakinleştirmeye çalışıyordu. Erkeklerin hepsi kızların haline şaşkınlıkla bakıyorlardı ancak hiçbiri bir şey yapamadan yalnızca izliyordu. Oğuz en rahat olanıydı çünkü bir yandan rakısını içerken bir yandan "Hiç karışmayın. Valla haklılar. Gülsün rahatlasınlar," diyordu. Suratında kocaman bir gülümsemeyle krize girmiş karısını izliyor, bir yandan parmağıyla kızın gözlerinden akan yaşları siliyordu.

Herkes tekrar masaya yerleştiğinde kızlar da yavaş yavaş sakinleşmeye başlamışlardı. Berin sürekli kıkırdıyor, annesine sevgiyle bakıyordu. O da tıpkı kendisi gibi sevmediği ortamlara mecburen katlanmak zorunda kalıyordu ve anne kız birbirlerini çok iyi anlıyorlardı.

Yemeğin sonrası Vivien'in şikâyetleriyle devam etti, nihayet kadın birkaç yudumdan sonra sakinleşince mutlu bir yüzle Zilal ve Azize'yle sohbete daldı. Erdem arada karısına sevgiyle bakıyordu. Gülümseyerek başını Ekrem ve Ağrılı'ya çevirdi.

"Gerçekten özür dilerim sizden. Çok garip bir giriş oldu. Vivien aslında hiç sevmez o tür toplantıları ama bazen ikimiz de katlanmak zorunda kalıyoruz iş bağlantılarımız nedeniyle. Şimdi daha mutlu oldu. Çok teşekkür ederim bizi de ağırladığınız için."

"O ne demek Erdem Bey oğlum? Biz, burada olamayacaksınız diye üzülmüştük. Bak ne güzel oldu, hep birlikte yeni bir seneye gireceğiz. İnşallah her şey hepimiz için daha güzel olacak," dedi Ağrılı sıcak bir ses tonuyla.

"Ben de bundan çok memnunum. Vivien hepinizi çok sevdi. O mutlu olunca ben de mutlu oluyorum. Türkiye'de daha çok bulunacağız ve onun burada yalnızlık çekeceğinden huzursuz oluyordum ama artık içim rahat. Zilal Hanım çok sıcakkanlı biri. Tanıştıklarından beri Vivien ondan söz ediyor. Annemi de çok sever. Sanırım burada mutlu olacak onlarla."

"Sen hiç endişe etme Erdem'im," dedi Ekrem. "Zilal Hanım çok anaç yüreklidir. Onu da alır kanatlarının altına."

Uzayan yemek nihayet bittiğinde Bozdumanların büyük salonda yapılan ufak değişikliklerle büyükler bir tarafa gençler bir tarafa çekilmişlerdi. Büyükler kendi aralarında sohbete devam ederken kahvelere geçmişlerdi. Gençler hâlâ içmeye devam ediyordu. Ağrılı da Ekrem de bu gece evlerinde olan gençleri rahat bırakmışlardı.

Tombala oynamaya karar verildiğinde Alaz, Berin'e gözüyle işaret etmişti. Berin işareti alınca inatçı bir sesle elini kaldırıp "Ben ilk defa oynayacağım, yanlışlık yapmak istemiyorum. Numaralar bende olacak," dedi.

"Herkes gibi kuruyemişe talim," dedi Esat ters bir sesle.

"Nedenmiş? O zaman ver numaraları ben çekeceğim. Geçen sene de sen çekmiştin," dedi Alaz itiraz ederek.

"Sen o koca karnınla rahat yapamazsın o işi." diyen Esat'a, Yaman dik dik bakarak "Doğru konuş! Çeneni kırarım. Karım istiyorsa o çekecek. Ver şu torbayı!" diye karşılık verdi.

Esat temkinli bir bakış attı ona. Söz konusu Alaz olunca kimseyi takmadan üstüne atlayacağından emindi. Ancak numaraları o çekmek istiyordu. Bu onun göreviydi. Her zaman o yapardı ve bu sene de farklı olması gerekmiyordu. Pes etmiş gibi Alaz'a baktı. Gözlerini kıstı, dişlerinin arasından tıslar gibi "İyi tamam. Ben çekerim. Numaralar kızılda kalacak," dedi.

"He, tamam o zaman. Misafire hürmet göstermek gerekir," dedi Alaz alaycı, mütevazı bir edayla.

"Emin misin prensesim? Sen çekmek istersen ben alırım o torbayı." diyen Yaman üsteledi. Alaz umursamaz bir tavırla alt dudağını ileri çıkarıp cıkladı. "Yok yok. Esat Abi'm çeksin. Madem numaraları Berin'e verecek, bana bu da uyar."

Yaman emin olmak için bakmaya devam edince Alaz kolunu okşayarak gülümsedi. "Sen bizim numaralar için Şam fıstığı al," dedi haylaz bir tonla.

"Kızıl geç yanıma o zaman," dedi Esat, kıza bakmadan. "Ben çekiyorum. Çektiklerimi sana veririm," diye ters bir sesle devam etti.

Tombala bir saate yakın sürdü. Berin bir kez tombala yapınca yerinde sevinçle zıplamıştı. Diğerleri yine her zamanki gibi birbiriyle atışıyordu. Bazen Kerim, Adil'e leblebi fırlatıyor bir türlü bitemeyen genç adama, "Basiretsiz!" diyerek alay ediyordu. Bazense Halit, Kürşat'a laf sokuyordu.

"Defne, Mehmet Ali sana yılbaşı hediyesi ne almış?" diyen Halit yan gözle Kürşat'a alaycı bir bakış atarak sorunca, Defne sevimli bir gülümsemeyle hemen atılmıştı. "Ya sorma! Kendi elleriyle bana kartondan çerçeve yapmış. Kenarlarını süslemiş. Öyle güzel ki."

"Aaa, e içine ne koyacaksın çerçevenin?" diyen Halit kanırtırcasına bastırdı. Defne omuz silkti. "Yok, canım içini de doldurmuş. Birlikte çekildiğimiz fotoğrafı koymuş," dediği anda Kürşat kopmuştu.

"He bir de birlikte fotoğrafınızı koymuş yani? Bak Defne seni son kez uyarıyorum. Söyle o çocuğa, ayağını denk alsın!"

"Kürşat!" dedi Defne sert bir sesle. "Beş yaşındaki çocukla rekabete girme!"

"Çok normal," diye mırıldanan Yaman'a, Alaz kıkırdayarak eşlik etti. Defne ve Kürşat kendi aralarında homurdanarak tartışmaya devam ederlerken Esat numaraları çekmeyi ihmal etmiyordu. Berin hevesle "Bende!" diye yerinde zıplayıp elini Esat'a uzattı. Esat gözlerini devirdi. "Kısmet paçalarından akıyor mübarek. İkinci tombalaya gidecek."

"Evet. Çok kısmetliyimdir," dedi Berin, sevimli bir gülüşle kirpiklerini kırpıştırdı. Başını geriye çevirmiş Esat'a bakı-

yordu. Esat ters ters ona bakıp "Belli. Maşallah kuyruk var!" deyince, Berin sinirle Esat'ın bacağını çimdikledi.

"Doğru konuş!"

Esat şoka girmiş gibi kıza bakıyordu. Bacağında hissettiği sızıyla yüzünü buruşturup sıkılan yeri ovdu. Berin elini açmış, "Ver numaramı! Bir daha saçma sapan sözler için açılırsa o ağzın, etini de koparırım!" deyip tısladı dik dik bakarak.

Esat temkinle elindeki numarayı uzatırken kızın alev almış mavi gözlerine takılıp kalmıştı. Alev kızılı saçlar omuzlarından sarkmış, kendi bacaklarına dolanmıştı. Kıza sinir olmak istese de olamıyordu. Aksine yakınlığı içini ısıtıyordu. Çelişki içerisinde kıvranırken hâlâ kızı tam olarak çözemediğinden şüpheleniyordu. Acaba Kızıl hakkında vardığı yargıda yanılmış olabilir miydi? Yanılmamış olsa bile düşündükleri onun için ne derece önemliydi? Berin'in hayatına giren onca adamı kabul etmek mümkün müydü? Esat'ın paylaşmaya açık olmayan, kıskanç yanı buna izin verebilir miydi?

Esat kuşkuyla kızı izlerken kafasından geçen onca düşünce arasında kaybolmuştu, numaraları otomatik hareketlerle çekiyordu. Nedense o an içine rahatsız edici bir his girdi. Sanki hayatı boyunca karşısına çıkması mümkün olmayan bir fırsatı kaçırıyormuş da bunu da çok sonra anlayacakmış gibi, iç sıkıcı bir his tıpkı koca bir öküz gibi tam da geldi göğsünün üzerine oturdu.

16.BÖLÜM

Yılbaşından iki hafta sonra, günü her zamanki gibi tamamlayan Alaz ve Yaman yatmak üzere hazırlanıyorlardı. Alaz artık kocaman olmuş karnıyla Yaman'ın yardımı ile zorlukla yatağa yerleşti. Üzerinde pembe beyaz pamuklu pijamaları vardı. Yaman onun o kocaman karnıyla öyle sevimli göründüğünü düşündü ki bir süre yatağın kenarında oturarak yerleşmeye çalışan Alaz'ı yüzünde bir gülümsemeyle izliyordu.

Alaz nihayet sırtını yatağın başlığına yasladı ve başını kaldırdığında Yaman'la göz göze geldi. Adamın yüzündeki ifade kalp atışlarını hızlandırdı. Birkaç aydır hamileliği nedeniyle sevişemiyorlardı. Hamileliğin tek can sıkıcı tarafının bu olduğunu düşündü.

Yumuşak bir sesle, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Öyle güzel görünüyorsun ki bakmaktan kendimi alamıyorum."

Alaz mahcup bir yüzle gülümsedi. Mahcubiyetini belli etmemeye çalışarak başını salladı. "Görev başına," dedi alaycı bir sesle.

Yaman öne doğru eğilerek dudaklarını karısının dudaklarına bastırıp geri çekildi.

"Görev değil. En sevdiğim şey," diyerek ayağa kalktı, banyodan kremi alarak geri döndü. Yatağın içine yerleşti ve

Alaz'ın pijamasının üstünü kaldırarak kocaman göbeğini açığa çıkardı. Hamileliği süresince Alaz umursamamış olsa da Yaman ihmal etmeden karnına krem sürmeye devam ediyordu. Karnına yaydığı kremi yumuşak dokunuşlarla yedirmeye başladı, her zamanki gece sohbetlerine başladılar.

"Zilal Ana, Azize Hanım ve Viyen Hanım'la," derken Viyen'ın adını yine Zilal gibi telaffuz ederek kıkırdadı Alaz, "kendi grubunu kurdu. Sık sık görüşüyorlar artık. Dün birlikte alışverişe gitmişler."

"Birbirlerine şimdiden ısındılar. Hiç alakasız iki kadının öyle rahat ve sıcak bir dostluk kurması çok garip geliyor," diye mırıldandı Yaman işine devam ederken.

Alaz yumuşak dokunuşların etkisiyle duyduğu hazla gözlerini yumarken, "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Yani düşünsene, biri Ağrılı sıradan bir kadın, diğeri Fransız, iyi eğitim almış üst düzey bir kadın. Sence garip değil mi?"

"Zilal Anamın doğal üstünlüğü var bence."

"O konuda sana kesinlikle katılıyorum. Kimseyi takmadan yalnızca kendi gibi davranan ve herkes tarafından sevilen tanıdığım nadide kadınlardan biri."

"Özel bir kadın da o yüzden."

Yaman başını sallarken alçak tonla cevap verdi. Sesinde yarı gurur yarı hüzün vardı.

"Bizim annelerimiz gibi."

Alaz gözlerini açarak Yaman'ın karnına eğilmiş başına baktı. Elini uzatarak kısacık saçlarını okşadı. Yaman tepki vermeyerek yaptığı işe devam ediyordu. Birbirlerine dokunuşları en ihtiyaç hissettikleri şeydi ve her an birbirleriyle temas halindelerdi.

"Evet. Onlar da çok özel kadınlardı. Şanslıyız ki öyle annelerden dünyaya geldik."

"Sen de çok özel bir kadınsın, oğlumuz da çok şanslı olacak."

"Babasıyla rekabetten hoşlanırsa," diye alayla karşılık verdi Yaman'ın saçlarını okşamaya devam ederken.

Yaman aniden başını kaldırıp ters ters Alaz'a baktı. "Rekabet diye bir şey yok bebeğim. Onun yeri belli. Haddini bilecek, durması gereken yerde duracak."

Alaz kendini tutamayarak kıkırdadı. "Bunu sana birkaç sene sonra hatırlatırım koca yüreğim."

Yaman endişeyle Alaz'a baktı. Karnının üzerindeki eller durmuştu. Tereddütlü, emin olamadığı bir sesle karşılık verdi.

"O kadar anlattım. Hâlâ anlamamış olabilir mi? Benim oğlum aptal olamaz değil mi? Doğduktan sonra da bu konuşmalar devam edecek. Beynine kazıyacağım onun. Sen sadece benimsin."

"Yaman," dedi Alaz gülümserken. "Şu çocukla aynı kadına âşık iki rakip gibi konuşma. Oğlun o senin. İlk başlarda bana daha çok ihtiyacı olacak ama büyümeye başladığında daha bağımsız davranacak ve o da bir gün sevdiğini bulacak. Ama o güne kadar tabii ki daha yakın olacağım onunla."

"Ne demek yakın?"

Alaz başını arkaya atarak küçük bir kahkaha attı.

"Seni onunla aldatacağım. En çok onu seveceğim. En yakınım o olacak," dedi haince gözlerini kısarak nispet yapar gibi.

Yaman aniden geri çekilip elini salladı. "Bak itiraf ettin işte! Beni onunla aldatacaksın! En çok onu seveceksin!" dedi sinirli bir sesle.

Alaz'ın artan gülmesiyle karnı da sallanıyordu. Yaman ona ters ters bakmaya devam ederken umursamaz bir tavırla eliyle karnını işaret etti. "İşine devam et kıskanç baba! Saçmalama. Oğlum olsa da canımdan bir parça olsa da, ona duyduğum sevgi ayrı sana duyduğum aşk bambaşka şeyler. Kimse sana duyduğum sevginin de aşkın da aynısına sahip olmayacak."

Yaman yan gözle ona bakıp emin olmak istercesine sordu. "Söz mü?"

"Söz! Sen benim her şeyimin ilkisin. Sen benim en bir tanem olacaksın," dedi küçük bir çocuğu ikna etmeye çalışan sevimli bir sesle.

Yaman gözlerini kısarak başını hızla iki yana salladı ve yeniden işine döndü. "Dalga geçtiğini biliyorum. Ama umursamıyorum. Herkesi ekarte etmek benim görevimse bunu yapabilirim. Ona haddini öğreteceğim ve her şey sorunsuz olacak," dedi inatçı sabit fikirli bir edayla.

Ne derse desin Yaman asla tatmin olmayacaktı. Onun nasıl da kıvrandığını görebiliyordu. Çelişki içinde kıvranıyordu. Hem oğlunu çok seviyor hem de onun kendisinin en büyük rakibi olduğunu düşündükçe uykuları kaçıyordu. Çok geceler Alaz'ı dürterek uyandırıp "Onu benden daha çok sevmeyeceksin değil mi?" diye sorması normal değildi ama Alaz artık alışmıştı. Uykulu gözlerle kocasına bakıp cıklıyor, "En çok seni seveceğim. Sen birincisin," diyor başını tekrar kocasının göğsüne yaslayıp uyumaya devam ediyordu.

Yaman saatlerce uykusuz tavanı izliyordu. En sonunda "Birincisin!" sözünün de onu rahatsız ettiğine karar vermiş olacak ki son zamanlarda da bunun huzursuzluğunu yaşıyordu. Yine Alaz'ı dürterek uyandırdığı bir gecede, aldığı aynı cevapla itiraz ederek bu kez yeniden uykuya dönmesine izin vermemişti.

"Birincisin olmaz bebeğim," demişti.

"E birincisin işte," demişti Alaz uykulu bir sesle, bir an evvel tekrar uyuma isteğiyle baştan savma cevaplamıştı.

Yaman düşünceli bir sesle, "Ama birinci ikinci her zaman yer değiştirebilir. Yani yarış gibi düşün bunu. Bugün birinci olursun ertesi gün ikinci. Ben bugün birinciysem yarın ikinci olabilirim. Bu kabul edilebilir bir şey değil."

Alaz inanamayarak başını kaldırıp Yaman'a bakmıştı. Yaman bakışlarını hayretle kendisine bakan karısına çevirdi-

ğinde, "Ne?" der gibi omuz silkip çenesini sallamıştı. Alaz yarı hayret yarı sitemle, bir an evvel uykuya dönme isteğiyle pes edercesine cevap vermişti.

"Tamam. En çok seni seveceğim. Sen teksin! Tek olacaksın! Tamam mı?" demişti neredeyse 'itiraz etme yoksa üstüne atlayacağım' der gibi bakarak.

Yaman birkaç saniye bu sözleri kafasının içinde değerlendirerek düşünmüş, nihayet mutlu bir yüzle gülümseyerek karısına bakıp başını sallamıştı.

"Evet. Bu daha makul. Ben tekim! Tek olacağım! O sonuçta sonradan geliyor. Benim yerimi alamaz öyle değil mi?" diye karşılık vermişti.

Alaz usançla başını Yaman'ın göğsüne koyup söylenerek mırıldanmıştı. "Kafa doktoruna götüreceğim seni. Doğacak oğlu kendine rakip olacak diye uykuları kaçan adam normal değildir sonuçta."

Alaz aklından geçen düşünceleri uzaklaştırıp Yaman'ın dikkatinin dağılması için konuyu değiştirdi.

"Sana asıl bombayı söylüyorum," dedi gülmeye başlarken.

"Esat'la Berin mi?" dedi Yaman aldırmaz bir sesle.

Alaz'ın hayretle kaşları kalkarken üstüne eğilmiş Yaman'ın başına baktı. Kesinlikle söyleyeceği bu değildi.

"Sen nasıl anladın?"

"Saçmalama bebeğim. Anlaşılmayacak gibi değil. Gerçi Esat daha çok uğraşır."

"O ne demek?"

"Ortada ciddi bir rakip var demek. Ama Esat kaşınmış."

Alaz aniden yerinde toparlanmaya çalışarak ellerini yatağa bastırdı, kendisini biraz yukarı kaldırdı.

"Asıl dedikodular sendeymiş. Anlat çabuk."

Yaman kızın toparlanmasına yardım ederken gözlerini kısarak sinsi sinsi gülümsedi.

"Önce güzel bir öpücük sonra da onu benden daha çok sevmeyeceğine söz verirsen hepsini anlatırım."

Hiçbir fırsatı kaçırmıyor, emin olmak istercesine Alaz'ı çıldırtacak kadar kanırtırcasına ısrarcı olabiliyordu. Alaz donup kalmış gibi hareketsiz kaldı. Ansızın elini kaldırıp hırsla Yaman'ın omzunu yumrukladı.

"Oğlumu dedikodu için pazarlık malzemesi yapmana izin vermeyeceğim!"

"Asla!" dedi Yaman itiraz ederek. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ya ne dedin?"

"Oğlum kadar senin de kabul edip etmediğinden emin olmak istiyorum sadece. Yeniden duymak istedim. Pazarlık değil ki bu." Düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırıp alçak tonla devam etti omuz silkerek "Sıradan, doğal, temenni dolu, sevgi dolu bir kocanın, çok sevdiği karısından duymak istediği, nazik, ince bir kibarlıkla istenmiş bir rica sadece," dedi, başını kendinden memnun yukarı aşağı sallayıp gülümsedi.

Alaz kafası karışmış gibi Yaman'a baktı. Onca kelimenin ne anlatmak istediğini bir türlü anlayamamıştı ama uzatmak istemedi. Yaman beklentiyle ona bakarken bıkkınlıkla derin bir nefes verdi, karnına rağmen zorlanarak uzandı ve Yaman'ın dudaklarına dudaklarını bastırdı. Kısa olacağını sandığı öpücük Yaman'ın, dudaklarını dudaklarının arasına almasıyla uzayacağını belli etti. Yaman iyice ona sokuldu, kolunu beline dolayarak rahat bir pozisyona çekti. Açlıkla karısının dudaklarını öpüyordu. Nihayet birkaç dakika sonra ikisi de zorlanarak birbirlerinden ayrıldılar. Alaz elini kaldırıp Yaman'ın yanağını okşadı. Eriyerek bakan mahmur gözleri, kocasının kara gözlerine dikiliyken fısıldadı.

"Bu kadar güzel öpmesen hiç çekilecek adam değilsin de çok güzel öpüyorsun işte, kalbimi fethediyorsun. En çok seni seveceğim. Sen teksin!"

Yaman mutluluktan mest olmuş gibi gülümseyerek gözlerini yumdu.

"Seni çok seviyorum. Öyle çok seviyorum ki, kalbimin ağrısına bayılıyorum. Böyle atışı canımı yakıyor ya, o acı her an senin varlığını bana anımsatıyor, ben o acıyı çok seviyorum."

Alaz yüzünü Yaman'ın boynuna gömdü. Burnunu tenine bastırıp kokusunu içine çekti. Dudaklarını boynundaki ince hassas deriye bastırdı.

"Yıpratma artık kendini. Senden başka kimseyi senin kadar sevmeyeceğim. Kim olursa olsun," diye mırıldandı.

Yaman memnun bir gülümsemeyle Alaz'ın saçlarını okşadı. Dudaklarını alnına bastırdı. Yaramaz bir çocuk gibi gözleri parlayarak "Yavuz, Berin'le iyi arkadaş olduklarını söyledi," dedi pat diye gözlerinde ima dolu bir ışıltıyla.

Alaz'ın gözleri ardına kadar açıldı, yerinde aniden hareketlenirken eliyle işaret ederek "Yardım et, sırtımı dayayayım şuraya," dedi aceleyle. "Eee?" diyerek kocasına baktı.

Yaman omuz silkti. "Şu an e'lik bir şey yok henüz. Ancak Yavuz ve Berin'in dostluğunun Esat'ı kudurttuğu ortada. Yavuz, Esat'ın son günlerde sorunu olup olmadığını sordu. Kendisine çok ters davranıyormuş." Sözlerinin ardından kendine hâkim olamayarak kıkırdadı. O iç gıcıklayıcı ses Alaz'ın kalp atışlarını hızlandırmasına rağmen merakı üstün geldi.

"Yavuz anlamamış mı Esat Abi'min Berin'e ilgi duyduğunu."

"Kızı sürekli tersleyip laf sokuyormuş. Yavuz ihtimal vermiyor sanırım. Ya da Esat gerçekten iyi oynuyor."

"İyi oynamaya çalışıyor. Ama çelişki onu kıvrandırıyor. Berin hakkında çok yanlış düşünüyor. Berin de onun önyargısı yüzünden onu süründürmeyi planlıyor."

Yaman şaşkınca Alaz'a çevirdi yüzünü. "Kızın hakkında yanlış düşüneceği nesi var ki? Anlamadım."

"Hayatına çok kişinin girmiş olacağını düşündüğünden kendisine yediremiyor."

"Geri zekâlı mı? Kendisi her gece kulübe gelenlerden biriyle takılıyor."

Alaz, Yaman'ın Esat'ı eleştiren sözlerinin üzerine atladı.

"Sen olsan ne hissederdin? Yani düşün ki ben seninle tanışmadan önce çok kişiyle birlikte olmuş olsaydım?"

Yaman'ın duyduklarıyla yüzündeki renk soldu. Tedirgin bakışlarını Alaz'dan kaçırarak odanın içinde dolaştırdı. Alaz hâlâ sorarcasına ona bakarken alçak bir sesle onun hâlâ cevabını duymayı beklediği soruyu yanıtladı.

"Çok üzülürdüm. Hem de çok. Sana yalan söyleyecek değilim. Biliyorum haksızlık ve ikiyüzlülük bu. Ama sana benden başka birinin dokunduğu düşüncesine katlanamıyorum." Bakışlarını Alaz'a çevirdi, aniden hastalanmış gibi bembeyaz bir yüzle konuşmaya devam etti. "Ama ne olursa olsun ben seni bırakmazdım. Ben sensiz nefes alamıyorum ki. Ne kadar çok kişi de geçmiş olsa hayatından, ben sensiz yapamazdım. Unutmaya ya da düşünmemeye çalışmaktan başka bir şey yapamazdım. Ama ne olursa olsun seni de bırakmazdım. Benim her şeyim sensin. Geçmişteki birkaç böceğin seni benden uzaklaştırmasına izin vermem ki."

"Neyse ki seni hasta edecek böyle bir şey yok da oğlumuzdan sonra bir de bunları düşünerek iyice kafayı yemen gerekmiyor," dedi Alaz, şükreder gibi.

Yaman yüzünü buruşturdu. "Gerçekten düşüncesi bile beni hasta ediyor." Aniden elini uzatıp Alaz'ın elini aldı ve alnına koydu endişeyle. "Ateşim mi çıktı? Bir baksana. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Yaman!" dedi Alaz sesini yükselterek. "Mızmız çocuklara döndün. Varsayımsal konuştuk. Gerçek olan bir şey yok."

"Bilmiyorum bebeğim," dedi evhamlı bir sesle. "Midem bir garip oldu, sanki ateşim çıkmış gibi hasta hissetmeye başladım kendimi."

Alaz hayretle kocasına bakarken onun bu takıntılı halinin bir gün düzelip düzelmeyeceğini merak ediyordu.

"Tamam tamam. Bu konuyu kapatalım. Başka şeylerden konuşalım... Heh asıl ben sana ne diyecektim?" dedi ilgisini çekmek ister gibi hınzır bir şekilde gülümseyerek.

"Ne?" dedi ilgiyle ancak aynı anda elini alnına koyup ateşine yeniden bakmayı ihmal etmemişti.

Alaz aldırmamaya çalıştı. "Zilal Ana, Azize Hanım ve Viyen Hanım'la Whatsappp grubu kurmuş!" diye eğlendiği belli bir tonla cevap verdi.

Yaman yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. "Zilal Ana Whatsappp kullanmayı becerebiliyor mu ki?"

"Zeynep Abla öğretmiş. Ergen kızlar gibi telefonuna sürekli bildirim geliyormuş. O da telaşla telefonuna atlıyormuş. Asıl daha komik olanı söyleyeyim. Ağrılı zırt pırt öten telefona geçen gün çok sinirlenmiş Zilal Ana'ya demiş ki; 'Diğer cebinde taşıdığın silahı alıp ortasına delik açacağım o meretin! Zilal Ana da telefona delik açacağına değil de neden onun silahına göz diktiği konusunda kavgaya tutuşunca, Ağrılı 'Ben senin gibi hazır olda beklemiyorum. Benim silahım yukarıda masamın çekmecesinde, seninki daha yakında.' demiş."

Yaman duyduklarıyla kahkahayı patlatınca Alaz ona eşlik ederek zorlukla devamını getirdi. "Zeynep Abla, ikisinin kavgasına öyle güldük ki ablamla kendimizi mutfağa zor attık, dedi."

Karı koca dakikalarca Bozdumanların evindeki komik şeyler hakkında konuşup eğlendiler. Her gece yatmadan önce uzunca bir süre herkes ve her şey hakkında yaptıkları muhabbetler ikisinin de en çok zevk aldığı anlardı. Yaman için en değerli zamanlardı bunlar. Alaz'ın yalnızca kendisine kaldığı, tüm ilgisinin yalnızca kendisine dönük olduğu anlar onun için en eşsiz anlardı. Alaz'ın yorgunlukla kapanan gözlerine baktı ve şefkatle gülümsedi.

"Uykun geldi, hadi uyuyalım artık bebeğim," diye mırıldandı.

Alaz hiç itiraz etmeden Yaman'ın yardımıyla yatağın içinde aşağı doğru kaydı ve sağ yanına dönerek sırtını Yaman'ın göğsüne yasladı. Yaman bir kolunu Alaz'ın başının altından geçirip diğer elini şişkin karnının üzerine koydu yavaşça. Dünyadaki en çok sevdiği iki varlık da kollarının arasında güvende olduklarında, mutluluğu hiçbir şeyle boy ölçüşemiyordu.

***

Halit son zamanlarda, Kürşat sık sık Esat'la birlikte olduğu için Kerim ve Adil'le takılıyordu. Gerçi bu birliktelik onun da işine gelen bir iş birliğine yol açıyordu. Halit, Kürşat'ın sürekli Defne'den söz etmesinden, Mehmet Ali hakkında yakınmalarından intihar eğilimli biri olma yolunda emin adımlarla ilerlediğini hissettiğinde, çareyi kendisi gibi sap dolaşanlarla vakit geçirmekte bulmuştu.

İyi çocuklardı Adil'le Kerim. Bir zamanlar nasıl oldu da karşı karşıya gelmişler ve onlara diş bilemişti, şimdi anlayamıyordu. Oysa hiç de diş bilenecek tipler değillerdi. Süleyman Abi'nin meyhanede epey akşamı birlikte geçirmiş, akla hayale gelmeyecek konular hakkında gülüşerek gevezelik yapmışlardı.

Halit bu buluşmalardan tahmin etmediği kadar keyif aldığını hissetmişti. İkisi de çok farklı kişilikte olmalarına rağmen ilginç bir şekilde birbirlerini tamamlayan iki kuzenlerdi. Kerim gözü kapalı, ardını önünü düşünmeden olaya atlarken Adil daha araştırmacı ve emin olmak isteyen biriydi. Fakat sıkılacak bir yer söz konusu olduğunda ikisinin de aynı anda hevesle ayağa fırlaması bir oluyordu.

O akşam yine Süleyman Abi'nin meyhanesinde üçü buluşmuşlardı. Süleyman Abi'yle kısaca sohbet edip yine kendi

gevezeliklerine geri dönmüşlerdi. Kerim sanki büyük badireler atlatarak bulundukları yere gelme başarısını göstermişler gibi dert yanarcasına, fakat alttan alta böbürlenerek Halit'e son birkaç yıldır neler yaşadıklarını anlatıyordu.

"Oğlum, kariyer yapmak bu devirde o kadar kolay değil. Ekmek aslanın ağzında. Rakibin çok bir kere. Ama sen zekânla, kıvraklığınla hepsini geride bırakmak zorundasın."

"Hangi sektörde kariyer yapacaksınız peki?" diye sordu Halit, çok da merak etmeyen bir tonla. Sırf konuyu takip ettiğini göstermeye çalışıyordu.

İki kuzen birbirine baktı önce, sonra çok açık olduğu belliymiş gibi omuz silkerek aynı anda cevap verdiler.

"Mafya sektörü."

Halit başını kaldırıp sanki başka bir gezegenden gelmiş garip canlılarmış gibi karşısındaki ikiliye baktı.

"Ne kariyeri?" dedi anlamadığı bir yüzle Kerim'e bakarken.

Bir büyük bitirmişlerdi ve şimdiki konuşulanlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Sohbet birbirinden bağımsız konular hakkında atlaya atlaya gidiyordu ve Halit bir yerden sonra ipin ucunu tamamen bırakmıştı.

"Full paket eleman kariyeri. Mesela sen?" dedi Kerim, dili dolanarak eliyle onu işaret ederek geriye yaslandı. "Gözetleme, takip, yok etme. Bunların hangisinde daha iyisin?"

Soruyu soruş şekli sanki işe alacağı bir elemanla mülakat yapar gibiydi.

Halit omuz silkti umursamazca. "Hepsinde."

"Olmaz!" dedi Kerim kendinden emin bir sesle. "Hepsinde iyi olamazsın? Mesela bak Adil, araştırmada zehir gibidir."

"Ama sen araştırma demedin. Gözetleme, takip, yok etme dedin... Araştırma bende de var."

Kerim kalası karışmış gibi kaşlarını çatarak denileni anlamaya çalıştı, sonra başını Adil'e çevirdi. "Full pakette araştırma da var mıydı lan?" diye sordu.

"Herhalde var davar!" dedi Adil, küçümseyerek. "Hatta yanıltma da var."

"O ne lan?" dedi Kerim, yüzünü buruşturarak.

"Oğlum, rakibini yanıltman da gerekiyor yeri geldi mi? Bunda da iyi olman lazım."

"Biz hiç yanılttık mı?" diye sordu, cevabın "*Evet*" olsun der gibi bakarak.

Adil cıkladı. "Biz yanıltmadık ama kuzu yanılttı," dedi, gurur dolu bir sesle.

"O herkesi yanılttı oğlum," diye Halit atıldı bu kez. Kerim acı dolu bir sesle dert yanarcasına Halit'e baktı. "Oğlum var ya... Full paket eleman kariyerinin zirvesine oturmasına az kalmıştı lan. İki sene! İki sene kelle koltukta gezdik, ne maceralar yaşadık, tam ne güzel bir hayatımız var derken, kalktı çocuk yapacağım dedi. Bize bu yapılır mıydı lan?"

"Çocuk da yaparım, kariyer de demiştir," dedi Halit, bilmiş bir edayla başını yukarı aşağı sallayarak.

Adil ve Kerim şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Yani yine devam eder miyiz?" dedi Kerim, bir hevesle.

Halit karşısındaki hevesli yüzlere bakıp iştahlarını kesmemeye karar verdi, gazı vermeye devam etti. "Tabii oğlum... Abim evde çocuğa bakar, Alaz sizinle takılır yine. Sıkıntı yok! Abim anlayışlıdır!" dedi emin bir edayla.

Diğer ikisi sevinçle birbirlerine sırıtırken Halit, şu anda Kürşat'ın burada olsa ensesine bir tokat patlatacağını düşünmüştü. "*Dalga mı geçiyorsun lan? Abim iki dünya bir araya gelse böyle bir şeye izin vermez!*" derdi. Halit hüzünle başını masaya eğip sıkıntıyla kadehindeki son yuduma uzandı. Galiba bu birliktelik de uzun sürecek gibi görünmüyordu. Kürşat'ı arıyordu. Kürşat'sız hiçbir şeyin zevki çıkmıyordu.

Ensesine bir şaplak yerken aynı anda, "Lan bizden habersiz demleniyor musunuz siz denyolar? Bize niye haber vermediniz?" diyen Kürşat'ın sesiyle, yüzü tıpkı küçük bir çocuk gibi aydınlandı, Sırıtarak dibinde dikilen Kürşat'a baktı. Aniden yüzü düştü, küskün gözlerle, "Senin Defne'n var artık. Takılmazsın diye bir şey demedim," dedi, Kürşat yanındaki sandalyeyi çekip otururken.

Esat yan masadan bir sandalye çekip masanın başına otururken, "Bir kıskançlık kokusu mu aldım? Yoksa bir çift kavgasına mı şahit olacağız?" dedi alay ederek.

"Sevgili miyiz lan biz?" dedi Halit, dik dik Esat'a bakarak.

"E ne bileyim? Bu küskün gözler... Kıskançlık dolu sözler... İğneleyici laflar... Bana tıpkı bir sevgiliyi anımsattı."

"Senin biraz evvel Yavuz'a yaptığın gibi mi?" dedi Kürşat, acımasız bir alaycılıkla arkadaşını savunmaya geçerek. Elini Halit'in omzuna atıp "Kardeşiz oğlum biz! Kıskanırız tabii ki birbirimizi. Bak mesela ben bozuldum benden habersiz bu iki denyoyla buraya gelmesine," derken tasvip etmez bakışlarını Halit'e çevirdi.

"N'apıyım oğlum? Defne yetmezmiş gibi bir de başımıza Mehmet Ali çıkardın, beş yaşındaki çocuğun rutinini takip ediyorsun!" dedi, o da tasvip etmez tavırla.

"Oğlum o, çocuk falan değil. Şeytanın yeryüzünde beden bulmuş hali. Sen onun meleksi yüzüne bakıp aldanma. Sonuçta şeytan da bir melekti. Geçen gün ne yaptı biliyor musun? Defne'yi okuldan almaya gittiğimde, bile bile iki basamak kalmış merdivenden kendini bırakıp benim ittiğimi söyledi ya lan? Defne'yi inandıramadım iyi mi? En sonunda tepem attı, kolundan tutup müdürün odasına sürükleyip kameralardan gösterdim de o zaman inandı. O çocuk tam bir şeytan!"

Kürşat gözü dönmüş halde olayı anlatırken diğerleri hayretle onu dinliyordu. Kerim aniden fikri gelmiş gibi heyecanla Adil'e döndü.

"Oğlum, o piç kurusunu bizim ekibe alalım. Aldatma klasmanında zirveye kesin oturur!"

"Yok oğlum ya!" dedi Adil ürpererek. "Ben öyle bir çocuğu istemem ekibimde. Rekabet artarsa sırtımıza sıkar o velet!"

"Hee, onu da doğru dedin. Güvenmediğin adamı ekibe sokmamak lazım. Haklısın. Güven şart!" dedi Kerim, düşünceli bir sesle.

Esat yüksek sesli bir kahkaha attı. "Ne diyorsunuz oğlum siz? Asıl eğitim şart! Şu halinize bakın! Ortaokul mezunları geçmiş karşıma beş yaşındaki çocuğu kuracakları mafya ekibine alıp almamayı tartışıyor. Lan kafayı mı yediniz siz?"

Gecenin geri kalanı hepsinin birbirine laf sokmasıyla devam etti. Halit yanındaki Kürşat'la kendini artık yalnız hissetmiyordu. Birbirlerine bir ara gülümseyerek baktıklarında ikisinin de gözünün önünden aynı kareler geçmişti.

Yetimhaneden bu masaya kadar olan zaman tıpkı bir film şeridi gibi hızla aralarından akmıştı.

***

"Havalar düzelince ben de Ağrı'ya geleceğim," dedi Zeynep isyankâr bir sesle.

"Anca yazın olur o güzelim. Doğumdan önce hiçbir yere gidemezsin," diye karşılık verdi Oğuz tartışma götürmez bir tonla.

Sabahın epey erken bir saatinde kendi odalarında Oğuz üzerine ceketini giyiyordu ve Zeynep yatağın içinde küskün gözlerle kocasına bakıyordu. Yine iş için Ağrı'ya gidiyordu Oğuz. Oradaki işleri takip edebilmek için sık sık gitmesi gerekiyordu. Bazen sabah gidip akşam dönüyordu uçakla, bazen de bir gece kalmak zorunda kalıyordu. Kaldığı gecelerde Zeynep yatakta sabahı sabah ediyordu. Aynısını Oğuz'un da yaşadığını bilmiyordu elbette.

Oğuz karısına çektirmiyordu ancak bu [illegible] yoruyordu. Bir an evvel onu geri dönmek için [illegible] umursamıyor, [illegible] biter bitmez geri dönmeyi [illegible] yorucu oluyordu. Eskisi gibi olsa kendisini bu kadar [illegible] maz. Ağrı'da birkaç hafta kalır, her şeyi düzene oturtur, [illegible] ama şimdi kalmak istemiyordu. Kışın karında soğuğunda Zeynep'i de onunla birlikte oraya sürükleyemezdi. Çok şükür rahat geçen hamileliğine rağmen Oğuz hiçbir risk almak istemiyordu. Ters bir şeyler olursa acil müdahaleye hemen ulaşabilmesi için şimdilik Zeynep'in İstanbul'da olması az da olsa içini ferahlatıyordu. Zilal'in onun üzerine düşen, koruyucu tavrı, Zeyep ve Zilal arasındaki yakınlığı kıskanmasına rağmen sırf bu yüzden sesini çıkarmamasına neden oluyordu. Zilal, Zeynep'i neredeyse pamuklara saracaktı. Hatta bazen Alaz geldiğinde ve iki hamile kadın yan yana oturduklarında Zilal aklını kaçıracak gibi davranıyordu ve Oğuz o anlarda annesinden cidden tırsıyordu.

"Yazın durmam zaten. Kızımı da alıp gideceğim Ağrı'ya. Şöyle güzel bir temiz hava alsın, doğru düzgün gerçek besinlerle beslensin, çayırda çimende yuvarlansın azıcık."

"Zeynep, haziran başında doğum yapacaksın zaten. Kırkı çıkmamış çocuğu çayırda çimen de mi yuvarlayacaksın?"

"Neden olmasın? Havalar soğuyana kadar kalırız tüm yaz. O zamana kadar iyice toparlar merak etme sen. Babasına çekerse güçlü bir kız olur benim kızım."

Zeynep'in karnını okşayarak keyifli bir sesle kurduğu cümleyle Oğuz'un kalbi teklemişti. Kendisine benzeyecek kızıl saçlı bir kız düşünemiyordu. Bebeğin cinsiyetini iki hafta evvel öğrenmişlerdi. Oğuz'un uykuları şimdiden kaçmaya başlamıştı. Bir kız çocuğunun sorumluluğu oğlan çocuğundan daha fazlaydı ona göre.

Bir keresinde Zeynep'e ters bir sesle çıkışmıştı. "Erkek dediğin hayvanın bir tık altı. Bağa bahçeye koy, sokağa at, gider parkta, orada burada yatacak yer bulur kendine yine

uyur, yine başının çaresine bakar. Kız çocuğu öyle mi ya? Kız nahif olur, narin olur, korunması gerekir. İti var, sapığı var... Allah'ım sen bana güç ver Rabbim." Ellerini yüzüne sürtmüş, aklından geçen bin bir türlü kötü senaryoyla ürpererek dua etmişti.

Zeynep, onun evhamlı halleriyle eğleniyordu. Ona göre Oğuz abartıyordu. Kendisi de kız çocuğu idi. Kendisi de çok zor, kimsesiz zamanlar geçirmişti ama ayaklarının üzerine basmış, kendi kendini koruyabilmişti. Zeynep, ne kadar konuşup ikna etmeye çalışsa da Oğuz ikna olmuyor, kızının saçının telini incitmeye kalkan biri olursa hiç düşünmeden alnına sıkacağını söylüyordu.

Diğer bir kâbusu da Alaz ve Yaman'ın oğlunu düşünmesiydi. Yaman'ın Alaz'ın karnıyla sürekli konuşmasının başka bir versiyonunu Oğuz da karısının karnıyla konuşarak yapıyordu.

"Bak güzelim... Babasının prensesi, bir tanesi... Hiçbir erkek seni benim kadar sevemeyecek. O yüzden gel sen babanın sözünü dinle, hepsinden uzak dur tamam mı? Hem babana kalp krizi yaşatmak istemezsin değil mi? Bak üzülürsün sonra. Erkekler bu dünyadaki en korkunç canavarlar benim prensesim. Ama baban öyle mi? Tabii ki değil. Erkek ayrı, baba ayrı, güzel kızım. Sen o erkek denen yaratıktan uzak duruyorsun. Özellikle belirtiyorum bak... Adı her ne olacaksa Alaz halan ve o Yaman hergelesinin oğullarından tamamen uzak duracaksın! Sakın babanın tükürdüğünü yalattırma olur mu benim güzel kızım? O olmasın, yani illa büyüdüğünde birini bulman gerekiyorsa başkası olsun ki benim vurmam kolay olsun. Mümkünse doğacak olan o hırttan uzak dur. Zaten babasına benzerse var ya... Hiiiççç çekilecek bir şey olmaz. Sen sevmezsin öylelerini. Benim kızım efendi, aklı başında, ağır oturaklı, biz ne dersek onu yapan, uslu adam sever. Yani ben eminim öylelerini daha çok seversin. Sence de daha makul değil mi prensesim?"

Oğuz'un kendince anasının karnındaki kızını ikna edebileceği düşüncesi Zeynep'in ters ters araya girmesiyle son bulmuştu.

"Tabii... Sünepe alsın kızın ki senden daha havalı olmasın alacağı herif, kızın hep sana hayran olsun istiyorsun değil mi?" Öyle sinirliydi ki Oğuz'a bakarken gözlerinden şimşekler çakıyordu. "Benim kızım sünepe falan sevemez efendim! O da anası gibi gidip en manyağı sevecek ki, bana çektiği belli olsun."

"Ben manyak mıyım?" demişti kaşlarını çatarak savunma dolu bir tonla.

"E şu anda yaptığını aklı başında kimse yapmayacağına göre kesin manyaksın. Doğmamış kıza, doğmamış oğlandan uzak durmasını tembihliyorsun. Sen söyle. Sen normal misin?"

"İnternette okudum. Çocuklar anne karnında anne babayı duyarlarmış. Şimdiden tembihleyeyim, dedim."

"Yaman'la şu internette araştırma sevdanızdan vazgeçin. Neden sürekli abuk sabuk yerlere takılıyorsunuz? Çocuklar anne karnında da ses duyarlar, mesela müzik daha iyi gelir onlara. Siz iki manyağın abuk sabuk şeylerle daha doğmamış çocukların kafalarını şişirmeniz gerekmiyor. "

Oğuz daha fazla Zeynep'le tartışmanın manasız olacağına -aslında kazanamayacağını bildiğinden- karar vererek kestirip atmıştı. "Neyse fark etmez, benim kızım akıllı olacak zaten. O hırttan uzak duracağından eminim. Zaten bence babasına çekerse çok çirkin bir şey olur, benim kızım beğenmez zaten. Babası gibi yakışıklı birini bulur o."

Zeynep pes ederek yalnızca göz devirmişti. Oğuz bazen kendisini gerçekten aşacak kadar umursamaz olabiliyordu.

Seyahat için hazır olduğunda derin bir nefes alarak yataktaki karısına baktı. Gitmeye hevesi olmadığı belli, isteksiz gözlerle bıkkınlıkla Zeynep'e bakıyordu. O koca cüssesine

rağmen şu anki yüz ifadesi mızmız küçük bir oğlan çocuğu gibiydi. Zeynep kollarını açarak gülümsedi.

"Gel benim dev adamım. Gitmek istemiyor musun sen?" dedi küçük bir çocukla konuşur gibi.

"Seni bırakıp gitmek her defasında daha zor oluyor Zeynep," dedi, üzgün düşük bir tonla. Yere sürüdüğü adımlarını yatağa doğru attı ve yavaşça yatağa oturup kollarını karısının beline sararak yüzünü göğüslerinin arasına gömdü.

"Çok özlüyorum seni," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

"Biliyorum hayatım. Ben de seni çok özlüyorum. Ama ne yapalım bir süre böyle idare edeceğiz. Sonra sen nereye gidersen biz de senin peşinden geliriz."

Cevap vermeden karısının tenine yüzünü sürttü. Dudaklarını pembe yumuşak tene bastırdı. Kafasını kaldırıp karısının ela gözlerine baktı.

"Akşam geç gelirim. Sen bekleme beni. Uyu dinlen güzelim, olur mu?"

Zeynep onaylayarak kafasını salladı ama bunu yapmayacağını her ikisi de biliyordu. Oğuz kaçta gelirse gelsin Zeynep onu bekliyordu. Oğuz her ne kadar bu duruma üzülse de bencilce, döndüğü her defasında Zeynep'in uyanık halde onu beklediğini görmek içini tarif edilemez bir mutlulukla dolduruyordu.

"Seni çok seviyorum küçük kadınım benim. Bu minicik halinle anne olacağına hâlâ inanamıyorum."

Zeynep kollarını boynuna sarıp alaycı bir sesle karşılık verdi.

"Tatlım, ben küçük değilim, sen fazla irisin. Hatta koca devimsin benim. Ayrıca hatırlatırım senden bir yaş büyüğüm," dedi küstah bir sesle. Kıkırdayarak Oğuz'un en sinir olduğu espriyi yaptı yine." Kendime genç çıtır alayım dedim, seni o yüzden kaptırmadım kimseye."

Oğuz kaşlarını çatarak ters ters baktı karısına.

"Benden on yaş büyük olsan da ufaksın Zeynep. Yılların önemi yok ne kadar zamanda ne kadar tecrübe edindiğinin önemi var ayrıca," dediğinde Zeynep birsla bir kolunu kaldırıp gömleğinin üzerinden Oğuz'un karnında etini iki parmağının arasına alarak büktü. Oğuz acıyla yüzünü buruştururken Zeynep öfke saçan gözlerle ona gözdağı veriyordu.

"Benden önce kırdığın fındıkları tek tek burnundan getiririm senin."

"Ben ondan söz etmedim. Yaşam tecrübesinden söz ediyordum. Sen saçında kurdeleyle okula giderken ben İran sınırını çoktan geçmiş iş bağlantıları yapıyordum bile."

"Bana nedense başka tecrübeler gibi geldi o!" Zeynep parmaklarının arasındaki eti biraz daha kıstırdı, Oğuz bu kez canı yanmasına rağmen tepki vermeden karısına baktı.

"Koparacak mısın etimi?" diye sordu gözlerindeki alaycı ışıltılarla. Karısının onu kıskanması en mest olduğu şeylerden biriydi ve Zeynep'in sahiplenici kişiliği yüzünden bu mest olmayı sık sık yaşıyordu. İçinden "Anamla ittifak kurarsan böyle çıkar acısı işte!" diye geçirdi tatmin dolu bir duyguyla. Zeynep hâlâ sinirle ona bakıyordu.

"Bak Oğuz! Uyarıyorum seni! Ben başka kadınlara benzemem. Benden başka birine gözünün ucu değsin, senin o gözlerini oyarım. Sana yemin ediyorum bir gece bir bakmışsın, almışım böbreğini. Ve eğer sadece bir böbrekle kalmışsan, bunu da seni ne kadar çok sevdiğimin kanıtı olarak düşün. Çünkü ileride kızıma kardeşler istiyorum, yoksa başka bir yerlerini de keser eline veririm!"

"Çok sert!" dedi Oğuz seksi bir fısıltıyla. Sızlayan etine rağmen bedeninden haz dolu bir ürperti geçti. Zeynep'in ateş saçan gözleri şu an inanılmaz seksiydi ve bu kadını yatakta bırakıp gitmek şu anda yapacağı en zor şeylerden biri gibi görünüyordu. O koca cüssenin gerçekten sağlam iradesi olması gerekiyordu ki Oğuz her zaman sağlam iradeli bir adam olmuştu. Ancak o anda pek de namını yürütebilecek-

miş gibi hissetmedi. Hırsla karısının dudaklarına yapıştı ve sert bir şekilde öpmeye başladı. Yalnızca iki saniye sonra Zeynep'in elleri saçlarına uzanmış parmaklarının arasına dolağı tutamları çekiştirirken kocasına aynı şiddetle karşılık veriyordu. Birkaç dakika sonra Oğuz zorlukla kendisini geri çekti ve bu kez birkaç yumuşak öpüşü karısının hırpalanmış dudaklarına kondurdu.

"Ulan ben senden başka birine bakarsam Allah beni kör etsin be!" dedi mırıltıyla. Alev alev gözleri karısının sert ve ateşli öpüş nedeniyle mahmurlaşmış parlak gözlerine kilitlendi.

"İnşallah!" dedi Zeynep hiç duraksamadan.

Oğuz kısa seksi bir kahkaha attı ve alnını karısının alnına bastırdı. Ellerini karısının yanaklarına kapadı ve dudaklarına tekrar bir öpücük kondurdu.

"Senin şu kıskanç hallerin nedense beni acayip uyarıyor. İçine gömülmek şu an tek istediğim şey ama uçağı kaçırmak üzereyim."

Karısının alnına şefkatle dudaklarını bastırdı, ardından karnına uzun bir öpücük kondurarak "Sakın babanın sözünden çıkma kızım. O hırttan da uzak dur!" diyerek kendisine gülümseyen kadına, aşk dolu gözlerle bakıp göz kırparak gülümsedi ve acele adımlarla odadan çıktı.

***

Alaz'ın doktorunun öngördüğü tarihteki doğumuna üç hafta kalmıştı ve artık hareketleri her geçen gün daha da kısıtlanmıştı. Yaman'ın yardımı olmasa oturup kalkarken yaşayacağı zorluğu düşünmek bile istemiyordu. Yaman doğuma yaklaştıkları son günlerde yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordu. Belli etmemeye çalışsa da endişeden kıvranan halleri Alaz'ın gözünden kaçmıyordu ve doğumu nasıl

atlatacaklarına dair hiçbir fikri yoktu. Alaz doğumdan korkmuyordu ama Yaman'ın delirmesinden korkuyordu.

Gözü bir an bile olsa Alaz'ın üzerinden ayrılmıyor, en ufak sıkıntısında ya da değişen soluk alışlarında endişeden gerilmiş bembeyaz bir yüzle, "İyi misin bebeğim? Ağrın mı var? Sancı mı girdi? Hastaneye gidelim mi?" diyerek peş peşe soruları sıralayarak korku dolu gözlerle Alaz'a bakıyordu. Alaz artık arada vuran sancıları belli etmemeye alıştırmıştı kendisini. Yaman'ın evin içinde sıkıntıyla saçlarını çekiştirerek dolaşmasına, gözlerindeki korkuya katlanamıyordu. Onun iyi hissetmesi için her defasında gülümsüyor ve her şeyin yolunda olduğunu tekrarlıyordu.

O gece de her zaman olduğu gibi karnına krem sürme faslı ve sohbetlerinin ardından uyumuşlardı. Alaz uykuya teslim olduktan yalnızca iki saat sonra kasıklarına hissettiği sancıyla gözlerini geriye açmıştı. Saat gecenin üçüydü ve Yaman'ın kollarının arasında hissettiği sancıyla dişlerini alt dudağına geçirerek onun derin düzenli nefeslerini dinliyordu. Önce hissettiğinin sıradan bir sancı olduğunu düşünerek yerinde yatmaya devam etti fakat sancıların şiddeti artınca gerçeği kabullenmek zorunda kaldı. Doğuma daha birkaç hafta olmasına rağmen oğlunun pek de yerinde duracağı yoktu. Sabırsız yumurcak artık bir an evvel onlarla tanışmak için gelmeye karar vermişti. Çaresiz acılı sancılarının içinde ona yardım edecek ancak bir o kadar da kendisinin yardım etmesi gereken kişiyi istemeden de olsa uyandırmak zorunda kaldı.

"Yaman?" dedi sancıları umursamamaya çalışarak kısık bir sesle.

Tavşan uykusundaki Yaman, Alaz'ın fısıltısını duyduğu anda tıpkı bir tilki gibi anında yatağın içinde dikildi.

"N'oldu? İyi misin? Sancın mı var? Geliyor mu?"

Sesi o kadar endişeliydi ki Alaz bir an ona seslendiği için pişman oldu. Ancak tekrar bir sancı kasıklarına vurunca zor-

lukla yatağın içinde kalkmaya çalıştı. Dişlerini alt dudağına geçirdi ve Yaman'ın yardımıyla sırtını yatağın başlığına dayadı. Sakin olmaya çalışarak "Sanırım hazırladığımız çantayı alman gerekiyor," dedi düşük bir tonla.

Yaman bu cümlenin ne demek olduğunu yalnızca iki saniyede algıladı ve sanki biri onu yataktan tekmeleyip atmış gibi yuvarlanarak yatağın içinde döndü, hızla yatağın yanında ayağa dikilip ellerini saçlarına geçirerek acı dolu bir sesle sanki doğuracak olan oymuş gibi, "Allah'ım yardım et! Bunu başarabilmem için yardım et!" diye inledi.

Ansızın ellerini saçlarından indirip karnına bastırarak gözlerini yumdu ve Alaz'ın şaşkınlıkla açılan gözlerinin önünde derin derin sesli nefesler almaya başladı. Sanki doğuma konsantre olmaya çalışıyormuş gibiydi ya da sanki sancıları o çekiyormuş gibiydi.

Alaz yeni bir sancıyla irkilirken otoriteyi ele alması gerektiğini anlamıştı.

"Yaman!" diye haykırdı. Aniden açılan Yaman'ın gözlerine kızgınlıkla bakıp "Doğuran benim, sen değilsin! Beni bu gece yalnız bırakırsan, yemin ediyorum öldürürüm seni! Bu oğlan gün ışığını görene kadar elimi bırakmayacaksın ve soğukkanlı olacaksın. Şu an sana ihtiyacım var. Bunu birlikte yaptık, doğana kadar da yanımda olacaksın. Kendini toparlaman lazım! Git çantayı al! Ekrem Amca'ma haber ver! Kürşat'ı ara, arabayı kapının önüne getirsin! Ve en önemlisi doktoru ara, hastaneye gelsin! Oğlan geliyor artık! Dayanamıyorum!"

Yaman donmuş gibi Alaz'a baktı. Kımıldayamıyordu ve şoka girmiş gibiydi. Alaz tekrar çığlığı basınca silkinerek kendisine geldi ve önce manasızca odanın içinde iki tur attı.

"N'apıyorsun?" diye bağırdı Alaz hayretle.

"Çantayı arıyorum." dedi Yaman boş boş bakarak.

"Odanın ortasında çizdiğin çemberin içinde değil!" dedi Alaz kızgın bir sesle. "Giyinme odasında, pufun üstünde!"

Yaman elini kaldırıp avucunu şakağına vurdu ve başını salladı. Kendi kendine konuşur gibi cevapladı onu. "Evet. Evet, hatırlıyorum pufun üstünde! Hatta ben koymuştum gözümüzün önünde olsun diye."

Alaz gözlerini "Eee?" dercesine açtı, "Gidip alsana o zaman!" diye yeni direktifi verdi.

Yaman kurulu robot gibi arkasını döndü ve giyinme odasına girdi. İki saniye içinde elinde çantayla geri çıktı ve hazır ola geçmiş emir bekleyen bir asker gibi Alaz'a baktı.

"Şimdi ne yapıyorum?"

Alaz gözlerini devirdi, yeni bir sancı vurunca çok zamanı kalmadığını düşündü.

"Siktir et çantayı! Beni arabaya götür! Hemen!" diye bağırınca, Yaman çantayı tıpkı bir çöpü atar gibi omzunun üzerinden geriye fırlattı ve Alaz'a doğru koştu.

17.BÖLÜM

Yaman, kucağında Alaz'la evin kapısından çıktığında Ekrem ve Halime, onları arkalarından telaşla takip ediyorlardı. Kürşat ve Halit aceleyle kapının önüne çektikleri araçtan çıkmışlardı.

Yaman, Alaz'ın telaşlı direktifinden sonra evi neredeyse inletmişti. Sesindeki telaş ve korku ile Ekrem ve Halime'nin hazırlanması beş dakikayı bulmamıştı.

"Yaman, sen Alaz'la yola çık hemen, biz arkanızdan geliyoruz," dedi Ekrem, soğukkanlı bir sesle. Ragıp'ın evin önüne sürdüğü aracı gözleriyle takip ederken Halime'nin sırtına elini koyup "Hadi kızım, biz Ragıp Abi'nle gidiyoruz hastaneye," diyerek Halime'yi yönlendirdi.

"Zeynep'le Ayşe'ye de haber verdim abi. Onlar da yola çıkıyorlar şimdi," dedi Halime ileri adımlarken, bir yandan telefonunu çantasına koyuyordu. Ayağının dibindeki Alaz'ın küçük valizini Nihat öne fırlayarak almış aracın bagajına koymuştu bile.

Yaman sancıdan kıvranan Alaz'ı Kürşat'ın açtığı kapıdan aracın arkasına dikkatlice oturttu. Bütün bedeni zangır zangır titrerken dahi Alaz'ı sıkıca göğsüne bastırmıştı. Alnından soğuk terler akıyordu. Midesinde daha önce hiç hissetmediği bir kasılma ve bulantı vardı. Alaz çığlık atmıyordu ama yüzündeki gerginlikten ne kadar acı çektiği belliydi. Alaz'ı ara-

ca yerleştirdiğinde aceleyle arabanın etrafında dolaşıp yanına oturmak için hareketlendi ancak midesindeki bulantının yukarı doğru tırmandığını hissettiğinde aniden durarak elini karnının üzerine bastırdı ve yüzünü buruşturdu. Kendisini dahi şaşırtan bir panikle hızla geri döndü ve daha birkaç adım atmamıştı ki, ne olduğunu bile anlamadan bahçenin ortasına kusmaya başladı.

Alaz oturduğu aracın camından Yaman'ı izliyordu. Hissettiği sancıdan çok Yaman'ın içinde bulunduğu durumdan acı çekiyordu. Yaman onun çektiği acının çok daha fazlasını hissediyordu çünkü Alaz'ın acısını dindirecek hiçbir şey yapamıyordu, çaresizlik elini kolu bağlamıştı. Alaz, duygusal acıların fiziksel acılardan çok daha yoğun olduğunu ve insanı nasıl da çaresizlik içinde kıvrandırdığını öyle iç yakıcı tecrübelerle öğrenmişti ki Yaman'ın nasıl hissettiğini o an çok iyi biliyordu. Kasıklarına vuran sancıya rağmen dişlerini alt dudağına bastırdı ve acısını içine gömerek sakinleşmeye çalıştı. Bu gece ikisi için de zor geçecekti. Ama Yaman için daha zor olacaktı her şey.

Yaman nihayet başını kaldırdığında kendisine endişeyle bakan gözlerden utançla gözlerini kaçırdı ve cebinden çıkardığı mendille ağzını silerek sersemlemiş halde birkaç sarsak adım atarak arabaya döndü tekrar. Bu gece bunları yaşayacağına birkaç gün işkence görmeyi tercih ederdi. En azından kendi acısıyla baş başa kalır, sevdiği kadının kıvrandığını görmezdi. Onun canının yandığını bilmektense kendisi her türlü acıyla başa çıkabilirdi. Kimseden tek ses çıkmamıştı. Kürşat endişelense de Yaman'ın ruh hali göz önüne alınırsa sessiz kalmasının daha iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Yaman araca bindiği anda aceleyle Halit'le ikisi de öne oturmuşlar ve Kürşat aracı çalıştırmıştı. Araç hızla bahçe kapısından çıkarken arkasından gelecekler diğer araca yerleşiyorlardı.

"İyiyim ben. Korkma sakın, tamam mı?" dedi Alaz düşük bir tonla. Yaman, onu hemen kucağına çekmiş yüzünü boynuna gömmüştü.

"Elimden hiçbir şey gelmiyor."

"Sen yanımda ol yeter bana."

"Ben seni bir an bile bırakmam," dedi acı dolu bir sesle.

Araç hızla yol alırken Alaz yeni bir sancıyla kasıldı ve parmakları Yaman'ın kollarına gömüldü. Hızlı hızlı nefes almaya çalışırken gırtlağına kadar gelen çığlığı geri yuttu. Ne olursa olsun Yaman'ın daha fazla üzülmesine neden vermeyecekti.

"Bağırmak istersen bağır prensesim. Sakın kendini sıkma. Nasıl iyi hissedersen onu yap."

Yaman, kasılan bedenine sarıldığında yüzünü göğsüne bastırmıştı. Nefes nefese "İyiyim ben," diye karşılık verdi.

"İyi değilsin. İyi olmadığını biliyorum. Canın yanıyor. Bağırmak istersen bağır!" dedi Yaman sert bir sesle.

Alaz başını hızla iki yana salladı.

"Babam dayandı... Sen dayandın... Ben de dayanabilirim... Benim doğamda bununla başa çıkmak var. Senin kahrolduğunu görmek istemiyorum."

Yüzündeki metanet Yaman'ı öyle sarstı ki gözleri dolu dolu Alaz'a baktı. Alaz bağırmayacaktı ve onun sesinin çıkmadığı her saniye Yaman kendi acısıyla kavrulacaktı.

"Kürşat hızlı sür şu arabayı!" diye bağırdı öne doğru.

"Abi dörtlüleri yaktım, son gaz gidiyorum zaten."

Kürşat'ın telaşlı sesine Alaz itiraz ederek karşı koydu.

"Kürşat dikkatli git sen! Yaman'a aldırma, iyiyim ben. Daha zaman var. Durduk yere bir de kaza çıkarmayın başımıza."

Arabanın kapısına yaslanmış olan Yaman, Alaz'ı göğsüne çekti, Alaz bacaklarını koltuğa doğru uzattı. Yaman titreyen bir sesle "Bir yerde okumuştum, doğum yapan kadınların çektiği acı vücutta kırılan yirmi üç kemiğe eş değer bir acıy-

mış. Bunu sana yaşattığım için çok özür dilerim... Çok özür dilerim prensesim," dedi alnını Alaz'ın başına yaslayarak.

"Kadınlar bununla başa çıkabilir Yaman. Dünya kurulduğundan beri kadınlar bunu yapıyorlar ve Allah kadınları bunun için daha dayanıklı yaratmış bence."

"Siz kadınların hepsi, el üstünde yaşatılacak varlıklarsınız. Hiçbir erkek bununla başa çıkamaz."

Yaman'ın sesi öyle hayranlık, öyle takdir doluydu ki Alaz içinin gurur dolduğunu hissetti. Hayatta ilk defa gerçekten de doğru bir şey yapmış olmanın huzuru ve gururu vardı yüreğinde. Sanki tüm hayatı boşa geçmiş işe yarar hiçbir şey yapmamıştı ve gurur duyabileceği en güzel şeyin bir çocuk dünyaya getirmek olduğunu hissediyordu.

Dünyaya iz bırakmak, birine dokunabilmek böyle bir şey olmalıydı. Geriye dönüp kendi hayatına bakınca yaşamı boyunca amaç edindiği şeyler yalnızca kendi ve sevdikleri için çabalamaktı ama hayat bu kadar basit olamazdı mutlaka. Dünyaya gelen her canlının geriye güzel bir şey bırakması, insanlığa ya da dünyaya faydası olacak bir iz bırakması, buna çabalaması belki yaşadıkları dünyayı daha da güzelleştirebilirdi. Kendisine baktığında işe yarar hiçbir şey yapmadığını görüyordu. Hiçbir özelliği yoktu, kendinden geriye iz bırakabilecek hiçbir yeteneği yoktu ve Alaz nedense; bırakabileceği tek güzel şeyin doğacak oğlu olduğunu düşünüyordu. Onun mert, iyi yürekli, çevresine faydalı ve cesur birisi olması en büyük arzusuydu.

Hızla hastaneye doğru yol alırken Alaz hissettiği sancılardan kendisini uzaklaştırabilmek için zihnine başka başka düşünceler getirmeye çalışıyordu. Sancılar arasındaki bir boşlukta aklına gelen şiirle yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Başını yasladığı göğüsten hafifçe kaldırarak Yaman'a baktı. Yaman'ın alnında biriken soğuk terler, onu saran titreyen kollar, içini şefkatle doldurdu. Hayatı boyunca çektiği onca acıdan sonra bunu hak etmiyordu. Kafasını dağıtmak,

acısına odaklandığı düşüncelerden kurtarmak için dikkatini çekmek ister gibi, "Aklıma bir şiir geldi... Hani sen abuk sabuk şeyleri kafana kazıyorsun ya..." dedi, hamileliği boyunca oradan buradan okuduğu akla hayale gelmez şeylerle kendisini endişelendirdiği bilgileri küçümsercesine "... Daha faydalı şeyleri kafana kazıyabilirsin bence."

Yaman hüzünlü bakışlarını Alaz'a indirdi. Gözü sürekli yoldaydı ancak Alaz sakin bir sesle konuşmaya başlayınca tüm dikkatini ona verdi.

"Nasıl bir şiir?" diye sordu.

İkisi de birbirlerine karşı oynuyorlardı şu an. Alaz, Yaman'ı kafasının içinde cirit atan endişeli düşüncelerden uzaklaştırıp oyalamaya çalışırken, Yaman, Alaz'ın çektiği acıdan uzaklaşmasını istiyordu.

"Biliyorum, sen kız olmasını tercih ederdin ama ben oğlumuz olacağı için çok mutluyum. Daha önce hiç düşünmemiştim ama oğlumuzun olacağını öğrendiğim zaman seneler önce okuduğum bir şiiri hatırlamıştım ve o zamanlar bugünün geleceğine ihtimal bile vermezken şimdi o şiirin benim için ne anlama geldiğini biliyorum. Çok etkilenmiştim ve o tür hisleri hiçbir zaman duyamayacağımı düşünüp üzülmüştüm. Ama şimdi..." dedi başını Yaman'ın göğsüne yaslayarak. "... Şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum artık."

"Aklında mı şiir?" diye sordu Yaman usulca. Gözleri yine karşıya dikildi çabucak, tekrar dikkatini ona verip ocak sonundaki soğuğa rağmen terden alnına yapışmış olan tutamları avucuyla okşayarak geri itti.

"Hiç unutmadım ki..."

Tam sözlerine devam edecekken yeni bir sancıyla gerildi, yüzünü Yaman'ın göğsüne gömerken hızlı hızlı soluk alarak kasıklarına giren sancıyla başa çıkmaya çalıştı. Parmakları Yaman'ın kendisini saran kollarına yine gömülmüştü ve ne kadar şiddetli bir baskıyla sıktığını fark etmiyordu bile. Ya-

man kollarına gömülen parmakların nasıl bir acıyla başa çıkmaya çalıştığını anlayabiliyordu. İstemsiz bir damla yaş gözünün yanından kayıp Alaz'ın saçına düştü. Alaz birkaç dakika zorlukla bastırdığı inliltileri içine gömerek sessizlik içinde kıvrandı. Sancı tekrar geri çekilirken sık sık kısa nefesler alarak yeniden kendine gelmeye çalıştı. Yaman'ın sarsılan omuzlarını hissediyordu. O da kendi sessizliğinde çaresiz haykırışlarını içine gömmeye çalışıyordu. Yeniden derin bir nefes aldı, alçak bir sesle sanki hiçbir şey olmamış gibi aklında kalan şiiri okumaya başladı.

"Bir oğlum olsun;
Zayıf olduğu anı bilecek denli güçlü,
Korktuğu zaman kendini bulabilecek denli cesur.
Şerefli bir yenilgide gururlu ve eğilmeyen,
Fakat zaferde yumuşak ve alçak gönüllü olsun.

...

Bir oğlum olsun;
İstekleri yaptıklarının yerini almasın ve bilginin temel taşının kendini tanımak olduğunu kavrasın...
Kolaylık ve rahatlık yolundan değil,
Güçlükler ve savaşımlar yolundan gelsin ki,
Fırtınada ayakta durmayı öğrensin.
Bunu başaramayanlara da şefkatli davransın.

...

Kalbi temiz bir oğlum olsun, amacı yüksek olsun.
Başkalarını yönetmeden önce kendini yönetebilsin.
Gülmeyi bilsin ama ağlamayı da hiçbir zaman unutmasın.
Geleceğe yönelebilsin ama geçmişi unutmasın.

...

Alçak gönüllü olsun ki; her zaman büyüklüğün sadeliğini,
Açık fikirliliğin bilgeliğini, gerçek gücün değerini anlasın...
O zaman ben, "Boşuna yaşamamışım" diye fısıldamaya cesaret edeyim...

Alçak sesle okuduğu şiiri biter bitmez yeniden kasılınca Yaman onu sıkıca kucakladı. "Tıpkı düşlediğin gibi bir oğlun olacak. Çünkü onu sen yetiştireceksin," dedi iniltiye benzer bir sesle sevgisi göğsünden taşarken.

Araba hastanenin önüne geldiğinde Kürşat ve Halit hızla dışarı fırladılar. Halit hastanenin içine koşarken Kürşat arka kapıyı açmış Yaman'ın Alaz'ı kucaklayarak dışarı çıkarmasına yardım ediyordu.

"Sedye nerede?" diye bağırdı Yaman.

"Sakin ol. İyiyim," dedi Alaz zayıf bir sesle.

Sonrası tam bir karmaşaydı. Alaz sıklaşan sancılarla kıvranırken hâlâ bağırmıyor, Yaman onun direncine hayran kalırken öte yandan sırf onun yüzünden kendisine hâkim olmaya çalıştığını biliyordu. Alaz aceleyle doğumhaneye alınırken neredeyse herkes hastaneye varmıştı ve doğumhanenin önü o zamana kadar görülmemiş bir kalabalıkla çevrelenmişti.

Yaman, Alaz'ı bir an bile bırakmamıştı, hemşirelerden birinin, "Doğuma girecek misiniz?" diyen sorusuna Alaz'la aynı anda cevap verdi.

"Hayır!" diye Alaz karşı çıkarken kendisi "Evet!" diye keskin bir sesle karşılık vermişti.

Alaz başını Yaman'a kaldırarak yalvaran gözlerle baktı.

"Lütfen Yaman. Girme! Ben başa çıkabilirim. Bunu yaşamanı istemiyorum."

Yaman hızla Alaz'ın önüne çökerek ellerini avuçlarının içine alıp sıkı sıkıya tuttu. Bakışları tutuşmuş gibiydi. Kara uzun kirpikleri sanki gözlerindeki ateşten nasibi alırcasına titriyordu.

"Seni yalnız bırakmayacağım. Onu birlikte yaptık, doğarken de birlikte olacağız."

"Benden daha çok acı çektiğini biliyorum. Daha kötü olacaksın... Lütfen..." dedi üzgün gözlerle ona bakarak.

Yaman hızla başını iki yana salladı. Yol boyu o kadar çok düşünce geçmişti ki katasından, Alaz'ın dirayeti, cesur duruşu onu bir anlamda kendisine getirmişti. Hastane kapısından içeri girdiklerinden beri başka bir Yaman vardı Alaz'ın yanında. Yine acı çeken ama sevdiğine destek olabilmek için acısını içene gömen, metanetle daha güçlü durmaya çalışan bir Yaman.

"Seni asla yalnız bırakmayacağım!"

Alaz çaresiz gözlerle baktı sevdiği adama. İçinde kopan fırtınaları bilmek her türlü acıya karşı onu güçlü kılıyordu. Sırf o anki düşüncelerden onu uzaklaştırmak ve geri adım atmasını sağlamak için son kozunu oynadı.

"Bana dokunacaklar diye doktorları dövmeye kalkacaksan bunu başaramayız."

Yaman'ın yüzündeki tüm kan çekildi, bembeyaz bir yüzle Alaz'a baktı.

"Dokunmasınlar," dedi, inler gibi alçak bir sesle.

"Yaman! Doktor onlar! Buna dayanmak zorundasın!"

Yaman yalvaran gözlerle baktı. "Dokunmadan yardım edemezler mi?" dedi çaresiz bir çocuk gibi. Alaz elinde olmadan gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Bunu tek başıma yapamam koca yüreğim. Onların yardımına ihtiyacımız var ve gerekli gördüklerinde bunu yapacaklar... Bana söz ver... Kimseyi içerde yumruklamayacaksın."

Yaman dudaklarını birbirine bastırırken sanki acısına acı eklenmiş gibi gözlerini yumarak başını yana çevirdi.

"Dokunmasınlar... Sana kimse dokunmasın..."

"O zaman dışarıda kalıyorsun. Görmezsen üzülmezsin."

Yaman hızla başını Alaz'a çevirdi. Gözleri ardına kadar açılmıştı. Birkaç saniye kendi kendiyle savaşır gibi baktı karısına, pes etmiş gibi kaderine boyun eğen bir tavırla başını salladı.

"Bu ikimizin de başka bir sınavı. Bunu da atlatacağız. Seni asla yalnız bırakmayacağım!" dedi keskin bir sesle.

Alaz'ın metaneti, acıyı kabullenişi yüreğini dağlıyordu. Hayatı boyunca sevdiği birinin hele ki bu kadar yüce duygularla sevdiği birinin acısını görmek istememişti, bununla yüzleşme korkusu, içinde hep bir kurt gibi onu kemirmişti ama bu da onun sınavıydı. Onu yalnız bırakmayacaktı. Ona dokunduklarında yüreği parçalansa da bu gece Alaz'ın tek ihtiyacı olan şey acısının sona ermesi, oğlunu kucağına almasıydı. Yaman sırf onun için buna da katlanabileceğine kendi kendini inandırmaya çalıştı.

***

Yaman bir saat sonra, ıkınma direktifleri eşliğinde alınan derin soluklar, iniltiler, kan, ter ve gözyaşından ibaret olan tıpkı bir savaş meydanına benzettiği doğumhanenin kapısından tükenmiş halde, sanki son demini yaşayan bir adamın acı dolu bakışlarıyla çıktığında, babasıyla göz göze geldi. Birkaç saniye sonra kararan gözleri kapanırken, titreyen bacaklarının artık taşıyamadığı koca bedeni bilincini kaybederek doğumhanenin önünde yere düştü.

Kürşat ve Halit "Abi?" diye endişeyle ona doğru atılırken Ekrem, yerde boylu boyunca yatan oğluna bakıp yanındaki Ragıp'a, "Eh, en azından buraya kadar dayandı. Buna da şükür," dedi, oğluyla gurur duyduğu belli takdir dolu bir tonla.

"Geri zekâlı," dedi Oğuz, ağzının içinde söylenerek. "Elime böyle bir koz vermeyecektin," dedi sinsi bir gülüşle yerden kaldırılmaya çalışılan baygın Yaman'a bakarken.

Bir sedyeye yerleştirilen bilinçsiz Yaman önünden geçerken zafer dolu bakışları Zeynep'in iğneleyen kelimeleriyle hüsrana dönüştü.

"Seni de göreceğiz! O doğuma benimle birlikte girme, o zaman sana gösteririm koz vermemek neymiş!"

"Ama güzelim," diye başlayan türlü bahanelerin sıralanacağı belli cümleyi Zeynep işaret parmağını kaldırarak ağzına tıkarken, gözleriyle Oğuz'u öldürebilirmiş gibi bakıyordu.

"Hiç ama güzelim diye başlama! Tartışma bile kabul etmiyorum. Beni doğumda yalnız bırakmayacaksın!"

Oğuz'un yüzündeki kan çekilirken beyaz olan teni sanki bir ölünün cansızlığına büründü. Saçlarının kızıl sarısına benzer kirpiklerini hızla kırpıştırdı, aman dileyen bakışlarını karısına dikerken cılız bir sesle "Zeynep'im," diye başladığı cümle yeniden yarıda kesildi.

"Tartışma bitmiştir! Eğer beni yalnız bırakırsan kızından da uzak durmayı göze almışsın demektir. Tek başıma yapmadığıma göre, tek başıma da doğurmayacağım ve sen kızına dokunabilme hakkını istiyorsan, bedelini de ödeyeceksin! Tıpkı Yaman gibi!"

Oğuz, buz gibi birkaç ter damlası sırtından aşağı inerken bedeninden geçen ürpertiye engel olamadı. Korkulu gözlerle doğumhanenin kapısına baktı önce, sonra bakışları tekrar Zeynep'e döndü ve en son gözlerinde hayatı boyunca ilk defa korku pırıltılarıyla Yaman'ı götürdükleri boş koridora baktı.

***

İki kişilik özel odadaki yatağın birinde Yaman bilinçsizce yatarken Alaz diğerinde hemşirenin kucağına verdiği oğluna sarılmıştı. Hemşire nasıl emzireceğini ona anlatmıştı ve şimdi oğlu ilk kez emeceği annesinin göğsüne gömülmüştü.

"Ne zaman kendisine gelir?" diye sordu gülümseyerek Yaman'a bir bakış atıp.

Hemşire kendisine hâkim olamayarak kıkırdadı.

"Birazdan kendine gelir. Doğrusu ben doğumda bayılır diye düşünmüştüm ama sizinki dayanıklı çıktı."

"Dayanıklıdır."

"Belli," dedi hemşire alaycı bir sesle.

Alaz savunma dolu bir tavırla hemşirenin alaycılığını bastırmak istedi ancak bunun nedensiz olacağına karar verip vazgeçti. Oğlu memesini emerken sevecen bakışlarını ona indirdi. Kendisini büyük bir savaştan galip çıkmış gibi hissediyordu. Oğlu öyle güzeldi ki gözlerini ondan bir türlü alamıyordu. O an üçünün o odada yalnız kalmasını çok istiyordu ama hâlâ beceriksizce oğlunu tutmaya çalışırken hemşirenin desteğine bir süre daha ihtiyacı olduğunu kabullenerek sabırlı olmaya çalıştı. Hemşire bir yandan konuşurken kucağındaki bebeğin pozisyonunu düzeltti.

"İlk bir saat içindeki anne sütü onun için çok önemli. Emzirebildiğiniz kadar emzirin. Çok az olsa bile ona faydası büyük olacak. Sonra küçük bey uyumaya devam ederken siz dışarıda sizi görmek isteyenleri alabilirsiniz odaya. Ama hepsi birden doluşmasa çok iyi olur. Siz ve bebeğin sağlığı için odanın olabildiğince havadar olması lazım."

Alaz heyecanla başını kaldırdı. "Çok mu kalabalık?"

"Dışarıda küçük bir ordu var," dedi hemşire gülümseyerek. "Çok şanslısınız. Seveniniz çok."

"Evet. Şanslıyım," diye mırıldandı. Gözleri yeniden oğluna indi. "O benden de şanslı olacak. Etrafında onu koruyan ve seven çok insan olacak."

"Bebek Alaz'a isim düşündünüz mü?" diye sordu hemşire merakla.

Alaz başını kaldırdı gülümseyerek. "Onu babasına bıraktım. Biraz kıskanıyoruz da adını o koyarsa belki kıskançlığı az da olsa törpülenir diye düşündüm."

Hemşire yeniden kıkırdadı. "Kocanız sizi çok seviyor." Doğumdaki bir kareyi hatırlamış gibi kıkırdama sırıtmaya

doğru büyüdü. "Doğumda bir an doktorun üstüne atlayacak sandım. Vedat Bey'le pek anlaşamıyor sanırım."

Alaz hemşirenin alaycılığına eşlik etti. "Vedat Bey şu sıra onun bir numaralı düşmanı."

"Böylesini de ilk defa görüyorum," dedi hemşire yarı şaşkınlık yarı imrenmeyle. Bakışları bir an diğer yataktaki Yaman'a kaydı. "Karısına bu kadar düşkün adam sayısı çok az. Oysa kocanız görünüşte çok sert birine benziyor."

Hemşirenin kuşkulu bakışı Alaz'ı güldürecekken kendisini tuttu ve umursamaz bir sesle "Yok canım. Pamuk gibidir," dedi alaycı bir sesle. Hemşire alaycı tınıyı yakalayamadı ve onaylayarak başını sallarken "Demek ki dış görünüş yanıltıcı olabiliyor," dedi düşünceli bir sesle. Bakışları bebeğe çevrildi ve sıcak bir sesle, "Siz böyle emzirmeye devam edin. Zeynep Hanım şimdi gelecek odaya zaten sonra beşiğine yatırırsınız," dedi, yatağın yanındaki minik şeffaf hastane beşiğini göstererek.

"Bir süre kucağımda tutmak istiyorum.". Henüz oğlundan uzaklaşmak istemiyordu.

"Ağrınız artarsa haber verin mutlaka."

"Şu an iyiyim. Katlanamayacağım kadar değil."

Hemşire başını sallayarak doğruldu, birkaç şeyi kontrol ettikten sonra gülümseyerek odadan ayrıldı. Oda kapısı kapanmadan tekrar açıldı. Zilal, Ayşe ve Zeynep içeri girdi.

Zeynep diğer yataktaki Yaman'a bakarak kahkaha attı.

"Oğuz çok fena dolayacak diline."

"Onu da göreceğim!" dedi Alaz, ters bir sesle. Müşfik bakışları Yaman'a çevrildi. "Zeynep Abla lütfen bir kontrol et. Kendisine gelsin artık."

Zeynep, Yaman'ın başına ilerlerken Zilal ve Ayşe yatağın ucuna yaklaştılar. Zilal gözlerinden yaşlar akarken gülümsüyordu. Alaz'ın memesine gömülmüş olan minik bebeğe doğru eğildi, parmağının ucuyla pamuk yumuşaklığındaki yanağını okşadı.

"Kuzum... Kendin gibi bir kuzu doğurdun annem. Allah analı babalı büyütmek nasip etsin. Allah sağlıklı uzun ömür nasip etsin."

Zilal dualar eşliğinde gözlerinden yaş akarak dudaklarını Alaz'ın başına bastırdı. İki avcunu yanaklarına koydu, yüzünü öptü. Ayşe büyülenmiş gibi Alaz'ın yanına sokularak bebeğe baktı.

"Alaz çok güzel bir şey bu," diye fısıldadı. Tamamen bebeğe konsantre olmuştu. Alaz başını eğip oğluna baktı.

"Çok güzel gerçekten değil mi Ayşe Abla?"

Ayşe bakışlarını kaldırdığında onun da gözleri doluydu. Birden küçük bir kahkaha attı.

"Ay ona daldım, seni unuttum. Çok geçmiş olsun güzelim. Allah analı babalı büyütsün inşallah."

"Teşekkür ederim Ayşe Abla. İnşallah." der demez panikle Zilal'e baktı. "Anam yardım edeceksin değil mi? Ben sadece kucağımda tutuyorum ama ne yapmam gerektiğini bilemiyorum."

"Sen merak etme kuzum. El birliği ile her şeyi yaparız birlikte. Hele sen şimdi iyice dinlen. Eve geçtiğimizde ben sana hepsini göstereceğim."

"Ne zaman çıkıyoruz?" dedi sabırsız bir sesle.

Zeynep'in kahkahası duyuldu yan taraftan. "Sen yarın çıkarsın da kocanı bilemiyorum."

"O ne demek Zeynep Abla? Ne zaman gelir kendisine? İyi değil mi? Bak benim yüreğime indirme. Lohusa kadınım ben."

"Bak bak hemen nasıl kullanmaya başladı durumunu," dedi Zeynep alaycı bir kınamayla. Yatağın başına geldi. "Korkma be. Birkaç dakikaya kadar uyanır. Manyak nasıl sıktıysa kendisini doğumhanenin kapısından çıktığı anda çam gibi devrildi."

Üç kadın kıkırdarken Alaz sevgiyle baktı Yaman'a. "O olmasa çok zor olurdu benim için. Elimi hiç bırakmadı," diye mırıldandı.

"Bırakmayacak tabii!" dedi Zeynep çemkiren bir tavırla. "Sonuçta bu hale gelmendeki katkısı yadsınamaz, sonucuna da birlikte katlanmak zorunda beyefendi."

"Seni de göreceğim Zeynep Abla. Oğuz Abi'me silah dayasan girmez o doğumhaneye." dedi iğneleyici bir sesle.

"Hıı girmez! Göreceğiz bakalım. Benim silahtan daha etkili yöntemlerim var, sen orasını hiç merak etme."

Ayşe gözlerini devirerek kıkırdadı. "Bu cadının elinden kurtulamaz Alaz'cım, bence de dert etme sen."

"Bizim zamanımızda kocalar kaçardı kadının doğumu başlayınca. Şimdi ne güzel bak, yanınızda size destek oluyorlar," dedi Zilal durumdan hoşnut bir sesle.

"Anam valla siz resmen kahramanmışsınız," dedi Zeynep. "Böyle durumda insan en büyük desteği kocasından alır. Sonuçta tek başına yapmadın o kadar çocuğu."

"He kızım öyle de gel sen bunu eski adamlara anlat. Şimdikiler şanslı çok şükür." Elini kaldırıp Zeynep'in omzunu okşadı. "Sen merak etme kızım, Oğuz kaçarsa ben ona derim 'sütümü helal etmem, karının yanında olacaksın' diye. Hiçbir yere kaçamaz. Yanında kalacak!"

Zeynep şeytanca bir gülümsemeyle başını sallayarak Alaz'a baktı. Alaz başını iki yana sallarken "Fenasın Zeynep Abla. Çok fena," diye mırıldandı.

Zeynep tebrik etmek ister gibi yavaşça Alaz'a sarıldı. "Çok geçmiş olsun güzelim. Allah analı babalı büyütsün," dedi sesli olarak. "Kaleyi içten fethettim ben kızım," diye çabucak fısıldadı kulağına.

Üç kadın da tamamen bebeğe konsatre oldular. Kendi kendilerine sevgi dolu garip sesler çıkararak dakikalarca annesinin memesindeki bebeği izlediler.

Yaman yavaşça gözlerini açtığında beyninin içinde koca bir sessizlik vardı. Nerede olduğunu ya da neler olduğunu ilk birkaç saniyede algılayamadı. Ancak tüm düşünceler sesiz beynine savaş naraları atarak saldırıya geçtiğinde, gözlerini açalı yalnızca iki saniye olmuştu. Aniden yerinden fırladığında dönen başı yüzünden sersemleyerek elini başına götürüp olduğu yerde sallandı. Aynı anda uzaktan bir sesin "Yavaş be! Yavaş kalk! Başın dönecek!" dediğini duydu. Gözlerini sıkıca yumarak birkaç saniye baş dönmesinin geçmesini beklerken kolundan tutularak kalktığı yatağa oturtulduğunu hissetti. Nihayet biraz daha iyi hissettiğinde gözlerini açarak etrafa baktı. Zeynep yanında ayakta dikilirken sırıtarak ona bakıyordu. Ters ters kıza baktı.

"Ne sırıtıyorsun? Çok mu komik?" dedi sert bir sesle.

"Valla bence komik! Hayatının sonuna kadar başına kakılacak kozu verdin kocama."

"Senin kocanı var ya," diye başladığı cümle Ayşe tarafından telaşla kesildi.

"Yaman, canım iyi misin?"

Yaman bakışlarını sesin geldiği yöne çevirince diğer yataktaki Alaz'ı gördü önce. Kucağında göğsüne bastırılmış bir kumaş yığını vardı, Yaman'a çevrili gözleri o kadar çok şey söylüyordu ki odadaki diğerlerinin varlığını tamamen görmezden geldi. Yavaş yavaş yerinden kalkıp diğer yatağa yaklaştı. Zilal yana çekilip ona gülümseyerek yol verirken dönüp kadına bakmadı bile. Yavaşça Alaz'ın yanına sokuldu, elini kaldırıp saçlarını okşadı, şakağına şefkatle dudaklarını bastırdı.

"Çok şükür iyisin," dedi yumuşak bir sesle.

"İkimiz de iyiyiz," dedi Alaz gülümseyerek. Başını eğip gözleriyle kucağındaki minik oğlunu gösterdi. Yaman bir süre boyunca gözlerini Alaz'dan alamayarak emin olmak ister gibi yüzünü inceledi. Saatlerce çektiği acıdan sonra yüzü hafif de olsa solgundu, gözaltları belli belirsiz çökmüştü

ve gözleri yorgun bakıyordu ama öyle güzel gülüyordu ki kalbinin tekletiğini sandı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Ayşe gözlerini devirerek söylendi. "Adam nasıl gönül fethedeceğini biliyor."

"Ayşe Abla çeneni kapa," dedi Yaman ters bir sesle. Gözlerini Alaz'dan ayırmamıştı. Alaz kıkırdayınca sanki çok güzel bir müzik tınısı duymuş gibi gözlerini yumarak gülümsedi. Bu sesi duymayı seviyordu. Hem de öyle çok seviyordu ki hayatının sonuna kadar sadece Alaz'ın kıkırtılarını dinleyebilirdi.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi alçak bir sesle. Bakışlarında gurur parıltılarıyla gözlerini diğer üç kadına çevirdi. "İnanılmazdı. Görmeliydiniz. Hiçbir kadın bununla baş edemezdi."

"Oğlum, ben üç tane doğurdum," dedi Zilal, kollarını göğsünde kavuşturarak. Dik dik Yaman'a bakıyordu.

"Benimki de yolda, baş ederim bence," dedi Zeynep, kendinden emin bir sesle.

"Eh benim de o yola doğru gittiğim doğrudur. Seneye ben de alırım kucağıma."

"Yine de onun gibi dayanmazsınız," dedi Yaman, ısrarcı bir sesle.

"Yaman'ım," dedi Zilal üsteleyerek. "Üç tane doğurdum ki Oğuz'u doğurana kadar üç çocuk daha doğururdum."

"Bence onu doğurmasan da olurmuş Zilal Ana," dedi yüzünü buruşturarak.

"İçlerinde bana en düşkünü o. İyi ki doğurmuşum," dedi Zilal, memnun bir gülümsemeyle. "Onca acıya değdi. Dört buçuk kilo doğduydu."

"Belli o zamandan tosun olacağı," diye söylendi. Yeni hatırlamış gibi başını Alaz'a çevirdi tekrar, bakışları yavaş yavaş karısının kucağındaki bebeğe kaydı.

İşte o zaman yeniden aynı duyguyu hissetti. Dünyaya ilk geldiği anda doktor göbek bağını kesmek isteyip istemediğini sorduğunda korkuyla geriye doğru bir adım atmış ama Alaz'ın, "Sen yap!" diyen ısrarıyla doktorun gösterdiği gibi titreyen ellerle göbek bağını kestiğinde ağlamaya başlayan oğlunun sesi kalbini paramparça etmiş, kucağına verilen oğluyla kalakalmıştı. "Canı yandı mı?" diye neredeyse dehşete düşmüş kısık bir sesle sormuştu gözlerini oğlundan ayıramadan.

"Hayır, yanmadı. Merak etmeyin. Göbek bağı kesilince artık oksijeni dışarıdan almaya başlıyor ve ciğerlerine giden ilk nefesle ağlaması çok normal. Çok sağlıklı bir bebek. Tebrik ederim."

Vedat'ın sesi o zamana kadar ilk defa Yaman'a karşı bir sempati besliyordu ve Yaman ilk defa Vedat'a minnettar gözlerle bakmıştı.

Oğlunu ilk defa o doğumhanede kucağına almış, yalnızca birkaç dakika tutabilmişti, sonrasında oğlunun kucağından alındığını hatırlıyordu ve o zamandan sonra bu onu ilk görüşüydü. Yine kalakalmış haldeydi. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Bu öyle değişik bir duyguydu ki aklı almıyordu hâlâ. Onun canından, kanından bir parça dünyadaki herkesten daha çok sevdiği kadının kucağında, gözleri kapalı sessizlik içinde duruyordu. Titreyen eli yavaşça yukarı kalkıp işaret parmağının tersiyle kadife tene dokundu.

"Çok küçük," diye fısıldadı.

Benliğinde tüm savunma silahları hazır ola geçmiş gibiydi. Oğlu öyle küçüktü ki onu tüm kötülüklerden koruması gerekiyordu. Bundan sonraki hayatı yalnızca onu korumak ve sevmekle geçecekti, biliyordu. Aylarca sevdiği kadınla arasında bir tehdit olarak gördüğü oğlu şu an içinde bambaşka duyguları ayağa kaldırmıştı. O, Alaz'la onun ortak parçasıydı. İkisinin de kanı canıydı. Onları hayatları boyunca birbirlerine bağlayan en kuvvetli bağdı.

"Sence kime benzeyecek?" diye sordu usulca. Ne bakışlarındaki derinliğin farkındaydı ne de sesinin titrediğinin. Alaz ilk defa içi rahatlayarak bir nefes aldı. Yaman oğluna tapacaktı, bunu görmüştü. Gözlerini oğlundan alamıyordu ve titreyen parmağı yanağını okşarken bunun bile farkında değildi.

"Bence sana benzeyecek," dedi kendinden emin bir tonla.

"Gözlerini gördün mü? Açtı mı hiç? Gözleri sana benzesin," derken sesi çocuksu bir istekle çıkıyordu.

"Henüz tam olarak açmadı. Arada kırpıştırıyor ama daha birkaç ay emin olamayız."

"Bence gözleri sana benzeyecek," dedi, inatçı bir kendine güvenle.

"Nasip," diye fısıldadı Alaz. Kendi gözleri babasına benziyordu, oğlunun da dedesinden gelen genleri almasını çok isterdi.

Yaman huşu dolu bir tavırla iç geçirdi, başını yavaşça ona bakan üç kadına kaldırarak mahcup bir yüzle, "Kabalık yaptığımı sanmayın ama bizi biraz yalnız bırakır mısınız? Karım ve oğlumla biraz baş başa kalmak istiyorum," dedi. Özellikle anlayış bekleyen gözlerle Zilal'e bakıyordu.

Zilal gülümsedi. Bunu istemesi öyle doğal gelmişti ki. Onca şeyden sonra buna hakları olduğunu biliyordu. Bu ilk anı, ilk tanışmayı üçü birlikte tadını çıkararak yaşamak istiyorlardı.

"Hadi, biz gidip aşağıda birer çay içelim. Onlar biraz dinlesin sonra zaten bu oda boş kalmayacak gibi," derken elini kızlara doğru salladı.

"Oğuz meraktan ölüyor. Alaz müsait değil diye odaya giremedi ama dört dolanıyor odanın önünde."

Zeynep'in beklenti dolu açıklamasına Yaman ters bir sesle karşılık verdi.

"Biraz daha beklesin! Ben daha oğlumla doğru düzgün tanışamadım."

"Bıktım usandım sizin şu çekişmenizden," dedi Zeynep, yüzünü buruşturarak. Elini yakasına kaldırıp üstündeki kazağı silkeledi. "Bilmeyen de iki kuma sanacak sizi. Allah akıl fikir versin."

"Zeynep Abla... Bana değil, git kocana söyle bunları. Yarma düşsün yakamdan artık."

Ayşe kıkırdayarak kardeşinin kolunu tuttu, kapıya doğru çekiştirirken, "Boşuna uğraşma! İkisi de bundan zevk alıyor. Bırak ne halleri varsa görsünler," dedi.

"Hadi kuzum, iyice dinlen. Biz geliriz bir saate yanınıza."

Zilal son kez Alaz'ın saçlarını okşadı, sevgiyle annesinin kucağındaki bebeğe baktı.

"Maşallah, çok tatlı benim minik kuzum."

Nihayet oda sessizliğe büründüğünde Yaman hâlâ gözlerini ayırmadan oğluna bakıyordu. Alaz da gözlerini oğluna indirmişti, şimdi ikisinin de yüzlerinde aynı yumuşak gülümseme vardı.

"Çok minik, çok savunmasız," diye mırıldandı Yaman.

"Babasının onu korumaya ihtiyacı var," diye karşılık verdi Alaz. Yan gözle çabucak Yaman'a baktı. Yaman onaylayarak başını salladı.

"Ben onu her şeyden korurum," dedi alçak bir sesle. Sanki çok normalmiş gibi devam etti. "Sana çok yapışmasın, sorun yok. Şimdi çok küçük, belli sana bir süre ihtiyacı olacak ama kısa zamanda çözümleriz bu sorunu. Benim oğlum kendi ayaklarının üstünde durup başının çaresine bakabilir."

Alaz gözlerini devirdi. Bir anlık da olsa içi hüsranla doldu. Yaman'ın az da olsa değişeceğini düşünmüştü. Söylenir gibi, "Yaman, oğlumuzun iki aylıkken ayakta duracağını sanmıyorsun değil mi?" diye sordu.

Yaman gözlerini ardına kadar açıp şaşkınlıkla Alaz'a baktı. "Daha uzun mu sürer kendi ayaklarının üstünde durması?"

"Yaman, bebekler genelde bir yaşında yürümeye başlıyor."

"Sen sadece onu emzir, geri kalanı ben halledebilirim."

"İki sene emzireceğim Yaman!" dedi kelimelerin üstüne bastırarak. "Ve oğlumla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum. Hiçbir ilkini kaçırmayacağım."

"Tamam, işte prensesim. Sen sadece emzirirsin. Çok yoruldun aylardır, sen dinlen ben sana hepsini anlatırım."

Alaz gözlerini kıstı. "Onu benden uzak tutamazsın! Ben neredeysem oğlum da yanımda olacak!"

"Ama kendi odası var sonuçta, gece de bizimle uyumayacak öyle değil mi?"

"Gerekirse uyuyacak. Hatta ilk birkaç ay beşiğini bizim odaya koyacağız."

Yaman yüzünü buruşturdu. "O zaman röntgenci gibi bizi izler. Çok gereksiz bence."

"Zaten iki ay bana dokunamazsın! Lohusayım ben!" dedi, isyan dolu bir sesle.

Yaman memnuniyetsiz bir ifadeyle yine yüzünü buruşturdu. "Bu oğlan çok iş açıyor başımıza," diye söylendi ancak bakışları oğluna dönünce yüzü yeniden yumuşadı. "Güzel işler açıyor gerçi." Düşünceli bir sesle devam etti alçak tonla. "Çok garip bir şey bu. Baba olmak... Babamı şimdi anlıyorum. Sana muhtaç bir canlı... Senin kanından canından olan bir canlıyla böylesine bir bağın olduğunu bilmek, onu herkesten, her şeyden korumaya çalışmak, ona birilerinin zarar verebileceğini düşünmek insanın aklını yitirmesine neden olabilirmiş. Şu an öyle savunmasız ve minik ki muhtemelen ben de tıpkı babam gibi, o kaç yaşına gelirse gelsin onu hep böyle hatırlayacağım. İlk resim insanın hafızasından silinemiyor demek ki. Kendi çocuğunu hep bu andaki gibi hatırlıyorsun. Şu an beynim öyle karmaşık ki, sanki beynimdeki bütün hücreler yanıyor, oğlumun şu anki hali sanki zihnime kazınıyormuş gibi hissediyorum."

Alaz parmağının ucuyla oğlunun koyu renkli tüyümsü saçlarını okşadı.

"Kaç yaşına gelirse gelsin o hep bizim şu anki minik bebeğimiz olacak."

İkisi de sessizlik içinde oğullarını seyrettiler. Bebek ağzını memeden çektiğinde Alaz yavaşça küçük başı geri çekerek göğsünü kapadı.

"Çok şanslı velet," diye söylendi Yaman.

Alaz gözlerini kısarak baktı ona. "Anne sütüne ihtiyacı var!"

"Benim de sana ihtiyacım var."

"Ben zaten seninim."

"Ama o göğüslerini benden daha çok emecek."

Alaz'ın yüzü pembeleşirken kızgın kalmaya çalıştı. "Yaman oğlunla rekabete girme!"

"Sırf savunmasız diye sesimi çıkarmıyorum. Buna ihtiyacı olduğunu biliyorum ama bu iş bittiğinde göğüslerinden uzak duracak."

Alaz sıkıntıyla gözlerini devirdi. Ve o anda aklına gelmiş gibi gözleri ışıl ışıl parlayarak merakla Yaman'a baktı.

"Adı ne olacak? Şimdiye kadar bunu hiç konuşmadık."

Yaman kendinden emin başını salladı. Gözleri atmaca gibi oğlunun üzerindeydi. "O konuyu ben çoktan hallettim."

"Benim niye haberim yok? Benimle hiç paylaşmadın?" diye sorarken gücenik gözlerle bakıyordu.

Yaman bakışlarını zorlukla oğlunun uyuyan meleksi yüzünden çekip Alaz'a baktı. Karısına bakışları her zaman yoğundu ama bu kez sanki çok daha fazlası vardı kara gözlerinin içinde. Başını hafifçe eğerek dudaklarını yumuşak bir dokunuşla Alaz'ın dudaklarına bastırıp geri çekildi.

"İkiniz de benim için çok değerlisiniz. Ama senin yerin her zaman başka olacak. Sen, benim hiç sönmeyen yangınımsın. Hiçbir zaman da sönmeyeceksin. Tıpkı adın gibi. Oğlumuz da o yangının bir parçası. İkimizin parçası. İkimizin

ateşi. Annesinin adını alacak. Benim bu dünyadaki tek yangınım sizsiniz, o yüzden aynı adı taşıyacaksınız."

Alaz kafası karışmış gibi soran gözlerle Yaman'a bakıp şaşkın bir tonla, "Ona da mı Alaz adını vereceksin?" dedi.

Yaman kaşlarını kaldırdı gülümseyerek. Sonra oğluna baktı tekrar. Sesi öyle berrak öyle kendinden emindi ki yalnızca tek kelime çıktı dudaklarından.

"Ateş!"

Birkaç saniye bekledi Alaz'ın hazmetmesi için. Tekrar sesi duyuldu oğluna bakarken. "Adı Ateş olacak. Annesinin adını taşıyacak ama ona has olacak. Benim yangınımın, bizim ateşimizin parçası olacak. Adı Ateş olacak."

Alaz birkaç saniye düşünceli gözlerle oğluna baktı. Dudaklarından alçak bir mırıltıyla, "Ateş Alaz," ismi döküldü. Kendi kendine konuşur gibi devam etti. "Ağır bir isim olmaz inşallah. Ekrem Amca'm insan ismiyle yaşar demişti. Benim oğlum ne kimseyi ne de kendini yakmaz inşallah."

"Kendini yakmaz merak etme. Arkasında dağ gibi babası olacak," dedi kendine güvenen küstah bir tonla. Aldırmaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Başkalarını yakarsa da herkes korksun ateşinden o zaman. Benim oğlum annesiyle aynı adı taşıyacak. Onun gibi boyun eğmez, onun gibi cesur, onun gibi sağlam olacak."

Ve o gün 22 Ocak, 07:35 de dünyaya gelen bebeğin adı, Ateş Alaz oldu.

***

Zilal, Whatsapp grubundan Azize ve Vivien'e haberi verdiğinde saat sabahın sekiz buçuğu idi. Karaca ailesi o sırada kahvaltı sofrasındaydılar, gruba düşen bildirim sesiyle gelin kaynana aynı anda telefonlara atladıklarında Erdem usanmış bir yüz ifadesiyle gözlerini devirmişti. Vivien mutlu bir sesle Alaz'ın doğum yaptığını söylediğinde Azize aynı mutluluk-

la, "Hemen hastaneye gitmemiz lazım," demişti yerinden kalkarak. Vivien ikiletmemişti bile ancak Erdem arkalarından seslendiğinde ikisi de duraksamışlardı.

"Daha yeni doğum yaptı, dediniz. Aile biraz baş başa mı kalsaydı?"

İki kadın önce birbirine bakmıştı sorarcasına, sonra Vivien omuz silkerek "Canım biz de aileden sayılırız. Annem onların yakın dostu değil mi?" demiş, arkasından başını omuzlarının arasına çekerek bir çocuk gibi sevinçle kayınvalidesine gülümseyip "Ay bebek ne tatlıdır şimdi. Gidip görmemiz lazım hemen," diye devam etmişti kocasını umursamadan.

Berin iki kadına bakarken gülümsüyordu. Kimse babasını kale almamıştı. Kadınlar arkalarını dönüp aceleyle adımlarına devam edeceklerken aklına gelen şeyle bu kez o seslendi.

"Anne, doğum erken olmuş sanırım. Daha üç hafta var demişlerdi, değil mi?"

Vivien yeniden döndü geriye, onun yerine Azize cevapladı torununu.

"Erken gelmiş ama ikisi de çok iyilermiş. Sabırsız çocuklar böyle oluyor işte. Demek oğlan da tez canlı olacak."

"E o zaman onlar da hazırlıksız yakalanmıştır," dedi Berin, heyecanlı bir sesle.

"Neye hazırlıksız kızım?" diye sordu Azize anlamayarak. "Doğmuş işte bebek."

"Babaanne, beklemedikleri tarih ya, o yüzden odayı falan hazırlamaya fırsat bulamamışlardır diyorum. Şimdi hepsi doğum telaşıyla da unutmuşlardır. Siz çıkın o zaman, ben de lazım olanları halledip geleyim kızlarla."

"Ne hazırlığı?" diye sordu Vivien.

Berin hızla yerinden kalkarken telefonunu eline alıp bir numarayı aramaya hazırlanırken gözlerini devirdi, çalan telefonu kulağına dayarken annesine laf yetiştirdi. Sesindeki heyecan göz ardı edilmeyecek kadar belirgindi.

"Oda süsleri, şekerler, çikolatalar..." diye saymaya başladığında karşı taraf cevap vermiş olacak ki heyecanla konuşmaya başlarken hızla babaannesi ve annesinin yanından geçti.

"Heh Defne," diye başladığı söze devam ederken, Azize arkasından takdirle baktı. "Görüyorsun değil mi Vivien? Bizim atladığımızı Berin hatırladı. Hadi yukarı çıkıp üzerimizi giyinelim, bebeğin hediyesini de alayım, hazırlamıştım ben daha önce. Hemen çıkalım bir an evvel. Zilal Hanım'ın yardıma ihtiyacı vardır. Berin gelince onlara yardım eder el birliğiyle hallederiz her şeyi."

Vivien'in heyecandan adımları yere basmıyordu. İstanbul'a geldiğinden beri samimi ve huzurla vakit geçirdiği az sayıdaki kişiden biriydi Zilal ve tek favorisiydi. Azize'nin peşinde aceleyle merdivenleri tırmanırken bu tür aile olaylarının samimiyetten uzak, sıkıntıdan çatlamak üzere olduğu, gösteriş budalası, kasıntı birçok kadınla yapmak zorunda kaldığı görüşmelerden ziyade çok daha keyifli geçirilecek zamanlar olduğunu düşünüyordu. Bütün gün hastanede kalacak olsalar da umurunda değildi. Bir bebek ona dokunan herkesin hayatına yepyeni bir heyecan katıyordu.

***

Üç kız elleri kolları dolu paketlerle Alaz'ın kaldığı odanın koridorunda göründüklerinde odanın dışındaki bekleme koltuklarında Oğuz, Esat, Kürşat ve Halit yüzleri çarpılmış halde gülümseyerek laflıyorlardı.

"Oğlum çok tatlı bir şey ya," diyordu Halit.

"Bence annesine benziyor," diye Oğuz ona karşılık vermişti.

"Hakkını yeme abi, bence Yaman Abi'me benziyor," dedi Kürşat karşı çıkarak.

"Hadı lan! Nereden benziyor? Senin abin çirkin, bizim kız güzel. Oğlan da güzel, annesine çekmiş."

"Oğlana güzel denmez abi. Yakışıklı diyeceksin," dedi Halit bilgiç bir tonla.

"Bebek lan o daha. Ne yakışıklısı?" dedi Oğuz diklenerek.

"Bunlar nerden çıktı ya?" diye koridorun ucuna gözleri çevrilmiş Esat'ın şaşkın sesiyle başlarını onun baktığı yöne çevirdiler.

"Kızlar ne yüklenmişler lan öyle?" diyen Kürşat, yerinden fırlayıp onlara doğru koşturdu.

"Çitlembik!" dedi Defne'ye bakarken. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu şimdi. Defne'ye her bakışında yüzünün şekli değişiyordu. Sanki bir mucizeye bakar gibi.

"Kürşat, neden haber vermedin bana?" dedi Defne çıkışan bir sesle. Kürşat daha yeni aklına gelmiş gibi suçlulukla baktı kıza. "Güzelim, yemin ediyorum kafa kalmadı. Öyle telaşla geldik ki, her şey üst üste geldi, sana haber vermeyi atladım."

Defne, Kürşat'ın panik ve suçluluk dolu bakışlarına bir süre kızgınlıkla bakıp ardından uzatmadan gülümsedi. Boştaki kolunu kaldırıp Kürşat'ın boynuna sarıldı, yanağına dudaklarını bastırdı.

"Neyse bu kadar heyecanlı olmasam kavga çıkarırdım da bugün çok güzel bir gün, çenemi tutacağım."

"Çok özür dilerim çitlembiğim," diyen üzgün surata baktı gülümseyerek. Erken gelen bebek hepsini telaşlandırmış olmalıydı, başını sallayarak anlayış gösterdi. "Tahmin ediyorum telaşınızı. Boş ver. Hadi gidip bebeği görelim. Nasıl? Güzel mi? Çok mu küçük? Kime benziyor?" diye sıralamaya başladı soruları.

Kürşat kızın elindeki paketleri alırken bütün soruları es geçip şaşkınca sordu "Bunlar ne güzelim?"

O esnada Berin elinde tuttuğu paketleri yanlarına gelen Esat'ın eline tutuşturup otoriter bir sesle burnunu havaya dikerek konuşmaya başladı.

"Alın şu paketleri, gelin peşimizden. Hangi oda? Odayı süslememiz lazım."

"Ne süsü be?" dedi Esat, zorla eline tutuşturulan paketleri düşürmemeye çalışarak. Berin gözlerini devirip küçümseyen ters bir bakış attı ona.

"Sen ne anlarsın?" diye tısladı, adımlarını sektirmeden bir kraliçe edasıyla yürüdü. Oğuz'un önünden geçerken başıyla selam verip "Günaydın Oğuz Abi," dedi, duraksamadan adımlarına devam etti.

Oğuz şaşkın şaşkın önünden geçip odanın kapısının önüne varmış olan kıza baktı. Peşindekiler de onu takip ediyordu. Nil arkalarından giderken "Nil, bunlar ne?" diye sordu.

"Odayı süsleyeceğiz Oğuz Abi. Yeni anneyle bebeği böyle renksiz bir odada bırakacak değiliz herhalde. Berin aradı bizi de. Biz her şeyi halledeceğiz, siz keyfinize bakın."

Nil sanki yaptığı açıklama yeterliymiş gibi diğerlerinin peşinden odaya girerken Oğuz kendi kendine konuşuyordu.

"Ha sanki yardım et desen edeceğim. Ben ne anlarım süsten püsten."

***

Sonraki bir saat çok hızlı geçti. Her yeni gelen önce bebeği görmek için atılıyor, dokunmamaya çalışarak uzaktan garip seslerle bebeği seviyor, sanki diğerleri bebeği görmemiş gibi birbirlerine anlatıyorlardı. Garip bir ruh haliydi herkes için. Kadınların hepsi kendilerini kaybetmiş bir heyecan ve sevinçle odayı süslemeye dalmışlardı. Zeynep ve Ayşe onların atladığı şeyi Berin'in düşünmesine çok sevinmişlerdi. Zilal, Azize ve Vivien'la birlikte, getirilen ikramlıkları diziyordu.

Berin in düşünceli tavrı kafasındaki haneye bir artı puan daha atmasına neden olmuştu.

Yaman, Alaz'ın yanından ayrılmıyordu, kadınların çıldırmış haldeki tavırlarına anlam veremiyordu. Oda yarım saat içinde mavi rengin hâkim olduğu süslerle bambaşka bir havaya bürünmüştü. Alaz yatağın içinde sırtı başlığa yaslı gülümseyerek kızların çabasını izliyordu. Hiçbir zaman böyle bir şeyi aklına getirmezdi ve doğrusu umursamazdı da. Ama Zilal'in heyecanını ve şevkini gördükten sonra onun hevesini kırmamak için ses çıkarmamıştı. Ana kraliçe gibiydi Zilal. Öyle gururlu ve mutluydu ki ağzı kulaklarında dolaşıyordu.

"Viyen Hanım'cım, bunlardan yiyin, kızlar sabah erkenden yaptılar. Ev baklavası," deyip bir tabak baklavayı Vivien'in burnunun dibine tutmuştu.

"Annem şimdi ruhunu telsim edecek," dedi Berin sırıtarak. Ayşe'nin yanında ayakta dikiliyordu. "Ev baklavasına asla karşı koyamaz."

Ayşe gülümsedi. "Kanka oldular iki günde," dedi alayla.

"Annem için bunun nasıl bulunmaz bir nimet olduğunu bir bilsen inanamazsın. Kendisini çok yalnız hissediyordu, şimdiyse her gün yüzü gülüyor."

"Annem çok inanılmaz bir kadındır. İki güne senin anneni yer sofrasına oturtup baklava açmayı öğretmeye kalkarsa hiç şaşırma."

Berin kısa kesik bir kahkaha attı. "Bana haber vermeyi unutma. O anı mutlaka fotoğraflamam lazım."

Odanın içi yeniden kalabalık olmaya başladığında Yaman sıkıntıyla oflamıştı. Alaz ona bakarken başını hafifçe omzuna yaslayarak anlayış göstermesini ister gibi gülümsedi.

"Tadını çıkarsınlar, ses etme sakın."

"Ama oda bu kadar kalabalıkken oğlum doğru düzgün soluk alamayacak. Doktor ne dedi? Çok kalabalık olmasın dedi."

"Etrafımızda bizi seven çok olduğu için sevinmeliyiz. Odanın kapısı açık, içerisi iyi. Bir şey olmaz endişe etme."

"Bu gece herkes gidecek, biz baş başa kalacağız. Yarın da birlikte çıkacağız hastaneden."

Yaman'ın ters ters konuşmasına Alaz başını sallayarak karşılık verirken yine gülümsüyordu. Huysuz bir adam olan Yaman'ın bu kadar dayanmış olması bile takdire şayandı.

"Ekrem Amca'm hâlâ Ateş'i görmeye gelmedi?" diye sordu Alaz aklına gelen düşünceyle. Sesi düşük, bakışları küskündü.

Yaman kolunu Alaz'ın boynuna dolayarak kendisine çekti, başına dudaklarını bastırdı.

"Evde göreceğini söyledi. Bu kadar kalabalığın içinde kendini tutamamaktan korkuyor sanırım."

"O ne demek?" diye sordu başını kaldırıp Yaman'ın gözlerine bakmaya çalışarak. Bakışları soru yüklüydü. Yaman anlayışla gülümsedi.

"Bence torununu görünce dayanamayıp ağlamaya başlayacak, başkalarının yanında ağlarken görünmemek için kaçıyor şu an."

Alaz'ın bir anda yüzü değişti. Buruk bir gülümseme yüzünde peyda oldu, gözleri doldu.

"Meraktan ölüyordur şimdi."

Yaman başını salladı. "Nerede şu an?" diye soran Alaz'a cevap verdi. "Sadık Baba'yla aşağıda kafeteryadalar. Fırat Abi yanlarında."

"Ağrılı da gelmedi henüz," dedi Alaz durgun bir sesle.

"Muhtemelen o da kaçıyordur. Kadınlar odadan çıkmadı ki bir türlü," dedi şikâyetçi bir tınıyla ters ters odadakilere bakarken.

Aradan bir süre geçtikten sonra Zilal tam da kendisine yaraşır bir şekilde yarı otoriter yarı sevgi dolu tavırlarla odayı boşaltı. Azize ile Vivien'i peşine takarak çay içmeye davet

etti. Diğer kızların da onlara katılmasını isteyince oda bir süre sonra boşalmış oldu.

"Oh be!" dedi Yaman, kapıyı arkalarından kapatırken. Daha kapıyı tam kapatmamıştı ki geriye doğru zorlanan kapıyla arkasına doğru iki adım attı. Oğuz heybetli bedeniyle kapıda dikilirken ters ters Yaman'a baktı.

"Yeğenimi göreceğim."

"Gördün ya oğlum!" dedi kaşlarını çatarak. Kurtulamıyordu! Hiçbirinden kurtulamıyordu.

"Ben kuzuyu gördüm, yeğenimi görmedim daha doğru düzgün."

"Uyuyor."

"Eee?"

"E si uyuyor, sonra görürsün!"

"Maça götüreceğim demedim zaten, göreceğim dedim. Uyusun!"

"Sonra görürsün!"

"Şimdi göreceğim! Yeğenimi benden kaçıramazsın!"

Yaman bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Kapının önünden çekilirken Oğuz'un damarına basma isteğine karşı koyamadı.

"Damadımı demek istedin herhalde. Ağzını alıştır istersen."

Oğuz tam yanından geçerken aniden durdu, gözlerini kısarak ona baktı.

"Aklından bile geçirme! Benim kızımın yanına yaklaşamaz. Kırarım bacaklarını."

"Sana çekerse çirkin bir kızın olacak. İtiraf et, oğlum çok yakışıklı. Yalvaracaksın bana oğlun kızımı alsın diye."

Oğuz, Yaman'ın üstüne doğru bir adım attı. İşaret parmağını sallayıp "Benim kızım dünyanın en güzel kızı olacak, senin oğlun onu rüyasında bile göremez!" dedi tıslayarak.

Alaz yattığı yerde kahkahayı basmamak için kendisini sıkıyordu. Kasıklarındaki sancıyı bile unutmuştu o sırada. Yaman'la Oğuz'un dalaşması bir ömür sürecek gibi görünü-

yordu ve bugünlerin iyi günler olduğu belliydi. İleriki yıllarda bu sürtüşmeler ayyuka çıkacak gibiydi. Ola ki dedikleri olursa etraflarındaki herkes bu sürtüşmelerden nasibini alacak gibiydi. Özellikle de daha yeni doğmuş Ateş ve daha doğmamış kız çocuğu kim bilir nelere şahit olacaklardı?

***

Ekrem torununu ilk defa ertesi gün eve geldiğinde gördü. Hastanede oldukları sürece görmemek için direnmişti. Etrafları insan kaynıyordu. Ne zaman Alaz ve bebek eve gelmiş yalnızca ev halkı kendi kendine kalmıştı o zaman cesaret edip torununu görmek için hareketlenmişti. Zilal birkaç saat kalıp Alaz'a uzun uzun neler yapacağını anlatıp göstermiş, Halime evde olduğu için içi rahat bir şekilde ertesi gün tekrar geleceğini söyleyerek kendi evine dönmüştü.

Ağır adımlarla merdivenleri çıkıp Yaman ve Alaz'ın kapısına yanaşmıştı. Kapı ardına kadar açıktı. Alaz, Yaman'la birlikte neredeyse birbirlerine nispet yapar gibi Ateş'in altını değiştirmeye çalışıyorlardı.

"Hayır, öyle değil," diyordu Yaman aksi bir sesle. "Zilal Ana şöyle yapacağımızı söyledi," diyerek bezi eline almış evirip çevirirken yönünü bulmaya çalışıyordu. "Önce burasını yukarı getirecektik," dese de sesi çok emin çıkmıyordu. Alaz hırsla elinden bezi kapıp "Bantlı yerleri yukarı gelecek, dedi. Ben biliyorum. Gösterdi işte bana. Ben yaparım!" diyordu inatçı bir sesle.

"Ama bana da gösterdi," diyen Yaman'a, Alaz ters bir bakış attı. "Sen kopya çekmeye çalışıyordun, o sırada bana gösteriyordu."

"Ne fark eder? İkimize de gösterdi işte. Üstelik ben senden kıdemliyim. Biliyorsun, bebek bezi bağlayabiliyorum."

"Sakın oraya girme Yaman!" dedi Alaz, isyan dolu bir sesle.

"Bu bezler eskiden de böyle miydi?" dedi kaşlarını çatarak.

"Sen daha iyi bilirsin. Uzmansın ya bu konuda!"

"Sanki daha farklıydı. Ya da ben unutmuş olabilir miyim?" dedi düşünceli bir sesle.

Alaz gözlerini devirip söylendi. "Bence sen onun süt parasını kazanmaya çalış. Altını ben temizlerim, bunu dert etmene gerek yok."

"Süt parası ne? Çiftlik kuracak parası var babasının çok şükür," derken sesini yumuşatarak başını oğluna eğmişti. Daha iki günlük olan Ateş gözlerini kırpıştırıyor, esneyen ağzı büzülüp küçülüyordu. "Çok yakışıklı benim oğlum," diye mırıldandı hayranlık dolu bir sesle. Alaz düşündüğünden daha rahat hareketlerle oğlunun altını temizliyordu.

"Müsait misiniz çocuklar?" diye kapıdan gelen sese ikisi de aynı anda döndü.

Alaz içten bir gülümsemeyle, "Gelsene Ekrem Amca," derken Yaman sevgi dolu bir sesle, "Neredeyse torununu hiç görmek istemiyorsun diye düşünmeye başlayacaktım," dedi sitem eder gibi.

"Abartma sıpa!" dedi Ekrem, odanın içine doğru adımlarken. "Başınız kalabalıktı zaten. Azıcık sakinleşsin diye bekledim."

"Tabii tabii," dedi babasına takıldığı belli alaycı bir yan bakışla.

Ekrem neredeyse dizlerinin titrediğini hissediyordu. Alaz çabucak Ateş'in altını kapatıp zıbınını giydirdi ve kucağına alarak minik bedeni yukarı kaldırdı. Yan tarafına dönerek yanlarına gelmiş olan Ekrem'e gülümsedi, kucağındaki bebeği dikkatle ona uzatırken, "Dedesiyle tanışmak için sabırsızlanıyor küçük bey," dedi.

Sesindeki gurur öylesine belirgindi ki Ekrem minnetle Alaz'a baktı bir an ve kollarını uzatarak kendisine uzatılan bebeği dikkatlice kucağına aldı.

İşte o ilk an; Ateş'in gözlerini açmaya çalışır gibi kırpıştırdıktan sonra birkaç saniye açık kalan gözlerine Ekrem bakakaldığında, kalbinin içinde bir patlama hissetti. Bu asla tarif edilemeyecek bir duyguydu. Titreyen dizlerinin kendisini taşıyamayacağını hissettiğinde odadaki ikili kanepeye doğru zorlukla birkaç adım atıp kucağındaki Ateş'e birlikte yavaşça oturdu. Gözlerini bir an bile ondan ayıramıyordu.

"Torunum." diye fısıldadı.

Dede olabileceği asla aklına gelmemişti. Önceleri buna ömrü yetmez diye düşünmüştü sonraları ise Yaman'ın takıntısı yüzünden kimseyle evlenmeyeceğini bildiğinden bu duyguyu asla tadamayacağına inanmıştı. Ama şimdi dede olmuştu. Üstelik aylarca bu fikre kendini alıştırdığını düşünse de gerçekleştiğini gördüğünde, bu küçük bedeni kollarına aldığında, buna hiçbir zaman hazır olunamayacağını da anlamıştı. Bu ancak yaşayarak öğrenilecek bir duyguydu. Bu ancak kollarının arasına torununu aldığı zaman hissedilecek bir duyguydu.

Yaman, Ekrem'in titreyen kollarını fark ettiğinde Alaz'ın boynuna kolunu atıp kendisine çekti, alçak doğal bir sesle, "Bebeğim, hadi gel oğlumuz dedesiyle baş başayken biz aşağıda bir şeyler atıştıralım. Artık daha sık yemen lazım, emziriyorsun ya. Halime Abla çok güzel çorba yapacaktı bize," dedi.

Alaz hemen onaylayarak başını salladı. "Acıktım zaten ben. Dede torun baş başa kalsınlar biraz, biz de kafamızı dinleyelim."

"Baba, sen biraz torununla ilgilen, biz bir şeyler yiyip geliriz hemen," diyen Yaman'a, Ekrem bakışlarını kaldırmadan başını salladı.

"Gidin gidin. Merak etmeyin bizi. Delikanlıyla sohbet ederiz biraz," dedi titreyen bir sesle. Dolan gözlerini Ateş'ten ayıramıyordu.

Yaman ve Alaz odadan çıkıp gözden kayboldukları anda gözünde saklı tutmaya çalıştığı yaşı bıraktı, yanağından aşağı kaymasına izin verdi.

"Hoş geldin delikanlı. Hoş geldin ailemize," dedi alçak sevecen bir sesle. Konuşurken sesi titriyordu.

Odadan çıkıp ileri adımlayan Alaz'ı, Yaman kolundan tutarak durdurdu. Kapının yanına sinerek içeriyi dinlemeye başlayan Yaman'a, Alaz kızgın bir bakış atıp omzuna vurdu, fısıltıya benzer bir sesle azarladı.

"Yaman! Çok ayıp yaptığın. Özel bir konuşmayı dinliyorsun!"

"Ne konuşacaklarını merak ediyorum. Dede torun neyden bahsedecek sen merak etmiyor musun?"

"Saçmalama! Ekrem Amca'm torununu sevecek. İki günlük bebekle ne konuşabilir? Alacaklı listesini sayıp kumar hilelerini tartışmayacaklar herhalde!"

"Ya benim bilmediğim bir şeyi ona söylerse?"

"Ne olabilir mesela?" dedi kınayan bir tonla.

"Ya bana söylemediği bir taktiği ona verirse?"

Alaz gözlerini devirip söylendi. "Allah'ım sen bana sabır ver." Yaman'ı kolundan tutarak çekiştirirdi. "Senin kadar kıskanç bir koca ve evlat bilmiyorum ben. Karından oğlunu kıskanıyorsun, hadi biraz anlıyorum ama babandan da mı kıskanacaksın?"

"Sence onu benden daha mı çok sevecek?" diye sordu şüpheyle karısına bakarak. Alaz'ın çekiştirmesine rağmen yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı.

"Yaman, Ateş onun torunu. Senin yerin ayrı, onun yeri ayrı."

"Ama torunlar daha çok sevilirmiş hep öyle diyordu ihtiyarlar. Babam da artık Ateş'i benden daha mı çok sevecek?"

Alaz delirmek üzereydi. Kızgınlıkla baktı Yaman'a ve son kozunu oynadı. İşaret parmağını sallayarak konuşurken sesinin kararlı çıkmasına çalıştı.

"Bu rekabeti bir an evvel bitirmezsen, yemin ediyorum bütün korkularını gerçeğe dönüştürürüm. Uyumlu olursan hâlâ seni çok sevmeye devam ederiz ama daha yeni doğmuş bir çocukla rekabete devam edersen, onu daha çok severiz, çünkü o savunmasız."

"Neresi savunmasız?" dedi gözlerini isyanla açarak. Sitem dolu bir sesle hızlı hızlı fısıldamaya devam etti. "Bir kere büyüleyici bir sevimliliği var, zaten minicik olduğu için her-kesin onu koruma içgüdüsü var, sırf ihtiyaçlarını dile getiremiyor diye gak demeden su, guk demeden ekmek verir gibi memeyi de dayıyorsun ağzına, babamın bakışlarını gördün mü? Daha ilk saniyede tutuldu ona. Büyülenmiş gibi! Benden en az on sıfır önde... Nasıl rekabet edebilirim ki? Nasıl edebilirim? Benden çekici, benden sevimli, benden yakışıklı da olacak belli. Şimdiden herkesi avucunun içine aldı. O Oğuz olacak yarma bile çarpıldı onu gördüğünde... Nasıl savunmasız olabilir ki? Haksız rekabet var zaten!"

Alaz donmuş gibi şaşkınlıkla Yaman'ı dinliyordu. Yaman içinde tutmaya çalıştığı her şeyi an gelmiş dökmeye çalışır gibi sıralıyordu. Çıkışmanın işe yaramadığını gördüğünde daha ikna edici bir taktik uygulamaya karar verdi. Yumuşak bir gülümsemeyle kocasına baktı. Aynı yumuşak tonla konuşmaya başladı.

"Koca yüreğim benim. Senin yerin her zaman bambaşka olacak. O daha çok küçük olduğu için şimdilik daha ilgi çekici geliyor ama biraz büyüyünce herkes kanıksamış olacak ve asla seninle boy ölçüşemeyecek. O senin oğlun, içerideki de baban. Hani senin için dünyayı ayağa kaldıran baban, bugün bile dünyayı yakacak olan baban. Senin için her şeyi göze alan, alacak adam. Dede torun baş başa kalmaya ihtiyaçları var. Senin yerin onun kalbinde her zaman eşsiz olacak. Tıpkı benim kalbimde eşsiz olduğu gibi."

Yaman emin olmak ister gibi bakıyordu ona. Nihayet huzursuzca ağzından baklayı çıkardı.

"O benim oğlum. Benden daha çok kimse sevmesin onu. En çok ben severim oğlumu."

Alaz birkaç saniye Yaman'ın huzursuzca kıpırdanan gözlerine baktı. Nihayet kafasındaki taşlar yerine oturmuştu. Yaman oğluna vurulmuştu ve tıpkı Alaz'a yaptığı gibi kimseyle paylaşmak istemiyordu. Tüm derdi herkesi ondan uzak tutmaktı. Anladığını belirtir bir jestle başını salladı gülümseyerek.

"O senin oğlun. Senden daha çok kimse sevemez ki onu."

"Sevemez tabii. Benim kanım canım," dedi gevelercesine. Huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Alaz yumuşak bir hareketle koluna girip kendisiyle beraber yürümeye teşvik ederken karşılık verdi anlayışlı bir sesle.

"İkimizin de kanı canı. Onu en çok seven biz olacağız. O da en çok seni sevecek. Çünkü babasının nasıl mert bir adam olduğunu bilecek, seni tanıdıkça her geçen gün sevgisi artacak. Onun kahramanı olacaksın. Tıpkı benim olduğun gibi."

"Büyük laflara gerek yok," dedi aksi bir sesle. "Sadece sevsin yeter. Sadece ona layık olayım bana yeter."

Alaz'ın içi sızladı duyduğu kelimelerle. Yaman kendisini yeterli görmüyordu ki bir sonraki soru bu düşüncesini haklı çıkardı.

"Sence ben iyi bir baba olacak mıyım? Ona layık bir baba olabilecek miyim?"

"Elbette olacaksın. O senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı. Bak, görürsün bir gün bu dediklerimi kendisi senin yüzüne söyleyecek."

"İnşallah öyle olur prensesim. İnşallah onun gurur duyabileceği bir baba olurum. En az babamın yarısı kadar bir baba olsam bile bana yeter. Babam dünyadaki en mükemmel baba oldu bana. Onun yaptıklarının onda birini ben oğluma yapabilirsem ancak o zaman içim rahat eder."

"Yapacaksın! Fazlasını bile yapacaksın."

***

Ekrem kucağında gözlerini kırpıştıran ve huzurlu bir şekilde sessizce duran bebeğe bakıyordu. En son ne zaman böyle bir yürek çarpıntısı yaşamıştı hatırlamıyordu. Böyle içinde çağlayanlar akar gibi, volkanlar patlar gibi... Hem sevinçli hem buruktu bir yanı. Torununu görebilmiş olmak hayatta yaşayabileceği en büyük sevinçti ama bu sevinci onu anlayanlarla paylaşamamak içini buruyordu.

"Tahir deden burada olsa şimdi derdi ki; *"Koy şuradan Ekrem Zeybek'i, şöyle karşılıklı torunumuz için oynayalım."* Keşke görebilseydi seni... Keşke Füsun görebilseydi seni ve o muhteşem gülümsemesi yüzünü kaplasaydı. Hele Nermin... Eminim aklı çıkardı mutluluktan. Hepsi omzuma yükü bıraktı işte böyle. Hepsinin yerine de aldım seni kucağıma... Ben Ekrem Alaz... Senin deden... Şu an dünya gözüyle seni gördüm ya, yaşadığım onca acı sanki tuz buz oldu. Yüreğimde böyle garip bir sızı var ama onu kanıksadım artık... Sen her şeye değermişsin... Sen tüm acılara inat, hayatımıza kocaman mutluluk getirdin. Sen o yanan acı ateşleri küle çevirdin, şimdi kendi ateşini yakarak aydınlattın içimizi... Sen Ateş Alaz, adım, kanım, canımın canı, oğlumun parçası, can yoldaşımın soyu... Senin kanın mert, soyun sağlam... Senin damarlarındaki kan öyle sağlam insanların karışımı ki kimse seni yıkamayacak, kimse karşında duramayacak. Sen bizden sonra da bizi yaşatacaksın. Çünkü her sağlam erkek, sağlam bir erkeğin kanından gelse de sen yürekli ve sağlam iki kadının kanını da taşıyor olacaksın. Onlar her zaman senin yanında olacak. Sen görmesen bile her zaman arkanda olacaklar, her zaman bir elleri omzunda olacak... Hisset onları... Hisset soyunu... Hisset seni sevenleri... Sen Tahir Yamandağlı ve Ekrem Alaz'ın soyusun. Sen Nermin Yamandağlı ve Füsun Alaz'ın soyusun... Mert ol, sağlam ol, cesur ol, kudretli ol, adaletli ol, sadık ol... Hiçbir güçlükte yılma,

hiç kimsenin önünde boyun eğme, diz çökme, alnın ak, başın dik olsun... Ömrün uzun, sağlığın daim olsun. Bahtın açık, kaderin güzel olsun... Sen Ateş Alaz... Hoş geldin soyumun soyu... Hoş geldin torunum..."

18.BÖLÜM

Alaz iki gün boyunca gelen ziyaretçilerden başını kaldıramamıştı. Çoğunlukla odasında Ateş'in ihtiyaçları haricinde dinleniyordu ve üç günün ardından epey toparlanmıştı. Yaman yine bir an bile olsa onları yalnız bırakmıyordu ve genel tavrı homurdanmakla geçiyordu.

Zilal, bebeğin varlığıyla delirmişti adeta. Sabah erkenden soluğu Alazlarda alıyor, tüm gün Alaz'ın yanında ona destek olup yapacaklarını anlatıp gösteriyordu. Bozdumanların neredeyse hepsi bu son birkaç gün içinde zamanlarının çoğunu Alazların evinde geçiriyordu. Herkes yeni doğanın etrafında pervane oluyor, kucaklarına almak için neredeyse birbirleriyle yarışıyorlardı. Alaz emzirmenin dışında, Ateş'in uyuduğu anların haricinde oğluyla pek baş başa kalmamıştı fakat şikâyetçi değildi. Oğlunun sevilmesi, böylesi güçlü bir sevgi çemberi içinde olması hoşuna gidiyordu. Tek sorun Yaman'ın bundan memnun olmamasıydı. Sürekli asık bir suratla dolaşıyor, homurdanıyor, gelen herkese ters ters bakıyordu. Başkalarının oğlunu ondan daha fazla sevmesine de ondan daha fazla dokunmasına da tahammül edemiyordu. Neyse ki bu konuda yalnızca Zilal Ana'ya müsamaha gösteriyor, diğer herkesi tersliyordu. Tersliyordu terslemesine de kimse Yaman'ı kale almıyordu ve bu onu daha çok çıldırtıyordu.

"Almasınlar kucaklarına!" demişti öfkeyle bir gün önce.

Alaz sırtını yasladığı yatağın başına kafasını dayamış, bacakları ileri uzanmış anlayışlı bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Yaman, Ateş uyurken beşiğinin tepesine dikilmiş oğlunu izliyordu.

"Çok seviyorlar Yaman. Herkes minik bir bebeği kucağına almak ister."

"Oyuncak değil o! Benim oğlum!" Başını hızla karısına çevirip işaret parmağını salladı. "Bak Alaz, söylüyorum sana... Özellikle o yarma almayacak benim oğlumu kucağına. Ayşe Abla'yla Zeynep Abla'ya da söyle, evcilik oynadıkları bebeklerden değil benim oğlum. Sabredip kendi bebeklerini sevsinler! Benim oğlumdan uzak dursunlar!"

Alaz onaylar gibi başını salladı ama Yaman'ın sözlerini ciddiye almadı. Yalnızca onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Elini yanına, yatağın üzerine usulca vurup "Gel yanıma," dedi gülümseyerek.

Yaman birkaç saniye daha oğlunun uyuyan huzurlu yüzünü seyretti. Alaz, Yaman'ın yüzündeki yumuşak gülümsemeyi, eriyerek oğluna bakan ifadesini mutlulukla izledi. Yaman nihayet ayaklarını zorla yerden koparıyormuş gibi yana doğru birkaç adım atıp Alaz'ın yanına uzandı. Sol yanının üzerine dönerek başını Alaz gibi yatağın başlığına dayadı, derin bakışlarla karısına baktı. Alaz gülümseyerek elini kaldırdı, avucuyla hafifçe çıkmış sakallarını okşadı.

"Tıraş olman lazım. Bu sakallarla oğlunu öpmeye kalkma sakın!" dedi uyaran tatlı bir sesle.

"Olacağım birazdan, merak etme onu asla incitmem."

"Biliyorum." Sevgiyle parlayan gözlerle bakıyordu.

Yavaşça hareketlendi ve sokularak yüzünü Yaman'ın boyun çukuruna yasladı. Yaman pozisyonunu değiştirerek Alaz'ı kollarının arasına aldı. İki kolunu etrafına doladı, sıkı sıkıya sardı. Alaz başını göğsüne yasladı.

"Hâlâ dinlenemedin. Hâlâ bitkinsin," diye mırıldandı üzüntüyle.

"Bugün daha iyiyim. Çok normal bu. Bir haftaya kendime gelmiş olurum."

"Bir daha bunu yaşamayacaksın," diye mırıldandı keskin bir sesle. Alaz ona aldırmadan inatçı alçak bir tonla karşılık verdi.

"Benim oğlum tek başına büyümeyecek. Kardeşleri olacak. O yüzden hiç benimle tartışma, birkaç sene sonra bu döngü yeniden tekrarlanacak."

Yaman sıkıntıyla derin bir nefes aldı, birkaç kez yaptıkları tartışmaya her zamanki itiraz eden tavırla karşı koydu.

"Hayır, bebeğim. Bir daha seni öyle acı çekerken görmek istemiyorum. Kaldıramam. Kaldıramıyorum. Böyle bir şey bir daha olmayacak. Ben tek çocuktum, sen tek çocuktun, oğlumuz da tek çocuk olacak."

"Olmayacak," dedi yumuşak ancak kararlı bir sesle. "Ben birkaç çocuğumuz olsun istiyorum. Bozduman kardeşler gibi. Kardeşlerin olunca hayat daha eğlenceli oluyor. Birbirlerine destek olacaklar. Oğlumun kardeşi olacak Yaman. Bu fikre kendini alıştır."

"Bebeğim, bu fikre hiçbir zaman alışmayacağım. Ateş acemiliğimize geldi. Benim düşüncesizliğimdi. O sıra başka hiçbir şeyi doğru dürüst düşünemiyordum, korunmadık ama bundan sonra korunacağız. Aynı şeyleri bir daha yaşamayacağız."

Alaz umursamazca omuz silkti. "Boşarım seni!" dedi sanki havadan sudan bahseder gibi.

Yaman hızla yerinde dikilip kollarının arasındaki kızı uzaklaştırdı, dehşete düşmüş gözlerle baktı.

"Ne dedin?" dedi inanmaz gibi.

Alaz yine omuz silkti, sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi karşılık verdi.

"Boşarım seni. İki sene korunuyoruz, ben toparlanacağım Ateş biraz büyümüş olacak ve sonra oğlumuza bir kardeş yapacağız, yoksa boşarım seni."

"Beni mi boşayacaksın?" dedi eliyle göğsüne vurarak. Yüzündeki renk kaçmış inanmaz gözlerle ona bakıyordu. Alaz gayet rahat bir tavırla başını salladı.

"Boşarım! Sen inatsın ya, ben senden daha inadım. Ya oğluma kardeş düşüneceksin ya da boşarım seni, kalırsın tek başına. Oğlumu da alır Bozdumanlara giderim. Senden bir şey olmayacaksa, orada bari kardeşleri olur."

Yaman gözlerini kıstı. Yüzü gerildi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Hızla ileri atılıp eliyle Alaz'ın ensesini kavradı, kızın yüzünü kendisine çekerek sertçe dudaklarından öptü. Alaz aynı şiddetle karşılık verdi, meşgul dudakları kıvrılamasa da memnun bir gülümseme içini kapladı. Özlemişti kocasını. Aylardır temasları kısıtlıydı, bir an evvel yine onunla sevişmek için sabırsızlanıyordu. Yaman geri çekildi, öfkeli bakışlarını ona dikti.

"Sen ancak ben mezara girersem boşarsın beni!"

"O zaman oğlumuza kardeş yapıyoruz?" dedi hevesle.

"Daha üç gün önce doğurmuş bir kadının başka çocuklar doğurmanın peşine düşmesi sence de garip değil mi?" dedi tasvip etmez şaşkın bir sesle. "Onca acı çektin, o da mı vazgeçmeni sağlamıyor?"

Alaz kaşlarını kaldırıp cıkladı rahat bir gülümsemeyle.

"Acı yoksa zafer de yok! Ben oğluma kardeşler doğuracağım."

"Bari tek kardeşte anlaşsak?" dedi başını omzuna hafifçe yaslayıp yalvaran gözlerle bakarken.

"Bir bakalım," dedi gözlerini yukarı kaldırıp düşünüyormuş gibi birkaç saniye bekledi. Gözlerini tekrar Yaman'a çevirdi. "Bakarız," dedi baştan savma bir hareketle elini boşlukta salladı.

Yaman direten bir sesle "Sadece bir tane daha!" dedi.

"Beş!" dedi inatçı bir tavırla.

"Asla! En fazla iki!" dedi neredeyse bağırarak. Alaz gülümseyerek elini hızla öne uzattı. "Anlaştık! Üç çocuğu ikimiz de onayladık o zaman."

Yaman ağır ağır elini kaldırıp Alaz'ın elini tuttu, emin olmak istercesine üsteledi.

"Üç çocuk! Fazla yok!"

"Tamam!" dedi mutlu bir yüzle. Bakışlarını yukarı kaldırıp yüzü gibi mutlu bir sesle, "Üç çocuk," diye mırıldandı. "Üç kardeş." Başını indirip hevesle Yaman'a baktı. "Kulağa çok güzel geliyor değil mi? Büyük bir ailemiz olacak."

Yaman başını yeniden omzuna yatırıp sevgiyle karısına baktı. Dudağının ucu kıvrıldı yavaşça. Dayanamamış gibi başını uzatıp yeniden Alaz'ın dudaklarına dudaklarını bastırdı, iki santim geri çekilerek her zamanki kavurucu bakışlarını dikti.

"Kocaman bir ailemiz olacak. Söz! Ve sen çok mutlu olacaksın. Senin mutlu olman için her şeyi yapacağım."

Kelimeleri sözden ziyade yemin gibiydi. Alaz kollarını uzatarak boynuna sarıldı, sokularak kucağına oturdu.

"Seni çok seviyorum. Her şeyden çok... Koca yüreğim... Sebebim," dedi sevgiden boğuklaşmış yoğun bir ses tonuyla.

"Sebebin... Ben senin sebebinim... Benim için geldin, yalnızca benimsin," diye mırıldandı Alaz'a sımsıkı sarılarak.

***

Ağrılı, Ateş'i görmeye üç günlük olduğunda geldi.

Ağrılı'nın geldiğini öğrenen Alaz, hevesle yerinden kalkıp üzerine rahat bir şeyler giyinmiş, uyuyan Ateş'i kucağına alarak Yaman'la birlikte aşağı inmişti. Salonun kapısından girdiği anda Ağrılı ile göz göze geldi. Yüzünde mahcup ama bir o kadar mesut bir gülümseme oluştu.

"Beni bıraktın sandım!" dedi şakacı bir sesle, fakat sesindeki belli belirsiz tını bunun gerçek olduğundan korku duyduğunu belli ediyordu.

Ağrılı gülümsedi. Ekrem'in yanında oturuyordu, elinde yine tespihi vardı. Alaz'ın ona doğru yaklaşan adımlarıyla tespihini bileğine geçirip yavaşça ayağa kalktı. Alaz'la karşı karşıya durduklarında bir an gözleri kucağındaki bebeğe kaydıysa da yeniden kıza baktı sevgiyle.

"Ben seni hiç bırakmam demiştim kurban. Sözümü tutarım, bilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

"Kaç gün oldu göremedim seni ama" dedi sitemle. Kirpiklerinin altından gücenik bakışları Ağrılı'nın kalbini sızlattı. Uzanarak dudaklarını alnına bastırdı. Elini omzuna koyarak varlığını belirtircesine hafifçe sıktı.

"Az toparlan, dinlen istedim. Yüreğim dayanmıyor, nasıl bir savaştan çıktığını biliyorum."

Yaman ağzının içinde, "Nihayet beni anlayan biri," diye söylenerek babasının oturduğu kanepenin karşısına oturdu.

"İyiyim Ağrılı. Gerçekten iyiyim."

"Çok şükür kurban... Çok şükür," diye mırıldandı Ağrılı. Gözleri kucağına indi. Yumuşak bir gülümsemeyle, "Demek herkesin ağzından düşmeyen delikanlı bu," dedi.

Alaz dikkatlice kucağındaki bebeği Ağrılı'ya uzattı. Ağrılı tecrübeli, rahat hareketlerle bebeği kucağına alıp yavaşça yerine oturdu, bir koluna yatırdığı bebeğin yüzünü parmağının ucuyla okşadı.

"Çok güzel maşallah. Çok şükür sağlıklı, güçlü. Allah sağlıklı, mutlu, uzun ömür versin. Sevdikleriyle birlikte güzel bir hayat nasip etsin."

"Amin," diyen tek kelime üç ağızdan soluk gibi aynı anda çıktı.

Ağrılı dikkatle bebeğin yüzünü inceledi. Manidar bir gülümsemeyle gözlerini Yaman'a kaldırdı. "Sana benzeyecek sanırım."

Yaman hevesle dikildi yerinde, gözleri ışıl ışıl parladı. "Değil mi Sadık Baba? Ben de diyorum ama herkes ana benzemiyor diyor."

Herkesin onu kudurtmak için söylediği aksi sözlere inanmıştı, kendisinden izler bulmak için sık sık oğlunun yüzünü izliyordu. Neredeyse her kıvrımını ezbere biliyordu Ateş'in. Nihayet kendisiyle aynı fikirde olan birini bulma hevesiyle üstelemeye devam etti.

"Çok benziyor değil mi Sadık Baba bana? Sonuçta benim oğlum, benzemesi gerekiyor tabii."

Sesi o kadar gururlu çıkmıştı ki Ekrem buruk bir gülümsemeyle oğluna baktı. Yaman gerçekten iyi bir baba olacaktı. Şimdiden düşkündü oğluna, büyüdüğünde daha çok şey paylaşacaklardı. Tıpkı kendilerinin yaptığı gibi. Yaman onun oğlu olmasının dışında, sırdaşı, dostu, en büyük desteği, can yoldaşı da olmuştu Ekrem'e. Oğlunun sağlam, mert bir adam olmasına içinden yine şükretti.

Alaz yavaşça Ağrılı'nın yanına sokularak oturdu. Ağrılı dalgın gözlerle bebeğin yüzünü izliyordu. Yaman'ın sözlerini onaylayarak başını salladı.

"Benziyor. Belli sana daha çok benzeyecek. Ama belli de olmaz. Çocuklar büyüdükçe çehreleri de değişiyor. Bak, bana en çok benzeyen Esat'tır mesela. Fırat da benzer biraz ama Oğuz tıpkı anasına benzer."

"Benim oğlum bana benzeyecek!" dedi Yaman kestirip atar gibi. Tersini kimse ona kabul ettiremeyecekti. Ağrılı başını yine Yaman'a kaldırıp alayla gülümsedi.

"Siması benzesin de huyu benzemesin be oğlum."

Yaman şaşkın, alıngan gözlerle baktı ona.

"Sadık Baba, benim huyumda ne var ya? Keşke bana benzese. Benim gibi uyumlu, sakin, aklı başında olur inşallah."

"Seeennn?" dedi Ağrılı, inanmaz bakışlarla ona bakarak. "Oğlum hâlâ oğlanlar Kurban'a dokunamıyor. Doğumda

doktoru az daha dövecekmişsin... Ona da çatmışsın. Uzaktan doğum yaptıran doktor ben görmedim. Sen gördün mü?"

Yaman yüzünü buruşturup sıkıntıyla nefes verdi. Kimse onu anlamıyordu. Ona en yakın hisler Ağrılı'da varken o bile anlamıyordu çoğu zaman. Yan gözle Ağrılı'ya "beni anlamıyorsunuz" bakışı atıp cevap vermeye gerek duymadı, gözlerini boş boş salonda gezdirdi.

"Zilal Ana nerede?" diye sordu konuyu değiştirmek ister gibi.

"Mutfakta. Halime'yle kurbana şifa çorbası yapacakmış. Sütü bol olsun diye kendi kendine uydurduğu tarifler işte," dedi başını iki yana sallayarak.

Başını tekrar kucağındaki bebeğe çevirdi. O sırada Alaz ve Ekrem'in bakışmalarını fark etmedi. Alaz yerinde kıpırdanarak Ekrem'e baktı, Ekrem ne demek istediğini anlamış gibi gözlerini yumup başını salladı. Bunu daha önce konuşmuşlardı. Boğazını temizleyerek söze girdi Ekrem.

"Sadık Ağa?" dedi dostça çıkan bir tonla. Ağrılı başını sorarcasına ona çevirdiğinde lafı uzatmadan devam etti. "Oğlanın kulağına ezanı sen oku istiyoruz. Sen o işleri benden iyi bilirsin," derken onun bilgisinden çok isteklerini kırmamasını rica eder gibiydi.

Ağrılı cevap vermeden başını tekrar bebeğe çevirdi. Kucağındaki minik canın varlığına inanmakta zorluk çekiyordu. İçinden "nereden nereye..." diye geçirdi kendi kendine. Neredeyse on beş yıl önce küçücük bir kulübenin içinden harap halde çıkardığı minik kızın bebeğini kucağında tutuyordu şimdi. Aklı geçmişe kayınca gözleri doldu. Zihnindeki düşünceler on beş yılın çok daha gerisine hızla ulaştı.

Tüm görüntüler ışık hızıyla gözünün önünden geçiyordu. Geldikleri noktaya ulaşmak tıpkı bir mucize gibiydi ama bedelleri ağır olmuştu. Herkes ağır bedeller ödemişti ama en çok da kucağındaki bebeğin kanına sahip olanlar ödemişti bunu. Düşüncelerinin içinde kendi kendine konuştu. *"Hey*

Koca Tahir hey..." dedi içinden. "Nasıl bir emanet bıraktıysan hem kendi kanımdakilerden üstün oldu hem şahit olduğum acılarıyla, kendi kanımdakilerden çok tüketti yüreğimi. Şimdi sen olaydın ya burada, sen tutaydın ya kollarında..."

Ağrılı eğdiği başını dolan gözlerindeki yaşları geri gönderene kadar kaldırmadı. Salondaki üç kişinin de soluğunu tutmuş cevabını beklediğini biliyordu ama boğazına oturan yumruyu yok etmeden başını kaldıramadı. Nihayet uzun denecek bir süre sonra mırıltılı bir tonla, "İlk torun... Kucağıma aldığım ilk torun... Dedikleri gibi başka oluyormuş," dedi.

Alaz elini uzatıp avcunu Ağrılı'nın dizine koydu, hafifçe sokulup başını adamın omzuna yasladı. Gözleri Ağrılı'nın kucağındaki oğluna indi.

"İlk torun... Ama unutma ilk ve tek kızın benim," dedi aynı mırıltılı tonla.

Ağrılı istemsizce gülümsedi başını sallarken. "Senin yerin hep başka... On torun da olsa, benim tek kızım sensin."

Yaman karşısındaki ikiliyi imrenen gözlerle izliyordu. Alaz'ı kimseyle paylaşamıyordu, kimseyi yanına yaklaştırmıyordu ama Ağrılı istisnaydı. Hem Alaz için hem Yaman için. Ağrılı'nın yeri onlar için öyle yüksekteydi ki kimsenin o zirveye ulaşmasına imkân yoktu. Bugün bir aradaysalar, bugün Alaz'a sahipse, hepsi Ağrılı'nın mert ve dürüst bir adam olması sayesindeydi.

Ağrılı sağlam ve güvenilir biri olmasaydı Tahir'den sonra Alaz'ın neler yaşayabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Senelerce yokluğunun acısını yaşadıysa da şimdi onun o kayıp yıllarda güvende olduğunu bilmenin iç rahatlığını Ağrılı sayesinde yaşıyordu. Ona olan minnetini kelimelerle anlatamazdı. Alaz'ını kendi çocuklarından üstün tutmuş, hiç incitmemişti. Onca acıyı yaşayan küçücük bir kız çocuğuna daha fazlasını yaşamaması için kol kanat germişti. Bunu ya-

pabilecek adam sayısı azdı ve Ağrılı "adam" sıfatını en çok hak eden nadide insanlardan biriydi.

"Sadık Baba," diye söze girdi saygılı bir tonla. "Daha çok erken aslında ama zamanı geldiğinde sünnetini yaptığımızda da kirvesi de sen ol istiyorum."

Ağrılı başını çevirip Yaman'a baktı, neredeyse mahcup bir gülümsemeyle başını iki yana sallayarak "Ona Oğuz bırakmaz evlat," dedi. "Ezanını ben okuyayım. Onur olur benim için. Ama Oğuz şimdiden o planlara başladı bile."

Yaman kaşlarını çattı. Yerinde diklendi. "Ben ona sormadım. Benim oğlum, kirvesine de ben karar veririm," dedi ters bir sesle.

"He yav he," dedi Ağrılı, aldırmaz bir sesle. "Oğuz'a da böyle dersin."

Yaman sinirle gözlerini devirip söylenmeye başladı. "Kendi kızı olacak ya, dokundu tabii benim oğlumu sahipleniyor yarma."

"Kız evlat daha makbuldür. Oğuz şanslı. Sen kendi derdine yan."

Ağrılı Yaman'ı kışkırtan sözleri gözlerini kırpmadan sarf etmişti.

"Benim de olur kızım. İkinciye bakarsın kız olur."

"E sen hani başka istemiyordun?" diyen Alaz, damarına basarcasına araya girdi. Başını Ağrılı'nın omzundan kaldırmış kocasına bakıyordu.

"E kabul ettim ya işte."

"Ne biliyorsun belki diğerleri de oğlan olur. Kısmet!"

"Siz birbirinizle yarışacaksınız diye dizersiniz onar çocuk peş peşe," dedi Ağrılı alayla.

"Ne güzel olur Sadık Ağa," diyen Ekrem araya girdi. "Düşünsene, etrafımızda dolu dolu torun." Yüzündeki ifade öyle mutluydu ki düşüncesinin bile adamı mest ettiği belli oluyordu.

"E yaşlılıkta ne yapacağız Ekrem Ağa? Torun torbayla vakit geçireceğiz işte. Olsun dolu dolu inşallah."

"Sen şanslısın Sadık Ağa," dedi Ekrem imrendiği bir tonla. "Sende var üç çocuk, hepsinden tamamlarsın on taneyi."

"E tamamlasak ne olacak? Hepsi bir arada büyüyecek, senin de başına kalacaklar."

Ekrem keyifle gülerken omuzları sarsıldı. "Güzel olur be Sadık Ağa." Elinin ayasını yere çevirerek tarifler gibi, "Düşünsene boy boy, şuralarda koşturuyorlar," dedi.

"İnşallah o günleri de görürüz."

Bakışlarını tekrar kucağına çevirdi ve o sırada uyanarak gözlerini kırpıştıran bebeğe gülümsedi. Yavaşça ayağa kalkarken, "Bismillahirahmanirahim," diye mırıldandı.

Diğer üçü de ayağa kalktılar. Alaz buruk bir gülümsemeyle oğluna bakarken Ağrılı oğlunun kulağına ezanı okudu. "Senin adın Ateş... Senin adın Ateş... Senin adın Ateş..." diye tekrarlayarak oğlunun ismini kulağına fısıldadı.

"Allah razı olsun Ağrılı," diye mırıldandı Alaz.

Yaman'a bu sesleniş hâlâ garip gelse de kabullenmişti artık. Sanki aralarındaki en özel bağ Alaz'ın hâlâ onu Ağrılı diye çağırmasıydı. O Tahir'in Ağrılı'sıydı ve Alaz için onu kurtaran adam hep Ağrılı olarak kalacaktı. İkisi için de babasından yadigâr olan bu isimdi.

***

Ateş'in kırkını doldurduğu gün Yaman için kâbus, Alaz için sersemleme, Zilal için keyiften delirme, kızların hepsi için eğlence, Azize için mutlu bir telaş, Vivien içinse tam bir şaşkınlıktı.

Zilal ve Azize, Ateş'in kırkı için ziyaret edilecek evin Azizelerin evi olmasına çoktan karar vermiş, bunu da sonradan yalnızca bilgilendirme amaçlı diğerlerine iletmişlerdi. Bu konuda ısrar Azize'den gelmişti, Zilal her ne kadar Bozdu-

manların evine gelebileceklerini söylediyse de Azize, "İlk defa gidecekleri bir ev olmalı, size sürekli geliyorlar, o yüzden bize geleceksiniz!" diyerek kestirip atmış, Zilal'i ikna etmişti. Elbette Zilal, Azize'nin bu fikrini hoşlanarak onaylamışsa da kendi hazırlıklarını da bilahare yapmıştı.

Ateş'in kırkının çıktığı gün sabah erkenden soluğu Alazlarda almış, Alaz'ı ve Ateş'i geleneklere göre yıkamış, sonra tıpkı bayramlık çocuklar gibi ikisine de en güzel giysilerini giydirmiş, Karacaların evine ziyarete gitmişlerdi.

Gerçi o gün Ateş'i yıkamaları tam bir karmaşaya dönüşmüştü.

Yaman delirmek üzereydi. Ki o gün yapması gereken işler olduğu için dışarı çıkması gerekiyordu ama oğlunun kırkının çıkarılması gerektiğine dair hiçbir gelenekten haberi yoktu. Birkaç haftadır normal iş düzenine dönmüştü. Geceleri geç vakit dışarı çıkmıyordu ama akşama kadar işlerin belli bir düzende gittiğinden emin olmak için her yeri denetliyor, hesaplarla ilgileniyordu.

Gece kesinlikle evde kalmak ve Alaz'a yardım etmek en çok sevdiği şeydi. Kaç defa uyanırlarsa uyansınlar asla şikâyet etmiyordu. Alaz yorgundu ve ona yardım etmesi gerekiyordu. Bir kez bile Ateş ağladığında Alaz kalkmaya fırsat bulamamıştı çünkü Yaman hemen fırlıyor, önce oğlunu sakinleştiriyor, sonra da emzirebilmesi için Alaz'ın kucağına yerleştiriyordu. Yaman kendi odalarında yaşanan bu döngüden mutluydu. Yalnızca üçü vardı ve o anlar, onun için en kıymetli anlardı. Günlerce uykusuz kalmaya, yorgun düşmeye razıydı. Bütün yorgunluğu karısı ve oğlunu kollarına aldığı an uçup gidiyordu.

Esat'ın gece çalışmak konusunda şikâyeti yoktu, gece yapılacak kontrolleri ona ve Kürşat'a havale etmişti. İçi rahat bir şekilde gece tüm zamanını kendi çekirdek ailesine ayırıyordu.

Fakat o gün evden çıkmak en son düşündüğü şeydi.

Salonun ortasında, "Neden benim haberim yok?" diye isyan dolu bir sesle sormuştu Alaz'a. "Oğlumdan kırk çıkacakmış, neden bana söylemedin? Nasıl çıkaracağız? Ya çıkmazsa? Ne yapacağız şimdi? Zilal Ana'nın bunu yapabileceğinden emin misin? Daha önce buna benzer tecrübeleri oldu mu? Başarı yüzdesi ne kadar?"

Alaz önce Yaman'ın şaka yaptığını sanıp gülümseyerek kocasına baktı ancak dehşete düşmüş Yaman'ın ardı ardına sıraladığı saçma soruları şaşkınlıkla dinledi. Nihayet Yaman çaresiz bir tavırla susarak ellerini saçlarına götürüp çekiştirmeye başladığında, karşısında akıl yoksunu biri varmış gibi bakarken hayretle karşılık verdi.

"Yaman... Kırkı çıkarılacak dedik, şeytan çıkaracağız demedik. Sen kırk çıkartmayı ne sanıyorsun ki?"

"Nasıl girdi ki çıkmıyor? Ne zaman girdi? Gözümüzü üstünden ayırmadık ki. Ne ara girdi o kırk? O kadar kolay mı çıkıyor? Kolay çıkıyorsa neden girdi o zaman?"

Yaman'ın neredeyse delirmiş bir yüzle sesini yükseltmesi Alaz'ın kopuş noktası oldu, daha fazla kendisine hâkim olamadan kahkahalarla gülmeye başladı. O sırada Zilal Ana iki eliyle taşıdığı, içine kırk tane fasulye ve kırk tane taş koyduğu su dolu kapla salona girmişti. Salonun ortasındaki sehpanın üzerine minik bir küvet konmuştu ve Zilal'in peşinden Ayşe, Zeynep, Halime de onu takip ediyordu. Alaz'ın kendisini kaybetmiş gibi gülmesini önce anlayamadılar, ana kucağında yatan Ateş'i korumak ister gibi kucağına alıp içeri giren kadınlara dik dik sanki düşmanmış gibi bakan Yaman'ın tavrının nedenini de çözemediler.

"Hayırdır?" diye soran Ayşe'ye, Yaman bir numaralı düşmanı gibi bakıp "Oğluma kırk girmiş neden bana söylemiyorsunuz? Şimdi böyle top yekûn gelmiş çıkaracağız deyip duruyorsunuz, ya canı yanarsa? Hem yok mu bu konunun uzmanı? Neden ona gitmiyoruz da siz böyle saçma sa-

pan şeyler yapıyorsunuz?" dedi. Kızgın bir sesle konuşurken eliyle Zilal Ana'nın elinde tuttuğu kabı işaret ediyordu.

"Ne diyor bu be?" dedi Zeynep, yüzünü buruşturarak.

Zilal elinde su kabı, anlamaya çalışırcasına Yaman'a bakıyordu. Alaz kahkahalardan fırsat bulup açıklama yapamıyordu. Yaman, krize girmiş gibi gülen karısına daha da sinir olarak baktı. Kesin Alaz'ın sinirleri bozulmuştu o yüzden gülüyordu yoksa oğluna kırk giren bir anne asla böyle tepkiler veremezdi ona göre.

"Ben bulurum çaresini. Sinirlerin bozuldu senin. Ama sen merak etme. Mutlaka bir çaresi vardır. Çin'de olsa yine de gider bulurum."

Kendinden o kadar emindi ki sesi, Zilal şaşkın şaşkın, "Çin'e niye gidiyorsun oğlum?" diye sordu.

"Kırkı çıkaracak birini bulmaya?" dedi Yaman ters bir sesle.

"Allah Allah, nedir bunların bu Çinli merakı," diye söylendi Zilal göz devirerek. "Biri Çinliler yiyormuş diye yaşlı kadına solucan yedirir, diğeri oğlanın kırkını çıkaracak Çinli bulma hevesinde." Aptala laf anlatan bilge kadın edasıyla, "Yaman'ım, oğlum biz Ağrılıyız. Çinli ne bilsin kırk çıkarmayı? Biz çıkaracağız işte. Getir oğlanı bakayım," diyerek elindeki kabı sehpanın üzerine koyup elini salladı.

Yaman, Ateş'i sakınır gibi bedenini çevirdi, başını hızla iki yana salladı.

"Asla! Uzak durun oğlumdan!"

"Ay manyak bu be!" dedi Zeynep, yüzünü buruşturarak. "Yaman ver oğlanı, kırkı çıkacak su soğuyor!" dedi çemkirerek.

"Canını yakmayacağınızı ne bileyim?" diye sordu, güvenmediği belli bir tavırla.

"Manyak mısın sen?" dedi bu sefer Ayşe, araya girerek. "Sudan çocuğun canı yandığı nerede görülmüş?"

"O suyun içindekiler ne o zaman? Taş mı atacaksınız benim oğluma? Allah'tan korkun be! El kadar sabiye taş atılır mı? Ne biçim insansınız siz?"

Bu kez Zilal Ana'ya bakarken gözleri hayal kırıklığı ile doluydu. Sevgi dolu bu kadının bir bebeğe taş atabileceği asla aklına gelmemişti. Hüsran içindeydi. Alaz toparlanmaya çalıştıkça Yaman'ın sözleri karnını ağrıtan kahkahalara neden oluyordu. Sürekli elini sallayıp konuşmaya çalışıyordu ama kanepeye devrilmiş halde kriz halinde gülmeye devam ediyordu.

Zilal, Yaman'a uzaylı görmüş gibi bakıyordu şimdi.

"Üstüme iyilik sağlık," diye mırıldandı. "Ay genelde lohusalara basar ama bu oğlana al mı bastı ne? Zaten aş erip durmuştu, lohusa da olmuştur zahir. Al mı bastı buna?" dedi endişeyle Ayşe ve Zeynep'e bakarak. "Oğlana taş atacağız diyor. Tövbe estağfurullah," deyip havalara tükürmeye başladı.

Ayşe ileri çıkıp kollarını uzattı. "Ver Ateş'i. Hadi, bir an evvel bitirelim şunu, Azize Ablalar bekliyor. Saçma sapan konuşma."

"Onların ne alakası var?" dedi Yaman sesini yükselterek. Gözleri ardına kadar açılmıştı. "Onlardan mı geldi yoksa o kırk?"

Zeynep oflayarak yüzüne düşen saçları geri itti. "Ya saçma saçma konuşma! Ne dediğin belirsiz. Kafayı mı yedin nedir sen? Ateş'in kırkını çıkarıp onlara ziyarete gideceğiz. Onca hazırlık yapıldı, bizi bekliyorlar. Ver şu çocuğu."

Alaz toparlanmaya çalıştı, kahkahalar kıkırtıya dönüşürken nefes nefese zorlukla konuşmaya başladı.

"Kırk çıkarmayı..." dedi kıkırdayarak. Derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "...Şeytan çıkarmak sanıyor."

Zilal aceleyle kulaklarını çekip önündeki sehpaya iki elini vurdu. "Tövbe tövbe... Evlerden uzak," dedi telaşla. Boşluğa tükürdü. "Sözünü etmeyin o mendeburun." Bu kez tatlılıkla

gülerek ikna dolu bir sesle konuşurken kollarını ileri uzattı. "Hadi oğlum. Ver çocuğu bitirelim şu işi, daha yola gideceğiz."

Yaman tekrar Ateş'i saklar gibi geriledi. "Bu kırk çıkarma neymiş önce bana anlatın sonra ikna olursam veririm." Zilal'i imtihana tutar gibi sıraladı. "Kaç defa yaptın bunu? Uzmanlığın var mı? Nereden biliyorsun oğluma kırk girdiğini? Bana gayet normal görünüyor."

Zilal'in şaşkınlıkla Yaman'a baktığı esnada Ekrem ve Ragıp salona girdiler. Ortadaki karmaşık durumun farkında olmayan Ekrem keyifle gülümseyerek "Hâlâ çıkarmadınız mı ya? Neyi bekliyorsunuz?" dedi.

Yaman inanmaz bakışlarını Ekrem'e çevirdi. "Sen de mi biliyordun?" dedi, ihanete uğramış gözlerle babasına bakarak.

"Neyi?" dedi Ekrem boş boş bakarken.

"Oğluma kırk girmiş. Herkesin haberi var, bir benim mi yok? Ne zaman bana söylemeyi düşünüyordunuz? O kırk neden benim oğluma giriyor?"

Yaman kopma noktasındaydı. Ekrem ve Ragıp birkaç saniye anlamayan bakışlarla ona baktılar ve Ekrem'in kahkahayı patlatması beş saniye sonrasına denk geldi. Başını iki yana sallarken oğluna doğru yaklaştı, ayıplayan bir sesle karşılık verdi. "Oğlum, saçmalama. Ver şu çocuğu Zilal Hanım'a... Gel ben sana anlatırım kırk çıkarma nedir?" Başını çevirip Ragıp'a dert yanar gibi, "Her şeyden uzak oldu bu çocuk. Etrafta çocuk yoktu ki bilsin. E kaç sene dışarda kaldı, gelenek görenek ne, onu da bilmez. Benim ayıbım ama öğretemedim tabii gelenek görenek," derken sesi mahcubiyet taşıyordu.

Ekrem gönüllü olmasa da Yaman'dan neredeyse koparır gibi Ateş'i alıp Zilal'e uzatırken, Yaman tedirgin gözlerle oğlunu izliyordu. Alaz nihayet toparlanarak yerinden kalktı, Zilal Ana'ya yaklaşırken "Kızacağım diyorum, sonra bu cahil

halleri hoşuma gidiyor gülüyorum," dedi yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Kırk çıkarmanın ne olduğunu öğrendi Yaman. Hayatında kalp atışlarının korkuyla o derece yükseldiği nadir anlardan birini yaşamıştı. Ve bir daha yaşamamak için dua etmişti. İnsanın evladıyla sınanmasının ne kadar zor ne kadar kahredici olabileceğini az da olsa anlamıştı. Bakışları babasına çevrildiğinde Ekrem'in onca acıyla nasıl başa çıkmış olabileceğini anlamaya çalışmıştı. Öyle güçlü bir babası vardı ki yine gurur duydu onunla. Evladının başına gelen onca şeye karşın ayakta durmaya çalışıp ona destek olmuş, hep oğlunu taşımaya çalışmıştı. Altında ezildiği anlarda bile inanılmaz bir kudretle ayağa kalkmış, oğlunun da düşmesine asla izin vermemişti.

O günün devamında Azizelere yaptıkları ziyaret tüm gün Yaman'ın yaptıklarını anlatıp attıkları kahkahalarla eğlenerek geçmişti.

Vivien, "Ben bile biliyorum bunu," diyerek takdir bekleyen bir yüzle Azize'ye bakmıştı. Kayınvalidesi sayesinde birçok Türk geleneğini öğrenmişti. Aynı şeyleri Berin'in kırkını çıkardıklarında yaşamıştı kısmen ama öncesinde adetler hakkında oldukça bilgilendirilmişti.

"Görüyorsun değil mi?" demişti Zilal, başını yanındaki Alaz'a eğip fısıldayarak. "Elin Fransız'ı bile biliyor, bizim oğlan bilmiyor, bir de kalkıp Çinliden medet umuyor. Ben hiç sevmiyorum bu Çinlileri," derken yüzünü buruşturmuştu. "Her şeye karışıyorlar. Hem Ağrılıların nesi varmış ki siz karı koca her şeyi Çinlilere soruyorsunuz? Sor bana, ben söyleyeyim!" demişti bilmiş bir edayla.

Alaz kucağındaki Ateş'i emzirirken yine kıkırdamıştı. Bugün yaşadığı şeyi asla unutmayacak, hayatının sonuna kadar Yaman'ın başına kakacaktı.

"Emzirdikten sonra gazını ben çıkarabilir miyim?" dedi Berin, yanına sokularak. Bakmaya doyamadığı bir bebekti Ateş.

Bugünkü ziyarette Defne ve Nil de onlara katılmışlardı yine. Boğaza nazır evleri ilk defa bu kadar eğlenceli kadın kahkahalarıyla çınlıyordu. Annesi sabah babaannesiyle birlikte mutfağa girmiş, saatlerce çıkmamıştı. O da çok heyecanlıydı. Bunun özel bir ziyaret olacağının hepsi farkındalardı. Kırk çıkarmak için seçilen ev onlarındı, her ne kadar Azize bunu ayarlamış olsa da bu ziyaret hepsi için özel bir şeref sayılıyordu. Vivien hevesle yardım etmişti hazırlıklara. Gerçi Zilal de yine eli boş gelmemişti ama ev sahibi olarak onların hazırlığının yanında lafı bile edilemezdi.

"Avrupa sosyetesi benim şu halimi görse, küçük dillerini yutarlar anne," demişti Vivien. Önünde önlük, açtıkları hamurdan eli yüzü unlu, mutlu bir gülümsemeyle kayınvalidesine bakıyordu.

"Halt etmiş onlar," demişti Azize küçümseyerek. "Gerçek hayat bu. Sevdiklerinle, dostlarınla tatlı zamanlar geçirmek, onlar için çabalamak, onları hak ettikleri gibi ağırlamak, değer vermektir. O onun arkasından konuşur, öbürü diğerine hava atar, sahte yapmacık tavırlar," diye devam etmişti burun bükerek. "Sen evinde yuvanda, kocanla, çoluğunla çocuğunla, sevdiklerinle geçir zamanını. Bak ellerinle yaptıklarını hem misafirlerine ikram edeceksin hem akşam kocana yedireceksin. Bundan güzel şey mi var hayatta? Kimin ne yaptığından ne aldığından bize ne? Sahip olmanın, istemenin sınırı yok. İnsanoğlu hep ister. Kör bir aç gözlüktür o! Ama hepsi yalanı yaşıyor. Kaçı gerçekten mutlu acaba? Kaç günlük dünya. Hayat dediğin öyle geçmez. Çalışır çabalarsın o ayrı. Allah istediği kuluna istediğini verir. Sen alçakgönüllü ol, elindekilerin kıymeti bil, hayatı hak ettiği gibi yaşa, gerisi boş. Yalan dünya burası, sevgiden gayrı her şey yalan."

"Ne şanslıyım değil mi anne? İyi ki Erdem'le karşılamışım ve onunla evlenmişim. Şu an geriye dönüp bakıyordum da başka türlü olsaydı içinde olduğum çevrede, şu an ben de mutsuzlukla kıvranıyordum belki de. Hiçbir zaman oraya ait hissetmedim kendimi. Ama şimdi çok mutluyum, çok şükür."

Kırık Türkçesiyle konuşması Azize'nin sürekli uyarmasına rağmen aslına hoşuna gidiyordu. Gelininin yüreğini, saflığını seviyordu. Kendi kültüründen çok farklı biri olsa da hep uyumlu ve olumlu yaklaşmıştı Azize'ye. Ona o kadar saygı duyuyordu ki, Azize ilk tanıştığında hissettiği iyi yüreği hep şefkatle avucunun içinde tutmuş, bunun da karşılığı her gün almıştı. Vivien için Azize bulunmaz, eşi benzeri olmayan bir kadındı. Azize içinse gelini tekti. Daha iyisinin olabileceğini düşünmüyordu.

"Çok şükür kızım. Ömrünüzün sonuna kadar hep mutlu olun inşallah."

"Amin!" demişti Vivien gözlerini ayırarak.

Şimdi Berin, Ateş'in meme emmesini izlerken sabahki konuşmaları düşünüyordu. Annesi son zamanlarda çok mutluydu. Yeni arkadaş çevresinden memnundu. İstanbul'da uzun kalışlara ilk başta endişeyle yaklaşmıştı ama şimdi halinden memnun ve neşeliydi.

Ateş'in emmesi bitince Berin hevesle kucağına alıp omzuna yatırmıştı bebeği. Zevkten gülümseyerek salonun içinde dolaşıyor, şefkatle bebeğin sırtını okşuyordu. Bebekten çıkan geğirme sesi kahkaha atmasına neden oldu. Üzerindeki pahalı bluzun omzuna akan bebek kusmuğuna aldırmadan kıkırdadı. Alaz telaşla ayağa kalktığında elini kaldırarak engel oldu.

"Lütfen endişelenme. Hiç sorun değil. Sen rahatına bak, karnını doyur. Biz bu delikanlıyla iyi anlaşıyoruz."

Sonraki dakikalarda kadınlar koyu bir sohbete dalmışlardı. Alaz sessizce heyecan içinde konuşan kadınları izliyordu.

Şu anki yaşadığı hayata inanamıyordu. İki yıl önce birileri şu anki yaşayacaklarını ona söylese şaka olduğunu dahi düşünüp gülüp geçmez, aksine yabancı bir varlığın uydurduğu safsatalar olduğunu var sayıp tek saniye bile ciddiye almadan omuz vurur geçerdi. Oysa şimdi her şey bambaşkaydı. Çok sevdiği bir adam, hayatta her şeyden daha değerli olan bir oğlu vardı. Çokça sevdiği ve sevildiği insanlarla zaman geçiriyordu.

Hayat akıl almaz bir oyunun sahnelendiği bir tiyatro sahnesiydi belki de. Hem seyirci hem oyuncusuydu insanlar; bazen o herkesin pür dikkat izlediği aydınlık sahnede, bazen de karanlıklar içindeki koltuklardaydılar. Sürekli bir devinimle yer değiştiriyorlardı ne zaman başrol olacakları, ne zaman figüranlık yapacakları ya da ne zaman alkışlanacak ve alkışlayacakları belli değildi. Alaz o anda karanlıklar içindeki koltuklarda oturan ve pür dikkat oyunu izleyen seyircilere benzetti kendisini. Çok zaman sahnede olmak zorunda kalmıştı ve bundan çok yorulmuştu.

Şimdi yalnızca izlemek istiyordu, huzurla arkasına yaslanıp gözlerini oğluna çevirdi. Başını Berin'in omzuna koymuş uyuyakalmıştı kucağında. Berin o anki yaşadığı hazzı belli eden bir yüz ifadesiyle başını çevirip hafifçe dudaklarını Ateş'in başına dokundurdu. Alaz'la göz göze gelince gülümsedi. Diğerleri kendi aralarında konuşmaya dalmışlardı. Berin gözleriyle sorarcasına ana kucağına bakınca Alaz gülümseyerek başını salladı. İki kız minik bebeği yerine yerleştirip üzerini örttüler, bir süre sessizce uyuyan bebeği izlediler.

"O kadar güzel ki," diye fısıldadı Berin, yumuşak bir gülümsemeyle.

"Sana da nasip etsin inşallah. Gerçekten çocuk bambaşka bir şeymiş" dedi buruk bir gülümsemeyle oğluna bakarak.

"Bir gün hikâyeni dinleyeceğim senden," dedi Berin, hafifçe başını çevirip duru mavi gözlerle, yeşil bulutlu gözlere bakarak.

Alaz yalnızca gülümsedi ona. Onun hikâyesi öyle karmaşık, öyle vahşet içeren acılarla ama aynı zamanda da öyle mucizelerle doluydu ki nasıl anlatılırdı hiç bilmiyordu. Bir süre merakla kendisine bakan kıza baktı.

"Belki bir gün..." dedi alçak sesle.

***

Hayat çetrefilli bir savaştır her zaman. Bazen taktiksel soğuk bir savaştır, bazen kan gölü içinde geçen dehşet dolu bir kavga. Bazen barış anlarında olduğu gibi süt limandır her şey, bazense ha başladı ha başlayacak gerginlik anlarıdır. Savaşların sonu ya yenilgidir ya zafer. Kimi yenilirken, kimi zafere ulaşır. Bir taraf yenilginin hüsranıyla heder olurken, bir taraf zaferin sarhoşluğu ile saadet içindedir.

Alaz savaşın her türlüsünü görmüştü. Yenilgiyi de yaşamıştı, zaferi de. Keder içinde yaşadığı zamanlar da olmuştu, zafer saadetini yaşadığı anlar da. Ama evlat sahibi olmanın hiçbir zafer duygusundan daha üstün olamayacağını şimdi anlıyordu. Hiçbir zafer bir çocuk sahibi olmanın hazzına erişemezdi. Tüm acıları silen, insanı tüm acılara katlanabilir kılan bu duyguydu. Oğluna baktığı her an annesini ve babasını düşünüyordu. Onların kendisi için verdiği savaşı şimdi öyle iyi anlıyordu ki bunun hiçbir şeyle boş ölçüşemeyecek bir koruma duygusu olduğunu biliyordu artık.

Oğluyla birlikte mezarlığı ziyaret etmek için kırkının çıkmasını beklemek ona azap gibi gelmişti. Oğlunun kırkı çıktıktan sonraki ikinci gün kucağına aldıkları kendi evlatlarıyla kendi ana babalarını ziyarete gitmişlerdi Yaman'la. Hava soğuk olmasına rağmen uzun süre kalmışlardı, Ateş'i sıkıca giydirmiş, ana kucağına yatırarak sıkıca sarıp sarmalamışlardı. Uzun uzun hepsini ayrı ayrı ziyaret edip dua etmişler, en son Halil'in mezarına uğramışlardı.

Kucaklarında bir bebekle, Alaz'ın hiç tanımadığı, Yaman'ınsa kısa bir süre tanımaya nail olduğu, şu anki varlıklarına sebep olan mert adama uzun uzun teşekkür edip dua etmişlerdi.

"Hakkın asla ödenmez!" diye mırıldanmıştı Yaman. "İnşallah hakkını helal edersin bize. Sen olmasan biz bugün olmazdık. Oğlum senin mertliğini bilerek, öğrenerek büyüyecek ve tıpkı senin gibi mert bir adam olacak. Bunun için çabalayacağım. Ömrümü buna vakfedeceğim ve seni asla utandırmayacağım. Yattığın yerde huzurla uyu. Yaptığım fedakârlık boşunaymış demeyeceksin. Ömrümüzün sonuna kadar sana minnet duyacağız, dua edeceğiz. Bir gün Allah'ın takdiriyle zamanımız dolduğunda, yanınıza geldiğimizde alnım ak çıkacağım karşına. Hep minnet duyacağım. Sana sözüm olsun. Şeref sözü olsun. Senin gibi şerefli adam sözü olsun."

***

Ateş iki aylıkken Alazların evinde yine hummalı hazırlıklar vardı. Bu kez Ekrem heyecanlıydı. Uzun zamandan beri aklındaki planları devreye sokmuş, geriye sadece Yaman'la konuşmak kalmıştı ama o günkü heyecanı bambaşkaydı.

İhtiyarlar torunu için Ekrem'i tebrik etmeye geliyorlardı. İlk defa hayırlı bir şey için hepsi bir araya gelmişlerdi. Bütün ağır topları ağırlayacak olan Ekrem, o gün uyandığından beri göğsünü kabartan bir gururla dolaşıyordu evin içinde.

Yıllar içinde kendisi de birçok kereler bu tür tebriklere gitmişti. İçindeki boşlukla, hiçbir zaman yaşayamayacağını düşündüğü o güzel anları imrenerek ziyaretlerde bulunmuştu. Şimdiyse torun sahibi bir dede olarak ziyaretçi kabul edecekti, göğsüne sığdıramayacağı kadar gurur duyuyordu. Aynı gün Ağrılı'nın da onlara katılmasını rica ederek davet etmiş, ardından Yaman'la birlikte yapacakları konuşmayı

planlamışlardı. Ki Ekrem'in henüz haberi yoktu ama Ağrılı'nın da aynı gün için başka sürprizleri daha vardı.

Araçlar tek tek bahçeye girmeye başladıklarında Ekrem gelenleri kapıda karşılaşmıştı. Bu ev hiçbir zaman bu kadar adamı aynı anda ağırlamamıştı. Mutfaktaki telaşı Halime inanılmaz bir ustalıkla yönetmişti. Yaman, Ekrem'in isteğiyle o gün evde kalmıştı. Gelenleri onun da karşılaması gerekiyordu.

Alaz adamlar eve gelmeye başladıklarında yukarıda odasında Ateş'i emziriyordu. Birazdan ikisi de aşağı ineceklerdi. Ekrem özellikle Ateş'le birlikte onun da kendilerine katılmasını istemişti. Alaz'ı hiçbir şeyden ayrı tutmuyor, ilk elden edindiği tecrübelerle kızın rüştünü çoktan ispatladığına inanıyordu. Gelenlerin Tahir Yamandağlı'nın kızıyla tanışmalarını istemişti. Ama her zaafı olan kul gibi kendi kendine itiraf ederek bundan büyük haz aldığını da kabullenmişti. Tahir'in kızının oğluyla evlenmesi, onun kızı, gelini olması, göğsünü kabartıyor, düşündüklerinden kısmen utansa da, böbürlenmesine engel olamıyordu. Hele şimdi sahip olduğu torun, sanki aralarında olamasa da Tahir'le hiçbir zaman ayrı kalmadıklarına, hep yan yana olduklarına ispat gibiydi.

Gelenlerin Ekrem'e saygı duydukları da çekindikleri de Alaz'ın gözünden kaçmamıştı. Ekrem oturduğu tekli koltukta gözüne bir kral gibi görünmüştü. Herkesle tanışmış, tebrikleri kabul etmişti. Tebriklerle birlikte hediyeleri de elbette. Ateş daha şimdiden kendi küçük servetine sahip olmuştu. Herkes en değerli hediyeyi vermek için birbiriyle yarışır gibiydi. Birkaç saat süren ziyaret herkesin memnun bir şekilde ayrılmasıyla son buldu. Adamlar ayrılırken tek tek Ekrem'in elini sıkmış, Alaz'ın anlamadığı bir tavırla vedalaşırcasına gitmişlerdi.

Geriye Ekrem, Ağrılı, Yaman ve kendi kaldığında Ateş'i emzirmesi gerektiğini söyleyerek yukarı çıkacağı sırada Ek-

rem, "Sen oğlanı doyur kızım, bizim de kendi aramızda konuşmamız gerekenler var zaten," dedi.

Alaz merak etse de başını sallayarak sormadan kucağındaki Ateş'le salondan çıkmak üzereyken Ağrılı'nın sesiyle ona döndü.

"Kurban, hele biraz dur. Az diyeceklerim var, sonra oğlanı alır gidersin," diyerek eliyle yanını işaret edip oturmasını istedi.

Alaz tekrar ileri adımlayarak Ağrılı'nın yanına oturdu yavaşça. Kucağındaki Ateş gözlerini açmış önüne gelen saçlarını çekiştirerek onlarla oynuyordu.

Ağrılı bir süre önüne bakarak sustu, elindeki tespihe her zamanki gibi birkaç tur attırdı. Ekrem çaprazında tekli koltukta, Yaman karşılarındaki kanepede oturuyordu. Ağrılı nihayet tespihini bileğine geçirip hafifçe doğruldu, elini ceketinin iç cebine sokup katlı birkaç kâğıt çıkardı.

"Kurban," diye başladı şefkatli yumuşak bir sesle, "İtiraz etmeden söyleyeceklerimi dinleyeceksin. Oğlanlar karar vermişler, bunu daha önce sana söylediler ama sen reddettin, onlar da senin reddini kabul etmiyorlar. Ben de onlara katılıyorum. Bu hafta tüm yasal işlemleri halledip imzaları attılar. Bozdumanlara ait her şey beşe bölündü. Üç parçası oğullarımın, bir parçası benim ve Zilal'in, kalan yüzde yirmi hisse Ateş'in. Sen almam dedin ama o senin hakkın," diye devam eden Ağrılı'nın sözlerini Alaz, "Ağrılı, bunu istemiyorum dedim. Benim hakkım değil bu," diyerek kesmeye çalıştı fakat Ağrılı keskin bir hareketle elini yukarı kaldırıp susturdu onu.

"Sen istemiyorsun, anladık. Ama oğlunun adına karar veremezsin. Bu senin hakkın. Sen almıyorsan, oğlunun hakkı. Evraklar hazırlandı, imzalandı, halledildi her şey. Bu hisselerin üzerinde Ateş'in adı var. Madem sen almam diyorsun, o zaman büyüyünce buna oğlun karar verecek. O zamana ka-

dar da onun haklarının kontrolü babasında olacak," diyerek Yaman'a baktı.

Yaman huzursuzca yerinde kıpırdanıp boynunu sağa sola büktü.

"Sadık Baba, buna gerek yok. Benim oğlum çok şükür, yeteri kadar şeye sahip zaten."

"Ben anlamam!" dedi Ağrılı, sert bir sesle. "Madem hak huk değil diyorsunuz, o zaman doğum hediyesidir. Aha gelenlerin doğum hediyelerini kabul ettiniz, bunu da edeceksiniz o zaman. Ateş'in doğum hediyesi yüzde yirmilik hisseleri. Daha da bir şey demiyorum, bundan gayrısını da hakaret sayarım."

Alaz çaresiz gözlerle baktı Ağrılı'ya. Eziliyordu bunun altında. Hakkı olmadığını düşündüğü bir şeyi almak ağrına gidiyordu. Kendi kendine ezilip büzülürken Ağrılı'nın sözleriyle kalakaldı.

"Sen demedin mi benim bir tek kızım sensin! Bir tek kızım hakkını almayacak mı o zaman? Demek sen gerçekten öyle kabul etmiyorsun, beni kandırıyorsun. Benim soyadımı taşımadın diye midir bu karşı koyuş? Senin baban olmayaydı zaten bunlara da sahip olmamız imkânsızdı. Yine senin hakkın, yine senin hakkın! Ama hepsini geç, madem benim kızımsın hakkın olanı da alacaksın. Sen almazsan oğlun alacak! Abilerin kararlı. Israrcılar. Zaten sen karşı koyuyorsun diye, madem öyle o zaman oğlanın doğum hediyesi olur, bunu da reddederse bizi de silsin, dediler. Aha senin gözün varıyorsa onları silmeye, buyur karar senin!"

"Ağrılı ne biçim laf öyle?" dedi Alaz, darmaduman olmuş bir yüzle. "Ben sizi nasıl sileyim ya? Ağır konuşuyorsun ama" dedi gücenik bir sesle.

"Ağır konuşmuyorum, doğruyu söylüyorum. O zaman alacaksın hakkını. Sahip çıkacaksın! Yoksa varsa bir hakkım sana, hakkımı helal etmem."

"Kalbimi kırıyorsun ama!" dedi Alaz, üzgün gözlerle ona bakarak.

"Sen de benim kalbimi kırıyorsun. Sahip çıkmıyorsun, reddediyorsun benden geleni. Bu mu evlatlık?"

Ağrılı'nın gücenik bakan gözlerine Alaz dolu gözlerle baktı. Ağrılı'nın gururunu kırdığının farkına o zaman vardı. Senelerce ona sahip çıkan adam, onu kendi evlatlarından ayırmamıştı, oysa o kendisini hep geri çekmişti. İhtiyacı olduğunda hep yanında olan adama şimdi uzak dur der gibi olduğunu fark ettiğinde içinde kocaman bir telaş belirdi. Bir koluna yasladığı Ateş'i diğer koluna alarak boşta kalan kolunu Ağrılı'nın boynuna sarıp başını omzuna yasladı.

"Tamam, dediğin olsun. Kalbini kırmak değildi niyetim. Kendimi haksızca mala konuyormuş gibi hissediyorum. Sahip oldukların, evlatlarının hakkı, o yüzden."

"Sen evladım değil misin? Bitti mi hukukumuz?" dedi Ağrılı, alıngan bir sesle.

"O nasıl söz ya? Ben senin tek kızınım," dedi gülümsemeye çalışarak. Başını adamın omzundan kaldırıp kara gözlerinin içine baktı. "Dediğin gibi olsun," dedi kabullenerek. "Ateş'in doğum hediyesi olsun. Dedesinin malına sahip çıksın madem."

"Hangi dedesinin?" diye sordu Ağrılı, yan gözle ona bakarak.

Alaz gülümsedi sevgiyle. Işıl ışıl gözlerle, "Ağrılı dedesinin," dediğinde, Ağrılı'nın yüzünde nadir görülen bir gülümseme peyda oldu. Kara gözlerinin içi aydınlanmış, yüzündeki derin çizgiler gerilmişti.

"He, Ağrılı dedesinin," diye tekrarladı memnun bir sesle.

Alaz gözlerini kısarak şakacı bir tavırla, "Görürsün, büyüsün ona da Ağrılı dedirteceğim," dedi tehdit eder gibi.

"Desin, o da Ağrılı desin. Ama bir tek seninle, o desin."

Ağrılı başını sallayarak konuşurken ilk defa üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Alaz onun için hep özel bir

yerde olacaktı, ondan gelecekler de hep o özel yeri sahipleneceklerdi. Tahir için hep Ağrılı olmuştu şimdi kızı ve torunu için de bu böyle devam edecekti.

Ateş'in huzursuzca çıkardığı sesle Alaz gözlerini oğluna çevirdi.

"Benim oğlumun karnı acıktı. Ben onu doyurmaya gidiyorum, siz de babasıyla halledersiniz evrak mevrak neyse artık," dedi aldırmaz bir tavırla.

Yerinden kalkıp oğluyla konuşarak salondan çıkarken üç adam da giden ana oğla baktılar. Hepsinin de yüzünde ortak bir ifade vardı. Gülümseyen, sevgi dolu bir ifade.

"Yaman, seninle konuşacaklarımız var oğlum," dedi Ekrem. "Salonun kapısını kapa gel, otur Sadık Ağa'nın yanına."

Yaman yerinden kalkıp salonun kapısını kapadı, yeniden geri dönerek Ağrılı'nın yanına oturdu yavaşça. Ağrılı, Ekrem'e bakıp sen başla der gibi başını sallayınca Ekrem de onaylar gibi aynı jesti yaparak hafifçe oturduğu yerde öne çıktı, dirseklerini dizlerine dayayarak gözlerini oğluna dikti.

"Bugünlere gelene kadar ne badireler atlattığımızı en iyi sen biliyorsun. Çok acılar çektik, çok ağır kayıplar verdik ama şükür, bugünü gördük oğlum. Biz hayata Tahir'le yalnız başladık. Güvenebileceğimiz bir tek birbirimiz vardı, seçtiğimiz hayatın bize getirdiklerini de kısmen mecbur kalarak kabullendik. O hayat, hayat değildi oğlum, ama o zamanki şartlarla yapacak daha farklı bir seçimimiz de yoktu. Ama senin var... Artık sen de bir babasın. Karını, çocuğunu güvende tutmak öncelikli görevin. Tutacağını da biliyorum. Fakat bu hayatın içinde kalmaya devam ettiğin sürece tehlike de yanı başınızda olacak. Biz zamanında beceremedik ama senin bir şansın var, o şansı değerlendirmeni istiyorum. Karını, çocuğunu, aileni güvende tutacaksın, bu hayattan çıkarak yapacaksın bunu. Yoksa yarın, öbür gün mutlaka ucu ailene dokunacak oğlum."

"Ne demek istiyorsun baba? Ekrem Alaz'ın oğlu pes etti, geri adım mı attı desinler? Ben asla bunu dedirtmem kimseye!"

Yaman sert bir sesle babasının sözlerine karşı gelince Ekrem elini kaldırıp susturdu oğlunu.

"Kimin ne dediğinin önemi yok, oğlum. Önemli olan hepinizin güvende olması. Bitmeyecek oğlum... Bunun hırlısı var, hırsızı var, manyağı var, nam salmak isteyip saçma sapan işler yapanı var, polisi var, var da var... Artık bunlarla uğraşmanı istemiyorum. İşlerin zaten yarısı yasallaştı. Barlar kulüpler iyi işliyor. Kahvelerden, kumardan, haraçtan çekileceksin. Korunma isteyen, ihtiyarlardan birine gidecek artık. Senin bunlara daha fazla girmeni istemiyorum."

"Ne demek bu?" dedi Yaman kaşlarını kaldırarak. Neredeyse şaşkınca bakıyordu.

"İhtiyarlarla konuştum. Şu Çakal mevzusu yüzünden zaten kahveleri bir süreliğine onlara devretmiştik, biliyorsun. Hepsi durumdan memnun. Artık oralardan payımızı istemediğimizi, herkesin bölgesine göre tamamen onlara devredeceğimizi, bunlarla uğraşmak istemediğimizi söyledim. Onlara da uygun geldi. Seni zaten biliyor hepsi. İşlerin çoğunu yasallaştırmaya çalıştığının da farkındalar. Zekisin oğlum, giriştiğin her işin altından alnının akıyla çıktın. Koruma isteyenleri yine bölgelerine göre gerekli kişilere yönlendireceğiz. Ben yaşlandım, uğraşmak istemiyorum, senin de başka şeylerle uğraşmak istediğini söyledim onlara. Hepsi memnun durumdan. Kârları artacak, kimseye bulaşmayacağız, bunu da savaş çıkmadan yapacağız."

Yaman hareketsizce babasının dediklerini dinliyordu. Resmen bir devir kapanıyordu. Ne cevap vereceğini şaşırmıştı. Hayatı boyunca yaptıkları hiçbir şeyden utanmamıştı, bu bir savaştı ve güçlü olan ayakta kalabilirdi. Onlar da hep ayakta kalmışlardı. Şimdi kendini bildi bileli içinde olduğu hayattan çıkmak üzere oldukları söyleniyordu ona. Bir yan-

dan bu durum ağrına gidiyor, öte yandan Alaz ve Ateş'i düşününce içinde tarifi zor bir ferahlık hissediyordu. Ekrem haklıydı. Bu yaşamın içinde olduğu sürece bir gün mutlaka birileri karşılarına çıkacaktı ve onlar her zaman tetikte yaşamak zorundalardı. Ateş'in de kendi yaşadıklarını yaşama ihtimalini düşününce tüyleri diken diken oldu. Bunun olması için önce Yaman'ın cesedini çiğnemeleri gerekiyordu. Çaresiz bakışları yere dikildi. Ellerini birbirine dolayıp parmaklarını sıktı.

"Haklı olduğunu biliyorum. Ateş'in herhangi bir tehlikeyle yüzleşmesini asla istemem. Ama sana bir laf eden olursa, bunu da kaldıramam baba."

Gözlerini kaldırıp dik dik Ekrem'e baktı. Ekrem umursamazca elini boşlukta salladı.

"Kimsenin bana bir şey dediği yok, oğlum. Yenilgi yok, geri adım atmak yok. Bu, benim aldığım bir karar ve sebeplerini herkes gayet iyi anlıyor. Hepsi aynı korkuyu yaşıyor, evlatları, eşleri hep aynı tehlikenin ortasında. Yapabileceğine güvencesi olan aynı seçimi yapar. Sen bunu başardın. Bu hayatın dışında başka işlerde başarılı olabileceğini hepsi biliyor. Açık ve net ilettim onlara. Savaş istemiyoruz, bitirmek istiyoruz sadece. Bugün Alaz'ı özellikle tanıştırdım onlarla. Bu işlerden çekiliyoruz ama biri bize el uzatırsa, bu ailenin top yekûn saldırıya geçeceğini anladılar. Alaz onların eşleri, kızları gibi biri değil. O Tahir Yamandağlı'nın kızı... Ailesi söz konusu olunca neler yapabileceğini hepsi çok iyi anladı. Şimdiye kadar olanları da biliyorlar. Ağrılı'nın burada olması da onları düşündürdü. Şu an ne kadar güçlü olduğumuzun onlar da farkındalar. Herkes kendi yoluna gidecek artık. Kim, nasıl yaşamak istiyorsa yaşasın, ama biz tehlikeleri en aza indirerek bunu yapacağız. Güvenliği boşlamayacağız. Ne zaman, kimin ne halt edeceği belirsiz, biz yine güvende olacağız ama riskler azalacak."

"E bundan sonra sadece bar ve kulüpler mi olacak?" dedi Yaman, karışmış bir yüzle. Kendisini boşluğa düşmüş gibi hissetti.

Ekrem kaşlarını kaldırdı, yerinde toparlanarak geriye yaslandı.

"Her şey kademeli şekilde devredilecek. Bu biraz zaman alacak. Herkesin yeni duruma ve şartlara adapte olması iki günde olmaz. Başta biraz karışıklık çıkacak ama bunları çözeceğiz. Ragıp her şeyi listeliyor. Önümüzdeki günlerde onunla epey yoğun bir dönem geçirirsiniz diye düşünüyorum. Herkesi tek tek ziyaret etmek, yeni durumu anlatmak lazım." Derin bir nefes alıp bu kez yumuşak bir yüzle devam etti. "Evin etrafındaki araziyi biliyorsun," deyince, Yaman değişen konuyu anlamasa da bildiğini belirtircesine başını salladı. "O araziye inşaat başlatacaksın. Çocuklarımı yakınımda istiyorum. Kürşat evlenecek yarın öbür gün. Herkesin kendi evi olacak. Hepsi gözümün önünde olsun istiyorum." Bakışlarını sessizce onları dinleyen Ağrılı'ya çevirdi. "Fırat'la görüşeceksin. Haberi var her şeyden. Yeni bir şirket kurulacak. Bozdumanlarla ortak olacağız. Bu şirket Karacalarla ortaklığa oturacak. İnşaat işleri ortak yapılacak. İlk inşaatınız da bizim araziye yapılacak evler olacak. Bozdumanlar bu araziye taşınacaklar. Projelere Fırat ve diğerleriyle birlikte karar verirsiniz. Orasına biz karışmayacağız. Evleri yapın, herkesi içine sokun başka bir şeyle uğraşmak istemiyoruz. Sonrasına birlikte karar verirsiniz," dedi, sanki geriye çok basit teferruatlar kalmış gibi kestirip atarcasına.

Yaman kelimenin tam anlamıyla dumura uğramıştı. Babasının üzerine kilitli kalmış bakışları yavaşça Ağrılı'ya çevrildi. Ağrılı ona dönen bakışlara zevk aldığı belli bir alayla baktı.

"Kurulacak şirket yarı yarıya ortaklık olacak. Ateş'in Bozdumanlardaki hisseleri bu ortaklık içinde kalacak. Alazların tüm hisseleri gelecekte ona geçecek zaten. İleride muhteme-

len en büyük hissedar o olacak. Onu da buna göre yetiştirmeliyiz. Ayşe kendi bürosunu kapatıyor yakın zamanda. Bu kadar şirket ve yapılacak işler için iyi bir Hukuk Danışmanına ihtiyaç var, gelinimden daha güvenilir kimse olmayacak bizim için."

Yaman şaşkınca planları yapmış ve ona bildiren iki yaşlı adama baktı.

"Yeni bir dönem başlıyor yani?" dedi, düşünceli bir sesle.

Ekrem başını salladı memnun bir yüzle oğluna bakarak. "Evet Yaman. Yeni bir dönem başlıyor. Bizim dönemimiz bitti oğlum, artık çocuklarımızın dönemi başlayacak. Bizim en büyük arzumuz, hepinizin güvende olacağını bilmek, buna çabalamak."

"Yeni bir dönem," diye düşündü Yaman. Kendini bildi bileli içinde olduğu şeylerin uzağında yeni, daha güvenli bir dönem... İçinde hafif bir burukluk olsa da düşünceleri sürekli Alaz ve Ateş'e kayıyor, söylenenler kafasına daha net oturuyordu ve aslında daha önce düşündüğünün aksine bu fikre çabuk alışabileceğini hissediyordu.

Alaz ve Ateş'in güvende olacağını bilmek yüreğindeki yükleri birer birer kaldırıyordu. Artık Alaz'ın her dışarı çıktığında yüreği ağzında beklemeyecekti. İleride Ateş okula başladığında endişeden delirmeyecekti. O okul yollarında başına neler gelebileceğini, yetişememe kaygısını şimdiden hissediyordu ve o zaman geldiğinde nasıl karanlık bir ruh halinde olabileceğini de çok iyi biliyordu.

Bakışları yavaş yavaş yukarı kalktı, bu kez önce Ağrılı'ya sonra babasına bakarak başını salladı.

"En doğrusuna karar vermişsiniz baba. Allah sizi başımızdan eksik etmesin. Alaz'la Ateş'in güvende olduğunu bilmek bana da rahat bir soluk aldıracak. Bütün hayatımı bu endişeyle geçirebileceğimi sanmıyorum. Hepimiz için en doğru karar bu."

Yerinde dikleşerek kendinden emin bir tavırla devam etti. "İşleri merak etme. Hepsini yoluna koyarım. Fırat Abi'yle konuşacağım. İstediğin her şeyi senin istediğin gibi yapacağım. Zaten ben de geceleri dışarıda olmak istemiyorum artık, yeni bir düzenleme yapmam gerekiyordu. Hepsini rayına oturtacağım. Karımla çocuğumla daha fazla zaman geçirmek istiyorum, düzenli bir iş hepimiz için daha iyi olacak."

"Yaparsınız oğlum," dedi Ağrılı, önemsemeyen bir ifadeyle. "Çok şükür hepiniz akıllı, bileği sağlam adamlarsınız. O kadar okudun ettin, benim oğlanlar keza öyle. E gelinlerim oğullarımdan iyi. Hepiniz el birliği ile daha güzel hayatlar kurarsınız kendinize. Biz de artık bu yaştan sonra şöyle rahatça arkamıza yaslanıp torun torba sevelim de başka derdimiz olmasın istiyoruz."

"Alaz Bozduman ortaklığı ha?" dedi Yaman, gülümseyerek. Hâlâ şaşkındı.

Ağrılı alayla gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Oğuz muhtemelen ona Bozduman Alaz ortaklığı der."

Ekrem kahkaha atınca Yaman kaşlarını çatarak baktı Ağrılı'ya. "Çok bekler o!" dedi.

Bu kez Ekrem ve Ağrılı birlikte güldüler. Ekrem başını sallayarak "Bunların bu çekişmesi bizi daha çok güldürür, he Sadık Ağa?" diye sordu.

"Dersin iki koca adam değil de mahallede top paylaşamayan iki velet!" diye karşılık verdi Ağrılı, kınayan bakışlarla.

"Benim paylaşamadığım bir şey yok!" diye diretti Yaman. "Onun, benimle paylaşamadıkları var!"

"Kurban'a dokundurtmuyorsun, oğlan kardeşine sarılamıyor, sana kızgın doğal olarak."

"Dokunmasın efendim! Dokunmasın kimse. Karım o benim!"

"E oğlanı da kucağına alamıyor?"

"O da benim oğlum! Sıksın dişini iki aya kadar kendi kızı olacak, onu alsın kucağına!"

"Bırak Sadık Ağa Allah aşkına," dedi Ekrem, yüzünü buruşturarak bıkkın bir sesle. "Kime ne anlatıyorsun? Ben üç yaşından beri anlatıyorum, dilimde tüy bitti, hâlâ dediğim dedik, çaldığım düdük diyor."

Yaman gözlerini kısarak alıngan bakışlarla babasına baktı. Ekrem diklendi.

"Ne bakıyorsun öyle hayta? Yalan mı? Ananla saatlerce konuşurduk, he he der başını sallardın sonra yine bildiğini okurdun. Ben pes ettim oğlum, ne halin varsa gör artık."

"Ne demek ne halin varsa gör? Kapıya atar gibi, ne o öyle?"

"Senin karın bu evde olduğu sürece ben seni kapıdan atsam sen bacadan geri girersin."

"Karım bu evdeyse herhalde girerim. Nereye atıyorsun beni? Ben ölene kadar senin yakandayım. Hiçbir yere atamazsın beni."

Ağrılı, çekişen baba oğlu gülümseyerek dinliyordu. Bu iki adam daha önce hiç görmediği bir baba oğul ilişkisine sahipti, yarı imrenerek yarı memnuniyetle izliyordu ikisini.

"Ne atacağım lan sıpa? Benim senden başka kimim var? Tepeme de çıksan," elini kalbinin üstünde göğsüne vurdu Ekrem gülümseyerek "Aha, senin yerin hep burada."

Yaman babasına gülümseyerek baktı. Gözlerinde öyle büyük bir sevgi, öyle büyük bir gurur vardı ki Ekrem, oğlunun bakışlarıyla sarsılsa da belli etmedi bunu.

"Eyvallah baba," dedi, avucunu kalbinin üstüne bastırarak.

O iki kelime, tek jest öyle çok şey anlattı ki, birkaç saniye iki adam sessizce birbirlerine bakarken aralarında elle tutulacak kadar güçlü bir sevgi yoğunluğu oluştu.

Ağrılı sırtındaki ürpertiye zorlukla karşı koydu. Onun da oğullarıyla ilişkisi her zaman sıcak ve iyi olmuştu ama ne kadar çabalasalar da Ekrem ve Yaman arasındaki bağa asla sahip olamayacaklardı.

***

Üç ay sonra, daha önce hiç alışık olmadıkları sakin bir düzende devam ediyordu hayat. Ekrem durumdan oldukça memnundu. Bütün gününü artık beş aylık olan torunuyla geçiriyordu, öyle mutluydu ki Yaman'a çaktırmamaya çalışsa da torunun gerçekten de bambaşka bir şey olduğunu düşünüyordu.

Ateş onu tanıyor, ne zaman Ekrem'i görse çıldırmış gibi sesler çıkarak elini bacağını sallıyordu. Ekrem torununun tepkilerine mest oluyordu. Bazen Halime'nin birkaç kez şahit olup ağzı açık kalakaldığı gibi yerlerde yuvarlanarak Ateş'le oynuyordu. Ateş'i yavaş yavaş çözmeye başlamıştı Ekrem. Yaman bebekken çok fazla zaman geçirememişti onunla ve şimdi torunla geçen uzun zamanlar bir çocuğun insan ruhuna nasıl da ilaç olduğunu öğretiyordu. Ekrem neredeyse birkaç yaş gençleşmişti. Artık kendini daha zinde hissediyordu. Hâlâ torunuyla oynayacak enerjisi olduğu için her gün şükrediyordu uyandığı günlere.

Alaz, dede torun ilişkisinden memnundu. Ateş onu yormuyordu çoğunlukla ama daha şimdiden en az babası kadar dediğim dedik olacağı belli olan tepkiler veriyordu. Mesela acıktığında ortalığı yıkacak derece yüksek sesle bağırabiliyordu. Ağlamıyordu ama çıkardığı o homurtulu sesler bazen Alaz'a büyük bir insanla kavga ediyormuş hissi veriyordu. Eline yapışanı kolay kolay bırakmıyordu. Alaz çoğu zaman elinden alabilmek için ciddi bir savaş veriyordu. Korkusu yoktu. Hiçbir şeyden ürkmüyor ama merakla inceliyordu her şeyi. İnsanlara uzak olmayan sosyal bir bebekti. Yaman'ı çıldırtan en büyük şeylerden biri de Ateş'in Oğuz'u gördüğü zaman verdiği tepkilerdi. Oğuz deli oluyordu Ateş'e. Ateş de Oğuz'a.

On beş gün evvel kendi kızı Cemre dünyaya gelmişti. Ama yine de Ateş'i görebilmek için sık sık fırsat kolluyordu.

Gerçi buna artık pek gerek kalmıyordu çünkü yeni doğan kızla birlikte çoğu zamanları birlikte geçiyordu. Ağrılı da, Ekrem de hayatlarına katılan yeni aile üyeleriyle mutluluklarını katlamışlardı.

Tabii herkesin aklını alacak kadar sevimli olan ufaklıklar uzun bir süre kendi kendilerine kalmayı planlayanları da aksi yönde harekete geçirmişti. Fırat ve Ayşe yeğenlerine deliriyorlardı. Bir bebeğin insan hayatına neler katacağını ilk elden edindikleri tecrübeyle, bekleme fikrinden çok çabuk uzaklaşmışlardı. Ayşe bir buçuk aylık hamileydi ve Zilal çıldırmanın zirvesini yaşıyordu. Neredeyse umudunu kestiği evlilikler ve torun haberlerine bu kadar kısa süre içerisinde sahip olması, Zilal'in, bazen Ağrılı'nın ona kuşkuyla baktığı garip sevinç tepkileri vermesine neden oluyordu.

Ayakları yere basmıyordu Zilal'in. Her şeye yetişiyor, hummalı bir şekilde Nil'in düğün hazırlıklarına da devam ediyordu Azize ve Vivien'la birlikte. Bu duruma en çok şikâyet eden Defne'ydi elbette. Düğün alışverişlerinin ve hazırlıkların tüm tadını Zilal ve ekibinin çıkarması Nil ve Berin'in kafasını şişirmesine neden oluyordu. Kıskançlıkla kıvranıyor, Nil ve Berin'i umursamadan her defasında kendisini de Zilal'in ekibine dâhil ediyordu. Gerçekten garip bir ekipti onların ki.

Zilal ve Azize'nin otoriter ve çokbilmiş edaları, şaşkın bir Fransız sosyetesi ve hiç susmadan konuşan bir anaokulu öğretmeni, girdikleri her mağazada şaşkınlığa yol açıyordu. Bazen kimseyi umursamadan mağazanın ortasına ulu orta alınacaklar konusunda fikir teatisine başlayıp ardından hangisinin daha güzel olduğu konusundaki aksi fikirleri birbirlerine kabul ettirme çabaları, çoğu mağaza çalışanını usandırmıştı. Ama yine de her şeyi mükemmel denecek bir şekilde halletmişlerdi.

Alaz yeni gelişmelerden memnundu. Yaman düzenlemeleri yapabilmek için son zamanlarda çok yoğundu ama her

akşam mutlaka saatinde evde oluyordu. Gün içinde onlarca kez aramaları bitmiyordu elbette. Oğlunun sesini duymak bile ona tarifsiz bir enerji veriyordu. Her şeyin yolunda gitmesi için canla başla çabalıyordu. Bütün isteği ve dileği, onun için kıymetli olan en değerlilerinin güvende olması için verdiği uğraşlar ve alacağı sonuçlardı. Kurulan ortak şirket ilk projesine başlamıştı. Alazların arazideki çalışmalar da tüm hızıyla devam ediyordu.

Oğuz ve Yaman her zamanki gibi birbirlerini terslemeye devam ediyordu ama en ufak bir aksilikte birbirlerinin yanında olmaktan da geri durmuyorlardı. Karacalarla yapılan ortaklık için yeni projeler üzerinde çalışmaya başlamışlardı. Yaman zamanın yarısını Ragıp'la geçirirken diğer yarısını Bozdumanların binada geçiriyordu.

Alaz, o akşam Ateş'i emzirip odasındaki yatağına yatırdı. İki aydır Ateş kendi odasında uyuyordu. Bebek telsizini eline alıp odasına geri döndü. Yaman duştan çıkmış beline sardığı bir havluyla içeri adımlarken saçlarını kuruluyordu.

"Uyudu mu?" diye sordu Alaz'a bakışlarını çevirip.

"Uyudu tabii. O kadar yordun ki çocuğu, uyumaz mı?"

Yaman akşamları Ateş'i uyutmadan önce epey zamanı onunla oynayarak geçiriyordu, Ateş'in odayı dolduran kahkahaları bundan şikâyetçi olmadığına işaret ediyordu. Sadece çocuk o kadar yoruluyordu ki bazen sızma denecek halde uykuya dalıyordu.

"Ne yapayım? Bütün gün çok özlüyorum oğlumu. Sadece akşamları vakit geçirebiliyorum. Şu yoğunluk geçsin, biraz düzene girsin her şey, o zaman daha çok vakit geçireceğim onunla."

Alaz elindeki telsizi başucuna koydu, yatağın içine girerken gülümseyerek baktı kocasına.

"O da seni özlüyor belli. Seni görünce delirmiş gibi davranıyor."

"Burnumda tütüyor bütün gün. Ne çabuk büyüyor değil mi? Kaçırdığım zamanlarına çok üzülüyorum."

"Onun için çabalıyorsun. Değer buna."

"Evet, zaten bunu düşünerek kendimi rahatlatıyorum. Her şey umduğumdan iyi yol alıyor. İnşallah bizim yaşadığımız hiçbir şeyi yaşamayacak oğlumuz."

Belindeki havluyu çekerek yere attı, çıplak halde yatağın içine girdi. Alaz'a dönerek sanki çok sıradan bir şey yapıyormuş gibi kızın üzerindekileri çıkarmaya başladı. Alaz gözlerini devirirken kıkırdadı.

"Gülme! Şunları giyip girme diyorum yatağa. Tenini hissetmek istiyorum."

"Ateş'i odasına götürdüm Yaman. Evin içinde çıplak dolaşacak değilim."

"Yok, evin içinde olmaz ama odamızda sürekli çıplak olmandan şikâyetçi değilim."

"Farkındayım," dedi sırıtarak. Üzerindekiler çıkarılırken yardım etti ona. Kocasına sokularak kollarını bedenine sardı, çıplak teninde onun sıcak teninin temasıyla gözlerini kapayıp derin bir nefes çekti. Bu adamdan hiçbir zaman bıkmayacaktı. Her geçen gün onu daha çok seviyor, her geçen gün kalbindeki varlığı daha çok yer kaplıyordu. Parmaklarının ucunu kocasının sırtındaki izlerin üzerinde dolaştırırken her zamanki gibi içi sızladı ama bunu belli etmemeyi öğrenmişti. Yaman boynunu öperken daha çok sokuldu ona.

"Çok özlüyorum seni," diye mırıldandı Yaman. "Biliyorum evdesin, oğlumuzlasın ama ben yine de bazen sanki yokmuşsun gibi paniğe kapılıyorum."

Alaz onun gün içerisinde onlarca kez aramasının nedenini anlıyordu. Yaman sürekli kendisini inandırma ihtiyacı duyuyordu. Alaz'ın yine yok olacağından, onu kaybedeceği korkusundan hiç kurtulamıyordu.

"Ben hep buradayım. Hep seni bekliyorum ve bekleyeceğim."

"Seni öyle çok seviyorum ki..."

"Ben de seni çok seviyorum..."

İki beden özlemle birleşti. Alaz, Yaman'ın her dokunuşunu iliklerine kadar hissediyordu. Öyle ihtimamlı, öyle sevgiyle okşuyordu ki karısını, Alaz her defasında Yaman'ın sevgisinin boyutuna yine ve yeniden şaşırıyordu. Yaman'ın ona tapınır gibi dokunuşları benliğini sarsıyor, bakışlarındaki yoğun arzu ve sevgi ruhunu altüst ediyordu.

Nihayet doyuma ulaşmış iki beden birbirlerine sarıldı. Yaman başını göğsünün üzerine yaslayarak ağırlığının çoğunu yatağa bıraktı, kollarını artık yeniden incelmiş bedene doladı. Başını çevirip yanağını Alaz'ın kalbinin üzerine koyarak kalp atışlarını dinledi.

"Bu sesin benim için anlamı öyle büyük ki," diye mırıldandı.

Her gece aynı ritüel tekrarlanıyordu. Alaz'la tutkuyla sevişiyor sonra kollarının arasına aldığı bedeni kaplarcasına yüzüstü uzanıyor ve yanağını karısının kalbinin üzerine koyup kalp atışlarını dinliyordu. Alaz parmaklarını Yaman'ın kısacık saçlarının arasında geçirdi, usulca okşadı. Yaman'ın mırıltılarını dinlemek uykuya dalarken duymak istediği tek şeydi.

"Alaz'ım... Yangınım benim. Hiç sönmeyen yangınım... Şimdi o yangına oğlum da eklendi. İkiniz de hiçbir zaman sönmeyecek, içimde asla küle dönmeyeceksiniz. Bu kalp attığı sürece ben varım. Bu ses aklımı yerinde tutabilmek için tek ihtiyacım olan şey. Bu sesi duyamadığım zamanları şimdi düşünmek bile istemiyorum. Sen benim karımsın, kadınımsın, ruhumsun, benliğimsin, her şeyimsin. Sen bensin..."

Alaz gözlerini yavaşça kapadı. Kalbinin üstüne dayadığı kulağı ile kucağında yatan sevdiği adamla bir gece daha huzurlu bir uykuya dalarken fısıldadı.

"Ben senim..."

19.BÖLÜM

Birkaç hafta sonra

"Hey gidi Ekrem, hey," dedi Süleyman. Yüzünde eskiye duyduğu özlemi barındıran bir ifade, dudaklarının ucunu kıvıran buruk bir tebessüm vardı. "Seneler oldu seni görmeyeli."

"Öyle öyle," dedi Ekrem, başını usulca sallayarak. "Özlemişim be Süleyman. İnsan görünce daha iyi anlıyormuş" diye devam etti kederli bir tonla. "Bakışları meyhanenin içinde dolaştı yavaşça. "Ne hatıralar var şu mekânın içinde. Duvarların dili olsa da konuşsa keşke. İnsan uzak kalınca pek düşünmüyor ama buraya gelince yine tüm anılar aklıma doluştu."

"Belli ki onlardan kaçmak için gelmiyordun. Bugün bu bahane olmasa geleceğin de yoktu."

O da bakışlarını mekânın içinde, diğer masalarda oturanların üzerinde gezdirdi. Bugün meyhaneyi kapamışlardı. İçeride yalnızca Alazlar, Bozdumanlar ve onların davet ettikleri birkaç kişi vardı.

"Kaldıramıyorum be Süleyman. Gönül koyma bana. Buraya Tahir'siz gelmek ağrıma gidiyordu."

Süleyman anlayışla başını sallarken ifadesi hüzünlüydü. "Haksız sayılmazsın. Koymadım gönül zaten, aldırma sen

bana. Sizin gibi dostlukta Tahir'siz, onunla yaptıklarını hatırlamak ağır gelir, bilirim."

"Geliyor, hem de çok ağır geliyor. Hep bir tarafım eksikmiş gibi hissediyorum. Hani böyle kolunu kesmişler de, yerinde yokmuş ama varmış gibi de bir sızı hissedersin ya... Öyle bir sızı işte, beni hiç terk etmiyor."

Süleyman bir süre boyunca ses çıkarmadan karşısındaki adamı izledi. İkisi bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Çok uzun zaman sonra birbirlerini görünce kısacık bir süreyi kendilerine ayırmak istemişler, mekânın içindeki kalabalığa karışmadan evvel sohbet ediyorlardı. Birazdan Ekrem'in de diğerlerine eşlik edeceğini biliyordu. Eh misafirleri uzun süre ihmal etmesi yakışık kalmazdı zaten.

Ekrem'in hüznünü dağıtmak ister gibi minik bir tebessümle, "Torun var artık he?" dedi.

Tıpkı tahmin ettiği gibi Ekrem'in yüzü apansız aydınlanarak genişçe gülümsedi. "Altı aylık oldu. Bir görsen Süleyman, öyle acayip bir çocuk ki. Babasından beter olacak belli ki."

"Kime benziyor?"

Ekrem gururla baktı. "Gözleri tıpkı Tahir. Onunkiler gibi çakmak çakmak yemyeşil gözleri var. Geri kalan tıpkı babası. Tahir'den izler taşıması beni çok mutlu ediyor. Gözlerine bakınca sanki yine yoldaşımla yan yanaymışım gibi hissediyorum."

"E artık o da yoldaşın olur. Çok şükür, oğlun da yoldaşlık yaptı sana. Şanslı adamsın. Sağlam bir evladın oldu. Torun da sağlam olur eminim."

Ekrem parlayan kara gözleriyle gülümsedi. "Torun başkaymış be Süleyman. Evlat maldır, torun kârdır derlerdi de inanmazdım. Öyleymiş sahiden. O benim kârım. Sanki hayata yeniden başlamışım gibi geliyor. Dert tasa yok, sadece onu sevmek var."

Süleyman alt dudağını vay be der gibi bükerek başını iki yana salladı. "Kadere bak yav," dedi alçak sesle düşünür gibi. "Hayat gerçekten mucizelerle dolu. Hepimiz acı gerçeği içimize sindirmeye çalışırken bir anda çıktı kız karşınıza. Tahir nasıl dayanmış onca sene? Nasıl gizleyebilmiş kızını?"

"İyi ki... İyi ki gizlemiş. O şerefsizin haberi olsaydı... Düşünmek bile istemiyorum."

"Artık her şey değişiyor, he Ekrem? Çekiliyormuşsunuz yavaş yavaş. Duydum haberlerinizi."

"Çekiliyoruz Süleyman. Böylesi hepimizin için çok daha iyi, çok daha güvenli olacak. Bizim yaşadıklarımızı torunlarımız yaşamasın bari."

"En iyisini yapmışsınız Ekrem. Zaten sizin bir mert adamlar eskide kaldı. Şimdikilerin hepsinin götü başı ayrı oynuyor. Herkes birbirinin sırtına sıkıyor."

"Öyle. Yaman'ın artık bunlarla uğraşmasını istemiyorum. Az kaldı bitmesi. Ragıp'la hallediyorlar. Birkaç aya tamamen çıkmış olacağız. Bundan sonra beladan uzak duracağız inşallah."

"Dünürler de sağlam. Kaç yıldır onlar da mekânın gediklilerindendi. Sizinle bağlantıları olacağını kırk yıl düşünsem aklıma getiremezdim. Hele yanlarında gelen kızın, Tahir'in kızı olabileceğini düşünmek, aklımın ucundan dahi geçmezdi. Fıratlar senin oğlanla buraya geldiklerinde ne şaşırmıştım ama. Tanımadım ki Yaman'ı. En son çocukluğunda bir görmüştüm o kadar. Hepsi sağlam delikanlı maşallah."

"Öyle öyle, çok şükür Rabbim yüzümüze güldü de, güzel insanlarla karşılaştık."

"Arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim boşuna dememişler. Sen nasıl olursan, etrafındakiler de öyle oluyor."

"Eyvallah Süleyman. Çok şükür."

"Bu geceyi benim mekânda geçirmeye karar vermenize çok sevindim."

Süleyman bakışlarını tekrar etrafta gezdirirken gururla gülümsemişti. Avuçlarını masanın üzerine dayayarak kalkmak için hareketlendi. "Hadi, sen misafirlerinle ilgilen, ben de mutfağa bir göz atayım da eksik gedik olmasın. Bir dahakine tek gel de, uzun uzun sakince sohbet edelim."

"Gelirim. Bir kez ayağımı atabildim ya, gelirim Süleyman. Eskilerden birileriyle sohbet etmek bana da iyi geliyor. Eskileri yâd ederiz seninle."

Ekrem de ayağa kalkarak Ağrılı, Ragıp, Fırat ve Erdem'in oturduğu masaya doğru ilerlemeden evvel dostça Süleyman'ın omzunu sıktı.

O akşam Serhat ve Nil'in nikâhı öncesi bir araya gelmişlerdi. Gençlerin hepsi böyle bir akşamı uygun bulmuş, erkeklerin eğlencesi için Süleyman'ın mekânını kapamışlardı. Aynı gece Alazların evinde Nil'in kınagecesi için kadınlar toplanmışlardı.

Ekrem yaşça büyüklerin bir araya geldiği masaya yerleştiğinde Fırat'ın yanında, cam kenarında oturan Ragıp vakit kaybetmeksizin bir kadeh rakıyı önüne koydu. Ekrem, Ağrılı'nın yanına otururken karşısındaki Erdem'e gülümsedi.

"Kaç senedir gelmiyorsun buralara?" diye sordu.

"Sen daha iyi bilirsin Ekrem Abi," dedi Erdem, saygılı bir tonla. "Liseye giderken Beylerbeyi'ndeydik annemle. Okula yakın diye, annem buradaki evi kiraya verdiğini oradaki eve taşındığımızı söylemişti. Meğer işin aslı öyle değilmiş. Şimdi düşününce epey aptal bir genç olduğumu fark ediyorum..."

"Estağfurullah Erdem'im. Deme öyle..."

"Babamsız bu mahallede olmak ağır geliyordu, o zamanlar işime gelmişti bu bahane. Sonra üniversite için Fransa'ya gidince senelerce gelmemiştim. Annem burada diye geliyordum, kısa ama sayılı gelişler hepsi. Şimdiki evi anneme alınca buraya bir daha gelmemiştim. Seneler oldu."

"Ben de senelerdir uğramıyordum. Tahir'siz bana da ağır geliyordu buralar. Anlarım ben seni. Geçmişi bırak gitsin

artık. Değiştiremediğimiz şeyleri sadece kabul etmek zorunda kalıyoruz işte. İnşallah bizim evlatlarımız daha güzel günler yaşarlar."

"İnşallah Ekrem Abi," dedi Erdem kederle.

Ekrem kadehini kaldırıp ortaya doğru uzattı. "E hadi, çocuklarımıza içelim o zaman."

"Torunlarımıza da," diyen Ağrılı aceleyle ekledi. "Torun başkaymış yav," diye devam etti sevgi dolu bir sesle.

"Kâr da o yüzden Sadık Ağa," dedi Ekrem şakacı bir edayla. Rakısından bir yudum aldı, kadehi masaya bırakıp Ağrılı'ya döndü. "Kâr tatlı gelir insana. Az evvel Süleyman'a dedim. Evlat mal, torun kâr."

Ağrılı nadiren yaptığı gibi alçak bir sesle gülerken onaylarcasına başını salladı. "Doğru dedin Ekrem Ağa. O yüzden tatlı geliyor demek ki. Fırat'ımkiler de ikiz olacak, epey kârlı oldular valla."

Fırat gizleyemediği bir mutlulukla babasına bakışlarını diktiğinde, Ağrılı'nın yüzünde adeta güneş parlıyordu. Artık üç aylık hamile olan Ayşe'nin ikizleri olacaktı. Zilal şimdiden çıldırmış gibiydi. Kalabalıklaştıkça onların sevinci de katlanarak artıyordu.

Çocuklar ve torunlar hakkında yaptıkları muhabbete devam ederken diğer masalarda oturanlar da hem kendi aralarında sohbete hem de içmeye devam ediyorlardı. Gecenin ilerleyen saatlerinde mekânın çok daha hareketleneceği belliydi. Süleyman'ın ayarladığı fasıl ekibi mekâna giriş yapıyordu.

Yaman, Serhat, Yavuz ve Oğuz bir masada idiler. Yaman ve Oğuz her zamanki gibi birbirleriyle atışarak, daha çok didişerek vakit geçiriyorlardı.

"Adam ağırkanlı, biz aldık yürüdük dedik," dedi Oğuz, yan masadaki abisine tatsız çabuk bir bakış atarak "Tek seferde iki taneyi aradan çıkardı, iyi mi?"

"Sorma oğlum, Alaz tutturdu seneye bir tane daha yapalım diye. Kâbus üstüme çöktü şimdiden."

"Ben en azından senin gibi bayılmadım," dedi Oğuz böbürlenir gibi.

Yaman küçümseyerek ona baktı. "Bayılsaydın da zırlamasaydın keşke."

Oğuz'un ıslak gözlerle doğumhaneden çıktığı anı unutamıyor, ona da unutturmuyordu. Aylardır birbirleriyle dalaşmaya devam ediyorlardı.

Oğuz yine diklenerek başını ona doğru uzattı. "Oğlum, Cemre'nin o savunmasız minicikliğini görüp de gözyaşı dökmeyecek adam yoktur. Delirtme beni! Avucumun içinde minnacıktı. Bir yeri kırılıverecek diye korktum. Hâlâ minicik, hâlâ ne zaman kucağıma alsam gözlerim doluyor. Duygusuzsun sen! Bir daha kızımı kucağına vermeyeceğim."

"Senin gibi yarmanın avucunda tabii küçücük görünür," dedi Yaman imalı bir tonla. Oğuz'un sözünü kesmesine izin vermeden aceleyle ekledi. "Bir buçuk aylık oldu, epeyce topladı bence. Cemre'yi kucağıma almak için sana soracak da değilim. Asıl sen benim oğlumdan uzak dur!"

Yaman, Cemre'yi bir başka seviyordu. Cemre belki de kız çocuğu olduğundan ona Alaz'ı hatırlatıyordu. Geçmişte kaçırdığı fırsatı telafi etmek istercesine Cemre'nin üzerine titriyordu. Ateş bir yana dünya bir yanaydı, fakat Cemre'yi bir gün görmese çok özlüyor, mutlaka zaman yaratıyordu kendisine. Bu kez hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Neyse ki sık sık bir araya geldiklerinden özlemi uzun süreli olmuyordu.

İkisi yine didişmeyi sürdürürken Serhat ve Yavuz bir yandan onları dinliyor bir yandan da kanıksadıkları bu konuşmalara yine kahkahalarla eşlik ediyorlardı.

Serhat, Alaz'ın bildiği çevrenin dışında, kendi edindiği tek ve ilk arkadaş olduğundan onun için çok kıymetliydi. Serhat'a karşı hissettiği özeni ailenin kabullenmesi de bu neden-

le kolay olmuştu. Alaz'ın önemsediği her şeyi, herkesi onlar da önemsiyor ve sahip çıkıyorlardı.

Kızların Nil'le olan dostlukları da çok sıkı ilerlemişti. Serhat hissettiği iç rahatlığını tarif edecek kelime bulmakta zorluk çekiyordu.

Düğünleri için tüm hazırlıkları Zilal, Azize ve Vivien'in liderliğinde, kızlarla birlikte yapmışlardı. Hepsi onlar için el birliği yapmıştı. Yardımları bunlarla da kalmamıştı. Serhat'ın derin bir mahcubiyet hissetmesine neden olan şey, o akşam Süleyman'ın yerine gelmeden evvel, Ekrem'in onunla yaptığı konuşma ve ona uzatılan düğün hediyesi idi.

Alazların araziye yapılan ve birkaç ay sonra bitecek olan evlerden birini Ekrem, onlara düğün hediyesi olarak vermişti. Elinde tuttuğu sembolik bir anahtarı ona uzatırken birkaç ay sonra taşınacakları evlerinin gerçek anahtarını alacağını söylemişti.

Serhat ne diyeceğini şaşırmış adeta felç geçirmiş gibi kalakalmıştı. Alaz ona içtenlikle sarılırken "Hep mutlu olun, olur mu?" demişti. "Hep çok mutlu olun." Neşeli gözleri parlayarak çabucak devam etmişti. "Birlikte olalım yani. Evlerin hepsi bitince burası bizim sokağımız olacak. Bizim sokağımızda, bizim çocuklarımız hep birlikte büyüsünler istiyorum."

Serhat zorlukla konuşarak "Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten," demişti. Ona sarılan Alaz'a kolunu dolamak istediğinde karşısındaki Yaman'ın kaşlarını kaldırarak gözleriyle bir an evvel uzaklaş diyen sözsüz uyarısını göz ardı edememişti. Alaz ona sarıldığının farkında bile olmamış sevinçle ona bakıyor, itiraz kabul etmez bir edayla çabuk çabuk konuşmaya devam ediyordu.

"Hiçbir şey deme! Sadece Ekrem Amca'ma teşekkür et, yeter. Hep birlikte harika yıllar geçireceğiz. Hiç itiraz etme lütfen. Sevdiğim herkesin gözümün önünde olması harika bir şey."

Serhat itiraz edememişti; çünkü aynı esnada Ekrem, Alaz'ın sevincini işaret ederek onu hayal kırıklığına uğratmaması için uyaran gözlerle bakmış, anlayışla gülümseyerek başını sallamıştı.

"Çok teşekkür ederim Ekrem Abi. Yani bu öyle büyük bir şey ki, çok mahcubum şu an."

"Saçmalama ya!" diye üstelemişti Alaz. "Aileyiz oğlum biz, ne mahcubiyeti?"

"Doğru diyor," demişti Ekrem, babacan bir edayla. "Aileyiz biz. Biz nerede, ailemiz orada."

Aniden yerinden kalkıp elini boşlukta sallamıştı. "Hadi hadi, geç kalıyoruz, çıkalım artık. Bu gece şöyle keyifle zaman geçirelim hep birlikte." Bir kolunu Serhat'ın omzuna sararak "Allah uzun yılları birlikte mutlulukla yaşamanızı nasip etsin oğlum," demişti, sımsıcak bir tonla.

Serhat hâlâ mahcubiyetinden kurtulabilmiş değildi. Böyle büyük bir düğün hediyesi aklının ucundan geçmemişti. Mutluydu. Öyle çok mutluydu ki, yıllardır tek başına yaşıyor, her şeyi tek başına yapıyordu; ilk kez birilerinin ona sahip çıkmasının, birilerine sırtını dayayabilmesinin ne kadar güven verici olduğunu düşünüyordu.

***

Yaman sessiz adımlarla odadan içeri süzüldüğünde, saat sabaha karşı beşe geliyordu. Ev derin bir sessizlik içindeydi. Kadınların eğlenceden yorgun düştükleri belliydi.

Evin önünde araçtan çıktığında Nihat'ın birkaç dakika boyunca süren şikâyetlerini dinlerken yüzündeki sırıtmaya engel olamamıştı. Bu seferki şikâyeti Zilal ve Vivien'den yanaydı. Bütün gece iki kadının kareoke yaparken bas bas bağırarak söyledikleri şarkılardan, daha evvelki şikâyetlerinin ne kadar yersiz olduğundan, beterin beteri ile karşılaştıklarından dem vurduğu uzun bir konuşma olmuştu bu.

"Abi, ne yapıp edip o zamazingoyu yok etmemiz lazım. Bak, şaka yapmıyorum, katlanılacak iş değil. Güvenlik açığı vereceğiz. Adamlar az daha kulaklarına tıkaç takacaklardı. Saldırıya uğrasak ruhumuz duymayacak."

Düşünüyormuş gibi kendi kendine konuşarak "Gerçi saldıran olsa o sese kesin kaçardı, boşa kurşun sıkmazdık," der demez yeniden sesini yükselterek dert yanmaya devam etmişti. "Ama yeminle adamlar birbirini vurmaya başlayacaklardı abi. Bekir bir ara Cemal'e 'Vur oğlum beni, vur da bitsin bu ıstırap' diye yalvarıyordu. Anla yani halimizi."

"Ağlama lan," demişti Yaman sırıtarak. "Bir de şöyle düşünün... Ya her gün yapsalardı? Neyse ki senede bir, en fazla iki kez yapıyorlar."

"Verdiğimiz bir sadaka karşı gelmiş demek ki abi," diyen Nihat, kulağını çekerek parmağının tersiyle arabanın tavanına vurmuş, gözlerinin içindeki dehşet Yaman'ın alçak sesli bir kahkaha atmasına neden olmuştu.

Erkeklerin hepsi Süleyman'ın yerinden çıktıktan sonra dağılmıştı. Gerçi yalnızca Erdem ve Yavuz kendi evlerine gitmiş, kalanlar Bozdumanların eve geçmişti. Yaman'ın Alaz'sız uyuması söz konusu bile olmayacağından o, doğrudan kendi evine gelmişti.

İki yıl evvel yaşadıkları beş günlük ayrılığın dışında tek bir geceyi bile Alaz'sız geçirmemişti. Gerçi Alaz eskisi kadar dehşetli kâbuslar görmüyordu artık ama yine de huzursuz olduğunu biliyordu Yaman.

Bazı geceler, yorgun olan Alaz'ın dinlenebilmesi için Ateş'le ilgilenirken bir oda ötedeki karısını yalnız bırakmak zorunda kaldığı zamanlar olmuştu, onsuz uyuyan genç kadından çığlıklar yükselmemişti ama çok huzurlu olduğu da söylenemezdi. Zaman içinde bu huzursuzluktan da kurtulacağını ümit ediyordu. Zaman her şeyin ilacıydı. Her ne kadar çığlıklarla uyanmayacağını bilse de Yaman sözünü tutuyor, onsuz tek bir geceyi uzakta geçirmiyordu.

Sessiz evin içinde yukarı çıktığında Ateş ve Cemre'nin kaldığı odaya girerek önce çocukları kontrol etmişti. Ateş yatağında, Cemre ise onun yatağının yanına yerleştirilmiş olan bir beşiğin içindeydi. Çocuk telsizi açıktı, muhtemelen tek gık sesi çıksa ya Alaz ya da Zeynep odaya damlayacaktı. İki bebeğin de alnına tüy kadar hafif birer öpücük bırakarak kendi odalarına yönelmişti.

Sık düzensiz soluklarla uyuyan Alaz'ın yine huzursuz olduğu belliydi.

"Buna da şükür," diye mırıldandı. Seri adımlarla ilerleyerek yatağa yaklaştı ve bedenini eğerek dudaklarını karısının boynuna bastırdı. Alaz huzursuzca kıpırdandı, birkaç saniye içinde yüzü gevşedi. Kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini zorlukla araladı.

"Geldin mi?"

"Geldim bebeğim. Duş alıp hemen geliyorum yanına."

"Çocuklara baktın mı?"

"Kontrol ettim şimdi. İkisi de mışıl mışıl uyuyor."

Alaz sevgiyle gülümsedi. Gözleri tekrar geriye kapandı. "Nasıl geçti?" diye mırıldandı. Yatağın içinde dönerek yüz üstü uzandı.

Yaman bir eliyle saçlarını toplayarak açtığı ensesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Güzeldi. Uykunu bölme, beş dakika içinde yanında olacağım."

Ne anlama geldiği belirsiz bir "hmm" sesi çıkarmaya çalıştığında Yaman gülümseyerek doğruldu ve banyoya yöneldi.

Yatağa döndüğünde aradan on beş dakika geçmişti. Çarşafların altına süzülerek yataktaki kadını kollarının arasına çekti. Alaz başını göğsüne yaslarken eli otomatik bir tavırla yukarı uzandı ve avucunu genç adamın yanağına kapadı.

Yaman gözlerini kapamadan önce, "Çok şükür Rabbim," diye mırıldandı. "Onu bana bağışladığın için çok şükür."

Şükür duasını bir gün bile aksatmıyordu. Ölene kadar da bu dua dudaklarından hiç düşmeyecekti, biliyordu. Mucizesi dualarının da sebebiydi çünkü.

***

On gün sonra Alazlardaki kahvaltı her zamanki gibi gürültülü geçiyordu. Kendi aralarında konuşan grupların çıkardığı gürültü masada uğultulu bir kakofoniye neden olsa da kimse bunun farkında değil gibiydi. Büyükler masanın bir ucunda gençlerse yine bir ucundaydı.

Kahvaltının ardından Ekrem ve Ağrılı'nın yönlendirmesiyle bahçenin bir köşesindeki oturma gruplarında Erdem, Vivien, Azize eve Zilal kahvelerini içerek sohbete devam ediyorlardı. Ragıp kahvaltıdan sonra yapılacak işleri olduğunu söyleyerek ayrılmıştı yanlarından.

Hava çok güzel olduğu için Zeynep, Cemre'yi emzirdikten sonra yanındaki portatif beşiğin içerisine yatırmıştı. Beşiğin birkaç metre ilerisinde etrafı çevrili portatif oyun parkının içinde yeni emeklemeye başlamış olan Ateş etrafındaki oyuncaklarla yuvarlanarak zaman geçiriyordu. Gözünü sık sık ona çeviren Alaz, bir saate kadar onu uyutmaya karar vermişti.

Kadınlar hevesle Nil'in balayı günlerini dinliyorlardı. Aynı esnada Yaman, Fırat, Oğuz ve Serhat'ın bulunduğu grup da bir arada sürdürdükleri sohbetin içindeydiler. Nil'e oranla Serhat'ın balayı hakkında anlattıkları kısaca özet geçilmiş bir versiyondu, konu çoğu zaman yaptıkları gibi işlere yönelmişti. Yaman ve Serhat, Londra açılışı için yapılanlar hakkında konuşmaya başlamışlardı.

"Alaz'la biz gitmemeye karar verdik. Ateş çok küçük. Onu bırakamayız, birlikte gidersek hem Alaz çok yorulacak hem de Ateş'in konforu bozulacak. Açılıştan sonra belki bir

hafta sonu beraber gezmeye gider birkaç saat kulübe de uğrarız diye düşündük. Bütün iş sizde artık."

"Yavuz'la konuştum. Her şey planladığımız gibi gidiyor. Ay sonuna yetiştiririz."

"Esat'ın henüz haberi yok ama sanırım açılışa onun katılması gerekecek. Aileden birinin misafirleri ağırlaması daha doğru olur diye düşünüyorum."

"Ya aslında ben de bunu söyleyecektim. Kulüp sahibinin açılışta olmaması hoş olmazdı. Aileyi temsilen Esat'ın olması iyi olur."

"Bence de gitsin," diyen Oğuz araya girdi. "Son günlerde abuk sabuk bir halde dolaşıyor, biraz sorumluluk alsın."

Yaman herhangi bir yorumda bulunmadan ona hızlı bir bakış atıp tekrar Serhat'a döndü. "Ben Kürşat'la Halit'in de açılışta olmasını istiyorum. Bir şey yapmaları gerektiğinden değil ama biraz havayı koklasınlar, ortama baksınlar. İşin profesyonel tarafında biraz daha bulunup tecrübe edinsinler istiyorum."

Serhat başını sallayarak onayladı. "Tamamdır. Gidecekler konusunda kesin karara vardıysak ben firmayla temasa geçip seyahat planlarını ona göre organize edeceğim. Gerekli vizeleri alsınlar."

"Serhat," diyen Fırat bu kez araya girdi. "Sen o listeye Kerim ve Adil'i de ekle. Onlar da gitsinler. Geride kalırlarsa dışlanmış hissederler. Hem açılışı görsünler, bu işlerde biraz tecrübe kazanırlar hem de biraz erkek erkeğe eğlenirler.

"Kürşat nasıl eğlenecek?" dedi Oğuz, dalga mı geçiyorsun der gibi atılarak. "Defne gözlerini oyar onun."

Yaman hınzırca gülümseyerek onayladı. "Haklı valla. Defne'nin yanında yöresinde erkek erkeğe eğlensinler deyin de Kürşat kaçacak delik arasın." Neşeyle gülerek bakışlarını yeniden Serhat'a çevirdi. "Serhat, sen de Nil'i bırakma. Defne'yle Nil'i de listeye ekleyin. Onlar da kadın kadına takılır, biraz da alışveriş yaparlar."

"Nil çok sevinir," dedi Serhat minnetle.

Yaman usulca başını sallarken yan gözle kadınların olduğu tarafa baktı. Aralarında konuştukları bir şeye gülerken alçak sesli kahkahaları bahçeye yayılıyordu. Bakışları aniden değişerek erir gibi Alaz'ın gülen çehresine kilitlenip kaldı. Aynı anda sanki bu bakışı hissetmiş gibi genç kadın, gözlerini ondan yana çevirerek genişçe gülümsedi ve sıcak bir ifadeyle göz kırptı.

"Kalbime kastın var, biliyorum," diye mırıldandı kendi kendine. Apansız hızlanan kalp atışlarını yatıştırmak ister gibi avucunu göğsünün üzerine bastırıp o da gülümseyerek göz kırparak karşılık verdi karısına.

Dikkatli bakışlarla onu izleyen Oğuz bu bakışmayı kaçırmamıştı. Yaman'ın yüzünde beliren ifade aynı esnada hem kıskançlık hem de hayranlık hissetmesine yol açtı. Yaman gerçekten de adeta bir mecnun gibi seviyordu Alaz'ı. Sanki yalnızca Alaz'ın varlığı ile nefes alıyor, tek bir anını dahi kaçırmak istemez gibi yanında olmadığı zamanlar sürekli gözleriyle onu takip ediyordu. Aşk ve sevgi elle tutulmayan soyut kavramlardı; ancak Oğuz, Yaman'ın Alaz'a her bakışını yakaladığında, bu iki kavramın da onda beden bulduğunu, elle tutulur hale geldiğini görebiliyordu.

Akıl almaz bir şekilde o kara gözler aşkla ve sevgiyle parlıyor, uzağında bile olsa sanki Alaz'a temas ediyor gibi bedeni titriyordu.

***

"Niye gelmemiş?" diye sordu Esat, fısıltı denecek kadar alçak bir sesle.

Çoğu zaman olduğu gibi o hafta sonu da yine aileler bir araya gelmişti. Bu kez Bozdumanların evindelerdi. Esat saatlerdir kıvranmasına rağmen uygun bir an bulup soramadığı soruyu dile getirmek için Ateş'e yiyecek hazırlamak üzere

mutfağa yönelen Alaz'ın peşinden koşturarak soluğu onun dibinde almıştı.

Günlerdir Ayşe ve Zeynep'ten yüz bulamadığı için Berin'in neden kahvaltıya gelmediğini cesaret edip onlara soramamıştı. Sessizce dibine tünediği hazırlıksız yakalanan Alaz, fısıltısıyla yerinden sıçramıştı.

"Tövbe estağfurullah!" dedi sinirle. "Aniden dibimde bitme abi! Valla kim vurduya gideceksin he!" dedi azarlar gibi sert bir sesle.

Bu azarı da, dik dik ona bakan gözleri de umursamadan sorusunu süratle yeniledi. "Neden gelmemiş? Bak, geçen haftaki kahvaltıya da gelmedi. Ondan öncekine de!" dedi suçlar gibi.

Alaz sert bir sesle kestirip atarcasına karşılık verdi. "İşi varmış abi!"

"Ne demek işi varmış? Aileden önemli mi? Aile kahvaltısı bu. Herkes toplanıyor, o niye gelmiyor?"

"Daha öncekilerde sürekli kızın canını sıktığın için olabilir mi acaba? Kız büyüklere belli etmemek için dediğin her şeyi yuttu, sesini çıkarmadı. Sen onun kadar duyarlı olup da çeneni tutamadın. Kız senin şamar oğlanın mı?"

"Ne dedim ki ben?" dedi, adeta iftiraya uğramış gibi hayret dolu bir savunmayla. "Zaten neredeyse iki aydır doğru düzgün görmüyorum bile, ne dedim ki ben?"

"Abi," dedi Alaz uyarır gibi. "Kıza demediğini bırakmadın. En başta senden hoşlandığını anladın, götün kalktı tabii. Ama azıcık gururu olan hiçbir kadın senin tavrına müsamaha göstermezdi. Berin de gururlu bir kız. Sana bunu sürekli söyledim, dinlemedin. Ne sanıyordun ki? İki aydır doğru düzgün görmüyorsun, çünkü kız senin yanında yörende artık olmak istemiyor belli ki."

"Ne işi varmış?" diye üsteleyerek yeniden sordu. Sarf edilenleri duymak istemez gibiydi.

Alaz gözlerini devirerek işine geri döndü fakat söylenmeden edemedi. "Dengesizsin abi, valla çok dengesizsin."

"Kuzu!" dedi bastırarak. "Sen biliyorsun, ne işi varmış? Hadi söyle."

"Söylemem!"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü söylersem gidip yine rezillik çıkaracaksın."

"Ya ne rezilliği çıkardım ben? Kuzu, valla sanki düşmanınla konuşuyorsun ya? Ayıp ediyorsun ama."

Alaz süratle arkasını dönüp sitemle Esat'a bakarken suçlayıcı bir ifadeyle çabuk çabuk konuşarak karşılık verdi.

"Yahu daha pazartesi akşamı kızın yemeğini basmadın mı? Ben çocuklardan alıyorum haberleri. Sırf Berin'le arası iyi diye Yavuz'a da sürekli ters yapıyormuşsun. Geçen akşam az daha kavga edecekmişsiniz. Yavuz sana uysa kulüpte işletmeciler birbirine girdi diye haber çıkacak sayende."

"Ben haklıyım orada! O dallama müşteriyi almamasını söyledim ama beni dinlemedi. Sen de biliyorsun işte, adam hem evli hem de haftanın kaç günü gelip kulüpten kadın götürüyor. Ünlüymüş! Ününü sikeyim! Pezevenk miyiz biz?"

"Abi, sana ne?" dedi Alaz sinirle. "Milletin bekçisi biz miyiz? Adam boy boy gazetelere çıkıyor, karısı bilmiyor mu? Boşasın o zaman! Bize ne?"

"Bana Yavuz'un laflarını sıralama kuzu."

Yavuz işletmeci abi! O kendi işine, kârına bakar. Gelen müşterilerin ahlakını sorgulamak ona düşmez. Milletin ne bok yediğinden bize ne?"

Esat sıkıntılı bir sinirle ellerini saçlarından geçirirken Alaz başını hafifçe ona uzatarak azarlamaya devam etti. "Sen de öyle olduğunu biliyorsun, ama sırf Yavuz'la tartışmak için bahane arıyorsun. Yavuz'la uğraşmayı bırak abi!"

"Kızıl'ın ne işi varmış?"

Bakışlarını Alaz'a dikerek ısrarla sorusunu yinelediğinde, söylenen sözleri göz ardı etmeyi tercih ettiğini belli etmişti.

İstediği tek şey sorusunun cevabını almaktı. Alaz bıkkınlıkla derin bir soluk aldı ve misilleme yapar gibi pat diye karşılık verdi.

"Bugün Yavuz'la sözleşmişler. Dışarıda, brunchtalar."

"Al işte!" dedi Esat hiddetle. Adeta kıçına bir şey batmış gibi yerinde sıçramıştı. "Bana ahlak dersi veren adam kızı götürmeye çalışıyor."

"Ağzını topla abi! Onlar arkadaşlar."

"Arkadaş ayağı göt ayağı!" dedi Esat kinle. "Neredeler?" diye gözlerini kısarak ısrar etti.

Alaz kınar gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Tabii, söyleyeyim de git orayı da bas, yine rezillik çıkar. Avucunu yalarsın!"

"Kuzu!"

"Yemezler abi. Beni korkutacağını sanıyorsan, geçmişi yeniden gözden geçirmeni tavsiye ederim. Beni her korkutmaya çalıştığında altına sıçan az daha sen oluyorsun, hatırlatırım!"

"Şeytansın kızım sen! Valla şeytansın!" Esat'ın yüzünde ansızın tüm renk kaçmış, siması soluk bir renge bürünmüştü. İki eliyle kulak memelerini çekerek etrafa tükürüp ada tezgâha peş peşe vurmaya başladı telaşla.

Alaz kendisine hâkim olamadan gülmeye başladı. Esat'ın en çok korktuğu şey hayaletlerdi. Anlaşılan bu hâlâ değişmemişti. Küçükken Ağrı'da akşamları bir araya gelen çocuklar birbirlerine korkutucu hikâyeler uydurarak eğlenceli zamanlar geçirirlerdi. Gerçi uydurdukları hikâyelerden onlar da korkardı ama adrenalin sağlayan bu hikâyeleri uydurmaktan da vazgeçmezlerdi. Alaz aileye katıldığında köydeki çocuklarla zaman geçirirken bu hikâyeleri dinlerdi ama onlar gibi korkmaz, donuk donuk anlatılanları dinlerdi.

Ona göre anlatılan hiçbir şey korkunç değildi, çünkü gerçek hayatta çok daha korkunç olan şeyler vardı. Bizzat kendisi de şahit olmuş, hatta gerçek bir kâbusu yaşamıştı. Hayalet-

ler yoktu zaten. Yaşayanlar arasında hayaletlerden çok daha korkunç olan canlılar vardı. Hayaletler onların yanında oldukça masum kalıyordu.

Esat'ın korkusunu diğer çocuklardan öğrenmişti. Artık delikanlı olan Esat yıllardır bu hikâyeleri dinlemekten uzaktı ama onun tepkilerini bilen çocukların alayla gülerek anlattıkları gerçekler Alaz için eşsiz bir bilgiydi. Alaz, Esat'ın kendisine direksiyon dersi vermesini bu korkuları temel alarak ikna etmişti.

Aslında bu isteği reddeden Esat'ın suçu yoktu. Alaz ne kadar hevesli olsa da daha küçük olduğu için Ağrılı, Esat'ın bu isteği yerine getirmemesini özellikle tembihlemişti. Esat'ın babasına karşı çıkması söz konusu bile olamazdı ama Alaz da inatçıydı. Kafasına koymuştu bir kere. Bir an evvel araç kullanmayı öğrenmek istiyordu. İsteğini kabul etmeyen Esat'ı korkudan bayıltacak hale getirerek emeline ulaşmıştı. Evdekilerden gizli gizli çalışmaları bu yüzdendi. Ağrılı durumu öğrendiğinde Alaz çoktan araba kullanmaya başlamıştı. Daha on üç yaşındaydı.

Esat için çıkış yoktu. Ağrılı'dan sağlam bir azar işitmişti ama pişman değildi. Alaz'ın birkaç gece üst üste beyaz çarşafı üzerine geçirerek tepesinde dikilmesine bu azarları tercih ederdi. Aklını yitireceğini düşündüğü zamanlar olmuştu çünkü. Bu korkuyu hiçbir zaman üzerinden atamıyordu. Lanet olası çocukluk hikâyeleri.

"Sana hep diyorum ama kabul etmiyorsun abi," dedi Alaz gülmesini bastıramadan. Nasihat verir gibi üzerine basarak devam etti. "Ölüden değil, diriden korkacaksın."

"Kuzu!" dedi Esat, azarlar gibi uzatarak. "Kapat şu konuyu!"

Alaz alaycı bakışlarla ona bakarken hayretle başını iki yana salladı. "Allah Allah," dedi uzatarak. "Çok büyük bir çelişki var sende. Adam vur desek gözünü kırpmazsın." Başını hafifçe genç adama doğru uzatarak merakla sordu. "Adamı

vurmadan önce korkmuyorsun da vurduktan sonra mı korkuyorsun?"

"Ya tebelleş olursa?" dedi telaşla. Yüzünde öylesine dehşet dolu bir ifade vardı ki Alaz sesli bir kahkaha attı.

"Kimse sana tebelleş olmaz, merak etme. Bak, tebelleş olanlar bile bir süre sonra senden yılıp vazgeçiyorlar," dedi, imalı bir edayla misilleme yapar gibi. Yan gözle alaycı bir bakış atarak tekrar işine geri döndü. "Oyalama beni. Ateş acıktı, mamasını hazırlayacağım."

"Neredeler?" diye üsteleyerek sordu Esat. Alaz'a doğru birkaç adım atıp kızın dibine kadar sokuldu. Bu kez taktik değiştirerek en sevimli haliyle bakıyordu, yüzünü çocuksu bir ifade kaplamıştı.

"Hadi, kuzu ya, valla olay çıkarmayacağım. Bak, babamlar akşama mangal yapalım dediler. Kahvaltıyı kaçırdı, bari akşam yemeğinde burada olsun. Tüm aile bir aradayız, eksik olmasın. Gidip alırım ben."

"Rezillik çıkarmayacağına yemin et."

"Çıkarmayacağım!" dedi çabucak. "Hem sana söz verdim, değil mi? Kibar olacağım. Gidip Kızıl'ı alacağım. Bak, şoförlüğünü yapıyorum, daha ne istiyorsun?"

"Hıı, tabii tabii."

Esat sabırsızlıkla sorduğu sorunun cevabını beklerken mutfağın kapısında şikâyet dolu bir tonla söylenen sözler duyuldu. Ses Ayşe'ye aitti.

"Yahu, daha kahvaltıdan yeni kalkıp akşam yemeği derdine düşen bir tek biz varız herhalde."

"Kocam sağ olsun. Hiç doymuyor," diye karşılık verdi Zeynep.

Suratında geniş bir gülümseme, kucağında Cemre vardı. İki kardeşin peşinden Halime ve ona yardım edecek diğer iki kız geliyordu. Halime kızlara akşam için hazırlanacak yiyecekleri söyleyerek iş bölümü yaparken Ayşe ve Zeynep, Alaz ve Esat'a doğru ilerlediler.

"Hayrola?" diye sordu Zeynep, Esat'a gözlerini dikerek.

"Esat çabucak buzdolabına doğru ilerleyerek kapağını açtı ve sanki bir şey alacakmış gibi dolabın içini incelemeye başladı.

"Soda bakıyordum," diye mırıldandı.

"Doğru düzgün kahvaltı bile etmedin, üstüne soda mı içeceksin?"

Esat omuz silkerken içler acısı bir bakış attı Zeynep'e. Uzun zamandır doğru düzgün yemek yiyemiyordu zaten, Zeynep'in gözünden kaçmadığını anlaması nedensizce yüreğine sevinç doldurdu. Demek ki birileri hâlâ onunla ilgileniyordu.

"İştahım yok," dedi, yine acınası bir tonla.

Zeynep bu tavrı görmezden gelerek Alaz'a çabuk bir bakış attı. Alaz belli belirsiz gülümseyerek çenesiyle Esat'ı işaret etti. Birkaç saniye içinde bile birbirlerinin ne demek istediğini anlamışlardı.

"Ben babamlara kahve yapıyorum, sen de içer misin Esat?" diye soran Ayşe'nin ifadesiz sesiyle Esat bakışlarını mutfağın bir başka köşesine çevirdi.

"Yok yenge, sağ ol. İstemiyorum ben."

"Tamam, sen bilirsin," diyen Ayşe, kahve makinesini hazırlarken üç kadın Esat'a çaktırmadan birbirlerine hızlı bir bakış atıp sıradan bir edayla adeta havadan sudan söz eder gibi konuşmaya başladılar.

"Hangi güne ayarlıyorsun Zeynep buluşmayı?" diye sordu Ayşe düz bir sesle.

Esat elindeki sodayı açmak için mutfaktaki çekmecelere doğru ilerlerken dikkatle konuşmaları dinliyordu. Tezgâhın kenarına vurarak kapağı açabilecekken sırf oyalanmak için açacak aranmaya devam etti.

"Pazartesi günü Burak nöbetteymiş, o yüzden salı akşam yemeği ayarladık. Berin de salı daha iyi olur, dedi."

"Ne yemeği?" diye aniden soran Esat'ın, kontrol edemediği yüksek sesi mutfağı doldurdu. Çekmecelerin önünde kalakalmış haldeydi. Bakışları üç kadın arasında mekik dokuyordu. Sorular peş peşe yarı telaş yarı kızgınlıkla çıktı dudaklarından. "Burak kim? Salı akşamı ne yemeği? Kızıl'la ne alakası var?"

Ayşe yan gözle ona bakarken sitem eder gibi karşılık verdi. "Sen kızın son buluşmasını rezil edince Zeynep'in doktor bir arkadaşını tanıştıralım dedik."

"Size ne ya? Hepinizin içine Esra Erol mu kaçtı? Niye zorla kızı baş göz etmeye çalışıyorsunuz? Size ne?"

Esat hiddetle Ayşe'ye karşılık verirken elindeki soda şişesini sinirle tezgâhın üzerine vurduğunda tezgâhtan tok bir ses çıktı.

Ayşe masumca omuz silkerek karşılık verdi. "Niye zorla olsun canım. Ne alakası var? Berin'e sormadan arkasından iş çevirmiyoruz herhalde. Kız şansımı deneyeyim, dedi. Ne var bunda?"

Esat elindeki şişeyi kaldırarak hiddetle yeniden tezgâha vurduğunda bu kez cam şişe kırıldı ve köpükler saçan soda etrafa yayıldı. Esat ne yaptığının farkında bile değildi.

"Ne şansı ya? Siz el birliği ile beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz?"

Ayşe, Esat'ın çıldırmış gibi yükselen sesinden hiç etkilenmeden iki saniye ifadesizce ona baktı ve bakışları yavaşça mutfağın içinde donakalmış halde duran diğer üç kadına çevrildi. Esat'ın hiddetli sesi etrafa yayılan sodayı silmelerini engellemiş gibi, çekinerek dökülmüş sıvıya bakıyor ancak hareket edemiyorlardı.

Alaz elindeki işi bırakıp kaptığı kâğıt havlularla dökülen sıvıyı temizlerken Ayşe, "Halime Abla, iki dakika bize müsaade eder misiniz? Biz temizleriz burayı," dedi nazik bir tonla. Aynı esnada Alaz kırılan şişe parçalarını çöpe atıyordu. Kı-

nar gibi Esat'a ters bir bakış attı ama Esat'ın bakışları Ayşe'nin üzerindeydi.

Ayşe'nin sert bakışları Esat'a tekrar çevrildiğinde Halime başını onaylarcasına sallayıp kızları mutfağın dışına sürüklemişti bile.

"Bana bak!" dedi Ayşe, otoriter sert bir sesle. "Yaşına başına bakmam, alırım terliği elime!"

"Al ya!" dedi Esat, isyan dolu bir sesle. İsyanı sürdürerek veryansın eder gibi devam etti. "Al hırsını da rahatla. Aylardır burnumdan getiriyorsunuz. Köpek çekiyorsunuz bana! Bu mu yengeliğiniz? Ben sizi başımda taşıyorum, siz benim kuyumu kazıyorsunuz. Ne yaptım ben size ya?"

Ayşe duraksamadan karşılık verdi. "Asıl sen kıza yapmadığını bırakmadın! Ne yani, bir de aferin mi diyecektik? Biz de kadınız! Ayıp değil mi yaptıkların? Niye Berin'le uğraşıp duruyorsun? Kıymete mi bindi şimdi?"

Esat, Ayşe'nin üzerine yürür gibi ileri doğru birkaç adım attı. Zeynep telaşla kucağındaki Cemre'nin pozisyonunu düzeltirken Alaz da temkinli bir adımı Esat'a doğru attı ama Esat'ın sözlerini duyduğunda olduğu yerde hayretle kalakaldı. Esat, Ayşe ile arasındaki mesafe iki adım kala durmuş kendini kaybetmişçesine yüksek sesle karşılık veriyordu.

"Evet! Kıymete bindi! Baştan beri kıymetliydi! Ne yapacağımı bilemedim, saçmaladım tamam mı? Ne bileyim ben? Daha önce hiç böyle hissetmedim ki? Ne olduğunu bile anlamadım. Ulan, bana yol yordam öğreteceğinize ayağımı kaydırıyorsunuz. Bir el atın be! Bir el atın, yardım edin. Ben hatamı kabul ediyorum. Allah belamı verseydi de demeseydim o sözleri. Kıskandım! Kıskandım ne yapayım?"

"Vermiş valla belanı," diye mırıldandı Zeynep. Sırıtarak Esat'a bakarken bir yandan omzuna yasladığı Cemre'nin sırtını sıvazlıyordu. Cemre'nin gürültüye aldırdığı yoktu. Ağzından çıkan garip seslerle elini emmeye devam ediyordu.

Ayşe gözlerini kısarak dikkatle Esat'ı inceliyordu. Esat hüsrana uğramış gibiydi. Etrafında en çok güvendiği, sevdiği ve değer verdiği üç kadının kendine cephe alması öyle ağrına gitmişti ki yaptığı hatayı bilmenin acısıyla bu gerçek onu çok daha fazla üzüyordu. Soluksuz kalmış gibi aniden susarak derin bir nefes çekti. Çaresiz bakışlarını Ayşe'ye kaldırdı; bu kez duyulur duyulmaz alçak bir sesle devam etti.

"Alın canımı da kurtulayım. Onun canını yaktım, biliyorum, ama şimdi benimki daha çok acıyor. Gözümün içine baka baka Kızıl'ı başka adamla baş göz ederseniz ahrette de iki elim yakanızda olacak."

"Kiminle baş göz edelim o zaman?" diye sordu Ayşe, temkinli bir edayla.

"Benimle edin ya!" dedi Esat diklenerek. "Ben varım burada. Niye elin heriflerini ailemize sokuyorsunuz?"

"Berin'in kalbini çok kırdın ama. Zor o dediğin," dedi Zeynep araya girerek.

Esat başını hızla ona çevirdi. "Tamir edeceğim. Ben hatamı biliyorum, telafi edeceğim. Azıcık yardım etseniz ölür müsünüz?"

"Hisar'da, bizim her zaman gittiğimiz kafedeler," dedi Alaz aniden. Bakışlarını Esat'ın gözlerinden çekmeden işaret parmağını salladı. "Nazik bir şekilde davet ederek getireceksin Berin'i buraya. En ufak saygısızlık yaparsan, bizi de kaybedersin."

Esat'ın gözleri emin olmak istercesine üç kadın arasında gidip geldi. Ayşe kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş dikkatle ona bakıyordu. Arkasındaki makineden gelen sesi duymazdan gelmişti. Zeynep de ondan farksızdı.

"Yardım edeceksiniz yani?" diye sordu, temkinli bir edayla.

"Sen düzgün davranırsan," dedi Ayşe, güvence veren bir sesle. "Kürşatlardan sonra annemlerin girişeceği bir sonraki düğün hazırlığı sizinki olur. Bizden sana garanti."

Esat'ın yüzünde aniden beliren gülümseme ve aldığı derin nefes uzun zamandan beri yüzünde beliren en tatlı gülümseme ve içine çektiği en tatlı soluktu. Topuklarının üzerinde hızla dönerek mutfağın kapısına yöneldiğinde başını omzunun üzerinden geriye çevirdi.

"Yüzünüzü kara çıkarırsam yüzüme tükürün," dedi kendinden emin bir tonla. Sözleri biter bitmez hızla gözden kaybolmuştu.

"Ben tükürürüm valla," dedi Zeynep sırıtarak.

"Zilal Anam daha beter tükürür. Hata yaparsa ben ona havale ederim. Tükürüğüme yazık," dedi Alaz alayla.

"Operasyon tamam o zaman?" diye sordu Ayşe, iki genç kadına bakarak. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

İki kadın aynı anda, "Tamam!" dediler ve birbirlerine bakıp kahkahayı patlattılar.

"Ortada bir Burak olmadığını bilse Esat ne yapardı acaba?" diye sordu Zeynep kıkırdayarak. Alaz tezgâhtaki hazırladığını küçük tabağa dönerken kıkırdıyordu.

"Abimi hep hayaletler korkutuyor zaten. Bak, yine korktu. Üç buçuk attı Burak adını duyunca. Hayalet Burak."

Sesli bir kahkaha atarken elindeki tabakla mutfağın kapısına doğru yönelmişti.

***

Ey insan! Kafdağı kadar yüksekte olsan da; kefene sığacak kadar küçüksün. Unutma! Her şeyin bir hesabı var; üzdüğün kadar üzülürsün, demiş Şemz-i Tebrizi.

Esat zihninden bu sözleri geçirirken ne kadar da doğru olduğunu düşünüyordu. Aylarca Berin'i hırpalamış ve üzmüştü. Şimdi hırpalanma ve üzülme sırası ona geçmişti.

Geçen haftalarda Berin'le karşı karşıya gelebilmesi ve yalnız kalabilmeleri bir yana dursun, kısıtlı zamanlarda tek tük karşılaşmalarında kız yüzüne bile bakmamıştı. Esat'ın hisset-

tiği panik de bu yüzdendi aslında. İlk zamanlarda Berin'in küskünlüğünün naz olduğunu sanmıştı. Aslında buna can-ı gönülden inanmak istemişti. Fakat geçen zaman düşüncelerinin tersi yönünde olduğunu ispat etmişti. Berin naz falan yapmıyordu. Yüzüne bakmaması, mecbur kalmadıkça onunla konuşmaması tamamen vazgeçtiğini işaret ediyordu.

Aylarca bir şekilde her yerde karşısına çıkan kız çoktan pes etmişti. Eh, haksız da sayılmazdı. Hangi kadın onca hakareti ve çirkin imayı sineye çekerdi ki?

Esat kısmen şımarıklığının kısmen de kıskançlığının bedelini ödüyordu. Berin'in ilgisinden şımarmıştı; etrafındaki adamlardan, sahip olduklarından onu kıskanmıştı ve acısını kızı hırpalayarak çıkarmaya çalışmıştı. Şimdi de kız, *'Sen kendini çok mu yüce sandın, çıkardığım gibi indiririm,'* der gibi Esat'ı yere fırlatmıştı. Üzerine de basar geçerdi de, arabasını ezip geçmekle yetinmişti. Gerçi o son hamlede zararlı çıkan Berin olmuştu. Kendi arabası, Chiron şimdi Esat'taydı. Ezip geçtiği Veyron'un ise servisten hemen çıkmayacağı belliydi.

Esat son bir haftadır evdekileri türlü bahanelerle oyalamıştı. Güya bakım için servise giren aracın neden hâlâ çıkmadığını soran Fırat ve Oğuz'a değiştirilecek birkaç parçanın yurtdışından teminini beklediklerini söyleyerek oyalamıştı; fakat fatura önlerine gelince gerçek ortaya çıkacaktı nasılsa. Esat azarların yağacağı süreyi ne kadar öteleyebilirse kâr sayıyordu. Kaçınılmaz gerçekle yüzleşmeye şimdilik gücü yoktu.

Öfkeden kudurttuğu Berin'in, aracının üzerinden geçmesinden sonra, büyük bir yüzsüzlük örneği göstererek tüm sevimliliği ile Erdem'den Berin'in Chiron'unu ödünç istemişti. Halihazırda Chiron'u aldığı için birkaç laf işitmişti, fazlasını kaldıramayacaktı.

Neyse ki Erdem tıpkı adı gibi erdemli bir tavırla araya girip Esat'ın kalbini kırmamalarını, aracı kendisinin verdiğini, durumu neden büyüttüklerini anlamadığını ve reddederlerse

kalbinin kırılacağını söylemişti. Gerçeği bilebilseydi, muhtemelen bu kadar erdemli davranmazdı elbette. Ancak ailelerin yakınlığı, Berin'in yeni arkadaşlarını çok sevmesi, Esat hakkında da olumsuz herhangi bir kanıya varmasına engel olmuştu. Zaten nereden aklına gelecekti ki?

Ağrılı, durumdan çok hoşnut olmasa da Erdem'in kalbini kırmamak için karşı koymamıştı; fakat Esat'a keskin, tasvip etmez bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. Allah'tan Esat babasının bu tür bakışlarını çokça nasiplendiğinden fazla etkilenmemiş, sevimli olduğunu düşündüğü pişkin bir gülümseme sunmuştu babasına.

Günler çabucak birbirine eklenerek geçti; geçen haftalar içinde herkes çoğu zaman olduğu gibi yoğun iş temposunda koşturmuşlardı. Esat belirlenen grupla birlikte açılıştan dört gün önce Londra'ya uçarken Berin yanlarında yoktu fakat açılışa iki gün kala ona eşlik etmek üzere o da yola çıkacaktı. Yaman'ın ricasını kıramayan Berin, aile adına Esat'a eşlik etmeyi isteksiz de olsa kabul etmişti.

Esat'ın aklı sürekli onda kalsa da başını kaşıyacak zamanı olmamasına sevinmişti. Aksi halde zihninin içinde at koşturan düşünceler onu yine oradan oraya savurabilirdi.

20. BÖLÜM

Yaman kahkahalarla gülüyordu. Yatağın içinde karı koca yan yana otururken her zaman olduğu gibi o günkü yaşananları birbirlerine anlatıyorlardı.

Alaz yüzündeki gülümsemeyi silemeyeceğini biliyordu; çünkü o da saatler evvel tıpkı Yaman gibi kahkahalarla gülmüştü. O akşam telefonda konuştuğu Ayşe ve Zeynep'in de yaptığı gibi.

"Baştan beri nefs-i müdafaaydı benim tavrım, demiş. Kıza resmen, ulan insafsız, bu kadar da güzel olunmaz ki, demiş. Şerefsiz kalbine laf dinletemiyormuş, artık başı beladan kurtulmazmış, e kızı eve de kapatamazmış... Aslında kapatabilse kapatacak da bizden korkusuna onu da yapamazmış diye dert yanmış. Anasının sütünü haram edeceğinden girmiş, benimle yengelerinin ağzına sıçacaklarından devam ederek Ağrılı'nın da ağzına geleni saydıracağı korkusundan çıkmış. Berin'in sesini bi duymalıydın. Hayatımda böyle absürt bir aşk ilanı duymadım, dedi. Kız bildiğin dumur olmuş."

"Dün akşam epey tırsmıştı," dedi Yaman. "Berin açık bir dille onu istemediğini söylediğinde telaştan kalp krizi geçirmek üzereydi. Her şey bitti diye neredeyse ağlayacaktı telefonda. Demek sonunda ne hissettiğini açıkça söyleyebilmiş kıza. Bu saldırıyı kesin korkusundan yapmıştır. Kaybetme korkusu insana her şeyi yaptırır."

Alaz gülümseyerek kocasına sokuldu. Yaman onu kolları nın arasına çekerek sıkıca sardı ve başına dudaklarını bastırdı. Alaz tam bir teslimiyetle geniş göğsüne yaslandı. Bir kolunu beline sararak parmak uçlarıyla geçmişten kalan izlerin üzerini şefkatle okşadı. Adeta bir yaraya merhem sürer gibi her gece parmak uçlarıyla bu izlerin üzerinden okşarcasına geçiyordu. Onun saklı definesi bu izlerin altındaydı. Yüreği kocaman olan bu adam, ona devasa bir sevda ile bağlı olan bu adam, onun en büyük hazinesi idi.

Aylar sonra ilk kez bu saatte ayaktalardı. Yaman diğerleri dönene kadar kulüple ilgilendiğinden birkaç gündür eve bu saatte gelmek zorunda kalıyordu. Eskiden yaptıkları gece sohbetleri şimdi sabaha karşı bir vakitte gerçekleşiyordu. Yaman'ın en sevdiği zamanlardı bunlar. İkisi baş başa kaldıklarında tüm gün yaşadıkları şeyleri birbirlerine aktarıyorlardı; bazen gülerek bazen de düşünerek birbirlerinin anlattıklarını dinliyorlardı. Aralarında gizli saklı olan tek bir şey bile yoktu artık. Onlar birbirleri hakkındaki tüm sırları, tüm saklı kalanları açığa çıkarmış, kendilerini açık birer kitap gibi birbirlerine sunmuşlardı.

Alaz, Yaman'ın mucizesi idi. Yaman, Alaz'ın her şeyi idi. Birbirlerinin en iyi dostu, yoldaşı, sırdaşı ama en çok da birbirlerinin vazgeçilmez ve eşsiz sevdasıydılar.

"Sen de verdin gazı tabii," dedi Alaz, kınar gibi.

"Yoo, benim gaz vermeme gerek yoktu ki, belki azıcık dürtmüş olabilirim."

"Nasıl dürttün?"

"Esat, beni aradığında Berin'in ondan tamamen vazgeçtiğini söyledi. Bana, eğer Alaz senden vazgeçtiğini söylese ne yapardın, diye sordu. Ben de asla vazgeçmezdim, dedim sadece."

"İyi yapmışsın," dedi Alaz takdirle. "Berin'in abime karşı boş olduğundan emin olsam kimsenin üstelemesine izin vermezdim ama Berin, abimi seviyor. Sadece kalbi kırık.

Abimin hatasını telafi etmesi gerekiyor. Burnu iyice sürtmüştür umarım."

"Bence bayağı sürtmüş. Bundan sonra kaybetme korkusundan Berin ne dese boyun büker yalnızca."

"Beter olsun."

Alaz kıkırdayarak başını kaldırdı. Dudaklarını kocasının çenesine bastırdı. Hafifçe çıkan sakalların dudaklarına temasını seviyordu; Ateş'le aşırı haşır neşir olan Yaman son aylarda sürekli tıraş olmaya özen göstermişti ve artık kirli sakal çok nadir yüzünde kalıyordu. Avucuyla genç adamın yüzünü okşadı.

"Uzamışlar yine," dedi memnun bir tonla.

Yaman onaylar gibi başını salladı, elini kaşırcasına sakallarında gezdirdi. "Üşendim tıraş olmaya, uyanınca artık. Ateş biraz daha büyüsün o zaman bu her gün tıraş zulmünden de kurtulurum. Bu sakallarla oğlumu doğru düzgün öpemiyorum, teni hemen kızarıyor yavrumun."

"Oyy, yavrusuna da kıyamazmış."

"Herhalde kıyamam. Ben onun için dünyayı yerinden oynatırım."

"Sence de akıl almaz bir çelişki içinde değil misin? Hem çok seviyorsun hem çok kıskanıyorsun?"

"Babam onu benden çok sevince bozuluyorum tabii, sen de öyle. Gerek var mı? Babası benim, ben oğlumu severim, babam da beni sevsin." Bir an duraksayarak çabucak ekledi. "Sen de en çok beni sev."

Alaz kendisine hâkim olamadan alçak sesli bir kahkaha attı. "Hiç değişmeyeceksin," dedi kabullenmiş gibi. "Arıza kocam benim."

"Arıza deyince aklıma geldi. Yarmadan haber var mı? İki gündür fırsat bulup konuşamadım ben."

Alaz hafifçe elini Yaman'ın göğsüne vurdu. "Abime yarma deyip durma!" dese de onun bunu yine kale almayacağı-

nı biliyordu. Her zamanki standart azarı gerçekleştirdikten sonra sorusunu cevapladı.

"Abim İran'a geçmiş. İki gündür ben de konuşamadım ama Zeynep Abla'yla her gün konuşuyoruz. Fırsat buldukça sadece onu arıyor, ben de Zeynep Abla'dan alıyorum haberleri. İki gün sonra dönecekmiş Ağrı'ya. Zeynep Abla da Cemre'yle birlikte evde takılıyormuş. Allah'tan evin etrafındaki arazi geniş de dar alana sıkışmadı. Abim dönene kadar evden uzaklaşmak istemediğini söyledi. Zaten gelen giden eksik olmuyormuş, sıkılmaya fırsat bulamamış bile. Doktor olduğunu biliyorlar ya, en ufak şikâyeti olan kapıya dayanıyormuş. Halinden memnun. Aslında şikâyetleri olduğundan değil, Oğuz'un karısını merak ettiklerinden geliyorlar ama hepsi öyle tatlı ki çok güzel zaman geçiriyorum, dedi. Akşama kadar gelen gidenle lak lak ediyormuş."

"Cemre nasılmış? Özledim Cemre'yi."

"Cemre, elden ele, kucaktan kucağa... Halinden pek memnun dedi Zeynep Abla."

"Daha üç aylık bebek," dedi Yaman ters ters bakarak. "Biraz sakınsa fena olmaz."

"Abartma Yaman. Zeynep Abla gerektiği kadar sakınıyor, merak etme."

"Ateş ne durumda? Bu gece rahat uyudu mu?"

Alaz gözlerini devirerek derin, sesli bir soluk koyuverdi. "Bu gece birkaç kez uyandı. İki güne kalmaz tüm aksiliğini kuşanır. Cemre gideli neredeyse bir hafta olacak, iyice mızıklamaya başladı. Tüm gün canımıza okuyor huysuzluğu ile. Allah'tan Ekrem Amca'mla olduğunda duruluyor. Adamcağızın, onu oyalayacağım diye günlerdir canı çıktı."

Ekrem ve Ateş'in birlikte geçirdikleri zamanı zihninde canlandırınca yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. Ekrem'in yerlerde yuvarlanarak Ateş'le oynamasını kırk yıl düşünse aklına getiremezdi. Adam, Ateş'le birlikte adeta yeniden can bulmuş gibiydi. O yaşına rağmen imrenilecek

bir enerji ile dopdolu halde torunuyla vakit geçirmeye bayılıyordu.

"Cemre'yi özlüyor tabii oğlum. Özlemez mi?" diye mırıldandı Yaman. Adeta Ateş'in neler hissettiğini yalnızca o anlayabilirmiş gibi kederle çıkmıştı kelimeler dudaklarından.

"Sence sahiden büyüdüklerinde birbirlerini severler mi?" diye sordu Alaz merakla. Düşünüyormuş gibi dalgınca devam etti. "Oğuz Abi'm kesin kudurur."

"Oğuz kim be?" dedi Yaman diklenerek. "O yarmaya mı soracağım? Gör bak, Ateş'le Cemre bizim kaçırdığımız her şeyi yaşayacaklar. Birlikte büyüyecekler, birlikte okula gidecekler. Birbirlerinin en iyi arkadaşı olacakları gibi birbirilerini de çok sevecekler."

Alaz bakışlarını yine yukarı kaldırıp kocasına baktı. Yanağını genç adamın göğsünde sürterek başını hafifçe iki yana sallayıp karşılık verdi.

"Şu inadın var ya, ne desen çıkıyor, o yüzden tartışmayacağım seninle."

"Bir şey biliyorum ki söylüyorum. Oğlum azıcık bana çektiyse sevdiğinden vazgeçmez. Gör bak, Cemre'den başkasına bakmayacak."

Alaz elinin altındaki deriyi çimdikler gibi sıkarak sitemkâr bir tonla karşılık verdi.

"Babası başkalarına bakmış ama."

"Allah belamı verseydi de bakmasaydım," dedi Yaman, derin bir pişmanlıkla. Kollarının baskısını arttırarak karısına sımsıkı sarıldı. "Ne kadar sitem etsen az, yaşadığını bilmesem de kimseye el sürmemeliydim."

"Tamam tamam, abartma," dedi Alaz, üstünde durmayarak. "Bekâr adamdın neticede. Bir hayaleti bekleyecek değildin."

"Benim sana karşı boynum hep eğik olacak," dedi kederle.

Alaz, yine akıl almaz nedenlerle onun kendi kendini yemeye başlamasını engellemek ister gibi süratle konuyu değiştirdi.

"Akşam Ayşe Abla'yla bir arada olalım diye konuştuk. Açılışın nasıl gittiğini takip edeceğiz. Kızlar bol bol sosyal medyaya fotoğraf koyacaklarını söylediler," dedi neşeyle. "Hatta size özel canlı yayın yaparız dediler. Zilal Anamla Ağrılı da gelecek. Zilal Anam yardır gülüm ekibine de haber vermiş. Akşam onlar da bizdeler."

"Yardır gülüm ekibi ne?" diye sordu Yaman şaşkınca.

Alaz alçak sesli bir kahkaha attı. "Çocukların Zilal Anam, Azize Abla ve Vivien Hanım'a taktıkları isim. Kürşat'tan öğrendim."

Yaman gözlerini devirerek söylendi. "Ulan, bu adamların sizinle oturup dedikodu yapmasına ne diyeyim, bilemedim."

"E sen de yapıyorsun," dedi Alaz itiraz edercesine. "Ne zaman Halime Abla'yla mutfakta az laf edelim desek, koşturarak gelip yerini alıyorsun."

"Ben olup bitenden bilgin olsun, diye geliyorum. Kimin ne yaptığını takip edemiyorum ki. Maşallah, sizin istihbarat ağı bayağı sağlam."

"Ekrem Amca'm da aynısını diyor. Halime Abla'yla ne zaman kahvaltı sonrası kahve yapıp lafa otursak sandalyeden mıhlanmış gibi kalkmıyor."

Ekrem'in tavrını Yaman zihninde canlandırınca elinde olmadan alçak sesle güldü. Bazen babasının bir an evvel kahvaltıyı bitirip Alaz ve Halime ile lafa oturmayı dört gözle beklediğinden şüpheleniyordu. Ne zaman kahvaltı sonrası Halime kahve yapmaya girişse, parlayan gözlerle mutfaktaki kadını takip ediyor, heyecanla yerinde kıpırdanmaya başlayarak "Eee? Ne var, ne yok son günlerde?" diye sorması aslında şüpheye yer bırakmıyordu. Ekrem kesinlikle o anları iple çekiyordu.

Yaman aklındaki düşünceleri gülümseyerek uzaklaştırdı ve açılış konusuna tekrar döndü.

"Açılışı ben takip edemem. Sen sonra bana anlatırsın. Çocukların hepsini göndermek bana dünya kadar iş yükledi, ama neyse ki Nihat'ın çok yardımı oluyor."

"Çok güzel zaman geçiriyorlarmış," dedi Alaz gülümseyerek. "Defne'yle Nil hayatlarından çok memnunlar. İyi ki hepsini birden gönderdin. Unutamayacakları anıları oldu hepsinin."

"Sen gitmediğin için üzülmüyorsun, değil mi?"

"Aksine. Tantana sevmiyorum, biliyorsun. O kadar gözün üzerime dikilmesinden hoşlanmıyorum."

Yaman anladığını belirtir gibi başını usulca salladı. O da tıpkı Alaz gibi dikkatlerin üzerine çevrilmesinden hoşnut değildi. Medyanın açılışa ilgisi büyüktü, Esat'ın bu işi üstlenmesinden oldukça memnundu.

"Neyse ki Esat orada," diye mırıldandı.

Alaz'dan alçak sesli bir gülüş çıktı. "Aslında abim de göz önünde olmaktan hoşnut değil. Şimdi orada burada boy boy fotoğrafları çıkacak ya, şimdiden strese girmiş."

"Esat buna çok aldırmaz, diye düşünüyordum."

"Yok yok, kendi aldırdığından değil," dedi Alaz çabucak atılarak. "Bundan sonra ne zaman abuk bir şey yapsa, Ağrılı'dan işiteceği azarlar yüzünden strese gitmiş. Ağrılı'ya koz vermiş oldu. Façasını alaşağı ediyor."

"Nasıl yani?"

"Abim saçma sapan bir şey yapınca, Ağrılı kesin şöyle diyecek," diyen Alaz, sesini bir oyuncu pozuyla kalınlaştırmaya çalışarak devam etti. "Gazetelerde boy boy fotoğrafların çıktı diye adam mı oldun sanıyorsun? Adamlık öyle cıvık cıvık poz vermekle olmaz. Düzgün davran, asabımı bozma benim." Sözleri biter bitmez alçak sesle güldü. "Yani anlayacağın, abim şöyle ağız tadıyla havasını atamayacak."

Yaman ona eşlik ederek gülerken başını salladı. "Sadık baba çok başka bir adam. Bazen hiç gülmeyi bilmiyor sanıyorum, her zaman öyle ciddi ki. Ama o ciddiyetle ettiği lafları duyunca da hayrete düşüyorum."

Alaz'ın yüzünde minnetle karışık buruk bir tebessüm belirdiğinde, gözleri dalgınca loş odanın içinde dolaştı. Alçak sesle konuşurken ses tonundaki keskin savunma tınısı gözden kaçmıyordu.

"Aksine çok güzel güler Ağrılı. Hayatımda gördüğüm en şefkatli gülümsemeye o sahiptir mesela. Sadece ağır bir adam. Her şeye gülmez. Ama gülünce, o gülüş aklından hiç çıkmaz."

Zihnindeki gülümseme seneler öncesine aitti. O minik köpek kulübesinin dışında, dizlerinin üzerine çöküp elini ileri uzatmış olan adamın yüzündeki o şefkatli yumuşak gülümseme, zihnine kazınmış gibiydi. Öylesi güven veren, öylesi iç ısıtan, bir o kadar buruk ve çaresiz bir gülümsemeydi o.

***

O cuma akşamı, Londra'daki açılışı hep birlikte takip etmeye karar vermiş olduklarından İstanbul'da kalanlar Alazların salonda toplanmıştı. Akşam yemeğini neşe içinde geçirmişlerdi. Yemek sonrası erkekler büyük salonun bir köşesindeki oturma grubunda kahvelerini içerken kadınlar bir başka köşede kendi aralarında sohbete dalmışlardı.

Ateş yine kucaktan kucağa dolaşıyordu fakat çokça canının istediğine bulaşmayı tercih eder gibiydi. Emeklemeye başladığından beri kucakta kalış süresi oldukça azalmıştı, bir an evvel yere inmek ister gibi alınan kucakta kısa sürede tepinmeye başlıyor ve kendisini tekrar yere bıraktırıyordu. Alaz yan gözle yine emekleyerek Ekrem'in yanına giden Ateş'i izlerken kendi kendine konuşur gibi, "Yarım saat son-

ra uyuyacaksın küçük bey, az daha yorul sonra salon turun son bulacak," dedi.

Ekrem ayağının dibine gelen çocuğa uzanarak kucağına aldı, mest olmuş bir gülümsemeyle konuştu.

"Ateş parçam... Kaçıncı turu attın can yoldaşım?"

Ateş neşeyle gülerek avuçlarını dedesinin yanaklarına bastırdı. Ağzından salyalar akıtarak henüz uç vermiş dişlerini Ekrem'in çenesine bastırarak ısırmaya çalıştı. Ekrem'in keyifli gülüşü dudaklarının arasından dışarı fırladı. Bu oynaşma beş dakika kadar sürdü ve Ateş yine tepinerek yere indi. Salonda attığı bir turun ardından bu kez Ağrılı'nın ayaklarının dibine vardı. Ağrılı'nın üzerindeki pantolonun paçalarına tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. Ağrılı bedenini öne eğip ellerini her an hamle yapmaya hazır halde Ateş'e doğru uzatsa da müdahale etmeden bir süre boyunca çocuğun çabasını izlemeye devam etti.

"Ha gayret," dedi destekler gibi. "Erken yürüyeceksin belli ki." Gözlerini Ateş'ten ayırmadan yanındaki Fırat'a hitaben dert yanar gibi konuştu. "Esat gibi on ikisine gelmeden direksiyon başına da oturur bu." Tam o esnada bacaklarına sarılarak iki ayağının üzerine kalkan çocuğa gözlerinde parlayan gururla gülümsedi. "Aferin benim torunuma!" dedi coşkuyla. "Demedin mi ben sana?" dedi hızla Fırat'a bakıp gözlerini yeniden Ateş'e çevirerek. "Maşallah, Tahir dedesi gibi cabbar olacak."

Kollarının altından tuttuğu çocuğu kaldırarak kucağına oturttu. Ona gülümseyerek bakan ve garip sesler çıkaran Ateş'le göz göze gelerek adeta yetişkin biriyle konuşur gibi büyük bir ciddiyetle, "İlk araban benden ateş parçası," dedi başını sallayarak. "Esat dayın beni faka bastırdı ama sana benden sınırsız kredi. Kaç sıfır istersen koy dediğinin yanına."

Fırat'ın sesli kahkahası duyulduğunda Ateş de adeta söyleneni anlamış gibi başını sallayarak neşeyle kahkaha attı.

Alaz bir kulağı ile kadınların konuşmalarını dinlemeye çalışsa da gözleri sürekli Ateş'in ve diğerlerinin üzerindeydi. Yüzünde hem mutlu hem de buruk bir tebessüm vardı. Ateş'in Ekrem ve Ağrılı ile geçirdiği anların saniyesini bile kaçırmak istemez gibiydi. Bu anlar, aklına hep aynı soruyu getiriyor, mutlu gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyordu.

Hayatta olsa babası, Ateş'le nasıl zaman geçirirdi acaba?

Bu soru zihninde öylesine ısrarla yankılanıyordu ki izlediği görüntüler şekil değiştiriyor, Ateş'le oynayan Ekrem ya da Ağrılı, Tahir'in görünümüne bürünüyorlardı adeta.

Görüntü öyle baştan çıkarıcıydı ki Alaz, bu hayal dünyasından hiç çıkmak istemiyordu. O görüntüye aniden bir kadın ekleniyor, naif bir gülümseme ve asil bir duruşla Tahir'in yanında biterek torununa sevgiyle gülümsüyordu.

İç çeker gibi bir soluk alarak yavaşça yerinden kalktı. Ateş'i yatırma vakti gelmişti. Aynı düşünce bir başka şeyin daha vaktinin geldiğini hissettirdi. En son mezar ziyareti yapalı bir hafta olmuştu. Ertesi gün Yaman ve Ateş'le birlikte yine mezarlığa gitseler iyi olacaktı. Ateş hayatta olan soyunu tanıdığı gibi, hayata olmayanları da tanımalı, onlara da aşina olmalıydı. Hatta onun hayata gelmesine vesile olan, canlarını vermiş olan fedakâr insanları da tanıyarak, bilerek büyüyecekti. Onlara dokunamasa bile topraklarına dokunmalı, bir gün kendileri olmadığında da onları asla unutmamalıydı.

"Ben Ateş'i emzirip uyutayım, yarım saate inerim," diyerek ileri doğru adımladığında ses tonundaki burukluğu diğerleri fark etmeden başlarını salladılar yalnızca.

***

"Bence Oğuz haklı," dedi Yaman. Alayla devam etti. "Esat kesinlikle genetik artık. İki tane zehir gibi abisi varken onun zekâ düşüklüğünün aşka bir açıklamasını bulamıyorum."

"Yaman!" dedi Alaz, azarlar gibi sert bir sesle. Konuşmasına engel olmak ister gibi, kesmekte olduğu börek dilimlerinden küçük bir parçayı Yaman'ın ağzına tıktı.

Yaman kucağında tuttuğu Ateş'in pozisyonunu değiştirip çocuğu omzuna dayarken ağzındakini zorlukla çiğnemeye koyuldu. Gözleri bir şeyler anlatmak ister gibi Alaz'a dikilmişken homurdanarak başını sallıyordu. Alaz ona arkasını dönmeden evvel uyarır gibi baktı.

"Esat Abi'm her şeyin farkında ama şu an işine geldiği için farkında değilmiş gibi davranıyor. Hepiniz aynı hataya düşüyorsunuz. Onu hafife alıyorsunuz."

Yaman ağzındakini çabucak çiğneyerek bir kısmını yuttu ve soluksuz kalmış gibi sesli bir nefes alarak yine homurtuya benzer bir sesle karşılık verdi.

"Ne yani, Berin konusunda kumpas kurduğunuzu biliyor mu? Anladı mı?"

Alaz, sence der gibi kocasına alaycı bir bakış atarak gülümsedi ve yarım bıraktığı işe devam etmek üzere arkasını döndü.

"O buluşmaları yengelerinin onu fişeklemek için ayarladığına emindir. Aklının başına gelmesine neden olduğu için ses edemiyor."

"Başta şuurunu kaybettiği düşünülürse ses etmesin zaten," diye karşılık verdi Yaman. Tasvip etmez gibi bir tını vardı sesinde.

Alaz ona bakmadan başını onaylayarak salladı. "Yaptığı terbiyesizliği telafi etmeye çalışıyor. Bence hissettiği suçluluk ve mahcubiyet. Ama Berin'e karşı hissettiği mahcubiyet suçluluk hissinden ağır. Yaptığı şeyler hiç onluk değildi."

"Erkekler kıskandıklarında gerçekten akıl yoksunu oluyorlar," diye mırıldandı Yaman. "Sadık Baba ve Zilal Ana'nın yetiştirdiği çocuğun bir kadına öyle davranmış olması çok şaşırtıcı."

"Abimin son haftalarda uyumlu olma çabası da bu yüzden zaten. Bir çeşit kefaret ödüyor diyelim. Ağrılı ve Zilal Anam terbiyesizliğini bir yere kadar biliyorlar, ayrıntılardan haberleri yok. Abim de bunun farkında."

"Haftalardır sırf sabrını sınamak için herkesin ona iş yüklediğini, Berin'le sık sık görüşmesini baltaladıklarını anladı mı diyorsunuz?"

"Şu an kendisini ispat etme çabası içinde, hazır önüne taş koyan da yokken herkesin suyuna gitmek istiyor."

"Köprüyü geçene kadar yani?"

Alaz, başını geriye çevirip omzunun üzerinden Yaman'a tasvip etmez çabuk bir bakış attı. "Ağrılı için böyle bir düşünce abimin aklından geçmez. Sadece babasının yüzünü kara çıkarmak istemiyor."

Karı koca mutfaktalardı. Portatif beşiğin içinde Cemre uyuyordu, mızıklanan Ateş'i Yaman kucağında tutarak oyalarken Alaz, bir sonraki gün yapılacak olan Kürşat ve Defne'nin düğünü için hazırlık yapıyordu.

Günlerden cumartesi idi. Bir catering firmasıyla anlaşmanın daha kolay olacağını öneren birkaç kişiye şiddetle karşı çıkan Zilal, evdeki kızlarla birlikte düğün için yemek hazırlıklarını kendilerinin yapacaklarını söylemişti. Alaz'ın Ateş ve Cemre'yle vakit geçirmesini istemiş, her şeyin kontrolü altında olacağını belirtmişti. Şimdiye kadar gerçekleştirdiği tüm düğünlere emek harcamış olan Zilal yapılacak yemeklerin de kendi ellerinden çıkmasında ısrarcı olmuştu.

Halime de onlara yardıma gittiğinden Yaman, Alaz'la evde kalmıştı. Onun varlığı Alaz'a daha geniş ve rahat bir hareket alanı yarattığından bu fırsatı değerlendirmişti. Yarım saat evvel fırından çıkardığı börekleri keserek büyük servis tabaklarına yerleştiriyordu.

Boşalttığı tepsileri yıkamak üzere tezgâha bırakırken onu izleyen Yaman, "Zilal Ana'nın hakkını ödeyemeyiz," dedi mırıltılı bir sesle.

"Anam düğün hazırlığı yapmayı sever."

"Erkek tarafı olarak düğünün burada olmasını istememize rağmen tüm zahmeti yüklenmesi büyük incelik. Oysa ben yorulmasını istememiştim."

"Sen bunu Zilal Anama deme sakın, çok darılır. Kürşat evin oğlu, tabii ki erkek tarafı biz olacağız. Ama hazırlıkları burada yapsaydık çocuklarla birlikte zor olurdu. O yüzden Zilal Anam herkesi oraya topladı." Ansızın kıkırdayarak sözlerine devam ettiğinde, sesi özlem barındırıyordu. "Şimdi hem dedikodu yaparlar hem iş. Nasıl gürültülüdür orası, tahmin edemezsin."

"Kürşat ve Defne'nin böyle bir şey isteyeceklerini hiç düşünmemiştim," dedi Yaman, dalgın bir edayla.

"Evin bahçesinde düğün istemelerini mi diyorsun?"

"Yani ne bileyim," dedi omuz silkerek. "Kulübü kapatabilirdik, bir otel tutabilirdik... Daha şatafatlı bir şey olabilirdi."

"Biz de şatafat istememiştik," dedi Alaz hatırlatırcasına. "Kürşat aile arasında, kendi evimizde olmasını istedi. Bu Defne'nin de isteği idi. Bahçe büyük neyse ki. Kır düğünü gibi olacak." Aniden hayıflanır gibi, "Bizim niye aklımıza gelmedi ki? Keşke biz de böyle yapsaydık," dediğinde, Yaman telaşla atıldı.

"Yaparız prensesim," dedi çabucak. "Sen öyle istiyorsan, biz de yeniden düğün yaparız."

Alaz sahici olmaktan uzak bir kızgınlıkla kocasına baktı. "Sadece şaka yapmıştım. Ben kendi düğünümden oldukça memnundum. Hem artık çocuğumuz var Yaman. Kucağımızda çocuğumuzla yeniden mi evleneceğiz?"

"Ben seninle her sene yine yeniden evlenirim."

Bakışları neredeyse elle tutulacak kadar somut, öylesine büyük bir sevgiyle kaplıydı ki Alaz, gözlerini ona çevirdiğinde kalbinin göğüs kafesini parçalayacağını sandı. Yaman'ın sevgisi hiç tükenmediği gibi, şaşırtıcı şekilde her geçen gün bu sevgisini daha da büyütüyordu. Alaz hayatı bo-

yunca aklının ermeyeceği tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Yaman'ın sevgisi, adanmışlığı, ona tutkunluğu ve tüm bunları bir nebze dahi azaltmadığı gibi her geçen gün nasıl olup da daha da çoğaltabildiğine bir türlü aklı ermiyordu.

Yaman ona her zaman kıyamazmış gibi dokunurken, deyim yerindeyse el üstünde taşırken Alaz bir kadının bir erkek tarafından böylesine şımartılmasının ne kadar muazzam olduğunu düşünüyor, çoğu zaman diğer tüm kadınların da aynı hissi yaşayabilmelerini diliyordu. Bu her kadının hakkı olmalıydı.

Bir zamanlar babası annesini el üstünde taşımıştı. Eğer yaşasalardı hâlâ aynısını yapacağından en ufak bir kuşkusu bile yoktu, annesinin bu hazzı kısacık bir süre dahi tadabilmiş olmasına hem üzüntü duyuyor hem şükrediyordu. Sanki tadı damağında kalmış gibi yarım kalmıştı her şey onlar için. Fakat öte yandan birçok kadının hiç yaşamadığı bir şeyi kısacık da olsa tadabilmişti. Şükrü üzüntüsüne baskındı. Her şeye rağmen az, hiçten evlaydı.

Kendisini mahzunlaştıran düşüncelerden sıyrılmak ister gibi, yıkadığı tepsiyi kenara koyup ellerini kuruladı. Bedenini geriye çevirdiğinde oğluyla göz göze geldi, yüzünde aniden genişçe bir gülümseme belirdi. Ateş avucunu ağzının içine sokmuş sesli bir şekilde emerken ağzının kenarlarından salyaları akıyordu, aynı zamanda boğazından homurdanmaya benzer sesler çıkarıyordu. Bedenini öne eğerek yüzünü oğluna yaklaştırdı.

"Acıktın mı annecim?" dedi gülümseyerek. Oğlunun salyalarına üzüntüyle baktı. "Usandın mı o diş kaşıntılarından? Bir türlü bitmedi çıkmaları, değil mi? Az kaldı annecim, bak öndekileri hallettin bile, az kaldı kuzum."

"Az kalmadı prensesim. Oğlanı kandırma," diyen Yaman araya girdi. Adeta bir yerden okur gibi düz bir tonla devam etti. "Bebeklerde diş çıkarmalar üç yaşına kadar devam edi-

yor. İlk önce alt ve üst ön kesici dişler çıkıyor ki bizim oğlan bunları erken çıkardı. Önümüzdeki altı ay içinde yan kesici dişler gelecek ve iki yaşına gelmeden köpek dişleri ve azı dişleri çıkacak. İkinci azı dişleri iki yaşından sonra çıkacak. Tüm dişlerin çıkması üç yaşına kadar tamamlanmış olacak. Ki onlarla toplam yirmi edecek. Kalıcı azı dişleri ise altı yaşında çıkmaya başlayacak. Son dördünü artık ne zaman çıkarırsa." Aniden kaşlarını çatarak sorarcasına karısına baktı. "Bazı insanların hiç yirmilik diş çıkarmamaları sence de çok garip değil mi?"

Alaz hayretle öylece kocasına bakıyordu. Bedenini yavaşça düzelterek dikildi, gözlerindeki hayret silinerek yerini bıkkın bir ifadeye bıraktı. Başını hayıflanırcasına iki yana salladı.

"Pes!" dedi, alçak sesle. "Kadın doğumcudan sonra uzmanlık alanlarını genişletiyorsun. Tebrikler."

"Ne dedim ki şimdi prensesim?" Yaman yarı hayret yarı savunmayla bakıyordu ona. "Oğlumun gelişimini takip etmem suç mu şimdi?"

Alaz iki eliyle Yaman'ın omuzlarını kavrayarak geriye doğru çevirip mutfaktaki oturma grubuna doğru itekledi.

"Asla suç değil! Şimdi oğlunun gelişimiyle daha fazla ilgilenmeli ve karnını da doyurmalısın. Bu sabah süt sağmıştım, sen onu Ateş'e ver, ben de şu kalanları halledeyim."

"Birazdan Cemre de uyanır. Onun sütü nerede? Zeynep Abla bıraktı inşallah."

"Elbette bıraktı. Bugün seni çocukları doyurmakla görevlendiriyorum. İki saat sonra Ateş'in püresini de yedireceksin."

"Sen neden bunlarla uğraşıyorsun ki? Zaten her şeyi Bozdumalarda yapıyorlar ya, sen uğraşma diye gitmedi mi herkes oraya?"

"Evet, o yüzden öyle oldu. Ama madem sen bana yardımcı olmak için buradasın, o zaman ufak tefek şeyleri de ben

yapabilirim. Kürşat bizim evin oğlu, öyle değil mi? Biz de bir şeyler yapmalıyız. Erkek tarafı biziz."

Yaman sırıtırken başını salladı. "Babam bir oğlunu daha evlendirdiği için çok mutlu. Sanırım Halit'ten o da ümidini kesti."

"Halit sizden yıldığı için düşünmek bile istemiyordur. Hem herkes evlenmek zorunda diye bir şey yok. Ragıp Abi de hiç evlenmemiş belki Halit de onun yolunu izlemek istiyordur."

Yaman bir süre ses çıkarmadı. Alaz'ın önüne koyduğu biberona uzanmadan evvel oğlunu kucağına yatırarak koluna dayadı. Biberona uzanırken düşünceli bir sesle mutfağın diğer ucundaki karısına hitaben konuşmaya başladı.

"Büyük şans öyle değil mi? İnsanın gerçekten de ömrünün sonuna kadar birlikte olmak istediği kişiyle karşılaşması çok düşük olasılık aslında."

"Sanırım öyle," diye karşılık verdi Alaz. "Biz şanslı olanlardanız."

"Hem de çok," dedi Yaman sıcacık bir tonla. Başı kucağındaki biberonu emen oğluna eğilmişti. Yüzünde eşsiz bir gülümsemeyle oğlunu izlerken Alaz onlara baktı ve minnetle gülümsedi. Gerçekten de çok şanslıydı. Karşısında manzara çok şanslı olduğunun kanıtıydı.

Üç haftadır yaşadıkları yoğunluk hiçbirinin başını kaldırmasına olanak vermemişti. Bir önceki hafta Bozdumanlar nihayet yeni evlerine taşınmışlardı. Öncesindeki haftalar boyunca sürekli gelip giden eşya kamyonları olmuştu. Her ne kadar genelde bir arada olsalar da Ağrılı oğullarının da kendi evlerine yerleşmelerini istemişti ve düzenlenecek üç ev Zilal'le birlikte iki gelinini de sabahtan akşama kadar süren bir koşturma içine sokmuştu. Diğer evden gelen birtakım eşyalarla birlikte yeni alınan eşyalar da kısım kısım getirilip yerleştirilmişti.

Zilal tıpkı bir komutan gibi yönetmişti her şeyi. Hem Kürşat ve Defne'nin düğün hazırlıkları için alışveriş yapmışlar hem de aynı esnada kendi evlerine alınacakları da bu alışveriş süresince aradan çıkarmışlardı. Birlikte alışveriş yapmaktan olağanüstü bir zevk alan Azize ve Vivien de Zilal'e eşlik ederken adeta lunaparka bırakılmış çocuklar gibiydiler.

Bu yoğunluktan Alaz da nasibini almıştı. Diğerleri dışarıda yapılacaklara koştururken yeni evlerdeki düzenlemeleri Alaz takip etmişti. Artık evler birbirine oldukça yakındı, gelen eşyaların yerleştirilmesini sağlamak adamlarla birlikte hayli kolay olmuştu ama sürekli başlarında kalması gerekmişti.

Son haftaları çoklukla evde geçirse de olan biteni takip etmekten geri kalmıyordu. Dışarıda olup bitenlerin istihbaratını Halit ve Nihat sağlıyordu. Onların kaçırdıklarını Kerim ve Adil'den öğreniyordu. Evdeki havadisleri Ayşe ve Zeynep'ten alıyor, hiçbir şeyden habersiz kalmıyordu.

Bir hafta evvel artık herkes kendi evinde yaşamaya başlamıştı. Aslında yatmadan yatmaya kendi evlerine yollanıyorlardı demek daha doğru olurdu. Beş aylık ikizlere hamile olan Ayşe'nin büyüyen karnıyla çok rahat hareket ettiği söylenemezdi. Zilal bir an bile gözünü üzerinden ayırmıyordu. Zeynep için de kısmen aynı şey geçerliydi. Neredeyse dört aylık olan Cemre'nin bakımı Zilal sayesinde onu da yormuyordu. Ki geçen haftalar içinde Cemre daha çok Alazlarda vakit geçirmişti.

Cemre'nin varlığı Ateş'i sakinleştiren en büyük etkendi. Bir önceki ay iki haftalık yokluk Ateş'i zıvanadan çıkarmıştı ve şimdi sık sık Cemre ile birlikte olan çocuk, o değilmiş gibiydi. Yaman da oğluyla aynı hisleri paylaşıyordu. Cemre'yi en az oğlu kadar özlüyordu. Öylesine sevimli bir bebekti ki Yaman'a çoğu zaman oyuncak bebek gibi görünüyordu.

"Bu yarımadan böyle bir çocuk olacağını kim düşünebilirdi ki?" diye sık sık kurduğu cümle, Oguz'u delirtse de kızıyla övünmekten de geri kalmıyordu.

"Analar neler doğuruyor diyeceğim ki karımın eline kimse su dökemez, ama lütfen, babanın da hakkını verin. Babalardan nasıl çocuklar oluyor, görün!" diyerek ters ters Yaman'a bakıp "İskele babası!" diye sözlerini tamamlıyordu. İkisinin didişmesi asla son bulmayacak gibiydi.

Son günlerdeki yeni durumdan en çok memnun olanlar Ekrem ve Ağrılı idi. İki adam da artık birbirlerine yürüme mesafesinde bir uzaklıktalardı ve günün büyük kısmını birlikte sohbet ederek geçiriyorlardı. Ragıp zaman zaman onlara katılsa da daha çok Yaman'a destek vermesi ve gelen giden araçları organize etmesi nedeniyle koşturanlara eşlik ediyordu.

Alaz bazen iki adamı uzaktan izlerken yüreğinin sımsıcak bir hisle çarptığını hissediyordu. Yan yana zaman geçiren iki adam bazen uzun denecek derin bir sessizliğe bürünüyor, sanki konuşmadan da anlaşıyorlardı. Alaz için o iki adam da öylesine kıymetliydi ki ikisini yan yana görmekten duyduğu mutluluğu tarif etmekte zorlanıyordu. Kayıplarına karşı sahip oldukları adeta onları yeniden var ediyordu. O iki adamın varlığı Alaz'ın zihninde başka şekillerde vücut buluyor, onları izlerken hissettiği huzur tüm benliğini sarmalıyordu.

Şimdi yine aynı hislerle sarmalanmıştı. Mutfağın kapısından dışarı baktığında bahçedeki oturma grubundaki iki adamın yine sessizliğe büründüğü bir anda olduklarını gördü. Dudaklarından kelimeler dökülmese de ikisinin de sessiz bir diyalogu devam ettirdikleri, aynı ifadeye sahip yüzlerinde açıkça okunuyordu. Başları öne eğik, çehreleri dalgındı. Ağrılı her zaman olduğu gibi avucundaki tespihi ağır ağır çevirirken Ekrem'in birbirine dolanmış parmakları kasılıp gevşiyordu.

Ağır ağır geriye dönerek iki adama kahve yapmak üzere hazırlığa girişti. Yan gözle Yaman'dan tarafa baktığında onun uyanmış olan Cemre'yi doyurmaya devam ettiğini gördü. Yüzünde naif bir gülümseme belirdi. Yaman'ın yanındaki minik bebek koltuğunda Ateş oturuyordu ve sürekli ileri uzanmaya çalışır gibi öne abanıyordu. Yaman ara sıra oğlunun minik parmaklarını okşarken alçak sesle konuşuyor, sabırlı olmasını söylüyordu.

"Ekrem Amca'mla Ağrılı'ya kahve yapıyorum. Sen Cemre'yi doyurduktan sonra bence bu iki haylazı da dedelerine bırakalım da, şu bahçedeki düzenlemelere bir göz atalım."

"Olur prensesim," dedi Yaman, başını onaylayarak sallarken.

***

"Bir gün nikâh şahidin olacağım hiç aklıma gelmemişti."

Kürşat yanındaki sandalyeyi çekerek oturan Halit'e başını çevirdi. Yüzünde istemsiz bir gülümseme belirdi.

"Benim de bir gün evlenebileceğim hiç aklıma gelmemişti."

İkisi senkronize şekilde başlarını bahçenin ilerisine doğru çevirdiler. Her zaman etraflarında olan, aşinası oldukları yüzlerde tıpkı onlarınkine benzer gülümsemeler vardı. Bahçeye dağılmış olan koltuk ve masalarda kimi yanındakiyle sohbete devam ederken kimileri oynuyordu. Nikâh iki saat evvel kıyılmış, herkes işin eğlence kısmına geçmişti.

Kürşat kızlarla birlikte dans eden Defne'ye baktığında gözlerinin içi sevgiyle ışıldadı. Nil ve Berin'le birlikte kahkahalar eşliğinde dans ediyordu.

Ekrem ve Ağrılı her zamanki gibi bir kenarda oturmuş mutlu tebessümlerle gençleri izlerken ara ara birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı. Yanlarındaki Ragıp ve Erdem de sohbe-

le eşlik ediyordu. Zilal son zamanlardaki en iyi arkadaşlarıyla hararetle konuşuyordu.

Kürşat'ın bakışları bahçenin ortasında dans etmeleri için ayrılmış olan açıklığa çevrildi tekrar. Alaz kucağındaki Ateş'le birlikte bedenini hafifçe sallayarak dans ediyordu. Üzerinde gözlerinin renginde uzun şifon bir elbise vardı. Çıplak ayaklarla çimenlerin üzerinde salınırken elbisenin uzun etekleri uçuşuyordu. Karşısındaki Oğuz'un kucağında Cemre vardı. Ateş Cemre'ye uzanmaya çalışırken babasının kucağında sallanan Cemre'nin dudaklarının arasından çıkan ince sesli kahkaha yürek ısıtan cinstendi. Kızıl tüylerle kaplı başında elbisesinin renginde beyaz bir bant vardı. Dişsiz ağzı açılıyor, kesik kıkırtılar hıçkırık gibi çıkıyordu. Babasının koca bedenine yaslanmış olan Cemre bir kedi yavrusu kadar küçük görünüyordu. Oğuz dizlerini bükerek sallanmaya devam ederken Alaz da ona eşlik ediyor, iki kardeş kucaklarında çocuklarıyla neşeyle oynamaya devam ediyorlardı.

Kürşat bu manzaranın doyumsuz bir seyirde olduğunu düşündü. Düşünceleri hızla geriye kayarak birkaç sene evveline gitti. Yüzünde asılı kalmış gülümsemeyle dalgın bir sesle, "Nereden nereye" dedi. "Birkaç yıl evvel bugünü yaşayacağımızı söyleseler götümüzle gülerdik, değil mi?"

Yanındaki Halil'in de bakışları onun baktığı yöne çevrilmişti. O da tıpkı Kürşat gibi dalgındı.

"Birkaç yıl evvel deseler az da olsa inanırdık lan, asıl yetimhanedeyken bugünü söyleseler götümüzle gülerdik."

İkisi de birkaç saniye sessiz kaldılar, aynı şeyi düşündükleri belli, önceden ezberlenmiş bir replik gibi aynı anda ikisinin dudaklarından da aynı kelimeler çıktı.

"Kıl Selim o Alman pasaportunu götüne soksun!"

İki farklı tondaki kahkahalar birbirine karıştı. Oturdukları yerde bedenlerini birbirlerine çevirerek hararetle konuşmaya başladılar.

"Ulan, o pasaportun ne havasını atmıştı be," dedi Halit sitem eder gibi.

"Amma eziklemişti bizi. Gerçi bütün çocukları eziklemişti ama bana nedense daha çok dokunmuştu."

"Hatırlıyor musun? O zaman sana demiştim, boş ver oğlum, biz de kendimize güzel bir yuva kurarız burada mutlu oluruz diye. Sen bana ters ters bakıp demiştin ki, oğlum, bu Kıl Selim'e inat yurtdışına gitmeden evlenip yuva kurmam," diyen Halit iki saniye susup takdir eder gibi gülümsedi. "Ulan, resmen dediğini yaptın he."

Kürşat buruk bir gülümsemeyle en iyi dostuna bakıp başını iki yana salladı.

"Oğlum, çocukluk inadıyla öyle demiştim. Bir şeylere tutunmaya çalışmak işte. Aklımın ucundan bile geçmiyordu o zamanlar bunu yapabileceğimiz."

Halit onaylayarak başını salladı. "İşte o yüzden dedim ya, asıl o zaman bugün ne yaşayacağımızı bize söyleseler götümüzle gülerdik. Hayat çok garip lan. Moralin düzelsin diye evlenir yuva kurarız, demiştim ama benim de aklımın ucundan senin nikâh şahidin olacağım gerçekten geçmemişti."

"Herhalde oğlum. Nikâh şahidim senden başka kimse olamazdı. Kardeşimsin sen benim. Senin nikâh şahidin de ben olacağım."

Halit minnet dolu bir gülümsemeyle ona bakarken "Eyvallah" diyerek başını salladı. Buruk bir edayla devam etti. "Kısmet bu işler. Herkes gönlünün sahibini bulamaz." Bakışları yukarı kalkarak Kürşat'ın omzunun üzerinden ileriye, bahçedekilere çevrildi. "İlla evlenerek yuva sahibi olunacağına inanmıyorum ben. Ben de yuvamı buldum aslında."

Kürşat'ın ona dikili bakışlarına dönerek duru gözlerini kendisine bakan kara gözlere sabitledi. "Ekrem Abi, Ragıp Abi, Halime Abla, diğer çocuklar... Yaman Abi... Sen... Benim ailem sizsiniz zaten. Ben yuvamı çoktan buldum. Belki de bu yüzden arayış içinde değilimdir, kim bilir?"

Kürşat uzun denecek bir süre ses çıkarmadan gözlerini bile kırpmadan Halit'e baktı. İkisi de söze dökülmemiş onlarca kelimeyi gözleriyle birbirlerine anlatıyorlardı. Halit haklıydı. Onlar aslında yuvalarını çoktan bulmuşlardı. Yuva kurmak için illa evlenmeleri gerekmiyordu.

Utangaç bir edayla, "Çitlembiği çok seviyorum," dedi Kürşat yumuşak bir sesle. "Onu benim karşıma çıkaran talihe her gün şükrediyorum. Bir kadına karşı neler hissedilebileceğini onunla öğrendim. Farklı hissettirdi bana." Ansızın susarak başını aşağı eğdi ve dalgın bir tavırla devam etti. "Ama haklısın. Yuvanın ne olduğunu Ekrem Abi öğretti. Kardeş nasıl kollanır, Ragıp Abi öğretti. Kadın nasıl sevilir, Yaman Abi öğretti. Ana babadan öğrenilecek her şeyi bize onlar öğretti. Ben bugün Defne'yle bir yuva kurmuyorum. Sevdiğim kadınla birlikte aynı evde yaşamak için ilk adımı atıyorum. Ben aslında yuvamı çoktan kurdum." Başını kaldırdığı esnada kolunu da kaldırarak elini Halit'in omzuna koyup parmaklarıyla dostça sıktı. "Biz aslında yuvamızı çoktan kurduk. Sahipsiz iki kuştuk. Bize sahip çıkan adamlar kendi kırık dallarını bize de uzattılar, yuva nasıl kurulur öğrettiler."

Kürşat sustuğunda ikisi de onları sarmalayan duygusallıkla bir süre ses çıkaramadılar. İkisinin de nemlenen gözleri yolun en başına gittiklerini ve bugüne kadar yaşadıkları her şeye hızla göz attıklarını işaret ediyordu. Halit yumuşak bir gülümsemeyle onaylar gibi usulca başını sallarken kolunu kaldırıp tıpkı Kürşat gibi elini onun omzuna koyarak sıktı. Üzerlerine çöken melankoliyi dağıtmak ister gibi şakacı olmasına çalıştığı bir ifade belirdi yüzünde. Tek kaşını kaldırarak gözlerini kıstı ve sanki çok merak ediyormuş gibi alayla sordu.

"Kıl Selim'in götüne kaçmış mıdır lan o pasaport?"

21.BÖLÜM

15 yıl Sonra

Yaman aracı çabucak park ederek dışarı çıktı. Aceleci adımlarla okulun kapısına doğru ilerlerken açısına giren iri bedeni fark ederek şaşkınca duraksadı ve ona doğru yaklaşan adama bakarak "Senin ne işin var burada?" diye sordu.

Oğuz yarı bıkkın yarı kızgın bir ifadeyle "Sence?" diye sorarak karşılık verdi.

"Ne alakası var? Beni aradılar zaten. Ateş'in velisi sen misin ki seni arasınlar?" derken hafifçe diklenmişti.

Oğuz, küçümseyerek gözlerini kısıp "Cemre'nin velisi ben olduğum için olabilir mi?" dedi.

"Cemre'ye n'olmuş?" diye şaşkınca sorarken ses tonundaki endişeyi yok edememişti. Bir adımı ileri atıp üsteledi. "N'olmuş oğlum Cemre'ye? İyi mi Cemre?"

"Sen Cemre'yi soracağına, kendi oğlunu düşün."

"Ben Ateş'in neyini düşüneyim? Kim bilir yine kimi yumrukladı. Ben ettiğimi çekiyorum oğlum, ağzımı açıp tek laf edemem. Anneme çektirdiğim her şeyi Ateş bana çektiriyor. Karma dedikleri bu bence."

"Karmanı sikeyim!"

"Doğru düzgün konuş!" dedi Yaman terslenerek. "Okula giriyoruz, adabını takın. Çocuklar var etrafta."

Oğuz boş bahçede gözlerini gezdirip alayla karşılık verdi. "Hayal mi görüyorsun lan? Düşündüğümden erken bunamaya başladın."

"Senin beyin hücrelerin de benim düşündüğümden erken tükendiler. Ders saatindeler, yarma!"

Oğuz ona keskin bir bakış atıp ileri adımladı. Yaman'ın seri adımları da ona eşlik etti.

"Müdürün odasındalar mıymış?" diye sordu Oğuz. Ardından sitemkâr bir tonla, "Yine!" diye ekledi.

"Başka nerede olacaklar?"

"Bu sefer ne oldu acaba?"

"Çok gereksiz sorular soruyorsun. Sanki farklı farklı sorunlar için geliyormuşuz gibi."

"Hep senin oğlunun yüzünden! Bela mıknatısı!" Yan gözle Yaman'a yine ters bir bakış attı. "Babası kılıklı."

"Benim oğluma kurban ol sen!" dedi Yaman diklenerek. Kara gözlerinden ateş saçarak Oğuz'a baksa da adımlarını yavaşlatmamıştı. Okul binasından içeri girerek müdürün odasına doğru boş koridorda ilerlemeye devam ediyorlardı.

"Herhalde olurum, orası ayrı," dedi Oğuz umursamaz bir tonla. Ses tonu kontrol edemediği bir sevgi barındırıyordu. "Ama azıcık idareci olmaya çalışsa fena olmaz. Bu sefer kuzudan saklamam valla, şimdiden söyleyeyim."

"Alaz'a hiçbir şey söylemeyeceksin!" dedi Yaman, keskin bir sesle. "Üzülmesini istemiyorum. Bunu aramızda halledeceğiz."

"Neyi aramızda halledeceğiz lan? Bu kaçıncı? Geçen sefer uzaklaştırma aldığında her gün oğlanı okula götürüyormuş gibi evden çıkarıp şirkete götürdün. Kuzu sizin olduğunuz binaya gelmesin diye akla karayı seçtim. Koskoca oğlanı bir daha nasıl saklayacağız?"

"Eğer uzaklaştırma verirlerse ben babamla konuşurum. Belki Ateş'le birlikte çiftliğe giderler."

Oğuz yan gözle geri zekâlıymış gibi baktı Yaman'a. "Yatılı okulda okumuyorlar arıza! Ekrem Abi'yle çiftliğe nasıl gidecek? Kuzu sormayacak mı bu oğlan niye okuldan dönmedi, diye."

"Çiftlikte babama yardım etsin, diye birkaç gün okuldan izin aldığımı söylerim."

"Yalanlarında boğulacaksın."

"Alaz'ı üzecek tek bir şey istemiyorum Oğuz! Ayağını denk al, bana yardım et. Yemin ediyorum Zeynep Abla'ya her şeyi anlatırım."

"Ne anlatacaksın lan Zeynep'e? Duyan da karımı aldatıyorum sanacak! Tövbe yarabbi!"

"Cemre'nin dans kursu yerine karate kursuna gittiğini, gerçeği öğrenen Oğul'a susması için rüşvet verdiğini, Ağrı'da kızımı arazide gezdireceğim diye götürüp atış öğrettiğini... Daha sayayım mı?"

Oğuz'un adımları aniden durdu ve hızla bedenini yana çevirdi; iki eliyle Yaman'ın yakalarına yapışarak sertçe duvara yasladı.

"Delirtme beni!" dedi dişlerinin arasından. "Ben kızıma kendisini korumayı öğretiyorum! Zeynep'e tek bir laf edersen senin aklını alırım!"

"Çok korktum," dedi Yaman burun bükerek. Ellerini kaldırıp yakasına yapışmış olan ellerin bileklerini sıkıca kavrayarak sertçe silkip kurtuldu. İşaret parmağını Oğuz'un burnuna doğru salladı. "Sen bana yardım et, ben de sana. İkimizin de zaten ortak bir düşmanı var. Birbirimizi daha fazla zora sokmayalım."

Oğuz'un yüzü ansızın karışarak gözlerini kıstı. "Hangi ortak düşman?" diye sorarken omuzları saldırıya geçer gibi yukarı kalkmıştı.

"Oğul!" dedi Yaman bıkkın bir tonla. "Sadece senden rüşvet almıyor. Ağzını sıkı tutması için ben de ödeme yapıyorum." Bıkkın bir tavırla boynunu büküp yeniden ileri adım-

lamaya başlarken söylenerek devam etti. "O bacak kadar çocuk nasıl oluyor da her şeyden haberdar oluyor, anlamıyorum.' Ters ters yanında yürüyen iri yarı adama baktı. "Çok tehlikeli bir oğlun var. Daha on üç yaşındaki bir velet ikimize de şantaj yapıyor."

"Benim rüşvet verdiğimi ne zaman öğrendin?"

"Geçen hafta," dedi Yaman tatsız bir tonla. "Yalım'la Yalaz evde top oynamışlar. Öyle akıllı oğullarım var ki, televizyon ünitesini kale yapmışlar. Yalım gol attım diye evin içinde zafer turu atıyordu. Allah'tan Alaz sizdeydi. Akşama kadar yeni televizyonu taktıracağım diye akla karayı seçtim. Senin oğlan nasıl haber aldıysa soluğu bizde aldı. Alaz halamın duymasını istemezsin değil mi yoksa Yalım'la Yalaz'a oda cezası verir, dedi. Susması için verdiğim paraya burun büküp babam daha cömert davranıyor, bence sen de kesenin ağzını açmalısın dedi." Yaman gözlerini iri iri açıp şikâyetçi bir tonla, "Bana cimri dedi!" dedi, üzerine basarak.

Oğuz düşünceli bir ifadeyle gözlerini yukarı kaldırdı. "Evin içinde mafya besliyorum. Herif herkesi haraca bağlamış," der demez çabucak bakışlarını Yaman'a çevirdi. "Bu akşam onu bir kenara çekmemiz lazım. Kim bilir daha kimleri haraca bağlamıştır."

"Çetele tuttuğuna bile eminim. Anasına çekmiş!"

"Anasıyla ne alakası var?"

"Zeynep Abla saman altından su yürüten cinsten. Sen safsın oğlum. Oğul kesin anasına çekmiş."

Oğuz acınası bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sadece kızım var benim. Bir tek o babasına benziyor. Yeğenlerim bile azıcık bana çekmemiş. Zavallı ben."

"Hiç acındırma kendini. Cemre beş oğlana bedel."

Oğuz gururla omuzlarını kaldırdı. "Herhalde yani," dedi övünç duyarak. "Benim kızım asil olduğu kadar savaşçı da."

"Hee, savaşçı prenses," diyen Yaman her ne kadar alay etmeye çalışsa da onun da sesinde gurur vardı. "Bakalım bu sefer kimin gözünü morartmış?"

"Her kimse, kesin hak etmiştir."

İki iri yarı beden müdürün odasının önüne vardıklarında kapalı kapıya kim vuracak diye bir an birbirlerine baktılar. O an kırkların başında iki yetişkin adam değil de, adeta liseye giden iki yeniyetme delikanlı gibi tedirgindiler. Her ne kadar çocukları için sık sık bu odada çetin görüşmeler yapsalar da her defasında ilk saniyeler hep tedirgin edici hissettiriyordu. Yaman derin bir soluk çekerek anlayışlı bir sesle konuşurken başını salladı.

"Geçen sefer beraber geldiğimizde sen vurmuştun, bu kez benim sıram."

Oğuz'un bakışları anlık olarak minnetle parlasa da çabucak toparlanarak omuzlarını kaldırıp umursamaz bir edayla sanki savaşa gider gibi göğsünü ileri çıkardı.

"Hadi, girip çocuklarımızı savunalım."

"Her zaman."

***

Geçen yıllar Alaz ve Bozduman ailelerinde birtakım değişikliklere yol açmıştı. Bu değişikliklerin en başında artan aile bireyleri geliyordu.

Fırat ve Ayşe, artık on dört yaşında olan ikizleri Toprak ve Derin'den sonra başka çocuk yapmamışlardı. Sebebi hem artan iş yükü hem de iki çocukla yetinmenin doğru olacağı fikriydi. Ayşe'nin ilerleyen yaşının da bunda etkisi olmuştu elbette. Tekrar yeni bir hamilelik yaşamak ve yeniden bir bebek büyütmek zor gelmişti. Aslında yine ikiz olabileceği korkusu daha baskındı. İki bebeği aynı anda büyütmeye çalışmak oldukça zorlu olmuştu.

Oğuz ve Zeynep'in Cemre'den iki sene sonra bir oğulları olmuştu. On üçüne yeni basan, babasının adını koyduğu Oğul, Bozduman ailesi içindeki en tehlikeli çocuktu. Diğer gürültücü çocuklara nazaran onun çok sesi çıkmazdı, komik denecek şekilde yetişkin özentisi tavırlarla, bilmiş bir edayla etrafta dolaşırdı. Nasıl yaptığı belirsiz herkesten ve her şeyden haberdar olur, edindiği bilgileri kullanmaktan da çekinmezdi. Dış görünüşü beyaz tenli, kızıl saçlı Cemre'nin tam tersiydi. Dedesine çektiği belliydi ki, tıpkı Ağrılı gibi esmerdi o da. Yalnızca ela göz rengini babası ve babaannesinden almıştı.

Esat ve Berin'in iki çocukları da erkek olmuştu. En büyüğü, bugün on üç yaşında olan Doğu, ondan iki sene sonra doğan da Bayazıt'tı. Esat adeta en baştan beri iki oğlu olacağını da tahmin etmiş gibi geldikleri yerin adını iki oğluna koymuştu. Gerçi her ne kadar küçük oğlunun adı kimliğinde Bayazıt geçse de, genelde ailenin çocukları Beyaz, yetişkinler de Beyazıt diye sesleniyordu.

Doğu tam anlamıyla babasına çekmişti. Araba sevdası daha doğduğu anda kendini belli etmişti. Ağzından çıkan ilk sesler arabaları taklit eder şekildeydi. Üç yaşına varmadan bunu alenen ispat da etmişti çünkü doymak bilmez şekilde yerlerde yata yuvarlana tepinerek aldırdığı ve sahip olduğu yüzlerce minik arabayı, evin içinde peş peşe dizerek metrelerce uzunluğunda ince bir hat haline getirir kimsenin dokunmasına da izin vermezdi. Olur da birisi yanlışlıkla dokunup bir milim yerlerinden kaydırsa yine yerlerde tepinerek kıyametleri koparırdı. Berin'in isyan ettiği günler sayısızdı çünkü günlerce ev temizlenemez, oyuncak arabalardan oluşan hattın üzerinden atlayarak geçip dönerdi.

Sekiz yaşında, kapının önünden çalmaya kalktığı arabayı hareket ettiremeden Esat yetişmişti. Şahit olduğu manzara haftalarca aralarında konuşulmuştu. Doğu kısa bacakları nedeniyle uzanamadığı pedala ulaşmak için bacağına uzun

bir sopa bağlamıştı. Esat'ın yaşadığı dehşet hâlâ yok olmamıştı. Kendi yaptıklarını da oldukça iyi hatırladığından Doğu'ya soluk aldırmıyor, gözünü üzerinden ayırmadığı gibi evlerin önündeki tüm araçların anahtarlarını sürekli kontrol ediyordu. Muhtemelen bu kontroller çok yakın zamanda bertaraf edilecekti. Esat artık kâbus dolu geceler geçiriyor, Berin'se "Oh olsun sana, insan yaşattığını yaşarmış. Ne yap et, gözünü üzerinden ayırma, oğlana bir şey olursa senin canına okurum," diyerek ona gözdağı veriyordu.

Ekrem, Alaz ve Bozdumanların sahip olduğu torun sayısını denk buluyordu. Kürşat ve Serhat'ı da kendi oğlu gibi benimsediğinden onların çocuklarını da Alazların hanesine eklenmiş kabul ediyordu. Kürşat ve Defne'nin bir oğlu ve bir kızı vardı. Cesur on üç yaşında, Ece ise dokuz yaşındaydı.

Serhat ve Nil'in de iki kızı olmuştu. On dört yaşında olan büyük kızları Hazal evlendiklerinden bir sene sonra doğmuştu. Uzun süre birlikte yaşamış olduklarından çocuk için bu kez beklememişlerdi. Ondan iki sene sonra da Dila doğmuştu.

Evlere hâkim olan bebek ve çocuk sesleri senelerdir son bulmamıştı. Birkaç senedir bebek ağlamalarından kurtulmuş olsalar da büyüyen çocukların sesi hiç kesilmiyordu ve özellikle bir araya geldiklerinde ortalık adeta savaş alanına dönüşüyordu. Çocukların hepsi de Defne'nin elinden geçmişti, çünkü hangisi anaokulu çağına gelse, Defne'nin sahip olduğu okula gitmişlerdi. Anaokulu öğretmeni olan Defne, Ekrem'in ısrarlarıyla ve desteğiyle kendi okulunu açmıştı ve en baştan beri okulu için çocuk eksikliği hissetmemişti.

Geçen seneler içerisinde değişen diğer şeyse işlerdi. İşleri oldukça büyümüştü. Bozdumanların lojistik firması kara taşımacılığını devam ettirirken deniz taşımacılığına da el atmışlardı. Sahip oldukları ticari gemilerin sayısı sekizi bulmuştu. Fırat deniz taşımacılığını yönetirken, Alaz kara taşımacılığını kontrol ediyordu. Oğuz ise tam bir jokerdi. Hem

sık sık Alaz'a destek veriyor hem de Yaman'ın yönettiği inşaat işlerine koşuyordu. Karacalarla yaptıkları ortaklık da büyümüş artık sağlam bir isim oluşturmuşlardı. Geçen seneler içerisinde sorunsuz teslim ettikleri büyük projeler sayesinde isimleri oldukça iyi bir marka haline gelmişti.

Kürşat ve Halit, Serhat'la birlikte kulüpleri ve barları yönetmeye devam ederken sayılarını da çoğaltmışlardı. Seneler evvel ilk şubesini Londra'da açtıkları Alaz'ın, Paris ve Barcelona'da iki şubesi daha açılmıştı. Yavuz hâlâ onlarla birlikte çalışmaya devam ediyordu. Sık sık yurtdışındaki şubeleri birlikte kontrol ediyorlardı. Esat ise zaman zaman onlara katılıyordu. Keza Yaman'ın isteği ile İstanbul'da alınan üç oteli Esat yönettiğinden onun da başını kaşıyacak zamanı pek olmuyordu.

On sene evvel Zilal'in altı ay arayla evlendirdiği Kerim ve Adil de hem Kürşatlara hem de Esat'a destek veriyordu. İkisi de tıpkı diğerleri gibi yan yana evlerde oturuyordu. Adil'in bir oğlu, Kerim'in ise iki kızı olmuştu. İkisinin eşleri de tıpkı kendileri gibi birbirlerinin kuzenleriydi ve oldukça iyi anlaşıyorlardı. Adil'in eşi hemşire, Kerim'inki ise ilkokul öğretmeniydi. Ailelere çabuk adapte olmuşlardı; gerçi bunu kolaylaştıran onlara karşı gösterilen sıcak tavırdı.

İki ailenin de tüm fertleri sahip oldukları işlerde koşturuyor, kimse tembelliğe pek zaman bulamıyordu. Buna rağmen Zilal sayesinde hepsi sık sık bir araya da geliyordu. Hafta sonu rutinleri gelenek haline gelmişti. İşler nedeniyle birileri eksik olsa bile aileler her zaman bir arada zaman geçiriyordu. Karacalar da İstanbul'da oldukları zaman bu buluşmalara katılıyorlardı. Zilal ve Azize arasındaki dostluk geçen yıllar içinde çok daha sıkı bağlarla gelişmişti. Yaşları ilerleyen iki kadın da eskisi kadar hareketli olamasalar da yine birlikte zaman geçirmeye gayret gösteriyordu.

En baştan beri onlarınki garip bir dostluktu ve yine aynı olağan gariplikle devam ediyordu. Ancak etraflarındakiler

onları kanıksadıklarından durum onlara artık çok sıradan görünüyordu. Azize ve Zilal senelerdir yılın iki haftasını Paris'te Vivien ile birlikte geçirirken, yazları bir ayı da hep birlikte Ağrı'da geçiriyorlardı.

Aslında bu bir ay, İstanbul'da kalan yetişkinleri rahatlatan bir süreydi. Tüm torunları onlarla birlikte Ağrı'ya gönderiyor bir ay boyunca kafa dinliyorlardı.

O gün, Alazların evinde sıradan bir akşam daha yaşanıyordu. Her zamanki gibi gürültülü geçen bir akşam yemeğini daha yeni bitirmişlerdi. Yalnızca evin bireyleri olduğunda yemeklerini mutfaktaki masada yiyor, kalabalık bir araya geldiğinde salondaki büyük masa hazırlanıyordu. O akşam da yine geniş mutfaktaki masadaydılar. Yemek boyunca birbirlerini dinlemeden sürekli konuşan üç oğlan bir an evvel masadan kalkmak üzere hareketlenecekken annelerinin otoriter sesiyle duraksamışlardı.

"Ben her akşam aynı şeyleri söylemeye usandım, siz duymaya usanmadınız!"

Üç oğlan suçlu bakışlarını Alaz'a çevirdiğinde o çenesiyle masadaki tabakları işaret etti. "Makinenin içine! Sizin uşağınız yok bu evde!"

"Bence bir tane de kız yapmalıydınız," dedi Yalım, şikâyetçi bir sesle. Boş tabağını asık bir suratla alıp bulaşık makinesine ilerleyecekken ensesine sert bir şaplak yedi.

"Kız olsa ne olacaktı?" dedi Ateş, sert bir sesle. On beş yaşında, oldukça uzun bir delikanlı idi ve sık sık diğerlerine otoriter abi pozu kesmekten kaçınmıyordu. "Cemre bu eve gelin geldiğinde sana hizmet edeceğini sanıyorsan, o dik burnunu yere sürterim!"

Elindeki kirli tabakla hızla kaçarak "Doğmamış çocuğa don biçiyorsun abi," dedi on üç yaşındaki Yalım. Gözleri tıpkı babasınınkiler gibi koyu idi onun da. Zilal'den öğrendiği her sözü kullanmaya bayılıyordu. Boştaki eliyle ensesini ovarken yüzünü buruşturdu. "Oğuz dayım Cemre'yi verme-

yeceğini kaç kez söyledi sana," dedi nispet yapar gibi. Kirli tabağı bulaşık makinesinin içine yerleştirdiğinde on bir yaşındaki Yalaz da yanına varmıştı. Diğer iki abisinin aksine kumraldı ama gözleri Yalım'ınkilerle aynı renkteydi. Koyu kahveler tıpkı babalarının gözlerine benziyordu. Annelerinin göz rengini alan yalnızca Ateş olmuştu.

Yalaz da tabağını makineye koyarken kıkırdayarak Ateş'e baktı. "Ateş Alaz vazgeçmez!" dedi, abisinin sık sık tekrarladığı sözü alayla tekrarlayarak. "Yine de Oğuz dayım vermeyecek kızını."

Ateş hızla ikisine doğru atılırken "İkinizi de gebertece-ğim!" dedi tehdit eder gibi.

İki çocuk ada tezgâhın etrafında koşarak Ateş'le aralarına mesafe koymaya çalıştılar. Mutfağın içi yine bir karmaşa alanına dönmüştü. Ada tezgâhın ötesinde iki çocuk karşılarındaki Ateş'in hamlelerini takip ederek bir sağa bir sola gidip geliyorlar, sürekli birbirlerine çarpıyorlardı. Aynı esnada yüksek sesli bağırışlar birbirine karışıyordu.

"Sizi bir yakalayalım kafalarınızı birbirine çarpacağım baş belaları!"

"Yalaz sağa kaç!" dedi Yalım, can hıraş bağırarak. Sesi ne ince ne kalındı, ergenliğe girdiğinden beri sesi değişmeye başlamıştı ve daha önceki çocuksu ses artık değişim gösteriyordu.

"Ya abi bana çarpıp durma!" dedi Yalaz ince sesiyle. Yaşı dolayısıyla diğerlerinden daha kısa boyluydu ama diğer ikisinden daha ataktı. Yine ataklığını göstererek fırsatını bulduğu esnada Ateş'in yanından ok gibi fırlayıp mutfaktan çıktı. Son sürat koşarken geriye doğru zaferle bağırıyordu.

"İkiniz de beni yakalayamazsınız! Ezikler!"

"Sana eziği şimdi gösteririm!" diye bağıran Ateş, Yalım'ı boş verip onun peşinden koşmaya başladı. Yalım'ın onu takip etmesi gecikmedi. Patır patır adımlarla o da koşarak mutfaktan çıktığında bağırmaya devam ediyordu.

"Bu sefer o cüceyi ben geberteceğim! Ezik kimmiş göstereceğim!"

"Allah'ım ben hangi akıla hizmet ettim?" diye söylendi Alaz, sesli bir soluk vererek. "Keşke kocamı dinleseydim de bir taneyle yetinseydim." Yardım dilenen bakışlarını Yaman'a çevirdi. "Gidip şu oğullarını hizaya al, üçünü de odalarına kilitlerim," dedi tehdit eder gibi.

"Sen üzülme bebeğim, ben şimdi üçünü de hizaya sokarım."

Yaman çabucak yerinden kalkarak mutfaktan çıktı, üç oğlana da bağırdığında sesi mutfağa kadar ulaşıyordu.

"Çocuklar! Derhal çalışma odasına!"

"Çalışma odasına çağırıyor da ne olacak sanki?" dedi Alaz, bıkkın bir sesle. Halime, Ekrem'in ve Yaman'ın boş tabağına uzanırken kıkırdayarak karşılık verdi. "En azından bu akşamı kurtarırız," dedi eğlenen bir tonla. "Yarına Allah kerim artık."

Ekrem keyifle gülerek konuşmaya katıldı. "Erkek çocuğu haylaz olur," dedi sevecen mutlu bir sesle. "Evin içindeki gürültü bitmiyor işte, olsunlar, haylaz olsunlar. Ev onlarla şenleniyor."

"Evin şenlenmesine sözüm yok ama çok yoruyorlar. Ev, ev değil savaş alanı sanki."

"E üç oğlan bir arada olunca başka türlüsünü beklemek hayal olurdu zaten. Yorsunlar be kızım," dedi Ekrem şefkatli bir sesle. "Yoran onlar olsun. Şu ev son on beş senedir ev gibi geliyor bana. Çok şükür çocuk gürültüsü eksik olmadı. Yoran hep onlar olsun."

Alaz yüzünde minnet dolu bir tebessümle ona bakıp elini uzatarak avucunu Ekrem'in elinin üzerine koydu. "Seni rahatsız etmelerini istemiyorum Ekrem Amca. Bazen çekilmez olduklarının farkındayım."

"Hiç öyle değiller kızım. Onlar benim velinimetim. Beni hayatta tutan onlar. Son on beş senedir gerçekten yaşadığımı

hissediyorum. Hayattan tat almamı sağlayan onlar oldu. Tepeme çıksalar haklarıdır."

Alaz yan gözle bakıp "Zaten tepene çıkarıyorsun," dedi şikâyetçi bir sesle. "Dedeler biraz otoriter olur. Sen onların her dediğini yapıyorsun." Bir an susarak gözlerini devirdi. "Zaten o yüzden seni deli gibi seviyorlar ya," dedi söylenir gibi.

Ekrem keyifle gülerken omuzları sarsıldı. "Yok yav," dedi itiraz eder gibi. "Her dediklerini yapmıyorum. Ağrılı benden daha çok şımartıyor."

"Kahveleri şimdi mi yapayım?" diye mutfağın diğer ucunda seslenen Halime ile ikisi de başlarını ona çevirdiler.

Ekrem hevesle atıldı. "Yap yap kızım, kahvelerimizi içerken sohbet ederiz. Yemekte oğlanlardan konuşmaya fırsat olmadı."

Alaz yerinden kalktı. "Ben kalanı hallederim Halime Abla. Ekrem Amca'm günün dedikodularını merak ediyor, bir an evvel kahve faslına geçelim ki bugün kim ne yapmış hepsini öğrensin."

Üçünün haylaz kıkırtıları birbirine karıştı. Alaz masada kalan son kirli tabakları ve artan yiyecekleri toparlamaya başladı. Elindekileri ada tezgâhın üzerine bırakırken yan gözle Halime'nin yaptığı işe çabuk bir bakış atarak atıldı.

"Abla, sen kahveleri dörtle. Yaman koşturarak gelir şimdi. Sen ne zaman azarlarının beş dakikayı geçtiğini gördün ki?"

Geçen seneler hayatlarında bazı değişimlere neden olmuştu. Değişmeyen tek şey, bazen akşam yemeklerinden bazen de kahvaltıdan sonra dördünün bir araya gelerek yaptıkları dedikodulardı. Gerçi Ekrem bu sohbetlere dedikodu değil bilgi paylaşımı diyordu.

Artık yetmiş altı yaşındaydı. Bembeyaz saçları olsa da yaşına göre oldukça dinçti aslında. Geçen on beş sene ona yaş katsa da torunlarının varlığı, hayatının en mutlu günlerini geçirmesine neden olmuş, bu mutluluk onu da dinçleştirmiş-

ti. Geçmişin acıları unutulmasa da çok gerilerde kalmıştı, elinde olanların kıymetini son derece iyi biliyordu.

Zaman zaman dışarılarda dolaşsa da- ki bu iş nedeniyle katıldığı toplantılar, eski dostları ziyaretler gibi nedenlerle oluyordu- vaktinin çoğunu evde geçirmeyi tercih ediyordu. Ağrılı ile sık sık bir araya geliyor, bazen yürüyüşler eşliğinde bazen de bahçede zaman geçirerek sohbet ediyorlardı. Bulundukları çevre tamamen onlara ait olan bir yerdi. Yakınlarındaki tüm evlerde çocukları ve evlat bildikleri yakınları oturuyordu. Çocukların hepsi neredeyse bir arada büyümüşlerdi. Kendisi de Ağrılı da artan torun sayısından şikâyetçi olmamış, bilakis aile büyüdükçe onların mutlulukları da artmıştı.

O akşam yine bir saati aşkın bir süre boyunca mutfakta sohbet ederek geçirdiler. Gün içerisinde olup bitenleri birbirlerine aktarırken Alaz sık sık araştırır gibi Yaman'ın yüzünü incelemiş ancak hiçbir açık bulamamıştı. Şakaklarında artan beyazlar, yüzünde son yıllarda ortaya çıkan birkaç çizgiye rağmen ona çevrilen gözlerde her zamanki ifade mevcuttu. Sınırsız bir sevgi, akıl almayacak bir aşk vardı gözlerinde. Sevgisi en ufak bir eksilme göstermediği gibi nasıl başardığı belirsiz geçen her gün çok daha fazla çoğaltarak yılları geçirmişti. Alaz'ı üzecek ya da en ufak bir sıkıntı yaşamasına neden olacak her şeyi ortadan kaldırma konusunda uzmandı. Yalnızca onun mutluluğu için yaşıyormuş gibi her şeyin önceliği hep karısı oluyordu.

Oğulları hayatındaki en kıymetli canlılardı ama tıpkı Ateş doğmadan evvel yaptığı gibi diğer ikisinde de kuralları en başta koymuştu. Üç oğlan da annelerine sınırsız bir sevgi besleseler de hiçbir zaman babalarıyla rekabete girmeye cesaret edememişlerdi. Kazanamayacakları bir yarış olacağını biliyorlardı.

Yaman'ın bir sonraki güne kadar idare edecek azarı aktardığı belliydi ki evin içinde oğlanların sesi duyulmuyordu

artık. Üçü de kendi odalarına çekilmişti. Mutfaktan çıkmak üzere dördü de hareketlenirken Alaz o an aklına gelmiş gibi aceleyle atılarak bilgilendirdi onlardı.

"Az daha unutuyordum. Bu hafta Erdem Abi'yle Vivien Abla dönüyormuş. Zilal Anam hafta sonu herkes bizde olacak, dedi. Bir aydır arkadaşını görmüyor ya, özlemiş iyice. Pazar günü orada olacağız haberiniz olsun."

"Herkes toplanacak o zaman?" dedi Ekrem sorarcasına. "Kaç aydır işten güçten hep eksik vardı. Bu sefer herkes olur herhalde."

Yaman, Ekrem'in yanında yürürken düşünceli bir sesle karşılık verdi. "Şu an herkes İstanbul'da, bu kez eksik olmaz gibi görünüyor."

"İyi iyi," dedi Ekrem memnun bir edayla. "Eksik olunca aklım kalıyor."

Ekrem kapıya doğru yönelirken Yaman merakla sordu. "Nereye gidiyorsun baba?"

"Ragıp'la sözleşmiştik. Yatmadan evvel bi el tavla atalım dedik. Ben Ragıp'ın yanına gidiyorum. Siz gidin yatın, ben daha sonra dönerim."

Yaman eline geçen fırsatı kaçırmak istemez gibi, "Ben de geleyim seninle. Kaç gündür Ragıp Abi'yi göremedim," diye atıldı.

Alaz, "Ben oğlanlara bi bakayım, sonra da yatarım," dediğinde Yaman çabucak başını salladı. "Tamam bebeğim, bekleme sen beni. Belki lafa dalarım, geç dönerim."

"Hadi, hepinize iyi geceler," diyen Halime'ye hepsi aynı şekilde karşılık verdikten sonra farklı yönlere dağıldılar. Alaz ve Halime üst kata çıkarken Ekrem ve Yaman evin kapısından çıkmışlardı.

"Var sende bir şey," dedi Ekrem, alçak sesle. Yaman'a çabuk bir bakış atmıştı. Oğlunun hevesle kendisine katılmasının başka bir nedeni olduğundan emindi sesi. Tüm akşam yerinde huzursuzca kıpırdanmasından anlamıştı, gerçi

Alaz'a belli etmemişti bunu ama yanında oturan oğlunun sıkıntısını gördüğü andan beri takip etmişti.

"Ragıp Abi'ye rica edeyim baba," dedi Yaman alçak sesle. Bahçede adımlarken sanki arkalarından biri onları takip ediyormuş gibi çabucak geriyi kontrol etti. Fısıltıyı andıran bir sesle devam etti. "Ateş'le Cemre üç gün uzaklaştırma aldılar. Ragıp Abi birkaç gün bizi idare etsin. Alaz'a çaktırmadan ikisiyle dolaşsın birkaç gün."

"Yine mi?" dedi Ekrem, kaşlarını kaldırarak. "Bu sefer ne olmuş?"

Yaman bıkkın bir edayla soludu. "Her zamanki teraneler aslında, ama bu sefer nasıl becerdilerse aynı anda ikisi ayrı yerlerde olaya karışmış. Oğlanın biri Cemre'ye kur yapmış, Cemre de çocuğu terslemiş. Ateş'ten başkasına bakmaz, biliyorsun." Derin bir soluk alıp, "Saçma sapan ergen işleri," dedi söylenir gibi boynunu sağa sola bükerek. "Cemre tuvalete gittiğinde birkaç kız, bütün oğlanları sen mi alacaksın diye bunun üstüne yürümüşler, aynı esnada Cemre'ye yılışan çocuk da arkadaşlarıyla Ateş'in önünü kesmiş. Cemre tuvalette kızların saçını başını yolmuş, Ateş bahçede çocukların ikisini benzetmiş. Kabak yine bizimkilerin başına patlamış tabii."

Ekrem kendisine hâkim olamadan güldüğünde Yaman dert yanar gibi ona baktı. "Biz de böyle mi olurduk acaba baba?" diye sordu. "Alaz'la ben... Eğer birlikte büyüseydik... Biz de hep böyle belaya mı karışırdık?" Kısacık bir an susup aceleyle ekledi. "Ateş'le Cemre'yi biliyorsun, hiç birbirlerinden ayrılmıyorlar. İkisi tek gibi. Ne zaman onlara baksam sanki Alaz'la kendimin gençlik zamanlarını görüyor gibi hissediyorum. Belki biz de öyle olurduk. Birbirlerine öyle bağlılar ki, çok dikkat çekiyor. İmrenilecek bir uyumları var. Diğer gençlerin buna bozulduklarını tahmin ediyorum. Sence çekemiyorlar mı?"

"O da vardır tabii" dedi Ekrem, anlayışlı bir sesle. "Arka oyunmek gibi olmasın, torunlarım çok güzeller de. Başkalarının ilgi duyması normal aslında." Bir an düşünüyormuş gibi susarak dalgın bir sesle devam etti. "Belki de ikisinin uyumunu gören onlarla birlikte olurlarsa aynısını yaşayacaklarını düşünüyorlardır, o yüzden yaklaşmak istiyorlardır. Eh kıskançlığı da yabana atmamak lazım. Gençken kıskançlık daha baskın bir duygu oluyor."

"Alaz çok güzel," dedi Yaman kısık bir sesle. Sesi ansızın değişerek yoğunlaşmıştı. "Hep çok güzeldi. Biz beraber büyüseydik, kesin peşini bırakmazlardı. Ben de her gün kavga ederdim kesin."

"Lan sıpa," dedi Ekrem çıkışır gibi. "Sen zaten her gün kavga ediyordun. Sana bahane mi lazımdı?"

Yaman alınmış gibi yan gözle babasına baktı. "Birini bile ben başlatmadım!"

"Ateş de hep aynısını söylüyor," dedi Ekrem kıkırdayarak.

"Oğlum haklı!"

Ekrem alçak sesle gülerken elini Yaman'ın omzuna koydu. "Tamam tamam. Dert etme. Alaz'a duyurmayız. Ateş ne zaman uzaklaştırma alsa üzüntüden kahroluyor. Okul hayatı onun için çok önemli biliyorsun, çocuklarının hiçbir şeyi kaçırmasını istemiyor. Belli etmeyiz ona. Ragıp'la birlikte Ateş'le Cemre'yi alır, birkaç gün dolaşırız biz." Ansızın duraksadıktan sonra yine keyifle kıkırdadı. "Sayelerinde İstanbul'da gezilecek müze bırakmadık. Valla bana da iyi geliyor. Senelerce bu şehirde yaşadım, sayelerinde turist gibi gezerek daha önce yapmaya fırsat bulamadığım çok şeyi yaptım. Şehri dolaşırız biz, sen merak etme."

"Allah razı olsun baba," dedi Yaman minnetle.

"Asıl senden razı olsun oğlum," diyen Ekrem, oğlunun sırtını sevgiyle sıvazladı.

***

Mayıs sonu hava öylesine güzeldi ki, Zilal'in niyetine güneş bile yardımcı olmak ister gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Bozdumanların evinin arkasındaki geniş bahçe cıvıl cıvıldı. Büyükler bir kenardaki oturma gruplarında sohbet ediyordu. Zilal ve Azize artık ilerleyen yaşları nedeniyle çok fazla ayakta dönüp durmasalar da oturdukları yerden talimatları sık sık duyuluyordu. İkisinin de gözleri eksik gedik arar gibi sürekli kurulan masalarda, etrafta koşturan çocuklardaydı. Zilal'in kucağında Kerim'in dört yaşındaki küçük kızı Bade vardı. Çocukların en küçüğü idi. Zilal'in çocuk sevdasının en son üyesi. Bade başını Zilal'in göğsüne yaslamış etraftaki kalabalığı alışkın gözlerle izliyordu. Zilal'e düşkünlüğü nedeniyle genelde hep onun kucağında yerini alırdı.

Oğuz'un başında durduğu büyük mangal çoktan hazırlanmıştı. Mangala yakın yerleştirilmiş olan oturma grubunda bulunan erkekler kendi aralarında sohbet ederken Oğuz'u da yalnız bırakmıyor, dönüşümlü olarak mangalla ilgileniyorlardı.

Kurulan uzun masaların birinin etrafını çocuklar çevrelemeye başlamıştı. Her zaman olduğu gibi öncelik çocuklarındı ve ilk önce onların karınlarını doyurmak için koşturuyorlardı. Kadınlar ellerinde birer ikişer tabakla sürekli evle bahçe arasında mekik dokuyorlardı. Kimi çocukların masasını donatmaya devam ederken kimisi de büyüklerin oturacağı diğer masayı hazırlamaya koyulmuştu.

Her kafadan çıkan sesler nedeniyle bahçede yükselen sesler birbirine karışıyordu. Çocuklar bir yandan birbirlerine bağırıyor, büyükler bir yandan birbirlerine laf yetiştirirken ara sıra çocuklara uyarırcasına sesleniyorlardı.

Bahçenin bir ucunda kurulu olan geniş hamağın içinde dört genç vardı. Ateş'le Cemre sanki bahaneye ihtiyaçları varmış gibi yanlarında oturan Toprak ve Derin nedeniyle

iyice dip dibe girmişlerdi. Ateş koluyla Cemre'nin sırtına destek vererek rahat etmesini sağlarken bir yandan ikizlerle sohbet ediyorlardı.

"Fena yolmuşsun kızları," dedi Derin, sırıtarak Cemre'ye bakarken.

Başını ikizi Toprak'ın göğsüne yaslamıştı. Aynı okula gittikleri Ateş ve Cemre'nin bir alt sınıfındaydılar. İkizler koyu saçlı, koyu kahverengi gözlülerdi. Daha çok babalarına çekmişlerdi. Cinsiyetleri farklı olsa da birbirlerine şaşırtıcı derece benziyorlardı da. Aralarındaki uyum anne babalarını hoşnut ediyordu. Belki de yüksek seslerin duyulmadığı tek ev Fırat ve Ayşe'nin eviydi. Toprak da Derin de oldukça sakin, aklı başında iki gençti. İkisi de anne babalarından aldıkları ağır başlı tavra ve akılcı yaklaşıma sahipti. Diğer gençlerin gürültücü yanları onlarda hiç vuku bulmamıştı.

"Eğer azıcık suçum varsa taş olayım!" dedi Cemre, öfkeli bir sesle. "Ya ne yapsaydım? Tuvalette üçü beni kıstırınca alt edeceklerini sandılar. O yelloz Damla var ya, hep onun başının altından çıkıyor. Almış yanına iki salak, güya beni dövecekler. Üçünün de saçını başını yoldum bıraktım! Oh olsun!"

"Seni çok kıskanıyor da o yüzden."

"Kimseye karıştığım yok, neyimi kıskanıyor? Gitsin kime istiyorsa yanaşsın. Benden uzak dursun yeter."

"Ateş'te gözü var," dedi Derin, imalı bir bakışı Ateş'e atarak. Ateş bıkkınlıkla göz devirdiğinde Toprak da kıkırdadı.

"Gözlerini oyarım onun!" dedi Cemre, ateş püsküren bakışlarla.

"Yok güzelim, kimsenin gözünü oymana gerek yok. Ben senden başka kimseyi istemem," dedi Ateş sakin bir sesle.

"Oğuz Amca'm yine cins cins size bakıyor," diye mırıldandı Toprak, alaycı bir sesle. Yan gözle mangalın başındaki Oğuz'a çabuk bir bakış atmıştı. Sahiden de Oğuz elindeki maşayı sinirli bir şekilde birbirine vurup dururken bakışları Ateş'le Cemre üzerindeydi.

"On beş senedir kabullenemedi," dedi Cemre bıkkın bir sesle. "Eninde sonunda verecek işte. Ben Ateş'ten başkasıyla evlenmem."

"Yuh be kızım. Daha on beş yaşındasın!" dedi Derin, karşı çıkarak.

"Hemen demedik zaten," diyen Ateş atıldı. "İkimiz de üniversiteyi bitirdikten sonra evlenmeye karar verdik. Anneme söz verdim. Zamanı geldiğinde o da destekleyecek. Oğuz dayım o zaman onay verir, dedi. Onu karşıma almak istemiyorum. Ama o gün geldiğinde karşı çıkarsa Oğuz dayımı da tanımam!"

Toprak alayla gülerek karşılık verdi. "Merak etmeyin, zaten Oğuz Amca'm hariç ailenin tamamı sizin yanınızda."

Ateş umursamaz bir edayla omuz silkerken koluyla sıkıca Cemre'ye sarılarak mırıldandı. "Cemre benim," dedi tıpkı babasına benzer takıntılı bir tavırla. "Kimseye vermem onu. İster onaylar isterse onaylamaz. Zamanı geldiğinde kimseyi dinlemem."

Bakışlarını karşıya dikip meydan okur gibi Oğuz'a baktı. İki keskin göz birbirlerine diş biler gibi bakarken Ateş belli belirsiz başını iki yana salladığında Oğuz gözlerini devirip öfkeyle derin bir soluk koyuverip mangala döndü. Dudaklarının hareketinden söylendiği belli oluyordu.

Onlardan metrelerce uzaktaki Oğuz, hırslı bir mırıltıyla gerçekten de söyleniyordu. "Bitmedi ulan. Bi bitmediler. Babasından çektiğimiz yetmiyor, bir de oğlu çıktı başımıza. Ah Oğuz ah... Dilini ısıracaktın, büyük laf etmeyecektin. Hep o arıza yüzünden. Kuzu yetmedi, bir de kızımı alacaklar benden. Herif gözümün içine baka baka dikleniyor. Bacak kadar boyuyla da dikleniyordu şimdi zürafa kadar oldu hâlâ dikleniyor. Düşmedi kızımın yakasından."

"Ne söyleniyorsun lan?" diye sordu Yaman, merakla. Birkaç adımda Oğuz'un yanına yaklaşıp gözlerini mangala indirdi. "Bıt bıt bıt, ne diyorsun yine?"

"Oğluna söyle ayağını denk alsın!" dedi Oğuz, tıslar gibi. Sinirle mangalın üzerindeki etleri çevirirken devam etti. "Vermem oğlum ben kızımı. Dilimde tüy bitti aynı şeyleri söylemekten. Kızımı kimseye vermem ben."

"Bence boşuna debeleniyorsun," dedi Yaman, umursamaz bir tonla. Mangalın yanındaki tabakta duran etlerden bir parça alarak ağzına attı. Zevk alırcasına yavaş yavaş çiğnerken alaycı gözlerini Oğuz'a dikti. "Seneler önce söz vermiştin zaten."

Oğuz sinirle ona dönerken elindeki maşayı Yaman'ın suratına doğru salladı. "O, çükü kesilecek diye ağacın tepesine çıkan Ateş efendiyi indirmek içindi. Kirvesi bendim. Herhalde ikna etmem gerekiyordu."

Yaman alaycı gözlerle ona bakarken genişçe gülümsedi. "Sen hâlâ Ateş'in korktuğu için mi ağacın tepesine çıktığını düşünüyorsun? Sahtekâr oğlum o. Sırf senden söz almak için kaçmadıysa dişimi kırarım. Benim oğlum babası gibi garantici. Eline geçen fırsatı kaçırmadı."

Oğuz kestirip atar gibi karşılık verdi. "Kirve kızıyla evlenilmez, ben onu ikna etmek için dedim."

"Kim diyor? Sen mi fetva verdin?"

"Gelenektir olmaz!"

"O senin geleneğin. Benim geleneğim demiyor öyle bir şey. Kan bağı olmadığı sürece ben oğlumun arkasındayım. Senden sözü aldı mı? Aldı! Boşuna debelenme yani. Üniversiteyi bitirsinler, çiçek çikolatayı kaptığım gibi kapınızdayım."

"O çiçekleri de çikolataları da boğazınıza dizerim!"

"Sensin yarma, sensin," dedi Yaman alayla. Kaşlarını kaldırıp gözleriyle mangalı işaret etti. "Çevir lan şunları, etler yanıyor."

Oğuz ağzının içinde homurdanarak etlere atıldığında Yaman alayla cıklayarak yanından uzaklaşmadan evvel yine bir parça eti ağzına attı.

Diğerlerinin bahçede olduğu sıralarda, mutfakta Alaz, Ayşe, Zeynep ve Berin birliktelerdi. Kadınların diğerleri ellerinde birer tabakla bahçeye çıktıklarında dördü mutfakta yalnız kalmıştı. Zeynep mutfak camından dışarıya baktığında gördükleriyle yine alçak sesli bir kahkaha attı.

"Oğuz'la Ateş yine birbirlerine diş biler gibi bakıyorlar."

"Hamakta dip dibe oturdukları için Oğuz'un başından yine dumanlar çıkıyordur," dedi Ayşe alayla gülerek.

"Valla o dumanlar gerçekten onun başından mı çıkıyor yoksa mangaldan çıkan duman mı bilemedim ama sahiden bir duman var başının etrafında."

Dört kadın birlikte kahkaha atarken büyük pencereye doğru yaklaşıp hep birlikte dışarı baktılar.

"Oğuz Abi'm boşuna çabalıyor," diye mırıldandı Alaz gülümseyerek. "Ben oğlumu tanırım. Asla vazgeçmeyecek."

"Babası da asla vazgeçmemişti," dedi Ayşe dalgınca gülümseyerek. "Bazen geçmişi düşünüyorum," diye devam etti düşünceli bir edayla. "Yaman senin peşinde nasıl çaresizce koşuyordu. Fırat'ın ofisine gittiğimiz gün dün gibi aklımda." Kısa bir an duraksadıktan sonra," Bence bu Alaz erkeklerinde genetik bir durum," dedi. "Ekrem Abi de Füsun Abla'yı çocukken görüp sevmiş hiç vazgeçmemiş. Füsun Abla'dan sonra hayatına tek bir kadın bile girmedi. Yaman ilk günden beri seni seviyormuş. Ayrı kaldığınız senelerde bile senden vazgeçmemişti. Şimdi aynısını Ateş yaşıyor. Cemre doğduğu günden beri ondan başka kimseyi umursamıyor."

"Belki de haklısın," dedi Alaz da dalgınca. Gözleri oğlu ve kocası arasında gidip gelmişti. "Alaz erkekleri doğuştan böyle kodlanıyordur, kim bilir?"

Berin onları dinlerken gözleri bahçenin bir ucunda hareket eden bedene takıldı. Kaşlarını çatarak küçük bedeni izlemeye devam etti. Doğu gözleriyle etrafı kolaçan ederken adeta belli etmek istemez gibi ağır adımlarla uzaklaşıyordu.

"Bak bak, yine kaçacak şeytan," diye mırıldandı. "Herkes burada ya, kimseye yakalanmadan arabalardan birini çalmaya kalkacak yine."

Telaşla geriye dönüp acele adımlarla mutfak kapısına yönelerek "Esat!" diye seslendi, ileriye doğru. Esat bakışlarını sorarcasına hızla ona çevirdiğinde gözleriyle uzaklaşan bedeni işaret etti. Esat bir an aceleyle ceplerini yokladı, ardından telaşla yerinden fırlarken bahçeyi inleten bir sesle "Doğu!" diye bağırırken koşmaya başladı.

Herkesin bakışları endişeyle ona çevrilmişken depara kalkan Doğu'nun peşinden koşan Esat bağırmaya devam ediyordu. "Lan eşekoğlueşek! Beni mi kolluyon lan!"

"Ya baba, bir tur be!" diye bağıran Doğu, koşmaya devam ediyordu.

"Lan!" diye oğluna kızgınlıkla bağıran Esat başını süratle geriye çevirerek Fırat'a seslendi. "Abi, çocukları ara. Yakalasınlar şu manyağı. Anahtarı çalmış cebimden!"

Bahçede bir anda sesler birbirine karışmıştı. Çocuklar zıplayarak Doğu'ya cesaret verir gibi sağa sola koşturarak bağrışırken büyüklerin bir kısmı gülüyor bir kısmı söyleniyordu.

"İyi oldu sana eşek sıpası," diye mırıldandı Ağrılı, oğlunun peşinden koşan Esat'a bakarak. "Sen bana çektirdin ya, oğlun da sana çektiriyor. Sen benim az aklımı almamıştın, oğlun da senin aklını alır öyle."

"Durmaz bu Sadık Ağa," dedi Ekrem. "Oğlanın gözleri araba görünce parlıyor. Esat nasıl başa çıkacak bilmiyorum."

"Hevesi kesilsin diye Ağrı'da boş arazide yanına oturup kullanmasına izin veriyor ama kesmiyor haytayı. Ne olacak bilmiyorum. Başına bir iş getirecek, diye korkuyorum. Babası çok çektirdi bana, şimdi kendisi çekiyor."

Düşünceli gözleri bahçenin uzak ucundaki ikiliye çevrilmişti. Doğu'yu nihayet yakalayan Esat, çocuğun kulağını bükerek yanında sürüklerken azarlıyor, diğeri de acısından

yüzünü buruşturmasına rağmen hâlâ yalvarmaya devam ediyordu.

"Yetmedi mi lan yediğin haltlar?" dedi Esat, kızgın bir sesle. "Ulan daha geçen ay güzelim aracı pert ettin! Benim canıma kastın mı var lan eşekoğlueşek?"

"Bir arabanın lafını mı ediyorsun baba ya?" dedi Doğu, ayıp ediyorsun der gibi. "İş kazasıydı o."

"Ne işi lan? Ne işi? Benim derdim araba mı? Oğlum, sen beni ölmeden mezara mı koyacaksın? Sakat kalacaksın lan! Ben sana söz vermedim mi? Ehliyet yaşına kadar sabret, söz ilk arabanı ben alacağım demedim mi?"

"Yaş geçiyor baba ya, Formula pilotları benim yaşımda çoktan piste çıkmıştı bile. Valla geleceğimle oynuyorsun. Kariyerimi başlamadan bitiriyorsun!"

Esat kızgınlıkla "Lan!" dedi uzatarak. "Ne kariyeri lan bu yaşta? Ben seni sokakta mı buldum? Doğu, yemin ediyorum on sekizine kadar seni hapsederim. Yemin ederim, seni koyarım bir hücreye, beş sene beklerim! Beni zorlama oğlum! Zorlama lan beni!"

Esat, kulağından tuttuğu Doğu'yu sürükleyerek geri getirdiğinde bakışları bir an Ağrılı ile kesişti. Ağrılı imalı bir bakışla ona bakarken yalvaran bir sesle, "Baba, beddua falan ettiysen, kurban olayım al geriye," dedi. "Ben bu kadarını da yapmamıştım sana. Valla bu herifin büyüdüğünü ben göremeyeceğim, diye korkuyorum. Ya evlat katili olacağım ya evlat acısı yaşayacağım. Beddua ettiysen, n'olur al geri ya."

"He yav he," dedi Ağrılı, umursamaz bir edayla başını yukarı aşağı sallayarak.

"Dede," diye can hıraş bir sesle Doğu atıldı. Hâlâ çekilen kulağı nedeniyle boynu yukarı doğru uzamış haldeydi. "Bana üç kuruşluk arabanın lafını ediyor. Söyle oğluna harçlığımdan kessin ya, kariyerimle oynuyor!"

"Lan senin kaç senelik harçlığın yeter o pert ettiğin araba ya?" dedi Esat hiddetle.

"Senin kaç senelik harçlığın yetiyordu da, beni faka bastırıp o sıfırları dizmiştin yan yana?" diye sordu Ağrılı.

Esat adeta iftiraya uğramış gibi gözlerini ayırdı. "Yav ben kaç yaşımdaydım o zaman? Bunun gibi bacak kadar değildim ya. Benim derdim araba mı? Kendisine zarar verecek diye aklım çıkıyor."

"Durmayacak işte," dedi Ağrılı, pes etmiş bir tavırla. "Götür, güvenli bir şekilde ne yapacaksa yapsın. Başında dur, işin ehli kimse çalıştırsın." Yüzünü buruştururken anlatmaya çalışır gibi elini öne doğru salladı. "Bi şey pilotu olacakmış? Neyse adı artık. Şu yarış yapanlar var ya, çok erken yaşta başlıyorlarmış. Derdi zoru o."

"Yaşa be dede! Geç bile kaldım! Babam hayatımı çalıyor valla!" dediği anda daha sözü biter bitmez, "Ahhh!" diye bağırdı. Kulağını çeken Esat biraz daha uzatmıştı. "Ömrümü yedin lan!" dedi kızgınlıkla. "Uykularımı haram ettin bana. Tamam ulan! Yarından tezi yok, piste gidiyoruz. Ne halt edeceksen et!"

Doğu sevinçle zıplarken gözleri ışıl ışıl parlıyordu. İkinci zıplayışta yine bir ahh sesinin ardından, "Baba ya, şu kulağımı bırak artık!" dedi, isyan eden bir sesle.

Esat çocuğun kulağını hâlâ çektiğini yeni fark etmiş gibi ansızın bırakarak bıkkın bir edayla sesli bir soluk koyuverdi. "Durmayacak belli ki," dedi söylenir gibi. "Belki de en iyisi bu. En azından işini bilenlerin kontrolünde olur."

Doğu zıplaya oynaya Ağrılı'nın kucağına kendisini atmış, kollarını adamın boynuna dolamıştı.

"Beraber izlemiştik ya yarışları hani," diyordu. "Bak, gör dede. En iyisi ben olacağım. Toz yutturacağım herkese."

"He yav he," dedi Ağrılı, torununa sarılarak. "Bana acını gösterme, en kötüsü bile olsan benim kabulüm." Eliyle Doğu'nun sırtını sıvazlarcasına okşadı.

Doğu dedesinin kucağından kalkarak gülümsedi. "Dikkatli olacağım, merak etme dede," der demez arkasını döne-

rek bahçedeki diğer çocukların yanına koştururken bağırıyordu.

"Doğu Bozduman... Arkasındakine toz yutturan! Pistlerin yeni şampiyonu! Sloganım bu olacak, ezberleyin hepiniz."

O, çocukların arasına sevinçle karışırken mutfağın kapısının önünde dikilen Berin bıkkın gözlerle oğlunu izliyordu.

"Hee," dedi kendi kendine söylenir gibi. "Doğu Bozduman... Canımdan usandıran." Bakışları yavaşça kayarak Bayazıt'ın olduğu tarafa çevrildi. En azından ondan yana şikâyeti yoktu. Doğu'nun aksine o abisi gibi akıl almaz şekilde arabalara düşkün değildi. Berin onun kesinlikle bir sanatçı olacağını düşünüyordu çünkü güzel sanatlarla ilgili her şeye oldukça ilgi gösteriyordu. Gözlerini yukarı kaldırıp şükreder gibi dua etti.

"Hiç değilse o sürekli aklımı alacak şeyler yapmayacak. Yoksa bu kalp dayanmayacak, ansızın duruverecek bir gün."

"Ağzından yel alsın kız," diyen Zeynep'in sesiyle geriye döndü. Bıkkın gözlerini eltisine dikti. "Zeynep Abla, gerçekten yüreğim ağzımda yaşıyorum. Gece kaç kez uyanıp yatağında mı değil mi diye kontrol ediyorum bir bilsen."

"Korkma korkma," dedi Alaz, araya girerek. "Abime çekmiş işte. Ağrılı'dan da onayı aldı artık. Abim olamadı ama oğlu kesin Formula pilotu olur bence. Baba oğul heveslerini alırlar."

"Başlarına bir şey gelmesin de, aldıkları heves olsun."

"Almak derken" diyen Alaz bakışlarını Zeynep'e çevirdi. "Benim oğlanla senin kız da okuldan uzaklaştırma almışlar, haberin var mı?" diye sordu.

Zeynep'in kaşları yukarı kalkarken ağzı açık kalmış gibi bir an Alaz'a bakakaldı. "Ne zaman? Niye? Bu sefer n'olmuş yine?" diye peş peşe soruları sıralarken ileri doğru birkaç adım attı.

"Senin," derken Alaz yan gözle imalı bir bakışı Ayşe'den tarafa atıp devam etti. "Mafyatik oğluna sor, maşallah uçan kuştan haberi var."

Ayşe sesli bir kahkaha attı. "Mafyatik!" derken kahkahası çınlamıştı mutfakta. Bir zamanlar bu kelime Yaman'ı delirtmişti. Alaz'ın hatırlatma yaptığı belliydi. Birbirlerine sırıtarak baktılar.

Zeynep telaşlı adımlarla kapıya yönelip, "Oğul!" diye bağırarak eliyle oğluna gelmesini işaret etti.

Oğul birkaç saniye annesine baktı ve gözleri parlayarak koşan adımlarla mutfağa yöneldi. İçeri girdiğinde Zeynep diğerlerinin duymasını istemez gibi arkasından kapıyı kapayarak çocuğu ada tezgâhın oraya çekiştirdi. Tezgâhın etrafını çevreleyen dört kadın karşılarına kendilerine sorarcasına bakan çocuğu almışlardı.

"Dökül!" dedi Zeynep, otoriter bir edayla.

"Neyi?" diye sordu Oğul, hesapçı bir ifadeyle.

"Oğul! Beni delirtme! Son günlerde olanları dökül! Cemre'yle Ateş uzaklaştırma mı aldılar?"

"Bu bilgiyi bedava vermemi beklemiyorsun, değil mi anne?" Ela gözlü esmer oğlan masumca bakıyordu onlara.

"Kırarım bacaklarını!"

"Yeter ama anne ya," dedi Oğul, isyan eder gibi ayağını yere vurarak. "Sürekli tehdit ediyorsun beni. Bedava hizmet verdiğim tek kişisin. Hiç hoş değil bu yaptığın!"

"Sen herkesten haraç kesiyorsun! Hoş olan o mu?"

"Ben işimi yapıyorum. Günümüzde hiçbir bilgi bedava değil."

Zeynep sabrı tükenmiş gibi, "Sen bütün bunları nasıl öğreniyorsun?" diye sordu gözlerini kısarak.

"İşimin inceliklerini size anlatacak değilim herhalde. Meslek sırrı!"

"Oğul! Dökül dedim!"

Üç kadın merakla ana oğlu izlerken bakışları bir ona bir ötekine gidip geliyordu.

Oğul'un çok çabuk teslim olmaya niyeti yoktu ki yeni bir atak yaptı. "Ben şimdi gidip senin hastalarını çalsam, bedava ameliyat etsem hoşuna gider mi?"

"Becerebiliyorsan yap!" dedi Zeynep, küçümseyerek.

"Ben de sana aynı cevabı veriyorum işte. Benim işimin inceliklerini de, becerebiliyorsan sen yap."

"Oğul dedim!"

"Tamam anne ya," dedi Oğul ürkek gözlerle. İşaret parmağını tasvip etmez gibi ileri salladı. "Bu yaptığın çocuk istismarı. Bedava işçilik. Çocuk köleliği..."

"Oğul!" diyen Zeynep'in sesi mutfakta çınladığında diğer üç kadın yerlerinden sıçramışlardı. Onlarla birlikte Oğul da. Gözlerini kırpıştırarak korkuyla annesine baktı.

"Şimdi babama savurduğun tehdit geliyor değil mi?" dedi ürkerek. "Bir gece haberim olmadan böbreğimi alacaksın!"

"Bana bak! Eğer hemen dökülmezsen, böbreğinle birlikte ciğerini de alırım."

"Anne yaaa!" diyen Oğul bir adım geriye attı.

Alaz duruma hâkim olmak ister gibi yumuşak bir gülüş eşliğinde araya girdi.

"Halacım," dedi sevecen bir sesle. "Tamam, ben sana paranı vereceğim."

"Alaz! Alıştırma şunu!" dedi Zeynep karşı koyarak. "Başımıza mafya kesilmiş resmen. Herkesi haraca bağlamış eşek sıpası! Şantaj da cabası!"

Oğul'un gözleri gururla parlarken kaşlarını yukarı aşağı hızla kaldırıp indirdi. Eliyle göğsüne vurup başını hafifçe ileri uzattı. "Evelallah, işimizin erbabıyız," dedi bitirim bir tavırla.

"Halacım!" dedi Alaz çabucak araya girerek. "Öylesin, maşallah. Ona karışmıyoruz. Sen son durumları anlat bize.

Cemre'yle Ateş okuldan uzaklaştırma almışlar, bununla ilgili ne biliyorsun?"

"Sen nereden duydun?" diye kuşkuyla sordu Oğul.

"Benim de kendime göre kaynaklarım var," dedi Alaz, burnunu havaya dikerek.

"Zaten bana rakip olan tek kişisin," dedi Oğul, hoşnutsuz bir edayla yüzünü buruşturarak. "Benden sonra en çok senin haberin oluyor her şeyden."

"Oğul," dedi Alaz üsteleyerek. "Ayrıntılar halacım? Ayrıntıları istiyorum."

Oğul adeta rapor verir gibi konuşmaya başladığında aklındakileri sıraya diziyormuş gibi düşünceli gözlerini tavana kaldırmıştı.

"Okulda Cemre'ye biri sarkmış. Cemre de oğlanı terslemiş. Oğlanlar onun peşinde hep zaten. Üç kız Cemre'yi tuvalette kıstırmışlar. Oğlanların ona ilgisine gıcık oluyorlar belli ki. E tabii bizim kız da güzel Allah için... O kızıl saçlarıyla ne canlar yakıyordur kim bilir... Cemre üçünü de yolup bırakmış. Ateş'i de bahçede birkaç dallama sıkıştırmış o da ikisinin ağzını burnunu dağıtmış. E bizim oğlan da yakışıklı tabii. Onu da çekemiyorlar... Neyse, ikisi de üç gün uzaklaştırma almışlar. Geçen hafta üç gün, Ekrem dedem ve Ragıp dedemle müzeleri dolaşarak geçirdiler. Zaten onların sayesinde dedemlerin görmediği müze kalmadı şehirde. Yakında sanat galerilerine başlarlar. Gerçi kahveler de olabilir... Bundan önceki uzaklaştırmada dördü kahvede okey oynayarak zaman geçirmişlerdi... O zaman hava soğuktu tabii. Üşüdülerse demek ki..."

"Yorum katma!" dedi Ayşe atılarak. "Sadece ayrıntıları istedik... Yorumlarını kendine sakla."

"Teessüf ederim teyze," dedi Oğul, alıngan gözlerini Ayşe'ye çevirerek. "Yorum benim işimin bir parçası. Ne yani düşünce özgürlüğüne de mi kısıtlama geldi?"

"Oğul!"

Dört kadın aynı anda bağırmışlardı. Oğul şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Sabrı tükenmiş gibi isyan ederken eliyle bahçeyi işaret ederek aceleyle karşılık verdi.

"Valla şu bahçedeki adamlar bile beni sizin kadar korkutmuyor yav, nedir sizden çektiğim? Her işinizi bedava yapıyorum, hâlâ şikâyet, hâlâ azar. Nankörsünüz valla."

"Çık dışarı!" dedi Zeynep, eliyle kapıyı göstererek. "Çabuk çık dışarı sıpa! Senin o korktuğun adamları yola sokan biziz. Herhalde bizden korkacaksın. Bacaksız!"

Alaz bir süre mutfaktan çıkan Oğul'un arkasından baktıktan sonra düşünceli bir sesle, "Bu çocuk büyüdüğünde İstihbarat'a girmezse ben de bir şey bilmiyorum," diye mırıldandı.

***

Çöken karanlığın ardından yanan aydınlatmalarının olduğu bahçede artık yalnızca yetişkinler kalmıştı. Gençler ve çocuklar yemeklerini yedikten sonra birkaç saat daha bahçede zaman geçirmiş, sonra hepsi ayrı ayrı evlerine yollanmışlardı. Günün önceki saatlerine göre bahçede oldukça dingin bir atmosfer vardı. Büyükler küçük gruplar halinde kendi aralarında sohbet ediyorlar, biraz sonra hepsi kendi evlerine çekilmeden evvel son kahvelerini içiyorlardı.

Ekrem, tüm gün boyunca ara sıra yaptığı gibi yine gözleriyle etrafındaki insanları izledi. Yaman göğsüne yasladığı Alaz'ı kollarıyla sarmış yanındaki Kürşat, Defne ve Halit'le sohbet ediyordu. Halit de tıpkı yanında oturan Ragıp gibi evlenmemişti ama bunu bir eksiklik olarak görmediği de belliydi. Kürşat'ın çocuklarının Halit Amca dedikleri adam, özellikle Cesur'un en yakın arkadaşı gibiydi. Cesur babasının yapmayacağını düşündüğü her şeyi Halit'ten ister o da hiç itirazsız yapardı hemen. Hele Ece, Halit'in gözbebeği idi. Tıpkı bir zamanlar onunla Tahir'in olduğu gibiydi Kürşat'la

Halit. Çocuklukta başlayan dostluk ömürlerinin sonuna kadar sürecekti.

Ekrem'in gözleri Zilal ve tayfasına çevrildiğinde yüzünde minik bir tebessüm belirdi. Azize ve Viven'le yine hararetle birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Geçmişten hayatında kalan tek kişiydi Azize. Düşünceleri çok uzun seneler öncesine hızla giderek hayata başladıkları mahalle ansızın zihninde belirdi. Yana yana evler, Füsun'u koruyup kollayan Azize, rahmetli eşi Enver... Birlikte ne günler yaşamışlardı.

Acılar çok gerilerde kalmıştı fakat özlem hiç dinmiyordu. Ekrem'in bakışları, şükranla minnetle bahçedekilerin, son yılları huzurla geçirdikleri diğerlerinin üzerinde dolaşırken eksikler adeta kopan bir uzvunu hatırlatır gibi bir sızı oluşturuyordu yüreğinde. Keşke diyordu her defasında... Keşke onlar da şimdi yanlarında olabilselerdi...

Üzerine çöken hüzün zaman zaman olduğu gibi apansız yeniden ortaya çıktığında, bu gecenin nerede biteceğini de anlamıştı. Ne zaman bu duyguyla boğulsa adeta özlemini gidermek istercesine soluğu hep aynı yerde alıyordu.

Dakikalar sonra nihayet herkesin evlerine dağılma zamanı geldiğinde sıcak samimi bir havada hepsi birbiriyle vedalaştı. Bir sonraki birlikteliğe kadar her şey yine bilindik şekilde devam edecekti. Sık sık birbirlerini arayacaklar, yakınlarında olanlarla yine sık sık görüşecekler, çat kapı gelen çat kapı giden olacaktı yine.

Eve girdiklerinde odalarına çekilmiş ve çoktan uykuya dalmış olan oğlanlar nedeniyle evin içi sessizdi.

"Allah rahatlık versin baba," dedi Yaman sıcak bir sesle.

"İyi geceler Ekrem Amca," dedi Alaz sevgiyle, ona sarılıp yanağını öperek.

"İyi geceler Ekrem Abi, iyi geceler çocuklar," dedi Halime, sıcak bir tebessümle.

"Size de iyi gecele çocuklar, Allah rahatlık versin hepinize. Sabaha görüşürüz."

Hepsi odalarına doğru adımlarken Ekrem, çalışma odasına doğru ilerledi. Yaman'ın omzunun üzerinden dönüp ona baktığını fark etmedi. Alaz'a durgun bir sesle, "Babam yine amcamı özledi," diye mırıldandığını da.

Ekrem çalışma odasına ağır adımlarla girerek masanın arkasındaki geniş koltuğa yerleşti. Birkaç dakika dalgınca boş masanın üzerine baktı ve nihayet elini yana uzatarak üst çekmecede adeta dünyanın en kıymetli hazinesi saklıyormuş gibi küçük bir ahşap kutuyu usulca masanın üzerine koyarak yavaşça kapağını açtı. Dörde katlanmış iki sayfaya titreyen ellerle uzandı. Koltukta geriye yaslanarak sırtını arkaya dayadı ve eline aldığı sayfaları açarak gözlerini sıralanmış satırların üzerine dikti.

Onlarca kez okuduğu, her bir kelimesini ezbere bildiği mektubu yeniden ve yeniden elinde tutarak okumak geçmişe dokunmak gibiydi. Adeta hemen yanı başında ayakta dikiliyor, elini sıkıca omzuna koyarak ona güç veriyor gibi hissediyordu.

Satırları okumaya başladığında kulağın içinde o tok, dik, cesur sesi duyduğuna yemin edebilirdi. Dostu ona bıraktıklarıyla hep yanında olmaya devam etmişti ve şimdi biliyordu ki, kendisi de hemen yanı başındaydı yine.

***

Ekrem, kardeşim,

Bu mektup sana ulaştığında hayatımın en büyük sırrı da ortaya çıkmış demektir, umarım ki bana gönül koymazsın.

Senden hiçbir gizlisi saklısı olmayan kardeşinin böylesi büyük bir sırrı neden gizlemiş olduğunu da anlamış olduğunu düşünüyorum. Çaresizlik elini kolunu bağladığında, insan yapmam dediği birçok şeyi yapıyor. Alaz'ı sizden saklamış olmam da yalnızca çaresizliğimdendi.

Hem tek evladının, kızının güvenliği hem de hayatına anlam katan tek kadının son isteğinin, ne pahasına olursa olsun evladınızı güvende tutmam olduğu içindi bu çaresizlik. Nermin'e verdiğim hiçbir sözü bozmadım, son isteğini de yerine getirmekten başka çarem yoktu. Ancak bu şekilde karşısına çıkabilirdim, aksi halde ahrette yüzüne bakamazdım onun. Rabbim nasip ederse kısa bir süre sonra buluşacağım sevdiğimle. Bu düşünce içimde coşkun bir mutluluk yeşertirken pişmanlık hissini de tamamen yok ediyor. Keza hiç pişman olmadım. Bugün olsa yine aynı şeyi yapacağımdan kuşkun olmasın.

Ağrılı'dan sana hiç söz etmedim. Edemedim. Askerliğimin biraz uzayacağını söylediğimde ceza aldığını düşünmen, işime geldi diyebilirim; gerçek nedeni söylemenin bana yakışmayacağını düşündüğüm gibi, sana zaman kaybettirmenin ağırlığı da üzerimdeydi. Utandım açıkçası. Ancak bazen farkına bile varmadan attığımız adımlar bize başka yollar da açıyormuş bunu da anladım sonunda.

Övünmek için yapmadım hiçbir şeyi. Gördüğüm tek bir şey vardı ve o gördüğüm şey yalnızca yapmam gerekeni hatırlattı bana. Ağrılı, hayatım boyunca gördüğüm nadir mert adamlardan biriydi. Mert olmakla birlikte yalnızdı, kimsesizdi. Ona el uzatmak, bizim birbirimize el uzatmamız gibiydi. Çok kereler ben düştüğümde beni tutup kaldıran sen oldun, sen düştüğünde seni tutan da ben oldum. Biz gözümüzü açtığımızdan beri hep yan yana, dip dibeydik, birbirimizi hep koruyup kolladık ve bugünlere de birlikte geldik. İnsan tek başına olunca, tutunacak bir dalı olmayınca, hayatta kalması da ayakta kalması da zordur. Biz o zorluğu seninle birlikte aştık.

Sen olmasan ben bugünkü Tahir Yamandağlı olmazdım. Olamazdım. Çünkü Tahir Yamandağlı'nın arkasında her zaman onu koruyup kollayan bir Ekrem Alaz vardı. Güvenle sırtını yasladığı, dostluğundan bir an bile şüphe etmediği, kardeşim, canım, can yoldaşım dediğim, Ekrem Alaz.

Senin hakkını asla ödeyemem Ekrem.

Sana bu satırları yazarken şu an hissettiğin acının yüreğimi nasıl kavurduğunu bir bilsen keşke. Kaderimize nasıl lanet ettiğimi

bir bilebilsen... Aynı kaderi yaşamak zorunda mıydık? Aynı yolda hep yan yana yürüdük, hiçbir zaman seninle çatışmadık ve hep aynı kararlarda hemfikir olduk. Ama aynı kaderi de yaşamak zorunda mıydık? Bir türlü cevabını bulamadığım bir soru bu. Kalbim paramparça.

Füsun'u toprağa koyalı beş gün oldu... İkimizin de canları, kadınları toprakla buluştu. Ateş parçası o şerefsizin elinde. Daha kadınının kaybının acısını bile yaşayamadın, aklın biricik evladında, oğlunda. Aynı anda hem sevdiğinden hem evladından olmanın ne demek olduğunu yalnızca ben bilirim. Tıpkı benim on yıl önce yaşadığım acının aynısını yaşıyorsun şu an, biliyorum... Aynı kaderi yaşamak zorunda mıydık?

Ekrem, sana şimdi yazacaklarımı dikkatle oku dostum. Bu mektup sana ne zaman ulaşır, bilmiyorum. Şartlar ne zaman bu mektubun senin eline geçmesine izin verir, aradan ne kadar zaman geçmiştir hiçbir fikrim yok. Dileğim bunun çok uzun bir zamanı almamış olmasıdır. Bunu Alaz için istiyorum. Daha çok uzun zaman sizden ayrı kalmaması için... Ateş parçamın daha fazla acı çekmemesi için...

Zaman ne gösterecek, nasıl ilerleyecek, bilmiyorum fakat emin olduğum tek bir şey var; sen bu satırları okuduğunda artık hepinizin güvende olduğunuza eminim.

Ben yanınızda olamayacağım fakat sana en az benim sana olduğum gibi sağlam bir dost ve bir de gözünü üzerinden hiç ayırmayacağın, koruyup kollayacağın bir evlat daha bırakıyor olacağım. Biliyorum ki Alaz'ı da kendi evladından ayırmayacaksın. Ateş parçam bana neyse Alaz da sana öyle olacak.

Bizim eksikliğimizi hissettirme onlara Ekrem.

Yaman'ı herkesten daha iyi tanırım. Nasıl inatçı olduğunu, nasıl burnunun dikine giden sabit fikirli bir çocuk olduğunu en iyi ben bilirim. Bunu çok kereler açıkça gösterdi bana. O da tıpkı senin gibi. Babasına çektiyse ki çektiğini ben biliyorum, gönlüne düşeni son nefesine kadar aklından çıkarmayacağı gibi, yüreğinden de çıkarmayacak. Sen Füsun'u küçücük bir çocukken sevmeye başla-

mıştın ve o günden sonra da başka kimseyi yüreğine de aklına da koymadın. Yaman da senin gibi. Alaz'ı hiçbir zaman aklından çıkarmayacak. Sana inancım tam olduğu kadar ona da tam. Senelerce boş olan yüreği, Alaz'ı gördüğünde yine onunla dolacak, bunu da biliyorum.

İkisi de sana emanet Ekrem. Bizden sana kalanlar yalnızca Yaman ve Alaz olacak. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

On senedir Yaman'ın gözünün içine bakarak yalan söylüyorum. On senedir karşımda ruhu çekilmiş, yüreği yaralı, öfkeli bir delikanlı var. Onları ayırdığımız için bizi suçladığını biliyorum. O gün, Nermin'le birlikte Alaz'ın da öldüğünü düşündüğü o gün, onlarla birlikte ölmeyi istediğini de biliyorum. Ona bir türlü gerçeği söyleyemedim. Bilseydi, hiçbir güç onu Alaz'dan uzak tutamazdı ve bu ikisinin de hayatına mal olurdu. İkisini de hayatta tutmak için bu yalanı sürdürmekten başka çarem yoktu.

Canından bile çok sevdiğin kadını kaybetmenin acısına yalnızca geride kalan evladına sarılarak katlanabiliyorsun. Ben öyle yaptım. Sen de öyle yapacaksın. Biliyorum ki, Yaman'ı o şerefsizin elinden kurtaracaksınız. Bunu yapabilmeniz için on senedir Yaman'a söylediğim yalanın kefaretini ödemiş olacağım. Ateş parçam, kıymetlim umarım beni affeder. Dilerim senelerdir çektiği acılar son bulmuştur ve nihayet duasına kavuşmuştur. Benim şu anki tek duam, sağ salim onu kurtarmaktır. Neye mal olursa olsun. Bu bedel, benim hayatımsa inşallah bir işe yarar; bundan daha iyi bir ölüm nedeni düşünemiyorum. Bir adam sevdiği biri uğruna ölmeyecekse yaşamasının ne anlamı var ki?

Senden son bir isteğim olacak Ekrem.

Yanımıza gelmek için acele etme.

Ben, Nermin ve Füsun'un yanında, onları korumaya devam ederken, sen bu dünyada evlatlarımızı korumaya devam edeceksin. Bizim yerimize de onları çok sev. Biz evlat sevgisini yarıda bıraktık, ama sen doyasıya yaşa bunu. Hatta mümkünse torun sevgisini de doyasıya yaşa. Yanımıza gelmek için acele etme sakın. Evlatlarımız

her şeyde yarım kaldı, en azından başlarında kendi kanlarından, kendi canlarından bir babaları kalsın geride.

Kendine çok ama çok iyi bak dostum. Hayatımda olduğun, can yoldaşlığın, güvenin ve mertliğin için çok teşekkür ederim. Eğer ufacık bir hakkım varsa sana, sonuna kadar helal olsun kardeşim.

Hakkını helal et,

Kardeşin Tahir,
İstanbul, 2002

SON

tg: @serserikitap

ASLIHAN DOĞA

BUKALEMUN

ATEŞ

"Hayat akıl almaz bir oyunun sahnelendiği bir tiyatro sahnesiydi belki de. Hem seyirci hem oyuncusuydu insanlar. Bazen o herkesin pür dikkat izlediği aydınlık sahnede, bazen de karanlıklar içindeki koltuklardaydılar."

Birlikte çok badireler atlattılar, yeri geldi canlarını toprağa koydular. Kaybedilen ve yeri dolmayan bir kol gibi sızıları hep içlerinde kaldı toprağa verdiklerinin. Fakat hayat devam ediyordu. Onlar da toprağa verdikleri canları için hayata devam ettiler. Her bitiş yeni bir başlangıç... Her ölüm bir doğum... Çıktıkları bu yolda kaderleri birbirine bağlanan Yaman ve Alaz... Serinin son kitabında sizlerle...

"Hayat çetrefilli bir savaştır her zaman. Bazen taktiksel soğuk bir savaştır, bazen kan gölü içinde geçen dehşet dolu bir kavga. Bazen barış anlarında olduğu gibi süt limandır her şey, bazense ha başladı ha başlayacak gerginlik anlarıdır. Savaşların sonu ya yenilgidir ya zafer. Kimi yenilirken, kimi zafere ulaşır. Bir taraf yenilginin hüsranıyla heder olurken, bir taraf zaferin sarhoşluğu ile saadet içindedir."

theseusyayinevi
theseusyayine
theseusyayinevi
www.theseusyayinevi.com

THESEUS
yayinevi

9 786057 051059